

အုပ် (၅၀) မြည့် အထူးထုတ်

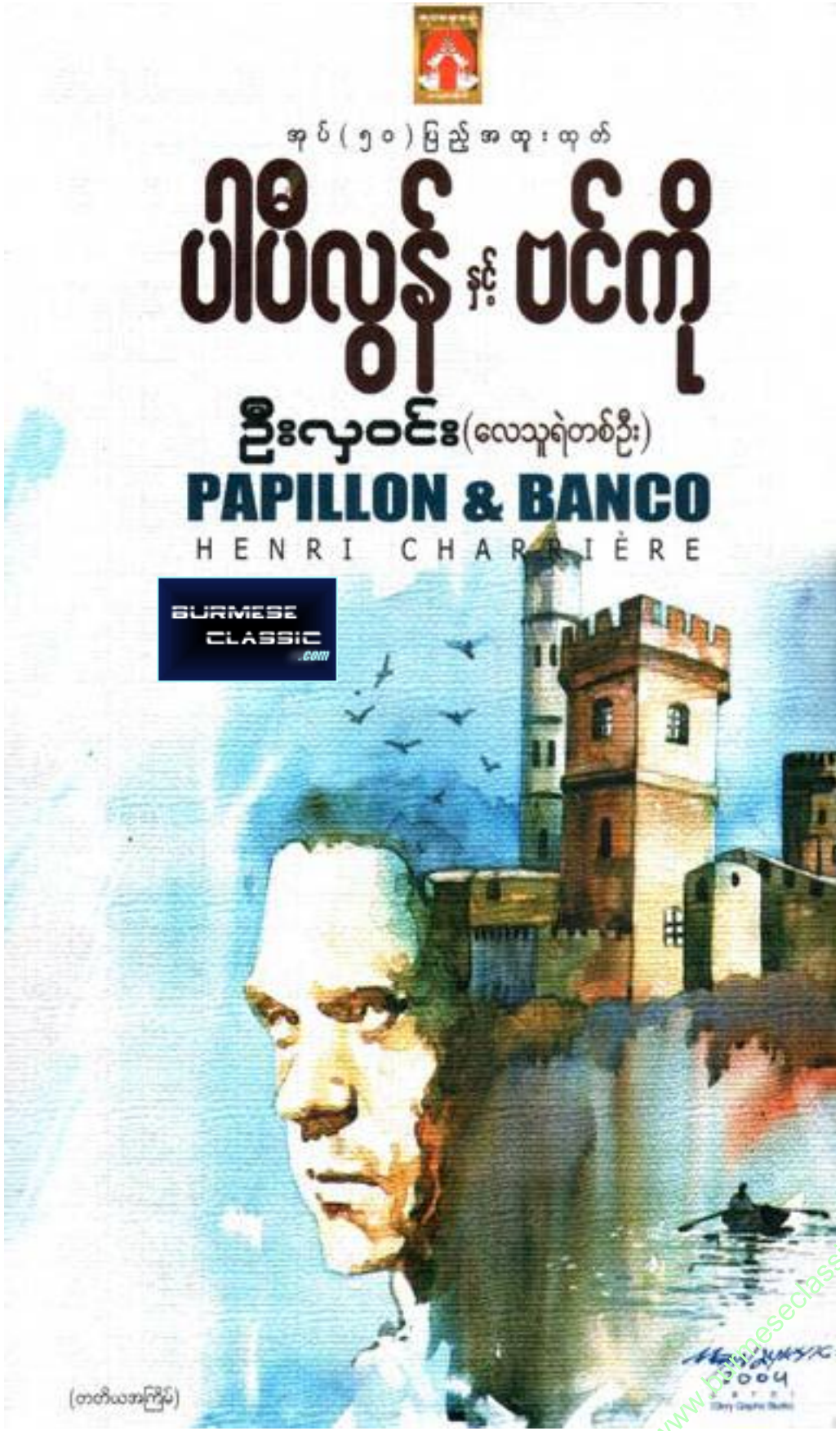
ပါပီလွန် နှင့် ပင်ကို

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

PAPILLON & BANCO

HENRI CHARRIÈRE

BURMESE
CLASSIC
.com

(တတိယအကြိမ်)

www.burmeseclassic.com
2004
Grey Graphix Studio

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၁၀၀(D)၊ အင်းယားလမ်း၊

ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း - ၃၇၃၃၇၆

အုပ် (၅၀)ပြည့် အထူးထုတ်

ပါပီလွန် နှင့် ဗင်ကို

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

PAPILLON & BANCO

HENRI CHARRIERE

ရတနာပုံစာအုပ် - ၅၀
[၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ]

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၉၂၇ /၂၀၀၂(၉)
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၂၄ /၂၀၀၄(၈)

- ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

  - (ပထမအကြိမ်)
၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ စပယ်ဦးစာပေ။
  - (ဒုတိယအကြိမ်)
၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ အောက်တိုဘာ၊
ပညာရွှေတောင် စာအုပ်တိုက်။
  - (တတိယအကြိမ်)
၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်။
- အုပ်ရေ

  - ၅၀၀
- ထုတ်ဝေသူ

  - ဦးမင်းထွဋ်ဝင်း [၀၃၇၇၄]
  - (ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်)
  - ၁၀၀/(D)၊ အင်းယားလမ်း၊
ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- မျက်နှာပုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်

  - ဒေါ်ခင်အေးမြင့်
  - (ရာပြည့်အောင်ဆက်)
  - ၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်။
- အတွင်းဖလင်

  - Quality
- မျက်နှာပုံးပန်းချီ

  - မောင်နေကြည်
- စာအုပ်ချုပ်

  - ကိုမြင့်
- တန်ဖိုး

  - ၃၀၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

စာရေးသူအမည်

အခန်း (၁)	ငရဲတံသို့	၁၅
အခန်း (၂)	တစ်ကျွန်းခရီး	၄၂
အခန်း (၃)	မာလိနီမြစ်နဖူးမှ ထောင်မကြီး	၄၇
အခန်း (၄)	ထောင်ဆေးရုံမှ ထွက်ပြေးခြင်း	၅၄
အခန်း (၅)	ပင်လယ်နှင့် လှေငယ်	၇၂
အခန်း (၆)	ဒရီနိုဒတ်	၇၈
အခန်း (၇)	ပင်လယ်သို့ နောက်တစ်ကျော့	၈၈
အခန်း (၈)	ကုရကားအား	၉၃
အခန်း (၉)	ရိုင်ရီဟာချီထောင်	၁၀၂
အခန်း (၁၀)	ထောင်ဖောက်ပြေးခြင်း	၁၀၈
အခန်း (၁၀)	အင်ဒီးယန်းလူရိုင်းများ	၁၁၀
အခန်း (၁၂)	ခင်တာမာတာ အကျဉ်းထောင်	၁၂၆
အခန်း (၁၃)	ခင်တာမာတာထောင်ကို ဖောက်ခြင်း	၁၃၉
အခန်း (၁၄)	မာလင်ကွီလီးထောင်	၁၅၁
အခန်း (၁၅)	တစ်ကျွန်းသို့ နောက်တစ်ခေါက်	၁၆၈
အခန်း (၁၆)	(၁၉၃၄)ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၁၆) ရက်	၁၇၀
အခန်း (၁၇)	အာရပ်နှင့် ပုရွက်ဆိတ်	၁၇၃
အခန်း (၁၈)	အပြေးမတော်၍ လူသားစားခဲ့ရ	၁၇၇
အခန်း (၁၉)	ထောင်တွင်းခုံရုံး	၁၈၁
အခန်း (၂၀)	တစ်ကျွန်းမှ တစ်ကျွန်း	၁၈၄
အခန်း (၂၁)	အလုံပိတ်အကျဉ်းခန်း	၁၈၈
အခန်း (၂၂)	လွယ်ရယ်ကျွန်းပေါ်မှထောင်	၁၉၉
အခန်း (၂၃)	သင်္ချိုင်းအတွင်းမှ ဖောင်	၂၁၄
အခန်း (၂၄)	ဒုတိယအကြိမ် အလုံပိတ်ထောင် ရောက်ရှိခြင်း	၂၂၉
အခန်း (၂၅)	ကျွဲများ	၂၃၆
အခန်း (၂၆)	တစ်ကျွန်းထောင် ပုန်ကန်မှုကြီး	၂၃၉
အခန်း (၂၇)	ကာဘိုနိုရီ အသတ်ခံရခြင်း	၂၅၁
အခန်း (၂၈)	အရူးထောင်မှ ထွက်ပြေးခြင်း	၂၅၇
အခန်း (၂၉)	ဒရီပတ်ထိုင်ခုံ	၂၆၇
အခန်း (၃၀)	သရဲကျွန်းမှ ထွက်ပြေးခြင်း	၂၇၃
အခန်း (၃၁)	တောတွင်းဘဝ	၂၇၇

အခန်း (၃၂)	ချီချီ	၂၈၃
အခန်း (၃၃)	တရုတ်များနှင့် ပင်လယ်ခရီး	၂၉၀
အခန်း (၃၄)	ကျော့တောင်းမြို့	၂၉၄
အခန်း (၃၅)	ကုလားမိသားစု	၃၀၂
အခန်း (၃၆)	စားသောက်ဆိုင်နှင့် လိပ်ပြာများ	၃၀၅
အခန်း (၃၇)	ဝါးနန်းရိပ်သာ	၃၀၉
အခန်း (၃၈)	ကျော့တောင်းမြို့မှ ထွက်ပြေးခြင်း	၃၁၂
အခန်း (၃၉)	အာရာပါရွာမှ တံငါများ	၃၁၇
အခန်း (၄၀)	အယ်ဒိုလာခိုထောင်	၃၂၀
အခန်း (၄၁)	လွတ်မြောက်ခြင်း	၃၂၇
အခန်း (၄၂)	လွတ်မြောက်ပြီးနောက် ပထမခြေလှမ်း	၃၃၀
အခန်း (၄၃)	ရွှေမိုင်း	၃၄၅
အခန်း (၄၄)	ဂျိုဂျိုလာပက်ဆီ	၃၅၇
အခန်း (၄၅)	အယ်ကာလာအိုမှ ခွဲခွာခြင်း	၃၇၇
အခန်း (၄၆)	ကာလာကတ်မြို့တော်	၃၈၄
အခန်း (၄၇)	ဘက်တိုက်အောက်မှ ချစ်စရာလိုက်ခေါင်းလေး	၃၉၃
အခန်း (၄၈)	လေသူရဲ ကာလော့တီး	၄၀၄
အခန်း (၄၉)	မုံး	၄၁၈
အခန်း (၅၀)	မာလာကာမိုး	၄၂၉
အခန်း (၅၁)	မိလာခရစ်ယာန်တပ်	၄၄၀
အခန်း (၅၂)	ကျွန်တော့်အပေ	၄၅၂
အခန်း (၅၃)	မင်နီခွဲလားနိုင်ငံသား ပြစ်လားခြင်း	၄၅၉
အခန်း (၅၄)	ကျွန်တော့်ကလေးဘဝ	၄၆၉
အခန်း (၅၅)	တော်လှန်ရေး	၄၈၂
အခန်း (၅၆)	ပုခွန်ကုန်သည်ဘဝ	၄၈၆
အခန်း (၅၇)	ပြောက်ကျား	၄၈၉
အခန်း (၅၈)	ကျွန်တော့်လူသတ်မှု	၄၉၇

စာရေးသူအမှာ

ပါပီလွန်မှာ မူလက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်၏။ စာရေးသူမှာ **(Henri Charriere)** ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သာသနာပြန်သည်မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာမူရင်းမှတစ်ဆင့် ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်၏။

ပါပီလွန်မှာ စစ်ပြီး ပေါ်ခဲ့သမျှ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စွန့်စားခန်းစာအုပ်များတွင် အနောက်တိုင်း၌ အအောင်မြင်ဆုံးစာအုပ်ဟုပင် ဆိုနိုင်၏။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် ထွက်ပြီး (၁၉၆၉)ခုနှစ်အတွင်း အုပ်ရေ သုံးသန်း ရိုက်နှိပ်ရ၏။ အလွန် အရောင်းသွက်၏။ ယနေ့တိုင်လည်း ကော်ပီသစ်များကို မကြာခဏ ပြန်ရိုက်နှိပ်နေရဆဲ ဖြစ်၏။ “ပါပီလွန်” ဟူသောစာအုပ်မှာ အနောက်တိုင်း စာပေအသိုက်အဝန်း၌ မသိသူမရှိပါ။ ရုပ်ရှင်များလည်း အလွန်အောင်မြင်လှ၏။ ကွယ်လွန်သူ ‘အမေရိကန် ရုပ်ရှင်မင်းသား စတီမက်ကွင်း’၏ လူကြိုက်အများဆုံးခံရသော ရုပ်ရှင်ကားဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ပါပီလွန်ကို (၁၉၇၀)ပြည့်နှစ်တွင် ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိ ပြည်သူ့စာအုပ်တိုက်မှ ဝယ်၍ရသဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် စဖတ်ဖူး၏။ လောကဓံကို ကြုံကြံခံမှုများနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးသမျှစာအုပ်များတွင် အသက် အဝင်ဆုံး ပေါ်အောင် ဖော်ပြနိုင်သောစာအုပ်ဖြစ်၏။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးမှာ တကယ့် အဖြစ်အပျက်များဖြစ်၍ ထိုသို့ ပိုပြီး အသက်ဝင်လှသည်ဟုလည်း ယူဆစရာ ရှိ၏။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မတိုင်မီက ပြင်သစ်အကျဉ်းထောင် တစ်ကျွန်း စနစ်သည် ကမ္ဘာတွင် အရက်စက်ဆုံးစနစ်တစ်ခု ဖြစ်၏။ ပါပီလွန်သည် ပြင်သစ် တစ်ကျွန်းအကျဉ်းစခန်းတွင် (၁၃)နှစ်ကျော်ကျော် ကြုံကြံခံနေပြီး လွတ်မြောက်အောင် နေခဲ့သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိဖြစ်၏။ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်၏ ဇွဲနှင့် အားမာန်များကို ဤဝတ္ထုတွင် အတုယူစရာပေါင်းများစွာ ပါရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ဆိုရာ၌ နှစ်နှစ်မျှ အချိန်ယူပြီး အစွမ်းကုန် ကြိုးစားထားပါသည်။

လေသူရဲတစ်ဦး

ပါပီလျန်

Henri Charriere

PAPILLON

ကို

ဘာသာပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ

မိမိမြို့စတင်၍ တရားရုံးတွင် မိမိလွန် အပူရင်ဆိုင်ခဲ့စဉ်က
(၁၉၃၁ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၆ ရက်နေ့)

များကဆုံးအင်ဒြိမ်တွက်မပြေစဉ် (ကိုလူး)၌
မိမိလွန်ရန်အောင်အံ့သလှည့်နေရာ

BURMESE
CLASSIC
.COM

(လွယ်ရယ်)ကျွန်းမှ မြင်တွေ့နေရသည့်
သဲကျွန်းအကျဉ်းစခန်းမှ အစောက်အဦးများ

မိမိလွန်

(လွယ်ရယ်) အကျဉ်းစတင်ရေခွ အကျဉ်းသား (၃) ဦး

၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ထွက်ပြေးရာ၌ စတင်အခြေခံသုံးခဲ့သည့်
အုပ်သီးအိတ်များကို မိမိလွန် သက်တွေ့ဖွယ်ပြုနေမှု

၁၇၃၃၊ ၁၇၃၄၊ ၁၇၃၄ ခုနှစ်များတွင် အကောင်အယုံ မိလိတ် ထွက်ပြေးသည့် ကြွယ်ကြွယ်

(၁၇၃၃) မှ ဖြစ်သော အကောင်အယုံများ

မိလိတ် ထွက်ပြေးသည့် အကောင်အယုံများ

သစ်တောတိုက်ခတ်ပြီး အကောင်အယုံများ

မိလိတ်ကို မိလိတ်တိုက်ခတ်သောအခါ
တစ်ဖန် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်
နီနက်စ် (Nénette)

တက္ကသိုလ် ပါဏိတရားရုံးသည် အကျဉ်းရုံး

ခင်ပွား ခုနစ်တွင် မြန်မာအင်အားစွမ်းအားစွမ်း
ပါဏိတရား လက်တွေ့စဉ်ပိုင်ပြီး သမုတိပြုနေပုံ

အကျဉ်းသားအချို့အား (လွယ်လှမ်း)အထောင်သို့
ခေတ်မီအစား

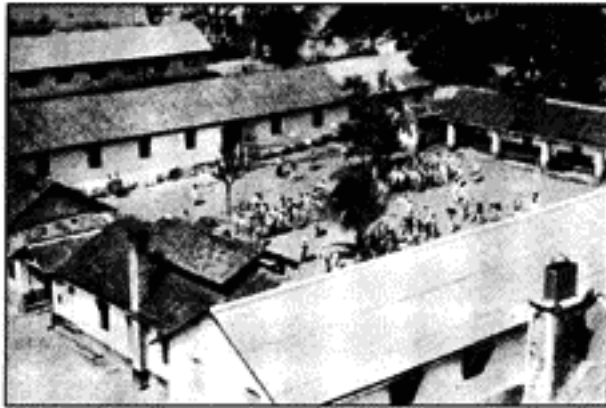
(ဇီဝနာ) သို့ ပါဏိတရားရုံးရှိသည့် သင်္ဘော

ခင်ပွား ခုနစ်တွင် မြန်မာအင်အားစွမ်းအားစွမ်း
ကိုယ်တော်ပြုနေပုံ

မိန့်ရွာစက်ကွမ်း အတွင်းစခန်းမှ မေဂျင်ကန်

(လွယ်စုယ်) ကွမ်း အတွင်းစခန်းနှင့် မေဂျင်ကန်တွင်
အတွင်းသားများအား လှမ်းစားနေစဉ်

(လွယ်စုယ်) အတွင်းစခန်း၌ မိမိတို့လက်အောက်တွင်
အားခံပြုမည့်အားကို ခုတ်ထားခဲ့သော ဟင်္သာတောင်ရွာကန်အနီး

အခန်း (၁)

ရဲဘော်

လောကဓံတရား၏ အလွန်ပြင်းထန်သော ရိုက်နှက်ချက်ဟု ဆိုရပါမည်။ မှန်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ့်ခြေကိုယ့်လက်ပေါ် ပြန်ရပ်နိုင်ရေးအတွက် နှစ်ပေါင်း (၃၀) လုံးလုံး ပြန်ကြိုးစားခဲ့ရပါသည်။

အချိန်မှာ (၁၉၃၁) ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၂၆) ရက်နေ့။

မနက် (၈) နာရီတွင် အချုပ်ခန်းထဲမှ ကျွန်တော့်ကိုလာထုတ်ပါသည်။ ဤအချုပ်ခန်းမှာ ကျွန်တော်၏ တစ်နှစ်ကျော်နေခဲ့ရသောအခန်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကို ရေမိုးချိုးခိုင်း၏။ အဝတ်သစ်အစားသစ်များကိုယူ၍ လဲခိုင်း၏။ တရားရုံး၌ စီရင်ချက် ချတော့မည့်နေ့ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကို တင့်တယ်အောင်ပြင်ဆင်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်အသက်မှာ (၂၅) နှစ်ရှိလေပြီ။ သို့သော် အများက ကျွန်တော့်ကို (၂၀)အရွယ်ဟုပင် ထင်ကြသေး၏။ အချုပ်ခန်းမှ တရားရုံးသို့ ရဲအစောင့် ခြောက်ယောက်ခြံရံ၍ သွားရ၏။ ရဲများက ကျွန်တော့်ကို ကောင်းမွန်စွာ ဆက်ဆံပါသည်။ တရားရုံးခန်းသို့ ဝင်သည်နှင့် ကျွန်တော့်လက်ကောက်ဝတ်မှ လက်ထိပ်ကို ချွတ်ပေးသည်။ တရားသူကြီး ကုလားထိုင်၏ရှေ့တည့်တည့်မှ ခုံတန်းရှည်တွင် သူတို့ခြောက်ယောက်ဝိုင်း၍ ကျွန်တော့်ကို ထိုင်စေ၏။ ပြင်သစ်တရားရုံး၊ ပါရီမြို့ မှ “စိန်း” အမည်ရှိ တရားရုံးကြီးဖြစ်၏။

မကြာမီ ကျွန်တော့်ရှေ့နေ ရောက်လာ၏။

“တို့အပေါ်မှာ သူတို့အပြစ်ပေးနိုင်တဲ့ သက်သေခံအထောက်အထား ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး။ မပူနဲ့။ တို့ကို ဒီနေ့ သူတို့ လွှတ်ရမှာပါ”

ကျွန်တော့်ရှေ့နေက ကျွန်တော့်ကို “တို့ . တို့” နှင့်ပြောသည်ကို ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် ပြုံးနေမိ၏။ “တို့” ဟုဆိုလိုက်သဖြင့် သူကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်တော် ကဲ့သို့ တရားခံဖြစ်နေ၏။ ယနေ့ ကျွန်တော် အပြစ်ဒဏ်ကျလျှင် သူလည်း အပြစ်ခံမည်လား။

တရားစီရင်မှု အခမ်းအနား စတော့မည်။

တရားရုံးခန်းတစ်ခုလုံးမှာ အနီရောင်သုတ်ထား၏။ အနီရောင်တွင်ပင် ရိုးရိုး အနီရောင်မဟုတ်။ သွေးရောင်သုတ်ထား၏။ နံရံအနီ၊ ခန်းဆီးအနီ၊ ကော်ဇောအနီ၊ စားပွဲခင်းအနီ၊ တရားသူကြီးများ ယနေ့ဝတ်ထားသောဝတ်ရုံပင် အနီရောင် ဖြစ်၏။

“မင်းပရိသတ်အပေါင်းတို့ခင်ဗျား။ တရားစီရင်မှုအခမ်းအနားကို စပါတော့မယ်”

တရားသူကြီးခြောက်ယောက် စင်မြင့်ပေါ်သို့ လျှောက်လာ၏။ ဥက္ကဋ္ဌ လုပ်သူက အလယ်တည့်တည့်မှ ကုလားထိုင်တွင် နေရာယူ၍ ထိုင်လိုက်၏။ သူ ထိုင်ပြီးမှ ကျန်လူများက သူတို့နေရာအသီးသီးတွင် ထိုင်လိုက်၏။ တရားရုံးခန်း တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်နေပါသည်။ ဘာသံမျှမကြားရ။ ဧည့်ပရိသတ်အားလုံး မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မတ်တတ်ရပ်နေ၏။ တရားသူကြီး ခြောက်ယောက်လုံး ထိုင်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့အတူ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ဥက္ကဋ္ဌလုပ်သူ၏မျက်နှာမှာ အလွန်ပြည့်ဖြိုးသောမျက်နှာဖြစ်၏။ သူ့ အသားမှာ အနီရောင်သမ်းနေပြီး သူ့မျက်လုံးများမှာ အေးစက်နေသည့်အသွင်ကို ဆောင်၏။ သူ့အမည်မှာ “ဗီပင်”ဖြစ်၏။ သူ့ထိုင်ခုံတွင် သူထိုင်မိသည်နှင့် ကျွန်တော့် မျက်နှာကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

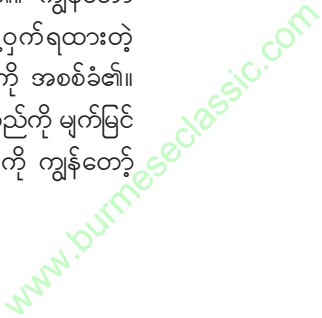
ဆွဲချလုပ်သူ၏အမည်မှာ “ပရပ်ဒယ်”ဆိုသူဖြစ်၏။ သူ့ကို တရားခံရှေ့နေတိုင်းက လန့်၏။ သူ အပြောကောင်း၊ သူ့အလျှောက်ကောင်း၍ သူ့ကြောင့် ခေါင်းဖြတ်စက်တွင် ခေါင်းဖြတ်ခံသွားရသူ၊ တစ်ကျွန်းရောက်သူများ များလှပြီဟုဆို၏။

ပရပ်ဒယ်သည် လူစိတ်၊ ကြင်နာစိတ်လုံးဝရှိသူမဟုတ်ပါ။ သူ့တာဝန်မှာ အမှန် တရားပေါ်ရေးဖြစ်သော်လည်း တရားမှန်ဟုတ်မဟုတ်ကို လုံးဝမကြည့်ပါ။ သူ့ရုံးရောက်သမျှ တရားခံများကို တရားသူကြီးက အပြစ်ပေးနိုင်အောင် ဖန်တီး ပေးရမည်ဟု ယုံကြည်နေသူ ဖြစ်၏။ သူသည် စင်မြင့်ပေါ်မှ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်၏။ သူ့အကြည့်မှာ ကျွန်တော့်ကို မည်သို့အပြစ်ပေးတော့မည်ကို ပေါ်လွင်စွာ သရုပ်ဖော်နေ၏။ ရဲက ယနေ့မနက်မှ ဝတ်ဆင် ပေးလိုက်သော အဝတ်သစ် အစားသစ်များကိုကြည့်ပြီး “တရားရုံးကို အဝတ်သစ်သစ် လွင်လွင်နဲ့များ လာရဲ သေးတဲ့တရားခံ၊ ငါ အပြတ်တွယ်လိုက်ဦးမယ်”ဟု ပြောချင်နေဟန်ရှိ၏။ ရဲကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဤသို့ ဆွဲချမျက်စိတွင်ပေါ်လာအောင် ဖန်တီးပေးထားဟန် ရှိ၏။

မနက် (၁၀) နာရီထိုးပြီ။

ဂျူရီလူကြီးများမှာ (၁၂)ယောက်ရှိ၏။ ဆွဲချရှေ့နေက ဂျူရီများ၏ တစ်ဦးချင်းမျက်နှာ ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် မည်သို့အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း၊ သက်သေ အထောက်အထား များကို တစ်ခုချင်းပြော၍ ကျွန်တော့်ကိုသေဒဏ် သို့မဟုတ် တစ်ကျွန်းဒဏ် အနည်းဆုံး ချပေးသင့်ကြောင်းတောင်းဆို၍ နိဂုံးချုပ်လိုက်၏။

ကျွန်တော့်အမှုမှာ ကျွန်တော်တို့မြေအောက်လောကမှ ရဲသတင်းပေး သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်ကို သတ်သည်ဟု စွပ်စွဲခံရသည့်အမှုဖြစ်၏။ သက်သေ အထောက်အထား တစ်ခုမျှမရှိပါ။ ရဲက ကျွန်တော့်ကို ပြစ်မှုကျူးလွန်သူပါဟု မျက်ကန်းထွက်ဆို၏။ “ကျွန်တော် တို့မှာ တရားရုံးကိုတင်ပြစရာ သက်သေ အခိုင်အမာမရှိပေမယ့် လျှို့ဝှက်ရထားတဲ့ သတင်းတွေအရ လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တာ ဒီကောင်ပါပဲ”ဟု တရားသူကြီးကို အစစ်ခံ၏။ လူငှားသက်သေတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ကျွန်တော် လူသတ်မှုကျူးလွန်နေသည်ကို မျက်မြင် တွေ့ပါသည်ဟု တရားရုံး တွင် ထွက်ဆိုစေ၏။ ကျွန်တော်က “ဒီသက်သေကို ကျွန်တော့်

တစ်သက်လုံး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး ခင်ဗျား” ဟု တရားသူကြီးကို အကြိမ်ကြိမ်ပြော၏။ မရ။ “မင်းကို တကယ်မမြင်ဘဲ သူ တရားရုံးကို ဘာအတွက် သက်သေခံလာမလဲ။ သူက မင်းရဲ့ရန်သူလဲ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ မှန်ပါတယ်။ သူနဲ့ကျွန်တော်ဟာ ရန်ငြိုးရန်စလဲမရှိပါဘူး။ တရားသူကြီး ခင်ဗျား။ ဒီသက်သေဟာ ရဲကငွေပေးပြီး ရုံးခေါ်လာတဲ့သက်သေ၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီသက်သေဟာ အရင်က ပြစ်မှုတစ်ခုခု ကျူးလွန်ထားတာရှိပြီး ရဲဖမ်းမှာ ကြောက်တဲ့အတွက် ရဲကထွက်ခိုင်း တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်အမှုမှာ လာသက်သေထွက်နေတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို သူတစ်ခါမှ အရင်က မြင်ဖူးထားတဲ့လူမဟုတ်ပါဘူး”

အမှန်တော့ ကျွန်တော့်မှန်းဆချက်များမှာ သွေးထွက်အောင်မှန်ပါသည်။ နောက်ပိုင်း မှ ကျွန်တော်ပြန်သတိရသည်မှာ ဤသက်သေလိမ်မှာ ဘိန်းသမား တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘိန်းမှုဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်အဖမ်းခံခဲ့ရဖူး၏။ ကျွန်တော့်အမှု စီရင်ချက်ချ၍ မကြာမီပင် ဘိန်းမှုတစ်ခုဖြင့် ပြစ်ဒဏ်ကျသွားသည်ဟု ဆို၏။

ကျွန်တော့်ရှေ့နေက ကျွန်တော့်ကို အစွမ်းကုန်ကာကွယ်၏။ သို့သော် အစိုးရ ရှေ့နေ (ဝါ) ဆွဲချက်မမီရှာပါ။ သူ တင်ပြသမျှ ဆွဲချက် လိမ္မာစွာ ပယ်ပျက်အောင်၊ သေးသိမ်အောင် လုပ်ပစ်၏။

ထိုနေ့က တရားရုံး၌ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ဒဏ် ချသင့်မချသင့် ငြင်းခုံချက်မှာ ည (၁၁) နာရီထိုးသည်အထိ ကြာ၏။ မှန်သည်။ ည (၁၁) နာရီထိုးမှပင်. .

“ တရားခံ မတ်တတ်ရပ်ပါ ”

တရားသူကြီး ဥက္ကဋ္ဌ၏အမိန့်ပေးသံဖြစ်၏။ ကျွန်တော် မတ်တတ်ထ လိုက်၏။ တရားရုံးတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်နေသည်။ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကိုပင် ဘာမျှမကြားရ။ ဂျူရီလူကြီးအားလုံးက ကျွန်တော့်ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ အချို့ မျက်နှာများမှာ ကျွန်တော့်ကို ရှက်သည့်ပုံများ ပေါ်နေသည်။

“ တရားခံ ပါပီလွန်၊ ဂျူရီအားလုံးက မင်းအပေါ်အပြစ်ရှိတယ်လို့ ယူဆတယ်။ ငါ မင်းအတွက် တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်အပြစ်ကို ချလိုက်တယ်။ မင်း တရားရုံးတော်ကို တင်ပြစရာရှိသေးလား”

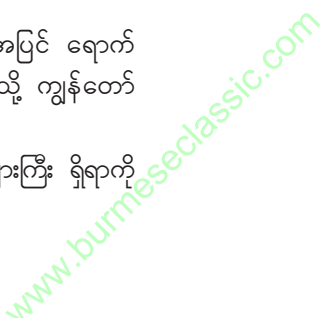
ကျွန်တော် အလွန်ဒေါသဖြစ်သွား၏။

တစ်ကိုယ်လုံး မွန်ထူသွား၏။ ကျွန်တော် ဘာအပြစ်မျှ ကျူးလွန်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ လူသတ်မှုနှင့်အစွပ်စွဲခံရပြီး အသတ်ခံရသူကိုပင် မြင်ဖူးသူမဟုတ်။ ဤအဖြစ်ကို သူတို့ အားလုံးသိသည်။ ဘာကြောင့် မတရားအပြစ်ဒဏ်ကို ကျွန်တော့်အပေါ် ချရသလဲ။ ကျွန်တော် မခံနိုင်တော့ပါ။ တရားသူကြီးနှင့်ဂျူရီလူကြီးအားလုံး ကို တရားခွင်တစ်ခုလုံးကြားအောင် ကျွန်တော် အော်ဆဲလိုက်၏။ ပြင်သစ်တရား စီရင်ရေးစနစ်၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှုများကိုလည်း ကြားရသူများ နားမခံသာအောင် ရှုတ်ချလိုက်၏။

“ ရဲတွေ၊ တရားခံကို ခေါ်ထုတ်သွားကြစမ်း ”

ရဲအစောင့်များက ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ဝိုင်းညှပ်ပြီး ရုံးခန်းအပြင် ရောက်အောင်ခေါ်ထုတ်သွား၏။ ရုံးခန်းတံခါးဝရောက်လျှင် တရားသူကြီးရှိရာသို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ပြီး -

“ ဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ မကြာခင် တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကြီး ရှိရာကို

မရောက်ရောက်အောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ပြန်လာမှာပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ မတရားမှုကို ပြန်စာရင်းရှင်းဦးမှာပါ”

တရားခွင်ရှိမြေအောက်လောကမှ ကျွန်တော့်ရဲဘော်များက ကျွန်တော့်ကို ဆူညံစွာ အားပေးလိုက်ကြ၏။ သူတို့အားလုံး ကျွန်တော့်သတ္တိကိုသိပါသည်။ အမှု၏မတရားပုံကိုလည်း နားလည်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မတရား အစွပ်စွဲခံရသော်လည်း မြေအောက်လောကမှ မည်သည့်ရဲဘော်ကိုမျှ ကျွန်တော် ပြစ်ဒဏ် သက်သာအောင်၊ ရဲမျက်နှာသာရအောင် ဖော်ထုတ်ပြောခြင်း၊ သစ္စာဖောက်ခြင်း မလုပ်ခဲ့။ သူတို့အားလုံး ကျွန်တော်၏သံမဏိစိတ်ထား ကို ဂုဏ်ယူကျွန်နေရစ်ကြမည်ဖြစ်၏။

ရုံးခန်းအပြင်သို့ ရောက်လေပြီ။

ရဲတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကိုလက်ထိပ်ခတ်လိုက်၏။ ကျန်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ခြေနှစ်ဖက်ကို သံခြေချင်းများခတ်လိုက်၏။ ရုံးလှေကားအဝတွင် ထောင်သို့လိုက်ပို့ မည့် ရဲလက်နက်ကိုင် (၁၂) ယောက်က ကျွန်တော့်ကို အဆင်သင့် စောင့်နေ၏။

ကျွန်တော့်ကို အချုပ်ကားပေါ်သို့ တက်ခိုင်း၏။

“ထောင်ကြီးကို တိုက်ရိုက်မောင်းဟေ့”

ရဲအစောင့် (၁၂)ယောက်၏ ခေါင်းဆောင် တပ်ကြပ်ကြီးလုပ်သူက အမိန့်ပေး လိုက်၏။

ထောင်ရှိရာသို့ ဦးတည်ထွက်ခဲ့ကြလေပြီ။

ကျွန်တော့်ကိုပို့မည့်ထောင်ကြီးအမည်မှာ “မာရီအင်တိုနီ” နန်းတော် ဖြစ်၏။ အစောင့်ရဲကြပ်ကြီးက ထောင်ဝါဒါများကို ကျွန်တော့်ကိုအပ်၏။ ထောင်ဝါဒါများက လိုအပ်သည့်စာရွက်စာတမ်းများ စစ်ဆေးပြီးလျှင် ကျွန်တော့်ကို စနစ်တကျ လက်ခံယူ၏။ ရဲကြပ်ကြီးက ကျွန်တော့်လက်ထိပ်များကို ဖြုတ်ပေး၏။

“မင်းကို သူတို့က အပြစ်ဒဏ် ဘယ်လောက်ချလိုက်လဲ”

ဝါဒါများက ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်၏။

“တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်”

ကျွန်တော်က တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

ဝါဒါများက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဘာမျှ ဆက်မမေးတော့။ ကျွန်တော်နေရမည့် အကျဉ်းခန်းရှိရာသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွား၏။ ကျွန်တော်နေရမည့် အဆောင်မှာ သေဒဏ်၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်နှင့် အလွန်အန္တရာယ်ရှိသော အကျဉ်းသား များကိုထားသော အဆောင်ဖြစ်၏။ ထိုအဆောင်မှ အကျဉ်းခန်းငယ်တစ်ခုကိုဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခိုင်းလိုက်၏။

“မင်းအတွက် အဝတ်အစားတွေ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်။ ကောင်းကောင်းနေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝါဒါများက ကျွန်တော့်အခန်းကိုသော့ခတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။ အခန်းတံခါးမှာ အလုံပိတ်သောတံခါးဖြစ်၏။ အပြင်ကို လုံးဝမမြင်ရ။ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာလျှင် တံခါးအပြင်မှ

လူတစ်ယောက်၏ခြေသံများကို ကြား၏။

“ ဘယ်သူလဲ ”

“ ငါ ဝါဒါတစ်ယောက်ပါ ”

“ ဘာလာလုပ်တာလဲ ”

“ မင်းတံခါးမှာ စာလာချိတ်တာ ”

“ ဘာစာလဲ ”

“ မင်းဟာ အန္တရာယ်ရှိတဲ့အကောင်၊ အထူးစောင့်ကြည့်ဖို့လိုတဲ့ အကြောင်း သတိပေး တဲ့စာ ”

ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူတို့အန္တရာယ်ရှိသည်ဟု ပြောသောစကားကို ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ တစ်ကျွန်းဒဏ်ကျထားသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျပြီး တစ်ကျွန်းအပို့မခံရမီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေလိုက်မည်ကို သူတို့စိုးရိမ်၏။ ကျွန်တော့်ကို မသေစေချင်ကြသေးပါ။ ကျွန်းဒဏ်ကို အဝခံစား စေချင်ကြသေး၏။ ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်တော့မှသတ်သေမည့်သူ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ သတ္တိရှိသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ဘဝကို ရောက်ရာဘဝ၌ လောကဓံကို ကြံကြံခံပြီး ရှင်သန်အောင် ရုန်းရမည့်သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော့် ဘဝကို အသေမခံပါ။ ရုန်းမည်၊ တိုက်မည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ အခက်အခဲပြဿနာ ဒုက္ခဆင်းရဲအားလုံးကို ရုန်းမည်။ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်များကို ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ အပျောက်မခံ။ နေ့စဉ် မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နှင့် ဘဝကို အမြဲစနေမည့်သူ ဖြစ်၏။ မှန်သည်။ မနက်ဖြန်၌ပင် ဘဝသစ်တစ်ခုကို မျှော်မှန်းချက်အပြည့်နှင့်ပြန်စဉ်းမည်။

မနက်လင်းသည်နှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက် အကျဉ်းခန်းထဲရောက်လာ၏။ ကျွန်တော် သည် ကော်ဖီခွက်ကိုကိုင်ပြီး အနာဂတ်အတွက် ပြင်ဆင်မှုများကို ပြုလုပ်၏။ အယူခံဝင်ရ မည်လား။ အယူခံဝင်လျှင် တရားလွတ်တော်ချုပ်သို့ လျှောက်ရမည်ဖြစ်၏။ တရားလွတ်တော် ချုပ် အယူခံမှ မည်သည့်သက်သာခွင့်ကို ရမည်နည်း။ အများဆုံးရလှ တစ်ကျွန်းဒဏ်မှ နှစ် (၂၀)ဒဏ်ဖြစ်မည်။ အယူခံဝင်လျှင် ရက်ပေါင်း မည်မျှစောင့်ရမည်နည်း။ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ခွဲ။ ပြစ်ဒဏ် တစ်သက် တစ်ကျွန်းနှင့် နှစ် (၂၀) ဘယ်သို့ထူးပါသနည်း။

ကျွန်တော် အယူမဝင်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်၏။

ကျွန်းဒဏ်မှလွတ်ရန်မှာ ကျွန်းမှထွက်ပြေးရန်ပင်ဖြစ်၏။ ရင်ထဲ၌ ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ခုကို အခိုင်အမာချလိုက်၏။ ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်စေရမည်။

ကျွန်တော် အချုပ်ခန်းကျဉ်းကလေးအတွင်း ခေါက်တို့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက် နေ၏။ ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့်ကျွန်တော့်ကို ချစ်သောအစ်မများထံသို့ အားပေးစာများရေးရန် သတိရ၏။ အပြင်လောကတွင် ကျန်ခဲ့သော ကျွန်တော့်ကို ချစ်သူများမှာ ကျွန်တော် ကျွန်းဒဏ်ကျသည့်သတင်းအတွက် ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့်ဒဏ်ကို ခံစားကြရမည်ဖြစ်၏။ ပါရီမြို့မှ ဝေးလှသည့်ရွာတွင် ကျန်ခဲ့သော ဖခင်ဖြစ်သူကိုလည်း သတိရ၏။ ဖခင်၏ ကျွန်တော့်အတွက် ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေရာမည့်ပုံကိုလည်း မျက်စိတွင် မြင်လာ၏။

သို့သော် ရုတ်ခြည်းပင် မတရားပြစ်ဒဏ်အကျခံရသည့်အဖြစ်ကို ပြန် သတိရ ပြီး . . .

“ ငါ ဘာအပြစ်မှလုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ငါဘာအပြစ်မှ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ”

မတရားခံရတာ၊ ငါ အပြစ်မဲ့သူ ”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲခံစားချက်များမှာ ချက်ချင်း ပျောက်သွား၏။

အနာဂတ်မျှော်လင့်စရာများအတွက် ဒီနေ့ ငါဘာလုပ်ရမလဲ။ တစ်ကျွန်းမှထွက်ပြေးလျှင် ကိုယ့်ကိုကူညီမည့်၊ ကိုယ်နှင့်အတူလိုက်မည့် မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း၊ ရဲဘော်ကောင်းများကို အသင့်ရှာထားရမည်။ ကျွန်တော် ရုတ်ခြည်း ‘ဒီဂါ’ကို သတိရလိုက်၏။ ‘ဒီဂါ’မှာ မာဆယ်လီမြို့သားဖြစ်၏။ ထောင်ကြီးထဲသို့ ကျွန်တော့်ထက်အရင်ရောက်နေသူဖြစ်၏။ သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာရမည်။ ဘယ်သို့ ရှာရမလဲ။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ထွက်ချိန်တွင် ရှာနိုင်သည့် အခွင့်အလမ်းတစ်ခုကို သတိရ မိ၏။ မှန်သည်။

ကျွန်တော် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ခွင့်တောင်း၏။ ရ၏။ အကျဉ်းသားအားလုံးသည် ထောင်တွင်း ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်၌ မုတ်ဆိတ်သွားရိတ်ရ၏။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာ လူစုံသော နေရာဖြစ်၏။ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဒီဂါနှင့်တွေ့၏။

“ ဒီဂါ ”

“ ဟင်. . . ပါပီ ”

ဒီဂါမှာ ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် အလွန်အံ့ဩသွားပုံရ၏။

“ မင်း ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ ”

“ မနေ့ကပဲ ”

“ ငါတော့ (၁၅)နှစ် ကျထားတယ်။ မင်းရော ဘယ်လောက်လဲ ”

“ တစ်ကျွန်း ”

“ ဟင်. . . များလှချေလား။ မင်း အယူမခံဘူးလား ”

“ မခံဘူး။ ခံလို့ကော ဘယ်လောက်အကျိုးထူးမလဲ။ ကျွန်တော်တော့ တစ်ကျွန်းရောက်တာနဲ့ပြေးမယ်။ ဒါကြောင့် ခုထဲကစပြီး အားမွေးနေတယ်။ ကောင်းကောင်းစားတယ်။ ကောင်းကောင်းအိပ်တယ်။ လေ့ကျင့်ခန်းအမြဲလုပ်နေတယ်။ ခင်ဗျားကော ကျွန်တော်ပြေးရင် လိုက်မယ်မဟုတ်လား ”

“ မင်းမှာ. . . ငွေပါလား ”

“ မပါဘူး ”

“ ဟ. . . ထောင်ထဲမှာ ငွေရှိဖို့ကသိပ်အရေးကြီးတယ်။ ငွေရှိမှ အမျိုးမျိုး ကြံနိုင်တယ်။ ငါ့မှာ ဖရန့်ငွေ တစ်သောင်းပါတယ်။ အဆောင်ငွေကမရှိလို့ မရဘူး။ မင်းမယားကို ပြော။ ရီချီးကိုသွားတွေ့ပြီး မင်းရချင်သလောက်ငွေကို အပ်လိုက်။ ရီချီးဆီက မင်းလက်ထဲ ရောက်လာဖို့ ငါတာဝန်ယူတယ် ”

“ ဟေ့လူ. . . တိုးတိုး၊ ဟိုနားက ဝါဒါ ခင်ဗျားကို ကြည့်နေတယ် ”

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးမီပင် ဝါဒါ ကျွန်တော့်တို့အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

“ ဘာအတင်းပြောနေကြတာလဲ ”

ဒီဂါက ဘာမျှပြန်မပြော။ ဝါဒါကို ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ မင်းမနေ့က တစ်ကျွန်းဒဏ် ကျလာတဲ့ကောင် မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ”

“ နာမည်က ”

“ ပါပီလွန် ”

“ အသက်”

“ (၂၅) နှစ်”

“ကောင်းတယ်။ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာပဲ။ တစ်ကျွန်းမှာ အကြာကြီး နေရတာပေါ့”

ဝါဒါက သူ့စကားကို သဘောကျ၍ နှစ်ခြိုက်စွာရယ်ပြီး ကျွန်တော်တို့အနီးမှ ပြန်ထွက်သွား၏။ တစ်ပါးသူ ကျွန်းဒဏ်ကျသည်ကို ဝမ်းနည်းစကား ပြောမည့်အစား ပြက်ရယ်ပြုနိုင်သည်မှာ အံ့စရာဖြစ်၏။

ဒီဂါ အကြံပေးသည့်အတိုင်း အိမ်ကိုမှာလိုက်သည်။ အဆောင်ငွေသည် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ကျွန်တော့်ထံရောက်လာသည်။ အလူမီနီယံ သတ္တုပါးလေးနှင့် လုပ်ထားသော ဗူးရှည်လေးဖြစ်၏။ ဖွင့်လိုက်လျှင် ဖရန့်ငွေ (၅၆၀၀)တိတိ ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။ ဤအဆောင်ငွေကို တစ်ကျွန်းမှ ပြေးမည့်စီမံချက်၌ သုံးရမည်။ ဤငွေကို အရင်းပြု၍ ကျွန်တော့်ဘဝ၏ လွတ်မြောက်မှုကိုရှာရမည်။ ကျွန်တော့်ကို မတရားထောင်ထိပို့လိုက်သော လူယုတ်မာများကို ပြန်ကလဲစားချေရမည်ဖြစ်၏။ သတ္တုဘူးလေးကိုပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ဘူးလေး၏အထူမှာ သုံးလက်မခွဲရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် ဘူးလေးကို ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ လျှို့ဝှက်အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်၍ သိမ်းလိုက်၏။

ဤလျှို့ဝှက်အိတ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်ထောင်မှ အကျဉ်းသားတို့၏ စိတ်အချရဆုံးအာမခံသေတ္တာလေးများဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံးကိုရှာချင်သူများ စိတ်ကြိုက်ချွတ်၍ ရှာပါ။ ပေါင်ကားပြီးခန့်ခိုင်းပါ။ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ လျှို့ဝှက်အိတ်သည် ဘယ်အခါမျှ သစ္စာဖောက်မည်မဟုတ်။ ဘယ်အခါမျှ အရိပ်အယောင် ပြမည်မဟုတ်။

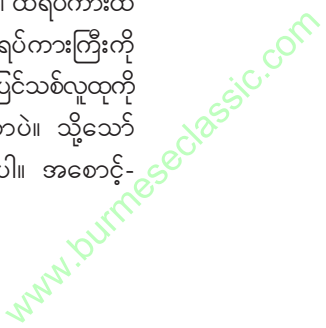
ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားသလို ရှိ၏။ ပြေးရန်အတွက် ငွေတော့ အဆင်သင့်ရှိနေလေပြီ။

အပြင်တွင် မှောင်နေသည်။

အကျဉ်းခန်းလေးအတွင်း၌ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် သံခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်လှန်နေသည်။ ခေါင်းအုံးမရှိပါ။ မျက်နှာကြက်ပေါ်တွင် ထွန်းထားသော မီးလုံးမှမီးရောင်မှာ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်သို့ စူးကျနေသည်။ အလွန်အခံရခက်၏။ ထို့ကြောင့် လက်ကိုင်ပဝါငယ်လေးတစ်ခုဖြင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးများကို အုပ်ထားရပါသည်။

“ငါ ထောင်က ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပြီးရင် ဘာလုပ်မလဲ”

ပါရီမြို့တော်ကြီးကို အမြန်ဆုံး မရောက်ရောက်အောင်ပြန်လာမည်။ ပထမဆုံး သတ်ရမည့်လူမှာ တရားရုံးတွင် ကျွန်တော် တစ်ကျွန်းကျအောင် မတရား သက်သေဝင်ခံသည့် သက်သေလိမ်(ဝါ)လူလိမ်ဖြစ်၏။ နောက် ကျွန်တော့်ကို လူသတ်ပါသည်ဟု မတရားစွပ်စွဲဖမ်းဆီးသည့် ရဲနှစ်ယောက်။ ကျွန်တော့်ကို အမျိုးမျိုး ညှဉ်းဆဲဒုက္ခပေးခဲ့ကြသည်မဟုတ်လား။ မှန်သည်။ ထောင်ကလွတ်လို့ ပါရီ ပြန်ရောက်လျှင် ထရပ်ကားတစ်စီးရှာမည်။ ထရပ်ကားထဲ ယမ်းဘီလူးတွေ အပြည့်ထည့်၊ ရဲတွေစုတတ်တဲ့ သူတို့ဌာနချုပ်မှာ ဒီထရပ်ကားကြီးကို ဖောက်ခွဲပစ်ရမည်။ သေကြစမ်း။ နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်၊ လေးဆယ်၊ ငါးဆယ်၊ တို့ပြင်သစ်လူထုကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးနေတဲ့ကောင်တွေ များများသေလျှင် များများကောင်းတာပဲ။ သို့သော် ရဲဌာနချုပ်ဝင်းထဲကို ထရပ်ကားကြီးနှင့်ဝင်ရန်ဟူသောအလုပ်မှာ မလွယ်ပါ။ အစောင့်-

အရှောက်အထပ်ထပ်ကို မည်သို့ကျော်မည်နည်း။ ခေါင်းခြောက်စရာ မရှိပါ။ အကြံရှိလျှင် လမ်းရှိရမည်။

ကျွန်တော်သည် သံခွတင်မှထရပ်ပြီး ရေအိုးစင်မှရေတစ်ခွက်ကိုယူ၍ သောက်လိုက်၏။ ခေါင်းထဲ၌ ကလေးစားချေရမည့် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးကို တွေးရလွန်းသဖြင့် ဦးနှောက်ခြောက်ချင်လာသလိုလို၊ ခေါင်းကိုက်ချင်လာသလိုလိုရှိ၏။ လက်ကိုင်ပဝါ ရေဆွတ်၍ ပြန်ညှစ်ပြီး မျက်လုံးပေါ်ပြန်အုပ်ထားလိုက်၏။ ရေအေးငွေ့ကြောင့် သက်သာသွားသလိုရှိ၏။

ကျွန်တော့်အတွေးများမှာ အသက်ပါလွန်းသဖြင့် ပါရီမြို့တွင်း၌ ကျွန်တော် လျှောက်သွားရမည့်လမ်းများကို အသေးစိတ် မျက်စိတွင် မြင်နေမိ၏။

ဂျူရီလူကြီးတွေကိုကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ဘာမျှမလုပ်ချင်ပါ။ ဘာမျှမလုပ်တာဘဲကောင်းမည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူတို့မှာ တရားဥပဒေအကြောင်းလည်း ဘာမျှနားလည်သူများမဟုတ်ပါ။ အစိုးရ ရှေ့နေ(ဝါ) ဆွဲချပြောသမျှ မျက်လုံးမမှိတ်ဘဲနားထောင်နေရပြီး တရားသူကြီး ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်စေချင်သလို ခေါင်းညိတ်နေရသူများဖြစ်၏။ အညွန့်အတက်ရှိသူများ မဟုတ်။ အစွမ်းအစရှိသူများမဟုတ်။ တာဝန်ပေး ရွေးချယ်ခြင်းခံရ၍ လာလုပ်နေ သူများဖြစ်၏။ သူတို့အပေါ်၌ ခွင့်လွှတ်သင့်ပါသည်။

ဆွဲချကိုကော ဘယ်လို လုပ်သင့်သလဲ။

ဒီလူကိုတော့ လုံးဝအလွတ်မခံနိုင်ပါ။ ကမ္ဘာအဆုံးရောက်သည်အထိပင် လိုက်ရှာ၍ ဖမ်းပြီးသတ်သင့်သူဖြစ်၏။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် စာရေးဆရာကြီး “အလက်ဇင်ဒါးဒူးမား” ၏ မွန်တီခရစ္စတို မြို့စားကြီး ဝတ္ထုက ဇာတ်လမ်းကို သတိရလိုက်မိ၏။ မှန်သည်။ ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်းထဲကကဲ့သို့ပင် ဆွဲချကို မြေအောက်အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုထဲ ပိတ်လှောင်ပြီး အစာငတ်ရေငတ်ထား၍ တမြည့်မြည့်သေအောင်သတ်ရမည်။ အခန်းကျဉ်းဟုတွေးမိမှ အိမ်ငှားရန် လိုဦးမည့်ပြဿနာတစ်ခုကို သတိရမိပြန်သည်။ ထောင်မှထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ပြီး ပါရီမြို့ရောက်လျှင် အိမ်တစ်လုံးရှာငှားရမည်။ အိမ်ငယ်ငယ်ငှား၍မကောင်း။ အိမ်ကြီးကြီးနှင့်မြေတိုက်ခန်းကောင်းကောင်း၊ တံခါးလုံလုံအိမ်ကို ရှာရမည်။ ဤ အိမ်သို့ ဆွဲချကိုခေါ်ပြီး တမြည့်မြည့် အရသာယူပြီး ညှဉ်းဆဲရမည်ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် ပါပီလွန်လေ။ ခင်ဗျားကြီးမှတ်မိသေးလား။ ဘာပြစ်မှုမှ မကျူးလွန်ဘဲ လူသတ်တယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျား တစ်ကျွန်းပို့ခဲ့တဲ့အကောင်လေ။ မှတ်မိလား။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပြီလား။ ခင်ဗျား ဥပဒေတွေသင်ခဲ့တယ်။ ရိုမင် စာ၊ ဂရိစာတွေသင်ခဲ့တယ်။ တရားရုံးမှာ စကားပြောကောင်းဖြစ်အောင် ကျင့်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျားတော့ ငါ့ထက် တော်တဲ့လူ ဇမ္ဗူမှာမရှိဘူးလို့ထင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားအရှေ့ရောက်နေတဲ့ တရားခံတွေကို တိရစ္ဆာန်တွေ၊ လူ့လောကထဲနေတတ်တဲ့လူတွေမဟုတ်ဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား စင်မြင့်ပေါ်က တရားခံတွေကိုကြည့်တတ်တဲ့မျက်လုံးကြီးနဲ့ ခုကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပါဦး။ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။ ပြိတ္တာကြီး။ ခင်ဗျား ခေါင်းဖြတ်စက်ကိုပို့လိုက်တဲ့ လူတွေ ခေါင်းဖြတ်စက်ပေါ်မရောက်ခင် ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာသိသလား။ သူတို့မိသားစုတွေရဲ့ ရင်ထဲက သောကမီးလျှံတွေဟာ ဘယ်လောက်ပူပြင်းတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိလား။ မသိသေးရင် သိအောင် ကျုပ် လုပ်ပြဦးမယ်”

ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲ၌ ဆွဲချလုပ်သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို အပိုင်းပိုင်းအစစ ဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်၏။

ဆယ်နှစ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်၊ အနှစ်သုံးဆယ်။

ကျွန်တော် ထောင်ထဲမှပြေးရမည့်ခရီးမှာ ဤသို့ နှစ်ပေါင်းရှည်ကြာစွာ ကြာဦး မည်လားမပြောနိုင်။ ကြာချင်လည်းကြာဦးမည်။ ဤမျှနှစ်ကြာလျှင် ကျွန်တော် ကလဲ့စား ချေချင်သည့်သူများ ရှိကြပါဦးတော့မည်လား။ ထောင်ထဲတွင် ဤမျှ အကြာကြီးလည်း ကျွန်တော်မနေချင်။ ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်ကျချင်သလို ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် ရုတ်ခြည်း ပင်...။

“ပါပီလွန်၊ မင်းအသက်ဟာ (၂၅)နှစ်တောင် မပြည့်သေးပါဘူး။ မင်း ထောင်ထဲ ကပြေးရတဲ့ခရီးဟာ (၁၀)နှစ်ထက် ဘယ်လိုမှပိုမကြာနိုင်ပါဘူး။ (၁၀) နှစ်ကြာပါပြီတဲ့။ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းဟာ နောက်(၁၀)နှစ်ကြာမှ (၃၅)နှစ်အရွယ် ရှိဦးမယ်။ မင်းလက်ထဲမှာ အဆောင်ငွေလဲ ၄ရန့်(၅၆၀၀)တောင်ရှိနေပြီ။ နှစ်နှစ် အတွင်းမှာကော မလွတ်နိုင်ဘူးလား။ တစ်နှစ်အတွင်းမှာကော မလွတ်နိုင်ဘူးလား။ အခွင့်အလမ်းသာပေးရင် ဘုရားသခင်ကသာ မင်းကိုကူညီရင် မင်း လပိုင်းအတွင်းလဲ လွတ်နိုင်မယ်မဟုတ်လား။”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ယတိပြတ်ကျိန်ဆိုလိုက်၏။ နှစ်နှစ်အတွင်း လွတ်ရမည်။ ထွက်ပြေးနိုင်ရမည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ပေါသွားပြန်၏။

သံခွတင်ပေါ်မှထပြီး အကျဉ်းခန်းအတွင်း အားရရွှင်လန်းစွာ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်၏။

မျက်နှာကြက်မှ လျှပ်စစ်မီးလုံးလေး ငြိမ်းသွားလေပြီ။ မနက်လင်းခဲ့ပြီ။ ညတစ်ည အချိန်၏ ကုန်လွယ်မှုမှာ လျင်မြန်လှ၏။ ကျွန်တော် အထူးကျေနပ်သွား၏။ ညအချိန်တိုင်း ဤသို့ ကုန်လွယ်လျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလေမလဲ။

ကျွန်တော့် အချုပ်ခန်းတံခါးမ၏ လူကြည့်အပေါက်ကလေး ဖွင့်သံကြား၏။ တာဝန်ကျ ထောင်ဝါဒါက ကျွန်တော့်အခြေအနေ ဘယ်သို့ရှိသည်ကို စူးစမ်းဟန်ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ လုံးဝ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။

တာဝန်ကျထောင်ဝါဒါသည် အခြေအနေကောင်းနေသော ကျွန်တော့်ကို မြင်တွေ့ ပြီးနောက် လူကြည့်အပေါက်ကိုပိတ်၍ ကျေနပ်စွာဖြင့် ပြန်ထွက်သွား၏။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ၏လူတစ်ယောက်အပေါ်၌ အပြစ်ပေးပုံစနစ်မှာ လူတစ်ယောက်ကို အပြစ်ဒဏ်ချပြီးလျှင် ထိုအပြစ်ဒဏ်၏အရသာကို အပြည့်အဝခံသည်ကိုမြင်ရပြီးမှ ကျေနပ်သည့်စနစ်ဖြစ်၏။ ဥပမာ လူတစ်ယောက်ကို ထောင်အနှစ် (၂၀)ချလျှင် ထိုအနှစ်(၂၀)လုံး ထိုလူ ထောင်ထဲ၌ ဒုက္ခအပြည့်အဝရောက်သည်ကို မြင်တွေ့ချင်၏။ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေသွားမည်ကို သူတို့ အလွန်စိုးရိမ်၏။ သတ်သေခြင်းမှာ လွတ်မြောက်သွားခြင်းပင်ဟု သူတို့ ယူဆ၏။ ထို့ကြောင့် သတ်သေနိုင်အောင် အမျိုးမျိုး ဂရုစိုက်၏။

အကျဉ်းခန်းထဲသို့ အစားအသောက်သွင်းသော ရှစ်လက်မအကျယ်ရှိ လေးထောင့် အပေါက်ကျဉ်းလေးပွင့်သွား၏။ မနက်စာ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့်ပေါင်မုန့် တစ်ပိုင်း ရောက်လာ၏။ ပေါင်မုန့်ကို ကိုက်လိုက်လျှင် ပေါင်မုန့်အတွင်း၌ စက္ကူလိပ်လေးတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်၏။

“ပါပီလွန်၊ ငါ သန်းသုံးကောင် ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ သင့်ရဲဘော် ဒီဂါ”

ဒီဂါ၏ သန်းသုံးကောင်ထည့်ပေးလိုက်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း သဘောပေါက်၏။ ကျွန်တော် အစောင့်ဝါဒါကို လှမ်း၍အော်ခေါ်လိုက် ပါသည်။

“ကျွန်တော့်အခန်းမှာ သန်းတွေချည်းပဲ။ ခင်ဗျားမယုံရင် ဒီမှာကြည့်ပါ။ သန်းသုံးကောင်။ တစ်ခုခု ကျွန်တော့်ကို လုပ်ပေးပါဦး ”

“ငါ ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ဘူး။ မင်းဟာမင်း မင်းအဝတ်အစားတွေ အိပ်ရာတွေကို ရေနှေးလောင်းပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ချင်ရင်တော့ အဆင်သင့်လုပ်ထား။ တော်တော်ကြာ ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျား”

ရေနှေးပူရှိသောအခန်းတွင် ဒီဂါ ကျွန်တော့်ကို အဆင်သင့်စောင့်နေ၏။

“မင်းမယားပို့လိုက်တဲ့ အဆောင်ငွေ မင်းလက်ထဲရောက်ပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီငွေက သိပ်အရေးကြီးတယ်။ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စမပေါ်ဘဲ ဒီငွေကို မင်းကိုယ်ထဲ က ဘယ်တော့မှ ပြန်မထုတ်နဲ့နော် ”

“စိတ်ချပါဗျာ။ ခင်ဗျား ရှေ့ရေးအတွက် ဘာတွေကြံထားတာရှိလဲ”

“ငါက ကျွန်းမသွားချင်ဘူးကွာ။ ငါစိတ်ကူးထားတာကတော့ ငါ ရူးနေတဲ့ပုံ ဟန်ဆောင်မယ်။ အရူးကို သူတို့ တစ်ကျွန်းမပို့ဘူးကွာ။ ဒီထောင်မကြီးမှာပဲ ဆက်ချုပ် ထားမယ်။ ငါ့အပြစ်ဒဏ်က (၁၅)နှစ်၊ ငါ့အထက်တရားရုံးချုပ်ကို အယူခံ ဝင်ထားတယ်။ ငါးနှစ်တော့ အနည်းဆုံးပလုပ်ပေးမှာပဲ။ ဒီတော့ (၁၀)နှစ်ပဲကျန်မယ်။ ဆယ်နှစ်ဆိုပေမယ့် ထောင်ထဲမှာ ကောင်းကောင်းနေရင် လျော့ရက်တွေကလဲ ရဦးမှာမို့ အများဆုံးနေရ (၈)နှစ် ပေါ့ကွာ။ (၈)နှစ်တော့ ဒီထဲမှာ ငါသည်းခံနေတော့မယ်လို့ ”

“ခင်ဗျားအသက် ၃ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“(၄၂) နှစ် ”

“ခင်ဗျား တကယ်ပဲရူးများနေပြီလား ဒီဂါ။ ခင်ဗျားမျှော်လင့်နေသလို အထက် တရားရုံးချုပ်က ငါးနှစ်ပြစ်ဒဏ် ပလုပ်ပေးတယ်ပဲထား။ ဆယ်နှစ်ကြီးတောင် ကျန်ဦးမယ်နော်။ နောက်ဆယ်နှစ် ထောင်ထဲမှာနေပြီး ခင်ဗျား အပြင်ထွက်သွားရင် ခင်ဗျား အဘိုးကြီး ဖြစ်နေ ပြီ။ ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျွန်းသွားနေရမှာ တော်တော်ကြောက်သလား”

“ဟုတ်တယ်။ ငါကြားရသမျှက ကျွန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့သတင်းတွေက တစ်ခုမှ မကောင်းဘူး။ တစ်နှစ် တစ်နှစ် အကျဉ်းသားအသေအပျောက်နှုန်းဟာ ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း လောက်ရှိတယ်လို့ပြောတယ်။ ခု ဒီက တစ်ကျွန်းကိုပို့တဲ့ သင်္ဘောဟာ တစ်ခေါက်သွားရင် လူ ဘယ်လောက်ပါတယ်လို့မင်းထင်သလဲ။ အနည်းဆုံး အကျဉ်းသား ထောင့်ရှစ်ရာနဲ့ နှစ်ထောင်ကြားမှာပါတယ်။ ဒီလူတွေ အများစုဟာ ဟိုရောက်တာနဲ့ ငှက်ဖျားမိအသားဝါ ရောဂါစွဲပြီး သေရင်သေ၊ နှုတ်စွဲပြီး အနုတွေထားတဲ့ကျွန်းကို အပို့ခံရင်ခံရ၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်စအိုထဲဝှက်ထားတဲ့ဆောင်ငွေကို သူများလိုချင်လို့ ချောင်းသတ်တာနဲ့သေကြရ တာများတယ်။ မင်း တစ်ကျွန်းရောက်ရင် ထွက်ပြေးမယ်လို့စိတ်ကူးထားသလား။ ထွက်ပြေးဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။ ငါ ဒီတစ်ကျွန်းမှာ လေးငါးခြောက်နှစ်လောက် အပြစ်ဒဏ်ခံပြီး ပြန်ရောက်လာကြတဲ့လူတွေနဲ့ တွေ့ဖူးတယ်။ သူတို့ကပြောတယ်။ တစ်ကျွန်း က ဘယ်လိုမှ ပြေးလို့မရဘူးတဲ့။ ပြေးဖို့ကြံတဲ့ကောင်လဲ မိရင်မသက်သာဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ခင်ဗျားပြောတာမှန်ပါတယ်။ ဟိုမှာ ဘယ်လောက်အခြေအနေဆိုး တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လဲ ကြားပါတယ်။ ဒီမှာ ဒီဂါ၊ ခင်ဗျား သင်္ဘောသား လုပ်ဖူးတယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်ကို မေ့နေပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော် ပင်လယ်အကြောင်းကို သိတယ်။ ပင်လယ်ဖြတ်ပြီးဘယ်လို သွားရမယ်။ တစ်ကျွန်းကဘယ်လိုလွတ်အောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတာနားလည်တယ်။ ခင်ဗျား စိတ်ကူးလွဲမနေနဲ့နော်။ ခင်ဗျားကို တရားရုံးချုပ်က အပြစ်ဒဏ်ငါးနှစ်လျှော့မယ်ဆိုတာလဲ သေချာသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ လျှော့ပေးလိုက်တယ်ပဲထား။ ခင်ဗျား ဒီထောင်ထဲမှာ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး ကြံ့ကြံ့ခံပြီး နေဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကို အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းလှောင်ထားမယ်။ တစ်နေ့နေလို့တစ်ခွန်း စကားပြောရမယ့်လူမရှိဘူး။ တစ်ယောက်တည်း တစ်နေ့တစ်နေ့နေရတယ်ဆိုတဲ့အချိန်ဟာ အင်မတန် ကြာတယ်နော်။ ကျွန်တော်ပြောရဲတယ်။ ခင်ဗျားစကားပြောစရာတစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ သာနေကြည့်။ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ကြာရင် ခင်ဗျားတကယ်ရှုံးပြီ။ ထောင်ထဲမှာ တကယ် ရှုံးပြီဆိုရင် သေရုံပဲရှိတော့ တယ်မဟုတ်လား။ ဒီဂါ ခင်ဗျား ကြောင်မနေနဲ့။ ငါ ဒီထောင်ထဲမှာ ပိတ်လှောင်ခံမယ့်အစား တစ်ကျွန်းလိုက်သွားပြီး ဟိုရောက်မှ လွတ်အောင်ပြေးလိုက်ဦးမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ အားခဲ ထားစမ်းပါ။ သတ္တိမွေးစမ်းပါ”

“မင်းက ငယ်တယ်ကွ။ ငါက အသက်ကြီးနေပြီ”

“ခင်ဗျား မှန်မှန်ပြောစမ်းပါဗျာ။ ခင်ဗျား ခု အကြောက်နေဆုံးက ခင်ဗျား ကိုယ် ထဲမှာဝှက်ထားတဲ့ငွေကို လိုချင်နေကြတဲ့ကောင်တွေ ချောင်းသတ်မှာကိုပဲ ကြောက်နေတယ် မဟုတ်လား”

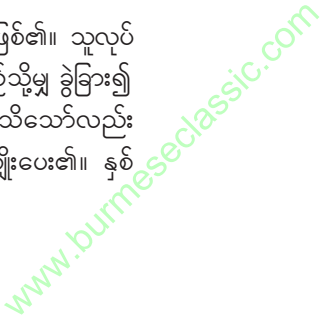
ဒီဂါက ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ် ပါပီလွန်။ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ငါက အပြင်မှာတုန်းက သန်းချီပြီး ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိနေတယ်မဟုတ်လား။ ခု ငါ့ကိုယ်ထဲ မှာ ဖရန်နွေ ငါးသောင်း ဒါမှမဟုတ် တစ်သိန်းလောက်တော့ဝှက်ယူလာမယ်။ ပါလာမယ်လို့ ထင်ကြမှာပဲ။ ဒီတော့ ငါ့ကို မသတ်ချင်တဲ့အကောင်ရှိပါ့မလား။ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပါ။ ငါ့ကိုသတ်ဖို့ အမြဲချောင်းနေ မှာပဲ။ ဒီတော့ ဒီထောင်ထဲမှာပဲ အပိတ်လှောင်ခံပြီး နေနေရတဲ့ဘဝက နည်းနည်းသက်သာ ဦးမယ်မဟုတ်လား”

“ဟေ့လူ . . ဒီအတွက်တော့ ပူမနေနဲ့။ ကျွန်တော်အားလုံးတာဝန်ယူမယ်။ တစ်ယောက်ချင်းချတဲ့နေရာ၊ အုပ်စုလိုက်ချတဲ့နေရာတွေမှာ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ပါရီမှာ နာမည်ကြီးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကို တစ်ကျွန်းမှာဘယ်ကောင်မှ မထိရဲစေရဘူး။ နောက် တစ်ကျွန်းရောက်ရင် ခင်ဗျားရဲဘော်တွေ၊ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေနဲ့ လဲ အများကြီးပြန်တွေ့ရဦး မယ်မဟုတ်လား။ ဒီကောင်တွေအားလုံးလဲ ခင်ဗျားကို ဝိုင်း စောင့်ရှောက်ကြမှာပဲ”

ဒီဂါသည် ကျွန်တော့်အားပေးစကားများကြောင့် အားတက်သွားဟန်ရှိ၏။ တစ်ကျွန်းသို့လိုက်ရန် ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်၏။

ဒီဂါသည် မြေအောက်လောကတွင် ငွေစုလက်မှတ်အတုလုပ်သူ ဖြစ်၏။ သူလုပ် သည့် ဖရန် ငါးရာတန်၊ တစ်ထောင်တန် ငွေစုလက်မှတ်များမှာ အစစ်နှင့်မည်သို့မျှ ခွဲခြား၍ မရပါ။ အစိုးရဌာနများက ငွေစုလက်မှတ်အတုများ ဖောင်းပွနေသည်ကိုသိသော်လည်း တရားခံကို မည်သို့မျှရှာမရ။ ဒီဂါမှာလည်း ဤလုပ်ငန်းဖြင့် အလွန်အကျိုးပေး၏။ နှစ်

အနည်းငယ်အတွင်း သန်းချိုကြွယ်ဝသူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။

သို့သော် တစ်နေ့၌ ဒီဂါအတွက်ကံဆိုးသည်မှာ ဘရီရက်အမည်ရှိ သူ့ တပည့်
ဟောင်းတစ်ဦး အဖမ်းခံရ၏။ ဘရီရက်မှာ ဒီဂါနှင့်ကင်းကွာနေသည်မှာလည်း နှစ်ပေါင်း
ကြာလှပြီဖြစ်၏။ ဘရီရက်သည် သူ့အဖမ်းခံရသောအခါ၌ သူ့ မယားကိုခေါ်တွေ့ပြီး ဒီဂါ
လိပ်စာကို ပြောပြ၍ ရှေ့နေခ သွားအတောင်းခိုင်း၏။

“မွန်စီရာ ဒီဂါလားရှင့်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ဘရီရက်ရဲ့ဇနီးပါ။ ဘရီရက် ခုအဖမ်းခံနေရတာပဲ။ သူ မနေ့က ကျွန်မ
ကိုခေါ်တွေ့ပြီး မွန်စီရာဒီဂါဆီမှာ ရှေ့နေခ ဖရန့်နှစ်သောင်း အတောင်းခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

ဖရန့်နှစ်သောင်းဟူသောငွေမှာ ဒီဂါအတွက် ဘာမျှပြောပလောက်သော ငွေ မဟုတ်ပါ။
သို့သော် ဒီဂါက အဖမ်းခံနေရသော တပည့်ဟောင်း ဘရီရက်နှင့် ရှင်းရှင်း နေထိုင်ခြင်းမှာ
ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ယူဆမိသဖြင့် -

“ဒီမှာ၊ မင်းယောက်ျား ဘရီရက်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ငါတစ်ခါမှမကြားဖူးဘူး။ မင်း
ရုပ်ရည်လဲရှိ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လဲလှတာပဲ။ မင်း ငါ့ဆီ ငွေလာတောင်းမယ့် အစား
ကြက်တန်းသွားပြီး ငွေရှာပါလား။ ဖရန့်ငွေနှစ်သောင်း ဆိုတဲ့ငွေရဖို့ မင်းဘာမှကြာကြာ
အလုပ်လုပ်လိုက်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒီဂါက ထိုအမျိုးသမီး သူ့ထံသို့ နောက်တစ်ကြိမ်မလာရဲအောင် အပြတ် ပြောလွတ်
လိုက်၏။

ဤသည်မှာ ဒီဂါ၏မဟာအမှားပင်ဖြစ်၏။ ဘရီရက်မယားက ဘရီရက် ထံပြန်ပြီး
ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကိုပြောပြ၏။ ဘရီရက်က ဒီဂါအပေါ်တွင် အလွန် စိတ်နာသွား၏။
ထို့ကြောင့် ထောင်မှူးထံသို့သွားပြီး ဖြောင့်ချက်ပေးချင်သည်ဟု ဆိုကာ တရားသူကြီးတစ်ဦးကို
ခေါ်ခိုင်း၏။ ဒီဂါလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့သိသမျှ အကြောင်းစုံကို ဖော်ကောင်လုပ်၍
အကုန်ခံလိုက်၏။ ပါရီရက် ဒီဂါကို ချက်ချင်း လာဖမ်း၏။ သက်သေခံပစ္စည်းအားလုံးကို
ရှာဖွေသိမ်း၏။ ရုံးတင်၏။ ဒီဂါက ငွေမြောက်မြားစွာအကုန်ခံ၍ ပြင်သစ်နိုင်ငံတစ်ခုလုံး၏
အကျော်ကြားဆုံးရှေ့နေကိုငှား၍ ကာကွယ်သော်လည်းမရ။ ထောင် (၁၅)နှစ် အချခံလိုက်
ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အချုပ်ခန်းကျဉ်းလေးအတွင်း ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်
လမ်းလျှောက်၏။ အခန်းမှာ ကျဉ်းလွန်းသဖြင့် ခြေလှမ်းများများ လျှောက်မရ။ တစ်လှမ်း၊
နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း၊ လေးလှမ်း၊ ငါးလှမ်း၊ နံရံရောက်ပြီ။ နောက်ပြန်လှည့်ရ၏။ ကျွန်တော်
စိတ်မပျက်ပါ။ ငါးလှမ်းလှမ်းပြီး တစ်ကြိမ်နောက်ပြန်လှည့်၍ မရပ်မနားလွတ်လပ်သော
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခရီးရှည်သွားနေရသကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်၏။ မောလာပြီ။ ကျွန်တော်မရပ်။
(၁၆)နာရီပြည့်သည်အထိ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်၏။

လမ်းလျှောက်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှ ကြွက်သားများမှာ ပို ကြံ့ခိုင်လာ၏။
မောလွန်းသဖြင့်ခေါင်းချလိုက်လျှင် ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွား၏။ စိတ်လေလွင့်ချိန်၊ တွေဝေချိန်
များမရတော့။ မှန်သည်။ တရုတ်လူမျိုးတို့သည် လူ့ ခေါင်းပေါ် ရေတစ်စက်ချင်းချပေး၍
ညှင်းဆဲသောနည်းကို ကမ္ဘာတွင် ပထမဆုံး စတွေ့သကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်လူမျိုး
များသည်လည်း လူကို ဆိတ်ငြိမ်သော အခန်းတွင်သွင်း၍ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းဖြင့် ညှင်းဆဲသော

နည်းကို ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့သူ၊ နားလည်ခဲ့သူများဖြစ်၏။ အကျဉ်းသားကို ပြင်ပပတ်ဝန်းကျင်မှ ဘာသံမျှမကြားနိုင်သော အလုံပိတ်အခန်းတွင်ထား၏။ မည်သည့်အကျဉ်းသားနှင့်မျှ စကားမပြောရ။ မည်သည့်ဝါဒါမျှလည်း လာစကားမပြော။ ရက်အနည်းငယ်ကြာလျှင် အကျဉ်းသားမှာ ဆိတ်ငြိမ်မှုကို ဆက်မခံနိုင်။ တရုတ်ညှဉ်းပန်းနည်း၌ ရေပေါက်လေး ခေါင်းပေါ်ကျသည်ကို အချိန်ကြာလာသောအခါ၌ လူမှာတူနှင့်အထူးခံနေရသကဲ့သို့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာသကဲ့သို့ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းမှာလည်း လူကိုမခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာ၏။ အချို့ ကြောက်လန့်စွာ အသံကုန်အော်ဟစ်ပြီးရှူးသွား၏။ အချို့မှာ ဝါဒါများကို အကြိမ်ကြိမ် ဦးချပြီး အခန်းပြင်သို့ထုတ်ပေးရန် ခယနေရ၏။ ကျွန်တော့် မှာ ဤညှဉ်းပန်းမှုအကြောင်းကို ကြိုသိထားသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤဆိတ်ငြိမ်ခြင်းဒဏ်ကို ခံနိုင်အောင် မိမိကိုယ်မိမိ အမြဲပြင်ဆင်ထား၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်တည်းစကားပြော၏။ တစ်ခန်းလုံးကို ကျွန်တော့် အသံများနှင့် ဆူညံနေစေ၏။

ယနေ့ ထူးဆန်းစွာ အချုပ်ခန်းတံခါး ပွင့်လာပါသည်။

ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဝင်လာ၏။

“မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါ”

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါ ခင်ဗျား”

“ကျွန်ုပ်က ဒီထောင်ကအချုပ်သားတွေကို ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ပေးဖို့ မကြာခဏ ရောက်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်လဲ ခုတစ်လော ခရီးလွန်နေလို့ မရောက်တာတွေ တော်တော် လေး ကြာသွားပြီ။ ခင်ဗျားက လူသစ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ ”

“နာမည်က ”

“ပါပီလွန်ပါ”

“မိဘများကော ရှိသေးလား”

“အဖေတော့ ရှိပါသေးတယ်။ အမေကတော့ ကွယ်လွန်ပါပြီခင်ဗျာ”

“အဖေက ဘာအလုပ်လုပ်ပါသလဲ”

“ကျောင်းဆရာပါ”

“ခင်ဗျား ပြစ်မှုက”

“လူသတ်မှုပါ”

“ကျွန်ုပ်လဲ ဒီထောင်ထဲကို လူသတ်မှုနဲ့ရောက်လာကြတဲ့သူတွေကို မြင်ရဖန် များလှပြီ။ ကဲ. . ကဲ. . ပြီးတာတွေလဲပြီးကုန်ပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆုတောင်း မေတ္တာပို့ကြရအောင်။ ခင်ဗျား ဆုတောင်းဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ ဆုတောင်းဖူးပါဘူးခင်ဗျာ”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်ုပ်ရှေ့ကဆိုပေးမယ်။ ခင်ဗျားကလိုက်ဆိုပေါ့။ အရေးကြီးဆုံးက ကိုယ့်အပေါ်မှာ မကောင်းပြုဖူးတဲ့လူတွေအားလုံးအပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်တတ်ဖို့ပဲ”

“ဟာ. . ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မတရားလုပ်ခဲ့ကြတဲ့ လူတွေအပေါ် မှာ ဘယ်လိုမှခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးနော်။ ဆုတောင်းတဲ့ဆီမှာ ဒီခွင့်လွှတ်ရမယ့်ကိစ္စတွေပါရင် ကျွန်တော် ဆုတောင်းချင်ဘူး”

“ဆုတောင်းတယ်ဆိုတာ တခြားလူတွေအပေါ်ခွင့်လွှတ်နိုင်မှ ဘုရားရှင်ကလဲ

ကိုယ့်အပေါ်မှာခွင့်လွှတ်နိုင်မယ်။ ထားပါတော့လေ။ ခင်ဗျားရင်ထဲမှာ သိပ်ပြီးတင်းခံနေတဲ့ ဆန္ဒဆိုရင်တော့လဲ ကျွန်ုပ်ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး။ ခင်ဗျား သိပ်ငယ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ် ပြောရတာတစ်ခုက ခင်ဗျား တဖြည်းဖြည်းအရွယ်ရောက် အသက်ကြီးလာတာနဲ့အမျှ ဒီနေ့ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို တဖြည်းဖြည်း ခွင့်လွှတ်တတ်မှာပါ။ တကယ်တော့ လူသားတွေဟာ အမိုက်အမဲတွေချည့်ပါပဲ။ ကဲ. . ကဲ လိုက်ဆို ”

ဘုန်းကြီးရှေ့မှ ရွတ်ဆိုသွားသော ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သည့်စကားများကို ကျွန်တော်နောက်မှ လိုက်ဆိုပါသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့် အချိန်ကြာလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

“ကဲ. . ကျွန်ုပ်ကိုပြန်ခွင့်ပြုပါဦး။ နောက်တစ်ခါ ကျွန်ုပ် ဒီထောင်ရောက်တော့လဲ ခင်ဗျားဆီဝင်ခဲ့ဦးမယ်။ ဪ. . ဒါထက် ကျွန်ုပ် ခင်ဗျားကို ဘာကူညီနိုင်တာများရှိလဲ”

“အထူးတော့မရှိပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ရဲ့နှစ်ခန်းကျော်က အခန်းမှာ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ ဒီဂါဆိုတဲ့လူရှိတယ်။ သူ့ကို ဝင်ပြောပေးပါ။ ခုလာမယ့် အပတ်သင်္ဘောနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ကျွန်းလိုက်နိုင်ဖို့ သူ့ရှေ့နေကိုရော ကျွန်တော့် ရှေ့နေကိုရော အကြောင်း ကြားပေးပါ။ တစ်ကျွန်းပို့မယ့်အကျဉ်းသားတွေကို သီးသန့်ထားတဲ့ထောင်ကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးကို အမြန်ဆုံး ပြောင်းနိုင်ဖို့ စီစဉ်ပါလို့”

ဘုန်းကြီး ပြန်ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်ပြောစေချင်သည့်စကားကို အမှန်ပင် ဒီဂါကို ဝင်ပြောသွားပေးဟန်ရှိ၏။ တစ်ပတ်အတွင်းပင် ကျွန်တော် နှင့် ဒီဂါနှစ်ယောက်စလုံး ‘ဆီး’အမည်ရှိ ထောင်ကြီးသို့ ပြောင်းကြရသည်။

“ဆီး” ထောင်သို့ ရောက်လေပြီ။

ရောက်ရောက်ချင်းပင် ထောင်ပိုင်ကြီးအခန်းသို့ ဝင်တွေ့ရ၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ ကျယ်ပြန့်သောစားပွဲကြီးနောက်မှ ကုလားထိုင်တွင် ကြားဝင့်စွာ ထိုင်နေ၏။ ကျွန်တော် နှင့်အတူထောင်ပြောင်းခဲ့သည့် အကျဉ်းသားမှာ ခုနစ်ယောက် ရှိ၏။

“တစ်ကျွန်းသွားကြမယ့်ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ဒီထောင်အကြောင်းကို ကြားဖူးကြ တယ်မဟုတ်လား။ ဒီထောင်က မင်းတို့တစ်ကျွန်းမသွားခင် ခဏနေကြရမယ့်ထောင်။ ဒီထောင်က တခြား ဘယ်ထောင်နဲ့မှမတူဘူး။ ဒီထောင်မှာ နေသမျှကာလပတ်လုံး မင်းတို့ ဘယ်သူနဲ့မှစကားမပြောရဘူး။ မင်းတို့ဆီ ဘယ်ဧည့်သည်မှ လာခွင့်မရှိဘူး။ ဘယ်သူမှ စာရေးခွင့်မရှိဘူး။ မင်းတို့ ဒီထောင်ကစည်းကမ်း တစ်ခုခုကိုဖောက်တာနဲ့ မင်းတို့ခါးကျိုး ပြီသာမှတ်။ ဒီထောင်ကပြန်ထွက်ရမယ့်လမ်း မင်းတို့မှာ နှစ်လမ်းပဲရှိတယ်။ တစ်လမ်းက တစ်ကျွန်းသွားရမယ့်လမ်း၊ တစ်လမ်းက သင်္ချိုင်းသွားရမယ့်လမ်း၊ ဒီထောင်မှာ မင်းတို့ အသေးအဖွဲ့စည်းကမ်းလေးတစ်ခုချိုးမိတာနဲ့ အပြစ်ဒဏ်ခံတဲ့အခန်းမှာ ရက်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်သွားနေရမယ်။ အစာမကျွေးဘူး။ ရေမတိုက်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်လိုနေရမယ်။ ဒီအခန်းကို နှစ်ကြိမ်ရောက်ပြီးတော့ အသက်ရှင်ပြန်ဖူးတဲ့လူ မရှိသေးဘူး။ မင်းတို့စမ်းချင်ရင် စမ်းကြည့်ကြ”

ကြောက်စရာ ဩဝါဒစကားများကို ရောက်ရောက်ချင်းပေးပါသည်။

“ဟိုကောင် နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဒီဂျီဘေးမှ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်ဒေါ့”

“စကားကို ဘယ်လို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောရမယ်ဆိုတာ နားမလည်သေးဘူး ထင်တယ်။ ဒီကောင်ကို မြန်မြန်ခေါ်သွားကြစမ်း”

ထောင်ဝါဒါလေးယောက်က ဘယ်ဒေါ့ကို ဆွဲခေါ်သွားပါသည်။ ထောင်မှူးကြီး အခန်းဝသို့ရောက်သည်နှင့် ဘာမျှမမေးဘဲ ဝိုင်းရိုက်ကြ၏။ ဒူးနှင့် တိုက်၊ ခြေနှင့်ကန်၊ စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်း ဘယ်ဒေါ့ခမျာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မှောက်လဲ၍ နေလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကိုသွယ်ဝိုက်၍ ပညာပြလိုက်ခြင်း ပင်ဖြစ်၏။ ဤထောင်မှ အသက်ရှင် ပြန်ထွက်ရန် ဘယ်သို့နေထိုင်ရမည်ကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ချက်ချင်း သဘောပေါက် နားလည်ပါသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်အတွင်းပင် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို အကျဉ်းခန်းတစ်ခုစီတွင် နေရာချ၏။ ကံကောင်းသည်ဟုဆိုရပါမည်။ ကျွန်တော်နှင့်ဒီဂျီကို ကပ်လျက် အခန်းနှစ်ခုတွင် နေရာချ၏။ အကျဉ်းခန်းအသီးသီးသို့မဝင်မီ ထောင်မင်းသားဆိုသူ လာစစ်၏။ ထောင် မင်းသားမှာ အကျဉ်းသားများထဲမှ အချင်းချင်းတာဝန်ယူ ညှဉ်းဆဲရန်အတွက် ရွေးချယ် ထားသောပါးကွက်သားဖြစ်၏။ ထောင်အာဏာပိုင်တို့စိတ်ကြိုက် ဘဝတူ အကျဉ်းသားများကို ညှဉ်းဆဲပေး၏။ ထောင်မင်းသား မျက်နှာမှာ လူဆိုးလူမိုက်ရုပ်ကို အပြည့်ဆောင်နေသည်။ ကျက်သရေလုံးဝမရှိပေ။ နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော်သိရသည်မှာ ဤလူကို ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ့စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ထားခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ ထောင်ပိုင်ကြီး ကြည့်မရသော အကျဉ်းသားများကို သူကခေါင်းမမော်ရဲအောင် ညှဉ်းဆဲနည်းမျိုးစုံဖြင့် ညှဉ်းဆဲပေး၏။ သူ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှာ ထောင်ထဲမရောက်လာမီက ကျောက်တွင်းအလုပ်သမားဟု ဆို၏။ သူ့မယားနှင့်သူ့ကလေးသုံးယောက်ကို သတ်မှုဖြင့် ထောင်ထဲ ရောက်လာသူဖြစ်၏။ စိတ်လည်းမမှန်ပါ။ တစ်ဝက်ရှူးနေသူဖြစ်၏။

စံမြန်းရမည့်အကျဉ်းခန်းထဲဝင်မိသည်နှင့် လုပ်နေကျလမ်းလျှောက်ခြင်း လေ့ကျင့် ခန်းများကို ကျွန်တော်စလုပ်၏။ အခန်းမှာ ပထမထောင်မှ အခန်းကဲ့သို့ပင် အလွန် ကျဉ်းလှ၏။

“ဆီး”ထောင်၏ဥပဒေမှာ အကျဉ်းသားများ နေ့ဘက်တွင် ကိုယ့်ခုတင်ပေါ် လှဲအိပ်ခွင့်မရှိပါ။ အခန်းထဲရှိ ခွေးခြေလေးတစ်ခုပေါ် ခွဲထိုင်ချင်လျှင်ထိုင်၊ မထိုင်ချင်လျှင် မတ်တတ်ရပ်နေရ၏။ မနက် (၅)နာရီထိုးသည်နှင့်အိပ်ရာမှ ထရ၏။ အိပ်ရာချက်ချင်း သိမ်းရ၏။ အနေရအလွန်ကျပ်၏။ တာဝန်ကျထောင်ဝါဒါများ၏ စောင့်ကြည့်နေခြင်းကို တစ်ချိန်လုံး ခံနေရ၏။

ခရစ်စမတ်ပွဲတော်နေ့သို့ ရောက်လေပြီ။

ပြင်ပလွတ်လပ်သောလောကတွင် လူများအလွန်ပျော်နေကြစဉ်ဖြစ်၏။ အကျဉ်းသား တိုင်း အထူးအခွင့်အရေးအဖြစ် ချောကလက်နှစ်ပြားစီ ဝယ်ခွင့်ပေးပါသည်။ ဆောင်းလဖြစ်၍ အအေးဒဏ်မှာ အလွန်ပြင်းပြလှ၏။ လေဝင်သော အပေါက်မှအဝေးသို့လှမ်းကြည့်လျှင် နှင်းပွင့်များကျနေသည်ကိုမြင်တွေ့ရ၏။ ထောင်တွင်းရှိဘဝတူအကျဉ်းသားတိုင်း မိမိတို့ မိသားစုများရှိရာသို့ စိတ်ရောက်နေကြမည့်အချိန်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော်ဆက်ပြီးမညှဉ်းဆဲလိုပါ။ အထီးကျန်ဖြစ်လှသော ဘဝကို ခေတ္တမေ့ပျောက်ရန်အတွက် လူတစ်ယောက်နှင့်စကားပြောချင်၏။ ထောင်တွင်း၌ ကြားရမည့်စကားသံမှာ နာပျော်ဖွယ်ရှိမည်မဟုတ်သော်လည်း လူသံဟုဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော် ကျေနပ်လေပြီ။ အသံကြားချင်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်နေထိုင်မကောင်းဟန်ဆောင်၏။ ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ခွင့်တောင်း၏။ ထောင်ဝါဒါက နေမကောင်းဟုပြောသောအကျဉ်းသားအားလုံးကို အဝတ်အစားချွတ်ခိုင်းပြီး ဆရာဝန်အခန်းရှေ့တွင် တန်းစီခိုင်း၏။ ဆရာဝန်ကရှေ့ဆုံးမှ အကျဉ်းသားကို စစ်ဆေး၏။ ကျွန်တော့်မှာ ရှစ်ယောက်မြောက်အစစ်ဆေးခံရမည့် အကျဉ်းသားဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ဘေးတွင်ရပ်နေသော အကျဉ်းသားအမည်မှာ 'ဂျူလော့'ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် နဂိုကပင် ရင်းနှီးပြီးသူ ဖြစ်၏။ စကားအလွန်ပြောချင် နေသော ကျွန်တော်က 'ဂျူလော့'ကိုမည်သူမျှ မကြားအောင်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ထောင်မင်းသားသည် ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော့် ကို ဂရုစိုက်စောင့်ကြည့်နေသည်မသိပါ။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်နားရောက်လာပြီး စကားမပြောရဟူသောဥပဒေကို ချိုးဖောက်သည့် ကျွန်တော့်ကို နောက်စေ့မှ ပိတ်ရိုက်လိုက်၏။ သူ့လက်မှာအလွန်ပြင်းပါသည်။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မှောက်လဲသွားပြီး မျက်နှာနှင့်ကြမ်းပြင်ဆောင့်၍ နှာခေါင်းမှသွေးများ ပန်းထွက်လာ၏။ အဖြစ်ပျက်အားလုံးမှာ မြန်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သွားသည်ကိုပင် ရုတ်တရက်မသိလိုက်ပါ။ နှာခေါင်းမှသွေးများပန်းထွက်လာပြီးမှ ကိုယ် ဘာဖြစ်သည်ကိုသိလိုက်မိ၏။ ထောင်မင်းသားက မကျေနပ်နိုင်သေး။ ကျွန်တော့် ပိုက်ကို ဖိနပ်ဦးဖြင့် ပိတ်ကန်လိုက်ပြန်၏။ ကျွန်တော် မဖော်ပြတတ်သော ပြင်းထန်သည့်ဝေဒနာ ကို ခံစားရ၏။ ထိုအချိန် ဘေးမှစောင့်ကြည့်နေသော ကျွန်တော့် ရဲဘော်ဂျူလော့က ဆက် သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ ထောင်မင်းသားကို ဝင်ထိုး၏။ ဂျူလော့ ဝင်ထိုးသည်ကိုမြင်လျှင် လဲနေရာမှကျွန်တော် လျင်မြန်စွာထပြီး ဆရာဝန်ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမီးဖိုပေါ်မှ ပွက်ပွက်ဆူ နေသော ရေနွေးအိုးကို မပြီး ဂျူလော့ နှင့်ယှဉ်ထိုးနေသော ထောင်မင်းသားခေါင်းပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်၏။

ထောင်မင်းသားသည် ရေနွေးပူလောင်သောဒဏ်ကြောင့် ကြောက်လန့်ဖွယ် အသံဆိုးကြီးကိုအော်ပြီး သူဝတ်ထားသောအင်္ကျီများကို လျင်မြန်စွာချွတ်ပစ်၏။ ခြေထောက်များကလည်း အပူဒဏ်ကိုမခံနိုင်လွန်းသဖြင့် ကလေးငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဂျူလော့က ထောင်မင်းသား၏ငယ်ပါကို သူ့ဖိနပ်ဦးဖြင့် အားကုန်ပိတ်၍ ပစ်ကန်လိုက်၏။ ထောင်မင်းသား ဝုန်းခနဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်လဲသွား၏။ ဘာအသံမျှ မထွက်တော့။

ထောင်ဝါဒါများ ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း စုပြုံရောက်လာ၏။ ဘာမျှမေးခွန်းထုတ်မနေကြတော့ဘဲ ကျွန်တော်နှင့်ဂျူလော့ကို သူတို့ လက်တွင်ကိုင်လာသည့် နံပါတ်တုတ်တိုများနှင့် ခွေးတစ်ကောင်ကို ရိုက်သကဲ့သို့ ဝိုင်းရိုက်တော့၏။ ခေါင်းပေါ် ပထမဆုံးကျသည့်တုတ်ချက်၏ဒဏ်ဖြင့်ပင် ကျွန်တော် သတိမေ့သွားလေပြီ။ သတိမေ့သွား သည်ပင်လျှင်ကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ သူတို့ ဘယ်သို့ ကျွန်တော့်ကို ဆက်ညှဉ်းဆဲသည်ကို ကျွန်တော် ဘာမျှမသိတော့ပါ။

ကျွန်တော် သတိပြန်လည်ရသောအခါ၌ အမှောင်တိုက်တစ်ခုတွင်းသို့ ရောက်နေ

၏။ ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ထားခြင်းကိုခံရ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ရိုက်နှက်ထားသောဒဏ်ရာ အမျိုးမျိုးကြောင့် မလှုပ်နိုင်အောင်ရှိ၏။ အလင်းရောင် မရှိသဖြင့် နေ့နှင့်ညလည်း ကျွန်တော်မခွဲနိုင်။ ပြစ်ဒဏ်ခံသောအခန်း။ မှန်သည်။ ပြစ်ဒဏ်ခံသောအခန်းဖြစ်သည်ကိုမူ ကျွန်တော်ချက်ချင်းသဘောပေါက်၏။ အခန်းတစ်ဝက်မှာ ရေဖြည့်ထား၏။

“ဒေါက်. . ဒေါက်. . ဒေါက်”

မလှမ်းမကမ်းမှ တဒေါက်ဒေါက်နှင့်ခေါက်နေသောအသံတစ်ခုကို ကြားနေရ၏။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အသံကိုသဘောမပေါက်ပါ။ မိနစ်အနည်းငယ် ကြာပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်နေသောအသံ၊ ကျွန်တော့်ကိုအချက်ပြနေသော အသံဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်မိ၏။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြန်အဆက်အသွယ်လုပ်လိုက်၏။

“ပါပီ. . မင်းအခြေအနေဘယ်လိုလဲ။ ငါတော့ လက်တစ်ဖက် ကျိုးသွားပြီ”

ဂျူလော့ ကျွန်တော့်ကို မေးနေခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမှ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို စမ်းကြည့်လိုက်၏။ အရိုး တစ်ချောင်းမှမကျိုးပါ။ ခေါင်းနှစ်ချက်ကွဲနေပြီးဖုထစ်နေသောဒဏ်ရာများမှာမူ တစ်ကိုယ်လုံး နေရာလွတ်မရှိအောင် ပြည့်နေ၏။ ဂျူလော့ကို ကျွန်တော့်အခြေအနေပြန်ပြောပြလိုက်၏။ ဂျူလော့က ဝမ်းသာကြောင်းအထိမ်းအမှတ်ကိုပြန်ပြ၏။

အမှန်တော့ အပြစ်ဒဏ်ခံသောအခန်း၌ အကျဉ်းသားများတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အဆက်အသွယ်လုပ်၍မရပါ။ မိလျှင် ပြင်းထန်သောထပ်ဆင့်အပြစ်ဒဏ်ကိုခံကြရဦး မည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ရောဂျူလော့ပါ ယခုအချိန်၌ မည်သည့် အပြစ်ဒဏ်ကိုမျှမကြောက် တော့ပါ။ လာသမျှရန်သူကို ခွန်အားရှိသရွေ့ အသေခံခံကြဦးမည်ဟု အပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၏။ မထူးပါ။ ယခုအမှောင်ခန်းမှလည်း အသက်ရှင် ပြန်ထွက်နိုင်စရာ အခွင့်လမ်းမရှိလှပါ။

မကြာမီ ကျွန်တော့်အခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသောခြေသံများကို ကြားရ၏။

“မျိုးမစစ်တွေ ထကြ၊ ထကြ၊ ငါအခန်းဖွင့်လိုက်ရင် လှဲနေတဲ့အကောင် တစ်ကောင်မှမမြင်ချင်ဘူး။ မတ်မတ်ခြေစုံရပ်နေတာကိုပဲ မြင်ချင်တယ်နော်”

ကျွန်တော့် အမှောင်ခန်းတံခါးသော့ကို ဖွင့်သံကြား၏။

ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်မှမတ်တတ်ထရန်ကြိုးစား၏။ မရ။ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်အမျိုးမျိုးကြောင့် ကျွန်တော့်ခြေနှင့်လက်များမှာ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်ကို မသယ်နိုင်ကြသေးပါ။

တံခါးပွင့်သွားပြီ။ အခန်းဝတွင်လူတစ်ယောက် မီးအိမ်ကိုကိုင်ပြီး ရပ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ အခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်လှဲနေသောကျွန်တော့်ကို သူ ဆီးကန် လိမ့်မည်ဟုထင်၏။ မကန်ပါ။

“ရော့. . မင်းအတွက်ဝက်စာ။ ဒီဝက်စာကို မင်း ချက်ချင်းအကုန်မစား လိုက်နဲ့ ဦးနော်။ (၂၄)နာရီတစ်ကြိမ်ပဲ မင်း ဒီဝက်စာကိုရမယ်။ နေ့ဖို့ညစာ ချန်ထားဦး”

ပေါင်မုန့်ကြမ်းတစ်ပိုင်းကို ကျွန်တော့်မျက်နှာနှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ ပစ်ချလိုက်၏။

ထောင်မင်းသားအသစ်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်၏။ ထောင်မင်းသားအသစ်၏အသံမှာ အလွန်မာသော်လည်း သူ့မျက်နှာမှာပြုံးနေ၏။ သူ့ မျက်လုံးများမှာ သူ ကျွန်တော့်ရန်သူမဟုတ်ကြောင်းကို လျှို့ဝှက်စွာ ဖော်ပြနေ၏။ ကျွန်တော်

မှန်းဆမိ၏။

ကျွန်တော့် မှန်းဆချက်မှန်ပါသည်။

သူ ပြန်သွားပြီးနောက် သူပစ်ချသွားသော ပေါင်မုန့်ကြမ်းကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်သောအခါ၌ ပေါင်မုန့်အတွင်း၌ အသားလုံးတစ်လုံးကို လျှို့ဝှက် ညှပ်ပေးထားသည်ကို မြင်တွေ့ရ၏။ နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော်သိရသည်မှာ မနေ့က ကျွန်တော်ရေခန်းပူနှင့် လောင်းပစ်ခဲ့သော ထောင်မင်းသားဟောင်းမှာ မျက်စိနှင့် ရင်ဘတ်များတွင် အလွန်ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရသွားပြီး ထောင်ဆေးရုံတွင် လပေါင်းများစွာ တက်ရောက်ကုသရသည်ဟုသိရ၏။ ယခု ထောင်မင်းသားအသစ်မှာ ပထမထောင်မင်းသားဟောင်း၏ လက်ထောက်ဖြစ်၏။ လက်ထောက်ဟုဆိုသော်လည်း ထောင်မင်းသားဟောင်းနှင့် အတွင်းကျိတ်မတည့်ကြပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်ဂျူလော့ ထောင်မင်းသားဟောင်းကို အပြတ်ဆော်လိုက်ကြသည်ကို မြင်ရသောအခါ၌ သူကျိတ်၍ အလွန်ကျေနပ်နေ၏။ မှန်သည်။ တကယ်တော့ သူ့ရာထူး တက်အောင်လည်း ကျွန်တော်နှင့်ဂျူလော့ပင် လုပ်ပေးခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်သည် ပေါင်မုန့်ကြမ်းနှင့် အသားတုံးကို ကြိုးစား၍ ဝါးစားလိုက်၏။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ကျွန်တော်နှင့်ဂျူလော့ကို အမှောင်ခန်းမှ လာထုတ်ပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးခန်းသို့ ခေါ်သွား၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးခန်းတွင် ထောင်ပိုင်ကြီးအပြင် အခြားထောင်အရာရှိနှစ်ယောက်လည်း တွဲထိုင်နေ၏။ ထောင်တွင်းတရားရုံးဖြစ်၏။

“မင်းတို့ တစ်နေ့ကျူးလွန်တဲ့ပြစ်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

“ကျွန်တော် လက်တစ်ဖက်ကျိုးနေပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါ”

ဂျူလော့၏နှုတ်ခမ်းများမှာ သွေးမရှိတော့သကဲ့သို့ဖြူရော်၍ နေ၏။ မျက်လုံးနှစ်ဖက်မှာလည်း ကြောက်လန့်ဖွယ်ဖူးရောင်နေ၏။ လက်တစ်ဖက်ကျိုးနေသည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း မည်သည့်ဆေးကုသမှုမျှမခံရသဖြင့် မိနစ်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်းတွင် သူ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရဟန်ရှိ၏။

“လက်တစ်ဖက်ကျိုးနေတယ်ဟုတ်လား။ အင်း. . သနားစရာပဲ။ မင်းလိုကောင်နဲ့ ဆရာဝန်တွေ့ခွင့်ပေးဖို့ တန်တယ်လို့ မင်း ထင်သလား။ လက်ကျိုးတဲ့ ဒဏ်ရာရတာ အတော် အရသာတွေ့ရမယ်ထင်တယ်။ ကိုင်း. . ကိုင်း. . မင်းတို့ အမှုကလဲ ဘာမှအထူးစစ်ဆေးစရာမရှိပါဘူး။ မင်းတို့ ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တစ်ထောင်လုံးသိနေတာပဲ။ ခေါ်သွားကြ၊ ပြန်ခေါ်သွားကြ။ အမှောင်တိုက်ထဲမှာ ငါ့အမိန့် နောက်တစ်ခုခုထပ်မပေးမချင်း ဒီအကောင် နှစ်ကောင်ကို အသေသာ ထားလိုက်ကြ”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အလွန်ဒေါသထွက်သွား၏။ ထောင်ပိုင်ကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစမ်းကြည့်လိုက်၏။

“မင်းကကော ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ထိုအချိန်က ဒေါသစိတ်များကြောင့် ကြောက်စိတ်လုံးဝမရှိပါ။

“ဘာမှတော့အထူးမပြောချင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကြီးလိုလူ အပြင်လွတ်လပ်တဲ့လောကမှာသာ တစ်နေ့ပြန်တွေ့ရင် ဝက်သတ်သလိုလည်ပင်းညှစ်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်သတ်ချင်သေးတယ်”

ထောင်ပိုင်ကြီး၏မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းညိုပုပ်၍သွား၏။ စောစောက ဂျူလော့ကို

သရော်ရသဖြင့် ကျေနပ်၍နေသော အရိပ်အယောင်များမှာ ရုတ်ခြည်း ပျောက်သွားကြလေပြီ။

“ခေါ်သွားစမ်း။ ဒီကောင်ကို မြန်မြန်ခေါ်သွားစမ်း။ ကြောက်ပါပြီ၊ ကြောက်ပါပြီလို့အော်ပြီး ငါ့ရှေ့ပြန်ဖူးလာထောက်တဲ့အထိ မင်းတို့ သွားပညာပြကြစမ်း”

ဝါဒါနွစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကိုဝိုင်းချုပ်ကိုင်ပြီး တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်လိမ်ချိုး၍ လက်ထိပ်ခတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် တွန်းလှဲပြီး ကျွန်တော့်ကိုဆံပင်မှကိုင်၍ ထောင်ပိုင်ကြီးအခန်းမှ ဆွဲထုတ်သွားကြ၏။

အခန်းအပြင်သို့ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သို့အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်ကြသည်ကို အထူးတင်ပြရန်လိုမည်မထင်တော့ပါ။ အမှောင်ခန်းတွင် ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ဆယ့်တစ်ရက်တိတိပစ်ထား၏။ အခန်းတွင်းသို့ တစ်နေ့တစ်ကြိမ်ပစ်ပေးသော ပေါင်မုန့်ကြမ်းများကို ခွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပါးစပ်နှင့်လိုက်ကိုက်ပြီး စားရ၏။

ဆယ့်တစ်ရက်မြောက်၍ ကျွန်တော့်လက်ကို နောက်ပြန်ခတ်ထားသည့် လက်ထိပ်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သောအခါ၌ လက်ထိပ်မှသံကွင်းများက ကျွန်တော့် လက်ကောက်ဝတ်မှ အသားများကိုစားပြီး ကြောက်စရာအနာကြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဝါဒါများက ကျွန်တော် ရုတ်တရက်သေလျှင် သူတို့ပယောဂမကင်းမည်ကို စိုးရိမ်ကြဟန်တူ၏။ ထောင်ဆေးရုံသို့ ချက်ချင်းခေါ်သွားပြီး အနာကို အိုင်အိုဒင်းနှင့်ဆေးကြောပေး၏။ သံဆိပ်ဖြေဆေးထိုးပေး၏။ နောက်ပြန်လိမ်နေသော လက်နှစ်ဖက်မှာလည်း မူလသဘာဝနေရာမှန်သို့ ရွှေ့မရတော့ပါ။ တစ်နာရီခန့် လိမ်းဆေးများ၊ ရေခဲပူများနှင့် နှိပ်နယ်ပြီးမှ ခက်ခဲစွာ နေရာမှန်သို့ ပြန်ရွှေ့ရ၏။

တကယ်တော့ ထောင်မင်းသားသစ်၏ ကူညီမှုများသာမခံရလျှင် ထို ထောင်မှ ကျွန်တော်အသက်ရှင်ပြန်ထွက်နိုင်စရာလမ်းမရှိပါ။ ထောင်မင်းသားသစ်က ကျွန်တော့်ကို အစားအစားကွေး၏။ ရေခိုးတိုက်၏။ လိုအပ်သည့်ဆေးများ ကျိတ်ပေး၏။ သူ၏ကျေးဇူးများကို ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် ဘယ်အခါမျှ မေ့နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော့်အဖွဲ့ကံကောင်းသည့်အခြားဖြစ်ရပ်တစ်ခုမှာ တစ်ကျွန်းပို့မည့် သင်္ဘောမှာ ထိုအပတ်အတွင်းပြန်ရောက်လာ၏။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏အကျဉ်းထောင် ဥပဒေအရ ‘ဆီး’ထောင်၏ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်ကိုမည်မျှ ဆက်ချုပ်ထားချင်သော်လည်း သူ့ထောင်ကြီးတွင် ကျွန်တော့်ကို ဆက်ချုပ်ထားပိုင်ခွင့်မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂါစုံလင်စွာဖြင့် တစ်ကျွန်းထောင်မှ အာဏာပိုင်များထံသို့ လွှဲရတော့မည်ဖြစ်၏။

ပြစ်ဒဏ်ခံသောအခန်းသို့ရောက်ပြီး သုံးပတ်အကြာတွင် ထောင်ဝါဒါများ အမှောင်ခန်းမှ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လာထုတ်၏။ ရေခိုးချိုးပေးပြီး ထောင်ပြောင်းရန်အတွက် စီစဉ်ကြ၏။

တစ်ကျွန်းသို့ သွားရတော့မည်။

ထိုညနေတွင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ထောင်မင်းသားက ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ဆုံး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လက်ဆောင် စီးကရက်သုံးဘူးကို ခိုးပေးသွား၏။ စီးကရက်တစ်ဘူးကို ဖွင့်လိုက်လျှင် အတွင်း၌ စာတိုကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

ခင်မင်သော ပါပီလွန်

မင်းကို တစ်ကျွန်းပို့မယ့်သင်္ဘော သန်ဘက်ခါမှထွက်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ တို့ထောင် ထဲမှာ မင်းခံသွားရတဲ့ရက်စက်မှုတွေအားလုံးအတွက် ငါ့ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ငါလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး မင်းကိုကူခဲ့တာပဲ။

ထောင်မင်းသားအလုပ်ကိုလည်း ငါမလုပ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အပြင်မှာ ငါ့ကလေးကိုးယောက်ရှိတယ်။ ဒီကလေးတွေရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် ငါ့မှာ ငွေရသေးတယ်။ သူတို့တွေကြောင့် ဒီရွံ့စရာအလုပ်ကို ငါတာဝန်ယူ လုပ်နေရတယ်လို့သာဆိုပါ တော့ကွာ။ မင်း ငါ့ဒုက္ခကို သဘောပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

ဘာရွှန်

နောက်တစ်နေ့တွင် တစ်ကျွန်းသွားမည့်အကျဉ်းသားအားလုံး ကာကွယ်ဆေးများ ထိုးရ၏။ ကျွန်တော်နှင့်အတူဖြစ်ဒဏ်ခံသောအကျဉ်းခန်းမှ လွတ်လာသည့်အကျဉ်းသားမှာ သုံးဆယ်တိတိရှိ၏။ တစ်ယောက် ဆေးသုံးလုံးစီ ထိုးရ၏။ ဆေးထိုးပြီးသူတိုင်းကို နို့တစ်ပိုင်းစီ တိုက်၏။

ဒီဂါ ကျွန်တော့်ဘေးသို့ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုကိုင်ပြီး ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“မင်း ဆေးထိုးပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆေးထိုးပြီးရင်တော့ ဒီထောင်က တစ်ကျွန်းလိုက်ရဖို့သေချာသွားပြီကွာ။ တစ်ကျွန်း လိုက်ဖို့စောင့်နေကြတဲ့ အကျဉ်းသားအရေအတွက်ကများလွန်းလို့ တစ်ခေါက်တည်းနဲ့ အကုန်မပို့နိုင်သေးဘူးလို့ပြောနေကြတယ်”

“ခင်ဗျားကော ထိုးပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

“သင်္ဘောက မနက်ဖြန်ထွက်မယ်ဆို”

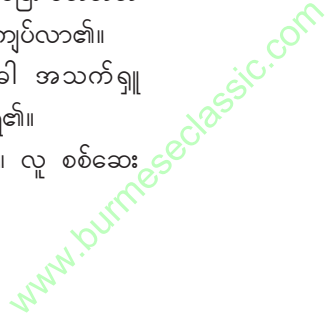
“မထွက်နိုင်သေးပါဘူးကွာ။ တို့ ဒီကနေ့ သင်္ဘောဆိပ်နားမှာရှိတဲ့ စိန့်မာတင် ထောင်ကို ပြောင်းရဦးမယ်တဲ့။ အဲဒီထောင်ကမှ တို့ သင်္ဘောဆိပ်ဆင်းရမယ်။ အကျဉ်းသားက သိပ်များလွန်းတော့ ဒီကနေ့ စိန့်မာတင်ကိုရွှေ့ဖို့တော့ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက် အချိန်ယူ ရဦးမယ်လို့ ငါထင်တယ်”

စိန့်မာတင်ထောင်သို့ အလုပ်တက်ကားများနှင့် လိုက်ပို့၏။

ကားအတွင်း၌ အလင်းရောင်လုံးဝမရှိပါ။ တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ ပူးကပ်ပြီး မတ်တတ် ရပ်စီးရ၏။ လေဝင်ပေါက်လုံးဝမရှိသဖြင့် ကားစထွက်သည်နှင့် အသက်ရှူ ကျပ်လာ၏။

စိန့်မာတင်ထောင်သို့ရောက်၍ ကားတံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ အသက်ရှူ ကျပ်သောဒဏ်ကြောင့် အကျဉ်းသားနှစ်ယောက် သေဆုံးနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

စိန့်မာတင်ထောင်သို့မဝင်မီ သုံးယောက်တစ်တွဲကပ်၍တန်းစီရ၏။ လူ စစ်ဆေး

ခြင်းဖြစ်၏။ ဂျူလော့ ကျွန်တော့်ဘေးတွင်ကပ်၍ တန်းစီပါသည်။ သူ့ မျက်နှာမှာ ရွှင်လန်းလျက်ရှိ၏။

“ခင်ဗျား တစ်ကျွန်းရောက်ဖူးပြီးသား မဟုတ်လား”

“ရောက်ဖူးတယ်”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကျော်က”

“ဘယ်လို ပြန်လွတ်ခဲ့တာလဲ”

“ထွက်ပြေးခဲ့တာ”

“နောက် ဘယ်လိုပြန်မိတာလဲ”

“ပြင်သစ်ရောက်ပြီးမှ ရဲအဖမ်းခံရတာ”

ဂျူလော့ မချိပြီးပြီ၍ ပြန်ဖြေ၏။

စိန့်မာတင်ထောင်တွင် အကျဉ်းသားဆယ်ယောက်ကို တစ်ခန်းထားပါသည်။ လွတ်လပ်စွာစကားပြောခွင့်၊ ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်ရ၏။ အစာလည်း ဝအောင်ကျွေး၏။ ထူးခြားသည်မှာ လျှပ်တစ်ပြက်ရှာဖွေခြင်းကို မကြာခဏ ခံနေရခြင်းဖြစ်၏။ ထောင်ဝါဒါများ မကြာခဏရောက်လာပြီး အကျဉ်းသားများကို ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ခိုင်း၏။ စေ့စေ့ငင ရှာ၏။

သတ်မှတ်ထားသောအချိန်များမှလွဲပြီး အခန်းပြင်သို့ထွက်ခွင့်ရ၏။ တစ်ကျွန်းသွားကြမည့်အကျဉ်းသားဦးရေစုစုပေါင်းမှာ တစ်ထောင်ရှစ်ရာတိတိ ရှိ၏။ ထောင်တစ်ခုလုံး တစ်ကျွန်းသမားများနှင့် ပြည့်နေ၏။

တစ်ညနေတွင် ကျွန်တော့်ထံသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာပါသည်။ ပုပု သေးသေးဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား ပါပီလွန်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ ရေချိုးခန်းကိုခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

ရေချိုးခန်းရှိရာသို့ သူ ထွက်သွား၏။

“ဘာ လာပြောတာလဲ ပါပီလွန်”

ဒီဂါက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ပြောစရာရှိလို့တဲ့။ ရေချိုးခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါတဲ့”

“မင်း သူ့ကိုသိလား”

“မသိဘူး”

“ဒီကောင် ဘာဆီကာနယ်သား၊ တောင်ပေါ်ဓားပြလိုလို ပြောကြတယ်။ မင်းကို သူ ဘာပြောစရာရှိတာလဲ မသိဘူး”

ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းကို လိုက်သွား၏။

“ကျွန်တော် ပါစကယ်ရဲ့ယောက်ဖပါ။ ကျွန်တော့်ကိုသူ မနေ့က လာတွေ့တော့ မှာသွားတယ်။ ပြဿနာပေါ်ရင် ခင်ဗျားကို သူ့နာမည်ပြောပြီး သွားတွေ့ပါတဲ့”

ပါစကယ်မှာ မြေအောက်လောကမှ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တစ်ဦးဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမှာလဲ”

“ကျွန်တော် ဝမ်းပျက်နေတယ်။ ကျွန်တော့်စအိုထဲမှာဝှက်ထားတဲ့ အဆောင်ငွေကို

ဆက်သိမ်းထားနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ အပြင်ထုတ်ထားရင်လဲ ဝါဒါမိမှာ၊ သူများခိုးမှာ ကြောက်လို့ ခင်ဗျားဆီအပ်ချင်လို့ပါ။ ခင်ဗျား ခဏသိမ်းထားနိုင်ရင် သိမ်းထားပေးပါလား”

“ဘယ်လောက်များလဲ”

“ဖရန့်ငွေ နှစ်သောင်းငါးထောင်”

နှစ်သောင်းငါးထောင်ဟူသည်မှာ အလွန်များသောငွေဖြစ်၏။ ထောင်တွင်း၌ ဤငွေလူရန်အတွက် မည်သူမျှလူသတ်ရန် ဝန်လေးကြမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် စက္ကန့် အနည်းငယ်ခန့် ခေါင်းထဲ၌ချင့်ချိန်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် ဖရန့်ငွေငါးထောင်ခြောက်ရာကိုထည့်ထားပြီးလေပြီ။ သူ့ငွေနှစ်သောင်းငါးထောင်ကို ထည့် နိုင်ဦးမည်လား။ ကျွန်တော့်ရဲဘော်၊ သူ့ယောက်ဖ ပါစကယ်မျက်နှာထောက်ပြီး ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်၏။

အခန်းသို့ပြန်ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်တော့်ရဲဘော်များ စိုးရိမ်စွာ ကျွန်တော့်ကို မျှော်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်က အကြောင်းစုံကိုပြန်ပြောလိုက်၏။ ပါစကယ်၏ ယောက်ဖအမည်မှာ ဂေါ်ဂနီ ဖြစ်၏။

စိန့်မာတင်ထောင်၌ရှိစဉ် တစ်ကျွန်းနှင့်ပတ်သက်သော ဗဟုသုတမျိုးစုံကို ရနိုင်သမျှ ကျွန်တော်တို့စုဆောင်းကြ၏။ တစ်ကျွန်းမှာ တစ်ကျွန်းဟူသော ခေါ်သော်လည်း ကျွန်းတစ်ကျွန်း မဟုတ်၊ ကျွန်းပေါင်းများစွာရှိ၏။ ပြစ်ဒဏ်အမျိုးမျိုးကိုလိုက်ပြီး ကျွန်းအမျိုးမျိုးသို့ ပို့၏။

တစ်နေ့မနက်တွင် ကောလဟလသတင်းတစ်ခု ထွက်လာပါသည်။

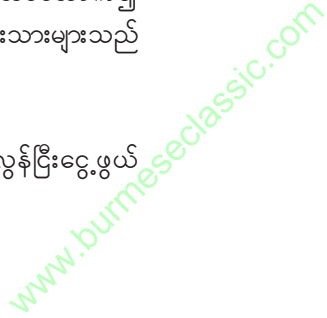
“နေမကောင်း ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီထောင်ထဲမှာ ဆေးသတင်းပို့ မသွားကြနဲ့၊ နေမကောင်းတဲ့အကျဉ်းသားကို တစ်ကျွန်းမပို့တော့ဘဲ ဒီထောင်ထဲမှာပဲ အဆိပ်ကျွေး သတ်တယ်တဲ့”

ဤသတင်းကြောင့် တစ်ထောင်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော် မယုံပါ။ မှန်သည်။ မယုံသည့်အတိုင်းပင် သတင်းမှန်မဟုတ်ကြောင်း နောက်ပိုင်းသိရ၏။

ဤသတင်းမှာ တကယ်တော့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေ ခြင်းမှစခဲ့၏။ အကျဉ်းသားမှာ မီးခံသေတ္တာဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ပထမကမ္ဘာစစ် ကြီးအတွင်းက သူ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ ဂျီနီဗာမြို့ရှိ ဂျာမန် သံရုံးကို ဖောက်ထွင်း၏။ မီးခံသေတ္တာအတွင်းမှာ နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် အရေးကြီးစာရွက်စာတမ်းများကို တွေ့၏။ ထိုစာရွက်စာတမ်းများကို သူ ခိုးခဲ့ပြီး ပြင်သစ်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို ပေးအပ်လိုက်၏။ ထိုလုပ်ရပ်ကြောင့် နောက်ပိုင်း သူ ဖောက်ထွင်းမှုလုပ်၍ အဖမ်းခံရတိုင်း ပြင်သစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်ကို ဖုန်းဆက်အကူအညီတောင်း၏။ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှ အာဏာပိုင်များကလည်း သူ့ကိုအမြဲ ရဲအချုပ်ခန်းထဲမှ လာကယ်ထုတ်သွားတတ်၏။ ယခုနောက်ဆုံးအကြိမ်တွင်မူ ထောက်လှမ်းရေးဆရာများက သူ့ကို မကယ်နိုင်ကြတော့ပါ။ ဖောက်ထွင်းမှုတစ်ခုအတွက် တရားသူကြီးက သူ့ကို ထောင်အနှစ် (၂၀)ချလိုက်၏။ သူ အလွန်စိတ်ပျက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ထောင်ထဲမှ သူ့ကိုတစ်ကျွန်းမပို့မီ အဆိပ်သောက်၍ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေလိုက်၏။ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေခြင်းကို ကျန် အကျဉ်းသားများသည် ထောင်အာဏာပိုင်များက လုပ်ကြံခြင်းဟု ထင်နေကြ၏။

တစ်ကျွန်းပို့ရန် (၁၂) ရက်သာ လိုတော့သည်။

သင်္ဘောထွက်မည့်ရက်ကို ထောင်ထဲမှစောင့်နေရသည်မှာ အလွန်ငြီးငွေ့ဖွယ်

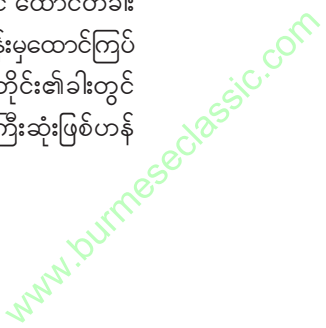
ကောင်းလှဘိ၏။ ရန်ပွဲများကလည်း မကြာခဏဖြစ်နေ၏။ ‘ဘေးလက်’ ညီအစ်ကို၏ရန်ပွဲမှာ ကြောက်စရာရန်ပွဲဖြစ်၏။ သူတို့ညီအစ်ကိုပြိုင်သတ်နေသည်မှာ တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်၏ ရန်ပွဲနှင့်တူ၏။ သူတို့ရန်ပွဲပြီးသည့်နောက် တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့အခန်းသို့ခွဲပို့လိုက်၏။ ထောင်အာဏာပိုင်များက ဤရန်ပွဲဖြစ်ရသည်မှာ ထောင်ဝါဒါများ ပေါ့လျော့မှုကြောင့်ဟု ယူဆ၏။ ထောင်မှူးကြီးက ဤ ညီအစ်ကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်တွေ့လျှင် သတ်ကြမည်ဟုသိ၏။ လုံးဝ အတွေ့ပေးမခံရန် အသေအချာမှာထား၏။ ထောင်ဝါဒါများ ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ရေချိုးခန်း၌ သူတို့ညီအစ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့၏။ သတ်ကြ၏။

ဘာကြောင့် ‘ဘေးလက်’ ညီအစ်ကို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတ်ချင်နေကြ ပါသနည်း။ သူတို့ဇာတ်လမ်းမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလွန် နာကြည်းစရာ ပင်ဖြစ်၏။

ဘေးလက်ညီအစ်ကိုမှ ညီဖြစ်သူ၏အမည်မှာ အင်ဒရီ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့ အင်ဒရီက အဘွားအိုသူငွေးမတစ်ယောက်ကိုသတ်ပြီး ငွေများကိုလုခဲ့၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူ အီဗီးက အင်ဒရီလုလာသောငွေများကို တာဝန်ယူဝှက်ပေး၏။ အီဗီးမှာ မကြာမီ ခိုးမှုတစ်ခုနှင့် ထောင်သုံးနှစ်ကျသွား၏။ အီဗီး ထောင်ထဲရောက်၍ လ အတန်ကြာသည်အထိ ညီဖြစ်သူ အင်ဒရီက သွားမတွေ့ပါ။ အီဗီးမှာ လာကြည့်မည်သူမရှိသဖြင့် ထောင်ထဲ၌ အနေရ အလွန်ဆင်းရဲ၏။ တဖြည်းဖြည်း သူ့အား ပစ်ထားသော ညီဖြစ်သူ အင်ဒရီကိုဒေါသဖြစ်လာ၏။ သူနှင့်အတူနေသော အခြားအကျဉ်းသားများကို သူ့ညီဖြစ်သူ အင်ဒရီအပေါ်၌ အလွန်စိတ်နာ ကြောင်း၊ သူ့ တွင် ညီဖြစ်သူ အင်ဒရီလူသတ်ပြီး တိုက်လာသည့်ငွေများကိုဝှက်ထားသည်များ ရှိကြောင်း၊ ထောင်မှထွက်လျှင် ညီဖြစ်သူ အင်ဒရီကို ထိုငွေထဲမှ တစ်ပြားမျှပေးတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်မဆင်မခြင်ပြော၏။ ထောင်ကျထဲမှ ထောင်မှူးသူလျှို တစ်ယောက်က ထောင်မှူးကိုသွားပြောပြ၏။ ထောင်မှူးက ရဲကို အကြောင်းကြားသဖြင့် ရဲက ထိုမြုပ်နေပြီဖြစ်သောအမှုကို ပြန်ဖွင့်၏။ အင်ဒရီကို ရှာဖွေ၏။ အမှုလုပ်၏။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လုံးကို သေဒဏ်ချလိုက်၏။ ကံကောင်းသည်မှာ သေဒဏ်မစီရင်မီ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ သမ္မတကြီး ‘တောမာ’ အသတ်ခံရ၏။ သမ္မတသစ်လဲ၏။ သမ္မတသစ်က ဘေးလက်ညီအစ်ကို ၏သေဒဏ်ကို တစ်သက် တစ်ကျွန်းဒဏ်သို့ ပြောင်းချပေး၏။ ဘေးလက်ညီအစ်ကိုသည် ထောင်ထဲ၌ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်တွေ့တိုင်းသတ်ကြ၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလစ်တွင် အသေသတ်ရန်လည်း အမြဲကြံ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အီဗီးအသတ်ခံရ၏။ သတ်သူကိုမဖော်နိုင်ပါ။ အင်ဒရီသတ်ခြင်းဖြစ်သည်ကို တစ်ထောင်လုံးသိ၏။

သင်္ဘောဆိပ်အနီးမှထောင်တွင် နေရသည်မှာ ဆယ့်ခုနစ်ရက်တိတိ ရှိလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ကျွန်းပို့မည့်သင်္ဘောအမည်မှာ ‘မာတီနာ’ဖြစ်၏။ တစ်ကျွန်းသမား တစ်ထောင့်ရှစ်ရာခုနစ်ဆယ်ကို သယ်ဆောင်သွားမည်ဖြစ်၏။

တစ်ကျွန်းထွက်မည့် မနက်(၈)နာရီတွင် တစ်ကျွန်းသမားအားလုံး ဆယ်ယောက် တစ်တွဲတန်းစီရ၏။ တစ်နာရီကျော်ခန့်ငြိမ်ပြီး ရပ်စောင့်ရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ထောင်တံခါး ကြီးပွင့်သွားပြီး မိုးပြာရောင်ယူနီဖောင်းဝတ်လူတစ်စု ဝင်လာ၏။ တစ်ကျွန်းမှထောင်ကြပ် များဖြစ်မည်ကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ချက်ချင်း တွေးမိ၏။ ထောင်ကြပ်တိုင်း၏ခါးတွင် သေနတ်ပြောင်းတို့တစ်လက်စီကို ထိုးထား၏။ သူတို့အထဲမှ ရာထူးအကြီးဆုံးဖြစ်ဟန် ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်ကို ထောင်ပိုင်ကြီးက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး. . .

“တစ်ကျွန်းသွားကြမယ့်အကျဉ်းသားတွေနားထောင်။ ဟောဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မင်းတို့ ခုသွားရမယ့် ပြင်သစ်နယူးဂီနီကျွန်းထောင်ရဲ့တာဝန်ခံ ဗိုလ်မှူးဘာလော့ ပဲ။ ခုအချိန်ကစပြီး မင်းတို့အားလုံးကို ဗိုလ်မှူးဘာလော့ လက်ထဲလွှဲမယ်”

အကျဉ်းသားဦးရေကို စတင်၍ စစ်ဆေးပါသည်။

စစ်ဆေးမှုမှာ နှစ်နာရီကြာ၏။ ဗိုလ်မှူးဘာလော့က လက်မှတ်ထိုးပြီး အကျဉ်းသား အားလုံးကို လွှဲပြောင်းလက်ခံ၏။ ထို့နောက် မိန့်ခွန်းပြော၏။

“မင်းတို့ကို ဒီနေ့ကစပြီး အကျဉ်းသားလို့မခေါ်တော့ဘူး။ တစ်ကျွန်းသမား တွေလို့ ခေါ်မယ်။ မင်းတို့ဟာ ဒီနေ့ကစပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံရဲ့ ပြည်တွင်းတရားဥပဒေ အားလုံးက လွတ်ပြီ။ မင်းတို့ကို တစ်ကျွန်းရောက်တဲ့နေ့ကစပြီး တစ်ကျွန်းမှာ ကျင့်သုံးတဲ့ အထူးတရား ဥပဒေအတိုင်း အုပ်ချုပ်မယ်။ မင်းတို့ တစ်ကျွန်းမှာ ပြစ်မှု တစ်ခုခုကျူးလွန်ရင် ဘယ်တရားရုံးမှ မပို့ဘူး။ တို့ဟာတို့ ခုံရုံးဖွဲ့မယ်။ တို့ဥပဒေအတိုင်းစီရင်မယ်။ အပြစ်ပေးမယ်။ တို့မှာ သေဒဏ် အထိချမှတ်နိုင်တဲ့အာဏာကုန်ရှိတယ်။ မင်းတို့ကို ငါအကြံပေးချင်တာက တို့လက်ထဲမှာ နေတုန်း ဘာပြစ်မှုမှ မကျူးလွန်နဲ့၊ ကျူးလွန်ရင် ဘယ်တော့မှ ပြည်ပမှာလို ပျော့ပျောင်း တဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မှတ်လောက်သားလောက်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကြီးပဲရမှာပဲ။ မနက်ဖြန်မနက်မှာ မင်းတို့ကိုခေါ်သွားမယ့်သင်္ဘောထွက်မယ်။ မင်းတို့ ဒီနေ့ဝတ်နေကြ တဲ့အဝတ်အစားကိုလဲ ဆက်ဝတ်စရာမလိုတော့ဘူး။ တစ်ကျွန်းမှာဝတ်ကြရမယ့် အဝတ်အစားသစ်တွေကို သင်္ဘောထွက်ခင်ထုတ်ပေးမယ်။ မင်းတို့ ခုအချိန်ကစပြီး လွတ်လပ်စွာစကားပြောနိုင်တယ်။ ဆေးလိပ်သောက်နိုင်တယ်။ သီချင်းဆိုနိုင်တယ်။ ကြိုက်သလိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်တယ်။ အဲ. . ဥပဒေတော့ ဘာမှမချိုးဖောက်နဲ့။ ချိုးဖောက်ရင် စောစောကပြောသလို လှလှကြီးခံရမယ့် အထူးပြစ်ဒဏ်မျိုးစုံနဲ့ တွေ့ရမယ်။ ကဲ. . ဒါပဲ”

ဗိုလ်မှူးဘာလော့၏မိန့်ခွန်းပြီးဆုံး၍ ထွက်သွားသည်နှင့် အကျဉ်းသား အားလုံး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျယ်လောင်စွာစကားပြော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

“ကဲ. . ဘယ်လိုလဲဒီဂါ၊ တစ်ကျွန်းကိုတော့ မနက်ဖြန်သွားကြရတော့မယ်”။ ကျွန်တော်က ဒီဂါကို စကားစလိုက်၏။

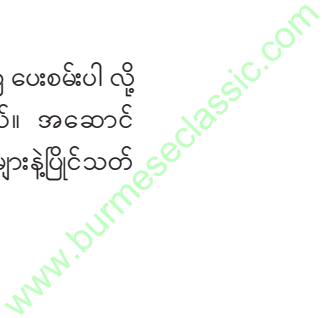
ဒီဂါမှာ မျက်နှာမကောင်းပါ။

“တစ်ကျွန်းမရောက်ခင် သင်္ဘောပေါ်မှာတော့ တော်တော်ဒုက္ခရောက်ကြဦးမယ် ကွ။ ငါကြားတာတော့ လမ်းမှာပဲသေကြတဲ့လူက မနည်းဘူးလို့ပြောတယ်။ အချင်းချင်း ရန်ပွဲတွေကလဲ ဆက်တိုက်ပဲတဲ့။ ငါကတော့ သူများချောင်းသတ်တာကို ခံရမှာပဲ ကြောက်တယ်”

“ဒီအတွက်တော့ ခင်ဗျားမပူပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုကတိပေးဖူးသလို ကျွန်တော်အားလုံးတာဝန်ယူတယ်။ ခင်ဗျားတို့အစ်ကိုဝမ်းကွဲဆိုတဲ့ အကောင် ထောင်ဆေးခန်းမှာ အလုပ်ရနေတုန်းပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဆရာဝန်သုံးတဲ့ခားကောင်းကောင်းတစ်ချောင်းလောက်ရအောင် ကြံ ပေးစမ်းပါ လို့ ခင်ဗျားသွားပြောဗျာ။ ငွေဘယ်လောက်ပေးရပေးရ ကျွန်တော်ပေးမယ်။ အဆောင် လက်နက်တစ်ခုခုလောက်တော့ ကိုယ့်လက်ထဲရှိထားဦးမှဖြစ်မယ်ဗျ။ သူများနဲ့ပြိုင်သတ်

ရတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ကလက်ချည်းဗလာသက်သက် သွားသတ်လို့ ဘယ်တော့မှနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒီဂါ ချက်ချင်း ထွက်သွား၏။

ကျွန်တော်လှည့်ပတ်ပြီး ဂေါ်ဂနီကိုလိုက်ရှာ၏။ ကျွန်တော့်စအိုထဲ ဝှက်ပေးထားရသော သူ့ငွေများကို ပြန်ပေးရန်အတွက်ဖြစ်၏။ ဘယ်မှရှာမတွေ့ပါ။

နေ့လယ် တစ်နာရီခန့်တွင် ဒီဂါ ပြန်ရောက်လာ၏။ သူနှင့်အတူ ကျွန်တော်လိုချင်နေသော ဆရာဝန်သုံး ဓားချွန်တစ်ချောင်းလည်းပါလာ၏။ ထို ဓားချွန်ကို ကျွန်တော်ချက်ချင်း ကျွန်တော့်ခြေအိတ်များအတွင်း၌ ဝှက်ထားလိုက် ၏။ မကြာမီ ဂေါ်ဂနီလည်း ရောက်လာ၏။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာနေတယ်ဆို”

သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ပြန်ကျန်းမာလာပြီဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ မျက်လုံးများမှာလည်း အရောင်တောက်နေပါသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအဆောင်ငွေတွေ ပြန်ပေးချင်လို့ပါ”

ဂေါ်ဂနီ၏မျက်နှာ ချက်ချင်း ပျက်သွား၏။

“ခင်ဗျားပဲ ဆက်သိမ်းထားပေးပါလားဗျာ”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောနဲ့ ပင်လယ် ခရီးသွားရတော့မယ်။ လမ်းမှာ အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးတွေ့နိုင်တယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ခင်ဗျားငွေတွေလဲ ကြားကဆုံးနေဦးမယ်။ ကျွန်တော်လဲ တာဝန်မယူချင်တော့ဘူး”

“ခင်ဗျားပဲသိမ်းထားပေးပါဗျာ။ ခင်ဗျားတစ်ခုခုဖြစ်လို့မှဆုံးရင်လဲ ဆုံးပါစေ။ ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားလက်ထဲ ဒီငွေအပ်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော့် ငွေလို့လည်း သဘောမထားတော့ဘူး။ ခင်ဗျားငွေဖြစ်သွားပြီလို့ပဲ စိတ်ထဲမှာ သတ်မှတ်ထားလိုက်တယ်။ တစ်ကျွန်းရောက်တဲ့အခါ ခင်ဗျားသုံးချင်သလိုသုံး၊ ခင်ဗျားပြန်ပေးသလောက်ပဲ ကျွန်တော် ယူမယ်”

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား ဒီငွေတွေပြန်ယူထားရမှာ တော်တော်ကြောက်နေတယ်ထင် တယ်။ ခင်ဗျားကို ရန်ရှာနေတဲ့လူတွေရှိလား”

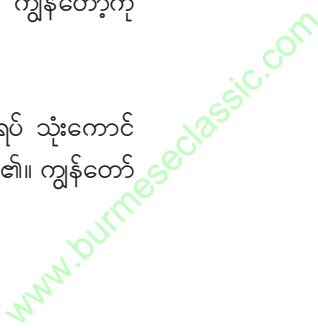
“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်သူလဲ”

“အာရပ်သုံးကောင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်သွားတဲ့နေရာကို နောက်ကတကောက်ကောက် လိုက်ပြီး လစ်မယ့်အကွက်ကိုချောင်းနေကြတယ်။ ကျွန်တော့်စအိုထဲမှာ အဆောင်ငွေရှိတယ်လို့ သူတို့ထင်နေကြတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာလဲ သူတို့မြင်သာအောင် အမျိုးမျိုးလုပ်ပြပြီးပြီ။ အဲဒါလဲ တကောက်ကောက် လိုက်နေကြတုန်းပဲ။ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်အဆောင်ငွေကို တစ်ယောက်ယောက် လက်ထဲမှာအပ်ထားတာကို သူတို့ရိပ်မိနေကြတယ်နဲ့တူတယ်။ တစ်ကျွန်းသင်္ဘော ပေါ်မတက်ခင်တော့ ကျွန်တော်အပ်ထားတဲ့အိက ကျွန်တော့်ငွေကို ကျွန်တော် ပြန်ယူရမှာပဲ။ ယူပြီးပြီဆိုတာ သူတို့သိတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သတ်ပြီး လုကြဖို့ ကြံထားကြတယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ ဒီကောင်တွေ၊ ကျွန်တော့်ကိုလိုက်ပြစမ်း”

ကျွန်တော် ဂေါ်ဂနီနောက်မှလိုက်သွား၏။ ရေချိုးခန်းအနီး၌ အာရပ် သုံးကောင် ကိုတွေ့၏။ သူတို့နှင့်အတူ ကော်ဆီကန်ဓားပြခေါင်းဆောင် ‘မာရိန်း’ ထိုင်နေ၏။ ကျွန်တော်

ချက်ချင်းပင် ဤအာရပ်သုံးကောင်မှာ မာရိန်း၏နောက်လိုက်များဖြစ်မည်ကို တွေးမိ၏။

“ဘယ်လိုလဲ မာရိန်း”

“ဘယ်လိုလဲ ပါပီလွန်၊ တို့မနက်ဖြန် ခရီးဆက်ရတော့မယ်နော်”

“အေး.. . ဟုတ်တယ်။ ဒီမှာ မာရိန်း၊ ဟောဒီ ဂေါ်ဂနီဟာ ငါ့ရဲဘော်ပဲ။ မင်းတို့ သူ့နောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး အလစ်ချောင်းနေကြတယ်ဆို”

မာရိန်းသည် ချက်ချင်း ကျားသစ်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ပင် ထိုင်နေရာမှ လျင်မြန်စွာ ထလိုက်၏။ မာရိန်းမှာ အရပ်ငါးပေ ရှစ်လက်မခန့်ရှိပြီး အလွန်ကျစ်လစ်ကြံ့ခိုင်သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် လျင်မြန်စွာခြေအိတ်တွင်း အံ့ဂုတ်ထိုးထားသော ဓားချွန်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

မာရိန်းသည် ဓားချွန်ကို မြင်သည်နှင့် ပြန်ငြိမ်ကျသွား၏။

“ပါပီလွန် ဒီကောင်ဟာ မင်းရဲဘော်ဆိုတာ ငါတို့မသိဘူး။ မင်းသိတဲ့အတိုင်း တစ်ကျွန်းရောက်မယ့်အချိန်မှာ ငွေမပါရင် မလွယ်ဘူးဆိုတာ၊ တို့မှာ ခုငွေတစ်ပြားမှ မရှိသေးဘူး။ ဒါကြောင့် တို့ငွေရှာနေတာ။ ဒီကောင် မင်းလူမှန်း စောစောကသိရင် တို့သူ့နောက် လိုက်မနေပါဘူး”

“အေး.. . ခုသိပြီဆိုရင် မလိုက်နဲ့တော့ပေါ့ကွာ။ မင်းတို့ကြိုက်တဲ့ တခြား လူ တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားကြိုကြပါ။ ငါ့ရဲဘော်ကိုတော့ မကြိုပါနဲ့ ”

မာရိန်းက အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိုက်၏။ ရန်ပွဲရင်မဆိုင်ရဘဲ ဂေါ်ဂနီနှင့် ကျွန်တော် ချောချောမောမော ပြန်ထွက်လာနိုင်၏။ ဂေါ်ဂနီမှာ မာရိန်းနှင့် ကျွန်တော် အပြန်အလှန်ပြောကြသောစကားများကိုကြားမှ ပို၍ ထိတ်လန့်သွား၏။ သူ့အဆောင်ငွေကို ဘယ်လိုမှပြန်ပေး၍မယူတော့ပါ။ ကျွန်တော်ပင် ဆက်သိမ်းထားပေးရန် အမျိုးမျိုးတောင်းပန် ၏။ ထို့ကြောင့် မယူချင်ဘဲ သူ့ငွေများကို ကျွန်တော် ဆက်လက်ခံထားရပြန်သည်။

ထိုညက ကျွန်တော်နှင့်တစ်ခန်းတည်းအတူတူအိပ်ရသည့် တစ်ကျွန်း သွားရမည့် အကျဉ်းသားများမှာ ဆယ့်တစ်ယောက်ရှိ၏။ တစ်ညလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောကြပါ။ မနက် အမိပြင်သစ်နိုင်ငံကြီးကိုစွန့်ခွာပြီး အမေရိကတိုက်မှတစ်ကျွန်းသို့ သွားကြရတော့မည်။ ကိုယ့်တစ်သက်တွင် နောက် တစ်ကြိမ် ပြင်သစ်မြေသို့နင်းချင်မှ နင်းကြရတော့မည်။ လူတိုင်း ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် ငြိမ်သက်နေကြ၏။

ဒီဂါမှာ တစ်ညလုံးမအိပ်ပါ။ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွာ နေ၏။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ကျွန်တော့်အတွေးများမှာ ကျွန်တော့် ဖခင်ထံသို့ရောက် သွားသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးထံသို့ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကနေခဲ့သောအိမ် ဆီသို့လည်းပြန်ရောက်သွား၏။ ကျွန်တော့်မိသားစု တစ်ခုလုံးမှာ ကျွန်တော့်ချစ်သူ အားလုံး၏မျက်နှာမှာ တစ်ဦးချင်း ကျွန်တော့်မျက်စိတွင် ပေါ်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် မပြန်လမ်းခရီးကို သွားရတော့မည်လား။

ကျွန်တော်သည် တွေဝေနေသောကျွန်တော့်အတွေးများကို ချက်ချင်း အစသတ် ပစ်လိုက်၏။ “ငါ့အသက်ဟာ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ ငါ့ အရွယ်ဟာ ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတယ်။ လောကဓံရဲ့လှိုင်းဒဏ်မှန်သမျှကို ငါ့ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်သေးတယ်။ လာကြစမ်း၊ ဘယ်လိုဒုက္ခလှိုင်းမျိုးလာကြမလဲ။ ငွေလဲ ငါ့မှာ ရှိတာပဲ။ ငါ့ကိုယ်ပိုင်ငွေပဲ ဖရန်ငါးထောင် ကျော်၊ ဂေါ်ဂနီရဲ့ငွေက နှစ်သောင်းကျော်။ ဒီငွေတွေနဲ့လဲ ငါ့ဘဝရှင်သန်ရေးကို အမျိုးမျိုး ကြံနိုင်ဦးမှာပဲ” ။ ရုတ်ခြည်းပင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ သံမဏိဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချလိုက်၏။

တစ်ကျွန်းရောက်သည်နှင့် ထွက်ပြေးမည့်စီမံကိန်းစမည်။ ဒီဂါ၊ ဂေါ် ဂနီတို့နှင့်အတူပြေးမည်။
ခြေအိတ်ထဲဝှက်ထားသော ဓားချွန်ကိုလှမ်းစမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပို၍ အားမာန်များ တက်လာ
ကြသလို ခံစားလိုက်မိ၏။

မနက် သုံးနာရီ ကျွန်တော်တို့အခန်းထဲသို့ အိတ်ရှည်ဆယ့်တစ်လုံး လာပို့သွား၏။
တစ်ကျွန်းတွင်ဝတ်မည့်အဝတ်အစားများဖြစ်၏။ မကြာမီ ကျွန်တော့်အနီးသို့ ပီရော့
လျှောက်လာ၏။ ပီရော့မှာ ကျွန်တော့်တို့ပြင်သစ်မြေအောက်ကမ္ဘာမှ ဝါရင့်အဖွဲ့သား
တစ်ဦးဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ပါပီလွန်။ ခု တစ်ကျွန်းသွားရခါနီးမှာ မင်းစိတ်ထဲ ဘယ်လို ရှိလဲ”

“မင်းစိတ်ထဲမှာရော”

“ငါကတော့ အမေရိကတိုက်သွားချင်နေတဲ့လူပဲ။ အမေရိကတိုက်သွားပြီး ခြေချ
မယ်လို့စိတ်ကူးပြီး အမြဲငွေစုခဲ့တာ။ ငါက ဖဲသမားမဟုတ်လား။ ခရီးစရိတ် ပြည့်အောင်ကိုပဲ
ဘယ်တော့မှမစုနိုင်ခဲ့ဘူး။ ခုမှပဲ အစိုးရစရိတ်နဲ့ငွေမကုန်ဘဲ သွားရတော့မယ်။ ဟဲ. . ဟဲ ”

ပီရော့က သူ့စကားကိုသူ သဘောကျပြီးနှစ်ခြိုက်စွာရယ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်
လည်းရော၍ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွာနေသော ဒီဂါကမူ-

“ငါကတော့ တို့ရဲ့အင်မတန်လှပတဲ့ပြင်သစ်အမိမြေကြီးကိုခွဲပြီး သွားရမှာ
ရင်ထဲတစ်မျိုးကြီးပဲကွာ”

“ဆွေးမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အင်မတန်လှတယ်ဆိုတဲ့ ပြင်သစ် အမိမြေကြီးမှာ
အင်မတန်လှတဲ့ တရားဥပဒေကျတော့ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ မြေပဲ လှတာ၊ ဥပဒေကလှတာ
မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏အတွေးများမှာ တစ်ကျွန်းရှိရာ တောင်အမေရိကသို့
ပျံ့လွင့်သွားကြပြန်၏။ တစ်ခန်းလုံးမှာ စောစောကကဲ့သို့ပင်ပြန်၍ငြိမ်သက်၍ သွားပြန်၏။

အစန်း (၂)

တစ်ကျွန်းစရိုး

နံနက် ခြောက်နာရီတွင် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာကြ၏။ ထောင်ဝါဒါ အားလုံးမှာ ယနေ့အဖြူရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ထား၏။ သူတို့အင်္ကျီမှ ကြေး ကြယ်သီးကြီး များကိုလည်း ပြောင်နေအောင်တိုက်ထား၏။

မနက်စာကျွေး၏။

ကိုယ့်အဝတ်အိတ်ကိုယ်သယ်ပြီး တစ်ကျွန်းသမားအားလုံး တန်းစီမတ်တတ်ရပ် ရ၏။ တန်းစီမှာ မိနစ်(၂၀)ခန့်ကြာ၏။ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီရ၏။ တန်းစီပြီးသည်နှင့် အင်္ကျီဖြူဝတ် ထောင်ဝါဒါများခြံရံပြီး ထောင်တံခါးမကြီးမှ စထွက်ရ၏။

သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြပြီ။

မြောက်မြားစွာသောလူအုပ်ကြီးမှာ တန်းစီလျှောက်လာသောတစ်ကျွန်း သွားကြ မည့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကိုစောင့်ကြည့်နေ၏။ လမ်းဘေးရှိအိမ်တိုင်း၏ ပြတင်းပေါက်တွင် လည်း လူများပြည့်နေ၏။ မျောက်ပွဲလာကြည့်သလိုပင်။ လေချွန်သံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်၏။ အသံလာရာသို့ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၏ ပြတင်းပေါက်မှဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်ဇနီး နီနက်တီး။ သူမဘေးတွင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အင်တိုနီ။ နောက် အင်တိုနီဘေးတွင်ဒီဂျီဇနီး။ အားလုံးပင် ကျွန်တော့်တို့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီး ယနေ့မြင်တွေ့လိုက်ခြင်းသည် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် နောက်ဆုံးအကြိမ်တွေ့လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

အကျဉ်းသားအားလုံး မည်သူမျှစကားမပြောကြပါ။ လုံးဝဆိတ်ငြိမ်နေ၏။ ဝါဒါ များကလည်း ဘာမျှမပြော။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ အသံတိတ်လမ်းလျှောက်သွားနေကြ သလိုရှိ၏။ အမှန်တော့ မည်သူ့ရင်ထဲတွင်မျှ အသံထွက်နိုင် စွမ်းမရှိတော့ပါ။

သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အကျဉ်းသားအားလုံး သင်္ဘောဝမ်းခေါင်းထဲသို့ဆင်းကြ၏။ ဤဝမ်းခေါင်းမှာ ပင်လယ်ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်တို့စံမြန်းကြရမည့်နေရာဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်လက်ကို လူတစ်ယောက်က ဖျတ်ခနဲကုတ်ဆွဲလိုက်၏။ ဂျူလော့ဖြစ်၏။

“ပါပီလွန်၊ လာလာ၊ မြန်မြန်၊ နေရာဦးရအောင်။ ဟောဒီနားက အကောင်းဆုံးပဲ။ ဟိုပေါ်မှာအသေပိတ်ထားတဲ့သံပြတင်းဘောင်မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီအပေါက်ကို သင်္ဘော ပင်လယ်ထဲရောက်တော့ လာဖွင့်ပေးလိမ့်မယ်။ ဝမ်းဗိုက်ထဲကလိုက်ရတဲ့အခါ ပြတင်းပေါက် နားနေရာရဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်”

ဂျူလော့မှာ တစ်ကျွန်းမှတစ်ခေါက်ပြန်ခဲ့ဖူးပြီ။ သူ့တွင် အတွေ့အကြုံရှိသည်။ သူ့ကို တစ်လမ်းလုံး ဆရာတင်သွားရတော့မည်ဖြစ်၏။

ဂျူလော့နှင့်ကျွန်တော် နေရာဦးလိုက်ကြ၏။ ဂျူလော့ကိုဒီဂါနှင့် ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ ဦးထား သောနေရာကို လာဝင်လု၏။ ဂျူလော့က ထိုအကျဉ်းသား၏ကုတ်ကို ရုတ်တရက် လျန်မြန် စွာ လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး . . .

“ဒီမှာ ငါ့လူ၊ မင်း တစ်ကျွန်းရောက်တဲ့အထိ အသက်နဲ့ကိုယ်မြဲပြီး သွားချင်ရင် တို့ဦးထားတဲ့နေရာကိုတော့ လာမလှနဲ့”

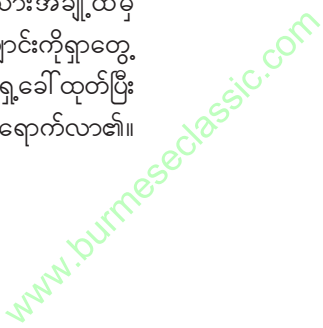
ထိုအကျဉ်းသားလန်သွားဟန်ရှိ၏။ ချက်ချင်း သူ့အထုပ် သူ့ပြန်ကောက်ပြီး အမြီးကုပ် ၍ပြန်ထွက်သွား၏။ ဒီဂါသည် ဂျူလော့၏လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ပုံများကိုကြည့်ပြီး သူ့စိတ်ထဲ၌ အလွန်ကျေနပ်အားရသွားဟန်ရှိ၏။

“ငါလဲ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာနေလိုက်ရမှာပဲ စိတ်ထဲ လုံလုံခြုံခြုံ ရှိသွား သလိုပဲ”

“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာနေရလို့တော့ စိတ်သာချ၊ ဘာမှ မပူနဲ့၊ ပြင်သစ်မြို့တော်ကြီးထဲက တိုက်ခန်းတစ်ခုအလုပ်ပိတ်ပြီး နေတာထက်တောင် ကျုပ်တို့ကြားထဲ နေရတာ ပိုလုံခြုံဦးမယ်”

တစ်ကျွန်းရောက်သည်အထိ ပင်လယ်ခရီးမှာ ဆယ်ရှစ်ရက်ကြာ၏။ ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်ဟူ၍တစ်ခုသာရှိ၏။ တစ်ည အားလုံးအိပ်ပျော်နေချိန် လူတစ်ယောက် ကြောက်မက် ဖွယ်အော်သံကိုကြားရပြီး အားလုံးထကြည့်လိုက်သောအခါ၌ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ဓားဒဏ်ရာဖြင့်သေနေ၏။ ချက်ချင်းပင် သင်္ဘောအပေါ်ထပ်မှ ဝါဒါ အစိတ်သုံးဆယ်ခန့် သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့်ဆင်းလာကြပြီး အကျဉ်းသားအားလုံးကို ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ခိုင်း၏။ လူသတ်လက်နက်ကိုလိုက်ရှာ၏။ ကျွန်တော်လည်း လျင်မြန်စွာ ကျွန်တော့်ခြေအိတ်ကြားမှ ဓားချွန်ကို ခြေဖဝါးအောက်နင်း၍ ဝှက်ထားလိုက်၏။ ကံဆိုးသည်မှာ ဓားမှာနှစ်ဘက်လှဖြစ် ၍ နင်းထားသော ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးကို စူးနေ၏။ သွေးများကတစ်မိမ့်ထွက်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် ဣန္ဒြေမပျက် ခြေတစ်ဖက်တည်းတွင်အားပြုပြီး ရပ်နေလိုက်၏။

ကျွန်တော့်ဓားကို သူတို့မတွေ့ပါ။ သို့သော် တခြားအကျဉ်းသားအချို့ထံမှ ဓားသုံးချောင်း၊ သံချွန်နှစ်ခု၊ သံဘူးဖောက်တံအချွန်တစ်ခုနှင့် ရွှေကြိုးတစ်ချောင်းကိုရှာတွေ့ သွား၏။ လက်နက်အမိခံရသော အကျဉ်းသားခြောက်ယောက်လုံးကို အရှေ့ခေါ်ထုတ်ပြီး ကိုယ်တုံးလုံးဖြင့် မတ်တတ်ရပ်နေစေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဗိုလ်မှူးဘာလော့ ရောက်လာ၏။ သူနှင့်အတူ သင်္ဘောကပ္ပတိန်နှင့် ထောင်ဆရာဝန်နှစ်ဦးပါလာ၏။

“ဟောဒီဓားက ဒီကောင့်ဆီကမိတာ”

ဝါဒါတစ်ယောက်က ဗိုလ်မှူးဘာလော့ကို အစီရင်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အကျဉ်းသားက ဝန်ခံ၏။

“ခေါ်သွား၊ ဒီကောင့်ကို စက်ခန်းအပေါ်ကဝက်ခြံကတစ်ကျွန်းရောက်တဲ့အထိ လိုက်ပါစေ”

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ဆက်စစ်၏။ အားလုံးဝန်ခံ၏။ ပြဿနာပေါ်သည်မှာ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ လူငယ်ဖြစ်၏။ အသက်နှစ်ဆယ် အစိတ်ခန့်အများဆုံး ရှိဦးမည်။ အားကစားသမားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့ဟန်ရှိ၏။ သူ့ခြေတံလက်တံများမှာ အလွန်သန်မာပုံရပါသည်။

“ဟောဒီ အဝတ်အိတ်ကို သူ့ဘေးကတွေ့တယ်”

“ပြစ်မိန်း၊ ဘာရှိလဲ ကြည့်ရအောင်”

ဗိုလ်မှူးဘာလော့က အဝတ်အိတ်ကိုယူပြီးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ စတာလင် ပေါင်သုံးရာ။ အမေရိကန်ဒေါ်လာနှစ်ရာနှင့် စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းတွေ့၏။

“ဒါ မင်းပစ္စည်းတွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နောက် ဒီကောင့်ဆီက ဘာမိသေးလဲ”

“ဒီဓားလဲ သူ့ဆီကပဲမိတာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီငွေတွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေအတွက်တော့ မင်းကိုဘာမှအပြစ် မပေးဘူး။ ဒီဓားအတွက်တော့ . . . ”

“ဓားက ကျွန်တော့်ဓားမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာပြုလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ငါ ဒီဓားကို မင်းဖိနပ်ထဲကတွေ့တာပဲ”

ဝါဒါတစ်ယောက်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဓားမဟုတ်ဘူး”

“မင်းဓားမဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့ဓားလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ဓားမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း ကျွန်တော်ပြောတာပါ”

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဗိုလ်မှူးဘာလော့က ဝင်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဆာဗီဒီရာ ရိုမီရို”

“မင်း အီတလီလူမျိုး ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“မင်းကို ငါတစ်ခွန်းပဲမေးမယ်။ ဒါ ဘယ်သူ့ဓားလဲမှန်မှန်ပြော၊ စောစောက ကောင်တွေကိုပို့လိုက်တဲ့စက်ခန်းအပေါ်ကဝက်ခြံဆိုတာ မင်းဘယ်လို အခန်း မျိုးလဲဆိုတာ သိလား။ အခန်းကြမ်းခင်းသံပြားတွေဟာ မတ်တတ်ရပ်လို့မရအောင် အမြဲပူနေတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီအခန်းသွားနေတဲ့ကောင်တွေဟာ ဒယ်အိုးထဲထည့်ပြီးအကြော်ခံရသလိုပဲ

တစ်ကျွန်းရောက်တဲ့အထိ တွန့်လိမ်ပြီးလိုက်ရမယ်”

ဗိုလ်မှူးဘာလော့က ခြိမ်းခြောက်လိုက်၏။ အီတလီအကျဉ်းသားက လုံးဝမမူပါ။

“ဒီမှာ ထောင်မှူး . . . ကျွန်တော်ဟာ ဝါဒါသတင်းပေး၊ အကျဉ်းသားသစ္စာဖောက် မဟုတ်ဘူး။ ဒီဓားဟာ ဘယ်သူ့ဓားမှန်းသိဦးလဲ ခင်ဗျားကိုမပြောဘူး။ ဒီဓားဟာ ကျွန်တော့် ဓားမဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်လို့မဟုတ်တဲ့အကြောင်းပြောပြတာ”

ဗိုလ်မှူးဘာလော့၏မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းမည်းသွား၏။ အလွန်ဒေါသ ထွက်သွား ပုံရ၏။ သင်္ဘောကပ္ပတိန်နှင့်နှစ်ကိုယ်ကြား တစ်မိနစ်ခန့် ဆွေးနွေးလိုက်ပြီး ကပ္ပတိန်က သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ကိုလှမ်းအော်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်၏။ အလွန်ဗလကောင်းသော သင်္ဘောသားတစ်ယောက် တစ်လံခန့်ရှိသော လက်ကောက်ဝတ်လောက်လုံးပတ်ရှိသည့် ကြိုးတစ်ချောင်းယူပြီးဆင်းလာ၏။ ဝါဒါများ အီတလီအကျဉ်းသားကို ဝိုင်းဖမ်းပြီး သင်္ဘော လှေကားတွင်ကပ်၍ဖောက်ထိုး ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့်ချည်လိုက်၏။ ဗလကောင်းကောင်း သင်္ဘောသားက သူ့လက်တွင် ပါလာသောကြိုးဖြင့် အီတလီ အကျဉ်းသားကို အားရပါးရရိုက်တော့၏။ မြင်ကွင်း မှာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ပင် အရုပ်ဆိုးပါသည်။ ရက်စက်လွန်းလှပါသည်။ အီတလီအကျဉ်းသားမှာ တစ်ချက်မျှအသံမထွက်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေရသောအကျဉ်းသားများမှာ ဆက်မကြားနေနိုင်ကြတော့ပါ။ အားလုံး ကြိုညှိထားသလိုပင် . . .

“ . . . တွေ ”

“အမျိုးယုတ်တွေ”

“ကျွန်တွေ”

သံပြိုင်ဝိုင်းအော်ကြ၏။ ရုတ်ခြည်း အဓိကရုဏ်းကြီးဖြစ်တော့မည့်ကဲ့သို့ဖြစ်သွား၏။

“ဟေ့ . . . ရေနှေးငွေ့ပိုက်တွေ အကုန်ဖွင့်ပေးလိုက်စမ်း”

ကပ္ပတိန်လုပ်သူ၏ အမိန့်သံဖြစ်၏။

ရုတ်ခြည်းရေနှေးပိုက်များပွင့်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့လူအုပ်ကို ရေနှေးဖြင့်လှမ်းပက် ၏။ ရေနှေးပူ၏ဒဏ်မှာ ကြောက်စရာခံရသဖြင့် ချက်ချင်း အသံများ ပြန်တိတ်သွား၏။ လူလေးငါးယောက်မှာ ရေနှေးဒဏ်ကြောင့် ကြမ်းပေါ်မှ ပြန် မထနိုင်တော့ပါ။ ပြင်းထန်စွာ အပူလောင်ခြင်းခံလိုက်ကြရဟန်ရှိ၏။

“ . . . တွေ၊ နောက်တစ်ခါ အသံထွက်ရဲရင်ထွက်ကြည့်၊ မင်းတို့အားလုံးကို မီးလောင်တိုက်သွင်းပစ်မယ်”

ဗိုလ်မှူးဘာလော့၏ကြိမ်းမောင်းသံဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လက်နက်ချ လိုက်ရလေပြီ။ သို့သော် စောစောကဖောက်ထိုးချည်ထားသော အီတလီ အကျဉ်းသားကိုမူ ဆက်မရိုက်တော့။ ကြိုးပြန်ဖြုတ်ပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွန်တော်တို့အကျဉ်းသားများကြားထဲ ပြန်ပစ်ပေးလိုက်၏။ ဤအီတလီမှာ နောက်ခြောက်နှစ်ကြာသောအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ တစ်ကျွန်းမှ ပြေးဖော်ဖြစ်လာခဲ့ပြီး လမ်းတွင် သေဆုံးသွားရှာပါသည်။

ပင်လယ်ခရီး ဆယ့်ရှစ်ရက်အတွင်း တစ်ကျွန်းအကြောင်းကိုလည်း အပြည့်အစုံပင် ဂျူလော့ထံမှ လေ့လာခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ တစ်ကျွန်းမှာ ဂီရာနာတွင် ရှိ၏။ ဂီရာနာမှာ တောင်အမေရိကတိုက်၏အရှေ့မြောက်အဖျားတွင်ရှိ၏။ ပြင်သစ်နိုင်ငံပိုင်နယ်မြေဖြစ်၏။ ဂီရာနာတွင် ပင်လယ်သို့စီးဆင်းဝင်လာသော မာလိုနီ မြစ်ရှိ၏။ တစ်ကျွန်းထောင်မကြီးမှာ

မာလိုနီမြစ်၏ပင်လယ်ဝမှ မြစ်ညာဘက် (၇၅)မိုင်အခြားတွင်ရှိ၏။ ယခု ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းသားများအဖွဲ့ တစ်ကျွန်း ထောင်မကြီးသို့ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော်တို့အထဲမှ အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည်ဟု သတ်မှတ်ခြင်းခံထားရသောအကျဉ်းသားများကိုရွေးထုတ်မည်။ ဤအကျဉ်းသားများကို ပင်လယ်အတွင်းရှိသော ကျွန်းများသို့ပို့မည်ဖြစ်၏။ ကျန်လူများကိုမူ ထောင်မကြီး၌သာထားပေမည်။ အထူးအန္တရာယ်ပေးနိုင်သူများအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော အကျဉ်းသားများကိုပို့မည့်ကျွန်းမှာ သုံးကျွန်းရှိ၏။ ပင်မထောင်မှ မိုင် သုံးရာကျော်ဝေး၏။ ဒုစလုံဟူသောကျွန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း အလုံပိတ်ထားမည့်အကျဉ်းသားများကိုထား၏။ ရိုင်းရယ်ဟူသောကျွန်းတွင် အကျဉ်းသားအများစုကိုထား၏။ ကျွန်းသုံးကျွန်းတွင် အကြီးဆုံးကျွန်းဖြစ်၏။ စိန်ဂျိုးဆက်ဟူသော ကျွန်းတွင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကိုထား၏။ ကျွန်းသုံးကျွန်းလုံးတွင် အငယ်ဆုံးကျွန်းလည်းဖြစ်၏။ ဤကျွန်းမှာ အသေအပျောက် များလှသဖြင့် သရဲကျွန်းဟု အကျဉ်းသားများကခေါ်၏။

ထောင်မှပြေးရန်ရည်ရွယ်ထားချက်ရှိသောအကျဉ်းသားသည် ပင်လယ်တွင်းမှ ကျွန်းများသို့ အပို့ခံထားရပြီဟုဆိုလျှင် ပြေးရန်မလွယ်တော့ပါ။ ပြေးရန် အလွယ်ဆုံးမှာ မာလိုနီမြစ်ဘေးတွင်ရှိသော ထောင်မကြီးမှဖြစ်၏။ အန္တရာယ်ရှိသောအကျဉ်းသားအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရသူများမှာ ယခု ကျွန်တော်တို့ တစ်ကျွန်း သင်္ဘောဆိုက်သည်နှင့် ထောင်မကြီးရှိ အလုံပိတ်သီးသန့်အထူးအကျဉ်းခန်းများသို့ အပို့ခံရမည်ဖြစ်၏။ ထိုအလုံပိတ်အခန်းသို့ ရောက်သွားပြီဆိုလျှင်လည်း ပြေးရန် မလွယ်တော့ပါ။ ဂျူလော့မှာ တစ်ကျွန်းမှပြေးလာသူ ဖြစ်သဖြင့် အန္တရာယ်ရှိသော အကျဉ်းသားစာရင်းဝင်နေသူဖြစ်၏။ သင်္ဘောဆိုက်သည်နှင့် အလုံပိတ်သီးသန့် အထူးအကျဉ်းခန်းသို့မြန်းရပေမည်။ ဂျူလော့မှာ တစ်ကျွန်းမှ ဒုတိယအကြိမ် ဖောက်ပြေးရန်ဆုံးဖြတ်ထားသူဖြစ်၏။ အလုံပိတ်အထူးအကျဉ်းခန်းသို့ မမြန်းနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့တွင်အသင့်ဂှက်ဆောင်လာသော မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓားတစ်ချောင်း ရှိ၏။ ဤဓားဖြင့် သင်္ဘောဆိုက်ခါနီးတွင် သူ့ဒူးမှအရေပြားကို ခြောက်လက်မခန့် လှီးဖြတ် မည်။ နောက် သင်္ဘောမှအဆင်းတွင် လှေကားမှလဲကျ၍ဒူးတွင် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာ ရဟန်ဆောင်မည်။ အထူးအကျဉ်းခန်းသို့ရောက်ရမည့်အစား ဆေးရုံ ရောက်သွားအောင် ကြံမည်။ ဆေးရုံမှကျွန်းဖောက်ပြေးမည်ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ ဂျူလော့၏ စိတ်ကူးဖြစ်၏။ သူ့ကုသိုလ်ကံမှာထူးလှပါသည်။ သူ ကြံစည်စိတ်ကူးထားသည့်အတိုင်းလည်း အံ့စရာ လက်တွေ့အောင်မြင်သွားခဲ့ပါသည်။

အစန်း (၃)

မာလိုနီမြစ်နူးမှ ထောင်မကြီး

ထောင်မကြီးရှိသည့်ရွာသို့ သင်္ဘောဆိုက်တော့မည်။
 သင်္ဘောဆိပ်တွင် ထောင်ဝါဒါများ အသင့်စောင့်ကြိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။
 သူတို့အားလုံးမှာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ပြီး နေကာဦးထုပ်များကို ဆောင်းထားကြ၏။
 ရာသီဥတုမှာ အလွန်ပူလှ၏။ မာလိုနီမြစ်ရေမှာ ရွံ့ရေဖြစ်ပြီး မြစ်ကမ်း ပေါ်မှ
 သစ်တောကြီးများမှာ တောရိုင်းကြီးများဖြစ်၏။ စိမ်းစိုပြီး မျက်စိများကို အေးမြ၍ နေစေ၏။
 သင်္ဘောမှည့်ဆွဲလိုက်၏။ သစ်ပင်ထိပ်တွင်နားနေကြသော ငှက်များလန့်၍ လေထဲယုံတက်
 လိုက်ကြပါသည်။ ထောင်မကြီးရှိသောရွာမှ ရွာသားများမှာ လူမည်းများဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့
 အကျဉ်းသမားများပို့သော သင်္ဘောကိုလည်း အမြဲမြင်တွေ့နေကြရဟန်ရှိ၏။ မည်သူမျှ
 အထူးဂရုစိုက်နေကြသည်ကို မတွေ့ရ။ သူတို့၏ သစ်သားအိမ်များအရှေ့တွင် အေးချမ်းစွာ
 ထိုင်နေကြ၏။

သင်္ဘောဆိုက်လေပြီ။

မည်သူမျှစကားမပြောနိုင်ကြသေး။ ဂျူလော့သည် သူ့ငှက်ယူလာသော
 မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓားပါးလေးဖြင့် သူ့ဘောင်းဘီကိုဒူးဆစ်နားမှဖြတ်လိုက်၏။ သူ့ အသားကိုမူ
 မလှီးနိုင်သေးပါ။ ယခုလှီးလိုက်မိလျှင် သွေးစများကုန်းပေါင်တစ်ခုလုံး ပေနေမည်ဖြစ်၍
 သင်္ဘောအဆင်း၌ ဒဏ်ရာရသကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်ခွင့်ရနိုင်တော့ မည်မဟုတ်တော့ပါ။

သင်္ဘောတံခါး ပွင့်သွားလေပြီ။

ဝါဒါများဝင်လာကြ၏။ တစ်ကျွန်းသမားများကို သုံးယောက်တစ်တွဲ တန်းစီခိုင်း၏။
 ထို့နောက် သင်္ဘောလှေကားမှ တံတားကုန်းပေါင်ပေါ်သို့ ဆင်းစေ၏။ ဂျူလော့သည်
 သူ့ဘရိတ်ဓားလေးဖြင့် သူ့ဒူးနှစ်ဖက်လုံးကို ကြောက်မက်ဖွယ် အသားဆိုင်ကြီးများပြုထွက်
 နေသည့်ဟန်မျိုးဖြစ်အောင် အပေါ်အရေပြားကို လှီး ဖြတ်ပစ်လိုက်၏။ သွေးများပန်းထွက်
 လာ၏။ ထို့နောက် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းတွင် သင်္ဘောလှေကားပေါ်မှတံတားပေါ်သို့

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်လိုမ့်ချလိုက်၏။ ဂျူလော့၏သရုပ်ဆောင်မှုအားလုံးမှာအောင်မြင်ပါသည်။ ဝါဒါများက ကုန်းပေါင်ပေါ်လဲနေသော ဂျူလော့ကိုဝိုင်းထူပြီး ဒူးမှပြင်းထန်သောဒဏ်ရာကို ကြည့်ပြီး လူနာထမ်းစင်ဖြင့် ဆေးရုံခေါ်သွားကြ၏။

ကုန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပြီ။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို လူအများဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ တရုတ်၊ ကုလား၊ လူဖြူ၊ လူမည်းလူစုံဖြစ်၏။ အားလုံး ထောင်ထွက်များဖြစ်ကြဟန်ရှိ၏။ သူတို့အနီးတွင် ထောင်ဝါဒါ များ၏သားမယားများဖြစ်ဟန်ရှိသော အမျိုးသမီးနှင့်ကလေးများလည်းတွေ့ရ၏။ သူတို့ အားလုံး ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌ နေ့ဥတုတွင်ဝတ်လေ့ရှိသော အင်္ကျီအဝတ်အစားများကိုဝတ်ထား၏။

ထောင်တံခါးမကြီးပွင့်သွား၏။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထောင်ကြီးထဲလျှောက်ဝင်လာကြ၏။

“ ရပ် ”

တန်းစီလျှောက်နေကြသော အကျဉ်းသားတန်းကြီးမှာ ရပ်သွား၏။

“မင်းတို့အဝတ်အစားအိတ်တွေကို မင်းတို့ရှေ့တည့်တည့်မှာချ၊ လက်တွေကို အပေါ်မြှောက်ထား”

ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို မြက်ဦးထုပ်တစ်လုံးစီလိုက်ဝေပေး၏။ ကံကောင်းလှပါသည်။ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလိုက်ရမှာပင် ပြင်းထန်သောအပူဒဏ်မှ ချက်ချင်း အနည်းငယ် သက်သာသွားသလိုရှိ၏။

ထို့နောက် ဝါဒါအကြပ်တစ်ယောက် စာရင်းတစ်ခုနှင့်ရောက်လာပြီး လူနာမည် များကိုခေါ်၏။ ဂျူလော့သင်္ဘောပေါ်တွင် ကြိုပြောပြထားသည့်အတိုင်း အန္တရာယ်ရှိသော အကျဉ်းသားအဖြစ် သတ်မှတ်ခံထားရသူများကို ရွေးထုတ်နေခြင်းဖြစ်၏။

“ဂျူလော့ပီနက်”

“ဂျူလော့ပီနက်”

“သင်္ဘောအဆင်းမှာလဲကျပြီး ဒဏ်ရာရာလို့ ထောင်ဆေးရုံပို့ထားပါတယ်”

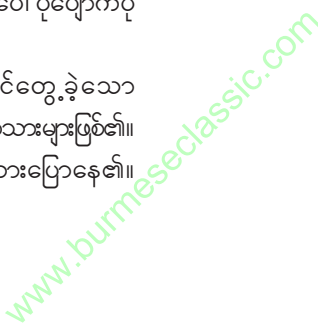
“အေး. . . အေး၊ ကောင်းပြီ”

ထို့နောက် ကျန်အကျဉ်းသားများကို ဆက်စစ်ဆေး၏။

စစ်ဆေးမှုပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကိုယ့်အတွက်သတ်မှတ်ပေးထားသော အိပ်ရာနေရာများသို့သွားရ၏။ အိပ်ရာမှာ ကြိုးပုခက်အိပ်ရာများဖြစ်၏။ ညနေ(၆)နာရီတွင် အလင်းရောင် ရုတ်တရက်ပျောက်ပြီး ညဖြစ်သွား၏။ လူဟောင်း တစ်ကျွန်းသမားနှစ်ယောက် က မီးအိမ်များကိုယူလာပြီး လိုက်ထွန်းပေး၏။ ည (၉)နာရီတွင်အားလုံးအိပ်ရပါသည်။ ရာသီဥတုမှာ ညအချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ပူဆဲဖြစ်၏။ လူတိုင်း တစ်ကိုယ်လုံးချွတ်ပြီး ဘောင်းဘီတိုလေးများနှင့် အိပ်ကြ၏။

မနက်(၆)နာရီတွင်အိပ်ရာမှထရ၏။ အလင်းရောင်မပေါ်သေးပါ။ မနက် (၆)နာရီခွဲ တွင် အလင်းရောင်ရုတ်တရက်ပေါ်လာ၏။ အပူပိုင်းဒေသ၌ အလင်းရောင်ပေါ်ပုံပျောက်ပုံ များမှ ဥရောပနှင့်လုံးဝမတူပါ။ မနက်စာ ကော်ဖီတိုက်၏။

မနက်(၉)နာရီတွင် ဝါဒါနှစ်ယောက်ရောက်လာ၏။ မနေ့ကမြင်တွေ့ခဲ့သော အဖြူရောင်ဝတ်စုံများကိုပင်ဝတ်ထား၏။ နှစ်ယောက်လုံးမှာ ကော်ဆီကန် နယ်သားများဖြစ်၏။ အကျဉ်းသားများထဲမှ သူတို့နယ်သားများကိုရှာပြီး ကော်ဆီကန် ဘာသာနှင့်စကားပြောနေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဆေးခန်းတာဝန်ခံအကျဉ်းသားလည်း ရောက်လာ၏။ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်၏။

“ဟေ့ . . ပါပီလွန်”

ကျွန်တော့်နာမည်ကိုခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော် အံ့ဩသွား၏။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား”

ကျွန်တော် မမှတ်မိပါ။

“ကျွန်တော် ‘ဆီရာ’လေဗျာ။ ခင်ဗျားနဲ့ ဒင်တီးမှာတုန်းက ကပွဲအတူနွဲ့ခဲ့တာ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“အိန္ဒ သိပြီ၊ ခင်ဗျားက (၁၉၂၉)ခုတုန်းက အပြစ်ချခံရတာပဲ။ ခု (၁၉၃၃) ခုနှစ်ရှိနေပြီ။ ခင်ဗျား ဒီမှာလေးနှစ်တောင်ရှိနေပြီပဲ။ ခုအထိ မလွတ်သေးဘူးလား”

“တစ်ကျွန်းရောက်နေပြီဆိုတော့ လွတ်တာကတော့အေးအေးပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာ ခင်ဗျား နေမကောင်းဘူးလို့အမြန်လာသတင်းပို့ ကျန်တာ ကျွန်တော် ကြည့်လုပ်ပေးမယ်။ ဒီကကော ခင်ဗျားမိတ်ဆွေလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့လောကကပဲ။ ဒီဂါ . . ဒါ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ ‘ဆီရာ’ပါ”

ဒီဂါနှင့်ဆီရာကို ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားလဲ ဆေးသတင်းပို့လိုက်ခဲ့၊ ပါပီလွန် ခင်ဗျားကတော့ ပန်းနာ ရှိတယ်လို့ပြော၊ ကျွန်တော် နေ့လယ်(၁၁)နာရီဆေးခန်းမှာရှိမယ်။ ဪ . . ခဏနေကြဦးနော်၊ ကျွန်တော် တခြားလူမမာစာရင်းတွေ လိုက်ကောက်လိုက်ဦးမယ်”

‘ဆီရာ’ထွက်သွား၏။ ဆီရာနှင့်တွေ့လိုက်ရခြင်းမှာ ကျွန်တော်၏လွတ်မြောက်မှု ပထမအဆင့်ကို မကြိုးစားဘဲ ရလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဆီရာ တစ်နာရီခန့်အတွင်းပြန်ရောက်လာ၏။ သူနှင့်အတူ ဝါဒါတစ်ယောက် ပါ လာ၏။

“ပါပီလွန် ဒါ ကျွန်တော့်ဆရာပဲ၊ ဒီထောင်ကြီးရဲ့ဆေးခန်းတာဝန်ခံ ဝါဒါ”

ကျွန်တော်နှင့်ဒီဂါတို့နှစ်ယောက်က ထောင်ဝါဒါကို ကျိုးနွံစွာ နှုတ်ဆက်လိုက် ကြ၏။

“မင်း ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မှာလဲ”

“ဆယ့်တစ်နာရီ”

“ကောင်းပြီလေ၊ (၁၁)နာရီထိုးတော့ လာခဲ့ကြပေါ့”

နေ့လယ်(၁၁)နာရီတိတိတွင် ဒီဂါနှင့်ကျွန်တော် ထောင်ဆေးပေးခန်းသို့ ရောက် သွားကြ၏။ နေမကောင်း၍ ဆရာဝန်လာတွေ့သောအကျဉ်းသားမှာ ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိ၏။ လူနာစောင့်အခန်းတွင် အချိန်အတန်ကြာပင်စောင့်နေရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဆီရာ ပေါ်လာ ၏။ ဆရာဝန်ဆီခေါ်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်နှင့်ဒီဂါနှစ်ယောက်လုံး ဆေးရုံတက်ခွင့်ရ သွားကြလေပြီ။

ကျွန်တော်က ဆီရာကို ဂျုလော့အကြောင်း မေးလိုက်၏။

“ဟိုဘက်အဆောင်မှာရှိတယ်။ ခင်ဗျား သူ့ကိုဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ကျွန်တော် သွားပြောပေးမယ်”

“ဘာမှတော့အထူးမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ဒီဂါနှစ်ယောက်လုံး ဆေးရုံ ပေါ်ရောက်

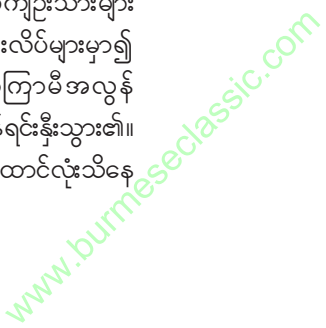
နေပြီဆိုတဲ့အကြောင်းသာ သူ့ကိုတွေ့ရင် ပြောပြလိုက်ပါ”

ဆီရာမှာ ထောင်ဆေးရုံတစ်ခုလုံးအတွင်း ကြိုက်သလိုသွားခွင့်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ အခန်းတံခါးမှာ အမြဲပိတ်ထား၏။ အစောင့် အာရပ်တစ်ယောက်က သော့ကိုင်အဖြစ် အမြဲစောင့်နေ၏။ တကယ်တော့ ဤသော့ကိုင်အာရပ်မှာလည်း အကျဉ်းသားတစ်ဦး ပင်ဖြစ်၏။ ဝါဒါဦးရေနည်းနေသဖြင့် ထောင်သားထဲမှ ရွေးချယ်တာဝန်ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။ အခန်းတံခါးမကြီးနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ဝါဒါ သုံးယောက်ရှိ၏။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီပေါ်တွင် ထိုင်နေပြီး သူတို့ပေါင်ပေါ်တွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက်စီကို အသင့်တင်ထား၏။ ပြတင်းပေါက်များတွင် အရွယ်အလွန်ကြီးသော သံမဏိသံတိုင်များနှင့် ကန်၍အသေကာထား ၏။ ကျွန်တော် ယခု ဆေးရုံအခန်းမှလွတ်မြောက်အောင် ဘယ်လိုထွက်ပြေးရမည်ကို စဉ်းစား ကြည့်၍ လမ်းစလုံးဝမမြင်သေးပါ။

ကျွန်တော်တို့ နေသောအဆောင်နှင့် ဂျူလော့နေသောအဆောင်ကြားတွင် ပန်းခင်းကြီးရှိ၏။ ဂျူလော့ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနီးမှပေါ်လာ၏။ သူ့လက်တွင် ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ်ကိုင်ထားပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ရုတ်တရက်ထောင်ပြ၏။ ‘ကြီးစားပေး’ ဟုမြေဖြူနှင့်ရေးထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ နောက် မကြာမီ အကျဉ်းသားအလုပ်သမား တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့အခန်းသို့ဝင်လာပြီး ဂျူလော့ထံမှ စာတစ်စောင်ကိုခိုးပေးသွား၏။ သူ့စာတွင် သူ ကျွန်တော်တို့အဆောင်သို့ ပြောင်းခွင့်ရဖို့ကြိုးစားနေကြောင်းနှင့် တကယ်လို့ သူပြောင်းလာ၍မရလျှင် ကျွန်တော်နှင့်ဒီဂါ သူ့အဆောင်သို့အမြန်ပြောင်းလာရန် ညွှန်ကြားထားပြီး ကျွန်တော်တို့ အဆောင်တွင် ရန်သူရှိ၍ အထူးသတိထားနေရန်များပါရှိ၏။

ဂျူလော့မှာ ရတနာဆိုင်ဖောက်ဝိဇ္ဇာတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ ဆိုင်ဖောက်သည်မှာ အခြားလူများကဲ့သို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖောက်သည်မဟုတ်။ ရတနာဆိုင်မှ ပစ္စည်းများ အလှပြထားသည့်မှန်စိရိုကို နေ့လယ်ကြောင်တောင်ရိုက်ခွဲ၍ တစ်ချိတ်တည်း ရနိုင်သလောက် သယ်ပြီး မလှမ်းမကမ်းတွင် အသင့်စောင့်နေသောကားနှင့် လှပြေးသောအလုပ်ဖြစ်၏။ ဂျူလော့မှာ သတ္တိအလွန်ရှိပြီး လက်အလွန်သွက်သူဖြစ်သဖြင့် သူ့လုပ်ငန်းမှာအောင်မြင်၏။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ပါရီမြို့ပေါ်၌ ဆိုင်ဖောက်သည့် လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် ဖရန့်ငွေသန်းချီပြီး သူပွဲသွားဖူး၏။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင် ဘယ်သူလက်ထောက်ချ၍ သူ့အဖမ်းခံလိုက်ရ သည်ကို ဂျူလော့ ကျွန်တော်ကို မပြောပြပါ။ သူနှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ထောင်ဒဏ်ဖြင့် တစ်ကျွန်းအပို့ခံရပြီး ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သောအခါ၌ ပြင်သစ်ပြန်လာ၏။ ပါရီမြို့ပေါ်ရှိ သူ့အပေါ်၌ သစ္စာဖောက်သွားသောပစ္စည်းလက်ခံကိုသတ်ရန်အတွက်ဖြစ်၏။ သို့သော် ပစ္စည်းလက်ခံက သူ့ရောက်နေသည့်သတင်းကို ကြိုအနံခံနိုင်ပြီး ရဲကို သတင်းပေး လိုက်သဖြင့် ရဲမှ ပြန်ဖမ်းခြင်းကိုခံရကာ ယခု ကျွန်တော်တို့နှင့် ဒုတိယအကြိမ် တစ်ကျွန်း ပါလာခြင်းဖြစ်၏။

ထောင်ဆေးရုံသို့ရောက်နေသည်မှာ တစ်ပတ်ရှိသွားလေပြီ။ ဆေးရုံ တစ်ပတ် တက်ခမှာ ဖရန့်ငွေနှစ်ရာ ကျိတ်ပေးရ၏။ တစ်ခန်းတည်းနေ အခြား အကျဉ်းသားများ နှင့်ပိုပြေလည်ရန်အတွက် ဒီဂါနှင့်ကျွန်တော် ထောင်အပြင်ဘက်မှ ဆေးလိပ်များမှာ၍ အခြားအကျဉ်းသားများကိုဝေပေး၏။ အကျဉ်းသားအားလုံးနှင့်ပင် မကြာမီအလွန် ရင်းနှီးသွား၏။ ဒီဂါမှာ ကာရိုနားဆိုသည့် အကျဉ်းသားအိုကြီးနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသွား၏။ ကာရိုနားက ဒီဂါမှာ ပြင်ပလောက၌ အလွန်ချမ်းသာသူဖြစ်သည်ကို တစ်ထောင်လုံးသိနေ

ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဤထောင်မှဖောက်ပြေးလျှင် ထောင်ပြင်ရောက်သည်နှင့် ထောင်ပြင်၌ ငွေမရှိ၍ ပြင်သစ်မပြန်နိုင်ဘဲ တေပေနေသောအကျဉ်းသားဟောင်းများ ဒီဂျီခန္ဓာကိုယ် ထဲမှငွေကို လုရန်အတွက် ဝိုင်းသတ်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထောင်ဖောက်ပြေးရန် စိတ်မကူးသင့် ကြောင်း ပြော၏။ ဒီဂါက ကာရိုနားစကားကိုယုံ၏။ လက်ခံ၏။ ထို့ကြောင့် မကြာမီ ထောင်ဖောက်ပြေးမည့် ကျွန်တော်နှင့်လိုက်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

တစ်ချိန်တည်းတွင် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲဝှက်ထားသည့် ဂေါ်ဂနီ၏ ငွေများကို ပြန်ပေးရန်တာဝန်ကိုလည်း သတိရ၏။ ဤပြဿနာကို စောစောရှင်း ထားချင်၏။ ထို့ကြောင့် ဆီရာကို ဂေါ်ဂနီနှင့်တွေ့နိုင်ရေးအတွက် စီစဉ်ခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့လယ်တွင် တွေ့ရ၏။ တွေ့ခွင့်ရသည့်အချိန်မှာ ငါးမိနစ်သာရှိသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ စအိုထဲမှငွေများကို အဆင်သင့်ထုတ်ထားပြီး ဂေါ်ဂနီနှင့် တွေ့သည်နှင့် ယခုအကြိမ်တွင် ဘာမျှ သူ့ဆန္ဒကိုမေးမနေ တော့ဘဲ သူ့ငွေအားလုံး ကို သူ့လက်ထဲပြန်ထည့်ပေးလိုက်၏။ ဂေါ်ဂနီက ထိုင်ငိုတော့၏။ ကျွန်တော် သူ့ကို တစ်လုံးမျှစကားမပြောဘဲ ကျွန်တော့်အခန်းကိုပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်သော ကာတယ်ဆိုသူ ကျွန်တော့်အား မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်တစ်အုပ်လာပေး၏။ ဂေါ်ဂနီပို့လိုက်သည်ဟုပြော၏။ စာအုပ်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဖရန်ငွေငါးထောင် ညှပ်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်က ကာတယ်ကိုငွေအချို့ခွဲ၍ ပေး၏။ ကာတယ်က လက်မခံပါ။

“ကာတယ်၊ ငါ ဒီထောင်ကဖောက်ပြေးတော့မလို့ကြံနေတယ်ဆိုတာ မင်းလဲ ရိပ်မိနေမှာပါ။ မင်းကို ငါဒီတစ်ကြိမ်ပဲမေးမယ်၊ မင်းငါနဲ့လိုက်မလား”

“ငါမလိုက်ဘူး ပါပီလွန်၊ ငါ့မှာစွန့်နိုင်စွမ်းအားလဲ သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ခု ဒီ ဆေးရုံ မှာလုပ်နေတဲ့အလုပ်လေးကိုလဲ ငါပျော်တယ်၊ ထောင်ကျရက် ပြည့်တဲ့အထိ ငါဒီမှာပဲ အေးအေးနေတော့မယ်။ ငါမလိုက်ပေမယ့် မင်းကို ငါကူညီနိုင်တာရှိရင် ဘာမဆိုပြောပါ”

ထိုညတွင် စက်သေနတ်ပစ်သံများကြားရ၏။ ဂျူလော့ ထွက်ပြေးသွားပြီဆိုသော သတင်း ချက်ချင်းကြားရ၏။ ‘လွတ်ပါစေ’ဟု ကျွန်တော့်စိတ်တွင်း၌ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်း နေမိ၏။

ဂျူလော့ လွတ်သွားပါသည်။

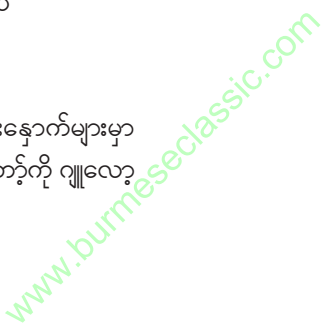
ဂျူလော့နှင့်ကျွန်တော်မှာ ရေစက်မကုန်ပါ။ နောက်နှစ်ပေါင်း (၁၅)နှစ် ကြာ သောအချိန် (၁၉၄၈)ခုနှစ်တွင် သူနှင့်ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်ပြန်တွေ့ကြသေး၏။ ဟာတီကျွန်း တွင်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော် ဗင်နီဇူလာသူဌေးကြီးတစ်ဦးထံ၌ အလုပ်လုပ် နေချိန်ဖြစ်၏။ ဟာတီကျွန်းသို့ ကျွန်တော်သွားပြီး ကစားဝိုင်း ကန်ထရိုက်ရရေးကို ကြိုးစား၏။

တစ်ညနေ ကလပ်၌ ပြင်သစ်ဝိုင်အရက်များ ကျွန်တော်တို့စုသောက်နေကြစဉ် ကျွန်တော်တို့အနီးမှ ဟာတီကျွန်းသူတစ်ဦးက “ကျွန်မအဒေါ် ယောက်ျားလဲ ပြင်သစ်ပဲ။ တစ်ကျွန်းကထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာတာလို့ပြောတယ်။ ကျွန်မအဒေါ်နဲ့အတူနေတာ (၁၂)နှစ်ရှိသွားပြီ၊ ဒီလူကြီးက အသက်လဲ ကြီးလှပြီ၊ နေ့ရှိသရွေ့ မူးနေတာပဲ”

“နာမည်က”

“ဂျူလော့တဲ့”

ဝိုင်အရက်ရှိန်ကြောင့် ရီဝေဝေဖြစ်စပြုနေပြီဖြစ်သော ကျွန်တော့်ဦးနှောက်များမှာ ချက်ချင်းပြန်ကြည်လင်သွား၏။ ဟာတီကျွန်းသူ လူမည်းမလေးအား ကျွန်တော့်ကို ဂျူလော့

ထံသို့ ချက်ချင်းခေါ်သွားခိုင်း၏။ ဂျူလော့နေသော အိမ်လေးမှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေ အနီးတွင်ဆောက်ထားသော အိမ်ငယ်လေးဖြစ်၏။ အိမ်ထဲတွင် ဂျူလော့မရှိပါ။ ဂျူလော့ဇနီး လူမည်းမကြီးသာရှိ၏။

“ကျွန်တော် ဂျူလော့ကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဪ... ကြပါရင်၊ ကြပါ”

ကပ္ပလီမကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဖော်ရွေစွာနေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး ဂျူလော့ကို အော်ခေါ်လိုက်၏။ မကြာမီ ခါးကုန်းကုန်းနှင့်လူအိုတစ်ဦးဝင်လာ၏။ ဖိနပ် စီးထားပါ။ အင်္ကျီလည်းမဝတ်ထားပါ။

“ငါ့ကို ဘယ်သူလဲ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ”

ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်နေသော ကျွန်တော့်ကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း ပြောင်းသွား၏။

“ပါပီလွန်၊ ပါပီ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါ ပါပီလွန်”

သူ ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုကပ်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို လှမ်းဖက် လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့မည်မျှဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ခဲ့ကြသည်ကို ပြန်လည် ဖော်ပြစွမ်းပင် မရှိတော့ပါ။ တစ်ညလုံး မရပ်မနားစကားပြော၏။ ဟာတီအရက် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဖောက်သောက်၏။ ဂျူလော့သည် ပြင်သစ်ဂီရာနာတစ်ကျွန်းမှ လွတ်မြောက်ပြီးနောက် ကိုလံဘီယာ၊ ပနားမား၊ ကော့စတာရီကာနိုင်ငံများကိုဖြတ်ပြီး နောက်ဆုံး ဟာတီကျွန်းသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အံ့စရာ လွတ်မြောက်လာခဲ့မှုပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဂျူလော့ လွတ်မြောက် သွားပြီးနောက် ထောင်ဆေးရုံ ၏ စည်းကမ်းများမှာ ပို၍ တင်းကျပ် သွား၏။ တံခါးမကြီးတွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်၍ စောင့်နေသော ထောင်ဝါဒါများမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ ငိုက်မျဉ်းနေခြင်းမျိုးမရှိတော့။ အမြဲ ဖျတ်လတ်နိုးကြားနေ၏။ ကင်းအဖွဲ့များမှာလည်း တစ်နာရီကို နှစ်ကြိမ်ခန့် ရောက်လာတတ်၏။ ထောင်ဆရာဝန်မှာလည်း အကျဉ်းသားများအပေါ် လုံးဝမျက်နှာသာမပေးပါ။ ကာတယ်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့လူနာဆောင်ထဲ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်သာ ဝင်ခွင့်ရတော့၏။

ကာရိုနားအပြင် ဒီဂါနှင့်အထူးရင်းနှီးသူတစ်ဦးမှာ ဖာနင်းဒပ်ဖြစ်၏။ ဖာနင်းဒပ်မှာ စပိန်နာမည်ယူထားသော်လည်း စပိန်အမျိုးသားမဟုတ်။ အာဂျင်တီနားနိုင်ငံသားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ တစ်နေ့ ဖာနင်းဒပ်က ဒီဂါကို ပင်လယ်အတွင်းမှ အထူးအကျဉ်းသားများကို ထားသော တစ်ကျွန်းများအကြောင်းကို ပြောပြနေပါသည်။ တစ်ကျွန်းများတွင်နေရသည်မှာ ယခုထောင်မကြီးတွင် နေရသည်ထက် ကျန်းမာရေးနှင့်ပိုညီညွတ်သည်ဟုဆို၏။ ရာသီဥတုအပူဒဏ်မှာလည်း လွန်ကဲခြင်းမရှိ။ မျှသည်ဟုဆို၏။ ဝမ်းရောဂါမှာလည်း အလွန်အဖြစ်နည်း၏။ ယခု ကျွန်တော်တို့နေသော ထောင်မကြီးတွင်မူ ဝမ်းရောဂါအလွန် အဖြစ်များ၏။ ယခု ဆေးရုံတွင် အကျဉ်းသားလူနာခုနစ်ဆယ်ခန့်ရှိသည့်အနက် နေ့စဉ် လူနှစ်ယောက်ခန့် ဝမ်းရောဂါနှင့်သေ၏။ အံ့စရာကောင်းလှသည်မှာ လူအသေအပျောက်မှာ မနက်ပိုင်းတွင် ဘယ်အခါမျှမဖြစ်။ ညနေဘက်ရေကျချိန်တွင်မှဖြစ်၏။ အံ့စရာ လောက သဘာဝတရား၏ဆန်းကြယ်မှုတစ်ရပ်ပင်။

တစ်ညတွင် ဒီဂါနှင့် ကျွန်တော်စကားများ၏။ ဒီဂါကို ကျွန်တော်က ထောင်ဆေးရုံ မှအတူထွက်ပြေးနိုင်သော အစီအစဉ်တစ်ရပ်ကိုတင်ပြ၏။ ကျွန်တော့် အစီအစဉ်မှာ

ညဘက်တံခါးသော့ကိုင်ကျသော အာရပ်သည် အကျဉ်းသားလူနာ ဆောင်ထဲသို့ မကြာခဏ ဝင်လာတတ်၏။ ဤအာရပ်ကို မေ့လဲအောင်ရိုက်ပြီး သူ့အဝတ်လဲဝတ်၊ နောက်တံခါးမကြီး အနီးမှ သေနတ်ကိုင်ဝါဒါသုံးယောက်ထံ ခပ်တည်တည်လျှောက်သွား၍ သေနတ်ဝင်လှ သုံးယောက်လုံးကိုဖမ်း၊ အခန်း ကျဉ်းတစ်ခုထဲ သော့ခတ်ချုပ်ထားလိုက်ပြီး မာရီနိုမြစ်နှင့်ကပ် နေသော ထောင်ဆေးရုံအုတ်နံရံပေါ်တက်ပြီး မြစ်ထဲခုန်ချပြေးကြရန်ပင်ဖြစ်၏။ ထောင် အပြင်ရောက်ပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့တွင်ငွေပါသည်။ အထူးစိုးရိမ်စရာမရှိ။ ဤငွေဖြင့် လှေတစ်စီးဝယ်၍ပြေးလျှင် ဘာကြောင့်မလွတ်မြောက်ဘဲရိုရမည်နည်း။ ဒီဂါက ကျွန်တော့် အကြံကိုလုံးဝသဘောမတူပါ။ ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးသောအကြံဟု ပြောသဖြင့် ဒီဂါနှင့် ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် စကားများ၏။

ထောင်ဆေးရုံတက်နေသည်မှာ သုံးပတ်နှင့်နှစ်ရက်တိတိရှိလေပြီ။ နေ့စွဲမှာ (၁၉၃၃)ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ(၂၁)ရက်နေ့ဖြစ်၏။ ထိုနေ့တွင် ကလိုဆီ ရောက်လာ၏။ ကလိုဆီမှာကျွန်တော် စိန့်မာတင်ထောင်တွင်ရှိစဉ်က အတူနေဖူးသူဖြစ်၏။ အားထားနိုင်သူ၊ စိတ်ချနိုင်သူဖြစ်၏။ သူ့မျက်လုံးနှစ်ဖက်လုံးမှာ ပြည်များနှင့်စို့နေပြီး ထောင်ဝါဒါနှစ်ယောက်က သူ့ကိုလူနာခန်းထဲတွဲပြီးလာပို့ရ၏။ ထောင်ဝါဒါများ ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် ကလိုဆီ ခုတင်ရှိရာသို့ ကျွန်တော်ကူးလာ၏။ တကယ်တော့ ကလိုဆီမျက်စိမှာဘာမျှမဖြစ်ပါ။ ဆေးရုံတက်ချင်၍ ဆေးရုံ တာဝန်ကျအကျဉ်းသားဆေးမှူးအား ငွေထိုးလိုက်သဖြင့် အကျဉ်းသားဆေးမှူးက ပြည်နှင့်တူသော ကြက်ဆူဆီများကို သူ့မျက်စိနှစ်ဖက်တွင် တိတ်တိတ်ခတ်ထားပေးထားခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့မျက်စိကို ရေနွေးနှင့်သွားပြန် ဆေးလိုက်သည်နှင့် အကောင်းပကတိပြန်ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော်က ကလိုဆီကို ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထားသော ထောင်ဆေးရုံမှဖောက်ပြေးမည့်အစီအစဉ်ကိုပြောပြ၏။ ကလိုဆီက ချက်ချင်းသဘောတူ၏။ ကလိုဆီမှာလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ပြင်သစ်မှ ထွက်လာကတည်းကထွက်ပြေးရန်အားခဲလာခဲ့သူဖြစ်၏။ သူ့တွင်လည်း အဆောင်ငွေ ဖရန့်သုံးထောင်ပါသည်။

အခန်း (၄)

ထောင်စေးရုံမှ ထွက်ပြေးခြင်း

ကလိုဆီနှင့်ကျွန်တော်ပေါင်းပြီး ထောင်ဖောက်ပြေးမည့်အစီအစဉ်ကို ဖာနင်းဒပ် နှင့်ဒီဂါကို ပြန်ပြောပြ၏။ နှစ်ယောက်လုံးက ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကို လုံးဝသဘောမတူပါ။ ဒီဂါက တစ်ကျွန်းထောင်မှတ်တမ်းဌာနတွင်ရှိသော လွတ်ရက်ကို ငွေမြောက်မြားစွာ လာဘ်ထိုး၍ခိုးပြင်ပြီး တစ်ကျွန်းမှလွတ်မြောက်နိုင်သော နည်းကို ပိုနှစ်သက်သည်ဟုပြော၏။ လိုသမျှငွေကို ကျွန်တော့်အတွက်ပါ သူတာဝန် ယူထုတ်ပေးမည်ဟု ကတိပေး၏။ ကျွန်တော်က ဤနည်းမှာ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ရန်ခက်မည်၊ ထောင်အာဏာပိုင်များနှင့် ရင်းနှီးသော ဆီရာ၏ သဘောထားကိုမေးသင့်သည်ဟု အကြံပေး၏။ ထို့ကြောင့် ဆီရာထံ လျှို့ဝှက်စာတစ်စောင်ရေးပြီး သူ့သဘောထားကိုတီးခေါက်ကြည့်လိုက်၏။ ချက်ချင်း စာပြန်လာ၏။ “ဘယ်သူ့ကိုမှယုံပြီးငွေတစ်ပြားမှမပေးလိုက်နဲ့၊ ဒီမှတ်တမ်းတွေကို တစ်ကျွန်း မင်းကြီးတောင် ထိလို့ရတာမဟုတ်ဘူး”ဟုဖော်ပြထား၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆီရာက ကျွန်တော့်ကို တစ်ကျွန်းသမားဟောင်း ဂျိုးဇက်ဆိုသူ နှင့်တွေ့ချင်လျှင်တွေ့နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဂျိုးဇက်မှာ လွန်ခဲ့သည့် (၂)နှစ်က ဒေါက်တာဘူးရက် တစ်ကျွန်းမှထွက်ပြေးစဉ် ကူညီခဲ့သူဖြစ်ကြောင်းများပြောပြ၏။ ကျွန်တော် က အမြန်တွေ့ဆုံနိုင်ရန်စီစဉ်ခဲ့ခြင်း၏။ ဆီရာက ဂျိုးဇက်နှင့်ကျွန်တော့်ကို နောက်တစ်နေ့မနက် (၉)နာရီတွင် အကျဉ်းသား လူနာများ ဓာတ်မှန်ရိုက်သည့်အခန်းတွင် တွေ့ဆုံရန် စီစဉ်ပေး၏။

ဒီဂါနှင့်ဖာနင်းဒပ် နောက်တစ်နေ့တွင် ထောင်ဆေးရုံမှပြန်ဆင်းသွားကြ၏။

မနက် (၉)နာရီတွင် ဂျိုးဇက်နှင့်ကျွန်တော် တွေ့၏။

ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာမှာ အလွန်အရုပ်ဆိုးသောမျက်နှာဖြစ်ပါ၏။ ပါးတွင် ဓားဒဏ်ရာ ကြီးနှစ်ခုရှိ၏။ တစ်ကျွန်းထောင်ထွက်သမားဖြစ်မည်ကို ဘယ်သူမျှ မပြောလည်းမြင်သည် နှင့်တွေ့သိနိုင်၏။ သူ့မျက်လုံးများမှာ လူလိမ်လူကောက် တစ်ယောက်၏အသွင်သဏ္ဍာန်ကို အထင်အရှားပေါ်နေစေ၏။ ကျွန်တော် ဂျိုးဇက်ကိုမြင်သည်နှင့် မယုံပါ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“ကျွန်တော်လှေတစ်စင်းလိုချင်တယ်။ လူလေးငါးယောက်စီးနိုင်ပြီး ပင်လယ် ခရီးသွားနိုင်မယ့်လှေမျိုး၊ လျော်တက်သုံးချောင်းလိုချင်တယ်၊ နောက် ဂုန်နီအိတ်လွတ်ဆယ်လုံး၊ အပ်ချည်အပ်၊ ရေကတိုင်ကီတစ်လုံး၊ ကော်ဖီ၊ ဆေးရွက်၊ အိမ်မြှောင်တစ်ခု၊ တူတစ်ချောင်း၊ ဓားတစ်လက်၊ ရမ်အရက်ငါးလုံး” ကျွန်တော် လိုရင်းကို တိုတိုပင် ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဒီပစ္စည်းတွေအတွက် ငွေဘယ်လောက်ပေးမလဲ”

“ခင်ဗျား ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ”

“ဖရန့် ရှစ်ထောင်ဆိုရင် မများပါဘူးနော်”

“ဒီမှာ ဂျိုးဇက်၊ ကျွန်တော်တစ်ခွန်းပဲပြောမယ်။ ကျွန်တော် ဖရန့်ငွေ ငါးထောင် ပေးမယ်။ ခင်ဗျားသဘောတူရင်တူ၊ မတူရင် လုပ်ငန်းပြီးပြီ”

ဖရန့်ငွေငါးထောင်မှာ တစ်ကျွန်းလောကတွင် အလွန်များသောငွေ ဖြစ်၏။ ဂျိုးဇက် အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိုက်၏။

“လှေကို ခင်ဗျား ဘယ်တော့လိုချင်လဲ”

“သုံးလေးရက်အတွင်း . . .”

“ငွေကို ခင်ဗျား ဘယ်တော့ပေးမလဲ”

“ဆီရာနဲ့ မနက်ဖြန် ပေးလိုက်မယ်”

ဂျိုးဇက်ကို ကျွန်တော်ထွက်ပြေးမည့်ည၌ လှေဖြင့်လာစောင့်နေရမည့် နေရာ အတိအကျနှင့် အစီအစဉ် အသေးစိတ်ကို ရှင်းပြလိုက်၏။

ကလိုဆီမှာ ကျွန်တော်လှေဝယ်သည့်အစီအစဉ်ချောမွေ့လာကြောင်း သိလျှင် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။ ကျွန်တော်နှင့်ထွက်ပြေးကြမည့်အစီအစဉ်များကို အသေးစိတ် ပြန်ဆွေးနွေး၏။ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်နေသည်မှာ အာရပ်သော့ကိုင်သည့်အကျဉ်းသမား လူနာဆောင်သို့ ညစဉ်ဝင်လာလေ့ရှိသော်လည်း သူဝင်လာချိန်မှာမမှန်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ စောပြီး တစ်ခါတစ်ရံအလွန်နောက်ကျ၏။ တစ်ခါတစ်ရံလုံးဝမလာပါ။ သူဝင်ချိန်မမှန်သဖြင့် ကျွန်တော့်တို့ထောင်ဖောက်ပြေးမည့်အစီအစဉ်မှာ အတိအကျကြံစည်ရကျပ်နေ၏။ ဤအခက်အခဲကို ဘယ်သို့ ကျော်လွှားရမည်ကို ကျွန်တော်တို့မကြံဆတတ်ပါ။

ကံကောင်းသည်မှာ ထိုအချိန်၌ မာကျူးရက်ရောက်လာ၏။ မာကျူးရက်မှာ အသက်(၁၈)နှစ်မျှရှိသေးသော လူငယ်တစ်ကျွန်းသမားတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ့ မျက်နှာမှာ မိန်းမလှတစ်ဦးကဲ့သို့ချော၏။ သူ့အမူအရာမှာ မင်းသမီးကဲ့သို့ နှံ့နှောင်း၏။ မာကျူးရက်မှာ လူသတ်မှုဖြင့် တစ်ကျွန်းကျလာသူဖြစ်၏။ တစ်ကျွန်းတွင် လိင်တူအကျဉ်းသမားများ သူ့ဘေးတွင် အမြဲ ပတ်လည်ဝိုင်းနေ၏။

မာကျူးရက်က ကျွန်တော်နှင့်ကလိုဆီထံမှ မီးခြစ်လာငှား၏။ ကလိုဆီ က ထုတ်ပေးလိုက်၏။ မာကျူးရက်ကိုမြင်သည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခုရ၏။ မာကျူးရက်၏အလှကိုသုံးပြီး အာရပ်သော့ကိုင်ကို များယူရန် ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် မာကျူးရက်အိပ်ရာသို့သွား၏။ ရေချိုးခန်းသို့ခေတ္တလိုက်လာ ရန်ခေါ်၏။ မာကျူးရက်က သူ့ကို ကျွန်တော်ကျနေပြီဟုထင်ဟန်ရှိ၏။ ချက်ချင်း ထလိုက်လာ၏။ ရေချိုးခန်းသို့ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်စကားတစ်ခုခုကို တစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုပြန်ပြော သည်ဟုကြားသည်နှင့် သတ်ပစ်မည်ဟု အပြတ်ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ထွက်ပြေးမည့် အစီအစဉ်များကို အသေးစိတ်ပြန်ပြော၏။ ထို့နောက် အာရပ်ကို သွေးဆောင်ပေးရန်နှင့်

ငွေလိုချင်လည်း ငွေယူနိုင်ကြောင်း သို့မဟုတ် အတူလိုက်ပြေးချင်လည်းပြေးနိုင်ကြောင်း ပြော၏။ မာကျူးရက်က ငွေမလိုချင်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူလိုက်ပြေးမည်ဟုပြော၏။ အာရပ်သော့ကိုပြဿနာ ရှင်းသွားလေပြီ။

မာကျူးရက်သည် နောက်တစ်နေ့ကစပြီး အာရပ်သော့ကို သူ့အပေါ် ညွတ်လာ အောင် ဖြားယောင်း၏။ ကြာကြာ မဖြားယောင်းရပါ။

ထိုည (၁၁) နာရီတွင် အာရပ်သော့ကို ကျွန်တော်တို့အခန်းသို့ရောက်လာ၏။ မာကျူးရက်ကိုနှိုး၏။ ရေချိုးခန်းထဲ ခြေသံမကြားအောင်ဝင်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်တို့က မသိဟန်ဆောင်နေကြ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် မာကျူးရက်က အာရပ်သော့ကို ကိုည(၁၁)နာရီမှာ အချိန်စောလွန်းနေကြောင်း၊ အကျဉ်းသား လူနာများကောင်းစွာမအိပ်ကြ သေးကြောင်း၊ နောက်ညများလာလျှင် (၁၂)နာရီ တွင်လာရန်ချိန်း၏။ အာရပ်သော့ကိုက လည်း အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိုက်၏။

ဆီရာမှတစ်ဆင့် ဂျိုးဇက်က လှေအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားလာ၏။

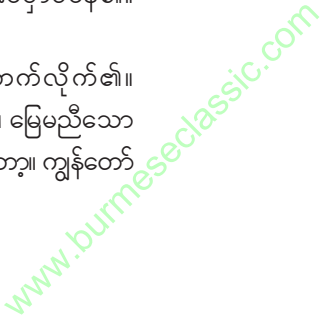
ကျွန်တော်နှင့်ကလိုဆီ ခုတင်ခြေတံတစ်ခုကို ကြိုးစား၍ မည်သူမျှမရိပ် မိအောင် ဖြုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အဝတ်နှင့်ပတ်ပတ်လည်ကိုအုပ်စည်းလိုက်၏။ အာရပ်သော့ကိုကိုင် ချောင်းရိုက်ရန် တုတ်အသင့်ဖြစ်လေပြီ။

ထိုည (၁၂)နာရီတွင် အာရပ်သော့ကို မာကျူးရက်ခြေရင်းသို့ အချိန်မှန်စွာ ရောက်လာ၏။ မာကျူးရက်ကို လှုပ်နှိုး၏။ ထို့နောက် ရေချိုးခန်းသို့ဝင်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့်ကလိုဆီက အာရပ်သော့ကိုပြန်ထွက်လာမည့်အချိန်ကို ရေချိုးခန်းဝမှ စိတ်ရှည်စွာစောင့်နေ၏။ မိနစ်(၂၀)ခန့်ကြာလျှင် ပြန်ထွက်လာ၏။ သူ့ခေါင်းကို ဆီးရိုက်လိုက် ၏။ ဘာသံမျှမထွက်ဘဲ လဲကျသွား၏။ တုတ်မှာ အဝတ်စည်းထားသဖြင့် သူ့ခေါင်းမှသွေး လည်းလုံးဝမထွက်။ ကျွန်တော့်အဝတ်အစားနှင့် အာရပ်အဝတ်အစားကို ကျွန်တော်လဲဝတ် လိုက်၏။ ထို့နောက် မေ့လဲနေသော အာရပ်ကို ကျွန်တော်နှင့်ကလိုဆီ ပွေ့ယူလာပြီး ကျွန်တော့်ခုတင်ပေါ်တွင်တင်၍ စောင်ဖြင့်အုပ်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် မာကျူးရက်ကို စောင့်ခေါ်ပြီး ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုအစောင့်များရှိသော တံခါးမကြီးအနီးသို့ ကျွန်တော် ဦးဆောင်ပြီး ကူရန်ရစွာ လျှောက်သွားကြ၏။

ဝါဒါတစ်ယောက်သာနိုးနေပြီး ကျန်နှစ်ယောက်မှာ သေနတ်များကို ပေါင်ပေါ် တင်ပြီး ငိုက်မျဉ်းနေကြ၏။ ကျွန်တော်အနီးရောက်လာသည်အထိ နိုးနေသောဝါဒါမှာ ကျွန်တော့်ကို အာရပ်သော့ကိုကိုင်ဟုပင်ထင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အလွယ်တကူပင် သူ့ခေါင်း ကိုလည်းရိုက်ခွဲနိုင်ပြီး ကျန်ဝါဒါနှစ်ယောက်ကိုလည်း သူတို့ ငိုက်မျဉ်းနေရာမှ မထအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့၏။

ရိုင်ဖယ်သေနတ်သုံးလက်ကိုယူပြီး မာလိုနီမြစ်နှင့်ကပ်လျက်ရှိသော ထောင်နံရံရှိရာ သို့ပြေးလာခဲ့ကြ၏။ လောကပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ လုံးဝ မည်းမှောင်နေ၏။ အလင်းရောင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိ။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သုံး ထောင်အုတ်နံရံပေါ်သို့ကျော်တက်လိုက်၏။ ကလိုဆီကရှေ့ဆုံးမှ ထောင်အပြင်ဘက်အမှောင်ထုအတွင်းသို့ခုန်ချလိုက်၏။ မြေမညီသော နေရာသို့ကျသွား၏။ ခြေတစ်ဖက်ကျိုးသွား၏။ ကျသည့်နေရာမှ ပြန်မထနိုင်တော့။ ကျွန်တော်

နှင့်မာကျူးရက် အမှောင်ထုအတွင်းသို့လိုက်ခွန်ချ၏။ နှစ်ယောက်လုံး မြေညီမြေမာ ပေါ်သို့ကျ၏။ ဘာမျှမဖြစ်။

မာကျူးရက်က ကလိုဆီလဲနေရာသို့ပြေးသွားပြီး ကလိုဆီကိုပြန်ထူရန် ကြိုးစား၏။ ကျွန်တော်က မြစ်ရိုးသို့ပြေးသွားပြီး လှေဖြင့်အသင့်စောင့်နေမည်ဟု ဆိုသော ဂျိုးဇက်ကိုရှာ၏။ အရေးထဲ ခြေတစ်ဖက်ချိုင့်တစ်ခုကိုနင်းမိ၍ ကျွန်တော် ပြေးနေရာမှ ဝုန်းခနဲ ပစ်လဲသွား၏။

“ပါပီလွန်”

ဂျိုးဇက်၏အသံဖြစ်၏။

ဂျိုးဇက်အသံကြားမှပင် ကျွန်တော်စိတ်အနည်းငယ်အေးသွား၏။ ဂျိုးဇက်မှာ လှေပေါ်တွင်ထိုင်နေ၏။ သူ့ဘေးတွင် သူ့အဖော်တစ်ယောက်လည်း ရှိသေး၏။ ကျွန်တော် လှေပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်၏။

“ဂျိုးဇက် အပေါ်ဘက်ကိုနည်းနည်းကျော်သွားစမ်းဗျာ၊ ဟိုရှေ့နားမှာ ကျွန်တော့်လူ နှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ တစ်ယောက်က ထောင်အုတ်ရိုးပေါ်ကခုန်ချတာ အကျမတော်လို့ ခြေကျိုးနေတယ်”

ဂျိုးဇက်က လှော်တက်တစ်ခုကောက်ကိုင်ပြီး လှေကိုမြစ်ညာဘက်သို့ ဆန်ပြီး လှော်ခဲ့၏။

“ကလိုဆီ”

“တို့ ဒီမှာ”

မှောင်ထဲမှ ပြန်ထူး၏။

ကလိုဆီနှင့်မာကျူးရက်တို့ လှေပေါ်ရောက်လာ၏။ လှေမှာ ရေထဲပို၍ နှစ်ဆင်း သွား၏။ လှေနှုတ်ခမ်းနှင့်မြစ်ရေပြင်မှာ နှစ်လက်မခန့်သာကွာမည်။ အနည်းငယ်လှေးသွား သည်နှင့် ရေဝင်လာတော့မည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် လှော်တက်တစ်ခုကို လှမ်းယူလိုက်၏။

“ပါပီလွန် . . မလုပ်နဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်”

ဂျိုးဇက်က ရေဝင်လာမည်စိုး၍ ပဲ့ကိုင်နေရာမှလှမ်းသတိပေး၏။ ကျွန်တော် ပြန်ငြိမ်နေလိုက်၏။ လှေငယ်လေးသည် ရေစီးအတိုင်း ညင်သာစွာ ရွေ့သွားနေ၏။

မိုင်ဝက်ခန့် ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီ။

ထောင်မကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့နောက်တွင် ကျန်နေရစ်ပြီဖြစ်၏။

“ကဲ - စကားပြောလို့ ဆေးလိပ်သောက်လို့ ရပြီ”

ဂျိုးဇက်က အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ပါပီလွန် . . ခင်ဗျားတို့ ထောင်ကအထွက်မှာ ဘယ်ထောင်အမှုထမ်းကိုမှ မသတ်ခဲ့ကြပါဘူးနော်”

“မသတ်ပါဘူး။ နာရီပိုင်းလောက်အိပ်နေကြအောင်ပဲလုပ်ခဲ့တာရှိတယ်”

“အဲဒါ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ထောင်အမှုထမ်းတစ်ယောက်ယောက်ကို သတ်ခဲ့မိ ရင်တော့ သူတို့ ခင်ဗျားတို့နောက်ကို မဆုံးအောင်လိုက်ကြတော့မယ်”

“ဒီမှာ ဂျိုးဇက်”

လှေပေါ်တွင် ဂျိုးဇက်နှင့်အတူပါလာသူက ဂျိုးဇက်ကိုလှမ်းပြောလိုက် ခြင်းဖြစ်၏။

“ဘာလဲ”

“ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းဘူး”

“ငါ ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျား ထောင်ဖောက်ပြေးတဲ့လူတွေကိုလာကယ်တယ်ဆိုရင်လဲ လာကယ်တာ လို့ စောစောကခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုအပြတ်ပြောထားဖို့ကောင်းတယ်”

“ခုမှ ပြောတော့ကော ဘာထူးလဲ”

“ထူးတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားပေးတဲ့ဖရန်ဇွေလေးတစ်ရာနဲ့ ဒီလောက်တောင် ပြဿနာ ပေါ်နိုင်တဲ့ထောင်ဖောက်ပြေးသမားကယ်တဲ့အလုပ်ကို ကျွန်တော် မလုပ်ဘူး။ ခင်ဗျား ဒီလို မလိမ့်တစ်ပတ်လုပ်တာတော့ မကောင်းဘူး”

ဂျိုးဇက်အဖော်သည် ဂျိုးဇက်အပေါ်၌ အလွန်ဒေါသဖြစ်လာပုံရ၏။ ရုတ်ခြည်း ထချတော့မည့်ဟန်အမူအရာများလည်း အထင်အရှားပေါ်နေ၏။

“ကဲ . . ကဲ . . ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ဘာမှမပြောနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြားထဲက ခင်ဗျားအတွက် ဖရန်တစ်ထောင် သတ်သတ်ပေးမယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြားလျှင် ထိုလူ ချက်ချင်းပြန်ငြိမ်သွား၏။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အပေါ် ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက် လုပ်တာမျိုး ကိုနည်းနည်းမှမခံချင်ဘူး။ ကျွန်တော်လဲ ထောင်ကျဟောင်းပဲ။ ခု ကျွန်တော်တို့ ထောင်ပြင်မှာ နေထိုင်ရတဲ့ဘဝဟာ အင်မတန်ဆင်းရဲတယ်”

ညမှာ အမှောင်ထုနှင့်အုပ်ပြီး လုံးဝဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။

“ပါပီလွန်၊ ကျွန်တော်ခြေကျိုးတဲ့ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ဆက်ပြေးလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

ကလိုဆီ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာ ဂျိုးဇက်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘယ်လို စီစဉ်ထားသလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီကနေ မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်ဝေးတဲ့မြစ်ဝကရွှါတစ်ခုကို လိုက်ပို့ ပေးမယ်။ ခင်ဗျားတို့ အဲဒီမှာ နှစ်ပတ်လောက်ပုန်းနေ၊ နှစ်ပတ်လောက် ကြာရင် မနက်ဖြန် မနက်ကစပြီး ခင်ဗျားတို့ကို ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာကြတဲ့ဝါဒါတွေလဲ ခင်ဗျားတို့ ဒီပတ်ဝန်းကျင် မှာမရှိတော့ဘူးလို့ယူဆပြီး လက်လျှော့သွားကြလိမ့်မယ်။ ဒီနှစ်ပတ်အတွင်းမှာတော့ ခင်ဗျားတို့မီးမဖို့နဲ့၊ ဘာသံမှမလုပ်နဲ့၊ ချုံထဲမှာပုန်းနေတဲ့တိရစ္ဆာန်တွေလို ဘာသံမှ လုံးဝ မလုပ်ဘဲငြိမ်နေကြ၊ ထောင်ကပေးမယ့် ဆုငွေကိုမျှော်ပြီး အကျဉ်းသမားဟောင်းမုဆိုးခြေရာခံ တွေလဲ ခင်ဗျားတို့နောက်ကိုလိုက်ကြလိမ့်မယ်။ ဒီမုဆိုးခြေရာခံတွေအန္တရာယ်က ထောင်ဝါဒါ တွေ အန္တရာယ်ထက်တောင်ကြီးတယ်။ ခင်ဗျားတို့စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားဖို့က ဝါဒါတွေဆိုရင် စက်တပ်လေ့ကိုသုံးတယ်၊ မုဆိုးခြေရာခံသမားတွေက စက်မပါတဲ့လေ့ကိုသုံးတယ်”

အမှောင်ထုမှာ အနည်းငယ်ကွဲစပြုလာ၏။ အချိန်မှာ မနက်(၄)နာရီ ရှိတော့မည်။ မိုင်နှစ်ဆယ်ခရီးကို ပေါက်ခဲ့ကြပြီ။

ဂျိုးဇက်သည် သူကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော ကျွန်တော်တို့ပုန်းခိုရမည့် နေရာကို လိုက်ရှာ၏။ ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့ပါ။ မနက်(၆)နာရီထိုးမှပင်တွေ့၏။ မြစ်ကမ်းစပ်ဟုသာ ဆိုသော်လည်း တောမှာအလွန်နက်၏။ နေရောင်ခြည်မှာ သစ်ရွက်များကို မထိုးဖောက် နိုင်ပါ။

ဂျိုးဇက်က သူခဲများထည့်၍ ရေထဲကြိုမြှုပ်ထားသော ခြောက်ပေခန့် ရှိသည့် လှေငယ်လေးကို ပြန်ဖော်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့အဖော်နှင့်သူ လှေငယ် ပေါ်တက်လိုက်

ကြပြီး . . .

“ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာအဝေးက အစအနမမြင်ရအောင် သေသေချာချာ ပုန်းနေကြ၊ ကျွန်တော် နောက် ခုနစ်ရက်တိတိကြာတဲ့နေ့မှာ ပြန်လာခဲ့မယ်။ ခင်ဗျားတို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ရိက္ခာတွေယူခဲ့ပေးမယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် ဆယ်ရက်ကြာတဲ့အထိ ပြန်မလာဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မသင်္ကာမှုနဲ့ အဖမ်းခံ နေရပြီလို့မှတ်ပါ”

ဂျိုးဇက်နှင့်သူ့အဖော် လှေငယ်လေးနှင့် ပြန်သွားကြ၏။

ထိုအခါမှပင် ကလိုဆီ၏ခြေကျိုးနေသောဒဏ်ရာကို ကျွန်တော်တို့ ပြုစုပေး ရန်အချိန်ရကြ၏။ ကလိုဆီ၏ခြေအရိုးကျိုးနေသည်မှာ ဘာမျှသံသယရှိ ဖွယ်မတွေ့ရပါ။ အထင်အရှားကျိုးနေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က တစ်ပေခန့် အရှည်ကြီးဖြောင့်နေသော သစ်ကိုင်းတစ်ခုကိုလိုက်ရှာပြီး ကလိုဆီ၏အရိုးကို အဝတ်တစ်ခုနှင့်ပတ်၍ ကျပ်စည်းပေး၏။ ကလိုဆီမှာ ကျွန်တော်လုပ်ပေးသမျှကို လုံးဝ အသံမထွက်ဘဲငြိမ်ခံနေ၏။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်ချသွားပေးသော အဝတ်ထုပ်တွင်းမှ အဝတ်များကို တစ်ခုစီဖြေကြည့်မိ၏။ ဘောင်းဘီတစ်ထည်၊ အင်္ကျီလေးထည်နှင့်သိုးမွေးဆွယ်တာလေးထည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့သိုးမွေးဆွယ်တာတစ်ထည်စီကိုကောက်စွပ်လိုက်ကြ၏။ နေရောင်မပေါက်သော ကမ်းစပ်ချုံတောအတွင်း ဖြစ်၍ ခြင်များမှာပေါလှဘိ၏။ ကျွန်တော်တို့သိုးယောက်လုံးကို တစ်စက္ကန့်မျှ ချမ်းသာမပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဆေးရွက်အနည်းစီကိုဝါးပြီး ဆေးရွက် အရည်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးကိုလိုက်သုတ်ပေး၏။ ခြင်ကိုက်အနည်းငယ် သက်သာ သွားသလို ရှိ၏။

“ကျွန်တော်တို့ရိုက်ပစ်ခဲ့တဲ့ဝါဒါတွေ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်တော့ မရသွားကြဘူး ထင်ပါတယ်နော်”

ကလိုဆီက သစ်ပင်ခြေရင်းတစ်ခုတွင်မှီလဲအိပ်နေရာမှ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြော လိုက်၏။

“မရနိုင်ပါဘူး။ ဪ . . . ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လူလာတဲ့သေနတ်တွေ ဘယ်မှာ ထားပစ်ခဲ့သလဲ၊ ကျွန်တော့်သေနတ်ကိုတော့ ထောင်နံရံပေါ်မှာပဲ တင်ထားခဲ့တယ်”

“ကျွန်တော့်သေနတ်ကတော့ အုတ်ရိုးပေါ်ကခုန်ချတုန်း လက်ထဲက လွင့်စဉ်ပြီး ရေထဲကျသွားတယ်၊ မာကျူးရက်သေနတ်ကတော့ ထောင်နံရံဘေးမှာပဲ ထားပစ်ခဲ့တယ်”

မနက်(၉)နာရီခန့်ရှိလေပြီ။ နေရောင်ခြည်မှာ ကျွန်တော်တို့ခန္ဓာကိုယ်များပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ကျဆင်းခြင်းမရှိသော်လည်း လောကပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ပူပြင်းစပြုလာ ပြီဖြစ်၏။ မာကျူးရက်က ထိုင်နေရာမှထပြီး ကော်ဖီဖျော်နိုင်ရန်အတွက်စီစဉ်၏။ ရေခဲခဲမှာ မီးမမွှေးဘဲနှင့်မရနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် သစ်ကိုင်းစ အနည်းငယ်ရှာ၍ မီးမွှေးပြီး ရေခဲခဲ ဆူ သည်နှင့်မီးများကို ပြန်ငြိမ်းသတ်လိုက်၏။ ထောင်အုတ်ရိုးကိုအောင်မြင်စွာကျော်လာနိုင် ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သိုးယောက်လုံးမှာ အလွန်ပီတိဖြစ်နေကြ၏။ တကယ်တော့ ယခုထောင်မှထွက်လာနိုင်ခြင်းသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ နယူးဂီနီခေါ် တစ်ကျွန်းသို့ရောက်ပြီး သုံးဆယ့်ခုနစ်ရက် တိတိတွင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကို ပြစ်ဒဏ်ချခဲ့သော တရားသူကြီးကိုလည်း “ခင်ဗျား ရဲ့တစ်ကျွန်းဒဏ်က သုံးဆယ့်ခုနစ်ရက်တည်းကြာပါလားဗျ”ဟုအော်၍ ပြောလိုက် ချင်နေ၏။

ကျွန်တော် ဂျိုးဇက်ထားသွားသော ကျွန်တော်တို့သိုးယောက်ပင်လယ်ခရီးသွားကြ

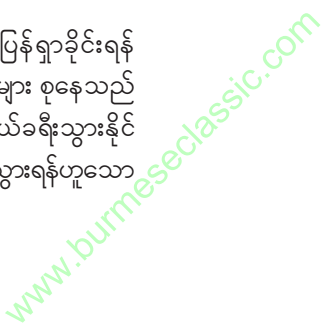
ရမည့်လှေကို သွားစစ်ဆေးကြည့်၏။ ကျေနပ်စရာလုံးဝမတွေ့ရပါ။ လှေမှာ အညံ့စားလှေ ဖြစ်၏။ အိုလည်းအိုပြီ၊ ပင်လယ်လှိုင်းဒဏ်ကို မည်သို့မျှ ခံနိုင်မည့်လှေမျိုးမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ နှစ်ဦးကို မပြောပြပါ။ သူတို့၏ယခုအတွေးကိုယ်စီဖြင့် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နေမှုများကို မပျောက်ကွယ်သွားစေချင်ပါ။

ပထမနေ့ကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားပြောခြင်းဖြင့်သာ ကုန်လွန်စေခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့အများဆုံးပြောသောအကြောင်းအရာမှာ ယခုကျွန်တော် တို့ရောက်နေကြသော အပူပိုင်းဒေသမှသစ်တောများအကြောင်း ဖြစ်၏။ မြင်တွေ့နေရသော မြင်ကွင်းအားလုံးမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အံ့စရာချည်းပဲဖြစ်နေ၏။ မျောက်များမှာ သစ်ကိုင်းပေါ်၌အုပ်စုလိုက်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကို ထူးဆန်းသောသတ္တဝါများ အဖြစ် ထိုင်ကြည့်နေကြ၏။ တောဝက် များမှာလည်း အလွန်ပေါ့လှ၏။ အုပ်စုလိုက် ဆယ်ကောင်၊ အကောင်နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်အုပ်ဖွဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း တွင်သွားလာနေ၏။ တိရစ္ဆာန်ချင်း သတ်ဖြတ်ကြသည့်ရန်ပွဲများမှာလည်း လူအချင်းချင်း သတ်သည့်ရန်ပွဲများ ကဲ့သို့ပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ရန်ပွဲတစ်ခုမှာ ဝက်အုပ်စုတစ်ခု ရေစပ်သို့ဆင်းပြီး ရေသောက်ကြစဉ် မိချောင်းတစ်ကောင် ဘယ်ကပေါ်လာသည်မသိပါ။ ဝက်တစ်ကောင်ကိုဝင်ဆွဲ၏။ ဝက်က အတင်းရုန်း၏။ ကျန်ဝက်များက ထွက်မပြေးပါ။ မိချောင်းကိုဝိုင်းကိုက်ကြ၏။ မိချောင်းက သူ့အမြီးဖြင့် လှမ်းရိုက်၏။ အချို့ဝက်များ လွင့်စဉ်သွား၏။ သို့သော် ကျန်ဝက်များက ဝိုင်းဆက်ကိုက်၏။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း စောစောက ကြည်လင်နေသော ရေကမ်းစပ်တွင် တိရစ္ဆာန်များ ၏သွေးဖြင့် ရဲရဲနီ၍ သွားလေပြီ။ မိချောင်း သူ့ပါးစပ်မှဝက်ကို ပြန်လွှတ်ပြီး ရေနက်ပိုင်းသို့ ပြန်ဆင်းပြေးရ၏။ တောဝက်ဘက်မှ ရလိုက်သောအောင်ပွဲဖြစ်၏။

ညသို့ ရောက်ပြန်ချေပြီ။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး အလွယ်တကူပင်အိပ်ပျော်သွားကြ၏။ မနက်နိုး၍ မျက်စိဖွင့် လိုက်သောအချိန်၌ အလင်းရောင်ပေါ်၍ နေချေပြီ။ မာကျူးရက်က သူ၏လုပ်နေကျ မနက်စာအတွက်ပြင်ဆင်၏။ ကျွန်တော်က လှေဝမ်းအတွင်းမှ ဂုန်နီအိတ်များကိုထုတ်ပြီး လှေရွက်ချုပ်၏။ ဂျိုးဇက်ထားသွားသောအိမ်မြှောင်မှာ ပင်လယ်ခရီးသွားရာတွင်သုံးနိုင် သောအိမ်မြှောင် မဟုတ်ပါ။ ကျောင်းသားများ သုံးသောအိမ်မြှောင်ဖြစ်၏။ မြောက်အရပ် တစ်ခုကိုသာရှာ၍ရ၏။ အသေးစိတ် လမ်းညွှန်ဂဏန်းများလုံးဝမပါ။ လှေရွက်တိုင်မှာ ခြောက်ပေခန့်မျှအရှည်ရှိ၏။ ဤရွက်တိုင်ကိုသုံးပြီး မည်သို့မျှ ခရီးဝေးမဆန်နိုင်။ ပိုဆိုးသည်မှာ လှေ၏အောက်ပိုင်း ရေစူးများဖြစ်၏။ ရေစူးမှသစ်သားများမှာ ဆွေးနေ၏။ ဤလှေဖြင့်တော့ ဘယ်သို့မျှ ပင်လယ်ခရီးသွား၍မဖြစ်တော့။ ကိုယ့်သေတွင်းကို ကိုယ်တူးသည်နှင့် တူတော့ မည်။ ကျွန်တော် ကလိုဆီနှင့် မာကျူးရက်ကို လှေအကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။ မပြောပြ၍ လည်းမဖြစ်။ အန္တရာယ်အမှန်ကို အမှန်တိုင်းပင် အသိပေးခြင်းသည် တရားမျှတသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် ဂျိုးဇက်ပြန်လာသည်နှင့် လှေအသစ်ပြန်ရှာခိုင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ ဂျိုးဇက်လာလျှင် သူနှင့်အတူ တစ်ကျွန်းသမားဟောင်းများ စုနေသည် ဆိုသောရွာသို့ လိုက်သွားမည်။ ထိုရွာတွင်ရှိသော လှေများထဲမှ ပင်လယ်ခရီးသွားနိုင် သောလှေကို ကျွန်တော်တို့ကြိုက်ရွေးဝယ်မည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ရွာသို့လိုက်သွားရန်ဟူသော

အလုပ်မှာ အလွန်အန္တရာယ်များသောအလုပ် ဖြစ်၏။ မတတ်နိုင်။ လှေမရှိဘဲလည်း ခရီးဆက် နိုင်မည်မဟုတ်၍ မရ၊ရအောင် ကြံရဦးမည်။

ထိုနေ့မနက်တွင် အံ့စရာ တိရစ္ဆာန်တိုက်ပွဲသစ်တစ်ခုကိုမြင်တွေ့ကြရ ပြန်၏။ ယနေ့မနက်တိုက်ပွဲမှာ မျောက်တိုက်ပွဲဖြစ်၏။ မျက်နှာအညိုရောင်ရှိသော မျောက်အုပ်စုတစ်စု ပြိုင်တိုက်ကြ၏။ ဤတိုက်ပွဲကြောင့် ကြားထဲမှဒဏ်ရာရသွားသူမှာ မာကျူးရက်ဖြစ်၏။ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ချောင်း တိုက်ပွဲအတွင်း အဘယ်သို့ သူ့ခေါင်းပေါ်ကျလာသည်မသိပါ။ ကွမ်းသီးလုံးခန့် သူ့ခေါင်းဖူးသွား၏။ ငါးရက် ငါးည ရှိသွားလေပြီ။

မနေ့ညက မိုးသည်းထန်စွာရွာချပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွန်တော်တို့ ငှက်ပျောရွက်များဖြင့် ဖုံးထားရ၏။ အပေါ်ပိုင်းလုံသော်လည်း အောက်ပိုင်းမလုံကြပါ။ မိုးရေများနှင့် ရွဲနေကြ၏။

ဂျိုးဇက် ကျွန်တော်တို့အပေါ် သစ္စာဖောက်သွားပြီဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း ရိပ်မိလာ၏။ ဂျိုးဇက်လိုလူမှာ ဖရန့်ငွေတစ်ထောင်ပေးလျှင်ပင် လူသုံးယောက် ကိုသေတွင်းပို့ရန် ဝန်လေးမည့်လူမျိုးမဟုတ်ပါ။ ယခုလည်း လှေအိုကြီးဖြင့်ပင်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်သည် ဂျိုးဇက်ကို ဘာမျှအကျပ်မကိုင်ဘဲ အလွယ်တကူပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မိသည့် ကိုယ့်အပြစ်ကိုကိုယ် ပြန်ဒေါသဖြစ်နေမိ၏။

ထိုအချိန်၌ ကြောက်မက်ဖွယ်တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏စူးနစ်၍ အော်သံ တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်က မာကျူးရက်ကိုသွားကြည့်ခိုင်း၏။ မာကျူးရက်က ငါးမိနစ် ခန့်အတွင်းပြန်လာ၍ ကျွန်တော်ကိုလာပြန်ခေါ်၏။ ကျွန်တော် လိုက်သွား၏။ မာကျူးရက် ညွှန်ပြရာ ချုံတစ်ခုအတွင်းသို့ကြည့်လိုက်လျှင် တောကြက်ဖကြီးတစ်ကောင်ကိုတွေ့ရ၏။ သာမန်ရိုးရိုးကြက်ထက် နှစ်ဆခန့်ကြီးပေမည်။ ကျွန်တော်သည် ကြက်ဖကြီးကို လည်တံမှ လှမ်းဆွဲလိုက်၏။ ထိုအခါမှပင် ညွတ်ကွင်းတွင် မိနေသည့်အဖြစ်ကို သတိထားမိ၏။

ညွတ်ကွင်း . . . ။

မှန်သည်။ ကြက်ထောင်ထားသောညွတ်ကွင်းဖြစ်၏။ ဤအရပ်တွင် ဘယ်သူ ကြက်လာထောင်ထားသနည်း။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လုံး တစ်ပြိုင်တည်း စိတ်ပူသွား ကြ၏။ ရုတ်ခြည်းပင် တစ်ယောက်တစ်လှည့်ကင်းစောင့်ထားရန်ကိုလည်း သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ ထိုကြက်ဖကြီးကိုမူ ထိုညတွင် ကျွန်တော်တို့ ချက်စားလိုက်ကြ၏။ အလွန် အရသာရှိလှပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော်ကင်းကျချိန်တွင်ဖြစ်၏။ မြေပြင်တွင် ခေါင်းအလွန် ကြီးပြီး ခန္ဓာကိုယ်အလွန်သေးသော အနီရောင်ပုရွက်ဆိတ်တန်းကြီးကို ကျွန်တော်တွေ့ရ၏။ စိတ်သွေးနေကြသည်မှာ လူသားစစ်သားများ စစ်ချီ တက်သွားနေကြသကဲ့သို့ပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ပုရွက်ဆိတ်တန်း၏အဆုံး အဘယ်၌ရှိသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာခြေရာကောက် ၍လိုက်ကြည့်မိ၏။ ပုရွက်ဆိတ် တန်း၏အဆုံးမှာ ရုတ်တရက်ရှာမရပါ။ သစ်ရွက်ခြောက်များ ကြား၌ အတန်း ပျောက်သွား၏။

“မလှုပ်နဲ့၊ မင်းငြိမ်ငြိမ်လေးရပ်နေနော်၊ လှုပ်တာနဲ့မင်းဦးနှောက်ပွင့်ထွက်သွားမယ်” ကြောက်မက်ဖွယ် ကျွန်တော်နှောက်မှလှမ်းပြောလိုက်သံဖြစ်၏။

“မင်း အနောက်ကို လှည့်စမ်း”

ကျွန်တော် ဖြည်းညင်းစွာအသံလာရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

အပေါ်အင်္ကျီမပါ။ ကာကီရောင်ဘောင်းဘီတိုကိုဝတ်ထားသော လူ တစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေ၏။ သူ့လက်တွင် သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်ထား၏။ သူ့မျက်နှာ တစ်ခုလုံးမှာ ဆေးမင်ကြောင်များကို လုံးဝကြည့်မကောင်းအောင် ထိုးထား၏။

“မင်း သေနတ်ရော”

“ကျွန်တော့်မှာ သေနတ်မရှိပါဘူး”

“မင်း တစ်ယောက်တည်းလား”

“မဟုတ်ဘူး။ သုံးယောက်”

“ကျန်တဲ့နှစ်ကောင်ရော”

“ရှိတယ်”

“အဲဒီကောင်တွေရှိတဲ့နေရာ မင်းရှေ့ကလမ်းပြသွားစမ်း”

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့်-

“ဒီမှာ ခင်ဗျား အသက်ရှည်ရှည်မနေချင်ဘူးလား၊ ကျွန်တော့်လူနှစ်ယောက်မှာလဲ ခင်ဗျားလိုပဲ သေနတ်တစ်လက်ရှိတယ်။ ခု ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ခေါ်သွားတာနဲ့ သူတို့ အနားမရောက်ခင် ခင်ဗျားအသက်နဲ့ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားကွဲသွားမယ်”

“ဟင် . . ခင်ဗျားတို့ တစ်နေ့က ထောင်ဆေးရုံကထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတဲ့ တစ်ကျွန်းသမားတွေလား”

သူ့အသံမှာ ချက်ချင်းပြောင်းသွား၏။

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျားတို့အထဲက ပါပီလွန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပဲ”

သူ အလွန်အံ့ဩသွားပုံရ၏။ ရုတ်ခြည်းပင် ကျွန်တော့်ကို ချိန်ရွယ်ထားသော သူ့သေနတ်ကိုပြန်ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ထွက်ပြေးသွားကြတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မသင်္ကာမှုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ကျွန်းသမားဟောင်းတွေစုနေတဲ့ရွာက လူတစ်ဝက်လောက် အဖမ်းခံနေရတယ်။ ကိစ္စတော့မရှိပါဘူး။ တော်တော်ကြာ သဲလွန်စဘယ်လိုမှရှာမရရင် ပြန်လွှတ်ရမှာပါ”

ကျွန်တော် စိတ်အနည်းငယ်အေးသွား၏။ သူသည် သူ့ကျောတွင် ပိုးထားသော လွယ်အိတ်ကိုချပြီး အထဲမှဓာတ်ဘူးတစ်ခုကိုထုတ်လိုက်၍ ကော်ဖီ အနည်းငယ်ကို ခွက်တစ်ခုထဲ ထည့်လိုက်၏။

“ရော့ . . . သောက်ပါဦး”

ကျွန်တော့်ကို ကော်ဖီခွက် လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ သေနတ်တစ်လက်ပါသွားတယ်ဆိုတာသိလို့ ခင်ဗျား တို့နောက် ကို ဘယ်မုဆိုးမှမလိုက်ရဲကြဘူး။ ဪ . . . နေပါဦးဗျာ။ ဒီအနားမှာ ကျွန်တော်ထောင်ထားတဲ့ ကြက်ထောက်ချောက်တစ်ခုရှိတယ်”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်၏။

“ဘာလဲ ကျွန်တော့်ထောက်ချောက်မှာမိထားတဲ့ကြက် ခင်ဗျားတို့ ချက်စားလိုက် ပြီးပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူလည်းရော၍ပြုံးလိုက်၏။

ကျွန်တော် ကလိုဆီနှင့်မာကျူးရက်ရှိသောနေရာသို့ သူ့ကိုခေါ်သွား၏။ သူ့အမှုအရာမှာ ရွှင်မြူးနေ၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့ဆုံရသည့်အတွက် ဝမ်းသာနေသလိုရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးမည့် အမှုအရာမျိုး လုံးဝ မတွေ့ရပါ။

သူ့အမည်မှာ ဘရီတန်ဖြစ်၏။ ကျွန်းသမားဟောင်းဖြစ်၏။ သူပြောပြ၍ သိရသည်မှာ ဝီရာနာ တစ်ကျွန်းသို့ သူရောက်နေသည်မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ရှိပြီဟုဆို၏။ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်က သူထောင်မှလွတ်၏။ သို့သော် သူ့မျက်နှာတွင်ဖျက်နေသော ဆေးမင်ကြောင်းများကြောင့် ပြင်သစ်သို့လည်းမပြန်ချင်တော့။ ဝီရာနာတွင်ပင်အခြေစိုက်နေပြီး အမဲလိုက်ခြင်းဖြင့်အသက်မွေးနေသည်ဟုဆို၏။ သူ့ကြားသိခဲ့သရွေ့ ထောင်ဆေးရုံမှ မာကျူးရက်နှင့်မျှားပြီး ကျွန်တော်မေ့နေအောင်ရိုက်ပစ်ခဲ့သောအာရပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ လွတ်ပြေးမှုတွင် အကူအညီပေးခဲ့သည်ဟု ထောင်အာဏာပိုင်များကယူဆပြီး အထူးမြေတိုက် အမှောင်ခန်းတွင် ချုပ်ထားသည်ဟုဆို၏။ ထောင်ဝါဒါသုံးယောက်မှာလည်း ခေါင်းမကွဲကြပါ။ ဖူးရောင်လာရုံမျှဖူးရောင်ကြ၏။ ဂျိုးဇက်အကြောင်းကိုမေးကြည့်လျှင် ဂျိုးဇက်မှာလည်း မသင်္ကာမှုဖြင့် အဖမ်းခံနေရသည်ဟုဆို၏။ ကျွန်တော်က ဂျိုးဇက်ထံမှ ဝယ်ထားသော လှေအကြောင်းပြောပြလျှင် ဘရီတန်က သူ့ကြည့်ချင်သည်ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်ပြလိုက်၏။

“ဒီလှေနဲ့တော့မသွားနဲ့ဗျို့၊ ခင်ဗျားတို့ ပင်လယ်ထဲမရောက်ခင်ဘဲ ရေနစ်ပြီးသေကြလိမ့်မယ်၊ ဂျိုးဇက်ဆိုတဲ့အကောင်က ကောင်းတဲ့အကောင်မဟုတ်ဘူး။ လူယုတ်။ ဘဝတူကျွန်းသမားချင်းအပေါ်မှာလဲ နည်းနည်းမှညှာတာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီလှေကိုစွဲကို ဘယ်လိုရှင်းကြရင်ကောင်းမလဲ”

“ခင်ဗျားတို့မှာ ငွေရှိသေးလား”

“ရှိတယ်”

“ရှိရင် ဒီလိုလုပ်။ ခင်ဗျားတို့ခိုကျွန်းကိုသွားကြ၊ ခိုကျွန်းမှာလှေကောင်းကောင်း ရနိုင်တယ်။ ခိုကျွန်းဆိုတာက အနုတွေထားတဲ့ကျွန်း၊ အနုနှစ်ရာလောက် အဲဒီကျွန်းမှာ နေတယ်။ လူကောင်းဘယ်သူမှ အဲဒီကျွန်းကိုမသွားရဲဘူး၊ ဆရာဝန်တောင် မသွားဘူး။ အနုအားလုံးက ထောင်ကျတွေချည်းပဲ၊ နုနေလို့ထောင်ထဲ မထားဘဲ အဲဒီကျွန်းသွားထားတာ။ ထောင်အာဏာပိုင်တွေအနေနဲ့ မနက်တိုင်း ရှစ်နာရီမှာသူတို့အတွက် ရိက္ခာသွားပို့တယ်။ ဘယ်သူမှ ကျွန်းပေါ်မတက်ရဲဘူး။ ရိက္ခာချထားပေးရမယ့်နေရာမှာ ပစ်ချထားခဲ့ပေးတာပဲ။ အနုတွေက သူတို့ဟာသူ တို့ သက်ငယ်တဲလေးတွေဆောက်ပြီးနေတယ်။ ရတဲ့ရိက္ခာကလဲ မလောက်တော့ သူတို့ဟာသူတို့ ကြက်နဲ့ဝက်တွေမွေးတယ်။ ဥပဒေအရ သူတို့ခိုကျွန်းအပြင် ဘယ်မှ မထွက်ရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အမြဲခိုးထွက်တယ်။ သူတို့ကျွန်းကထွက်တဲ့ ဝက်နဲ့ကြက်တွေကို တခြားကျွန်းမှာလိုက် ရောင်းတယ်။ ပစ္စည်းချင်းဖလှယ်တယ်။ ဒီအနုတွေက သိပ်လက်သွက်တယ်။ သူတို့အချင်းချင်းသတ်တာတွေမရှိပေမယ့် တခြားကျွန်းကို ခိုးလာတဲ့ အချိန်မှာ ပစ္စည်းလုဖို့၊ လူသတ်ဖို့ နည်းနည်းမှဝန်လေးတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဆိုမှာ တခြားကျွန်းတွေကခိုးပြီးဝှက်ထားတဲ့လှေတွေရှိတယ်။ လှေတွေက လှေကောင်းတွေများတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သူတို့နဲ့အပေးအယူမျှရင် လှေကောင်းကောင်းကိုဝယ်လို့ရနိုင်တယ်။ အဲဒီလှေတွေနဲ့ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ပင်လယ်ခရီးကို ကောင်းကောင်းသွားနိုင်တယ်”

“အဲဒီကျွန်းကို ဒီက ဘယ်လိုသွားရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ကျွန်းပေါ်တော့ကျွန်တော်မတက်ဘူး။ ကျွန်းကိုမြင်ရတဲ့အထိ ကျွန်တော်လိုက်ပြမယ်။ ကျွန်တော့်လှေကသွားမယ်။ ခင်ဗျားတို့ လှေနောက်ကလိုက်။ ဒီကျွန်းကပင်လယ်ဝက မိုင်တစ်ရာတိတိဝေးတယ်။ စိန့်လောလင်ကျွန်းက မိုင်သုံးဆယ်ဝေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခုနေရာကနေ မြစ် ညာဘက် ပြန်ဆန်တက်ရမယ်”

“ဘယ်တော့သွားကြမလဲ”

“ဒီည သွားမယ်”

“ဘယ်အချိန် စထွက်မလဲ”

“ခု ဘယ်အချိန်လဲ”

“သုံးနာရီ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ခဏအိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“မအိပ်နဲ့တော့၊ ခင်ဗျားတို့ပစ္စည်းတွေ ခုအလင်းရောင်ရှိတုန်းမှာကြိုပြီး အကုန်အဆင်သင့်တင်ထားလိုက်။ မှောင်လာမှ ပစ္စည်းတင်ဖို့ကြိုးစားရင် မလွယ်တော့ဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေအကုန်လုံး ဒီမှာ ကလိုဆီနဲ့ထားခဲ့မယ်။ လှေသစ်ရလာပြီးမှ ကလိုဆီပြန်ခေါ်ရင်း ပစ္စည်းတွေလဲ တင်တော့မယ်”

“ဟေ့လူ့ မရဘူးနော်၊ ခု ဒီနေရာကို ခင်ဗျားတို့ပြန်လာတတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီနေရာကိုပြန်ရှာဖို့ဆိုတာ သွားနေကျလာနေကျလူမဟုတ်ရင် ဘယ်လိုမှ မရှာနိုင်ဘူး။ တစ်ခါတည်းသာ ပစ္စည်းတွေအကုန်တင်ပြီးအတူသွားကြ။ နောက် ခင်ဗျားတို့ကိုလိုက်ရှာနေကြတဲ့ ထောင်ဝါဒါတွေ တွေ့နိုင်တဲ့အန္တရာယ်ကလဲ ရှိသေးတယ်”

ညနေ မှောင်ရီပျိုးသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ပုန်းလျှိုးနေသော တောစပ်မှ ထွက်လာကြ၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘရိတန်၏လှေတွင် ပေါင်းစီးကြပြီး ကျွန်တော်တို့လှေကို နောက်မှကြိုးဖြင့်ဆွဲလာခဲ့ကြ၏။ ရေဆန်ခရီးသွားနေရသဖြင့် လှေသွားနှုန်းမှာ အလွန်နှေးကွေးလှ၏။ ညမှာ လရောင်မရှိသော်လည်း မြစ်ပြင်ကျယ်တွင် မြင်ကွင်းကို အထိုက်အလျောက် မြင်နေရ၏။

ည(၈)နာရီခန့်တွင် ရေတက်လာ၏။ ရေတက်လာသည်နှင့် လှေသွားနှုန်းမှာ သိသိသာသာ မြန်လာ၏။

“ဟော . . . ဟိုမှာရောက်ပြီ၊ ရှေ့ကကျွန်းဟာ ခိုကျွန်းဆိုတာပဲ”

“ကိုင်း . . . ကိုယ့်လူတို့သွားကြတော့၊ အားလုံးအဆင်ပြေကြပါစေ”

ဘရိတန်က ကျွန်တော်တို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သူ့လှေကို ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ပြန်လှေ့သွား၏။ ငါးမိနစ်ခန့်အတွင်း အမှောင်ထုအတွင်း၌ သူ့အရိပ်အယောင် မျှမမြင်ရတော့။

ကျွန်တော်သည် လှေဦးကို ကျွန်းရှိရာသို့တည့်မတ်စွာဦးတည်လိုက်၏။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းအနီးသို့ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ကမ်းစပ်ရှိမည့်နေရာကိုမှန်း၍ လှေဦးကိုထိုးတင်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်မှန်းဆချက် မမှန်ပါ။ ကမ်းစပ်အနီးမှ ရေတွင်မြှုပ်နေသာ သစ်ငုတ်တိုတစ်ခုကိုတိုက်မိပြီး လှေမှာ မှောက်လုနီးပါးလူးသွား၏။ လှေပေါ်တွင်ပါသောပစ္စည်းအားလုံး ရေထဲကျကုန်၏။ မာကျူးရက်က ရုတ်တရက်ရေထဲ ခုန်ဆင်းပြီး လှေကိုမမှောက်ရန်ကူထိန်းပေး၏။ တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်းပင် ကမ်းစပ်သို့ ကပ်မိကြချေပြီ။

ကျွန်တော်သည် မာကျူးရက်နှင့်ကလိုဆီကို လှေပေါ်တွင်ထားခဲ့ပြီး ကုန်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းတက်သွား၏။ လမ်းပျောက်မသွားရန်အတွက် အိမ်မြှောင်ကို လည်း အသင့်ယူလာ၏။ ချုံတောများမှာ အလွန်ထူထပ်လွန်းသဖြင့် ခက်ခဲစွာတိုးသွားနေ ရ၏။ နာရီဝက်ခန့်သွားမိလျှင် မီးရောင်အချို့ကို တွေ့ရ၏။ မီးရောင်ရှိရာသို့ ဆယ်မိနစ်ခန့် ဆက်ဦးတည်သွားမိလျှင် သက်ငယ်တဲ့ သုံးလုံးကို တွေ့ရ၏။

တဲများအနီးသို့ရောက်သည်နှင့် ခွေးတစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကို ဆီး ဟောင်၏။

“ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော် ပြန်မထူးဘဲငြိမ်နေ၏။

“ဟေ့ . . ဘယ်သူလဲ”

တဲတံခါးတစ်ရွက်ပွင့်သွား၏။ လူသုံးယောက်ပေါ်လာ၏။ အနုများ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

“ဆေးရုံဖောက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတဲ့ကောင်တွေထင်တယ်”

သုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က သူတို့အချင်းချင်း မေးခွန်းထုတ်သကဲ့သို့ ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော်က တည်ငြိမ်စွာပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ သေနတ်ရှိရင် အောက်ချလိုက်ပါ။ ဒီကျွန်းရောက်လာပြီဆိုရင် ဘယ်ဝါဒါအန္တရာယ်မှ ကြောက်စရာမလိုတော့ဘူး”

သုံးယောက်လုံးပင် အမှောင်ထဲ၌ရပ်နေသောကျွန်တော့်ကို သဲကွဲစွာ မြင်နိုင် စွမ်းအား ရှိကြသေးဟန်မတူပါ။

“ကျွန်တော့်မှာ သေနတ်မပါပါဘူး။ လူချည်းပဲလာခဲ့တာပါ”

“ဝင်ခဲ့၊ ဝင်ခဲ့၊ တဲထဲကိုဝင်ခဲ့ပါ”

ကျွန်တော် တဲထဲဝင်လိုက်သွား၏။

“ထိုင်”

ကြိုးကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် ဘာမျှတွေဝေမနေဘဲ ကျွန်တော်ထိုင်ချလိုက်၏။ လူတစ်ယောက်ကမိုန်ထားသောမီးအိမ်ကို မီးစာမြှင့်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော် လာချီတီးပါ”

သူ့နာမည် သူပြော၍ မိတ်ဆက်လိုက်၏။

မီးအိမ်မှအလင်းရောင်မှာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုလာဟပ်၏။ တဲအတွင်း၌ လူ ငါးယောက်ရှိသေး၏။ လှဲအိပ်နေရာမှ အသီးသီးထိုင်လိုက်ကြ၏။ အချင်းချင်းလည်း တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် စကားပြောကြ၏။

“တိတ်တိတ်နေကြစမ်းကွာ”

လာချီတီးက သူ့လူများကိုသူ အသံတိတ်နေခိုင်းလိုက်၏။ လူတစ်ယောက်က ရှေ့နားသို့ အနည်းငယ်တိုးလာပြီး ကျွန်တော်နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် မြေပြင်၌ ဖင်ချထိုင်လိုက် ၏။ ထိုအခါမှပင် သူတို့၏မျက်နှာတစ်ခုကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးမြင်ခွင့်ရ၏။ ကြောက်စရာ ဖြစ်၏။ နုနုနုများကြောင့် ထိုလူ့မျက်နှာ လုံးဝ ကြည့်မကောင်းပါ။ ရွံစရာ၊ ကြက်သီးထစရာကြီး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲဖြစ်နေသည်များကို သူတို့မရိပ်မိအောင် ကြိုးစား၍ဖုံးဖိထား၏။ ကျွန်တော်တွေ့ရသောမျက်နှာတွင် နှာခေါင်းမရှိ၊ အသားများကြွေပြီး

နှာခေါင်း အရိုးငေါငေါသာရှိ၏။ နှုတ်ခမ်းတစ်ခြမ်းမှာလည်း ရွှံ့ရုပ်မှနှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ပဲ့နေသလို ပိပိရိရိကြီးပဲ့ကျနေ၏။ သွားများမှာလည်း အရုပ်ဆိုးလှ၏။

“ခင်ဗျား . . . အကူအညီလိုချင်လို့ ဒီကျွန်းပေါ်တက်လာတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်တို့တွေကတော့ ထောင်ဖောက်ပြေးရဲတဲ့လူဆိုရင် ဘယ်သူပဲ ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်လာရောက်လာ အကူအညီပေးဖို့ အသင့်ပဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ”

“ဘာမှကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုခင်ဗျား ဂျင်းလို့ခေါ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က ဝီရာနာကိုရောက်လာစတုန်းကဆို ခင်ဗျားထက်လဲ ကျန်းမာတယ်၊ ခင်ဗျားထက်လဲလှတယ်၊ ခုဆယ်နှစ်အတွင်း တစ်ကျွန်းရောက်ပြီး ဖြစ်သွားခဲ့တာတွေ ကြည့်စမ်း”

“ခင်ဗျားတို့ကို ထောင်အာဏာပိုင်တွေက ဆေးမကုပေးဘူးလား”

“ကုပေးပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါလဲ သက်သာလာသလိုတော့ရှိမိသား။ ဒီ ကျွန်တော့် လက်တစ်ဖက်ကိုကြည့်ပါလား၊ အဆီဆေးစမ်းထိုးကြည့်တာ အနာတွေ ခြောက်လိုက်လာသလိုပဲ”

ကျွန်တော်က သူပြနေသောလက်ကိုလှမ်းကိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ဂျင်းက ချက်ချင်း ပြန်ရုပ်လိုက်၏။

“မကိုင်နဲ့၊ ခင်ဗျားမှတ်ထား၊ ဒီကျွန်းမှာရှိတဲ့ ဘယ်သူ့ရဲ့အသားကိုမှ ခင်ဗျားသွားမထိနဲ့၊ ဘယ်သူ့ရဲ့ပန်းကန်ခွက်ယောက်ကိုမှလဲ ယောင်ပြီး သွား မသုံးလိုက်နဲ့”

ထိုအချိန်၌ အပြင်မှတဲအတွင်းသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာ၏။

“တောဆော့နဲ့သူ့လူတွေကလဲ ဧည့်သည်ကိုတွေ့ချင်ကြလို့တဲ့၊ ခေါ်ခဲ့ပါလို့ ကျွန်တော် ပြောခိုင်းလိုက်တယ်”

“ကဲ . . . လာ”

ဂျင်းက ရှေ့မှထွက်သွား၏။ ကျွန်တော်က သူ့နောက်မှလိုက်သွား၏။ ကျန်လူများလည်း ကျွန်တော့်နောက်မှလိုက်လာကြ၏။ အားလုံး ငါးမိနစ် သွားရ၏။ အလွန်ကြီးသော တဲတစ်လုံးအနီးသို့ရောက်သွား၏။ တဲတံခါးပွင့်သွား၏။ တဲအတွင်း၌ လသာမီးအိမ်နှစ်လုံး ထွန်းထားပြီး အနုသုံးဆယ်ခန့်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုအထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်က

“ကျွန်တော် တောဆော့ပါ။ ခင်ဗျား ပါပီလွန် ထင်တယ်”

ကျွန်တော် အလွန်အံ့ဩသွား၏။ တစ်ကျွန်းသတင်းများမှာ အလွန် ပျံ့နှံ့လွယ်လှပါလား။

“ခင်ဗျားအံ့ဩသွားတယ်ထင်တယ်။ မအံ့ဩနဲ့၊ ထောင်ဖောက်ပြေးတဲ့ သတင်းဆို တွေက ဒီမှာ သိပ်ပျံ့နှံ့လွယ်တယ်။ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့လူပြေးလာတဲ့ သေနတ် ဘယ်မှာ သိမ်းထားသလဲ”

“ရေထဲမှာ”

“ဘယ်ရေထဲမှာလဲ”

“ထောင်ဆေးရုံနံရံဘေးမြစ်ထဲမှာ၊ ကျွန်တော်တို့ ညကြီးခုန်ချကြတဲ့နေရာ အတိအကျလောက်မှာပဲ။ တမင်ပစ်ချထားတာမဟုတ်ဘူး။ ခုန်ချတုန်းမှာ မတော်

တဆကျသွားတာ”

“ဒါဖြင့် ပြန်ဆယ်လို့ ရနိုင်တယ်ပေါ့”

“ရနိုင်ပါတယ်။ ရေက သိပ်မှမနက်ဘဲ”

“ရေမနက်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ကျွန်တော့်အဖော်တစ်ယောက် နံရံပေါ်ကခုန်ချတုန်းမှာ ခြေတစ်ဖက် ကျိုးသွားပါတယ်။ ဒီခြေကျိုးသွားတဲ့လူကို ရေထဲလျှောက်ပြီး လှေပေါ် ကျွန်တော်တို့ ထမ်းတင်ခဲ့ရတာပဲ”

“အဲဒီလူက ခု ဘယ်မှာလဲ”

“လှေထဲမှာ”

“ခင်ဗျား . . . အကူအညီတောင်းချင်လို့ ကျွန်းပေါ်တက်ခဲ့တာဆို၊ ဘာ အကူအညီ မျိုး လိုချင်လဲ”

“လှေလိုချင်လို့ပါ”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ဆီက လှေကိုလိုချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ ငွေရှိတယ်၊ လှေဝယ်ချင်လို့ပါ”

“အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ ရောင်းစရာလှေရှိတယ်။ လှေကအသစ်၊ အသစ်ဆိုမှ အသစ်ကျပ်ချွတ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အရင်အပတ်ကမှ အယ်ဒီနားရွာက သွားခိုးလာတဲ့လှေ၊ ကြီးလဲ အတော်ကြီးတယ်။ ပင်လယ်ခရီးကောင်းကောင်း သွားလို့ရတယ်။ အဲ . . . တစ်ခုပဲလိုနေတာက ရေစူးအထိန်းပါ။ ဒီရေစူးအထိန်းကလဲ သိပ်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ နှစ်နာရီအတွင်းမှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အသစ်တစ်ခုလုပ်ပေးနိုင်တယ်။ ကျန်ပစ္စည်း တွေတော့အကုန်စုံတယ်။ ပဲကလဲ ပထမတန်း၊ ရွက်တိုင်ကလည်း ရိုးရိုး သစ်သားရွက်တိုင် မဟုတ်ဘူး။ သံအကွပ်တွေနဲ့ အခိုင်အမာလုပ်ထားတဲ့ရွက်တိုင်၊ ရွက်ကလည်းအသစ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ပေးနိုင်မလဲ”

“ခင်ဗျား ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာလှေဈေး ဘယ်လောက် ရှိသလဲသိတာမဟုတ်ဘူး”

“ဖရန့်သုံးထောင်ဆိုရင် များမလား၊ ခင်ဗျားမှာ သုံးထောင်ပြည့်အောင် ငွေရှိရင် လည်းငွေပေးဗျာ၊ မရှိလဲ မနက်ဖြန်ညမှာ ခင်ဗျားတို့ရေထဲချထားခဲ့တဲ့သေနတ်ကို သွား ပြန်ဆယ်ပါ။ သေနတ်ရလာရင် သေနတ်နဲ့လှေ ကျွန်တော် လဲပေးမယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်တော့်မှာငွေရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတောင်းတဲ့ ဖရန့်သုံးထောင် ကျွန်တော်ပေးမယ်”

“ကဲ . . . ဒါဆိုရင်လဲ ပြီးရောပေါ့။ ‘လူပွတ်’ရေ ကော်ဖီလုပ်ကွာ”

လူပွတ်ဆိုသူက ချက်ချင်းထပြီး ကော်ဖီဖျော်၏။ ကျွန်တော့်အရှေ့တွင် ကော်ဖီ တစ်ခွက် လာချပေး၏။

“ရော့ . . . သောက်ဗျာ။ ကျွန်တော့်လက်နဲ့ထိထားတဲ့အတွက် ခင်ဗျား ဒီကော်ဖီကို ဘာမှမသုံးမသန့်ဖြစ်မနေနဲ့။ ဒီတစ်ကျွန်းလုံးမှာ အနှုရောဂါ အခြောက် မျိုးစွဲနေတဲ့လူဟာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။ အနှုခြောက်မျိုးဟာ မကူးဘူး။ ဘာမှမကြောက်နဲ့”

ကျွန်တော်က ကော်ဖီပန်းကန်ကိုယူပြီး မော့သောက်ပစ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ခုလာမယ့်တစ်နေ့လုံး ညနေစောင်းတဲ့အထိ ဒီကျွန်းမှာပဲ နေရဦးမယ်။

ခင်ဗျားလှေရှိတဲ့ဆီပြန်သွားပြီး ခင်ဗျားလူတွေလဲ ဒီခေါ်ခဲ၊ ခင်ဗျားတို့ လှေကိုလဲ အပြီး အစအနပြန်မပေါ်အောင်မြှုပ်ပစ်ခဲ။ ခင်ဗျားတို့ပင်လယ်ခရီး မစခင် ပြင်ဆင်ကြရမယ့်ဟာတွေ လုပ်စရာတွေအများကြီးရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော် တို့ကလဲ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးဖို့ ခင်ဗျားတို့ အနားကပ်လို့ကောင်းကြတာတွေမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် လှေရှိရာသို့ ပြန်သွား၏။

ကလိုဆီကိုလှေပေါ်မှထမ်းချပြီး တဲတစ်လုံးသို့ခေါ်လာခဲ၏။ ထို့နောက် လိုအပ် သည့်ပစ္စည်းအနည်းငယ်ကို ကုန်းပေါ်တင်ပြီး လှေကိုခဲများနှင့်ဖြည့်၍ မြှုပ်ပစ်လိုက်၏။ မိုးမလင်းသေးပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အမှောင်ထုဖုံးအုပ်နေဆဲ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ကလိုဆီနှင့်မာကျူးရက်ကို လှေသစ်ဝယ်လာနိုင်သည့် အတွေ့အကြုံများကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

“အင်း. . ဒါဆိုရင် တို့လုပ်ငန်းစကတည်းကကုန်တဲ့ငွေကတော့ ဖရန်ခြောက်ထောင် တိတိရှိသွားပြီ။ အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ အဆောင်ငွေသုံးထောင် ရှိတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ဝက်ပေးမယ်”

ကလိုဆီက ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားငွေ ခင်ဗျားပဲယူထားပါ။ ကျွန်တော့်ငွေရှိသလောက် သုံးဦးမယ်။ အားလုံးကုန်တော့ ခင်ဗျားငွေ ဆက်သုံးကြတာပေါ့”

အလင်းရောင် ပေါ်ခဲ့လေပြီ။

မကြာမီ တောဆော့လည်း ရောက်၍လာ၏။ တဲတွင်းသို့ဝင်လာ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားလာကြပါ။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူမှအန္တရာယ်မလုပ်ဘူး။ ဝါဒါတွေရန်လဲ မကြောက်နဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီကျွန်းရဲ့အမြင့်ဆုံးနေရာမှာ ကြည့်ကင်းချထားတာ ရှိတယ်။ ဒီကျွန်းကိုဦးတည်ပြီး လှေ တစ်စင်းစင်းလာတာတွေတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ချက်ချင်းသတင်းရမယ်”

ကျွန်တော်က လှေ၏ရေစူးအထိန်းအကြောင်းကို မေးလိုက်၏။

“ဘာမှမပူနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့အထဲက လက်ရာအကောင်းဆုံးလက်သမား နှစ်ယောက် ကို အကောင်းဆုံးသစ်သားရှာပြီး ခုတ်ထားခိုင်းပြီးပြီ၊ လှေလဲ ရေထဲ မြှုပ်ပြီးဝှက်ထားတဲ့ဆီက ပြန်ဖော်ထားပြီးပြီ။ လာလေ၊ ခင်ဗျားတို့မြင်ချင်ရင် လိုက်ကြည့်ကြပါလား။ လှေကတော့ မနေ့ညက ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း ပထမတန်းပဲ”

ကျွန်တော်တို့ တောဆော့နောက် လိုက်သွားကြ၏။

မှန်သည်။ တောဆော့ပြောသည့်အတိုင်းပင် လှေမှာပထမတန်းဖြစ်၏။ ပင်လယ်ခရီးကို စိတ်ချစွာသွားလာနိုင်သောလှေဖြစ်၏။ နေ့လယ်ဘက်တွင် တစ်ကျွန်းမှ အကြိမ်ကြိမ်ထွက်ပြေးဖူး၍ ပင်လယ်ခရီးတွင် အတွေ့အကြုံအရှိဆုံးဖြစ်သော အနု တစ်ယောက်နှင့်မိတ်ဆက်ပေး၏။ ထိုအနုက ဝီရာနာပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဒီရေနှင့်ပတ်သက်သည့် မှတ်သားထားသင့်သောအချက်များကို ကျွန်တော့်ကို အသေးစိတ်ပြောပြ၏။

“ဒီနေ့လယ် ဒီရေတက်ချိန်ကနည်းနည်းစောမယ်၊ ညနေသုံးနာရီမှာ ဒီရေ တက်ရှိန်ရပ်ပြီး ဒီရေပြန်ကျမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကျွန်းကနေ့လို့ ခင်ဗျားတို့ မထွက်နဲ့ဦး။ ညနေ(၆)နာရီလောက်မှထွက်၊ အဲဒီအချိန်က ဒီကျွန်းအပြင်ဆုံး၊ သုံးနာရီအတွင်း ခင်ဗျားတို့ မိုင်ခြောက်ဆယ်ခရီးကိုပေါက်သွားမယ်။ ဒီအရှိန်ပြင်းဆုံးနေရာက မြစ်အလယ်မှာ၊ ဒါကြောင့်

ခင်ဗျားတို့မြစ်အလယ်ကလိုက်သွား။ ဒီကျချိန်က ညကိုးနာရီမှာရပ်သွားမယ်။ ဒါကြောင့် ညကိုးနာရီထိုးတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ လှေကိုမြစ်ကမ်းတစ်ဖက်ဖက်ကိုပြန်ကပ်ပြီး သစ်ပင် တစ်ပင်ပင်မှာ အသေအချာ ချည်ထားလိုက်။ ဒီရေပြန်တက်တော့မယ်။ ဒီတက်ချိန်က မနက်သုံးနာရီမှာ ရပ်သွားမယ်။ ဒီကျချိန် ပြန်ရောက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဒီကျွန်းက စထွက်သွား သလိုပဲ ဒီပြန်ကျကျချင်း မထွက်နဲ့ဦး။ ရေစီးနှုန်း ဘာမှမရှိသေးဘူး။ မနက် လေးနာရီခွဲတိတိမှာ စထွက်။ တစ်နာရီခွဲအတွင်းမှာ ပင်လယ်ဝရောက်ဖို့ကျန်နေတဲ့ မိုင်သုံးဆယ်ခန့်ကို ခင်ဗျားတို့ပေါက်ပြီ။ ပင်လယ်ထဲချောချောမောမော ရောက် သွားလိမ့် မယ်။ အဲဒီ တစ်နာရီခွဲခန့်က အရေးကြီးဆုံးနော်။ မနက်ခြောက်နာရီဆိုရင် မိုးကလင်းပြီ။ ပင်လယ်ဝနားသွားစောင့်နေတဲ့ ထောင်ဝါဒါတွေရဲ့ လှေရှိရင်လဲ ခင်ဗျားတို့ကို မြင်တော့မယ်။ ပင်လယ်ထဲ ရောက် သွားပြီ ဆို ရင် တော့ အရေးမကြီးဘူး။ သူတို့လှေတွေက ပင်လယ်ထဲဆက်လိုက်နိုင်တဲ့အခြေအနေမရှိဘူး။ ခင်ဗျားတို့လှေက ရွက်တစ်ရွက်တည်း ပါလား၊ နှစ်ရွက်လား”

“နှစ်ရွက်၊ အထိန်းရွက်နဲ့ရွက်မကြီး နှစ်ခုလုံးပါတယ်”

“ကောင်းတယ်။ ဒီတော့မှ အရေးဆိုမြန်မြန်သွားနိုင်မှာ။ ပင်လယ်ထဲ ရောက်ပြီးရင် ကော ခင်ဗျားဦးတည်သွားရမယ့်အိမ်မြောင်ညွှန်းတွေသိလား”

“မသိဘူး။ ကျွန်တော်သိတာတော့ မြောက်စူးစူးကိုဦးတည်သွားရင် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ နဲ့ ကိုလံဘီယာနိုင်ငံတစ်ခုခုကို တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ရောက်သွားမယ်ဆိုတဲ့ အကြမ်းသဘော လောက်ပဲ”

“အဲဒါ မှန်တော့မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ဘက်ကိုပြန်မကပ်မိအောင် ကောင်း- ကောင်းသတိထား။ ကောင်းတာက ပင်လယ်ထဲရောက်တာနဲ့ အရှေ့မြောက်ကိုဦးတည်ပြီး သုံးရက်သွား။ လေးရက်မြောက်နေ့မှ အနောက်မြောက်ဘက်ကို ဦးတည်လမ်းကြောင်း ပြန်ပြောင်းလိုက်။ ဒါ ဘေးရန်အကင်းဆုံးပဲ။ ခု ခင်ဗျားတို့ မာလိုနီမြစ်က ထွက်ရင်ပဲနော် ဘယ်ဘက်လမ်းက ဒတ်(ချ်)ပိုင်တယ်။ ဒတ်(ချ်)ပိုင်တဲ့ကမ်းဘက်လဲ သွားမကပ်နဲ့။ ဒတ်(ချ်) တရားဥပဒေက ပြင်သစ်တစ်ကျွန်းသမားကို လက်မခံဘူး။ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တွေလက်ထဲ ပြန်အပ်လိမ့်မယ်။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံကလဲ ခင်ဗျားတို့ကို လက်မခံဘူးနော်။ ခင်ဗျားတို့ကို လက်ခံမှာ အင်္ဂလိပ်ပိုင်တဲ့ ဒရီနီဒတ်ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုပဲရှိတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဥပဒေအရ ခင်ဗျား တို့ကို ပြင်သစ်ပြန်မပို့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဆိပ်ကမ်းမှာ နှစ်ပတ်ပဲနေခွင့်ရှိတယ်။ နှစ်ပတ် ပြည့်တာနဲ့ သူတို့ပိုင်နက်နယ်နိမိတ်က ခင်ဗျားတို့ပင်လယ်ထဲ ပြန်ထွက်ရမယ်”

ကျွန်တော်တို့ပြောဆိုသမျှကို အနုအများအပြားပင် မလှမ်းမကမ်းမှ ဝိုင်းထိုင်၍ နားထောင်နေကြ၏။

ထိုအချိန်၌ ဂျင်းကလည်း ရောက်လာ၏။

“တောဆော့- ခင်ဗျားလှေကို ဒီလူတွေကိုဘယ်လောက်နဲ့ရောင်းလိုက်သလဲ”

“ဖရန့် သုံးထောင်”

“ပါပီလွန်. . ခင်ဗျားမှာ ဖရန့်သုံးထောင် ပေးစရာရှိလား”

“ရှိတယ်”

“အပိုသုံးရော ကျန်သေးလား”

“မကျန်ဘူး။ ဒါ ကျွန်တော်တို့မှာပါတာအကုန်ပဲ”

ကျွန်တော်က ညာပြောလိုက်၏။

“တောဆော့ . . ကျွန်တော် ဒီလူတွေကို ငွေနည်းနည်းပေးလိုက်ချင်တယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ခြောက်လုံးပြူးကိုဝယ်ပါလား။ ခင်ဗျားဘယ်လောက် ပေးနိုင်မလဲ”

“ဖရန့် တစ်ထောင်”

“ရော့ . . ဒီမှာ ကျွန်တော့်သေနတ်”

ဂျင်းက သူ့ခါးနောက်တွင်ဝှက်ယူလာသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်၍ တောဆော့ကိုပေးလိုက်၏။ တောဆော့ကလည်း ချက်ချင်းပင် ဖရန့် ငွေတစ်ထောင် ထုတ်ပေး၏။ တောဆော့ပေးသမျှ ငွေအကုန်ကိုပင် ဂျင်းက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော် ငွေမကျန်တော့ဘူးဟု စောစောက ပြောလိုက်မိသည်ကို ရင်ထဲ၌ အလွန် ရှက်၍သွား၏။

“ဟာ . . မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ မယူချင်ပါဘူး”

ကျွန်တော် ဘယ်သို့မျှငြင်း၍မရပါ။ ဂျင်းက ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ အတင်းထည့်၍ ပေး၏။ တကယ်တော့ တောဆော့ကလည်း ကျွန်တော့်တို့အပေါ်၌ အစွမ်းကုန်ကူညီလိုက် ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့လှေကို ဖရန့်ငွေသုံးထောင်ထား၍ ရောင်းပေးသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို အောက်ဈေးထား၍ရောင်းပေးခြင်းဖြစ်၏။ သူ့လှေမှာ လှေသစ်ဖြစ်သဖြင့် ဖရန့်ငွေငါးထောင် အထက်တွင်တန်ပါသည်။ ထိုအချိန်၌ လာချိုတီးကလည်း သူ့ဦးထုပ်ကို မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ချ၍ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကျန်အနုများထံမှ အလှူငွေတောင်းလိုက်၏။ အံ့စရာ ဖြစ်ပါသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသောအနုများ တစ်ယောက်ချင်းထပြီး သူတို့ကိုယ်အတွင်း၌ ဝှက်ထားသော ဖရန့်ငွေများကိုထုတ်၍ လာချိုတီးဦးထုပ်ထဲပစ်သွင်းပြီး တတ်စွမ်းသရွေ့ အလှူငွေပါဝင်ကြ၏။ စောစောက ငွေကုန်သွားပြီဟု လိမ်ထားမိသည့် အပြစ်ကို ကျွန်တော်ပို၍ ရှက်လာမိ၏။ မတတ်နိုင်။ လွန်ပြီးသောစကားဖြစ်၍ ပြန်မရုပ်နိုင် တော့ဘဲ ငြိမ်နေရ၏။

“တော်ပါပြီဗျာ။ မပေးကြပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်တို့မှာ နည်းနည်းပါးပါး လောက် အဆောင်ငွေပါတယ်ဆိုရင်တော်ပါပြီ၊ လမ်းမှာလဲ ဘယ်နေရာမှာမှ ငွေသုံးဖို့ လိုမယ် မထင်ပါဘူး”

မရပါ။ အနုများက သဒ္ဓါတရားမြောက်မြားစွာ ထည့်မြဲထည့်ကြ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ပေးတာ အကုန်သာယူသွားပါ။ ကျွန်တော်တို့အပေါ် ဘာမှအားမနာနဲ့။ ကျွန်တော်တို့မှာ ငွေဆိုတာက တစ်ယောက်တစ်ယောက် အပျော် လောင်း ကစားဖို့လောက်ပဲ အသုံးကျတယ်။ တခြား ဘယ်နေရာမှာမှ သုံးလို့မရဘူး”

အနုတစ်ယောက်ကပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစကားကြားမှပင် ကျွန်တော်ရင်ထဲ၌ အနည်းငယ်ပေါ့သွားသလိုရှိ၏။ အလှူငွေမှာ ဖရန့်ငွေရှစ်ရာနှင့် ဆယ်ဖရန့်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဂျင်းပေးသောငွေ ဖရန့်တစ်ထောင်နှင့်ပေါင်းလိုက်လျှင် ဖရန့်ထောင်ရှစ်ရာ။ တောဆော့၏ လှေဖိုးကို ဖရန့်တစ်ထောင်နှစ်မျှသာ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ပိုင်ငွေထဲမှ ထုတ်ပေးရ၏။

“ရော့ . . ဒီခြောက်လုံးပြူးကိုလဲ ခင်ဗျားတို့ပင်လယ်ခရီးမှာ အရေးကိစ္စရှိတဲ့အခါ သုံးနိုင်အောင် အဆောင်အနေနဲ့ ယူသွားကြပါ”

တောဆော့က ဂျင်းထံမှ ဖရန့်တစ်ထောင်နှင့်ဝယ်ထားသော ခြောက်လုံးပြူး ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ကိုပင် လက်ဆောင်ပြန်ပေး၏။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဘယ်သို့ပြောရ

မည်ပင် မသိတော့ပါ။

အနုများက ကြက်ဥအလုံးနှစ်ရာကိုပြုတ်ပြီး သေတ္တာတစ်လုံးနှင့်ထည့်၍ ကျွန်တော် တို့ လှေပေါ်တင်ပေး၏။ ထို့နောက် အလေးချိန်ပေါင်တစ်ရာခန့်ရှိသော လိပ်ကြီးနှစ်ကောင်၊ ဆန်တစ်အိတ်၊ ဆေးရွက်၊ ရေနံဆီမီးဖို၊ မီးခြစ်၊ အရေးပေါ်ဆေးဝါးများကိုလည်းထုပ်ပိုး၍ အခမဲ့ပေး၏။ သူတို့အားလုံး၏အမူအရာများ ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့လွတ်မြောက်မှု ကို သူတို့လွတ်မြောက်မှုအဖြစ် သဘောထားကြဟန်ရှိ၏။ အားလုံး ရွှင်မြူးနေပါသည်။

ညနေ(၆)နာရီတိတိတွင် ခိုကျွန်းမှထွက်လာ၏။ မိုးမှာ အနည်းငယ် ရွာလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် လှေဦးကို မြစ်လယ်သို့ဦးတည်လိုက်၏။ အနုများမှာ ရေစပ်တွင်ရပ်ပြီး လက်ပြ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

မိုးများပို၍သည်းလာ၏။ ရှေ့မြင်ကွင်း ဆယ်ကိုက်ထက်ပိုမမြင်ရတော့ပါ။ သို့သော် မြစ်လယ်သို့ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ကျောက်ဆောင်များ၊ သစ်ကိုင်းများ နှင့် တိုက်နိုင်ငံငြိနိုင်သည့် အန္တရာယ်မှာမူ မရှိတော့။

ညအမှောင် ပျိုးလာ၏။

မိုးဒဏ်ကြောင့် လူတိုင်းရွံ့စိုနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ အနုများပေးလိုက်သော ရမ် အရက်တစ်ပုလင်းကိုဖောက်ပြီး အနည်းငယ်သောက်လိုက်ကြ၏။ အနုများအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပြောကြ၏။ ကြုံညှိထားကြသလိုပင် သူတို့၏ ရွံ့စရာကောင်းသည့် အသွင် သဏ္ဍာန်များအကြောင်းကို လုံးဝမပြောပါ။ သူတို့၏ မေတ္တာတရားကြီးပုံ၊ စိတ်ထား သဘောထားကောင်းပုံများကိုသာ မမောတမ်း ပြောကြ၏။

“တို့ လှေသွားနှုန်းက ဘယ်လောက်ရှိမယ်ထင်သလဲ”

မာကျူးရက်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“တစ်နာရီ ၂၅-မိုင်နှုန်းလောက်ရှိမယ်”

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ထွက်လာကြတာကော ဘယ်နှစ်နာရီလောက် ရှိသွားပြီထင်သလဲ”

“နေဦး၊ ကျွန်တော် အတိအကျပြောမယ်”

ကလိုဆီက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကလိုဆီက သူ့ဘေးရှိအချိန်မှတ်ထား ဟန်တူသော သစ်ကိုင်းအစလေးများအား တစ်ခုချင်း အသေအချာ ပြန်ရေကြည့်ပြီး . . .

“သုံးနာရီနဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ်”

“ဟင်း. . . ဒါဆိုရင် ဒီရေတောင် ပြန်တတ်တော့မှာပဲ”

ကျွန်တော်သည် လှေဦးကို ကမ်းရိုးရာသို့ပြန်ဦးတည်လိုက်၏။ မိနစ် အနည်းငယ် အတွင်း ကမ်းခြေသို့ လှေဆိုက်သွား၏။ ဒတ်(ချ်)ပိုင်ကမ်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ အသံ မပြုရဲကြပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အမှောင်ဖုံးနေ၏။

အနိး (၅)

ပင်လယ်နှင့် လှေငယ်

ဒီတက်ချိန်မှာ ခြောက်နာရီတိတိကြာ၏။ တစ်ခါ ရေအိနေသည်မှာ တစ်နာရီတိတိ ကြာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အတွက် အိပ်ချိန် ခုနစ်နာရီခွဲ တိတိရ၏။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ချိန်ရသည့်အတိုင်း ကြိုးစား၍ အိပ်၏။ မှန်သည်။ မနက်ဖြန် ပင်လယ်ပြင်သို့ရောက် သည်နှင့် ကျွန်တော့်အတွက် အိပ်ချိန်ရတော့မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွား၏။

“ပါပီလွန် . . ထထ၊ ရေကျချိန်ရောက်နေပြီထင်တယ်”

မာကျူးရက်က ကျွန်တော့်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် လျင်မြန်စွာအိပ်ရာမှထပြီး သစ်ကိုင်းတစ်ခုတွင် ချည်ထားသော လှေကြိုးကိုဖြုတ်လိုက်၏။ လှေဦးကို မြစ်ဝသို့ဦးတည်လိုက်၏။

မိုးမရွာတော့ပါ။ လကွေးလေးမှာ ကောင်းကင်ပြင်တွင်ပေါ်နေ၏။

ကျွန်တော် မြစ်အလယ်မှမြစ်ဝရီရာသို့ဦးတည်သွားနေ၏။ ရေစီးနှုန်းမှာ တဖြည်းဖြည်းနှေးလာသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ မှန်သည်။ မြစ်ဝနားရောက်သည်နှင့် ရေကျနှုန်းမှာ တဖြည်းဖြည်း နှေးလာတော့မည်မဟုတ်လော။

ကျွန်တော်သည် လှေရွက်များဖွင့်ရန်ကို သတိရလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ ရွက်ဖွင့်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ကျွန်တော်က မာကျူးရက်နှင့်ကလိုဆီ၏သဘောကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားသဘောပဲလေ၊ ကျွန်တော်တို့သဘောကို မမေးပါနဲ့။ ခင်ဗျား ကပွတိန်ပဲ”

ကျွန်တော်သည် အထိန်းရွက်နှင့်ရွက်မကြီးနှစ်ခုလုံးကို ဖွင့်ခိုင်းလိုက်၏။ လှေသွား နှုန်းမှာလည်း ချက်ချင်းမြန်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ အလင်းရောင်မှာလည်း ရုတ်တရက် ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။ ပင်လယ်တွင်းသို့ မရောက်သေးပါ။ မာလိုနီမြစ် အတွင်း၌ပင်ရှိသေး၏။ ပြင်သစ်ပိုင်ကမ်းကို တစ်မိုင်အဝေးခန့်တွင်လည်းကောင်း၊ ဒတ်(ချ်)ပိုင်ကမ်းကို မိုင်ဝက်ခန့်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အဝေးတွင်လည်းကောင်း ထင်ရှားစွာမြင်နေရ၏။ ကမ်းပေါ်မှအစောင့်များကလည်း မြစ်လယ်တွင် ရွက်ဖွင့်သွားနေကြသော ကျွန်တော်တို့လှေကို မြင်နေကြတော့မည်ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တို့ အချိန်တွက်တာ လွဲပြီထင်တယ်”

မာကျူးရက်က လှေဦးတွင်ထိုင်နေရာမှ လှမ်းပြောလိုက်၏။

“အစောင့်တွေ ခုထွက်လိုက်ကြရင် ကျွန်တော်တို့လွတ်အောင် ပြေးနိုင်ပါ့မလား”

ကလိုဆီက ကျွန်တော့်ကိုမေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်က မပြောတတ်ဘူး ဟု ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

“ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း ”

သေနတ်သံများ ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာ၏။ ဒတ်(ချ်)ပိုင်ကမ်းဘက်မှ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် လှေဦးကိုပြင်သစ်ပိုင်ကမ်းခြေဘက်သို့ ရုတ်တရက်လှည့်လိုက်၏။ သေနတ်သံများ ချက်ချင်းရပ်သွား၏။ ဒတ်(ချ်)အစောင့် စစ်သားများက ကျွန်တော်တို့လှေသူတို့ဘက်ကမ်း ကပ်မလာရဲအောင် သတိပေးပစ်ခတ်ကြဟန်တူ၏။

ပြင်သစ်ပိုင်ကမ်းဘက်သို့အနည်းငယ် ပိုနီးသွားပြီ။ အစောင့်ဝါဒါအချို့ ကမ်းခြေတွင် အရေးပေါ်လှေပြင်နေကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်ပြီး ထွက်လိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြခြင်းဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ သို့သော် ကုသိုလ်ကံတရားသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်၌ ရှိပါသည်။

မြစ်ဝသို့ရောက်လေပြီ။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပင်လယ်အတွင်းသို့ ရောက်တော့မည်။ လေပြင်းတစ်ချက်တိုက်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့လှေလေးမှာ ကြာပွတ်နှင့်တစ်ချက်အရှိန်ခံလိုက်ရသော မြင်းတစ်ကောင်လို ရုတ်တရက် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပင်လယ်ရေပြင်အတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

မြစ်ဝမှ လွတ်ခဲ့ပြီ။

လှိုင်းအရှိန်မှာ ချက်ချင်းပြင်းလာ၏။ ဝါဒါများသည် လှိုင်းများကိုဖြတ်ပြီးလိုက်ရဲကြတော့မည်မဟုတ်။ ပင်လယ်ခရီး၏စွန့်စားခန်းကိုစကြရတော့မည်။ ကလိုဆီက လှေဦးဘက်သို့ တွားသွားပြီး ရှေ့မှ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသို့ အားစိုက်ကြည့်နေ၏။ မာကျူးရက်က ကျွန်တော့်အနီးလာထိုင်၍ ဆေးရွက်တစ်ခုကိုလှီးဖြတ်ပြီး ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ပေး၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မျက်နှာမှာ အလွန်ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းနေသည့်အတွင်းသန္တာန်များကို အထင်အရှား ဖော်ပြနေ၏။

နေထွက်ခဲ့ပြီ။

ညကမိုးဒဏ်ကြောင့် ရွဲရွဲစိုနေသည့်အဝတ်အစားများလည်း ချက်ချင်း ခြောက်သွားလေပြီ။ ပင်လယ်လှိုင်းများ၏အမြင့်မှာ ဆယ်ပေခန့်ရှိ၏။ သို့သော် အခက်အခဲမရှိ ချောမောစွာ ဆက်ရွက်လွင့်သွားနိုင်၏။

ပင်လယ်၌ မြောက်အရပ်ကိုဦးတည်၍ ရွက်လွင့်သွားနေခဲ့သည်မှာ ငါးရက်တိတိ ရှိသွားလေပြီ။ ဤငါးရက်အတွင်း မည်သည့်အခက်အခဲမျှလည်းမတွေ့ရ။ မြောက်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ရာသီဥတုမှာ နေသာသော်လည်း လေလုံးဝ မတိုက်ပါ။ ပင်လယ်လှိုင်းများလည်း အထူးငြိမ်သက်နေ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ပင်လယ်ပြင်သို့ရောက်သည့်နေ့မှစပြီး ယနေ့အထိ တစ်မေးမျှမအိပ်ရသေးပါ။ အထူးသဖြင့် ညအချိန်များတွင် ကျွန်တော့်မှာ မည်သို့မျှထိန်းမရအောင် အိပ်ငိုက်လှ၏။ ကလိုဆီက ဆေးလိပ်များကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ်

မီးညှိပေး၏။ မာကျူရက်ကလည်း အဝတ်တစ်ထည်ကိုရေဆွတ်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မကြာခဏသုတ်ပေး၏။ သို့သော် ယခုခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့တွင်မူ မည်သို့မျှထိန်း မရတော့။ ကလိုဆီနှင့်မာကျူရက်နှစ်ယောက်လုံးမှာ လှေပဲ့ကို လုံးဝမထိန်းတတ်။ မတိုင်တတ်။ သူတို့ကို ပဲ့ကိုင်ခိုင်းသည်နှင့် လှေဦးတည်ရပ်လွှဲပြီး လိုရာခရီးမရောက်ဘဲရှိနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် လည်း ကျွန်တော်ပေးပြီး တစ်ယောက်တည်းကြီးစား၍ ပဲ့နင်းလုပ်လာခဲ့၏။ ယနေ့မူ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ လေလည်းထူးထူးခြားခြားငြိမ်သောနေ့ ဖြစ်သဖြင့် ပဲ့ကို သူတို့နှစ်ယောက် ဖြင့်လွှဲထားပြီး လှေကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ကျွန်တော် ထိုးအိပ်လိုက်၏။ မျက်စိမှိတ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

“ပါပီလွန်၊ ထ . . ထ၊ မုန်တိုင်းများ ကျမလားမသိဘူး”

ကလိုဆီက ကျွန်တော့်ကိုလှုပ်နှိုး၏။ အချိန်မှာ မွန်းလွဲခန့်ရှိမည်။ မှန်သည်။ ပင်လယ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မည်းမှောင်နေသည်။ လေလည်း အလွန် ထန်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော် ချက်ချင်းအိပ်နေရာမှထပြီး ရွက်မကြီးကိုချလိုက်၏။ လေပို ထန်လာ နိုင်သဖြင့် ရွက်မကြီးကိုသုံး၍ မဖြစ်တော့။ ရှေ့မှ အထိန်းရွက်လေးကိုပင် အားထားသုံးသွားရ တော့မည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လုံး ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဂရုစိုက်ကြ၊ ဟိုရှေ့က လာနေတာ မုန်တိုင်းပဲ”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာပို၍မည်းမှောင်လာ၏။ လေမှာ ပို၍ပြင်းထန်လာ၏။ မိုးကျလာပြီ။ လှိုင်းလုံးကြီးများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်လှလိမ့်၍ ထလာ၏။ ကျွန်တော်တို့လှေငယ်လေးမှာ လှိုင်းလုံးကြီးများကြားတွင် ကောက်ရိုးပင်လေးတစ်ခု မျောပါသွားနေသလိုရှိ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ပဲ့ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ထိန်းထားသော်လည်း လှေဦးကိုငြိမ်အောင် မည်သို့မျှထိန်းမရပါ။ တစ်ချက်တစ်ချက် လှေငယ်လေးမှာ မှောက်တော့မည်ကဲ့သို့ လူးသွားတတ်သဖြင့် ကျွန်တော့် မှာ လှေကို ဦးတည်ရပ်အသေမထားရဲတော့ဘဲ ရှေ့မှပြေးလာနေသောလှိုင်းနှင့် အလိုက်သင့် ဖြစ်အောင် အမြဲပြောင်းပေးနေရ၏။ ညနေ ငါးနာရီခန့်တွင် မုန်တိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကို ကျော်ဖြတ်သွား၏။

လေငြိမ်သွားပြီ။

“လွတ်ပြန်ပြီဟေ့၊ သဘာဝအန္တရာယ်တစ်ခု”

ကလိုဆီက လှေဦးမှနေ၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ကြွေးကြော်လိုက်၏။ ခုမှပင် အားလုံး ပြန်ပြုံးပြနိုင်၏။

နေထွက်လာ၏။

ကျွန်တော် ပဲ့ကိုင်နေရာမှထပြီး ရွက်မကြီးကိုပြန်ဖွင့်လိုက်၏။ မာကျူရက်က ပင်လယ်ရေစိုကုန်သော ရိက္ခာခြောက်များကို အဝတ်တစ်ထည်ဖြင့် ပြန်သုတ်ပစ်နေ၏။

“ပါပီလွန် ခင်ဗျား လှေပဲ့ကိုင်တဲ့ပညာကို ဘယ်တုန်းကများ ဒီလောက်တောင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်ခဲ့တာလဲ”

ကလိုဆီက လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ရေတပ်ထဲတုန်းကလေ၊ ကျွန်တော် ရေတပ်ထဲမှာသုံးနှစ်လောက် နေခဲ့ဖူးတယ်။ အမိရေတပ်မတော်က တစ်နေ့ ကျွန်းဖောက်ပြေးတဲ့အခါ ဒုက္ခမတွေ့အောင်လို့ သင်ပေး လိုက်တဲ့ပညာ ”

အားလုံး အသံထွက်၍ ရယ်လိုက်ကြ၏။

နောက်ထပ် ခြောက်ရက်ပင်လယ်ခရီး ကျွန်တော်တို့ ဆက်ကြပြန်၏။ မိုးဒဏ် လေဒဏ်အချို့ကို မကြာခဏခံရသည်မှလွဲပြီး ဘာအန္တရာယ်မျှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မတွေ့ပါ။

အချိန်မှာ မနက်(၁၀)နာရီခန့်ရှိ၏။ လေမှာ ရွက်မဖွင့်နိုင်လောက်အောင်ပင် ငြိမ်သက်နေ၏။ ကျွန်တော် လေးနာရီခန့်ကြာအောင် လှေကြမ်းခင်းတွင် အိပ်ပစ်လိုက်၏။ အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ၌ ကျွန်တော်နှုတ်ခမ်းများမှာ ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်နေ၏။ လက်ဖျားနှင့် စမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ နှုတ်ခမ်းအရေခွံများမရှိတော့။ ကြောက်မက်ဖွယ်အက်ကွဲနေသည် ကိုတွေ့ရ၏။ နှာခေါင်းတွင်လည်း အလားတူ ဖြစ်နေ၏။ အရေခွံများမရှိတော့။ ကျွန်တော့် လက်ဖျားများမှာလည်း လှေပဲ့ကို တစ်ချိန်လုံး ဆုပ်ကိုင်ထားရသဖြင့် ပွန်းပြီးအသားနီလန် နေ၏။ မာကျူးရက်နှင့် ကလိုဆီတို့၏မျက်နှာများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ၌လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ကြောက်မက်ဖွယ် နေလောင်ထားသည့်ဒဏ်ရာများကို တွေ့ရ၏။

အချိန်မှာ နေ့လယ် နှစ်နာရီခန့်ရှိမည်။ ငါးပျံများမှာ ကျွန်တော်တို့ လှေအနီးတွင် လေထဲသို့ခုန်တက်လိုက် ရေထဲသို့ငုပ်ဝင်လိုက်နှင့် ပြေးကစားနေကြ၏။

“မာကျူးရက် . . ဆန်အိတ်ထဲက ဆန်နည်းနည်းထုတ်ပြီး လှေဘေးနှစ်ဖက်ကို ကြံကြည့်စမ်းဗျာ”

မာကျူးရက်က ကျွန်တော့်အမိန့်အတိုင်း ဆန်လက်တစ်ဆုပ်စာခန့်နှိုက်ပြီး ရေထဲ ကြံလိုက်၏။ ငါးများ ကျွန်တော်တို့လှေအနီးကပ်လာ၏။ အလှူအယက် ဆန်များကိုဟပ်စား ၏။ ကျွန်တော်သည် ခိုကျွန်းမှအနုမိတ်ဆွေများ ထည့်ပေးလိုက်သော မုဆိုးကိုင်စားကိုယူပြီး လှေဘေးနား ငြိမ်သက်စွာကပ်၍ ငါးကြီးလာမည့်အချိန်ကိုစောင့်၏။ စောင့်သည့်အတိုင်း လည်း ငါးကြီးတစ်ကောင် မကြာမီ ပေါ်လာ၏။ ကျွန်တော် ငါးခေါင်းကိုချိန်ပြီး ဆတ်ခနဲ ခုတ်လိုက်၏။ ငါးမှာ ရေထဲ ပြန်မြုပ်သွား၏။ သို့သော် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မလှုပ်မယှက်ဖြင့် ပြန်ပေါ်လာ၏။ ငါးတစ်ကောင်ရလိုက်၏။ အလေးချိန် ပေါင်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ၏။ ထိုငါးကို မီးကင်၍ ထိုညနေတွင် အရိုးပါမကျန်အောင် ကျွန်တော်တို့ စားပစ်လိုက်၏။

ဆယ့်တစ်ရက်ရှိခဲ့ပြီ။

ပင်လယ်ခရီးအတွင်း ယနေ့အထိ သင်္ဘောတစ်စီးနှင့်မျှလည်း မဆုံမိသေး။ ပင်လယ်မြေပုံပါလာခြင်းမရှိသဖြင့် ယနေ့ရောက်ရှိနေမည့်အရပ်ကိုလည်း ကျွန်တော် မည်သို့မျှ မမှန်းတတ်ပါ။ အင်္ဂလိပ်ပိုင်နယ်မြေအတွင်းလည်း ရှိနိုင်သည်။ ဒတ်(ချ်)ပိုင် ရေပြင်တွင်လည်း ရှိနိုင်သည်။

အချိန်မှာ နေ့လယ်တစ်နာရီခန့်တွင်ဖြစ်၏။

ညာဘက်မိုးကုပ်စက်ပိုင်းအနီး၌ အမည်းစက်လေးတစ်ခုပေါ်လာ၏။ နောက် တဖြည်းဖြည်း ပိုကြီးလာ၏။ သင်္ဘောကြီးလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ငါးဖမ်းလှေလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ နီး၍လာခဲ့ပြီ။ သင်္ဘောဖြစ်၏။ သင်္ဘောမှလူများမှာ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်ဟန်မတူပါ။ တစ်မိုင်ခန့်အကွာမှ ဖြတ်ကျော်၍ သွား၏။ ငါးမိနစ်ခန့်ကျော်သွားပြီးမှ ဥဩသံတစ်ချက် ရုတ်တရက်ကြားရပြီး ကျွန်တော်တို့ လှေရှိ ရာသို့ ပြန်လှည့်လာ၏။

ရေနံတင်သင်္ဘော ဖြစ်၏။

တဖြည်းဖြည်း နီးနီးလာသည်နှင့်အမျှ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းကြည့်နေသောလူများ၏မျက်နှာကို သဲကွဲစွာ မြင်လာရ၏။

သင်္ဘောအရှိုန် လျော့သွားသည်။
 “ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကလာတာလဲ”
 အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းမေးလိုက်၏။
 “ပြင်သစ်ဂီရာနာက”
 “အင်္ဂလိပ်စကား တတ်သလား”
 အမျိုးသမီး ခရီးသည်တစ်ဦးက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်လှမ်းအော်မေး၏။
 “တတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်တွေပါ”
 “ရှင်တို့ ဒီလောက်ကမ်းကဝေးတဲ့ ပင်လယ်နက်ထဲကို ဘာထွက်လုပ်တာလဲလို့ ကပ္ပတိန်က မေးတယ်”
 ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ဖြေရမည်ပင်မသိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့အဖြေမပေးမီပင် ပြင်သစ်မဟုတ်ရသော ခရီးသည်အမျိုးသမီးကပင် လှမ်း ပြောလိုက်ပြန်၏။
 “ကပ္ပတိန်ကပြောတယ်၊ ကြိုးလှေကားချပေးမယ်။ ရှင်တို့သုံးယောက်လုံး သင်္ဘော ပေါ်တက်ခဲ့ပါတဲ့၊ ရှင်တို့လှေကိုလဲ သင်္ဘောပေါ်တင်ခဲ့ပေးမယ်တဲ့”
 “ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောနဲ့မလိုက်ဘူး။ လှေနဲ့ပဲ ဆက်သွားမယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ကပ္ပတိန်ကို ပြောလိုက်ပါ”
 ထိုအမျိုးသမီးက ကပ္ပတိန်ကို ပြန်ရှင်းပြ၏။
 “ရှင်တို့ ဘာပြုလို့ အကူအညီ မလိုချင်တာလဲ”
 “ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းသမားတွေ၊ ပြင်သစ် ဂီရာနာတစ်ကျွန်းက ထွက်ပြေးလာ ကြတာ”
 “ရှင်တို့ ဘယ်ကိုသွားချင်တာလဲ”
 “ဒရီနီဒတ်”
 “ကပ္ပတိန်က ရှင်တို့ ပင်လယ်အတွင်းဘက်ကို သိပ်ရောက်နေတယ်တဲ့”
 “သိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ မြေပုံမပါဘူး။ ခု ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ ရောက်နေလဲ လို့ မေးပေးပါ”
 “အင်္ဂလိပ်မြေပုံ ဖတ်တတ်လားတဲ့”
 “တတ်တယ်”
 တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်းပင် ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသည့်နေရာကို ဝိုင်းပြထားသည့် မြေပုံတစ်ချပ်ကို ပစ်ချပေး၏။ ထို့နောက် စီးကရက်ဘူးများ၊ အသားဘူးများကိုလည်း ပစ်ချပေး၏။ ကျွန်တော်က မြေပုံကိုစစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။
 “ဒရီနီဒတ်ကို သွားချင်ရင် ဒီကအနောက်စူးစူးကို ဦးတည်သွားရမယ် မဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်”
 ကပ္ပတိန်က လှမ်းအော်လိုက်၏။
 “မိုင် ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”
 “နှစ်ရက်ခရီး သွားရမယ်”
 “ကျေးဇူးပဲ၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”
 ရေနံသင်္ဘောကြီး ကျွန်တော်တို့လှေအနီးမှ ပြန်ခွာသွား၏။ ကျွန်တော်မှာ သင်္ဘော

ပါပီလွန် နှင့် ဖင်ကို

၇၇

ပန်ကာရွက်များနှင့် ကျွန်တော်တို့လေ့ ငြိမ့်မည်စိုး၍ လှေဦးကို သင်္ဘောမှဝေးရာသို့ လျင်မြန်စွာလှည့်ပစ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ကျွန်တော်တို့လှေပေါ်သို့ ပစ်ချပေးလိုက်၏။ ဦးထုပ်ထိပ်တွင် ရွှေရောင်ကျောက်ဆူး တံဆိပ်လေးတစ်ခုတပ်ထား၏။ ကျွန်တော်က ဦးထုပ်ကိုယူပြီး ခေါင်းပေါ်ဆောင်းလိုက်၏။ မှန်သည်။ နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် အင်္ဂလိပ်ပိုင် ဒရီနီဒတ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်၍သွားပါသည်။

* * *

အနီး (၆)

ဒရီနီဒတ်

ကုန်းကို မမြင်ရသေးပါ။

စင်ရော်တစ်ကောင် ကျွန်တော်တို့လှေအနီးတွင် လာ၍ဝဲ၏။ ငှက်ကို မြင်ရသည် နှင့် ကုန်းနှင့်မဝေးတော့ပြီဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး သဘောပေါက်၏။

မနက်(၉)နာရီတွင် ပထမဆုံး ကုန်းကို စမြင်၏။ ကျွန်းတစ်ခုဖြစ်၏။ ဒရီနီဒတ်မှာ အလွန်ကြီးသောကျွန်းကြီးဖြစ်၏။ စတုရန်းမိုင် နှစ်ထောင်နီးပါး ရှိ၏။ ဤကျွန်းကြီး ကိုရုံနေသည့် ကျွန်းငယ်ပေါင်းများစွာရှိ၏။ ယခုမြင်တွေ့နေရသည်မှာ ထိုကျွန်းငယ်များထဲမှ ကျွန်းငယ်တစ်ကျွန်း ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

နောက် တစ်နာရီခန့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြလျှင် ကျွန်းအနီးသို့ရောက်လာကြ၏။ ကျွန်တော် ကမ်းခြေသို့မကပ်ရဲပါ။ ကမ်းခြေမှ ကိုက်သုံးရာခန့်အကွာတွင် လှေကိုကျောက်ချ ရပ်လိုက်၏။ ကမ်းပေါ်မှ လူပေါင်းများစွာ ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းကြည့်နေပါသည်။ အသားမည်းကပ္ပလီများဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အား ရန်ပြုချင်သည့်အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုး လုံးဝမတွေ့ရပါ။ မကြာမီ လှေငယ်တစ်စီး ကျွန်တော်တို့လှေရှိရာသို့ ဦးတည်ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ရောက်လာလျှင် လှေပေါ်၌ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်နှင့် ကပ္ပလီ နှစ်ယောက်ပါ၏။

“ဒရီနီဒတ်ကျွန်းက ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ကြိုဆိုပါတယ်”

မျက်နှာဖြူက ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ပီသသောပြင်သစ်စကားဖြင့် နှုတ်ဆက် လိုက်၏။ လူမည်းကပ္ပလီနှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့၏ဖြူဖွေးသော သွားများကိုဖော်၍ ကျွန်တော်တို့ကို ပြုံးပြနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကမ်းက မြေကြီးက ကျောက်လား၊ သဲလား ခင်ဗျား”

“သဲပါ။ ခင်ဗျားတို့လှေကို ရဲရဲသာကမ်းကို တိုးကပ်သွားပါ။ ဘာအန္တရာယ်မှ ရှိစရာမရှိပါဘူး”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မာကျူးရက်က ကျောက်ဆူးကြီးကိုဆွဲတင်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က လှေကို ကမ်းရိုးရာသို့ ဦးတည်လိုက်၏။

လှေဦးကမ်းခြေနှင့်မထိမီပင် လူမည်းဆယ်ယောက်ခန့် ရေစပ်ဆင်းလာပြီး လှေဦး ကို ကူထိန်း၍ လှေကို ကုန်းပေါ်သို့ မ,တင်လိုက်ကြ၏။ ကုန်းပေါ်၌ စောင့်ကြိုနေသော လူမည်းအမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးအားလုံးပင် ကျွန်တော်တို့ကို လာနှုတ်ဆက်ကြ၏။ ကျွန်တော် တို့ နားမလည်သာဘာသာစကားဖြင့် ဧည့်ဝတ်ပျူငှာစွာ ပြကြ၏။

“သူတို့အားလုံးက ခင်ဗျားတို့ကို သူတို့အိမ်တွေမှာ လိုက်နေပါလို့ ဖိတ်ခေါ်ကြတာ”

စောစောက မျက်နှာဖြူက ကျွန်တော်တို့ကို ဘာသာပြန်ပေး၏။

“ခင်ဗျားတို့လှေကို ဒီကမ်းခြေမှာပဲ စိတ်ချလက်ချထားခဲ့ကြပါ။ လှေထဲက ပစ္စည်း တွေလဲ ဘာမှမယူဘဲ ထားချင်ထားခဲ့လို့ရတယ်။ ခင်ဗျားတို့ပစ္စည်းကို ဘယ်သူမှမထိဘူး။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူတယ်”

ကျွန်တော်က ကလိုဆီ ခြေထောက်ကျိုးနေသည့်အကြောင်းကို ပြောလိုက်၏။ သူက သူ့အိမ်သို့တွဲခေါ်ခဲ့ပါဟုပြော၏။ ကျွန်တော်နှင့် မာကျူးရက်က ကလိုဆီကို လှေပေါ်မှ တွဲချလိုက်၏။

အမှောင်ပျိုးစ ပြုပေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာဖြူနောက်လိုက်ခဲ့ကြ၏။ ဤမျက်နှာဖြူမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဖြစ်၏။ သူ့အိမ်သို့ရောက်လျှင် သူ့ဇနီးနှင့်သမီးက ကျွန်တော်တို့ ကို ဆီးကြိုလိုက်၏။

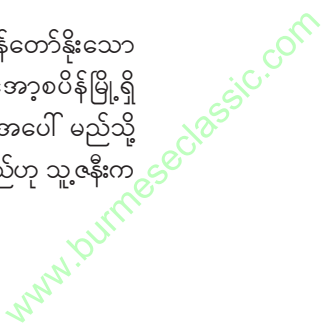
“ဒါ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးနဲ့ကျွန်တော့်သမီးပါ။ ကျွန်တော့်မှာ သားတစ်ယောက် လဲရှိသေးတယ်။ သားက အင်္ဂလန်မှာပါ”

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော်တို့ကို ဖော်ရွေစွာနှုတ်ဆက်ကြ၏။ နှစ်ယောက်လုံး ပြင်သစ်စကားကို ပီသစွာ ပြောတတ်ပါသည်။

အိမ်ရှင်အင်္ဂလိပ်မှာ ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ပြင်သစ် ဝီရာနာမှ ပြေးလာသော တစ်ကျွန်းသမားများဖြစ်သည်ကို မြင်မြင်ချင်းပင်သိသည်ဟု သူကပြော၏။ သို့သော် သူက သူ့အိမ်တွင် လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်နိုင်ကြောင်းနှင့် သူတတ်နိုင်သည့်အကူအညီ များလည်း ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ရင်းနှီးစွာပြော၏။ သူ၏အမည်မှာ မစ္စတာဘရောင်း ဖြစ်ပြီး သူ၏ရုံးခန်းမှာ ဒရီနီဒတ်၏မြို့တော် ‘ပို့အော့စပိန်’တွင်ရှိသည်ဟုဆို၏။ ယခု သူ့အိမ်ရှိရာမှ နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်အဝေးတွင် ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့နောက်ကြောင်းကို တစ်လုံးမျှမမေးပါ။ တစ်ကျွန်းသမားဘဝမှ ပထမဆုံးလွတ်လပ်သောဘဝကိုရသောညနေဖြစ်၍ ဤညနေကို ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ဘယ်အခါမျှမေ့မည်မဟုတ်ပါ။

မစ္စတာဘရောင်းက ကလိုဆီအတွက် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ပေး၏။ ဆရာဝန်က နောက်တစ်နေ့မနက် ဓာတ်မှန်ရိုက်ရန်အတွက် သူ့ ဆေးခန်းသို့ ခေါ်ခဲ့ရန် ညွှန်ကြား၏။ မစ္စတာဘရောင်းက သူ့အဝတ်အစားများကို ခေတ္တယူဝတ်ရန်အတွက် ထုတ်ပေး၏။ သူ့ဇနီးနှင့်သမီးများကလည်း အလွန် ဖော်ရွေကြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ရှစ်နာရီထိုးမှ ကျွန်တော်အိပ်ရာမှနိုး၏။ ကျွန်တော်နိုးသော အချိန်၌ မစ္စတာဘရောင်းမရှိတော့။ နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်ခန့်ဝေးသော ပို့အော့စပိန်မြို့ရှိ သူ့ရုံးသို့သွားပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဒရီနီဒတ်မှ အာဏာပိုင်များက ကျွန်တော်တို့အပေါ် မည်သို့ သဘောထားသည်ဟူသော သတင်းများကို ညနေ ပြန်လာလျှင် စုံစမ်းလာခဲ့မည်ဟု သူ့ဇနီးက

ပြန်ပြောပြ၏။ ကျွန်းသမားသုံးယောက်နှင့် သူ့ဇနီး၊ သူ့သမီးများကို ချန်ထားရဲသော မစ္စတာဘရောင်း၏သတ္တိကိုလည်း ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ချီးကျူးမိ၏။ တကယ်တော့ သူ ကျွန်တော်တို့ကို လူကောင်းများအဖြစ် သဘောထားသည်ကို လက်တွေ့သက်သေပြလိုက်ခြင်း ပင် မဟုတ်လား။

ညနေငါးနာရီတွင် မစ္စတာဘရောင်း ပြန်ရောက်လာ၏။

“ကဲ မိတ်ဆွေတို့၊ ကျွန်တော် အားလုံးစီစဉ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ မနက်ဖြန် ပို့အော့စပိန်မြို့က အာဏာပိုင်တွေဆီ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးမယ်။ အင်္ဂလိပ် ဥပဒေအရ ခင်ဗျားတို့ ဒရီနီဒတ်မှာ နှစ်ပတ်ပဲနေလို့ရမယ်။ ဒါထက်ပိုနေလို့မရဘူး။ ကျွန်တော်လဲ ဒီနေ့ အမျိုးမျိုးကြိုးစားကြည့်တယ်။ ဘယ်လိုမှ ကြိုးစားလို့ မရဘူး။ မနက်ဖြန် ပို့အော့စပိန်မြို့ ရောက်တော့ ခင်ဗျားတို့ ရဲအချုပ်ထဲ သွားမနေရအောင်လဲ ကျွန်တော်စီစဉ်ခဲ့တယ်။ ကလိုဆီက ဆေးရုံမှာသွားနေရမယ်။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ခရစ်တော်ကယ်တင်ရေး တပ်ဖွဲ့ရဲ့ရိပ်သာမှာ သွားနေရမယ်”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မစ္စတာဘရောင်းကားနှင့် ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ ၏။ ပထမဆုံး ဆေးရုံသို့သွားပြီး ကလိုဆီကို ဆရာဝန်နှင့်တွေ့ပေး၏။ ဆရာဝန်က ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့သူငယ်ချင်းကို ကျွန်တော့်ဆေးရုံမှာ စိတ်ချလက်ချထားခဲ့ကြပါ။ ဧည့်လာချိန်လဲ ဒီမှာ သတ်မှတ်ပေးထားတာမရှိဘူး။ ခင်ဗျားတို့ တွေ့ချင်တဲ့အချိန် လာတွေ့ကြပါ”

မစ္စတာဘရောင်းက မြို့ထဲသို့ ကားကိုဆက်မောင်းလာခဲ့၏။ မြို့မှာ အလွန်စည်၏။ ကပ္ပလီအလုပ်သမားနှင့် အသားဝါတရုတ်အလုပ်သမားများနှင့် ပြည့်နေ၏။ ယာဉ် အသွားအလာမှာလည်း အလွန်ထူထပ်လှ၏။ ခရစ်တော် ကယ်တင်ရေးတပ်ဖွဲ့၏ရိပ်သာရှေ့ တွင် မစ္စတာဘရောင်းက ကားကိုရပ်လိုက်၏။ အဆောက်အအုံမှာ ကျောက်တုံးများနှင့်စီ၍ ဆောက်ထားသော အဆောက်အအုံ ဖြစ်၏။ ရိပ်သာတွင်းရှိ အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားအားလုံး ပင် ကျွန်တော်တို့ကို ဖော်ရွေစွာကြိုဆို၏။ ပြင်သစ်စကားကို မည်သူမျှ ကောင်းစွာမတတ်ကြ ပါ။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်သာ စကားပြောကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ပြောဆိုနေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ဘာမျှနားမလည်။ သို့သော် သူတို့မျက်နှာအားလုံးမှာ ကျွန်တော့်တို့ အပေါ်၌ လိုလိုလားလားရှိသည်ကိုမူ အထင်အရှားမြင်သာနေ၏။

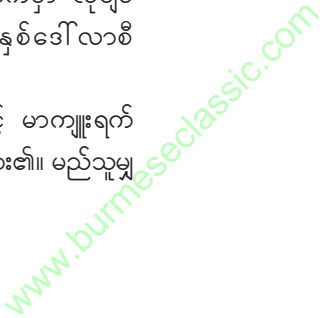
တပ်ဖွဲ့မှူးတစ်ယောက်က ရိပ်သာဒုတိယအထပ်ရှိ ကျွန်တော်တို့အိပ်ရမည့်အိပ်ခန်း ကို လိုက်ပြ၏။ ခုတင်ဘေးတွင် ဆပ်ပြာ၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါကအစ အကုန် အဆင်သင့် ရှိကြ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ညစာစားမလား၊ ညစာစားချိန်က ၇-နာရီပါ”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့မဆာဘူး၊ မြို့ထဲကိုခဏသွားလည်ချင်တယ် ခင်ဗျ”

“သွားလည်ပါ။ သွားလည်ပါ။ ခင်ဗျားတို့အိပ်ရာခေါင်းအုံးတွေအောက်မှာ လိုချင် တဲ့အသေးအဖွဲလေးတွေရှိရင်ဝယ်နိုင်အောင်လို့ ဒရီနီဒတ်ဒေါ်လာ နှစ်ဒေါ်လာစီ ထည့်ထားပေးတယ်။ ဒီငွေတွေလဲ ယူသွားပါ။ သုံးချင်တာသုံးနိုင်တာပေါ့”

နောက်ဆယ်မိနစ်အတွင်း မြို့လယ်လမ်းမပေါ်သို့ ကျွန်တော်နှင့် မာကျူးရက် တို့ရောက်သွားကြလေပြီ။ လူအုပ်ကြီးကြားအတွင်း ကျွန်တော်တို့တိုးဝှေ့၍ သွား၏။ မည်သူမျှ

ကျွန်တော်တို့ကို ဂရုမစိုက်၊ သတိမထား။ လမ်းသွားရသည်မှာ အလွန်လွတ်လပ်လှ၏။
ပျော်စရာကောင်းလှ၏။

အရက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ကျွန်တော်တို့ဝင်သွား၏။ ဘီယာနှစ်လုံးမှာလိုက်၏။

“ဒေါ်လာဝက်ကျပါတယ်ရှင်”

စားပွဲထိုးများမှာ အမျိုးသမီးများဖြစ်၏။ အင်ဒီးယန်းမဖြစ်၏။ ဆံပင်ကို
နောက်ဘက်သို့ဖားလျားချထားပြီး ဂါဝန်အတိုလေးကို ဝတ်ထား၏။ မျက်လုံးများမှာ
ကြည်လင်ပြီး အလွန်လှ၍ နေ၏။

ဘီယာဖိုးကို မာကျူးရက်ကပေးလိုက်၏။ ဘီယာမှာသောက်၍ အရသာရှိလှ၏။
တစ်ပုလင်းကုန်သည်နှင့် နောက်တစ်ပုလင်းကို မှာချင်စိတ်ပေါ်လာ၏။ မာကျူးရက်
ဆက်သောက်ရန်အကြံပေး၏။ ကျွန်တော်က လက်မခံ။

“ကျွန်တော်တို့ သူများရိပ်သာမှာ ဧည့်သည်လုပ်နေရတဲ့အချိန်မှာ အရက်
မူးအောင်သောက်လို့မဖြစ်သေးဘူး။ အားလုံး အထင်မြင်သေးစရာဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဘီယာနှစ်လုံးလောက်နဲ့တော့ မမူးနိုင်ပါဘူးဗျာ”

“မူးမူး - မမူးမူးဗျာ၊ ရောက်ရောက်ချင်းနေ့မှာ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်ထားကြရင်
ကောင်းမယ်။ သွားကြစို့”

အရက်ဆိုင်မှ ပြန်ထွက်လာကြ၏။

မြို့လယ်ခေါင်လမ်းမအတိုင်း ကျွန်တော်တို့လျှောက်သွားကြ၏။ မကြာမီ သင်္ဘော
ဆိပ်အနီးသို့ ရောက်လာကြ၏။ မြစ်တွင်း၌ဆိုက်ထားသော သင်္ဘောများမှာ သင်္ဘောမျိုးစုံ
ဖြစ်၏။ ပန်းမားမှလာသောသင်္ဘော၊ အမေရိကန်သင်္ဘော၊ ဂျာမန်သင်္ဘော၊ ဟော်လန်
သင်္ဘော။ သင်္ဘောဆိပ်အနီးရှိ အရက်ဆိုင်များ၊ ကပွဲခန်းများ၌ ရောက်နေသော
သင်္ဘောသားများမှာလည်း လူစုံပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ဝင်သွား၏။
ဧည့်ကြိုအမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဆီးကြိုလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ ငွေလဲချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်၊ ကြွပါရှင်”

ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသမီးနောက်မှ လိုက်သွားကြ၏။ ဆိုင်ရှင်မှာ တရုတ်အမျိုးသား
တစ်ဦးဖြစ်၏။ ဆိုင်တွင်း၌လည်း သင်္ဘောသားများနှင့်ပြည့်နေ၏။

“ဘာငွေလိုချင်လို့လဲ”

“ပြင်သစ်ငွေပါ”

“ဘယ်လောက်တန်လဲ”

“ဖရန့်တစ်ထောင်တန်ပါ”

“နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပါလား”

“မပါဘူး”

“သင်္ဘောသား မှတ်ပုံတင်လက်မှတ် ပါလား”

“မပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျားတို့မှာ ဘာသက်သေခံအထောက်အထားလက်မှတ် ပါလဲ”

“ဘာမှမပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဆိုင်ရှင်တရုတ်က ကျွန်တော်တို့ကို အံ့ဩစွာစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ တစ်ချိန်တည်း

တွင် သက်သေခံအထောက်အထား ဘာလက်မှတ်မျှမပါသဖြင့် ငွေလဲ ပေါ်ရမည်ကို တွန့်ဆုတ်နေဟန်လည်းရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဘယ်သို့ သူ့ကို ရှင်းပြရမည်မသိ။ ထိုအချိန်၌ သင်္ဘောသားတစ်ယောက် မလှမ်းမကမ်း စားပွဲတစ်ခုမှ ကျွန်တော်တို့အနီး ထလာသည်။

“သူတို့ငွေလဲပေးလိုက်ပါ။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အထောက်အထားက ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို မှတ်ပါ”

ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကလည်း နားလည်မှုရှိစွာပင် ထိုသင်္ဘောသား၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ကိုယူ၍ နံပါတ်မှတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ငွေကို ဒရီနီဒတ် ဒေါ်လာငွေများနှင့်လဲပေးလိုက်၏။ ဖရန့်ငွေတစ်ထောင်မှာ ဒရီနီဒတ်ဒေါ်လာ နှစ်ရာငါးဆယ် ရ၏။ ကျွန်တော် တစ်ဒေါ်လာကို ဧည့်ကြိုအမျိုးသမီးကို ပေးလိုက်၏။

အိတ်ထဲ၌ ဒေသခံငွေရောက်လာပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ပြန်မအိပ်ကြသေးဘဲ မြို့တွင်းမှကပ္ပဲခန်းများသို့ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်းကူး၍ လှည့်ပတ်ကြည့်ကြ၏။ အလွန် ပျော်စရာကောင်းလှပါသည်။ ပို့အော့စပိန်မြို့၏ညမှာ ငွေဖြစ်၏။ ငွေရှိသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ဝင်သွားသော ကပ္ပဲခန်းတိုင်းတွင် အလွန်မျက်နှာပွင့်၏။ လူတိုင်းပင် ကျွန်တော် တို့ကို ဖောရွေစွာဆက်ဆံ၏။ ထိုညက ကျွန်တော်တို့တည်းခိုသော ခရစ်တော်၏ တပ်ဖွဲ့ရိပ်သာသို့ပြန်ချိန်၌ ညနှစ်နာရီထိုးလေပြီ။

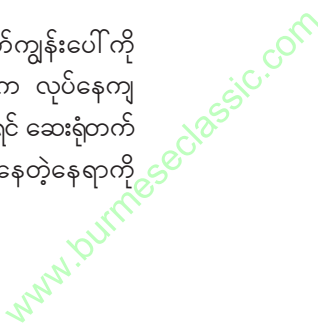
“ကျွန်တော်တို့ကို ရိပ်သာက တစ်ယောက်ယောက်စောင့်နေရင်တော့ အားနာစရာ ကြီး ဖြစ်တော့မယ်ဗျာ။ မြန်မြန်လစ်ကြစို့”

မာကျူးရက်က အငှားကားတစ်စီးကို လက်ပြတားလိုက်၏။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရိပ်သာသို့ပြန်ရောက်လာ၏။ ရိပ်သာထဲသို့ဝင်လိုက်မိလျှင် စိတ်ပူလာခဲ့သည့်အတိုင်းပင် လက်တွေ့ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်နေ၏။ တပ်ဖွဲ့ ၏တာဝန်မှူးဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော်က အမျိုးသမီးကို မြင်မြင်ချင်းပင် အနူးအညွတ် တောင်းပန်လိုက်၏။ အမျိုးသမီးက ပြင်သစ် စကားမတတ်ပါ။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကိုပြန်ပြော၏။ ကျွန်တော်တို့က နားမလည်။ အိပ်ခန်းသော့ကိုလှမ်းပေး၏။ အမျိုးသမီးမျက်နှာ၌ ကျွန်တော်တို့အပေါ် ငြိုငြင်ပုံကို လုံးဝမတွေ့ရပါ။

ထိုညက မနက်လေးနာရီထိုးသည်အထိ ကျွန်တော်အိပ်မပျော်ပါ။ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲတွင် တစ်ကျွန်းရောက်သည့်အချိန်မှ ယနေ့ညအထိ အဖြစ်အပျက်များကို ရုပ်ရှင် ပြသည်ကို ကြည့်ရသလို တစ်ခုချင်းအသေးစိတ် ပြန်မြင်နေ၏။ ထောင်ဆေးရုံအုတ်ရိုးပေါ်မှ ညကြီးအမှောင်ထုအတွင်း၌ ခုန်ချပုံ၊ ဂျိုးဇက်၏ ပညာပြခံရပုံ၊ ပင်လယ်အတွင်း၌ မုန်တိုင်း ဒဏ်ခံရပုံများမှာ ကျွန်တော့်စိတ်တွင်း၌ ကြောက်လန့်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များအဖြစ် အကုန် ပြန်မြင်နေ၏။ မည်သို့မျှ အိပ်ပျော်သွားအောင် ကြိုးစား၍မရ။

နောက်တစ်နေ့မနက် ဆယ်နာရီတွင် မစ္စတာဘရောင်း ကျွန်တော်တို့ အိပ်ခန်းတွင်း သို့ ဝင်လာ၏။

“ထကြချို့၊ ထကြ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီမနက် ရဲဌာနသွားပြီး ဒရီနီဒတ်ကျွန်းပေါ်ကို တရားမဝင်ဝင်လာမိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း တရားဝင်သတင်းပို့ရမယ်။ ဒါက လုပ်နေကျ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တစ်ခုပါ။ ဘာမှတော့ အရေးတကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ ကိစ္စပြီးရင် ဆေးရုံတက် နေတဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲဘော်ဆီ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်။ သူ အရိုးကျိုးနေတဲ့နေရာကို

ရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်မှန်လဲ ဒီနေ့ ရမယ်”

ကျွန်တော်တို့ သတင်းသွားပို့ရသော ရဲဌာနမှာ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုနေသော ရိပ်သာမှ ကိုက်နှစ်ရာခန့်သာဝေး၏။ လမ်းလျှောက်သွားကြ၏။ ရဲအမှုထမ်းအားလုံးကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ပြင်သစ် တစ်ကျွန်းသမားတွေဖြစ်သည်ကို သိသော်လည်း သံသယရှိသောမျက်လုံးများနှင့် မည်သူမျှမကြည့်ကြ။ ကာကီဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ထားသော အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသည့် ရဲအရာရှိတစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ကို စစ်ဆေး၏။

“ခင်ဗျားတို့ နာမည်တွေက . . .”

“ကျွန်တော်က ပါပီလွန်ပါ”

“ကျွန်တော်က မာကျူးရက်ပါ”

“အသက်တွေက”

“ဆယ့်ကိုးနှစ်နဲ့ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပါ”

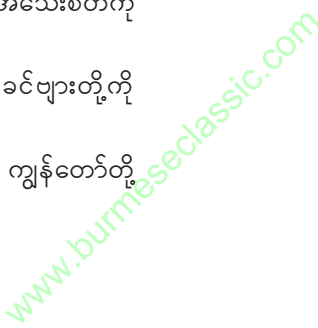
ကျွန်တော်တို့ ကျူးလွန်ခဲ့သောပြစ်မှုများနှင့်ပြစ်ဒဏ်များ အသေးစိတ်မေး၏။

“လူသတ်မှုကို ကျွန်တော်တို့အင်္ဂလိပ်ဥပဒေမှာလဲ သေဒဏ်အထိ ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်နိုင်ငံရဲ့တရားစီရင်မှုဥပဒေတွေအပေါ်မှာ တော့ ဘာမှမဝေဖန်ချင်ဘူး။ အဲ . . . အကျဉ်းသမားတွေကို တစ်ကျွန်းပို့ပြီး ညည်းတဲ့ လုပ်ရပ်ကိုတော့ သိပ်မကြိုက်ချင်ဘူး။ သိပ်လူမဆန်တဲ့စနစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ယူဆတယ်။ ထားပါတော့လေ၊ ဒါလဲ သူ့နိုင်ငံနဲ့ သူ့စနစ်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ဆိုင်တဲ့အပိုင်းကိုပဲ ခင်ဗျားတို့ကို ရှင်းအောင်ပြောပြမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့တရားဥပဒေအရ တရားမဝင် ဝင်လာတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကျွန်းပေါ်မှာ နှစ်ပတ်ထက်ပိုပြီး နေခွင့်မရှိဘူး။ အင်မတန် မရှောင်မလွဲသာတဲ့အကြောင်းမျိုးရှိရင်တောင် ဆယ်ရှစ်ရက်အထိပဲ နေခွင့်ပြုတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ နှစ်ပတ်အတွင်း ဒီကျွန်းပေါ်က ပြန်ထွက်ရမယ်။ ခင်ဗျားတို့လေ့ကို ကျွန်တော် သွားစစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ၊ ပင်လယ်ခရီး ဆက်မသွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ဘာမှမတွေ့ဘူး။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့စိတ်ထဲက ပြင်ချင်တဲ့နေရာရှိရင်လဲ ကျွန်တော်တို့ဘုရင့်ရေတပ်သင်္ဘောကျင်းက အခမဲ့ပြင်ပေးမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ပြင်ချင်တဲ့ နေရာကိုသာပြော။ နောက် ခင်ဗျားတို့ပြန်ထွက်သွားရင်လဲ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျား လှေအပေါ် မှာ ရိက္ခာအပြည့်နဲ့ ပင်လယ်မြေပုံ၊ အိမ်မြှောင် အကုန်ပေးလိုက်ဦးမယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို တောင်အမေရိကနိုင်ငံတချို့ကတော့ လက်ခံချင်လက်ခံလိမ့်မယ်။ အဲ . . . ဒါပေမဲ့ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံကိုတော့ မသွားနဲ့နော်၊ အဲဒီနိုင်ငံကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို လက်မခံရုံမဟုတ်ဘူး။ ပြင်သစ် အာဏာပိုင်တွေလက်ထဲကို ပြန်အပ်ဦးမယ်။ ဟောဒီမှာ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်နှစ်ခု၊ ဒီနံပါတ်နှစ်ခုကို ခင်ဗျားတို့ သေသေချာချာမှတ်ထား၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီကျွန်းပေါ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘာပြဿနာပေါ်ပေါ် ဒီနံပါတ်နှစ်ခုကိုဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီ တောင်းပါ”

ထို့နောက် ရဲကြပ်ကြီးတစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အသေးစိတ်ကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်မေးပြီးမှ မှတ်တမ်းတင်ပြန်၏။

“ကိုင်း . . . ခင်ဗျားတို့သွားနိုင်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ကျွန်းပေါ်မှာ ခင်ဗျားတို့ကို ဆယ်ရှစ်ရက် နေခွင့်ပြုလိုက်တယ်”

စောစောက နှစ်ပတ်သာနေခွင့်ပြုသည်ဟု သိထားသော်လည်း ကျွန်တော်တို့

ပြန်ခါနီးတွင် ကျွန်တော်တို့ကို ဆယ့်ရှစ်ရက်နေခွင့်ပြုလိုက်ကြောင်း ကြားသိလိုက်ရ၏။
 ကလိုဆီရီရာဆေးရုံသို့ မစ္စတာဘရောင်းကားနှင့် ဆက်သွားကြ၏။ ဆေးရုံ၌
 ကလိုဆီရီရာဆေးရုံတွင် ဆရာဝန်ကိုလည်း အဆင်သင့်တွေ့ရ၏။
 “ခင်ဗျားတို့သူငယ်ချင်းရဲ့ခြေထောက်ကျိုးတဲ့နေရာကို ဘယ်သူ ကျပ်စည်းပေး
 တာလဲ”

ဆရာဝန်က ကျွန်တော်နှင့် မာကျူးရက်ကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် စည်းပေးတာပါ”

“ခင်ဗျားစည်းပေးတာ အနေအထားသိပ်မှန်တယ်။ အရိုးက ပြန်တောင် ဆက်ချင်
 နေပြီ။ ကျွန်တော် ဘာမှအထူးလုပ်ပေးစေတောင်မလိုတော့ဘူး။ ပတ်တီး အသစ်ပဲပြန်စည်း
 ပေးမယ်။ ကလိုဆီ. . ခင်ဗျား ဆေးရုံမှာပဲ ဆက်နားနေချင်လား၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းတွေနဲ့
 လိုက်သွားချင်လား”

“ကျွန်တော် လိုက်သွားချင်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“ကောင်းပြီ လိုက်သွားချင်ရင် မနက်ဖြန်ကျတော့လိုက်သွား၊ ကျွန်တော် အရိုးပတ်တီး
 အသစ်ပြန်စည်းပေးမယ်။ ခင်ဗျား လမ်းသွားရလွယ်အောင် ချိုင်းထောက်တစ်ခုလည်း
 ပေးလိုက်မယ်”

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံးပင် ကလိုဆီအနီး၌ မာကျူးရက်နှင့်ကျွန်တော် နေခဲ့ကြ၏။
 မိုးချုပ်မှပင် ဆေးရုံမှ ရိပ်သာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကလိုဆီကို ဆေးရုံမှကျွန်တော်တို့သွားကြိုခဲ့ကြ၏။

ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးအတွက် ကျွန်တော်တို့ပြင်ဆင်ကြ၏။ သွားရမည့် ခရီးမှာ မနီးပါ။
 ကိုလံဘီယာနိုင်ငံမှ အနီးဆုံးဆိပ်ကမ်းဖြစ်သော စင်တာမာနီမြို့ မှာ မိုင်(၇၅၀)ဝေး၏။
 ပနားမားနိုင်ငံသို့သွားရမည့်ခရီးမှာ မိုင်(၁၃၀၀)ဝေး၏။ ကော်စတာရီကာနိုင်ငံသို့ခရီးမှာ
 မိုင်(၁၄၀၀)ဝေး၏။ ရှေ့နေ မစ္စတာဘရောင်းထံသို့ ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်သင့်သောနိုင်ငံကို
 အကြံဉာဏ်တောင်း၏။

“ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော်တို့ကျွန်းပတ်လည်က တိုင်းပြည်တွေ အားလုံးမှာရှိတဲ့
 အင်္ဂလိပ်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးတွေကို ဖုန်းဆက်ပြီးစုံစမ်းကြည့်ပြီးပြီ။ ကူရာကားအားမှာ ခင်ဗျားတို့
 ခဏပဲနားလို့ရမယ်။ ကိုလံဘီယာနိုင်ငံအနေနဲ့တော့ သူတို့နိုင်ငံကိုရောက်လာတဲ့ တစ်ကျွန်းက
 ပြေးလာတဲ့လူတွေကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်မယ်ဆိုတာ ဥပဒေဘာမှလုပ်ထားတာမရှိသေးဘူး။
 ပနားမားနိုင်ငံမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီနေ့အထိ ပြင်သစ်ဂီရာနာက
 သူတို့နိုင်ငံတွေကိုရောက်အောင် ပြေးလာနိုင်တဲ့ တစ်ကျွန်းသမားတစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး”

ကျွန်တော်တို့ အချိန်ယူ၍ အမျိုးမျိုး ဆက်ဆွေးနွေး၏။

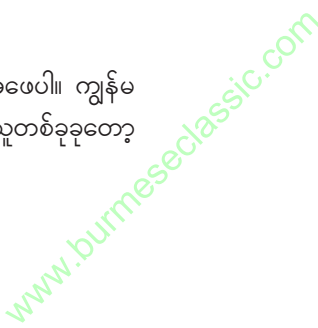
“ကျွန်မမြင်ထားတဲ့ ရှင်တို့ ဝင်ခိုနိုင်တဲ့ တစ်နေရာတော့ရှိတယ်”

မစ္စတာဘရောင်း၏သမီးက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်တော်က ဝမ်းမြောက်စွာ မေးလိုက်၏။

“ဟွန်းဒူးရ်စ်နိုင်ငံပါ။ အဲဒီနိုင်ငံက နန်းရင်းဝန်က ကျွန်မရဲ့မွေးစားအဖေပါ။ ကျွန်မ
 စာရေးပေးလိုက်မယ်။ ကျွန်မစာ ပါတယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်တို့နေလို့ရအောင် သူတစ်ခုခုတော့
 ကြံပေးမှာပါပဲ”

ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် ဟွန်ဒူးရဒ်စ်နိုင်ငံရောက်သည်အထိ ခရီးဆက်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ရေကြောင်းလမ်းများကိုရွေးချယ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံးခရီးစဉ်မှာ မိုင်(၆၇၀)ဝေးသော ကူရာကားအူးသို့ဦးတည်သွားမည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ကူရာကားအူးနှင့် ဟွန်ဒူးရဒ်စ်အကြားရှိ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကိုရောက်အောင်သွားမည်။ ထိုကျွန်းမှ ဟွန်ဒူးရဒ်စ် အရောက် ခရီးဆက်ကြမည်ဖြစ်၏။

ဆယ်ရက် ရှိသွားပြီ။

လှေဆေးကိုအသစ်ပြန်သုတ်၏။ ရေစူးအထိန်းတံကိုလည်း သံကွပ်များတပ်ပေး ၏။ လှေဝမ်းမှ အထိန်းသစ်သားချောင်းမှာ တစ်ချောင်းမျှ အပျက်အစီးမရှိပါ။ ရေတပ် သင်္ဘောကျင်းမှ ဆက်ဆံရေးအရာရှိဗိုလ်ကြီးမှာ အလွန် သဘောကောင်းသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့လှေရွက်တိုင်ကို ပိုစိတ်ချမှုရှိစေရန်ဟုဆိုပြီး အသစ်လဲပေး၏။ ရွက်သစ် လည်းတပ်ပေး၏။ တာပွန်ဟူသော ရေတပ် လှေကျင့်ရေးသင်္ဘောသို့ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွား ပြီး တပ်မှူးနှင့်မိတ်ဆက်ပေး၏။ တပ်မှူးမှာ ရေကြောင်းပညာကို အထူးဝါသနာပါသူဖြစ်၏။ အလွန်ဝေးလှသော ပြင်သစ်ဂီရာနာမှ ဒရီနီဒတ်သို့ရောက်အောင် လာနိုင်စွမ်းသော ကျွန်တော်၏ ပင်လယ်ကျွမ်းကျင်မှုကို အမျိုးမျိုးချီးကျူး၏။ နောက်တစ်နေ့မနက်ရှစ်နာရီတွင် သူ့သင်္ဘောသို့ ကျွန်တော်တို့ လှေငယ်လေးဖြင့် တစ်ကြိမ်အလည်ထပ်လာရန်လည်း ဖိတ်ခေါ်၏။

ကျွန်တော် နောက်တစ်နေ့တွင် မာကျူးရက်ကိုခေါ်ပြီး တပ်မှူးသင်္ဘော ရှိရာသို့ ကျွန်တော်တို့လှေငယ်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့၏။ လှေကျင့်ရေးစစ်သင်္ဘောအနီး သို့ ကျွန်တော်တို့ လှေငယ်ကပ်ခါနီးတွင် သင်္ဘောပေါ်မှ အလံများချပြီး ကျွန်တော်တို့ကို နှုတ်ဆက်၏။ သင်္ဘောပေါ်သို့ ကျွန်တော်တက်သွားလျှင် ရေတပ်အရာရှိတစ်ဦးကို ကြိုဆိုသကဲ့သို့ ခရာမှုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုကြိုဆို၏။ တပ်မှူးက ကျွန်တော့်ကို သူ့လက်အောက်အရာရှိများ ပညာသင်ရေတပ်ဗိုလ်လောင်းများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး ကျွန်တော်၏ပင်လယ်ကျွမ်းကျင်မှု များကို လှေငယ်ကို လက် ညှိုးထိုးပြ၍ အမျိုးမျိုးချီးကျူး၏။ ကျွန်တော်သာမက မာကျူးရက်ပါ အရာရှိများရှေ့တွင် မျက်နှာမထားတတ်ဘဲဖြစ်နေကြ၏။ တပ်မှူးက ပင်လယ်ရေခံသော တိရစ္ဆာန်သားရေပြားသုံးခုကို ထုတ်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လက်ဆောင်ပေး၏။ ဤသားရေပြားများမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဆက်ရသောခရီးစဉ်၌ နောင်အခါ အလွန်အသုံးဝင် သောပစ္စည်းများ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဒရီနီဒတ်ကျွန်းမှပြန်မထွက်ခွာမီ နှစ်ရက်အလိုတွင် မစ္စတာဘရောင်း ကျွန်တော် - တို့ထံ ရောက်ခဲ့ပြန်၏။ သူက ရဲစခန်းမှတပ်ဖွဲ့မှူးက တစ်ကျွန်းမှ သူတို့ ကျွန်းရောက်နေသော အခြားအကျဉ်းသားသုံးဦးကိုလည်း ကျွန်တော်တို့လှေဖြင့် ခေါ်သွားရန် မှာခဲ့ကြောင်းကို ပြောပြ၏။ ဤအကျဉ်းသားသုံးဦးကို လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်ခန့်က ပင်လယ်ပြင်မှ ဆယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ ကျွန်တော်တို့ မခေါ်ချင်ပါ။ မစ္စတာဘရောင်းကလည်း ဤလူသုံးယောက် ကို အပိုထပ်တင်သွားခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရှေ့ဆက်မည့်ခရီးစဉ်မှာ ပိုအန္တရာယ်များ လိမ့်မည်ကို သူ နားလည်သဘောပေါက်ပါသည်ဟုပြော၏။ ခက်သည်မှာ ကျွန်တော်တို့ အပေါ်၌ အလွန်ကောင်းခဲ့သော ရဲတပ်မှူးက မှာခဲ့သောစကားဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ငြင်းရ ခက်နေ၏။ ဘယ်သို့ ကြံရပါမည်နည်း။

“မစ္စတာဘရောင်း၊ ကျွန်တော် ရဲတပ်မှူးနဲ့တွေ့ခွင့်မရနိုင်ဘူးလား”

“ရပါတယ်”

မစ္စတာဘရောင်းက ရဲစခန်းသို့ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွား၏။ ရဲတပ်မှူး နှင့်ရဲကြပ်ကြီးကို အဆင်သင့်ပင်တွေ့ရ၏။ နှစ်ဦးလုံးပင် ကျွန်တော့်ကို ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီလူသုံးယောက်ကိုခေါ်သွားဖို့ ပြဿနာရှိမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ကျွန်တော်တို့လဲ ဘယ်လိုကြံရမှန်းမသိလို့ နောက်ဆုံး ဒီတစ်နည်းပဲရှင်းစရာ ရှိတယ်ဆိုတာမြင်ပြီး ခင်ဗျားတို့ကို ပြောခိုင်းလိုက်တာ။ ဒီ လူသုံးယောက်က လှေလဲ ပါမလာဘူး။ လှေကို သူတို့အထဲက ကျန်တစ်ယောက် သစ္စာဖောက်ပြီး ယူပြေးပြီလို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာလဲ လှေအစား ပေးစရာမရှိဘူး။ သူတို့စကားကိုလဲ ကျွန်တော်သိပ်မယုံ ပါဘူး။ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်တို့ကျွန်းမှာ သူတို့နေခွင့်ရအောင်ကြံကြတာနဲ့တူတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တည်ဆဲဥပဒေအရ သူတို့ကို ဘယ်လိုမှလဲလက်ခံပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ သူတို့ ကျွန်တော်တို့ကျွန်းက သူတို့အစွမ်းအစနဲ့ သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့အချိန်အတွင်း ပြန်မထွက်နိုင် ရင် ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တွေလက်ထဲကို ကျွန်တော်တို့ပြန်အပ်ပေးလိုက်ရုံပဲရှိတယ်။ ဒီလို လုပ်ရမှာလဲ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ မလုပ်ချင်ဘူး”

“ခွဲ သူတို့ ဘယ်မှာလဲ”

“အချုပ်ခန်းထဲမှာ”

“ကျွန်တော် တွေ့ခွင့်ရမလား၊ ဆရာသိတဲ့အတိုင်း လူစိမ်းသုံးယောက်ကို လှေပေါ်တင်သွားဖို့ဆိုတာ အင်မတန်အန္တရာယ်ကြီးပါတယ်။ ကျွန်တော် လူချင်းတွေ့ပြီး အခြေအနေကြည့်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါရစေ”

“ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ ကဲ. . . ဟိုလူတွေ သွားခေါ်ခဲ့စမ်း”

သူ့ဘေးမှ ရဲကြပ်ကြီးကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ငါးမိနစ်ခန့်အတွင်းပင် တစ်ကျွန်း ဆရာသုံးဦး ရောက်လာ၏။

“ဆရာတို့နောက်ကွယ်မှာ ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း စကားနည်းနည်း ပြောပါရစေ”

ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့်ရဲကြပ်ကြီးတို့က အပြင်ခေတ္တ ထွက်ပေးကြ၏။

“ကိုင်း. . . ဆရာတို့၊ ခင်ဗျားတို့ ရဲအရာရှိတွေကို ဘယ်လိုပဲပြောထား ပြောထား ကျွန်တော့်ကိုတော့ အားလုံးမှန်မှန်ကန်ကန်ပြန်ပြောစမ်းပါ။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော့် လှေနဲ့ခေါ်သွားပေးဖို့ ရဲအရာရှိတွေက ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာရပ်ခံနေကြတယ်။ ကျွန်တော် ကလဲ ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူတွေမှန်းလဲမသိဘူး။ ခင်ဗျားတို့က တစ်ကျွန်းကို ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာတွေလဲ”

“သုံးနှစ်ရှိပြီ”

“ကျွန်တော်က တစ်ကျွန်းရောက်တာ နှစ်လလောက်ပဲရှိသေးတယ်။ နောက် ဆေးရုံကတန်းပြီးလစ်လာတာမို့ ခင်ဗျားတို့ကိုမသိတာ၊ ကိုင်း. . . ဆိုပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့လှေက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဖျက်ပစ်လိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ပင်လယ်ခရီးကို ဆက်မသွားချင်တော့လို့ မသွားရဲတော့လို့”

“မသွားရဲတော့လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော့်လှေနဲ့ကော ခင်ဗျားတို့ ဆက်လိုက်ကြမလို့လား”

“မှန်တာပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်တို့မလိုက်ချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ကို ရဲတွေရဲ့မျက်နှာရှေ့က သူတို့ကျေနပ်အောင် တင်ခေါ်သွားပြီး သူတို့ မမြင်နိုင်တဲ့အကွာအဝေး ရောက်တော့ ကမ်းကပ်ပြီး ပြန်ချပေးပါ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး”

“ဘာ. . မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ကို ပြင်သစ် အာဏာပိုင်တွေလက်ထဲ ပြန်ပို့ခံကြရမှာကို ကြည့်ချင်လို့လား”

“မကြည့်ချင်ပါဘူး။ မကြည့်ချင်လို့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ခုဆွေးနွေးနေတာပေါ့၊ ခုဒီ ဒရီနီဒတ်ကျွန်းက အာဏာပိုင်ရဲတွေဟာ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ အင်မတန် ကောင်းထား တာ။ ကျွန်တော်တို့ သူတို့အပေါ်မှာ ဘာမှသစ္စာမဖောက်ချင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ သူတို့ကျွန်းက အဝေးရောက်တဲ့အထိခေါ်သွားမယ်လို့ ကတိပေးပြီးရင် တကယ်အဝေးရောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော်ခေါ်သွားမယ်။ အဲ. . တစ်ခုတော့ရှိ တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကော်စတာရီကားအထိ မလိုက်ချင်မလိုက်ကြနဲ့၊ ဒရီနီဒတ်ကျွန်းကိုလွန်တာနဲ့ အနီးဆုံးအဆင်ပြေဆုံးကမ်းမှာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို ချပေးမယ်”

သူတို့သုံးယောက်လုံး ကျွန်တော့်စကားကိုကြားပြီးနောက် တွေဝေသွားကြ၏။

“ကျွန်တော်တော့ မလိုက်ချင်ဘူးဗျာ။ ပင်လယ်ခရီးကို လုံးဝပြန်မသွားချင်တော့ ဘူး”

တစ်ယောက်က ရုတ်တရက် ပြောလိုက်၏။

“တို့ လှေကို အရင်သွားကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

တစ်ယောက်က အကြံပေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်. . ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်လှေကိုလိုက်ကြည့်ကြဦး၊ လှေ မြင်ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့လိုက်ချင်စိတ်ဖြစ်လာရင်လဲ လိုက်ကြပေါ့၊ မလိုက်ချင်ရင်လည်း ခင်ဗျားတို့ သဘောပဲ”

ရဲအရာရှိများထံခွင့်တောင်းပြီး ထိုလူသုံးယောက်ကို လှေဆိပ်သို့ ကျွန်တော် ခေါ် သွား၏။ လှေမြင်ပြီးနောက် သုံးယောက်လုံးပင် ကျွန်တော်နှင့်အတူလိုက်ရန် သဘောတူ လိုက်ကြ၏။

အစန်း (၇)

ပင်လယ်သို့ ဧကန်တမ်းကျော

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် လူစိမ်းတစ်ကျွန်းဆရာသုံးယောက်ကိုတင်၍ ဒရီနီဒတ် ကျွန်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ လှေဆိပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ညစဉ်အလည်သွားတတ်သော ညကလပ် မှအလှမယ်များ၊ မစ္စတာဘရောင်းနှင့် ရိပ်သာမှ ရိပ်သာမှူး တို့လိုက်ပို့ကြ၏။ အားလုံးပင် ကျွန်တော်တို့ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးစဉ်၌ ချောချောမောမောရှိစေရန်အတွက် ဆုတောင်းပေး ကြ၏။

“သွားမယ်ဗျို့၊ အားလုံးပဲ”

ကမ်းခြေ၌ အားလုံးလက်ပြကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ကံကောင်းသည်မှာ လှေ ဆိပ်ကမ်းမှ ခွာသည်နှင့် ဆွဲသင်္ဘောတစ်စီးက ကြိုးပစ်ပေးပြီး ပင်လယ်ဝန်းရောက် သည်အထိတွဲသွား ပေး၏။ ထို့ကြောင့် ပင်လယ်ဝသို့ ခရီးဆန်ရသည်မှာ အချိန် သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

လှေပေါ်၌ အဆောင်စားနှစ်လက်ပါ၏။ တစ်လက်ကို မာကျူးရက်ကို ပေးထားပြီး တစ်လက်ကို ကျွန်တော်ဆောင်ထား၏။ လူစိမ်းသုံးယောက်ကို ကျွန်တော်တို့မယုံပါ။ ဒရီနီဒတ်ကျွန်းမှ ရဲအရာရှိများ၏ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်၍သာ ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ လုံးဝမခေါ် ချင်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်သည်ကို ကျွန်တော်တို့အားလုံးသိ၏။ ထို့ကြောင့် မာကျူးရက်နှင့်ကလိုဆီတို့က ညအိပ်ချိန်များတွင် တစ်လှည့်စီအိပ်ပြီး ကင်းစောင့် အမြဲထားရန်အတွက် ကျိတ်ပြီး သဘောတူထားကြ၏။

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ နာမည်တွေက ဘယ်လိုခေါ်ကြသလဲ”

ကျွန်တော် လှေပဲ့ကိုင်နေရာမှ လူစိမ်းသုံးယောက်ကိုလှမ်းမေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်က လက်လွန်းပါ”

“ကျွန်တော်က ဘရီတန်ပါ”

“ကျွန်တော်က ဒူးဖီးပါ”

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကနေဘယ်လို ပြေးလာကြတာလဲ”

“ခင်ဗျား သိမလား မသိဘူး။ ကာကိတ် ဆိုတဲ့စခန်း”

“မသိဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီစခန်းကပြေးလာကြတာ၊ ဒီစခန်းက စိန့်လောလင့်က မိုင် ငါးဆယ်အဝေးမှာရှိတယ်”

ဘရိတန်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဘယ်လို ထွက်ပြေးလာသလဲ”

“ဘာမှ အထူးမကြိုးစားရပါဘူး။ ဒီစခန်းက သိပ်လွတ်လပ်တယ်၊ အကျဉ်းသားတိုင်း စခန်းပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြိုက်သလို သွားလာနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်လုံး ဒီအတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး ထွက်လာခဲ့ကြတာပဲ”

“ဘာ . . ခင်ဗျားတို့ ငါးယောက်”

ကျွန်တော် အံ့ဩစွာ သူ့စကားကိုပြန်ထောက်၍ မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာတုန်းက ငါးယောက်ရှိတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ၊ ကျန်နှစ်ယောက်က”

“သေပြီ”

ဘယ်သို့ သေခြင်းဖြစ်ရမည်ကို ကျွန်တော်ချက်ချင်းတွေးယူ၍ရ၏။

“ဘယ်လို သေတာလဲ”

“ခင်ဗျားကို အစကပြန်ပြောပြမှသဘောပေါက်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ခု ဒီမှာရှိကြတဲ့ သုံးယောက်က ပင်လယ်အကြောင်းကို လုံးဝနားမလည်ဘူး။ ဟို သေသွားကြတဲ့ နှစ်ယောက် က ကျွန်တော်တို့ထွက်လာခင်တုန်းက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထောင်ထဲမရောက်ခင်တုန်းက တံငါလုပ်ဖူးတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကိုညာတယ်။ ထွက်ပြေးဖို့လေ့ဝယ်တဲ့ဆီမှာ သူတို့ တစ်ပြားမှမထုတ်ဘူး။ ပင်လယ်ထဲရောက်ရင် သူတို့နားလည်တဲ့ရေကြောင်းပညာက ကျွန်တော်တို့ထုတ်ပေးကြတဲ့ငွေထက် အဖိုးတန်လိမ့်မယ်လို့ပြောလို့ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ယုံပြီး သူတို့ဆီက တစ်ပြားမှ မတောင်းတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပင်လယ်ထဲရောက်လာကြ တယ်ဆိုရင်ပဲ ဒီနှစ်ကောင်လုံး ပင်လယ်အကြောင်းတစ်လုံးမှမသိဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်း ရိပ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုက်လို့ထွက်လာခဲ့မိပြီးမှ သူတို့ကို ဘာမှ ကျွန်တော်တို့ ရန်မရှာ ကြတော့ဘူး။ လိုရာခရီးရောက်အောင် အားလုံးလက်ရည်တစ်ပြင်တည်း ကြိုးစားကြဖို့ပဲ သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေက သိပ်ပြီး ညစ်တယ်၊ ကပ်တယ်၊ သူတို့ကြောင့် လမ်းမှာအကြိမ်ကြိမ်သေမလို ဖြစ်တယ်။ ဒါနဲ့နောက်ဆုံး ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်တော့လို့ သူတို့နှစ်ကောင်ထဲက အကြီးလုပ်တဲ့အကောင်ကို သတ်လိုက်တယ်၊ နောက် ကျန်တဲ့အကောင်ကတော့ သူ့ဟာသူ မလုံဘူးထင်ပါတယ်။ သူ့ကိုလဲ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်တော်သတ်တော့မှာပဲထင်ပြီး ညဘက် ကျွန်တော်တို့အိပ်နေကြတုန်း လှေပေါ်က တိတ်တိတ်ဆင်းပြီး ကမ်းဘက်ကိုရေကူးပြေးတယ်။ မှောင်နေတော့ သူကမ်းရောက် မရောက် ကျွန်တော်တို့မသိဘူး။ ရေနစ်သေသွားဖို့ဆိုတာများပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အထဲမှာ တစ်ယောက်မှပင်လယ်အကြောင်းကိုနားမလည်တဲ့အတွက် ဒရီနီဒတ် ရောက်တဲ့အထိ လမ်းမှာအမျိုးမျိုး ကျွန်တော်တို့ဒုက္ခရောက်ကြတယ်။ လှေမှောက်လိုက်တာလဲ အကြိမ်ကြိမ်ပဲ၊ ကံကြီးလွန်းလို့မသေကြတာ။ ကျွန်တော်တို့လှေကို ကျွန်တော်တို့ ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်လို့ ရဲစခန်းတုန်းကက ခင်ဗျားကိုပြောတာ တကယ်မဟုတ်ဘူး။ တကယ် အမှန်က ဒရီနီဒတ်

ကျွန်းနားရောက်ခါနီးမှာ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုနဲ့ဝင်တိုက်ပြီး သူ့ဟာသူ ပျက်သွားတာ၊ ခု ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကိုပြောတာတွေဟာ အကုန်အမှန်ပဲ၊ လိမ်ထားတာ တစ်ခုမှ မပါဘူး”

ကျန်နှစ်ယောက်ကလည်း ဘရိတန်၏စကား မှန်ကန်ကြောင်းကို ဝင်၍ ထောက်ခံ ကြ၏။

“ကိုင်း.. ခင်ဗျားတို့ရဲ့ပြီးခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို ဘာမှလဲ ကျွန်တော် ထပ်မပေး တော့ဘူး။ သိလဲ မသိချင်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ပင်လယ်ခရီးဆက် မသွားချင်ကြတော့တာ တစ်ကျွန်းကပြေးလာစတုန်းက လမ်းမှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးတွေကြောင့် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုင်း.. ရှေ့ခရီးဆက်ကြရမယ့်ဆီမှာတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘာမှသိပ်စိတ်ပူမနေကြနဲ့ တော့၊ ကျွန်တော် ပင်လယ်အကြောင်းကိုနားလည်တယ်၊ ကျွန်တော် ခိုင်းတဲ့အတိုင်း အတိအကျလိုက်လုပ်ကြ၊ အန္တရာယ်တွေတဲ့အချိန်တွေမှာလဲ ဘာမှမပျာနဲ့၊ ပင်လယ်မှာ အန္တရာယ်ကိုရင်ဆိုင်တဲ့အချိန်မှာ ပျာနေလို့မလွတ်ဘူး။ သွေးအေးအေးထားတတ်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ရေခွေးတည်ပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်စီသောက်လိုက်ကြ၏။ ထိုနေ့မှာ (၁၉၃၃)ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ (၉)ရက်နေ့ဖြစ်၏။ တစ်ကျွန်းမှထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့သည့် (၄၂)ရက်မြောက်နေ့ ဖြစ်၏။

သုံးရက်ရှိခဲ့ပြီ။

ထိုသုံးရက်အတွင်း ပင်လယ်ပြင်၌ မည်သည့်ထူးခြားချက်မျှ မတွေ့ရပါ။ ငါးပုံအုပ် များကိုမူ ကျွန်တော်တို့အနီးမှ မကြာခဏဖြတ်သွားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ငါးမိနိုးနိုးဖြင့် ငါးအုပ် တွေတိုင်း နောက်မှအမြဲလိုက်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့်ကြာ၏။ တစ်ကောင်မျှ မမိ။ လူသစ်သုံးယောက်ကမူ ကျွန်တော်တို့ လုပ်သမျှကို တစ်လုံးမျှဝင်မပြောပါ။ သူတို့မျက်နှာ များမှာမူ ရွှင်လန်းမှုမရှိ။ ပင်လယ်ခရီးဆက်နေရသည့်အဖြစ်ကို စိတ်ထဲ၌ သောကရောက် နေကြဟန်ရှိ၏။

လေးရက်မြောက်ညတွင် မှန်တိုင်းကျလာ၏။

ကြောက်စရာ မှန်တိုင်းဖြစ်၏။ ယခုအကြိမ်ကြုံတွေ့ရသောမှန်တိုင်း၏ ဆိုးရွားမှုမှာ လှိုင်းများသည် ဦးတည်ရပ်တစ်ခုတည်းမှမလာပါ။ အဘက်ဘက်မှ ပေါ်ချင်သလိုပေါ်လာ တတ်သဖြင့် လှေကိုမှောက်မသွားအောင် ကျွန်တော် ခက်ခဲစွာထိန်းနေရ၏။ မိုးကလည်း သဲမဲစွာရွာချ၏။ လှေဝမ်းတစ်ခုလုံး မိုးဒဏ်ကြောင့်ပင်လား၊ လှိုင်းဒဏ်ကြောင့်ပင်လား မမှန်းဆတတ်ပါ။ ရေပြည့်နေ၏။ ကျွန်တော့် ရဲဘော်ငါးယောက်လုံး ရမိရရာခပ်စရာများဖြင့် လှေဝမ်းထဲမှရေကို မရပ်မနား ပြန်ခပ်ထုတ်ပစ်နေရ၏။ မှန်တိုင်းမှာ ညတစ်ဝက်လုံးလုံး ကြာ၏။ မနက်ရှစ်နာရီထိုးမှ မိုးရပ်ပြီး နေထွက်လာ၏။ လေမှာမူ ညကလောက်မထန်တော့ သော်လည်း လေပြင်းတိုက်ဆဲဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်မှာ အိပ်ချင်လွန်းသဖြင့် မာကျူးရက်ကို ပဲ့ကိုင်တာဝန် ခေတ္တလွှဲလိုက်၏။ ဆယ်မိနစ်ခန့်ပင်မအိပ်လိုက်ရပါ။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ လှေဘေး တစ်ဖက်သို့လွင့်စင် ကျသွားပြီး အိပ်ပျော်ရာမှ ရုတ်တရက်လန့်နိုးသွား၏။ မမျှော် လင့်သောလေပြင်းဒဏ်ကို မာကျူးရက် ပဲ့ကိုင်ကျွမ်းကျင်စွာမထိန်းနိုင်သဖြင့် လှေမှောက်တော့မလိုဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

လှေပေါ်မှ အရေးပေါ်အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းပေါင်းများစွာရေထဲကျကုန်၏။ ရေများလည်း လှေဝမ်းပြည့်လုနီးပါး ဝင်ကုန်၏။ လှေမြုပ်သွားနိုင်သည့်အခြေအနေရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အစွမ်းရှိသရွေ့ ရေပြန်ခပ်ထုတ်ပစ်ကြ၏။ အလွန်ခက်ခဲစွာကြိုးစားရပါသည်။ ဝမ်းမြောက်စရာတစ်ခုမြင်တွေ့ရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ခေါ်လာခဲ့သော လူစိမ်းသုံးယောက် လုံးမှာ သူတို့တာဝန်ကိုသူတို့ အပြစ်ပြောစရာလုံးဝမရှိအောင် တာဝန်ကျေစွာ ဆောင်ရွက် ကြခြင်းဖြစ်၏။ နောက်နှစ်နာရီခန့်ကြာသောအချိန်၌ လေပြန်ငြိမ်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့ လှေပေါ်တွင် ပါခဲ့သော စောင်များ၊ မီးဖို၊ ရေနံဆီပုလင်းနှင့် ရေစည်တစ်လုံး မှန်တိုင်းထဲ ပါသွားခဲ့၏။

မွန်းတည့်ချိန်တွင် လှေပဲ့မှထပြီး ရေစိုနေသောဘောင်းဘီကို လဲဝတ်ရန်အတွက် ဘောင်းဘီအသစ်တစ်ထည်လိုက်ရှာ၏။ အဝတ်အစားထည့်သော သေတ္တာငယ်လေးတစ်လုံး မှာလည်း မှန်တိုင်းထဲပါသွား၏။ ထိုသေတ္တာထဲ၌ ‘တာပွန်’ ရေတပ်လှေကျင့်ရေးသင်တန်းမှ လက်ဆောင်ပေးလိုက်သော ပင်လယ်ရေဒဏ်ခံ တိရစ္ဆာန်သားရေပြားသုံးခုမှ နှစ်ခုပါသွား ခဲ့၏။ ကျွန်တော် အလွန်နှစ်မြောလှ၏။ လှေဝမ်းထဲတွင် ရမ်အရက်ပုလင်းနှစ်လုံး ပြန်ရှာတွေ့ ၏။ ဆေးရွက်အများစုမှာ ရေထဲမျောပါသွားပြီး ကျန်သောဆေးရွက်အနည်းငယ်မှာလည်း ပင်လယ်ရေစိုပြီး ပွထနေ၏။

“ကိုင်း.. ရဲဘော်တို့ တို့ ဒီကနေ့ကစပြီး ရိက္ခာကိုခွဲတမ်းစနစ်နဲ့ စကျင့် သုံးရတော့ မယ်၊ အထူးသဖြင့် သောက်ရေပဲ၊ ပထမဆုံး မီးဖိုမရှိတော့ဘူး၊ မီးဖို ပြဿနာကိုရှင်းကြ ရအောင်၊ ဟောဒီ ဘီစကွတ်ပုံးက ဘီစကွတ်တွေ ပထမဆုံး အကုန်စားလိုက်ကြမယ်၊ ဘီစကွတ်ကုန်ရင် ပုံးကိုဖောက်ပြီးမီးဖိုလုပ်မယ်၊ လောင်စာအဖြစ် သစ်သားပုံးတွေကျန်သမျှ တစ်ခုစီဖျက်ပြီး ထင်းလုပ်ကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး မည်သူမျှစိတ်ဓာတ်မကျပါ။ ရိက္ခာကိုနေ့စဉ် မည်သို့ ခွဲဝေမည်ကိုဆွေးနွေးခဲ့၏။ အားလုံးကပင် ဆေးရွက်ကျန်သည့်အနည်းငယ်ကို ပဲ့ကိုင်ရသော ကျွန်တော် အိပ်မငိုက်ရန်အတွက် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းအတွက် ချွေသုံးရန် သဘောတူကြ၏။

ခြောက်ရက် ကြာခဲ့ပါပြီ။

ခြောက်ရက်လုံး ကျွန်တော် တစ်မှေးမျှအိပ်ခွင့်မရပါ။ ပထမတစ်ကြိမ်ကကဲ့သို့ လှေမှောက်မည့်အန္တရာယ် ဒုတိယအကြိမ်ပေါ်စေရန် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပင် တောက်လျှောက်ပဲ့ကိုင်ခဲ့၏။ ယခု ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဆက်မထိန်းနိုင်တော့ပါ။ ပင်လယ်ပြင်မှာလည်း မှန်သားကဲ့သို့ငြိမ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အိပ်ရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး ပဲ့ကို မာကျူးရက် လက်သို့ လွှဲပေးလိုက်၏။

ကျွန်တော် ပြန်နိုးသောအချိန်၌လည်း ပင်လယ်ပြင်မှာ မှန်သားကဲ့သို့ ဆက် ငြိမ်သက်နေ၏။ ကျွန်တော်အိပ်ခွင့်ရသည့်အချိန်မှာ ငါးနာရီကြာ၏။ အလွန် အရသာရှိ လှပါသည်။

ညဘက်ရောက်ပြီ။

မြောက်စူးစူးကိုပြသောဓူဝံကြယ်မှာ ကောင်းကင်ပြင်တွင် ထိန်လင်းစွာထွန်းတောက် နေ၏။ လရောင်ကြောင့် ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာငွေရောင်လွန်းနေ၏။

“ကိုင်း.. အားလုံးနားထောင်၊ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ ခု ကျွန်တော်တို့ ကူရာကားအူး

၉၂

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

နဲ့ မဝေးတော့ဘူးထင်တယ်၊ လှေသွားလမ်းကို ကျွန်တော် အနောက်ဘက်ကိုချိုးလိုက်ချင်ပြီ။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒတ်(ချ်)ပိုင်တဲ့ အနောက် အင်ဒီးယန်းကျွန်းကို မလွတ်သွားချင်ဘူး။
ကျွန်တော်တို့မှာ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ရိက္ခာတွေလဲ ပြတ်တော့မယ် မဟုတ်လား။ အထူးသဖြင့်
ရေပြဿနာပဲ။ အနောက်ဘက်ကို လှေသွားလမ်းပြောင်းရင် အန္တရာယ်တွေ့နိုင်မယ့်
အခြေအနေအရ ကျွန်တော် ချိုးချင်ပြီ”

“လုပ်ပါ။ ခင်ဗျားသဘောပဲ၊ ခင်ဗျားက နားလည်တဲ့လူပဲ”

ဘရီတန်က လှမ်းပြောလိုက်၏။ ကျန်လူများကလည်း ဘရီတန်၏ စကားကို
ဝိုင်းထောက်ခံ၏။ ထိုညတွင် လေငြိမ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် လှေသွားနှုန်း အလွန်နှေး၏။
လှိုင်းလည်း လုံးဝမရှိပါ။

အခန်း (၈)

ကုရကားအား

စင်ရော်ငှက်။
 အလင်းရောင်မပေါ်သေးသောအချိန်ဖြစ်၍ ပထမ အသံကိုကြားရ၏။ နောက်
 အလင်းရောင်ပေါ်လာသောအခါ၌ ကျွန်တော်တို့လှေနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဝဲနေသော
 ငှက်ကို တွေ့ရ၏။
 အရုဏ်ကျင်းပြီ။
 နေဝန်းကြီး ပေါ်လာပြီ။
 ငှက်မြင်ရ၍ ကုန်းနှင့်မဝေးတော့ပြီကိုသိသော်လည်း ကုန်းကို ဘယ်အရပ်တွင်မျှ
 ရှာမတွေ့သေးပါ။ အမျိုးမျိုးရှာ၏။ မရ။
 ငှက် ဘယ်ကလာသနည်း။
 အမှောင်ပျိုးခွဲပြန်ပြီ။
 နေဝင်သွားပြီ။
 လပြည့်ဝန်းကြီးပေါ်လာ၏။
 ကျွန်တော်သည် လှေကို အနောက်စူးစူးသို့ဦးတည်ပြီး ဆက်သွား၏။ ညရှစ်နာရီ
 ခန့်တွင် လရောင်အောက် ရှေ့တည့်တည့်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် ကုန်းမြေ၏ အရိပ်အယောင်ကို
 တွေ့ရ၏။
 “ဟိုး. . . အရှေ့က အမည်းရိပ်လေးဟာ ကုန်းထင်တယ်”
 “ဟုတ်တယ်”
 မြင်တွေ့နေရသောမြင်ကွင်းမှာ မသဲကွဲပါ။ အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ အမည်းရိပ်
 လေးမှာ ကြီး၍လည်းမလာပါ။ ကုန်းမဟုတ်ဘဲ သန္တာကျောက်တန်း များလည်းဖြစ်နိုင်၏။
 နေရောင်ပေါ်သည်အထိ စောင့်ရဦးမည်။ လေအရှိန် အနည်းငယ်ပိုပြင်းလာ၏။ လှေသွား
 နှုန်းမြန်လာ၏။ ရှေ့မှမြင်ကွင်းမှာ ပို၍ သဲကွဲလာ၏။ ကုန်းမြေဖြစ်သည်မှာ သေချာသွား

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ရွက်မကြီးကိုချလိုက်၏။ လရောင်ကိုသာ အားထား သွားနေရသဖြင့် ပိုသေချာအောင် ရှေ့မှအထိန်းရွက်ကိုသာသုံး၍ ဆက်သွား၏။ နှစ်နာရီခန့် အချိန်အတွင်း ကမ်းအနီးရောက်လာခဲ့ပြီ။ ကမ်းသို့မကပ်သွားရဲပါ။ ကျောက်ဆောင်များ ရှိသည့်အန္တရာယ်ကိုတွေးမိပြီး လှေ ကျောက်ချခိုင်းလိုက်၏။

ကျောက်နှင့် မြေကြီး မထိပါ။

လှေမှာ ရှေ့သို့ဆက်သွားမြဲဆက်သွား၏။ ကျောက်ကြိုးပြန်တင်ခိုင်းလိုက်၏။ လေပြင်းတစ်ချက်ဝှေ့လိုက်၏။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးမှာ အလွန် မြန်ဆန်လှပါသည်။ လှေမှာ အရှိန်ဖြင့်ထိုးစိုက်ပြေးသွား၏။ ကျွန်တော် လှေဦးကို ပြန်လှည့်ရန်အချိန်မရတော့ပါ။ လှေဦးနှင့်ရှေ့မှ ကျောက်ဆောင်တစ်ခု ဝန်းခနဲ ဝင်တိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံး လှေပေါ်မှ လွင့်စဉ်ကျသွားကြ၏။

လှေဝမ်းကွဲသွားပြီ။

ကျွန်တော့်နားတစ်ဖက်နှင့်ကျောက်တန်းတစ်ခု အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဝင်ဆောင့်၏။ သွေးများ နားရွက်မှစီးကျလာ၏။ ကံကောင်းသည်မှာ ရေတိမ်ပိုင်း ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ချောမောစွာကုန်းပေါ်သို့ရောက်သွားကြ၏။ ကလိုဆီမှာ ခြေထောက်တွင် ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားသဖြင့် လှေပေါ်မှ လွင့်စဉ်ကျချိန်၌ အလူးအလဲခံလိုက်ရ၏။ မာကျူးရက်နှင့်ဘရီတန်တို့က ကလိုဆီကို ကုန်းပေါ်သို့ဆွဲတွင်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်က လှေဝမ်းအတွင်းမှ အိမ်မြှောင်နှင့် ပင်လယ်ရေဒဏ်ခံ သားရေပြားကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်၏။

ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။

မီးရောင်တစ်ခုခု တွေ့ရခိုင်းဖြင့် ကုန်းတွင်းပိုင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ကြ၏။

ဘာမျှမတွေ့။

“ဒီမှာပဲထိုင်ပြီး အလင်းရောင်ပေါ်တဲ့အထိစောင့်ကြသေးတာပေါ့”

မြေကြီးပေါ်တွင် ဖင်ထိုင်ချလိုက်ကြ၏။ မကြာမီ အလင်းရောင်ပေါ်လာ၏။ မလှမ်းမကမ်း၌ အိမ်ငယ်တစ်လုံးကိုတွေ့၏။ အိမ်ရှိရာသို့ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်သွား၏။ လမ်းတွင် ရေတွင်းပျက်တစ်ခုတွေ့၏။ ရေလုံးဝမရှိပါ။ မလှမ်းမကမ်း၌ မြည်းတစ်ကောင် နှင့်ဆိတ်သုံးကောင်ကိုတွေ့၏။ အိမ်အနီးသို့ရောက်ခဲ့ပြီ။

လူတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။

အိမ်ထဲသို့ တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာကြ၏။ မီးဖိုအနီး၌ ပတ္တူအိတ် တစ်လုံးတွေ့၏။ ကျွန်တော်ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ဒတ်(ချ်)ပိုက်ဆံများကိုတွေ့၏။ ထို့ကြောင့် ဒတ်(ချ်)ပိုင်နက် မြေပေါ်သို့ရောက်နေကြပြီ။

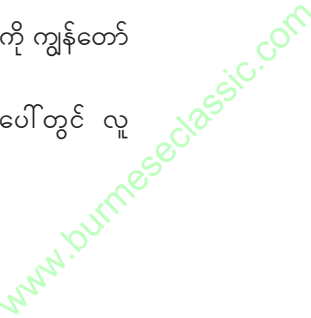
ဘိုနားရီ။

ကူရာကားအူး။

အရူးဘား။

ဤဒတ်(ချ်)ပိုင်နယ်မြေသုံးခုမှ တစ်ခုပေါ်တွင်ရှိရမည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ မူလနေရာတွင် ပြန်ထားလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ အိမ်ရှေ့တွင် ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လိုက်၏။ ကားပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်သာပါ၏။ လူကြီး ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ပြင်သစ်တွေမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကားပေါ်တက်ကြပါ”

ကျွန်တော် ကားရှေ့ခန်းတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ကျန်လူများ အနောက်ခန်းတွင် စုထိုင်ကြ၏။

“ခင်ဗျားတို့ လှေပျက်ပြီးရောက်လာကြတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရေနစ်ပြီး သေသွားတဲ့လူ ရှိသေးလား”

“မရှိဘူး”

“ဘယ်က လာကြတာလဲ”

“ဒရီနီဒတ်က”

“အဲဒီ မတိုင်ခင်ကရော”

“တစ်ကျွန်းက၊ ပြင်သစ်ဂီရာနာ တစ်ကျွန်းကပါ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ကျွန်းသမားတွေပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဒေါက်တာနားပါ”

သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဒီခြံကြီးဟာ ကျွန်တော့်ခြံပဲ၊ ဒီကျွန်းဆွယ်က ကူရာကားအူးက အပြင် ထွက်လာ တဲ့ကျွန်းဆွယ်ပဲ၊ ဒီကျွန်းကို မြည်းကျွန်းလို့ခေါ်တယ်။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လူမရှိဘူး။ ဆိတ်နဲ့ မြည်းတွေပဲရှိတယ်။ နောက် တစ်ကျွန်းလုံးက ဆူးပင်တွေချည်းပဲ။ ဒီဆူးပင်တွေကို မြည်းကျွန်း က လှပျိုဖြူလို့ ခေါ်ကြတယ်”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရယ်လိုက်ကြ၏။ ကားကိုစက်နှိုး၏။ မနိုးပါ။ ဒေါက်တာနား က ကားပေါ်မှဆင်းပြီး စက်ခေါင်းကိုဖွင့်လိုက်၏။ ပလပ်ကြိုးကို ပြန်တပ်လိုက်၏။ ကားဖြင့် ထွက်လာကြ၏။

လမ်းမှာအလွန်ကြမ်း၏။ မကြာမီ ထုံးဖြူသုတ်ထားသော တဲတစ်လုံး အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ လူမည်းကြီးတစ်ဦးထွက်လာ၏။ အဝတ်အစားကို သပ်ရပ်စွာဝတ်ထား၏။ ဒေါက်တာနားက ထိုလူမည်းကပုလီကို ဒတ်ချ်စကားနှင့် လှမ်းပြောလိုက်၏။ ဘာပြောကြ သည်ကို ကျွန်တော်တို့ မသိပါ။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာ ဆင်းနေခဲ့ကြပါ။ ကျွန်တော်ပြန်လာတဲ့အထိ ဘယ်မှ မသွားကြ နဲ့နော်၊ ဒီမှာပဲနေကြပါ”

ကားပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့ဆင်းလိုက်ကြ၏။ ဒေါက်တာနားက သူ့ကားကို ဆက်မောင်းထွက်သွား၏။ လူမည်းကပုလီက ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ရန်ပြော၏။ ကပုလီမှာအင်္ဂလိပ်စကားအနည်းငယ်တတ်၏။ သူ၏ပြောပြချက်အရ ဒေါက်တာနား ရဲစခန်းသွား၍ ရဲသွားခေါ်သည်ဟု သိရ၏။

မကြာမီ ဒေါက်တာနား ပြန်ရောက်လာ၏။ သူနှင့်အတူ ရဲကားတစ်စီးနှင့် ရဲသားငါးယောက်ပါလာ၏။ ရဲများမှာ ဂျာမန်ရဲဝတ်စုံနှင့်သဏ္ဍာန်တူသော ဝတ်စုံများကို ဝတ်ထားကြ၏။

“ကျွန်တော် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးပါ။ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ အားလုံးကို ဖမ်းရပါမယ်။ ခု ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်ပြီးကတည်းက ခင်ဗျားတို့ ဘာအမှုတွေ ကျူးလွန်ထား သလဲ”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၏ စကားကြောင့် အလွန်အံ့ဩ၍ သွား၏။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းချင်ကြသနည်း။

“ဒီမှာ ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ပြင်သစ်ဂီရာနာတစ်ကျွန်းက ပြေးလာတာပဲ။ အကျဉ်းသားတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ပိုင်နယ်မြေထဲကို ဝင်ချင် လို့ဝင်လာတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့လှေ ကျောက်ဆောင်နဲ့ဝင်တိုက်မိပြီးပျက်သွားလို့ အသက်အန္တရာယ်ကြောင့် မဝင်မဖြစ်တော့လို့ ဝင်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ ပိုင်နယ်မြေထဲမှာ ပြစ်မှုဆိုလို့ နှမ်းစေ့လောက်ရှိတဲ့ အမှုလေးတောင် မကျူးလွန်ဖူးဘူး။ ခင်ဗျားတို့ တရားဥပဒေကို ဘာမှမချိုးဖောက်ဘဲ ခင်ဗျား ဘာအတွက် ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းချင်တာလဲ”

ရဲအရာရှိက ဒေါက်တာနားဘက်သို့လှမ်းပြီး ဒတ်ချ်ဘာသာဖြင့် မေးခွန်း အချို့ကို မေး၏။ နောက် သူတို့အချေအတင်စကားပြော၏။ ထိုအချိန်၌ လူမည်းတစ်ယောက်က စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် ရောက်လာ၏။

“ဒီမှာ ဒေါက်တာနား၊ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်ကျွန်တော်တို့ကို ဒီလောက် ဖမ်းစေချင်တာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို နှစ်နာအောင် ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

ကျွန်တော်က ဒေါက်တာနားမျက်နှာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဖမ်းစေချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြဿနာက ဟောဒီကောင်က စတာ”

ဒေါက်တာနားက စက်ဘီးနှင့် ခုမှရောက်လာသည့်လူမည်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြော၏။

“ဒီကောင်က ကျွန်တော်ရဲ့အလုပ်သမား၊ ခင်ဗျားတို့ကျွန်းပေါ်တက် လာလာချင်း ရောက်သွားတဲ့ တဲလေးဟာ ဒီကောင်ရဲ့အိမ်၊ သူက ခင်ဗျားတို့ ကျွန်းပေါ်တက်လာ ကတည်းက နောက်က လိုက်ချောင်းကြည့်နေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သူ့အိမ်ထဲဝင်သွားကြ သေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ထဲဝင်မိတာနဲ့ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရောလား”

“ခင်ဗျားတို့ ဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ရေရှာတာပါ။ သောက်ရေရှာကြတာ”

“ငွေအိတ်ကို ယူတာက”

“မယူဘူး။ ဖွင့်ကြည့်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နိုင်ငံကိုရောက်လာကြမှန်းမသိလို့ ဘာငွေလဲဆိုတာကြည့်ပြီး ဘယ်နိုင်ငံရောက်နေတယ်သိရအောင် ငွေအိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်တာ။ ခင်ဗျားလူရဲ့ငွေ တစ်ပြားမှ ကျွန်တော်တို့မယူဘူး။ ဘာ ငွေတွေလဲဆိုတာ ကြည့်ပြီးတာနဲ့ ငွေအိတ်ပြန်ပိတ်ပြီး လက်ရာမပျက် ပြန်ထားခဲ့တယ်”

“ကျွန်တော်ကြားတာကတစ်မျိုး၊ စောစောက ဒီကောင်က ကျွန်တော့်ကိုလာပြော တယ်။ သူ့ငွေအိတ် သူ့အိမ်ထဲမှာမရှိတော့ဘူး၊ ပျောက်သွားပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ခိုးသွားပြီတဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ရဲကို သွားခေါ်တာ”

“ခင်ဗျား ခု သူ့အိမ်ထဲသွားပြန်ရှာကြည့်ပါလား၊ ကျွန်တော်တို့ထွက်လာတဲ့အထိ”

သူ့ငွေအိတ်က လက်ရာမပျက် ရှိသေးတယ်”

ရဲအရာရှိမှာ ကျွန်တော့်စကားကိုယုံကြည်ပုံရ၏။ ချက်ချင်း ရဲသား နှစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ငွေအိတ်သွားရှာရန် ကားဖြင့်ထွက်သွား၏။ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်အတွင်း ပြန်လာ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ငွေအိတ်ပါလာ၏။

“ခင်ဗျားတို့မှန်တယ်၊ ဒီကောင်လူလိမ်၊ ကျွန်တော် ဒီကောင့်ကို လိမ်လည်မှုနဲ့ အမှုဖွင့် အရေးယူပေးမယ်”

တော်ပါသေးသည်။ အားလုံးရှင်းသွားလေပြီ။ ဒေါက်တာနားကလည်း ကျွန်တော် တို့ကို တောင်းပန်၏။

“ကိုင်း.. ကျွန်တော်တို့ ရဲစခန်းကိုတော့ ခဏလိုက်ခဲ့ကြပါဦး”

ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက ကျွန်တော်တို့ကို သူ့ကားပေါ်တင်ပြီး ပြန်မောင်းထွက်လာခဲ့၏။ မြို့စပ်သို့ရောက်လျှင် ဥဒဟိုသွားလာနေကြသော လူမည်းပေါင်းများစွာကိုတွေ့၏။ အချို့မှာ စက်ဘီးဖြင့် လာနေ၏။

ရဲစခန်းသို့ရောက်လေပြီ။ ရဲသားများစွာကိုတွေ့ရ၏။ အားလုံးမှာ အဖြူရောင် ဝတ်စုံကို သပ်ရပ်စွာဝတ်ထား၏။ ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက ကျွန်တော်တို့ကို ရုံးခန်း ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွား၏။ ရုံးခန်းမှာ အအေးစက်တပ်ထား၏။ စားပွဲကြီးတစ်ခု နောက်တွင် ရဲအရာရှိကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေ၏။

“ဒါ ကျွန်တော်တို့ ရဲဝန်ထောက်ပါ”

ကျွန်တော်နှင့်ဝန်ထောက်ကိုမိတ်ဆက်ပေး၏။ ဝန်ထောက်မှာ ပြင်သစ်စကား လုံးဝမတတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကိုခေါ်လာသောရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကပင် စကားပြန် လုပ်ပေးရ၏။ ဝန်ထောက်ကလည်း ကျွန်တော်တို့အပေါ် ခိုးမှုဖြင့် မတရားစွပ်စွဲမိသည့် ကိစ္စအတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်းပြော၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုအစွပ်စွဲခံရတာ တစ်ခုတော့လဲ ကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရိုးသားမှုကို လက်တွေ့ပြခွင့် ရလိုက်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့က တရားမဝင် ကျွန်တော် တို့ပိုင်နယ်မြေထဲကိုဝင်လာတဲ့လူတွေဆိုတော့ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်ချုပ်ထား ရဦးမယ်။ ခင်ဗျားတို့ကိစ္စကို ဘုရင်ခံဆီ ဒီနေ့ပဲ ကျွန်တော် တင်ပေးမယ်။ ခင်ဗျားတို့အပေါ် ညာညာတာတာစဉ်းစားဖို့ကိုလဲ ကျွန်တော် ထောက်ခံပေးလိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် အားလုံးကတော့ ဘုရင်ခံရဲ့ သဘောပဲ။ ဘုရင်ခံရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်အမိန့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဆက်လုပ်ရမှာပဲ”

လူ(၁၂)ယောက်နေနိုင်သော အချုပ်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုတွင် ကျွန်တော်တို့ ခြောက်ယောက်တည်းကိုခွဲ၍ ချုပ်ထား၏။ အခန်းကျယ်ဝန်းသည့်အတွက် နေထိုင်ရသည်မှာ အလွန်သက်တောင့်သက်သာရှိပါသည်။ အချုပ်ခန်းထဲသို့ရောက်ပြီးမကြာမီပင် ကျွန်တော်က အခန်းအပြင်တွင်ရှိနေသော လူမည်းရဲအစောင့်အား ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကိုထောင်ပြ၍ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဆေးရွက်အနည်းငယ်နှင့် စီးကရက်လိပ်သောက်သောစက္ကူအချို့ကို ဝယ်ပေးရန် ပြော၏။ ပြင်သစ်စကားကို ထိုလူမည်းအစောင့်က နားမလည်။ ဒတ်(ချ်)ဘာသာ စကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်အော်ပြော၏။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူ့စကားကိုနားမလည်။ မကြာမီ အချုပ်ခန်းတံခါးပွင့်ပြီး အကျဉ်းသားဟုထင်ရသော ထောင်ကျများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသောအဝတ်အစားကိုဝတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက်ဝင်လာ

၏။ သူ့ လက်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့အတွက် အစားအစာများနှင့် စီးကရက်လိပ်သောက် နိုင်သော ဆေးရွက်များပါလာ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ကျွန်တော်တို့ အချုပ်ခန်းသို့ ရောက်လာ၏။

“ဘုရင်ခံက ခင်ဗျားတို့ကို အချုပ်ခန်းအပြင်ဘက်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက် ခွင့်ပေးဖို့မှာလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ ခင်ဗျားတို့အထဲက တစ်ယောက်မှ ထွက်ပြေးဖို့မကြိုးစားပါနဲ့၊ ထွက်ပြေးတဲ့ပြစ်မှုက အင်မတန်ကြီးလာနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ အထဲမှာ ခေါင်းဆောင်က ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ”

ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ခင်ဗျား ခေါင်းဆောင်ဆိုရင် ခင်ဗျားအနေနဲ့ နေ့တိုင်းမြို့ထဲကို နှစ်ကြိမ် သွားခွင့်ရမယ်၊ မနက်(၁၀)နာရီက (၁၂)နာရီထိတစ်ကြိမ်၊ ညနေ(၂)နာရီက (၄) နာရီ အထိတစ်ကြိမ်၊ ခင်ဗျားတို့မှာငွေပါလား၊ ဘာငွေပါလဲ”

“ပြင်သစ်ငွေနဲ့ အင်္ဂလိပ်ငွေ ပါပါတယ်”

“အဲဒီငွေနှစ်မျိုးလုံး ဒီတိုင်းပြည်မှာသုံးလို့ရတယ်၊ ခင်ဗျား မြို့ထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ အဖွဲ့အတွက် ဝယ်ချင်ရာသွားဝယ်ပါ။ ခင်ဗျားသွားတိုင်းမှာ အရပ်ဝတ်နဲ့ ရဲသားတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် အဖော်ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

“ကျွန်တော်တို့ကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ဖို့စဉ်နေလဲ ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်ထင်တာတော့ ခင်ဗျားတို့ကိုလူခွဲပြီး ရေနံတင်သင်္ဘောတွေနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်မယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဆိပ်ကမ်းကို ရေနံသင်္ဘော တစ်နေ့ကို အစင်းနှစ်ဆယ်လောက် အဝင်အထွက်ရှိတယ်၊ လက်ခံမယ့်သင်္ဘောမှာ ခင်ဗျားတို့ လိုက်သွား ရမှာပဲ”

“ဘယ်ကို လိုက်သွားရဖို့များသလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိသေးဘူး”

“ဥရောပနိုင်ငံတွေကို ဖြစ်နိုင်လား”

“သိပ်မထင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်း ဥရောပနိုင်ငံတွေကတော့ ပြင်သစ်နိုင်ငံနဲ့ ပြဿနာအတက်ခံပြီး ခင်ဗျားတို့ကိုလက်ခံကြမှာမဟုတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်ဥပဒေစိုးမိုးတဲ့နိုင်ငံတွေ ကလဲ ခင်ဗျားတို့ကိုလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်တော်တို့အပေါ် အားထားပါ။ ကျွန်တော်တို့ အဆင်အပြေဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်”

ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ပြန်ထွက်သွား၏။

ကျွန်တော်တို့ခြောက်ယောက် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးပြောသွားသောစကားများကို အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးကြ၏။

“ပါပီလွန်.. ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်တိုင်းပြည်ကသင်္ဘောက လက်ခံ ခေါ်သွားမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ”

ဘရီတန်က ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်လဲ တွေးလို့မရဘူး။ ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကိုယ်တိုင်တောင် ဘာမှ မပြော နိုင်သေးဘဲ”

“ကျွန်တော်တော့ ဒီပြဿနာက သိပ်လွယ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်တဲ့အခွင့်အလမ်းမှ မရှိတော့ဘဲ၊ သူတို့ စီမံပေးသမျှပေါ့”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ခေတ္တငြိမ်နေကြ၏။

ကျွန်တော့်မှာ တစ်နေ့ကိုတစ်ကြိမ် နှစ်နာရီထွက်ခွင့်ရသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံမှ ကျွန်တော်အပြင်ထွက်၏။ တစ်ပတ်ကြာသွားပြီ။ မည်သည့်ထူးခြား ချက်မျှမရှိပါ။ တစ်ညနေ တွင် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ ဒေါက်တာနားနှင့် ကက်သလစ်ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းဝင်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးတို့ ကျွန်တော်တို့အချုပ်ခန်း ရောက်လာကြ၏။ ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက ကျွန်တော်တို့ခြောက်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေး၏။

“ကျွန်ုပ်လဲ ဒတ်(ချ်)လူမျိုးသာဆိုပေမယ့် ကျွန်ုပ်ရဲ့အမျိုးနွယ်တွေက ပြင်သစ်ပါ။ ကက်သလစ်ဘုရင်မကြီးလက်ထက်မှာ ဘာသာရေးဖိနှိပ်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ဘိုးဘွားတွေက ပြင်သစ်ကပြေးလာပြီး ဟော်လန်မှာအခြေစိုက်ကြတယ်”

ဘုန်းကြီး၏ပြင်သစ်စကားမှာ အလွန်ပီသလှ၏။

“ကိုင်း.. ဆိုပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ကို သင်္ဘောကြုံနဲ့အဆင်ပြေရင် ပြေသလို တင်ပေး လိုက်ဖို့ စီစဉ်ထားပေးတယ်ဆို၊ အဲဒီလို သင်္ဘောကြုံနဲ့နိုင်ငံကူးသွားဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံ ခင်ဗျားတို့မှာ ဘယ်သူရှိသလဲ”

“ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“မရှိဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုမရှိဘဲ သင်္ဘောကြုံလိုက်ဖို့ ဘယ်လို စိတ်ကူးရခဲ့ကြတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့စိတ်ကူးရတာမဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ၊ ဒတ်(ချ်)အာဏာပိုင်တွေက စီစဉ်ပေးတာပါ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဘုန်းကြီးလည်း အလွန်အံ့ဩသွားပုံရ၏။ ရဲတပ်မှူး မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်တာပါ”

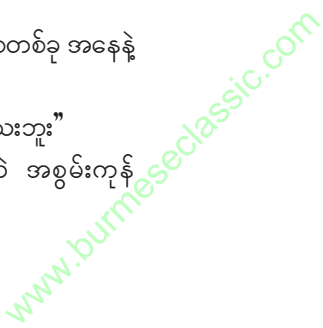
“နောက်ဆုံး အခြေအနေက.. ”

“ဘာမှထူးခြားမှုမရှိသေးဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လဲ သင်္ဘောဆိပ် ရောက်လာတဲ့ သင်္ဘောကပ္ပတိန်တိုင်းကို ဒီလူတွေခြောက်ယောက်လုံး မဟုတ်တောင် တစ်ယောက်လောက် ခေါ်သွားပေးပါဆိုပြီး အမျိုးမျိုးမေတ္တာရပ်ခံတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှမခေါ်ကြဘူး၊ ပြဿနာ က နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မပါကြဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီလို ဘယ်သူမှခေါ်သွားချင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို စောစောကတည်းကလဲ ကျွန်တော်တို့သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်ခံ ကိုယ်တိုင်ကပဲ ဒီလူတွေအားလုံးကို တတ်နိုင်သလောက်အကူအညီပေးချင်လို့ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိပေမယ့်လဲ ကြိုးစားကြည့်နေတာပါ”

“ဘုရင်ခံက ဒီလူတွေအတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို အရေးပေါ်ပြဿနာတစ်ခု အနေနဲ့ ထုတ်ပေးလို့ မရဘူးလား”

“မသိဘူးခင်ဗျာ၊ ဒီကိစ္စကိုတစ်ခါမှ ကျွန်တော် မဆွေးနွေးကြည့်ဖူးသေးဘူး”

“ကိုင်း ဒါဖြင့်ရင်လဲ ဆွေးနွေးကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ကျွန်ုပ်လဲ အစွမ်းကုန်

ကူညီမယ်၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ခု ဘာမှ ကတိမပေးသေးပေမယ့် ကျွန်ုပ် လက်လှမ်းမီသလောက် တတ်စွမ်းသလောက် အကုန်လုံး ခင်ဗျားတို့ လွတ်မြောက်မှုအတွက် ခုအချိန်ကစပြီး ဆောင်ရွက်တော့မယ်”

ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် အလွန်ဝမ်းမြောက်သွား၏။ ဘရိတန်က ဘုန်းကြီးလက်ဝါးကို ရိုသေစွာကိုင်ပြီးနမ်းလိုက်၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဘုန်းကြီးက ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို သူ့ကျောင်းသို့ခေါ်ပြီး ပြစ်ဒဏ်များစင်ကြယ်အောင် ဘုရားစင်ရှေ့၌ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ပေး၏။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံးက ခရစ်ယာန်တွေပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က မိဘခရစ်ယာန်များဖြစ်တာမှန်ပေမယ့် ဒီနေ့အထိ နှစ်ချင်းမခံရသေးပါဘူးခင်ဗျာ၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံက ထောင်ထဲမှာရှိတုန်းကတော့ ကျွန်တော်ကိုလာတွေ့တဲ့ ဘုန်းကြီးကတော့ပြောသွားပါတယ်။ နှစ်ချင်းမခံရသေးပေမဲ့ ခရစ်တော်ဘုရားသခင်ရဲ့အဖို့မှာတော့ အားလုံးဟာ သားတော်တွေပါပဲတဲ့”

ကျွန်တော်က ဘုန်းကြီးကို ပြန်ပြောလိုက်၏။

“မှန်ပါတယ်၊ နှစ်ချင်းမခံရသေးပေမယ့် ခရစ်တော်အပေါ်၌ ယုံကြည်ရင် အားလုံးဟာ ခရစ်ယာန်တွေပါပဲ”

ဘုန်းကြီးက ကျွန်တော် ပြစ်ဒဏ်ကျခံရပုံများကိုမေး၏။ ကျွန်တော်က အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြ၏။

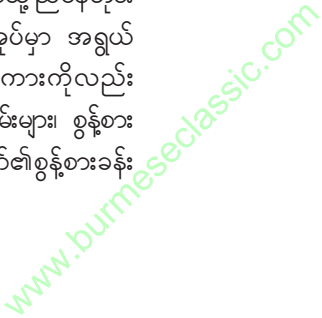
“ခင်ဗျားအဖြစ်က အင်မတန်ဝမ်းနည်းစရာပဲ၊ သူတော်ကောင်းကို တစ်နေ့ နတ်ကောင်းမမှာပါ။ ခင်ဗျား ဒီကျွန်းက ပြန်မထွက်သွားခင်မှာတော့ ကျွန်ုပ် နှစ်ချင်းခံပေးလိုက်ပါရစေ”

ကျွန်တော် အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိုက်၏။

ဘုရင်ခံထံသို့ ကျွန်တော်တို့ခြောက်ယောက်အတွက် အရေးပေါ်ယာယီ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ထုတ်ပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို ဘုရင်ခံကလက်မခံ။ အပယ်ချခံရ၏။ သို့သော် ဘုန်းကြီးနှင့်ဒေါက်တာနားက စိတ်မပျက်ပါ။

“ခင်ဗျားတို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ပင်လယ်ကူးလှေတစ်စီး ပြန်ရှာပေးမယ်။ သင်္ဘောဆိပ်မှာ မှောင်ခိုသမားတွေဆီကဖမ်းထားတဲ့လှေတွေရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကြိုက်တာကို ကြိုပြီး လိုက်ကြည့်ထားကြ၊ လေလံပစ်တဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ရအောင် ဆွဲပေးမယ်”

ထိုနေ့မှစ၍ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ကျွန်တော်နေ့စဉ်သွားပြီး စိတ်ကြိုက်လှေကို လိုက်ရှာ၏။ မှန်သည်။ ဒေါက်တာနားအကြံပေးသကဲ့သို့ လှေအစားရမှပင် ကူရာကားအူးက ကျွန်တော်တို့ပြန်ထွက်နိုင်တော့မည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ပြန်ခဲ့သည့်နေ့မှစပြီး ကျွန်တော်တို့အချုပ်ခန်းသို့ လူစိမ်းများ မကြာခဏ အလည်လာ၏။ အားလုံး ခရစ်ယာန်များ ဖြစ်ကြ၏။ အလည်လာသူတိုင်းတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခုခုပါ၏။ ထိုအထဲတွင် ဒတ်(ချ်)ခရစ်ယာန် သီလရှင်ကျောင်းမှ သီလရှင်ငါးပါးမှာ ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ညနေတိုင်း အချိန်မှန်စွာ အလည်လာသောဧည့်သည်များဖြစ်၏။ သီလရှင်ကျောင်းအုပ်မှာ အရွယ်မကြီးသေးပါ။ အသက်လေးဆယ်အောက်တွင်ပင်ရှိဦးမည်။ ပြင်သစ်စကားကိုလည်း ကောင်းစွာတတ်၏။ သူ အလည်လာတိုင်း ကျွန်တော်၏အတိတ်ဇာတ်လမ်းများ၊ စွန့်စားခန်းများကို ပြန်မေးတတ်၏။ သူ့လက်အောက်မှ အခြားသီလရှင်ကို ကျွန်တော်၏စွန့်စားခန်း

များကို ပြန်ပြောပြခိုင်း၏။ ကျွန်တော်က အကျဉ်းချုပ်၍ ပြန်ပြောပြလျှင် သူမကြိုက်။ အသေးစိတ်ပြောပြမှကျေနပ်၏။ ဤကျောင်းအုပ် သီလရှင်ကြီး၏မျက်နှာမှာ အလွန်လှ၏။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ခိုးကောင်းကင်ကဲ့သို့ ပြာပြီးကြည်လင်နေ၏။ ဒေါက်တာနား၏ပြောပြချက် စကားအရ ဤသီလရှင်ကြီး မှာ ဟော်လန်နိုင်ငံ၏ ထိပ်တန်းဂုဏ်သရေရှိအမျိုးအနွယ်များမှ ပေါက်ဖွားလာသူ ဟုသိရ၏။ သီလရှင်ကြီးက ဟော်လန်ရှိ သူ့ဆွေမျိုးများထံ ကျွန်တော်တို့ အပေါ် အကူအညီရရေးအတွက် လှမ်းစာရေးပေး၏။ သူမ ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ရောက် လာတိုင်း အစားအသောက်များကို ခြင်းတောင်းကြီးတစ်လုံးနှင့်အပြည့် အမြဲပါလာ၏။ သူမ၏ကျေးဇူးများကို တစ်သက်လုံး ဘယ်သို့မျှ ကျွန်တော်တို့ မေ့ရမည် မဟုတ်ပါ။

လှေများ လေလံပစ်သောနေ့တွင် ဒေါက်တာနား ကျွန်တော်ကိုလာခေါ်၏။ ကျွန်တော် စိတ်ကြိုက်ရွေးထားသောလှေကို လေလံစသည်နှင့် လူတစ်ယောက်က ဟော်လန် ဖလိုရင့်ငွေခြောက်ထောင်စပေး၏။ ဖလိုရင့်ငွေခြောက်ထောင်မှာ အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်ထောင်နီးပါးရှိ၏။ အလွန်များသောငွေဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ပြိုင်ဆွဲရန် မဝံ့မရဲဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ဒေါက်တာနားက ထိုလှေကို နှစ်ကိုယ်ကြား ဘာသွားပြောလိုက်သည်မသိပါ။ ထိုလှေ လေလံဆက်မဆွဲတော့ဘဲရပ်လိုက်၏။ ကျွန်တော် ထိုလှေကို စိတ်ကြိုက်ဈေးဖြင့် ကျွန်တော် ရလိုက်ပါသည်။ လှေမှာ အလွန်ကောင်း၏။ ပထမလှေဟောင်းထက်ပင်ပိုကောင်း၏။ လူခြောက်ယောက် ပင်လယ်ခရီးကို ကောင်းစွာ သွားနိုင်သောလှေဖြစ်၏။

ငါးရက်အတွင်း လှေကို ဆေးအသစ်ပြန်သုတ်၏။ လိုအပ်သောရိက္ခာ များတင်၏။ လိုသမျှ အဝတ်အစားများကို ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းခန်းသို့ လာလည်သောမိတ်ဆွေများက ဝိုင်းပေးကြသည်။ လိုလေသေးမရှိပါ။ အဝတ်အစားများမှာ သားရေသေတ္တာခြောက်လုံးဖြင့် အပြည့်ရ၏။

အခန်း (၉)

ရိုင်းရိုဟာရိုထောင်

မနက် အရုဏ်တက်အချိန်တွင် ကုရာကားအူးမှ ကျွန်တော်တို့ စထွက်လာခဲ့၏။ မိုးမလင်းသေးသောအချိန်ဖြစ်သော်လည်း မိတ်ဆွေအားလုံး လှေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ကြ၏။

နေထွက်လာပြီ။

ကျွန်တော်သည် လှေကို အနောက်စူးစူးသို့ဦးတည်လိုက်၏။ လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်လိုက်၏။ လှေမှာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ဦးကို ရှေ့စိုက်ချပြီး အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြင့်ပြေးသွား၏။ လှေမှာ လှေကောင်းဖြစ်၏။ ငြင်းစရာမလိုပဲ။ သို့သော် ပေါ့ပြီး အထိန်းရ ခက်၏။ အမှားမခံ။ အထူးဂရုစိုက်ရပေသည်။

ဒီရီနိုဒတ်ကျွန်းမှလိုက်ခဲ့ကြသော ရဲဘော်သုံးယောက်၏အနာဂတ်အရေးကို ကျွန်တော်တို့ ပိုင်းဆွေးနွေးကြ၏။ သူတို့သုံးယောက်လုံးပင် ပင်လယ်ကိုကြောက်နေကြတုန်းပင် ဖြစ်၏။ သူတို့သုံးယောက်လုံးပင် ကျွန်တော်၏စွမ်းရည်ကို ယုံကြည်သော်လည်း ဖောက်ပြန် တတ်သော ပင်လယ်သဘာဝသဘောကိုမယုံဟုပြောကြ၏။ ကုရာကားအူးအချပ်ခန်း၌ ရှိစဉ်ကလည်း သတင်းစာများတွင် မှန်တိုင်းသတင်းများကို မကြာခဏ သူတို့ဖတ်နေရသည် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က သူတို့သုံးယောက်ကို လူမနေသော ရိုအာရိုလာကျွန်းဆွယ်မှ ချောင်တစ်ခုခုတွင် ချထားပေးခဲ့ရန် သဘောတူလိုက်၏။ ကျွန်တော်၊ မာကျူးရက်နှင့်ကလိုဆီ တို့မှာမူ မူလပန်းတိုင်ဖြစ်သော ဟွန်ဒူးရစ်နိုင်ငံရောက်အောင် ဆက်သွားကြပေမည်။

ပထမည၏ပင်လယ်ပြင်မှာ ဆန်းကြယ်စွာငြိမ်သက်၍နေ၏။ လမှာ တစ်ခြမ်းသာ ရှိသော်လည်း ကြယ်ရောင်များအကူအညီဖြင့် ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုလုံးကို အေးမြသော လင်းရောင်ခြည်အပြည့်ပေးထား၏။ ရိုအာရိုလာကျွန်းဆွယ် အစပ်သို့ရောက်လေပြီ။ ဤကျွန်းဆွယ်မှာ ကိုလံဘီယာနိုင်ငံပိုင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ဤအရပ်တွင် ထိုလူသုံးယောက်ကို ချထားခဲ့ရပေမည်။ ကျွန်တော် ကမ်းရှိရာသို့ ဦးတည်ကပ်သွား၏။ ညမှာ ဆိတ်ငြိမ်မြဲ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဆိတ်ငြိမ်နေ၏။ ကမ်းသို့ရောက်ခဲ့ပြီ။ ရဲဘော်သုံးယောက် သူတို့အဝတ်အစားများပါသော သားရေသေတ္တာတစ်လုံးစီ လက်မှဆွဲပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လက်ပြု၍ ကမ်းပေါ်တက်သွားကြ၏။

ကျွန်တော် လှေကိုကမ်းမှချက်ချင်းပြန်ခွာလိုက်၏။ ကုန်းပေါ် မလှမ်းမကမ်း၌ အလင်းရောင်အချို့ကိုမြင်ရ၏။ မြေပုံ၌စစ်ဆေးကြည့်လိုက်လျှင် ရိုင်ရိုဟာချီအမည်ရှိသော မြို့ဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်းသိလိုက်၏။ ဤမြို့တွင် ရဲစခန်းရှိ သည်။ ကျွန်တော် မြို့အနီးသို့ လိုအပ်သည်ထက်ကပ်လာမိလေပြီလား၊ မှန်သည်။ ကျွန်တော်မှာ မြို့အနီးသို့မှန်းချက်လွဲ ပြီးကပ်မိနေလေပြီ။ မီးပြတိုက်ငယ်တစ်ခု ရှေ့မှဖြတ်ပြီး လှေကိုအရှိန်ပြင်းစွာ ပင်လယ်သို့ ဦးတည်ရွက်တိုက်လာခဲ့၏။ ကိုလံဘီယာနိုင်ငံ၏ ပြင်သစ်အကျဉ်းသားများအပေါ်၌ ထားရှိရ မည့်သဘောမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် မှန်းဆရခက်သောပြဿနာဖြစ်၏။ မည်သို့မျှ ကြိုပြော ၍မဖြစ်နိုင်။ ပြန်ပို့ချင်လည်းပြန်ပို့မည်။ ကျွန်တော်တို့မစွန့်ရဲ။ ဤနိုင်ငံပိုင်နက် နယ်နမိတ်မှ အမြန် ပြန်ထွက်ရမည်။

အချိန်မှာ မနက်သုံးနာရီရှိပြီ။ ကိုလံဘီယာကမ်းမှခွာပြီး ပင်လယ်သို့ ဦးတည် ရွက်တိုက်လာနေခဲ့သည်မှာ နှစ်နာရီတိတိရှိပြီဖြစ်၏။ လေညင်းသာတိုက်နေသဖြင့် လှေအရှိန် မှာ နှေးလှ၏။ လိုရာခရီးမရောက်သေး။ မကြာမီ မိုးကုပ်စက်ပိုင်း၌ အမည်းစက်တစ်ခု ပေါ် လာ၏။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သင်္ဘောငယ်တစ်စီးဖြစ်သည်ကို သတိထားမိ၏။ ကျွန်တော်တို့လှေ ရှိရာသို့ ဦးတည်လာနေ၏။ ကိုက် နှစ်ရာခန့်ရောက်လျှင် သင်္ဘောပေါ်၌ သေနတ်ကိုင်ရဲများ ပါသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်က လှေဦးကို ကိုးဆယ်ဒီဂရီချိုးကွေ့လိုက်၏။ လှေပေါ်မှ ရဲများက သေနတ်ဖြင့်လှမ်းပစ်၏။ ကျွန်တော်က နောက်ပြန်မကြည့်ဘဲ ဆက်လက်ရွက်ဖွင့် သွား၏။ ကြာရှည်မသွားနိုင်ပါ။ ရဲသင်္ဘော ကျွန်တော်တို့လှေအနီးသို့ရောက်လာပြီး လက်နက်ချခိုင်း၏။

သင်္ဘောပေါ်၌ ရဲများနှင့်အတူစစ်သားများလည်းပါ၏။ အားလုံး ညစ်ပတ်သော ဝတ်စုံများကိုဝတ်ထား၏။ သင်္ဘောကပ္ပတိန်မှာ သူ့ဝတ်စုံကိုသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသော်လည်း ဖိနပ်မပါပါ။ ဗလာခြေထောက်နှင့်ဖြစ်၏။ ရဲနှင့်စစ်သားများမှာ သေနတ်ကိုယ်စီပါ၏။ ကျည်ဆန်အိတ်များကို လည်ပင်းတွင်လွယ်ထား၏။ သူတို့ ဗိုလ်ကြီးဟုခေါ်သော ခေါင်းဆောင် လုပ်သူမှာ ကပြားတစ်ဦးဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ရုပ်မှာ လုံးဝမသန့်ပါ။ အရာရှိမျက်နှာထားမျိုးလုံးဝမရှိ။ လူသတ်သမားတစ်ဦး၏ မျက်နှာမျိုးသာရှိ၏။ သူ့ခါးတွင် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ကို ချိတ် ထား၏။ သူတို့အားလုံး စပိန်စကားကိုပြော၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့တစ်လုံးမျှ နားမလည်။

ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ပြီ။

ထောင်ရှိရာသို့ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်သွား၏။

ထောင်မှာ ထောင်ငယ်လေးဖြစ်၏။ ထောင်ထဲ၌ညစ်ပတ်နေသော အကျဉ်းသား နှစ်ဆယ် အစိတ်ခန့်တွေ့ရ၏။ ဗိုလ်ကြီးလုပ်သူက ကျွန်တော်တို့ကို သံတိုင်များကာထားသော အကျဉ်းခန်းတစ်ခုတွင်းသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွား၏။ သူ့ လက်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့လှေမှ အိမ်မြှောင်နှင့်သားရေဂျာကင်တစ်ခုကိုကိုင်ထား၏။ သူ့ရဲဘော်များက ကျွန်တော်တို့လှေမှ ကျန်ပစ္စည်းအားလုံးကို သိမ်းပိုက်ကြပေတော့မည်။ အချုပ်ခန်းတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သည်။ အပြင်မှ သံတံခါးကို သော့ခတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားကြ၏။

မကြာမီ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့အချုပ်ခန်းဝရောက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့နားမလည်သော ဘာသာစကားတစ်ခုဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို မေး၏။ ကျွန်တော်က ပြင်သစ်စကားဖြင့် သူ့ကိုပြန်ပြော၏။ သူက ပြင်သစ်စကား နားမလည်။ ပြန်ထွက်သွား၏။

ညရောက်ခဲ့ပြန်ပြီ။

အချုပ်ခန်းအတွင်း၌ မီးသီးတစ်လုံးတပ်ထားပေးသော်လည်း အလွန် အားနည်း၏။ ဘာကိုမျှသဲကွဲစွာမမြင်ရ။ ခြင်ကလည်းအလွန်ပေါ့လှဘိ၏။ မျက်နှာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမှောင်ပျိုးချိန်မှစပြီး တစ်ချိန်လုံး ပတ်ဝဲပျံသန်းနေကြ၏။

“ဟိုလူသုံးယောက်ကိုဝင်ချပေးမိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့တော့ ခု ငါးပါးမှောက်ပြီ” မာကျူးရက်က ပထမဆုံး အသံထွက်၍ ညည်းလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ကပ်သွားတဲ့ကမ်းဟာ မြို့နဲ့ သိပ်နီးသွားတယ်ထင်တယ်”

ကလိုဆီက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်ချင်သောလေသံဖြင့်မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ နီးသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လေကလဲ မရှိလို့ပါ။ လေသာ ရှိခဲ့ရင် ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော်တို့နောက်လိုက်လို့ ဘယ်တော့မှမမိပါဘူး။ ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်ချင်တာလား။”

“မတင်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျဖြစ်နေလို့ မေးမိတာပါ။ ဖြစ်ပြီးတာတွေအားလုံးက ဘယ်သူ့အပြစ်မှ မဟုတ်ပါဘူး။”

ညရစ်နာရီတွင် အချုပ်ခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့အတွက် ညစာများ ရောက်လာ၏။ ဆန်ပြုတ်နှင့် အညိုရောင်သကြားအနည်းငယ်စီရ၏။

“ဘူးနတ်နေ့”

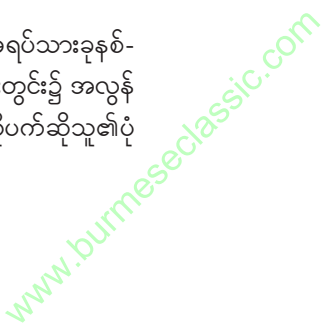
ညစာလာပို့သူက ကျွန်တော်တို့ကို စပိန်ဘာသာဖြင့်ပြန်ခါနီးပြောသွား၏။

“မင်္ဂလာညပါခင်ဗျားလို့ ပြောသွားတာဖြစ်လိမ့်မယ်”

မာကျူးရက်က အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်လိုက်၏။

မနက် ခုနစ်နာရီတွင် ကော်ဖီများရောက်လာ၏။ သစ်သားခွက်ကြီးတစ်ခုနှင့် ထည့်လာပေး၏။ ရှစ်နာရီခန့်တွင် မနော့ကဗိုလ်ကြီးဆိုသူ အခြေအရံ စစ်သားများနှင့် ရောက်လာပြန်၏။ စပိန်ဘာသာဖြင့် ကျွန်တော်တို့လှေမှပစ္စည်း အားလုံးကို သယ်ယူခွင့်ပြုရန် ပြော၏။ ကျွန်တော်က နားမလည်ပုံဟန်ဆောင်နေ၏။ သူက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ထပ်၍ပြော၏။ ကျွန်တော်က နားမလည်ပုံဆက်ဟန်ဆောင်၏။ သူစိတ်ဆိုးလာ၏။ မျက်နှာတွင် ချွေးများထွက်လာ၏။ ထို့နောက် သူ့အင်္ကျီအိတ်အတွင်းဝှက်ယူလာသော အရက်ပုလင်း ပြားလေး တစ်လုံးကိုဆွဲထုတ်ပြီး အရက်အနည်းငယ်မော့ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို ပုလင်းလှမ်းပေး၏။ သူ၏ ပထမဆုံးပြသော ရန်မလိုသည့်အပြုအမူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ပုလင်းကိုယူပြီး သူလုပ်သကဲ့သို့ အရက်အနည်းငယ်ကိုမော့ချလိုက်၏။ လည်ချောင်းတစ်ခုလုံး ပူထူသွား၏။ အညံ့စားဒေသချက်အရက်ဖြစ်၏။

မနက်(၁၀)နာရီခန့်တွင် အဝတ်အစားသပ်ရပ်စွာဝတ်ထားသော အရပ်သားခုနစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို ရုံးခန်းတစ်ခုသို့ခေါ်သွား၏။ ရုံးခန်းတွင်း၌ အလွန်ကြီးမားသောဓာတ်ပုံကြီးတစ်ခုကို ဆွဲချိတ်ထား၏။ သမ္မတ အယ်ဖွန်ဆိုလိုပက်ဆိုသူ၏ပုံဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်က စကားပြန်ပါ။ ခင်ဗျားတို့ကိုစစ်မေးမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်က ရိုင်ရိုဟာချီမြို့ရဲ့ တရားသူကြီးပါ”

မျက်မှန်အဝိုင်းတပ် နှာခေါင်းကောက်ကောက်ဖြင့် လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော် တို့ကို ပြင်သစ်စကားဖြင့် ပြောလိုက်၏။

သူ့စကားမဆုံးမီပင် တရားသူကြီးဆိုသူက မေးခွန်းတစ်ခု စပိန်ဘာသာဖြင့် ထုတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ပြင်သစ်တွေမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်က လာကြတာလဲ”

“ကူရာကားအူးက”

“အဲဒီ မတိုင်ခင်ရော”

“ဒရီနီဒတ်က. .”

“ဒရီနီဒတ် မတိုင်ခင်ကရော. .”

“မာဒကီနီးကူးက”

“ဒါက ခင်ဗျားလိမ့်ပြောတာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကျော်လောက်ကတည်းက ကူရာကားအူးမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကောင်စစ်ဝန်ရုံးက သတင်းပို့ထားတာ ရှိတယ်။ ပြင်သစ် ဂီရာနာကျွန်းကပြေးလာကြတဲ့အကျဉ်းသားခြောက်ယောက် ကျွန်တော်တို့ပိုင်နက်ပေါ်ကို ရောက်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ။ ခင်ဗျားတို့ တစ်ကျွန်းက ပြေးလာကြတဲ့ ကျွန်းသမားတွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟို. . သုံးယောက်ကရော”

“ကူရာကားအူးမှာ နေခဲ့ပါတယ်”

“ဟော. . ခင်ဗျားလိမ့်ပြန်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ကမ်းကိုကပ်ပြီး ဟိုလူ သုံးယောက်ကိုဝင်ချပေးကြတယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့ဝင်ချပေးတဲ့နေရာက ဒီက မိုင် သုံးဆယ်လောက်ဝေးတယ်။ ကတ်တီလက်လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီသုံးယောက်ကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းထားပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ယူလာတဲ့လှေက ဘယ်က ခိုးလာကြတာလဲ”

“ခိုးလာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကူရာကားအူးက ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းချုပ် ဘုန်းကြီးက ဝယ်ပေးလိုက်တာ”

“ကောင်းပြီ၊ ခိုးလာတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ဟာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်တို့ နယ်မြေကလှေမဟုတ်တော့ ဒီလှေကိစ္စ ကျွန်တော်တို့နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ဆိုင်တဲ့ အပိုင်းကိုပဲပြောမယ်။ ခင်ဗျားတို့သုံးယောက် ကျွန်တော်တို့ နယ်မြေပေါ်ကို လူသုံးယောက်ကို တရားမဝင်ခိုးသွင်းမှုအတွက် ကပ္ပတိန်လုပ်တဲ့ လူကို ထောင်သုံးလ၊ ကျန်နှစ်ယောက်ကို ထောင်တစ်လချလိုက်တယ်။ ပြစ်ဒဏ်ခံ ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့ပြဿနာကို ဘယ်လိုရှင်းရ မယ်ဆိုတာကိုတော့ ဘုရင်ခံဆီ အမိန့်တောင်းလိုက်ဦးမယ်။ ဘုရင်ခံသဘောပဲ။ ထောင်ထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ ကောင်းကောင်းနေပါ။ ထောင်ဥပဒေကိုမချိုးဖောက်ကြနဲ့။ ဖောက်ရင် အပြစ်ဒဏ် အမျိုးမျိုးကို ခင်ဗျားတို့ လှလှကြီးခံရဦးမယ်။ ဘာမေးစရာရှိသေးသလဲ”

“ဘာမှအထူးမေးစရာမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့အချုပ်ခန်းထဲမပြန်ခင် လှေပေါ်မှာ

ကျွန်ခွဲတဲ့ ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းတွေ သွားယူပါရစေ”

“ယူစရာမလိုဘူး။ ခင်ဗျားတို့လှေကိုရော ပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုရော ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရဲ့ အကောက်ခွန်ဥပဒေအရ သိမ်းပစ်လိုက်ပြီးပြီ။ ဘာ မရှင်းတာရှိသေးသလဲ”

ကျွန်တော်တို့ကို အချုပ်ခန်းသို့ ပြန်ပို့၏။

ညနေသုံးနာရီခန့်တွင် လော်လီကားကြီးတစ်စီးဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်ဟောင်း သုံးယောက်လည်းရောက်လာ၏။ သုံးယောက်၏လက်တွင် လှေပေါ်မှ ဆင်းစဉ် သယ်သွားကြ သော သားရေသေတ္တာကြီးသုံးလုံးကိုဆွဲလာကြ၏။ အားလုံး မျက်နှာမကောင်းပါ။ အားလုံးပင် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကို တောင်းပန်၏။

“ကျွန်တော်တို့ကိုဝင်မချပေးရင် ခင်ဗျားတို့လဲ ဘယ်လိုမှ အဖမ်းခံရစရာမရှိဘူး။ အားလုံးက ကျွန်တော်တို့ကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ”

ဘရိတန်ကမူ . . .

“ပါပီလွန် . . . ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကိုထိုးချင်လဲထိုး၊ သတ်ချင်လဲ သတ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုဘာမှပြန်မလုပ်ဘူး။ အားလုံးက ကျွန်တော် ပင်လယ်ကိုအကြောက်လွန် သွားလို့ဖြစ်ရတာပါ။ ပင်လယ်မှာ သဘာဝအန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရတာက ခုရောက်နေတဲ့ ထောင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ဘဝထက်တော့ အများကြီး ကောင်းပါတယ်။ အားလုံး ကံမကောင်းတာ လဲပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ကိုချပြီး ပြန်ထွက်သွားတော့ လေငြိမ်နေတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော်တို့လွတ်အောင် မပြေးနိုင်တာပါ။ ထားပါ တော့ဗျာ၊ ပြီးတော့ပြီးပြီ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လဲ ဘာမှအပြစ်ဖို့မနေကြနဲ့တော့။ ခင်ဗျားတို့ကို ဝင်ချပေးတာ။ ကျွန်တော့်ကိုကလဲ ဝင်မချနိုင်ဘူးလို့ တင်းတင်းမာမာငြင်းရင်လဲ ခင်ဗျားတို့ လက်ခံမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ဆက်ပြီး အတူလိုက်လာကြမှာပဲ မဟုတ်လား”

တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အပြစ်တင်နေခြင်းမှာ မည်သည့် အခါမျှ အကျိုးမများနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်စကားကို ဦးဆောင်ရပ်ပစ်လိုက်၏။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့၏လက်ရှိအခြေအနေမှာ အလွန်ဆိုးလှပြီဟုလည်း မပြောနိုင်သေးပါ။ ကျွန်တော် တို့အနာဂတ်တစ်ခုလုံးမှာ ဘုရင်ခံလုပ်သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုတည်းအပေါ်တည်နေသည်။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုစောင့်ကြည့်ရဦးမည် ဖြစ်၏။ ကိုလံဘီယာတွင်ပင် နေထိုင်ခွင့်ရချင်ရမည်။ ပင်လယ်ပြင်သို့ ပြန်မောင်း ထုတ်ချင်လည်းမောင်းထုတ်ခံရမည်။ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များထံ ပြန်အပ်ချင်လည်းအပ်မည်။ အကောင်းဘက်သို့ဖြစ်လာနိုင်သည့်အခွင့်အလမ်းများလည်း ရှိ ကြသေးသည်မဟုတ်လော။ စိတ်ဓာတ်ကျနေ၍ အကျိုးမရှိ။ အကောင်းဆုံးအတွက် မျှော်ပြီး အဆိုးဆုံးအတွက်ပြင်ဆင်ထားရန်ပင်ရှိသည်မဟုတ်လော။

တစ်ပတ်ရှိသွားပြီ။

မည်သည့်ထူးခြားချက်အပြောင်းအလဲမျှမရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို အစောင့်အကြပ် ပိုထူထပ်သော စင်တာမာတာမြို့မှ ထောင်ကြီးသို့ ပြောင်းပို့ရန် ပြင်ဆင်နေသည်ဟူသော သတင်းကြားရ၏။ ထိုမြို့မှာ ယခု ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသောမြို့မှ (၁၂၅)မိုင်အဝေးတွင် ရှိ၏။ အစောင့်ရဲသားများ၏ ကျွန်တော်တို့အပေါ် ဆက်ဆံမှုမှာလည်း ထူးခြားမလာပါ။ ရန်လိုသည့်အမူအရာမျိုးဖြင့်ပင် ဆက်ဆံ၏။ ကျွန်တော်တို့ အခြားထောင်ကျအကျဉ်းသား များနှင့် တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးလာ၏။ သူတို့ထံမှရသော သတင်းစာဟောင်းတစ်ခုတွင်

ပါပီလွန် နှင့် ဗင်ကို

၁၀၇

ကျွန်တော်တို့ ခြောက်ယောက်ဓာတ်ပုံနှင့် ရဲဓာတ်ပုံပါ၏။ ကျွန်တော်တို့သတင်းကို အကျယ်
 တဝင့်ဖော်ပြပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ပင်လယ်တွင်းမှ ဖမ်းလာနိုင်ခဲ့သော ရဲများ၊ စစ်သားများကို
 အမျိုးမျိုး ချီးကျူးထား၏။ ကျွန်တော် စပိန်စကားကို တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ တတ်လာ၏။
ဖူဂါစီ = ထောင်ပြေး၊ **ပရီဆို** = အကျဉ်းသား၊ **မာတာ** = သတ်သည်၊ **ကဒီကာ** = သံကြိုး၊
အက်မိုးစပ် = လက်ထိပ်၊ **ဟွန်ဘရီ** = ယောက်ျား၊ **မူဂျာ** = မိန်းမ။

* * *

အခန်း (၁၀)

ထောင်ဖောက်ပြေးခြင်း

ဒေသခံထောင်ကျများထဲမှ လက်ထိပ်အမြဲခတ်ထားခြင်းခံရသော အကျဉ်းသား တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း အလွန်ရင်းနှီးလာ၏။ သူနှင့်ကျွန်တော် မကြာခဏ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်တည်းကို မျှသောက်ကြ၏။ သူ့အကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက် လာသည်မှာ သူသည် မှောင်ခိုကုန်သည် တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဗင်နီဇူလာနှင့် ပင်လယ်ထဲမှ အယူဘာကျွန်းကို မှောင်ခိုကူးနေသူဖြစ်၏။ ကမ်းခြေစောင့်ရဲသားတစ်ယောက်ကို သတ်မှု ကျူးလွန်ထား၏။ ပြစ်ဒဏ်ချသည်ကိုမခံရသေးပါ။ အမှုရင်ဆိုင်နေရဆဲဖြစ်၏။ သူ့အမှုအရာ မှာ တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်တည်ငြိမ်ပြီး၊ တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်လှုပ်ရှား၏။ လုံးဝ စိတ်ရောလူပါ အနားမရဘဲ ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေ၏။ နောက် တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော် သဘော ပေါက်လာသည်မှာ သူသည် အရွက်တစ်မျိုးကိုဝါးနေလေ့ရှိပြီး ထိုအရွက်ခိုးသွင်းနိုင်၍ သူ ဝါးနိုင်သည့်နေ့တွင် စိတ်တည်ငြိမ်ပြီး၊ ထိုအရွက်မဝါးနိုင်သည့်နေ့တွင် သူ့စိတ်များ ယောက်ယက်ခတ်နေ၏။ တစ်နေ့ သူ ထိုအရွက်တစ်ပိုင်း ကျွန်တော့်ကိုပေး၏။ ကျွန်တော် ဝါးကြည့်၏။ လျှာများ ချက်ချင်းထူလာသလိုဖြစ်ပြီး ဆေးခြောက်မူးသလိုခံစားရ၏။ ကိုက်နိုးရွက်ဖြစ်၏။ သူ့အသက်မှာ (၃၄)နှစ်မျှရှိသေး၏။ အမွေးအမှင်အလွန်ထူထပ်ပြီး အလွန်ကျန်းမာသန်စွမ်းပုံလည်းရ၏။ သူ့နာမည်မှာ အင်တိုနီရို ဖြစ်၏။

အင်တိုနီရိုမှာ ထောင်ဖောက်ပြေးမည့်အကြံ၌ အားထားရမည့်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။ ခက်သည်မှာ သူနှင့်ကျွန်တော် စကားပြော၍သဘောမပေါက်နိုင်ကြပါ။ အကြံအစည် လုပ်မရပါ။ ဘာသာစကားမှာ အဓိပြဿနာဖြစ်နေ၏။ ကံကောင်းသည်မှာ တစ်နေ့ သူ့ထံ လာလည်သောဧည့်သည်တစ်ယောက်ထံမှတစ်ဆင့် စပိန် အဘိဓာန်စာအုပ်ကို မှာယူနိုင်ခဲ့၏။ စပိန်အဘိဓာန်ရပြီးနောက် သူနှင့်ကျွန်တော် စကားပြော၍ရ၏။ အင်တိုနီရိုက သူ့လက် နှစ်ဖက်တွင် အမြဲခတ်ထားသော လက်ထိပ်ကို ဖြုတ်နိုင်သည့်သော့တူကြံပေးရန် ကျွန်တော့် ကို အကူအညီတောင်း၏။ ဘရိတန်က သံချောင်းကောက်လေးတစ်ခုကို သော့တူအဖြစ် လုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုပေး၏။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ထိုသော့တူဖြင့် သူ့လက်ထိပ်ကို ဖွင့်၍ရ၏။ အင်တိုနီရိုက သူ့လက်ထိပ်ကို အစောင့်အကြပ်များရှိသည့်အချိန်တွင် ဝတ်ထားပြီး

အစောင့်အကြပ်များလစ်သည်နှင့် ဖြုတ်ထားလိုက်၏။ ကျွန်တော်က ထောင်ဖောက်ပြေးမည့် အကြံကို သူ့ကိုပြောပြ၏။ သူကသဘောတူ၏။ သူ့ အချုပ်ခန်းပြတင်းပေါက်တွင် သံချောင်း များဖြင့်ကာထား၏။ သံချောင်း၏လုံးပတ်မှာအလွန်ကြီး၏။ သို့သော် သံချောင်းတစ်ချောင်း ကို ဖြုတ်ချိုးနိုင်သည်နှင့် လူတစ်ကိုယ်ထွက်ပေါက်ကို ဖန်တီးနိုင်၏။ သံဖြတ်လွယ်တစ်ခု လိုသည်။ အင်တိုနီရိုက ပိုက်ဆံဆယ်ဒေါ်လာရှိလျှင် သူကြံပေးနိုင်သည်ဟုပြော၏။ ကျွန်- တော် ဆယ်ဒေါ်လာထုတ်ပေးလိုက်၏။ နှစ်ရက်အတွင်း သံဖြတ်လွယ်တစ်ခုရောက်လာပြီး လုပ်ငန်းစတင်၏။ တစ်ပတ်ပြည့်လျှင် သံတိုင်မှာ လုံးဝပြတ်လုနီးပါးအဆင့်ကို ရောက်၍ နေလေပြီ။ အင်တိုနီရိုက မိုးရွာမည့်အထိစောင့်ရန် အကြံပေးသဖြင့် ကျွန်တော် မိုးရွာ မည့်ညကို စောင့်နေ၏။

ကျွန်တော် ဘာကြံနေသည်ကို ကျွန်တော့်ရဲဘော်အားလုံးသိ၏။ သို့သော် အန္တရာယ်များသည့်အကြံဟုယူဆပြီး မည်သူမျှ ကျွန်တော်နှင့်လိုက်၍ မပြေးလိုကြ။ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်နေကြ၏။ ကျွန်တော့်အကြံမှာ ဗင်နီဇူလာကျွန်းဆွယ်၏ အနောက်မြောက် အစွန်းရှိ ကိုလံဘီယာနယ်စပ်သို့ဦးတည်ပြေးမည်။ ယင်း ဒေသမှာ ကိုလံဘီယာနိုင်ငံနှင့် ဗင်နီဇူလာနိုင်ငံတို့ သူပိုင်သည် ငါပိုင်သည်နှင့် အငြင်းပွားနေကြသော ဒေသဖြစ်၏။ အင်ဒီးယန်းလူရိုင်းများနေ၏။ လူယဉ်များ မရှိသောဒေသဖြစ်၏။ အင်တိုနီရိုကိုယ်တိုင်ပင် ဤလူရိုင်းများနယ်စပ်ရောက်သည်အထိ လိုက်ပို့ပေးရန် သဘောတူ၏။

မိုးရွာသောညသို့ ရောက်ပြီ။

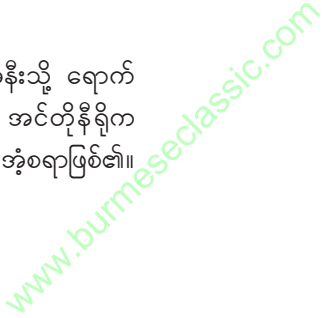
ညဆယ်နာရီခန့်တွင် ထောင်ဖောက်၍ အင်တိုနီရိုနှင့်ကျွန်တော် ထွက်ပြေး၏။ သံတိုင်မှာ ရုတ်တရက်ချိုးမရသဖြင့် ဘရိတန်နှင့်မာကျူးရက်တို့က ကူချိုးပေးရ၏။ ထောင်ပြင် ရောက်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ လုံးဝအမှောင်ဖုံးနေ၏။ လူတစ်ယောက်မျှမရှိ။ ကျွန်တော်တို့ အနောက်မြောက်အရပ်သို့ဦးတည်ပြီး လမ်းမကြီးအတိုင်းပြေး၏။ တစ်ညလုံး ပြေး၏။ အလင်းရောင်ပေါ်လာသည်နှင့် လမ်းမပေါ်မှတောစပ်သို့ဆင်းပြီး တောစပ်အတိုင်း ဆက်၍ပြေး၏။ အလင်း ရောင်ပေါ်ပြီ။ မောစပြုလာ၏။ အင်တိုနီရိုက တောထဲတွင် သူ စားလေ့ရှိသော အရွက်တစ်ရွက်ကို ကျွန်တော့်ကိုပေး၏။ ကျွန်တော် ပါးစပ်ထဲထိုးထည့် လိုက်၏။ အံ့ဩစရာဖြစ်ပါသည်။ လုံးဝမမောတော့ပါ။ မနက်ဆယ်နာရီတွင် မိုးရပ်သွား၏။ မိုးရပ်သွားသည်နှင့် အင်တိုနီရိုက ဆက်မပြေးတော့ဘဲ ချုံတစ်ခုထဲဝင်၍ နားလိုက်၏။ ချုံထဲ၌ အလွန်ခြင်များလှသည်။ အင်တိုနီရိုက သူ့တွင်ပါလာသောဆေးရွက် များကိုထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုပေး၏။ ထိုဆေးရွက်များကို ကျွန်တော်တို့ဝါးပြီး ခြင်မကိုက်အောင် တစ်ကိုယ်လုံး သုတ်လိမ်းလိုက်၏။

ည ကိုးနာရီတွင် မိုးရွာလာပြန်၏။

မိုးရွာသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ကြပြန်၏။ တစ်ညလုံးလမ်းလျှောက်၏။ မနက် အလင်းရောင်ပေါ်သည်နှင့် ခရီးမဆက်ကြတော့ဘဲ ပထမ နေ့ကကဲ့သို့ပင် ချုံတစ်ခု တွင်ဝင်ပြီး ခိုနားလိုက်ကြပြန်၏။

ကျွန်တော်တို့ခရီးမှာ သုံးရက်တိတိကြာ၏။

သုံးရက်ကြာသောညတွင် ကျွန်တော်တို့ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ခုအနီးသို့ ရောက် လာ၏။ အင်တိုနီရိုက ကျွန်တော့်ကို သောင်စပ်အနီးသို့ခေါ်သွား၏။ အင်တိုနီရိုက သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် မြေကိုထိုးဆွ၍ လိပ်ဥရှာ၏။ အံ့စရာဖြစ်၏။

နာရီဝက်ခန့်အတွင်းမှာပင် လိပ်ဥကျင်းတစ်ခုကိုတွေ့၏။ အလုံး(၅၀၀)နီးပါးရှိ၏။ ကျွန်တော် တို့ အဝတ်တစ်ခုဖြင့် သယ်နိုင်သလောက်ထုပ်ပြီး တောစပ်သို့ပြန်တက်လာ၏။ ထို့နောက် လိပ်ဥများကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အဝစား၏။

အင်တိုနီရိုက ကျွန်တော့်ကို အင်ဒီးယန်းလူရိုင်းများ၏နယ်စပ်သို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ကျွန်တော့်ခရီးကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဆက်သွားရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းပြော၏။

ထိုညတွင် ဗင်နီဇူလာနိုင်ငံ၏ နောက်ဆုံးရဲကင်းစခန်းကို ကျွန်တော်တို့ ကျော်ဖြတ် နိုင်၏။ ထိုကင်းစခန်းကိုကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် ကြောက်စရာမလိုတော့ပါ။ ရဲများနှင့် ဆုံတွေ့ စရာအကြောင်းမရှိတော့သဖြင့် ရဲဝံ့စွာပင် ကျွန်တော်တို့ တောလမ်းအတိုင်း ခရီးဆက်ကြ၏။ မနက် ဆယ်တစ်နာရီထိုးလျှင် အင်တိုနီရို နှင့်ကျွန်တော် လမ်းခွဲရမည့်နေရာသို့ရောက်၏။ အင်တိုနီရို၏အိတ်ထဲတွင် ကိုက်နန်းရွက်ခုနစ်ရွက်ကျန်သေး၏။ သူက သူ့အတွက် လေးရွက် ယူပြီး ကျွန်တော့် အတွက် သုံးရွက်ခွဲပေး၏။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အဆောင်ငွေထဲမှ ဒရီနီဒတ် ဒေါ်လာ(၁၅၀)နှင့် ဒတ်(ချ်)ဖရီးလင်းငွေ (၆၀)ကိုထုတ်၍ အင်တိုနီရိုကိုပေးလိုက် ၏။ အင်တိုနီရိုက ငွေများကိုကြည့်ပြီး အလွန်အံ့ဩနေ၏။ ထို့နောက် ဖရီးလင်းငွေ (၆၀) ကိုသာယူပြီး ကျန်ငွေအားလုံးကို ကျွန်တော့်ကိုပြန်ပေး၏။ ကျွန်တော်က အတင်းပေး၍လည်း သူမယူပါ။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အပေါ်၌လည်း အလွန် ကျေးဇူးတင်ဟန် ခင်မင်သွားဟန် ရှိ၏။ ကျွန်တော်နှင့် လမ်းမခွဲသေးဘဲ ရှေ့ခရီး ကို ဆက်၍လိုက်ပို့သေး၏။

ညနေ သုံးနာရီတွင် မြေလမ်းကျယ်ကြီးတစ်ခုသို့ရောက်လာကြ၏။ နာရီဝက်ခန့် ဆက်သွားလျှင် မြင်းတစ်စီးနှင့်လူတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ဦးတည်လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ စစ်အင်္ကျီအစိမ်း၊ ဘောင်းဘီအစိမ်းနှင့် စစ်ကျောက်ကိုဝတ်ထားပြီး ရိုင်ဖယ်သေနတ် တစ်လက်ကိုလွယ်ထား၏။ ခါးတွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်ကိုထိုးထား၏။ အနီးသို့ရောက်လာလျှင် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ အင်တိုနီရိုနှင့် ထိုလူငယ် ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက် လိုက်ကြ၏။

“ဒါ ကျွန်တော့်သားပဲ”
ကျွန်တော် အလွန်အံ့ဩသွား၏။
“ခင်ဗျားက ဘယ်ကို ပြေးမလို့လဲ”

လူငယ်က ကျွန်တော့်ကိုမေးလိုက်၏။ အင်တိုနီရိုက ကျွန်တော် အင်ဒီးယန်းလူရိုင်း များနယ်မြေကို ဖြတ်၍ ပြေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။ လူငယ်က ကျွန်တော့်ခရီးစဉ်ကို သဘောမတူပါ။ အလွန်အန္တရာယ်များကြောင်းကိုပြောပြ၏။

ကျွန်တော်က မတ်တတ်ရပ်နေရာမှထိုင်ချလိုက်၏။ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ချွတ်လိုက် ၏။ ခြေဖဝါးမှာ ဖိနပ်ပေါက်သောဒဏ်ရာများနှင့် ကြောက်စရာ ရောင်ကင်းနေပြီး သွေးများစွို နေပါသည်။ အင်တိုနီရိုက ကျွန်တော့်ကို မြင်းပေါ်သို့ တက်ခိုင်းပြီး အင်းဒီးယန်းလူရိုင်းများ နေသော ရွာအနီးသို့ ရောက်သည်အထိ လိုက်ပို့မည်ဖြစ်ကြောင်းပြော၏။ ကျွန်တော် ငြင်းနိုင်အားမရှိပါ။ မြင်းပေါ် တက်လိုက်၏။ နောက် တစ်ညလုံးလုံး ခရီးဆက်ရ၏။ မနက်လင်းမှ လိုရာခရီးရောက်၏။ အင်တိုနီရိုက ကျွန်တော့်ကိုဖက်၍ နှုတ်ဆက်ပြီး မြင်းပေါ် တက်၍ လာရာ လမ်းအတိုင်း ပြန်သွား၏။

အခန်း (၁၁)

အင်ဒီးယန်း လူရိုင်းများ

လူရိုင်းများနယ်မြေသို့ ဝင်ခဲ့ပြီ။

သို့သော် ရွာ၏ အရိပ်အယောင်မျှမတွေ့ရသေးပါ။ လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း ရှေ့တွင် ရွာတွေ့ရနိုးဖြင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ နေ့မှန်းတည့် သည်အထိ ရွာအရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရသေးပါ။ မောလာပြီ။ ကျွန်တော် ကိုက်နန်းရွက် တစ်ရွက်ကို အိတ်ထဲမှထုတ်၍ ဝါးလိုက်၏။ အမောပြေသွား၏။ ကျွန်တော် ခရီးဆက်ခဲ့ပြန် ၏။ နောက်တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် ကမ်းခြေအနီးသို့ ရောက်လာ၏။ ရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင် သက်ငယ်တဲများကို မြင်တွေ့ရ၏။ မီးခိုးများအူထွက်နေသည်ကိုလည်းတွေ့ရ၏။ ရွာဖြစ်ဟန် ရှိ၏။ ကျွန်တော် ရွာကိုဦးတည်ပြီး ဆက်လျှောက်သွား၏။ အင်ဒီးယန်းလူရိုင်းများကို တွေ့ရ၏။ မည်သူမျှ အဝတ်,မဝတ်ပါ။ ယောက်ျားမိန်းမ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့်ဖြစ်ပြီး သူတို့၏ ငယ်ပါနေရာလေးများကိုသာ အရာဝတ္ထုတစ်ခုဖြင့် အုပ်ထား၏။ ဘာနှင့် အုပ်ထားသည်ကို ကျွန်တော် မခွဲခြားတတ်။

သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုမြင်တွေ့သွားဟန်ရှိ၏။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လှမ်းအော်၍ ခေါ်ကြပြီး ပင်လယ်ဘက်သို့ လှမ်းလက်ပြကြ၏။ ပင်လယ်ဘက်မှလှေနှစ်စင်းမှာ ကမ်းဘက်သို့ပြန်လှော်လာပြီး လှေပေါ်မှ ယောက်ျားများ ကုန်းပေါ်ပြေးတက်လာကြ၏။ ကျွန်တော် ရွာအနီးသို့ကပ်သွား၏။ အားလုံး ကျွန်တော့်ကိုအံ့ဩနေ၏။ အချို့က မြားများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ချိန်ထား၏။ မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်လျှင် ခွေးတစ်ကောင်က ရွာထဲမှပြေးထွက် လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆီးကိုက်၏။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရသွား၏။ ကျွန်တော်က ခွေးကိုကန်ပစ်လိုက်၏။ ခွေး နောက်လန်ကျသွား၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခုန်ကိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ မြားတစ်စင်း ဘယ်ကပစ်လိုက်သည်မသိပါ။ ခွေးငိုက်ကို လာစိုက်ပြီး ခွေးချက်ချင်း လဲကျသေသွား၏။ အလွန် အဆိပ်ပြင်းသောမြား ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး လူရိုင်းများအနီးသို့ ဆက်လျှောက်သွား၏။ အားလုံး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော့်ကို အံ့ဩစွာကြည့်နေကြ၏။ ကလေးများက ကြောက်လန့်နေဟန်ရှိ၏။ လူကြီးများ ကျော့နေောက်မှပုန်းကွယ်ပြီး ကြည့်နေကြ၏။

လူရိုင်းမများ၏ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားမှာ ကြည့်ရမဆိုး၊ အသားမှာ ကြေးရောင် ပေါက်နေပြီး အဝတ်မပါသော ရင်သားများမှာ မို့မောက်၍နေ၏။

လူရိုင်းယောက်ျားများအတွင်းမှ တစ်ယောက်မှာခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန် ရှိ၏။ မှန်သည်။ ဥပမိရုပ်မှာ ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်မည်ကို မှန်းကြည့်၍ ရနိုင်၏။ လူအုပ်အတွင်း၌ပင် သူ၏ထည်ဝါမှုမှာ ထင်ရှားစွာပေါ်နေ၏။ သူ့လက်တွင် လေးနှင့်မြားကို ကိုင်ထားခြင်းလည်းမရှိ။ သူ့ဆံပင်မှာ သူ့နားရွက် အောက်သို့သိမ်းထား၏။ ကျွန်တော် သူ့ထံသို့ဦးတည်လျှောက်သွား၏။ သုံးပေ ခန့်အကွာရောက်လျှင် ရပ်လိုက်၏။ သူ ကျွန်တော့် ကို ဘာမျှမပြောပါ။ ရှေ့တည့်တည့်တွင်ရပ်၍ နှစ်မိနစ်ခန့်မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်နေပြီး နောက်ဆုံးပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ပခုံးတစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြီး တဲ တစ်လုံးအတွင်း သို့ ခေါ်သွား၏။ ကျန်လူအုပ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့နောက်မှ လိုက်လာကြ၏။

တဲအတွင်းရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်၏။ အသက်ကြီးကြီး အဒေါ်ကြီး တစ်ဦးက ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးမှဒဏ်ရာကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ပင်လယ်ရေအခပ်ခိုင်းလိုက်၏။ အနာကို ပင်လယ်ရေဖြင့် ဆေးပေး၏။ သွေးပုပ်များ ထွက်အောင်ညှစ်ပေး၏။ အလွန်နာလှ၏။ ကျွန်တော် အသံထွက်၍ မအော်မိအောင် အလွန်ကြိုးစားအောင့်ထားရ၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက် သူ့သောက်နေသောဆေးတံကို ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေး ၏။ ကျွန်တော်ကလှမ်းယူပြီး သူ့သောက်သကဲ့သို့ ဟန်ပါပါဖြင့်သောက်လိုက်၏။ လူရိုင်း အားလုံး ကျွန်တော်သောက်ပုံကိုကြည့်ပြီး အသံထွက်၍ ရယ်လိုက်ကြ၏။ ထိုအချိန်၌ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ရှေ့တိုးလာပြီး ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးမှ အနာပေါ်သို့ ပင်လယ်မှော်ပင် တစ်မျိုးဖြင့်အုပ်ပေး၏။ နာလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံးကို တွန့်လိမ်လိုက်မိ၏။ လူရိုင်းအားလုံး ရယ်လိုက်ကြပြန်၏။ ထိုအမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို သူ့ပေါင် ပေါ်သို့ဆွဲတင်ပြီး အနာကို မှော်ပင်များနှင့် ဖိနှိပ်ကုသလိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် သူတို့ဘာသာ စကားဖြင့် ဘေးမှလူများကို ဘာပြောလိုက်သည်မသိပါ။ အားလုံးရယ်လိုက်ကြပြန်၏။ ကျွန်တော် ဝတ်ထားသော အပေါ်အင်္ကျီကိုချွတ်လိုက်၏။ အမျိုးသမီးက ရှေ့တိုးလာပြီး ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်နှင့်ကျော့များတွင်ထိုးထားသော မင်ကြောင်အရုပ်များကို ကိုင်ကြည့်၏။ ထို့နောက် သူတို့ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင်ပင် ရှေ့တိုးလာပြီး မင်ကြောင်အရုပ်များကို ကိုင်ကြည့်ပြန်၏။ ထို့နောက် သူတို့ဘာသာစကားဖြင့် ဆူညံစွာ စကားပြောကြ၏။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ကျွန်တော့်ကို အကြီးဆုံးတဲအတွင်းခေါ်သွား၏။ တဲမှာ ရွံ့များဖြင့်မံ၍ဆောက်ထားသောတဲဖြစ်၏။ အဝင်တံခါးမရှစ်ပေါက် ရှိ၏။ တဲအလယ်တွင် အရောင်ပြောင်နေအောင်တိုက်ချွတ်ထားသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုရှိပြီး ကျောက်တုံး ပတ်လည်တွင် ကျောက်တုံးငယ်များကို လူထိုင်စရာအဖြစ်ဝိုင်း၍ ချထား၏။ တံနံရံတွင် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ဟောင်း အများအပြားနှင့်စစ်သားသုံး ဓားရှည်များကို ချိတ်ဆွဲထား၏။ အခန်းထောင့်တစ်ခုရှိ ကမ္ဘာလိပ်ခွံကြီးတစ်ခုမှာ အံ့စရာကြီးမားလှ၏။ လူတစ်ယောက် ကောင်းစွာ ခြေဆန့်၍တက်အိပ်နိုင်၏။ စားပွဲတစ်ခုသဏ္ဍာန်လုပ်ထားသော သစ်သားတုံးကြီး တစ်ခုပေါ်တွင်မူ ပုလဲလက်နှစ်ဆုပ် သုံးဆုပ်စာခန့်ကိုစုပုံ၍ တင်ထား၏။ သစ်သားခွက်ကြီး

တစ်ခုဖြင့် ရေထည့်လာပြီး ကျွန်တော့်ကိုတိုက်၏။ သောက်ကြည့်လျှင် သစ်သီးဖျော်ရည် တစ်မျိုးဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ငှက်ပျောဖက်နှင့်ငါးကင်တစ်ကောင်ကိုယူလာပြီး ကျွန်တော့်ကိုကျွေး၏။ ငါးကင်မှာ အရသာ အလွန်ရှိလှပါသည်။ စားသောက်ပြီးလျှင် စောစောက အမျိုးသမီးက ကမ်းစပ်သို့ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွားပြီး ခြေလက်နှင့်ပီးစပ်များကို ဆေးကြောပစ်ရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်ပြော၏။ ထို့နောက် မူလတံရိုရာသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာကြ၏။ တဲအလယ်မှ ကျောက်တုံးကြီးဘေးတွင် စုပြီး ဝိုင်းထိုင်ကြ၏။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင်က မြေဖြူနှင့်သဏ္ဍာန်တူသော ကျောက်ဖြူတုံးလေးတစ်ခု ကိုယူလာပြီး တဲအလယ်မှ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် အရပ်အမျိုးမျိုး ရေးဆွဲ၍ ကျွန်တော့်ကို ပြ၏။ ပထမဆုံး ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ထားသော လူရိုင်း အမျိုးသမီးများပုံ၊ နောက် သူတို့ရွာပုံ၊ နောက် ပင်လယ်ပုံ၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လေပြီ။ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်က ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေသည့်ဒေသ၏ အနေအထားကိုပုံဆွဲ၍ပြောပြနေခြင်းဖြစ်၏။ သူပြောပြနေသည့် သူတို့ရွာနှင့် မဝေးလှသောခရီးတွင် အခြားလူရိုင်းတစ်မျိုး နေထိုင်သောရွာရှိကြောင်း၊ ထို လူရိုင်းများမှာ သူတို့ရွာမှလူများကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ လူစိမ်းများအပေါ်၌ အလွန်ရန်လိုလား ကြောင်း၊ အန္တရာယ်ပြုတတ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်၏အသွားအလာ လှုပ်ရှားမှုများကို ဆင်ခြင် နေသင့်ကြောင်းပြောပြ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်ကို မြေဖြူခဲကဲ့သို့ သုံးနိုင်သော ကျောက်ဖြူလေးကိုပေးပြီး ကျွန်တော် သူတို့ရွာသို့ ဘယ်သို့ ရောက်လာကြောင်းကို ပြောပြ ခိုင်း၏။ ကျွန်တော်က အကျဉ်းထောင်တွင်းမှ ပြေးလာကြောင်းကို ပုံအမျိုးမျိုးဆွဲပြ၍ သူတို့ နားလည်အောင် ပြောပြလိုက်၏။

ညအချိန်ရောက်လျှင် ကျွန်တော့်ကို ရှေးဦးသူနာပြုအလုပ်များကို လုပ်ပေးခဲ့သော အမျိုးသမီးက အခြားတဲတစ်လုံးသို့ ခေါ်သွား၏။ ထိုတဲတွင် အမျိုးသမီးခြောက်ယောက်နှင့် အမျိုးသားလေးယောက် အတူတူနေကြ၏။ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော်အိပ်ရမည့်နေရာ ကိုပြ၏။ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် သူယှဉ်တွဲ၍အိပ်၏။ ကျွန်တော့်မျက်နှာ၊ လက်မောင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို သူ့လက်ဝါးနှင့် ပွတ်ပေး၏။ သူ့လက်ဖဝါးမှာ အလွန်ကြမ်းလှ၏။ ပင်လယ်ပြင်ကျောက်ဆောင်များကြားတွင် ရေငုပ်ပြီး ပုလဲရှာရလွန်းသဖြင့် လက်ဖဝါးတစ်ခု လုံး ရစရာမရှိအောင် အက်ကွဲနေကြဟန်ရှိ၏။ သူမသည် ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးကို ကိုင်ကြည့် ပြီး ချောမွေ့နေသည့်အဖြစ်ကို သူ အလွန်အံ့ဩနေ၏။

မနက်လင်းလျှင် လူရိုင်းခေါင်းဆောင်နေထိုင်သော တဲကြီးသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်သွား ကြ၏။ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်က သူ့တွင်ရှိသော သေနတ်အမျိုးမျိုးကို ကျွန်တော့်ကိုထုတ်ပြ၏။ ကျည်ဆန်များမှာလည်း ခြောက်သေတ္တာခန့်ရှိ၏။

ကျွန်တော့်အနီးမှသွားဘဲနေသော အမျိုးသမီးမှာ ပုံသဏ္ဍာန်အရွယ်အားဖြင့် အလယ်အလတ်ဖြစ်၏။ သူမ၏မျက်လုံးများမှာ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ပင် အညိုရောင်ဖြစ်၏။ သူမ၏မျက်နှာအသွင်အပြင်မှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိပြီး ဆံပင်ကို အရောင်ဆိုး၍ အလယ်တည့်တည့်မှခွဲထား၏။ ကျွန်တော်နှင့်အတူလမ်းလျှောက်တိုင်း သူမ သည်ယှဉ်တွဲ၍ ဘယ်အခါမျှမလျှောက်ပါ။ အနောက်မှသာလိုက်၍လျှောက်၏။ ကျွန်တော် ရောက်ပြီး မကြာမီ သူမက လူမနေသော တဲဟောင်းတစ်လုံးကို ပြင်၍ပြန်ဆောက်၏။ အမျိုးသမီးနှင့် အမျိုးသားများက ဝိုင်းကူပေး၏။ လူလေးယောက် ချောင်ချောင်နေနိုင်သော တဲဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထိုတဲတွင် အတူနေကြ၏။

ပြဿနာမှာ သူမသည် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော့် စိတ်ကြိုက် ကိုင်တွယ်ခွင့်ပြု၏။ သို့သော် အဆုံးနယ်ကျူးခွင့်ကိုခွင့်မပြုပါ။ ကျွန်တော်က မနေနိုင်၍ ကြိုးစားကြည့်တိုင်း ကြမ်းတမ်းစွာရုန်းကန်ပြီးတွန်းပစ်၏။ စိတ်ညစ်စရာဖြစ်၏။ တောင်ထိပ် ရောက်လုနီးမှ ပြန်ပြန်တပ်ခေါက်ခဲ့ရ၏။ တဲသစ်တစ်လုံးကို မကြာမီထပ်ဆောက်၏။ ထိုတဲ တွင် အဝင်တံခါးသုံးခုရှိ၏။ သူတို့လေထုံးစံမှာ အံ့စရာ ရယ်စရာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က မြောက်ဘက်တံခါးမှသာ အဝင်အထွက်လုပ်ရပြီး သူမက တောင်ဘက်တံခါးမှ အထွက်အဝင် လုပ်ရ၏။ ဧည့်သည်များက ကျန်တံခါးအပေါက်မှ အဝင်အထွက်လုပ်ရ၏။ ထိုတဲသစ်တွင် နေထိုင်ကြပြီးမှ အဆုံးနယ်ကျူးမှုကို သူမသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြု၏။ အသေးစိတ်ကို ကျွန်တော် မရေးပြချင်တော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့အိမ်မှ မီးဖိုဆောင်ပစ္စည်းအားလုံးမှာ သံ၊ သတ္တုများနှင့်လုပ်သော ပစ္စည်းလုံးဝမရှိပါ။ မြေထည်အိုးခွက်များသာဖြစ်၏။

ပုလဲငုပ်သည့်အလုပ်မှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်၏။ အသက်အရွယ် အကြီးဆုံး အမျိုးသမီးကြီးများက ဤအလုပ်ကိုဦးဆောင်လုပ်၏။ ရရှိသော ပုလဲများကို လေးပုံထား၍ ခွဲဝေရ၏။ တစ်ပုံကို လူရိုင်းခေါင်းဆောင်အားပေးရပြီး တစ်ပုံကို တံငါများအားပေးရ၏။ တစ်ပုံကို ပုလဲရိုသော မုတ်ကောင်ခွဲသူများက ရပြီး၊ ကျန်တစ်ပုံကိုမူ မုတ်ကောင်ငုပ်သော ပုလဲရှာအမျိုးသမီးက ရ၏။

ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး၏အမည်မှာ “လာလီ”ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် လာလီနှင့် အတူ ပုလဲငုပ်သည့်လုပ်ငန်းခွင်သို့အမြဲလိုက်၏။ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်နေသော တဲသို့မူ သူမခေါ်ဘဲ ကျွန်တော် ဘယ်အခါမျှမသွားပါ။ လှေဖြင့် ပင်လယ်ထွက်သည့်အလုပ်ကိုလည်း ခေါင်းဆောင်မကြိုက်ဖြစ်မည်စိုး၍ ကျွန်တော် သွားလေ့မရှိပါ။ မနေ့က အင်ဒီးယန်းလူမည်း ကုန်သည်တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်တွေ့၏။ ဤလူမည်းမှာ လူရိုင်းများနေသောရွာနှင့် ကိုလံဘီယာနိုင်ငံကို လှည့်လည်ပြီး ကုန်ကူးနေသူဖြစ်၏။ စပိန်စကားကိုလည်း တစ်လုံးမျှ တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လိုချင်သောပစ္စည်းများကို သူ့ထံ မှာရန်မှာ အလွန်အခက်အခဲတွေ့ရ၏။ နောက်ဆုံး စပိန်အဘိဓာန်စာအုပ်ငယ်လေးတစ်ခုမှ ဝေါဟာရ များကိုရှာပြီး ကူးရေး၍ စပိန်စာတတ်သူများထံတွင် ဤစာပြုပြီး ကျွန်တော်အလိုရှိသော ပစ္စည်းများကို ရှာဝယ်ခဲ့ရန်မှာလိုက်၏။ ကျွန်တော်မှာသောပစ္စည်းများမှာ အပ်၊ မင်နီ၊ မင်ပြာနှင့် အပ်ချည်များဖြစ်၏။ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်လုပ်သူကို မင်ကြောင်များထိုးပေးရန် ဖြစ်၏။ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်က ထို ကုန်သည် လူမည်းအပြန်ခရီးတွင် ကျွန်တော့်ကို ခရီးအတန်ဝေးသည်အထိ အတူလိုက်သွားခွင့်ပြု၏။ သူ၏သေနတ်ကိုလည်း ခရီးတွင် လိုသလို အသုံးပြုရန်အတွက် စိတ်ချစွာထည့်ပေးလိုက်၏။ အခြားလူရိုင်း လေးငါးဦးနေသော ရွာငယ်တစ်ခုသို့ ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော်အတူလိုက်သွား၏။ ထိုရွာငယ်တွင် လူရိုင်းဖြူ တစ်ကောင်နှင့် ကျွန်တော်တွေ့၏။ ထိုလူရိုင်းဖြူမှာ စပိန်စကားကို အနည်းငယ်တတ်၏။ ကျွန်တော်တတ်သည့် အဆင့်ခန့်ပင် ရှိ၏။

- “ခင်ဗျား ထောင်ကထွက်ပြေးလာတဲ့ အကျဉ်းသားမဟုတ်လား”
- “ဟုတ်တယ်”
- “အင်တိုနီရိုဆိုတဲ့ လူလား”
- “မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့အတူပြေးလာတဲ့ ပြင်သစ်လူမျိုးပါ”

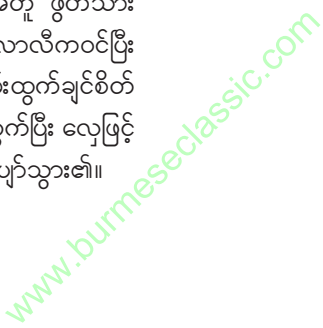
ကျွန်တော်က လူရိုင်းဖြူကို ကျွန်တော်မှာလိုက်သည့်ပစ္စည်းများ အကြောင်း ဘာသာပြန်ပေးရန် အကူအညီတောင်းလိုက်၏။

“ဒီပစ္စည်းတွေ ကျွန်တော် ဘယ်တော့ရမလဲ”

“နောက်တစ်ကြိမ် လပြည့်နေ့မရောက်ခင် သူပြန်လာဦးမယ်တဲ့၊ သူ ပြန်လာတော့ ရစေမယ်တဲ့”

ကျွန်တော် လူမည်းကုန်သည်ကို ထိုရွာတွင်လမ်းခွဲပြီး လာလီတို့ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ခရီးတစ်ဝက်ခန့်တွင် လာလီနှင့် သူ့ညီမကိုတွေ့၏။ လာလီမှာ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် ပြေးလာပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာများကို သူ့လက်ချောင်းများနှင့် ဒေါသတကြီးကုတ်ဖဲ့၏။ ကျွန်တော်က သူမ၏လက်ကို ဖယ်ပစ်၏။ သူမက ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှ မိရာအပိုင်းကို ဆွဲကိုင်ပစ်၏။ နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော်သိရသည်မှာ ကျွန်တော် သူမကိုပစ်ပြီး ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသည်ဟု ထင်ပြီး ဒေါသဖြစ်၍ လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ ဒေါသပြေလျှင် ရွာရှိရာသို့ ကျွန်တော်နှင့်ပြန်လျှောက်လာ၏။ လာလီ၏ညီမမှာ ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့်ရှိမည်။ လာလီမှာ အသက်(၁၅)နှစ် (၁၆)နှစ်ထက်မပိုသေးပါ။ ရွာအဝင်အနီးမှစမ်းချောင်းရောက်လျှင် လာလီတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး အရှက်ဖုံးအဝတ်စများကိုချွတ်၍ တုံးလုံးရေချိုးကြ၏။ ကျွန်တော့်ကို ကျီဆယ်၏။ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လျှင် ကျွန်တော့် မှာ တစ်နေ့လုံးပန်းလာပြီဖြစ်၍ အိပ်ရာပေါ် သို့ လှဲချလိုက်၏။ လာလီ၏ညီမမှာ မပြန်သေးပါ။ လာလီနှင့်အတူအိမ်ထဲဝင်လိုက်လာပြီး အိမ်ထဲရောက်လျှင် လာလီက သူ့ညီမကို သူ့လည်ပင်းတွင်စွပ်ပေးထားသော ကျွန်တော် လုပ်ပေးထားသည့် ပုလဲပုတီးကိုချွတ်ပြီး သူ့ညီမလည်ပင်းတွင် စွပ်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ရုတ်တရက်အိပ်နေရာမှဆက်ခနဲထပြီး သူမကိုပွေ့၍ ခုတင်အောက်သို့ပြန်ချလိုက် ၏။ ထို့နောက် သူမ၏လည်ပင်းမှ ပုလဲပုတီးကိုပြန်ဖြုတ်ပြီး သူ့အစ်မဖြစ်သူ လာလီ၏ လည်ပင်း၌ ပြန်ဆွဲပေးလိုက်၏။ လာလီ၏မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းရွှင်လန်း၍ သွား၏။ နောက်မှ ကျွန်တော်သိရသည်မှာ လာလီသည် သူမကိုကျွန်တော် ငြီးငွေ့၍ ထွက်ပြေးရန်ကြိုးစားသည် ဟုထင်ပြီး မငြီးငွေ့အောင် သူ့ညီမဖြစ်သူနှင့် ပေါင်းသင်းခိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် တဲပြင်သို့ထွက်လာသောအခါ၌ လူငယ်တစ်ယောက်သည် ထိုင်နေ၏။ သူသည် ကျွန်တော့်ကိုပြေး၍နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့အနီးတွင် သွားထိုင်လိုက် ၏။ ထိုလူငယ်မှာ ယခင်ကပင် ကျွန်တော်နှင့်အမြင်ချင်း ရင်းနှီးနေသောလူငယ်ဖြစ်၏။ သူက ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ဆေးမင်ကြောင် ရုပ်ကိုထိုးပြပြီး ချီးမွမ်း၏။ ခြေဟန် လက်ဟန်ဖြင့် သူလည်း တစ်ခုလိုချင်ကြောင်း ပြော၏။ ကျွန်တော်လည်း တစ်နေ့ရစေရမည် ဟုပြန်ပြောလိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ လာလီထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့အနီးတွင်ထိုင်၏။ လူငယ်မှာ လှေသမားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ပင်လယ်ပြင်တွင် အမြဲငါးဖမ်းလေ့ရှိသူဖြစ်၏။ မကြာမီ လူရိုင်းခေါင်းဆောင် ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေရာရှေ့သို့ ဖြတ်လျှောက်လာ၏။ သူ့လက်တွင် ဖွတ်တစ်ကောင်ကိုဆွဲကိုင်ထား၏။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လည်း သူ့အနီးတွင်လိုက်လာ ၏။ ခေါင်းဆောင်က ကျွန်တော့်ကို သူ့တဲကြီးထဲသို့လိုက်လာပြီး သူနှင့်အတူ ဖွတ်သား အတူစားရန်ဖိတ်ခေါ်၏။ ကျွန်တော့်တွင်စားလိုစိတ်မရှိပါ။ ထိုအချိန်တွင် လာလီကဝင်ပြီး လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ကို ပင်လယ်ပြင်သို့လက်ညှိုးထိုးပြီး ကျွန်တော် ငါးဖမ်းထွက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်းကိုပြောပြ၏။ ခေါင်းဆောင်က ချက်ချင်းပင် ပင်လယ်ထွက်ပြီး လှေဖြင့် ငါးဖမ်းလိုကုန်မိန့်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်၍ခွင့်ပေး၏။ ကျွန်တော် အလွန်ပျော်သွား၏။

လှေရှင်လူငယ်နှင့်အတူ ကျွန်တော်နှင့်လာလီ ပင်လယ်ပြင်သို့ထွက်လာကြ၏။ လူငယ်က ပင်လယ်ကွေ့တစ်ခုသို့ လှေကိုချိုးဝင်လိုက်၏။ အခြားလှေနှစ်စင်းကိုလည်း ရှေ့တွင်တွေ့ရ၏။ ပင်လယ်ကွေ့ငယ်လေးအလယ်ရောက်လျှင် လူငယ်က လှေကိုကျောက်ချလိုက်၏။ လာလီ ရေထဲခုန်ဆင်းသွား၏။ ရေငုပ်သွား၏။ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာမှ ပြန်ပေါ်လာ၏။ သူမ၏လက်ထဲတွင် ပုလဲဥပါနိုင်သည့် အလွန်ကြီးသောမုတ်ကောင်ကြီးနှစ်ကောင်ပါလာ၏။ လူငယ်က မုတ်ကောင် နှစ်ကောင်ကိုလှမ်းယူပြီး လှေပေါ်တင်လိုက်၏။ လာလီ ရေထဲငုပ်သွားပြန်၏။

တစ်နာရီကျော်ခန့်ကြာလျှင် ကျွန်တော်တို့လှေငယ်လေး၏ဝမ်းထဲတွင် မုတ်ကောင်ကြီးများနှင့်ပြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ကမ်းဘက်သို့ပြန်လှော်သွား၏။ ကမ်းသို့ရောက်လျှင် မုတ်ကောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို လာလီကလှမ်းယူပြီး ဓားတစ်ချောင်းဖြင့် ဗိုက်ကိုခွဲလိုက်၏။ လှပသောပုလဲလုံးတစ်လုံးထွက်လာ၏။ ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းပေး၏။ ဤမျှကြီးသောပုလဲမျိုး ကျွန်တော်မမြင်ဖူးပါ။ ထိုတစ်နေ့ခင်းတည်းဖြင့်ပင် ပုလဲလုံးကြီးပေါင်းများစွာကို ကျွန်တော်တို့ရကြ၏။

ကျွန်တော် လာလီတို့ရွာသို့ရောက်နေသည်မှာ တစ်လတိတိရှိလေပြီ။ ကျွန်တော်ရောက်လာသည့်နေ့မှစ၍ ရက်စွဲများကို တန်ခိုးရုံတွင်မြေဖြူဖြင့်ရေးမှတ်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ဘာနေ့ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် အတိအကျပြောပြနိုင်၏။ မကြာမီ လူမည်းကုန်သည်နှင့် ကျွန်တော်မှာလိုက်သောပစ္စည်းများရောက်လာ၏။ ကျွန်တော်လူရိုင်းခေါင်းဆောင် တဲသို့ သွားပြီး ခေါင်းဆောင်၏လက်မောင်းတွင် ဆေးမင်ကြောင်တစ်ခုကို ထိုးပေးလိုက်၏။ ခေါင်းဆောင် အလွန် သဘောကျသွား၏။ သူ၏ရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်မှအရုပ်ကဲ့သို့ အရုပ်မျိုးတစ်ခုလည်း သူ့ရင်ဘတ်တွင်ထိုးပေးရန်၊ ထိုလုပ်ငန်း မပြီးမချင်း မည်သူ့ကိုမျှ ဆေးမင်ကြောင်အရုပ်မထိုးပေးရန် ကျွန်တော့်ကိုပြော၏။

ကျွန်တော် ရောက်နေသောလူရိုင်းများ၏အနွယ်ကို “ရိုအာဂျီဗား”ဟု ခေါ်၏။ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက် မြေပြန့်အရပ်များတွင်ရှေး၍ နေထိုင်တတ်သော လူမျိုးများ ဖြစ်၏။ တောင်ကုန်းများတွင်နေထိုင်တတ်သောလူရိုင်းများကိုမူ “မိုတီလုံး”ဟုခေါ်၏။ ဂိုအာဂျီလာ လူရိုင်းများမှာ လူယဉ်များနှင့်လည်း အဆက်အသွယ်ရှိ၏။ အင်ဒီးယန်းဖြူကုန်သည်များနှင့် ပုလဲရောင်းခြင်း၊ လိပ်ခွဲ ရောင်းခြင်းလုပ်ငန်းများနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိ၏။

လာလီသည် နေ့စဉ် ငါးဖမ်းပြီးပြန်လာတိုင်း သူမရရှိသောပုလဲများကို ကျွန်တော့်ကို ပေး၏။ ကျွန်တော်က မြေအိုးတစ်လုံးနှင့်ထည့်၍သိမ်းထား၏။ အရွယ်မျိုးစုံရှိ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ထားသောပုလဲများကို မီးခြစ်ဗူးခွဲဟောင်းများနှင့်ထည့်ထား၏။ ပန်းရောင်ပုလဲနှစ်လုံး၊ အနက်ရောင်သုံးလုံး၊ အဖွယ် ငွေရောင်ခုနစ်လုံးဖြစ်၏။

ကျွန်တော် လူရိုင်းတို့၏လေထုံးစံတစ်ခုကိုမျှ မလေးမစားမလုပ်ပါ။ သူတို့ထိန်းသိမ်းသကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်ဆက်ထိန်းသိမ်း၏။ လူရိုင်းတို့၏ အကြီးဆုံး ခေါင်းဆောင်မှာ ရွာတွင်းဦးမနေပါ။ ရွာမှ မလှမ်းမကမ်းရှိတောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင် သီးသန့်နေ၏။ သူနေသောနေရာတွင် မြွေများ၊ ဆိတ်များနှင့် သိုးများကို မွေးထား၏။ ဤခေါင်းဆောင်မှာ လူရိုင်းတို့၏ပညာရှင်ကြီးလည်းဖြစ်၏။ ဆေးဆရာလည်းဖြစ်၏။ ဤဆရာကြီးအတွက် စားသောက်ဖွယ်နှင့်အခြား လိုအပ်ဖွယ်များကို ရွာမှ အမျိုးသမီးများက အလှည့်ကျသွားပို့ရ၏။ ကျန်လူများမှာမူ ဆရာကြီးကတွေ့ချင်၍ခေါ်မှ သွားတွေ့ရ၏။ တစ်နေ့ ဆရာကြီးထံမှ ကြက်ဥ

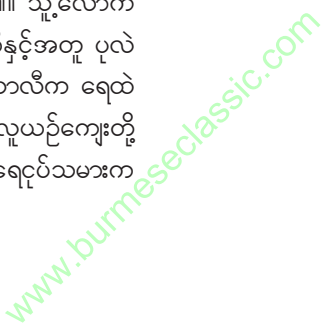
သုံးလုံးနှင့် သစ်သားစားတစ်ချောင်း ကျွန်တော့်ထံရောက်လာ၏။ ဤအမှတ်အသားမှာ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သည့်အမှတ်အသားဖြစ်၏။ လာလီက လမ်းတစ်ဝက်ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့ပေး၏။

ဆရာကြီးမှာ အိုလှလေပြီ။ သူ့တံမှာလည်းမကြီး။ အလယ်အလတ် အရွယ်ဖြစ်၏။ တဲကြမ်းပြင်ကို သားရေပြားနှင့်ခင်းထား၏။ ဆရာကြီးက မြွေရေခွံများနှင့် အခြားတိရစ္ဆာန် သားရေခွံများကို ကျွန်တော့်အရှက်ဖုံးသောနေရာတွင် ဝတ်ရန် ကျားသစ်ရေတစ်ခုကို ပေးပြီးဝတ်ခိုင်း၏။ ကျွန်တော်ဝတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ကိုလက်ဆောင်ပေး၏။ ဆရာကြီး၏ ဘယ်လက်တံတောင်ဆစ်တွင် ဖက်ခွက်နာကြီးတစ်ခုရှိ၏။ ထိုအနာတွင် ယင်များအုံ့နေတတ် သဖြင့် ဆရာကြီးမှာ ဤ အနာဖြင့် အလွန်အနေရခက်နေဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော်ပြန်ခါနီးတွင် ဆရာကြီးက ပထမ ကျွန်တော့်ကိုသစ်သားစားကြီးတစ်ချောင်းပေး၏။ နောက်ထပ်စားကြီးကို ပြန်ယူပြီး သစ်သားစားငယ်တစ်ခုကိုလဲပေး၏။ ကျွန်တော် သူ့ကိုအရေးအကြောင်း ရှိ၍ ဤသစ်သားစားငယ်ကိုပို့ပေးရန်နှင့် သူ့အတွေ့ခံရန်သဘောတူလျှင် သစ်သားစားကြီးကို ပြန်ပို့ပေးမည်ဟူသောသဘောကိုပြောခြင်းဖြစ်၏။ ဤလူရိုင်း ခေါင်းဆောင်အိုကြီးတွင် သွားငါးချောင်းသာရှိတော့၏။

ကျွန်တော် လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ဆရာကြီးထံမှပြန်လာသောအခါ၌ လမ်းတွင် လာလီစောင့်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ လာလီက ကျွန်တော့်အရှက်ဖုံးသော နေရာတွင်ဝတ်ထား သည့် ဆရာကြီးလက်ဆောင်ပေးလိုက်သော ကျားသစ်ရေခွံကိုကြည့်ပြီး ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်၏။ လှသည်ဟုလည်းပြော၏။

ကျွန်တော်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူရိုင်းရွာ၌အနေကျလာခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ဘဝ ကို ကျွန်တော်တွေ့ကြည့်သည်။ အနေကြာလာလျှင် ဤရွာမှ ခွဲရခက်ပေတော့မည်။ လာလီ ကလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့်ကို သူတို့အနွယ်ပုံမျိုးပေါက်အောင် ပုံသွင်းနေ၏။ ကျွန်တော် သူ့အပေါ်ငြီးငွေ့ပြီဟုယူဆသည့်အခါတိုင်း ညီမငယ် ဇိုလားမားကို ကျွန်တော် တို့တံအတွင်းသို့ခေါ်လာတတ်၏။ ဇိုလားမားသည် သူ့အစ်မနှင့် ရေအမြဲအတူချီးမြှီး ကျွန်တော်အိပ်နေသောခုတင်ပေါ်သို့ သူ့အစ်မနှင့် ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ပြီး အမြဲအတူအိပ်တတ် ၏။ ကျွန်တော် သူတို့ခလေ့ထုံးစံကိုလည်း အကဲမခတ်တတ်တော့ပါ။ ဇိုလားမား၏ ရင်သားများမှာ လာလီကဲ့သို့မကြီးသော်လည်း တင်းပြီးမို့မောက်နေ၏။ သူ့ဆံပင်မှာ ဆံတို လေးဖြစ်၏။ ဇိုလားမားကို ယနေ့အထိ ကျွန်တော်နယ်မကျူးသေးပါ။ ဤသို့ မကျူးသေးသည့် အတွက်လည်း ဇိုလားမားမှာ ကျွန်တော်တို့တံငယ်မှ ပြန်သွားတိုင်း အမြဲစိတ်ပျက်၍ ပြန်သွားတတ်၏။ လာလီသည် ကျွန်တော်နှင့် ဇိုလားမားအလယ်တွင် အမြဲဝင်အိပ်တတ်၏။ တစ်နေ့ ဘယ်သို့စိတ်ကူးရသည်မသိ။ အလယ်တွင်အိပ်နေရာမှ ရုတ်တရက်ထပြီး ကျွန်တော့် ကိုယ်ကို အဝတ်မပါဘဲ ယှဉ်၍ အိပ်နေသော ဇိုလားမားကိုယ်ပေါ်သို့ဖိမိသည်အထိ တွန်းရွှေ့ ပစ်ပြီး တဲ အပြင်သို့ ထွက်သွားတော့၏။

လာလီသည် တစ်ရွာလုံးတွင် ပုလဲငုပ်အတော်ဆုံး အမျိုးသမီးဖြစ်၏။ သူ့လောက် မည်သူမျှ ပုလဲမုတ်ကောင်ကြီးများကိုရအောင် မငုပ်နိုင်ပါ။ တစ်နေ့ လာလီနှင့်အတူ ပုလဲ ငုပ်ရန် ကျွန်တော်လိုက်သွား၏။ ထုံးစံအတိုင်း ပင်လယ်ရောက်သည်နှင့် လာလီက ရေထဲ ခုန်ဆင်းပြီး ပုလဲ ၈,၄၀၀၏။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခုကိုရ၏။ လူယဉ်ကျေးတို့ လောက၌ ပုလဲငုပ်ကြသကဲ့သို့ အိတ်တစ်ခု ကို ရေငုပ်သမားနှင့်ပေးလိုက်ပြီး ရေငုပ်သမားက

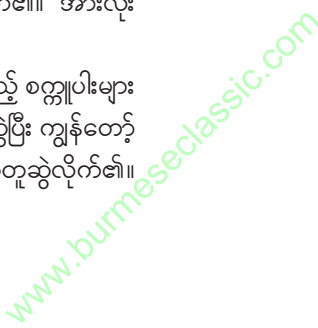
ရေအောက်တွင် တွေ့သမျှ မုတ်ကောင်များကို အိတ်ပြည့်သည်အထိဖြည့်ပြီး၊ အိတ်ပြည့်လျှင် လှေပေါ်မှလူက အိတ်ကို ပင်လယ်ပြင်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်ယူသောစနစ်ကို စမ်းသုံးကြည့်ရန် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က လာလီကို ခြေဟန်လက်ဟန်များနှင့်ရှင်းပြ၏။ လာလီ သဘောပေါက် ၏။ ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ လှေဝမ်းအပြည့်မုတ်ကောင်များကို ဖမ်းနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ပုလဲပေါင်း များစွာကိုရ၏။

မလှမ်းမကမ်းရွာမှ စပိန်ဘာသာစကား အနည်းငယ်တတ်သော အင်ဒီးယန်းဖြူ ကုန်သည်နှင့် ကျွန်တော် မကြာခဏသွားတွေ့၏။ သူက ကျွန်တော့်ကို လူရိုင်းခေါင်းဆောင် က ဘာကြောင့် သူ့ရင်ဘတ်တွင် သူထိုးစေလိုသော ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်မှ ကျားရုပ်မင်ကြောင် ကို မထိုးပေးသေးသလဲဟုမေးနေသည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော်က ကျားရုပ်ကို ကျွန်တော် ပုံအတိအကျပေါ်အောင် မဆွဲတတ်ကြောင်း၊ ပုံတူထပ်ဆွဲနိုင်သည့်စက္ကူပါး၊ ခဲတံနှင့် မှန် တစ်ချက်ကိုရှာပေးနိုင်လျှင် ကျွန်တော် လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ဆန္ဒကို အတိအကျဖြည့်ပေးနိုင် မည်ဟု ရှင်းပြလိုက်၏။ ကျွန်တော် အလိုရှိသောပစ္စည်းအားလုံးရစေမည်ဟု သူကပြော၏။ အင်ဒီးယန်းဖြူကုန်သည်က သူ့နာမည် ဇိုရီးလိုးဟုခေါ်ရန် ကျွန်တော့်ကိုပြော၏။ ဇိုရီးလိုးမှာ စပိန်ဘာသာဖြင့် မြေခွေးဟုအဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ဇိုရီးလိုးက သူမြို့သွားစဉ် ရဲများက ကျွန်တော် နှင့်အင်တိုနီရိုတို့အကြောင်းကို မေးကြောင်း၊ ကျွန်တော့်မှာ ဗင်နီဇူလာနိုင်ငံဘက်သို့ပြေးပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အင်တိုနီရိုမှာ မြေကိုက်၍သေပြီ ဖြစ်ကြောင်းများ သူပြောလိုက်ကြောင်းပြောပြ ၏။ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ကျွန်းမှ အတူပြေးခဲ့ကြသော ရဲဘော်အားလုံးမှာ မူအကျဉ်းထောင်ထဲ ဌ်ပင် ရှိနေကြသေးသည်ဟုဆို၏။

ဇိုရီးလိုးနေသောတဲတွင် အလွန်လှသော မြေအိုးများကိုတွေ့ရ၏။ မြေအိုး အားလုံးကို လူရိုင်းရုပ်ပန်းချီအမျိုးမျိုးကိုလည်း ရေးဆွဲထား၏။ စုံစမ်းသိရသမျှ ဤအိုးများကိုလုပ်သော လူရိုင်းအနွယ်မှာ ခု ကျွန်တော်နေသောရွာမှ လူရိုင်း အနွယ်နှင့်အတူတူပင်ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ သို့သော် ကမ်းခြေ၌မနေ။ သစ်တောတစ်ဖက်တွင်နေသည်ဟုဆို၏။ ဇိုရီးလိုးက ကိုကိန်း အရွက် အနည်းငယ်ကိုလည်း ကျွန်တော့်ကိုပေး၏။ အင်တိုနီရို၏သတင်းကို မေးကြည့်သော အခါ၌ ဘာမျှ သတင်းထူးမကြားရပါ။ မကြာမီရက်အတွင်းက မှောင်ခိုဂိုဏ်းများနှင့် ရဲများ တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရဲဦးနှင့် မှောင်ခိုတစ်ဦး သေကြောင်းသာ သိရ၏။

ဇိုရီးလိုးတို့ ရွာမှအပြန်တွင် ရောင်စုံသကြားလုံးအထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်နှင့် စီးကရက် ဘူးခြောက်ဆယ် ကျွန်တော်ဝယ်လာ၏။ လာလီက ထုံးစံအတိုင်း ရွာထိပ်မှ သူ့ညီမနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ကြိုနေ၏။ ကျွန်တော် လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ထံသို့သွား၏။ တဲတွင်းရှိ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်နှင့် အခြားလူရိုင်းများအား သကြားလုံးနှင့်စီးကရက်များကို ဝေပေးလိုက် ၏။ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်က ဇိုလားမားကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး သူမလည်း လာလီကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော့်မယားဖြစ်ချင်နေကြောင်းကို လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်ရှင်းပြ၏။ လာလီက ကြားမှဝင် ပြီး သူ့ရင်သားနှင့် သူ့ညီမရင်သားကို ယှဉ်၍ပြပြီး သူ့ညီမရင်သားမှာ ငယ်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်က မယားမမြောက်ချင်ဖြစ်နေကြောင်းကို ရယ်စရာဝင်ပြောလိုက်၏။ အားလုံး အသံထွက်၍ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။

မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော်အလိုရှိနေသော ပုံထပ်ဆွဲနိုင်သည့် စက္ကူပါးများ နှင့် အခြားပစ္စည်းများရောက်လာကြ၏။ ကျွန်တော် မှန်ကို တန်ခုံရံတွင်ချိတ်ဆွဲပြီး ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်မှ မှန်ပေါ်တွင်ပေါ်နေသော ကျားခေါင်းကို စက္ကူပါးနှင့်ထပ်၍ ပုံတူဆွဲလိုက်၏။

ထို့နောက် လာလီကို လူရိုင်းခေါင်းဆောင်အား အခေါ်လွှတ်လိုက်၏။

မကြာမီ လာလီပြန်ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော်နှင့်ဇိုလားမား နယ်ကျွံသွားပြီကို ချက်ချင်းရိပ်မိ၏။ သူ့ညီမကို တဲပြင်သို့ဆွဲခေါ်ထုတ်သွားပြီး အပြင်မှ တဲ၏ရွံ့နံရံများကို ထုရိုက်နေသံများကြားရ၏။ တဲ၏စတုတ္ထတံခါးပေါက်ကို ဖောက်နေခြင်းဖြစ်၏။ ရှေ့တွင် ဤစတုတ္ထတံခါးပေါက်မှသာ ဇိုလားမား ကျွန်တော်တို့အတွင်းသို့ ဝင်ထွက်ခြင်းပြုရတော့မည်။ ဇိုလားမားသည် ကျွန်တော် ၏ တရားဝင် ဒုတိယမယား ဖြစ်သွားလေပြီ။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင် အခြားလူရိုင်းသုံးယောက်နှင့်အတူရောက်လာ၏။ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်အမည်မှာ ဇာတိုဖြစ်၏။ ဇာတိုသည် မှန်ပေါ်တွင်ပုံတူ ကျွန်တော် ရေးဆွဲထားသော ကျားခေါင်းရုပ်ကို အလွန်သဘောကျသွား၏။ ချက်ချင်း သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်၌ ထိုပုံကို မင်ကြောင်ထိုးခိုင်း၏။ ကျွန်တော် သူ့စိတ်ကြိုက် ထိုးပေးလိုက်၏။ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှ မင်ကြောင်ရုပ်ကို သူ့ကြည့်၍မဝတော့ပါ။ ချက်ချင်းပင် ဇိုရီးလိုးကို သူ့အတွက် မှန်ခြောက်ခု ထပ်ဝယ်ပေးရန်မှာလိုက်၏။ ထိုမှန်များကို သူ့နေသောတဲအတွင်းပတ်ပတ်လည်တွင် ချိတ်ဆွဲပြီး သူ့ရင်ဘတ်မှ အရုပ်ကို နေ့စဉ် မဝတမ်းကြည့်ပေတော့သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အချိန်များလည်း ကြာညောင်းလာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် လူရိုင်းရွာသို့ ရောက်နေသည်မှာ လေးလတင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ။ အချိန်မှာ ဧပြီလ အတွင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေးမှာ အလွန်ကောင်းလှပါသည်။ ဖိနပ်မပါဘဲ အလွန်ဝေးသောခရီးကို မမောတမ်း လျှောက်သွားနိုင်၏။ ဖွတ်ကောင်လိုက်ဖမ်း ရသောအလုပ်မှာ ကျွန်တော် အပျော်ဆုံးလုပ်ငန်း ဖြစ်၏။ လူရိုင်းအဓိပတိခေါင်းဆောင်ဆရာကြီးနှင့် ကျွန်တော်၏အကြောင်းကိုလည်း တင်ပြရပါဦးမည်။ ကျွန်တော် ပထမအကြိမ် ဤဆရာကြီးထံမှပြန်လာပြီးနောက် ဇိုရီးလိုးကို ဆရာကြီး တံတောင်ဆစ်မှဖက်ခွက်နာကို ကုပေးရန်အတွက် 'တင်ချာ'နှင့်'ဂွမ်း'များကိုမှာ လိုက်၏။ မှာထားသောပစ္စည်းများရောက်လာပြီးနောက် ဆရာကြီးထံသို့ ကျွန်တော် ဘယ်သူမျှမသိအောင်သွား၏။ ဆရာကြီးအား ဆေးကုသမှုခံရန် သွေးဆောင်ရသည့် အလုပ်မှာ အလွန်ခက်လှ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံး သူ့သဘောတူသဖြင့် အနာကို သွေးစိမ်းထွက်သည်အထိခြစ်ပေးပြီး တင်ချာကို ထည့်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် တင်ချာကို သူ့ဟာသူ နေ့တိုင်းဆက်ထည့်ပေးရန် လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ပြောပြခဲ့ပြီး ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့၏။ မကြာမီပျောက်သွား၏။ ဆရာကြီး ဂုဏ်ပျက်မည်စိုး၍ ကျွန်တော်ကုသပေးသည်ကို မည်သူ့ကိုမျှ ကျွန်တော် အသိမပေးပါ။

ကျွန်တော့်မယားနှစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော့်အနီးမှ ဘယ်အခါမျှ မခွာကြပါ။ လာလီ ပုလဲငုပ်သွားလျှင် ဇိုလားမား ကျွန်တော့်အနား၌နေ၏။ ဇိုလားမား မရှိလျှင် လာလီ ကျွန်တော့်အပါးမှမခွာ။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင် ဇာတို၏မယား သားတစ်ယောက်မွေး၏။ သူတို့ ဓလေ့မှာ အံ့စရာဖြစ်၏။ ဇာတို၏မယားသည် ဗိုက်နာသည်နှင့် ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ဆင်းသွားရ၏။ ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခု၏နောက်ကွယ်တွင် ကလေးမွေးရမည့်နေရာကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှာရ၏။ ဇာတို၏ အခြားမယားတစ်ယောက်က ခြင်းတစ်ခုတွင် စားစရာများထည့်ပြီး မလှမ်းမကမ်းမှသွားစောင့်နေရ၏။ ညနေ လေးနာရီခန့်တွင် ကလေးမွေးဖွား၏။ နေမဝင်မီ ကလေးကိုအပေါ်သို့ မြှောက်ချိပြီး အမျိုးသမီးသည် ရွာသို့ပြန်လာခဲ့၏။ ကလေးအပေါ် မြှောက်ချိလာသည်ကိုကြည့်ပြီး ဇာတိုသည် သူ့မယား ယောက်ျားလေးမွေးဖွားလာပြီ

ဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်းသိ၏။ ဇာတိသည် သူ့တဲရှေ့တွင်ထိုင်နေပြီး ထိုင်နေရာမှလုံးဝမထပါ။ ဇာတိ မယားသည် ကလေးကိုမြှောက်ချီလာရာမှ မြေကြီးတွင်ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး ဇာတိကို တစ်စုံတစ်ခုကိုအော်ပြော၏။ ဇာတိက ထိုင်ရာမှမထဘဲ လက်ကိုရှေ့ဆန့်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြန်အော်၏။ အပြိုင်ဝမ်းသာ၍ ကြွေးကြော်နေကြဟန်ရှိ၏။ ရွာသူ ရွာသားများက ဇာတိ၏ ဘယ်ညာနှစ်ဖက်တွင် ဝိုင်း၍စုထိုင်ပြီးကြည့်နေကြ၏။ ဇာတိမယားသည် ရှေ့ကို သုံးလေး လှမ်းခန့်လျှောက်လာပြီး ဒူးထောက်ပြီး ကလေးကိုမြှောက်၍ ကြွေးကြော်လိုက်ပြန်၏။ ဇာတိက ပြန်ကြွေးကြော်၏။ တစ်ခါ သုံးလေးလှမ်းခန့် ရှေ့လျှောက်လာပြီး ဒူးထောက်၍ ကြွေးကြော်ပြန်၏။ ဇာတိက သူ့အနီးသို့ရောက်မှထ၍ ကလေးကိုယူပြီး ကလေးကိုမြှောက်ချီ၍ နောက် လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကလေးကိုတဲအတွင်းသို့ ယူသွားလေ၏။ တဲအတွင်း ရောက်လျှင် လူအားလုံး ဝိုင်းနှင့်တူသော သစ်သီးအရည်တစ်မျိုးကို ဝိုင်းစုသောက်ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှစပြီး ဇာတိ တဲကြီးရှေ့တွင် ရွံ့နီများနှင့် မြေကြီး ကိုမွမ်းမံပြီး ပွဲခင်းလုပ်ရန်အတွက် သုံးရက်လုံးလုံးပြင်ဆင်ကြ၏။ သားယောက်ျားလေးမွေးဖွားသဖြင့် ဝမ်းသာသည့်အထိမ်းအမှတ်ပွဲ လုပ်ကြဟန်ရှိ၏။

ပွဲကျင်းပမည့်မနက်တွင် ပထမဆုံး မြင်းဆယ့်ငါးစီးဖြင့် လူတစ်စု ရောက်လာ၏။ အချို့ခါးတွင် ဓားရှည်များချိတ်ဆွဲထားပြီး၊ အချို့မှာ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်များကို လွယ်ထား၏။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူမှာမူ ထပ်ဆင့်ပစ်နိုင်သောသေနတ်ကို လွယ်ထား၏။ ဇာတိက အလည် ရောက်လာသောခေါင်းဆောင်နှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့ရင်ဘတ်မှကျားမင်ကြောင်ရုပ်ကိုပြပြီး ခေါင်းဆောင်ကို ကျွန်တော်နှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။ ဧည့်သည်လူရိုင်းခေါင်းဆောင်က ကျားမင်ကြောင်ရုပ်ကို အလွန် သဘောကျ၏။ အမျိုးမျိုး ချီးကျူး၏။

ထို့နောက် လူရိုင်းဖြူကုန်သည် ဇိုရိုးလိုးလည်းရောက်လာ၏။ ဇိုရိုးလိုးက ဧည့်သည် အားလုံးနှင့်ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေး၏။ ဇာတိနှင့်ဧည့်သည်ခေါင်းဆောင်တို့၏ လက်မောင်းများတွင် မွေးရာပါအမှတ်များ ရှိကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ရွာသူများကလည်း အမျိုးမျိုးအလှပြင်ကြ၏။ ကျွန်တော့် မယား လာလီနှင့်ဇိုလားမားတို့နှစ်ယောက်လုံး ပင်လယ်သန္တာကျောက်ဆွဲကြီးများကိုဝတ်ပြီး ပွဲခင်းတွင် လမ်းသလားနေကြ၏။ ဧည့်သည်အမျိုးသမီးများထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးမှာ အလွန်လှ၏။ သူ့အသားမှာ အခြားအမျိုးသမီးအားလုံးထက် ပို၍ဖြူ၏။ ဆံပင်မှာ အလယ်မှခွဲပြီး မျက်နှာ မှာ ကြည်လင်နေ၏။ သူ့ရင်သားမှာ သူ့ကိုယ်လုံးအနေအထားနှင့် အလွန်ကြည့်လှပါသည်။ လာလီက အမျိုးသမီး ဧည့်သည်များကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော် ဆေးမင်ကြောင်ရေးသောဆေး များနှင့်စုတ်များကိုလာပြ၏။ ကျွန်တော်က စုတ်ပေါ်တွင်ဆေးတင်ပြီး လာလီ၏ရင်သားပေါ် ၌ သစ်ရွက်ပုံလေးတစ်ခုကိုရေးဆွဲပြ၏။ ထို့နောက် နို့သီးကလေးကို အဝါရောင် ဆိုးပြလိုက် ၏။ အမျိုးသမီးများအားလုံး အလွန်သဘောကျသွား၏။ သူတို့အားလုံး ၏ရင်သားများ အပေါ်၌လည်း ရေးဆွဲပေးရန်ပြော၏။ ကျွန်တော် ရေးဆွဲပေးသင့် မသင့်ကို ချင့်ချိန်နေ၏။ နောက်ဆုံး ဇိုရိုးလိုးကို စပိန်စကားဖြင့်ရေးဆွဲပေးသင့် မသင့်ကို လှမ်းမေးလိုက်၏။ ဇိုရိုးလိုးက ရေးဆွဲပေးနိုင်ကြောင်းပြောသဖြင့် အမျိုးသမီးအားလုံး၏ရင်သားပေါ်တွင် အရုပ်အမျိုးမျိုးကို ရေးပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်တစ်နေ့လုံး မအားပါ။ ရယ်စရာလည်းကောင်းလှပါသည်။ ညဘက်တွင် ကပွဲကျင်းပ၏။ ယောက်ျား မိန်းမအားလုံးပင် ဝိုင်းနှင့်တူသော သစ်သီးအရက်ချို

ကြောင့် မူးနေကြ၏။ သို့သော် မည်သည့်ပြဿနာမျိုးမျှမဖြစ်။ ဤပွဲသို့ တောင်ကုန်းပေါ်မှ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ဆရာကြီးလည်း လာချီးမြှင့်၏။ သူ၏တံတောင်ဆစ်မှ ဖက်ခွက်နာကြီး ပျောက်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် လူတိုင်း အံ့ဩနေကြ၏။ ဧည့်သည် ခေါင်းဆောင်၏နာမည်မှ ဂျာတို ဟုခေါ်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ တရားမျှတခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်ဆို၏။ လူရိုင်းတို့၏ ပြဿနာ ရှင်းပုံလေ့မှာလည်း စိတ်ဝင်စား စရာပင်ဖြစ်၏။ လူရိုင်းအုပ်စုတစ်ခုသည် ကျန်အုပ်စုတစ်ခုမှ လူတစ်ယောက်ကို သတ်မိလျှင် အလွန်တင်းမာနေသည့်အခြေအနေရှိက စစ်တိုက်သည့် နည်းဖြင့် ဖြေရှင်းကြ၏။ အခြေအနေတင်းမာမှုမရှိလျှင် ငြိမ်းချမ်းသောနည်းဖြင့် ဖြေရှင်း ကြ၏။ လူသတ်မှုကျူးလွန်သည့်ရွာမှ နွားများကို လျော်ကြေးအဖြစ် ပေးရ၏။

ဂျာတိုက ကျွန်တော့်ကို သူ့ရွာသို့ ကျွန်တော့်မယားနှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး အလည် လာရန်ဖိတ်ခေါ်၏။ သူ့ရွာမှာ အိမ်ခြေတစ်ရာခန့်ရှိသည်ဟုပြော၏။ ကျွန်တော်အလည် လာလျှင် မည်သည့်ပစ္စည်းမျှယူလာရန်မလို၊ သူ အားလုံး တာဝန်ယူသည်။ သူ့ကိုလည်း ဇာတိကဲ့သို့ပင် ရင်ဘတ်တွင် ကျားခေါင်းမင်ကြောင် အရုပ်တစ်ခုထိုးပေးရန်ပြော၏။ သူ့ရွာ အလည်လာလျှင် မင်ကြောင်ထိုးသည့် ပစ္စည်းများယူခဲ့ရန်မှာ၏။ ထို့နောက် မြင်းတစ်ကောင် လက်ဆောင်ပေးမည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော်က ရွာတွင်မြက်မရှိ၍ မပေးရန်တောင်းပန်၏။ မရ။ ကျွန်တော်မယားနှစ်ယောက်ကို တခြားရွာဘက်တွင် မြက်သွားရိတ်လျှင်ရသည်။ ပို့ ပေးမည်ဟုပြော၏။ ကျွန်တော် ဆက်ငြင်းရန်ခက်နေ၏။ ထို့နောက် သူ့ခါးတွင် ပတ်ထား သော နွားသားရေကြိုးကိုချွတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုပေး၏။ ဇိုရီးလိုး၏ရှင်းပြချက်အရ ဤ အပြုအမူမှာ အလွန်ရင်းနှီးသော သင်္ကေတကိုပြခြင်းဖြစ်ပြီး သူ့ရွာ အလည်သွားလျှင် ကျွန်တော်လိုချင်သမျှပေးမည်ဟု ပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆို၏။

ထိုပွဲညတွင် ဇိုရီးလိုးထံမှ ကျွန်တော်၏လွတ်မြောက်ရေးအတွက် သိလိုသော သတင်းအချက်အလက်များကို ပထမဆုံးနှိုက်ချွတ်မေးကြည့်မိ၏။ ဇိုရီးလိုး၏ပြောပြချက်အရ ဗင်နီဇွဲလားနှင့် ကိုလံဘီယာနိုင်ငံနှစ်ခု၏ နယ်နိမိတ်ဒေသ မိုင်နှစ်ဆယ်အတွင်းဒေသမှာ အလွန်အန္တရာယ်များလှသောခရီးဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။ မှောင်ခိုကုန်သည်များထံမှသတင်း အရ ကိုလံဘီယာပိုင် စင်တာတာမြို့အထိ လိုက်ပို့ပေးနိုင်သည်ဟုဆို၏။ ဤခရီးဖြတ်ကျော် ရန် ကျွန်တော်အတွက် ပထမဆုံးအရေးကြီးသည့်လိုအပ်ချက်မှာ စပိန်စကားကို ယခုထက် ပိုတတ်ကျွမ်းလာရေးပင်ဖြစ်၏။ ဤပြဿနာအတွက် အရေးကြီးဆုံးလိုအပ်ချက်မှာ ဝေါဟာရ စုံပါသော အဘိဓာန်သစ်စာအုပ် ထပ်မံရရှိရန်လိုပေမည်။ အခြားလိုအပ်ချက်တစ်ရပ်မှာ နယ်စပ်မြေပုံဖြစ်၏။ မြေပုံမပါဘဲ နယ်စပ်ဖြတ်ရန်မလွယ်ပါ။ ဇိုရီးလိုး က မြေပုံတစ်ခုကို ရအောင်ကြံပေးမည်ဟုပြော၏။ ကျွန်တော် ခရီးဆက်မည့်အရေး၌ ကျွန်တော် ယနေ့အတူ နေထိုင်သောရွာမှ လူရိုင်းများနှင့်မူ အထူးပြဿနာပေါ်စရာမရှိဟု ဇိုရီးလိုးကယူဆ၏။ လူရိုင်း အားလုံးမှာ ကျွန်တော်ခရီးထွက်ခွာ သွားသည်ကို သူတို့စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြမည်ဖြစ် သော်လည်း မည်သူမျှ တားဆီး ပိတ်ပင်မှုလုပ်ကြမည်မဟုတ်။ ပြဿနာမှာ ကျွန်တော့်မယား လာလီနှင့်ဇိုလားမားတို့ဖြစ်၏။ လာလီမှာ ကျွန်တော့်ကို အလွန်စွဲမက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် အဆုံးခံ မည် မထင်။ အသက်အန္တရာယ်ကိုပင် ရန်ရှာချင်ရှာနိုင်၏။ ဇိုလားမားမှာ ယနေ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေ သည့်အသွင်လက္ခဏာများ ပေါ်နေ၏။

စားသောက်ပွဲ ပြီးပြီ။
ဧည့်သည်များလည်း ပြန်သွားကြပြီ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

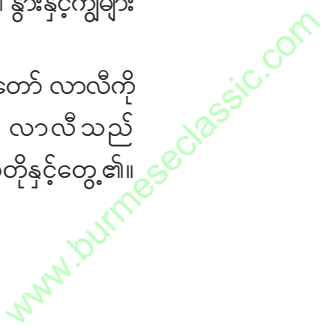
ကျွန်တော်တို့ရွာမှာလည်း မူလအတိုင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီဖြစ်၏။ မကြာမီ ဂျာတို ကျွန်တော်ကိုလက်ဆောင်ပေးသွားသည့်မြင်းကြီးရောက်လာ၏။ မြင်းမှာ အလွန်လှ၏။ အမြီးမှာ မြေကြီးထိအောင်ပင်ရှည်၏။ ငွေမွဲရောင်ဖြစ်၏။ မြင်း ရောက်လာ၍လည်း ကျွန်တော်မှာ အထူးမပျော်နိုင်။ မခွဲခွာမီ မယားနှစ်ယောက် ပြဿနာကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမည်ကိုတွေးပြီး နေ့တိုင်းခေါင်းခဲအောင် စဉ်းစားနေ၏။

ယနေ့ဆိုလျှင် လူရိုင်းရွာ၌ ကျွန်တော်ရောက်နေသည်မှာ ခြောက်လကျော် သွားခဲ့ပြီ။ ရင်ထဲ၌ ခရီးဆက်လိုသည့်ဆန္ဒများကိုဆက်ပြီး လျှို့ဝှက်အောင် မထားနိုင်အောင်ပင် ပြင်းပြလျက်ရှိလေပြီ။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် တဲသို့ပြန်လာရာတွင် တဲအတွင်း၌ ကျွန်တော် မယားနှစ်ယောက် ကျွန်တော်၏နယ်စပ်မြေပုံကို စိတ်ဝင်စားစွာထိုင်ကြည့်နေကြ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကိုမူ နားလည်ကြပုံမရ။ ဤစက္ကူမှာ ကျွန်တော်ဘဝအတွက် အလွန်အရေးပါသော ပစ္စည်းဖြစ်သည်ကို ရိပ်မိနေကြ ဟန်ရှိ၏။

ဇိုလားမား၏ဗိုက်မှာလည်း ပေါ်စပြုလေပြီ။ လာလီမှာ ဤအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး သူ့ညီမအပေါ်တွင် အလွန်မနာလိုဖြစ်၏။ တစ်နေ့တစ်ဖက်ရွာမှ ခေါင်းဆောင် ဂျာတိုထံ ကျွန်တော်အလည်သွား၏။ သူ့ရင်ဘတ်တွင်ထိုးချင်နေ သည့်ကျားခေါင်းရုပ်ဆေးမင်ကြောင်ကိုလည်း အလှဆုံးပုံဖြစ်အောင်ထိုးပေးလိုက်၏။ ဂျာတို အလွန်ကျေနပ်သွား၏။ ဇိုရီးလိုး၏ အကူအညီဖြင့် ဂျာတိုကို ကျွန်တော် ခရီးဆက်လိုသည့်အစီအစဉ်များကိုပြောပြ၏။ ငွေမွဲရောင်မြင်းမှာ ကိုလံဘီယာ နိုင်ငံဘက်တွင် လုံးဝမရှိသဖြင့် အခြားအရောင်ရှိသော မြင်းတစ်ကောင်နှင့်လဲပေးရန်တောင်းပန်ရ၏။ ဂျာတိုက သူ့မြင်းအုပ်ကိုပြုပြီး ကျွန်တော် စိတ်ကြိုက်ရွေးယူရန်ပြော၏။ ကျွန်တော် အညှီရောင်တစ်ကောင်ကိုရွေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ဂျာတိုက ပီဆိုဒဂိုးသုံးဆယ့်ကိုးပြားကိုထုပ်ပြီး ဇိုရီးလိုးလက်သို့အပ်၍ ကျွန်တော် ခရီးဆက်မည့်နေ့တွင် ဤငွေများကို ကျွန်တော်အားထုတ်ပေးရန်မှာ၏။ သူ၏ သေနတ်ကိုလည်း လမ်းတွင်အန္တရာယ်တွေ့ကသုံးနိုင်ရန် ကျွန်တော်ကိုပေးသေး၏။ ကျွန်တော်ကလက်မခံ။ ထို့ကြောင့် သူက သားရေအိတ်နှင့် စနစ်တကျထည့် ထားသောအဆိပ်လူးမြားနှစ်ချောင်းကို ပေး၏။ အရေးအကြောင်းရှိက အသုံးပြု ကာ မိမိရန်သူကို စက္ကန်ပိုင်းအတွင်းသတ်နိုင်သော မြားများဖြစ်သည်ဟုဆို၏။

ဂျာတိုအား ဘယ်သို့ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ရမည်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ ဂျာတိုက သူ့ ဘဝတွင် ကျွန်တော်မှာ ပထမဆုံးသူ့မိတ်ဆွေဖြစ်ရသည့် လူဖြူဖြစ်ကြောင်း ကျန်လူဖြူများမှာ သူ့ရန်သူများသာဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ကျွန်တော်မှာ သူတို့အရပ်ဒေသကိုမခွာခင် အထူးစဉ်းစား ဆင်ခြင်သင့်ကြောင်း၊ လူဖြူများပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျွန်တော်အဖို့ ရန်သူများနှင့်ပြည့်နေ မည်ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျွန်တော်အတွက် ရန်သူတစ်ယောက်မျှ မရှိကြောင်း၊ ကျွန်တော် သူတို့အုပ်စုနှင့် အတူနေမည်ဆိုလျှင် သူတို့အားလုံး ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုကြောင်း၊ ဇာတိသား မွေးနေ့ပွဲက ကျွန်တော်တွေ့သော အလွန်လှပသည့်အမျိုးသမီးမှာ အပျိုစစ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်မယားလုပ်လိုက သူ့စိတ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နွားနှင့်ကျွဲများ ကိုလည်း သူ့ခွဲပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းများလည်း ပြော၏။

ဂျာတိုတို့ရွာမှထွက်လျှင် စောင့်မျှော်နေသော လာလီကိုတွေ့၏။ ကျွန်တော် လာလီကို မြင်းပေါ်တင်ပြီး မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲ၍ လမ်းလျှောက်လာခဲ့၏။ လာလီသည် တစ်လမ်းလုံးရွာရောက်သည်အထိ တစ်လုံးမျှစကားမပြောပါ။ ရွာ တွင် ဇာတိနှင့်တွေ့၏။

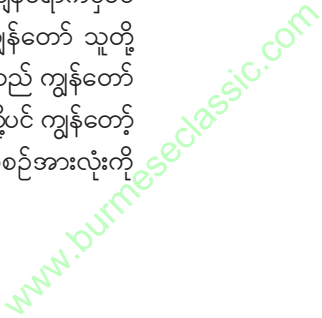
ဇာတိနှင့်အချိန်အတန်ကြာ ထိုင်စကားပြောပြီး မယားများရှိရာတဲသို့ ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့ပါသည်။
 လူရိုင်းများမှာ သူတို့၏နှလုံးသားအတွင်း၌ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်းများရှိသော်
 လည်း မျက်နှာ၌ပြုလေ့မရှိပါ။ ငိုကြွေးခြင်းလည်း ဘယ်အခါမျှမရှိ။ လာလီမှာ ကျွန်တော်၏
 ယုယခြင်းများကို လုံးဝမခံတော့သော်လည်း နယ်ကျွေးသည့်တစ်ဖက်စွန်း အတူတူအိပ်ခြင်းကိုမူ
 သူဦးဆောင်၍ပြုလုပ်၏။ သူ ကျွန်တော် နှင့် ကိုယ်ဝန်ရထားချင်ဟန်ရှိ၏။ သူညီမကိုလည်း
 ကျွန်တော့်အနားကပ်ချိန် သိပ်မပေးတော့။ ဇိုလားမား၏ဗိုက်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြီး သူ့ကို
 ဦးစားပေးရန် အမြဲ တောင်းဆိုနေ၏။ မယားနှစ်ယောက်လုံးပင် အစာစားချိန်၌ ကျွန်တော့်
 အတွက် အမျိုးမျိုးပြင်ဆင်ပေးကြသော်လည်း သူတို့မှာမူ လုံးဝမထိ။ မစား။ သုံးရက်ခန့်
 ကြာလျှင် ကျွန်တော်စိုးရိမ်လာ၏။ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ဆေးဆရာကြီးထံသွားပြီး အကြောင်း
 စုံပြောပြ၍ ဆေးတောင်း၏။ ဆရာကြီးက ဆေးမြစ်တစ်ခုကိုပေးပြီး သွေး၍ တိုက်ရန်ပြော၏။
 ကျွန်တော့်မယားနှစ်ယောက်လုံးကို သွေးတိုက်၏။ သူတို့ သောက်၏။ သို့သော် အစာကိုမူ
 လုံးဝမစား။ ငြင်း၏။ ကြာလျှင် ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျလာ၏။ ကျွန်တော်လည်း
 မစားတော့။ ခြောက်ရက်ရှိသွားပြီ။ လာလီသည် အဖျားသွေးဝင်လာ၏။ ကျွန်တော် ဘယ်သို့
 ကြံရမည်မသိတော့။ လာလီသည် ကျွန်တော့်ဘေးတွင်အိပ်ပြီး သူ့မျက်လုံးများမှာ တဲ
 မျက်နှာကြက်သို့သာ အမြဲငေးကြည့်နေ၏။ ဇိုလားမားမှာ သူ့အစ်မဘေးတွင်ငြိမ်ပြီး ခွေအိပ်
 နေ၏။ မယားနှစ်ယောက်ကို ဘယ်သို့ချော့ရမည်လဲ မကြံတတ်တော့။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်း
 လာသည်။ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ လိမ့်ဆင်းလာကြ၏။

ကျွန်တော်ငိုပြီ။

ကျွန်တော်ငိုသည်ကိုတွေ့လျှင် မယားနှစ်ယောက်လုံးလှဲအိပ်နေကြရာမှ ချက်ချင်း
 လူးလဲထပြီး ကျွန်တော့်ကိုအမျိုးမျိုးချော့၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြစ်တင်၏။
 လာလီက သကြားလက်တစ်ဆုပ်ကို ချက်ချင်း မြေခွက်တစ်ခုတွင် ထည့်၍ အရည်ဖျော်ပြီး
 ကျွန်တော့်ကို သောက်ပြ၏။ သူ အစာပြန်စားတော့မည်ဟုပြောခြင်းဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ထို့နောက်
 အပြင်ထွက်၍ မြင်းပြင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မြင်းပေါ်တက်ခိုင်း၏။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်
 လည်း မြင်းပေါ်သို့အသီးသီး လိုက်တက်ပြီး ရွာပြင်သို့မောင်းခိုင်း၏။ ကျွန်တော် ဘယ်မောင်း
 ရမည် နားမလည်။ ပထမ တောင်ကုန်းများပေါ်တွင်နေသော လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ဆေး
 ဆရာကြီး ရှိရာသို့မောင်း၏။ လာလီက ကျွန်တော့်မြင်းဖက်ကိုဆွဲပြီး ဇိုရီးလိုးရှိရာသို့ ဦးတည်
 ပေးလိုက်၏။

ဇိုရီးလိုးအိမ်သို့ရောက်ချိန်၌ ဇိုရီးလိုးမှာလည်း ခရီးထွက်ရာမှပြန်ရောက် စဖြစ်၏။
 သူ့မြင်းပေါ်မှပစ္စည်းများပင်မချရသေး။ လာလီနှင့်ဇိုလားမားတို့က ဇိုရီးလိုးကို သူတို့ဘာသာ
 စကားနှင့်ပြော၏။ ကျွန်တော်နားမလည်။ တစ်ခုခုကို အလေးအနက်ပြောနေကြသည်ကိုမူ
 ကျွန်တော် ရိပ်မိ၏။

ဇိုရီးလိုးပြန်ပြော၍သိရသည်မှာ လာလီသည် ကျွန်တော် သူ့အပေါ် အချစ်မှာ
 နက်ရှိုင်းမှုမရှိဟုယူဆထားသည်ဟုဆို၏။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်ငိုသည့် အချိန်ရောက်မှပင်
 ကျွန်တော် ဘယ်မျှ သူတို့အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးသည်ကို သိရသည် ဟုဆို၏။ ကျွန်တော် သူတို့
 ရွာကိုခွဲပြီး ခရီးဆက်ဖို့ပြင်ဆင်နေသည်ကို သူမ အားလုံးသိပါသည်။ လာလီသည် ကျွန်တော်
 ခရီးဆက်မည့်အစီအစဉ်ကို သူမကို မပြောပြခြင်းကြောင့် မြွေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော့်
 အပေါ်မှတ်ယူထားသည်ဟုဆို၏။ လာလီတို့အမြင်တွင် ကျွန်တော့်အစီအစဉ်အားလုံးကို

သူတို့ ညီ အစ်မကိုပြောပြသင့်သည်ဟုယူဆ၏။ လူရိုင်းအမျိုးသမီးတို့အမြင်တွင် မိန်းမသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ်၌ စိတ်ချမ်းသာအောင်လုပ်ပြနိုင်စွမ်းရှိရမည်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်သည် စိတ်မချမ်းသာ၍ သူတို့ကိုစွန့်ပစ်သွားလျှင် သူတို့ဘဝမှာ ဆက်လက် အသက်ရှင်နေထိုင်၍ မည်သို့မျှအဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဟုပြော၏။ လာလီက သူ ကျွန်တော့် အပေါ် အစွမ်းကုန်ကောင်းသော်လည်း ဘာကြောင့် ကျွန်တော် သူမအပေါ်စွန့်ခွာပြီး ပြေးချင်စိတ်ဖြစ်နေရသည်ကို သိချင်သည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော် လာလီကို မေးလိုက် ပါသည်။

“လာလီ၊ မင်းအဖေ မမာမကျန်းဖြစ်ရင် မင်း ဘာလုပ်မလဲ”

“ကျွန်မ ဆူးတွေနဲ့ပြည့်နေတဲ့လမ်းပေါ်လျှောက်ပြီး ကျွန်မ အဖေကို သွားကြည့် ပါမယ်”

“တကယ်လို့ မင်း ရန်သူတစ်ယောက်က မင်းအနောက်ကို တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကို လိုက်သလို လိုက်နေတယ်။ မင်းကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုရင်ကော ဘာလုပ်မလဲ”

“ကျွန်မ ဒီရန်သူ သူ့တွင်း သူပြန်မဝင်နိုင်ခင် သတ်ဖို့ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ပြန်ကြိုးစား ပါမယ်”

“ကဲ. . မင်းရန်သူကို သတ်နိုင်ပြီဆိုပါစို့၊ နောက် မင်းမယားနှစ်ယောက်ကလည်း မင်းကို သူတို့ရွာက စောင့်ကြိုနေကြတယ်လို့ဆိုရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ”

“ကျွန်မမြင်းပေါ် ကျွန်မတက်ပြီး ရွာရှိရာကို ဒုန်းစိုင်းပြန်လာခဲ့ရုံပေါ့”

“ဒီအတိုင်းပဲ ငါလဲ လုပ်ပါမယ်။ ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုတာကိုလဲ ငါ ကျိန်ပြောခဲ့ပါတယ်”

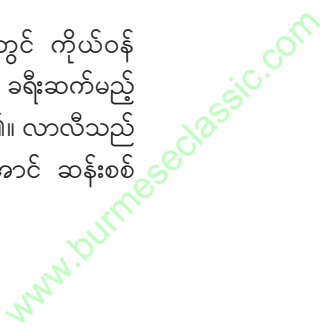
“တကယ်လို့ ရှင်ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မအိုနေပြီ။ ရွတ်တွကြီး ဖြစ်နေပြီ ဆိုရင်ကော”

“မပူနဲ့၊ မင်း ဒီလိုမဖြစ်ခင် ငါအချိန်မီ ပြန်ခဲ့ပါမယ်”

“ကိုင်း ဒီလိုဆိုရင် ရှင်နောက်ကို ဘယ်တော့မှဝှံ့စရာမလိုတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ရွာက ရှင်သွားချင်တဲ့နေ့မှာထွက်သွားတော့။ သွားတဲ့အခါမှာ နေ့ဘက် အလင်းရောင်ရှိတဲ့အချိန် လူတိုင်းရဲ့ရှေ့မှာ ပြောင်ထွက်သွားပါ။ သူ့ခိုးလိုတော့ ရှင် တိတ်တိတ်ထွက်မသွားနဲ့။ ရှင် လာတုန်းကလိုပဲ ရှင်ထွက်သွားပါ။ လူဖြူတစ်ယောက်လိုပဲ ပြန်ဝတ်သွားပါ။ ရှင် ကျွန်မတို့ကို ဘယ်သူက ရှေ့ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်ဖို့တာဝန်ပေးသွားတယ်ဆိုတာကိုလဲ ရွာသား အားလုံးအရှေ့မှာ တိတ်တိတ်လင်းလင်းပြောသွားပါ။ ဇာတိ ကျွန်မတို့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်တာ မှန်ပေမယ့် ကျွန်မတို့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ကိုတော့ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သတ်သတ်မှတ်မှတ်ရွေးသွားဖို့လိုပါတယ်။ နောက် ရှင်တဲဟာလဲ ရှင်တဲပဲဖြစ်တယ်။ ရှင်တဲ ကို ရှင်သားကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ပိုင်ခွင့် ဝင်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ အတိအလင်း ပြောသွားပါ။ ဇိုလားမားရဲ့သားဟာ ယောက်ျားလေးဖြစ်ရင် ဒီကလေးဟာ ရှင်နေရာ ယူတဲ့လူ ဖြစ်လာ စေရမယ်”

ထိုညတွင် ဇိုရီးလိုး၏တံကြီး၌ပင် ကျွန်တော်တို့ ညအိပ်ကြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ရွာပြန်လာကြ၏။ အပြန်ခရီးတွင် ကိုယ်ဝန် လွယ်ထားရသော ဇိုလားမားကြောင့် ဖြည်းဖြည်းသာပြန်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော် ခရီးဆက်မည့် နေ့ကို နောက်လသစ်ပေါ်မည့်နေ့သို့ သတ်မှတ်လိုက်ကြ၏။ ရည်ရွယ်ချက်ရှိ၏။ လာလီသည် ယခင်လက သွေးမပေါ်ပါ။ သူမကိုယ်ဝန်ရနေသည့်အဖြစ်ကို သေချာအောင် ဆန်းစစ်

ကြည့်ရန်အချိန်ရလို၍ လာလီနှင့်ဇီလားမားတို့မှာ ကျွန်တော်ခရီးဆက်သွားသည့်နေ့မှစပြီး ပုလဲရွာသည့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ကြမည်။ သူတို့ရွာသည့်ပုလဲအားလုံးမှာ ကျွန်တော် အတွက်သာဖြစ်သည်ဟု ပြော၏။

လသစ်ပေါ်ရန် (၁၂)ရက်သာ လိုတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ခရီးဆက်ရမည့်ဒေသမှမြေပုံများကို စနစ်တကျစစ်ဆေးကြည့်ရှု ၏။ ‘ဪ... ခု ငါနေရသောဒေသမှာ ငါ့အတွက် ဘာသောကမှ မရှိပါလား။ တစ်ရွာလုံး ငါ့ကိုချစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်တွေကလဲ ငါ့ကို လိုလားသည်။ လူယဉ်ကျေးတို့လောကကို ငါပြန်ခြင်းသည် ငါအမှောင်ထုအတွင်းသို့ ပြန်ဆင်းသလိုများဖြစ်နေမလား။ ငါ့ဘဝ အနာဂတ်ခရီးကို ငါအရွေးမှားတော့မလား’ ကျွန်တော် အမျိုးမျိုး ခေါင်းရှုပ်အောင် သောက ပွားနေမိ၏။

လာလီ ကိုယ်ဝန်ရှိသည်မှာ သေချာသွားလေပြီ။

ကျွန်တော် တစ်နေ့ လာလီတို့ရွာပြန်လာချိန်တွင် ကျွန်တော်ရင်သွေး နှစ်ယောက် သို့မဟုတ် သုံးယောက်မှာ ကျွန်တော်ကိုကြိုနေကြတော့မည်။ သုံးယောက်ဟု ဘာကြောင့် ထင်ရသနည်း။ တခြားမဟုတ်။ လာလီ၏ပြောပြချက်အရ သူမ၏မိခင်မှာ နှစ်ကြိမ်အမြွှာပူး မွေးဖွားခဲ့ဖူးသည်ဟုဆို၏။ သူမသည် အမျိုးလိုက်ပြီး အမြွှာမမွေးနိုင်ပေဘူးလား။ စဉ်းစားစရာဖြစ်၏။

လာလီတို့၏ရွာကို ခွဲရမည့်နေ့ကို ရောက်လေပြီ။

ကျွန်တော် တံအတွင်းဝင်သွား၏။ ကျွန်တော့်နောက်မှ လာလီနှင့် ဇီလားမားတို့ လိုက်ဝင်လာ၏။ ကျွန်တော်သည် ကာကီရောင်ဘောင်းဘီ၊ ကာကီအင်္ကျီနှင့် တောစီးဖိနပ် ရှည်တို့ကို လဲဝတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်မယား နှစ်ယောက်လုံး ကျွန်တော့်ကို ဘာမျှမပြောပါ။ မြေအိုးတွင်စုသိမ်းထားသောပုလဲအားလုံးကို အဝတ်အိတ်တစ်ခုတွင်ပြောင်းထည့်ပြီး ကျွန်တော့် ကိုပေး၏။ ကျွန်တော် ဘာပြောရမည်မသိပါ။ တကယ်တော့ ဤလူရိုင်းရွာတွင် ကျွန်တော် နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ခြောက်လမျှရှိသေးသော်လည်း ကျွန်တော့်နုလုံးသားတွင် တစ်သက်လုံး နေလာခဲ့သောရွာကဲ့သို့ စွဲငြိနေလေပြီ။ တစ်နေ့ ဤရွာသို့ ကျွန်တော်ပြန်လာမည်။ ကျွန်တော့် မယားများနှင့်သားသမီးများရှိသော ဤမြေသို့ ပြန်ကို ပြန်လာရမည်။

ဇီလားမားက မြင်းပြင်ပေး၏။

လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းအားလုံး မြင်းပေါ်တင်ပေး၏။ ကျွန်တော် မြင်းဇက်ကြိုးကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ဆွဲပြီး ရွာထဲမှလမ်းလျှောက်ထွက်လာ၏။ ရွာသားလူရိုင်း အားလုံး မျက်နှာ ကိုတစ်ဖက်သို့လှဲ၍ ညာလက်ထောင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ကြ၏။ မျက်နှာလွှဲထား သည့်အဓိပ္ပာယ်မှာ ကျွန်တော် သူတို့ကိုခွဲ၍ ထွက်သွားသည်ကို ဝမ်းနည်းကြောင်းကို ပြသခြင်းဖြစ်၏။ လာလီနှင့်ဇီလားမားမှာ ရွာပြင် ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော့်ဘေးမှ လိုက်လာကြ၏။ ခွဲခွဲခါနီးတွင် ကျွန်တော့်ကိုနမ်း၍ နှုတ်ဆက်ကြဦးမည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ မနမ်းကြပါ။ ရွာပြင်သို့ ကိုက်တစ်ရာခန့်ရောက်သည်နှင့် ရုတ်တရက် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ရွာတွင်းသို့ ပြန်ပြေးဝင်သွား၏။ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ တစ်ချက်မျှ ပြန်မလှည့်ကြည့်တော့ပါ။

အခန်း (၁၂)

စင်တာမာတာ အကျဉ်းစောင်

ပိုအာဂျီလာလူရိုင်းမျိုးအနွယ်တို့နေထိုင်သော ဒေသနယ်နိမိတ်ကို ဖြတ်ကျော်သွား ရခိုန်၌ မည်သည့်ပြဿနာမျှ ကျွန်တော်မတွေ့ခဲ့ရပါ။ မြင်းပါလာသဖြင့် အင်တိုနီရိုနှင့်အတူ ပြေးရစဉ်က ရက်ပေါင်းများစွာဖြတ်ကျော်ရသောခရီးကို နှစ်ရက်အတွင်း ကျွန်တော် ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့၏။

နယ်စပ်၌ အစောင့်ရဲစခန်းများစွာရှိ၏။ သို့သော် ဇိုရီးလိုး ကျွန်တော့် ဘေးတွင် ရှိသဖြင့် ပြဿနာမတွေ့ခဲ့။ ရှောင်နိုင်ခဲ့၏။ ကိုလံဘီယာနိုင်ငံနယ်ခြား ဒေသသို့ရောက် လေပြီ။ ဇိုရီးလိုးဦးဆောင်ပြီး လူနေနည်းသော ထမင်းဆိုင်ငယ်လေးများတွင် ကျွန်တော်တို့ ဝင်ရောက်တည်းခိုကြ၏။

စင်တာမာတာမြို့သို့ ဦးတည်လျှောက်လာခဲ့ကြလေပြီ။ ဇိုရီးလိုးသည် ယနေ့မနက် တွင် ကျွန်တော့်ကိုခွဲခွာပြီး သူ့ရွာသို့ပြန်လှည့်သွားတော့မည်ဖြစ်၏။ ကျန်ခရီးကို မြင်း တစ်ကောင်နှင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာဆက်သွားရတော့မည်။ သို့သော် တစ်ယောက်တည်း ခရီးဆက်ရခါနီးမှ မြင်းမှာ ပြဿနာဖြစ်လာ၏။ မြင်းပါလာလျှင် ကျွန်တော့်အပေါ်၌ ကိုလံဘီယာအာဏာပိုင်များ ပို၍သံသယရှိပြီး မလိုလားအပ်သော အခက်အခဲများ ပေါ်လာနိုင်သည်ကို ဇိုရီးလိုးနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ယောက်လုံးတွေးမိ၏။ မဖြစ်နိုင်။ မြင်းကို ဇိုရီးလိုးနှင့်ပြန်ပေးလိုက်ပြီး မြင်းမပါဘဲ ကျွန်တော်ကြံဖန်၍ ခရီးဆက်ရ တော့မည်။ ဇိုရီးလိုး မြင်းကို ဆွဲပြီးပြန်သွား၏။ ကျွန်တော် ကုန်တင်ကားကြိုတစ်စီးကို ကံကောင်းထောက်မစွာတွေ့၏။ စင်တာမာတာမြို့မှ ဆိတ်တင်ရန်လာခြင်းဖြစ်၏။ ကားသမားက ကျွန်တော့်ကိုတင်ရန် အလွယ်တကူပင်သဘောတူ၏။ ကားနောက်ပိုင်းတွင် တခြားကားကြိုလိုက်သူများလည်း ပါပါသည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ ပိုက်ဆံ ပေးစီးသည့် ခရီးသည်ဖြစ်၏။

ကားလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ထမင်းဆိုင်များမှာ ခုနစ်မိုင်ခန့်သွားပြီးတိုင်း တစ်ဆိုင်

တွေ့ရ၏။ အရက်လည်းရ၏။ ကျွန်တော်တို့ကားသမားမှာ ခုနစ်မိုင်ခရီးပေါက်တိုင်း တစ်ခါ ဆင်းပြီး အရက်ဝင်သောက်၏။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခေါ်၏။ ဒေသပိုင်တစ်မျိုးကို ကျွန်တော်က တစ်ကြိမ်လျှင် တစ်ခွက်မျှဟန်ဆောင်သောက်သော်လည်း သူက လေးခွက်မျှသောက်၏။ ထို့ကြောင့် စထွက်လာကြပြီး မိုင်သုံးဆယ်ခန့်ခရီးပေါက်လျှင်ပင် သူမူးတော့၏။ မကြာမီ လုံးဝကားဆက်မမောင်းနိုင်သည့်အခြေရောက်၏။ စင်တာမာတာမြို့သို့ရောက်ရန် နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်မျှသာ လိုတော့သည်။ လမ်းလျှောက်သွားလျှင်လည်းရောက်မည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ညနေ စောင်းနေပြီ။ ကားပေါ်တွင်တစ်ညအိပ်ပြီး မနက်မှ ခရီးဆက်ရတော့မည်။

ကျွန်တော်က ကားရှေ့ခန်းတွင်အိပ်ပြီး ကားသမားက အခြားခရီးသည်များနှင့် အနောက်ပိုင်းတွင်သွားအိပ်၏။ မနက် ခုနစ်နာရီခန့်တွင် လှည်းတစ်စီး ရောက်လာပြီး လမ်းကို ပိတ်၍ ရပ်ထားသော ကျွန်တော်တို့လော်လီကားကြီးကို လမ်းဖယ်ခိုင်း၏။ ကျွန်တော့်ကို ကားသမားထင်ပြီးကြိမ်းမောင်း၏။ ကားဘီး တစ်ဖက်မှာရှုံ့နှစ်နေပါသည်။ ကားသမားနိုးလာပြီး လှည်းသမားနှင့်စကားများ၏။ လှည်းပေါ်တွင် အမည်းရောင်အဝတ်ဝတ်သော ခရစ်ယာန်သီလရှင်နှစ်ပါးနှင့် မိန်းကလေးများပါ၏။ စကားအချိန်တန်ကြာအောင်များပြီးနောက် ကားကို လမ်းဘေးရောက်သည်အထိ ဝိုင်းတွန်းရွှေ့ရန်သဘောတူကြ၏။ လမ်းဘေးမှအပင်များကို ဝိုင်းခုတ်ရှင်းကြ၏။ ဤဒေသမှယောက်ျားတိုင်းတွင် ဓားရှည် တစ်ချောင်း စီပါ၏။ ဓားအိမ်ဖြင့် ထည့်၍လွယ်ထား၏။ ကြံ့ခုတ်ရာတွင်သုံးရန် အတွက်ဖြစ်ဟန် ရှိ၏။ နှစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် နွံတွင်ဘီးတစ်ဖက်နှစ်နေသောကားကို လမ်းဘေးရောက်အောင် တွန်းလိုက်နိုင်၏။ လမ်းရှင်းသွားလေပြီ။ တစ်ဖက်လှည်းပေါ်မှ ခရစ်ယာန် သီလရှင်တစ်ပါးက ကျွန်တော့်ကိုမေး၏။

“ရှင်က ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“စင်တာမာတာမြို့ကိုပါ”

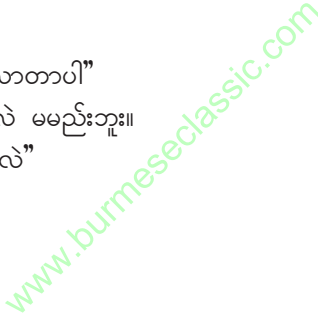
“ဟင်. . စင်တာမာတာမြို့ကိုသွားမယ်ဆိုရင် ရှင် လမ်းလွဲလိုက်မိနေပြီ။ ရှင်. . ကျွန်ုပ်တို့လှည်းနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့က စင်တာမာတာမြို့အထိတော့ မရောက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စင်တာမာတာမြို့နဲ့ ငါးမိုင်အလိုခရီးအထိရောက်မယ်။ အဲဒီခရီးရောက်တော့မှ ရှင်ကိုယ်ခရီးကို ကိုယ်ဆက်သွားပေါ့”

ကျွန်တော် သီလရှင်လှည်းများနှင့်လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လှည်းနောက်ပိုင်းတွင် မိန်းကလေးသုံးယောက်နှင့်အတူထိုင်၏။ သီလရှင်နှစ်ပါးက ရှေ့တွင် လှည်းမောင်းသူနှင့်အတူထိုင်ပါသည်။ နေ့လယ်နေ့မွန်းတည့်ချိန်တွင် ထမင်းဆိုင်တစ်ခုတွင် ကျွန်တော်တို့ ခတ္တနားကြ၏။ ထမင်းစားပွဲတစ်လုံးတွင် ကျွန်တော်နှင့်သီလရှင်နှစ်ပါးက အတူထိုင်၏။ သီလရှင်များမှာ လူကြီးများမဟုတ်။ နုပျိုသောအရွယ်များဖြစ်၏။ တစ်ပါးမှာ အသက်အစိတ်ခန့်ရှိပြီး၊ တစ်ပါးမှာ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိပြီးမည်။ သူတို့အသားမှာ အလွန်ဖြူ၏။ တစ်ပါးမှာ စပိန် လူမျိုးဖြစ်ပြီး၊ တစ်ပါးမှာ အိုင်ယာလန်လူမျိုးဖြစ်၏။ တစ်ပါးက ကျွန်တော့်ကို ညင်သာစွာ မေးခွန်းတစ်ခုမေး၏။

“ရှင် ဒီဒေသက မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီဒေသကပါ။ ဗာလင်ကွီးလီးနယ်က လာတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုလံဘီယာလူမျိုးတော့မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ ဆံပင်ကလဲ မမည်းဘူး။ အသားကလဲ နေလောင်ထားလို့သာ ညိုနေပုံရတယ်။ ဘယ်မြို့က လာတာလဲ”

“ရိုင်ရိုဟာချိုမြို့ကပါ”

“ဘာအလုပ် လုပ်သလဲ”

“မီးပြင်ဆရာပါ”

“အို. . မီးပြင်တယ်ဟုတ်လား။ ရှင်တို့ အဲဒီလျှပ်စစ်မီးပြင်တဲ့ဌာနမှာ ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က ပီးရက်။ ရှင်သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် ခင်ဗျား”

“အို. . . ဝမ်းသာလိုက်တာ”

နေ့လယ်စာစားသောက်ပြီးလျှင် သီလရှင်နှစ်ပါး လှည်းရိုရာသို့ပြန်ထသွား၏။ မကြာမီ စောစောကမေးခွန်းထုတ်ခဲ့သော အိုင်ယာလန်လူမျိုးသီလရှင် ပြန်လျှောက်လာ၏။ ပြင်သစ်ဘာသာနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်ကို စိတ်လဲ မရှိပါနဲ့။ ရှင်ကို ကျွန်ုပ်ကချောက်ချဖို့လဲ လုံးဝ စိတ်ကူး မရှိပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ကို ဟိုသီလရှင်ကပြောတယ်။ ရှင်ဓာတ်ပုံကို သူ သတင်းစာထဲမှာမြင်ဖူးတယ်တဲ့။ ရှင်ဟာ ရိုင်ရိုဟာချိုမြို့အကျဉ်းထောင်ကထွက်ပြေးလာတဲ့ အကျဉ်းသား မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် မငြင်းသာတော့ပါ။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကိုလံဘီယာအာဏာပိုင်တွေလက်ထဲတော့ မအပ် ပါနဲ့ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်ဟာ အကျဉ်းသားဆိုပေမယ့် ဘုရားမကြိုက်တဲ့၊ ကောက်ကျစ်တဲ့ မကောင်းမှုတစ်ခုခုကိုလုပ်မိပြီး ထောင်ထဲရောက်နေတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကံတရားကြောင့် ခံနေရတဲ့လူပါ”

သီလရှင် ပြန်ထွက်သွား၏။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း စားပွဲရှေ့တွင်ကျန်ခဲ့၏။ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးလျှင် ကောင်းမလား။ ဒီမှာပဲစွန့်ပြီးဆက်နေရမလား။ ပြေးလျှင်လည်း အချိန်ရှိသေး၍ရနိုင်သေး သည်။ တောထဲဖြတ်ပြေးရန်လည်း ချုံမထူသောတောမို့ မဖြစ်နိုင်စရာမရှိ။ ဘယ်လိုပြေး မည်လဲ။ ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ အတွေးမျိုးစုံနှင့် ဘောင်ဘင်ခတ်နေ၏။ နောက်ဆုံး ကုသိုလ်ကံတရားပေါ်၌ပင် ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပုံပြီး မပြေးဘဲနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မကြာမီ သီလရှင်နှစ်ပါးပြန်လာ၏။ နှစ်ဦးလုံးမျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ်များနှင့် သမ်းနေ၏။ ကျွန်တော့်နာမည်ကို မေး၏။

“ရှင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ပါပီလွန်”

“ပါပီလွန်. . ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ဆက်လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ စင်တာမာတာမြို့က ငါးမိုင် အလိုရောက်တဲ့အထိ ရှင်ကိုပို့ပေးမယ်။ ဘာမှစိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုမရှိဘဲ အေးအေးသာလိုက်ခဲ့။ လမ်းထဲမှာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှစကားမပြောပါနဲ့။ ငြိမ်ပြီးတော့ သာလိုက်ခဲ့ပါ။ တွေ့သမျှ လူတွေ ရှင်ကို ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းက အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်ကြလိမ့်မယ်”

စားသောက်စရိတ်ကိုလည်း သီလရှင်များကပင်အကုန်ကျခံ၏။ လမ်းတစ်- လျှောက်လုံး သီလရှင်များ ကျွန်တော့်ကိုစကားတစ်လုံးမျှ မပြောတော့။ ထိုသို့ မပြော ခြင်းကြောင့် လှည်းသမားလည်း ကျွန်တော်စပိန်စကားကောင်းစွာမတတ်သည်ကို မသိနိုင်တော့ပါ။ ညနေတွင် ထမင်းဆိုင်တစ်ခုသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်၏။ ဆိုင်ရှေ့တွင် ဘတ်စ်ကားတစ်စီးရပ်ထား၏။ စင်တာမာတာမြို့ကိုသွားမည့်ကားဖြစ်၏။ ကျွန်တော်

ထိုဘတ်စ်ကားနှင့်ဆက်လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ဒီရှေ့ကဘတ်စ်ကားနဲ့လိုက်သွားပါတော့မယ်။ ကျွန်တော့် ကို ကူညီခဲ့မှုအားလုံးအတွက် ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး”

“ဟင်. . မလိုက်နဲ့၊ မလိုက်နဲ့၊ ဒီဘတ်စ်နဲ့သွားရင် သိပ်အန္တရာယ်များလိမ့်မယ်။ ရှေ့မှာ အနည်းဆုံး ရဲကင်းစခန်းနှစ်ခုနဲ့တော့တွေ့ရဦးမယ်။ ကင်းစခန်း ရှေ့ရောက်တာနဲ့ ခရီးသည်အားလုံးရဲ့မှတ်ပုံတင်စစ်လိမ့်မယ်။ ရှင့်မှာ ဘာမှတ်ပုံတင်မှမပါဘူးမဟုတ်လား။ မပါရင်မလွယ်ဘူး။ ချက်ချင်းအဖမ်းခံရလိမ့်မယ်”

အလွန်ကံကောင်းပါသည်။ အကယ်၍သာ ထိုဘတ်စ်ကားနှင့်ကျွန်တော်သာ လိုက် သွားပါလျှင် ရှေ့တွင် အမှန်ပင်အဖမ်းခံရတော့မည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း ရဲကင်းစခန်း များအနီးသို့ရောက်သောအခါ၌ ကားပေါ်မှ ခရီးသည် အားလုံးကို ဆင်းခိုင်းပြီး မှတ်ပုံတင် စစ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်းကိုမူမစစ်ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း လှည်းပေါ် အိပ်ပျော်နေသော ကလေးတစ်ယောက်ဘေးတွင် ကွေးအိပ်ပြီးအိပ်ပျော်ပုံ ဟန်ဆောင် လာခဲ့၏။

ဥ ဆယ်နာရီခန့်တွင် ရဲကင်းစခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ရောက်ကြပြန်၏။ ထို စခန်းရှေ့ တွင်လည်း ဘတ်စ်ကားများကိုရပ်ခိုင်းပြီး မှတ်ပုံတင်မပါသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးကိုလည်း ရဲစခန်းထဲဖမ်းခေါ် သွားသည်ကိုလှမ်းမြင်ရ၏။ ဤပြဿနာကို ဇိုရီးလီးလည်း ကျွန်တော့်ကို မပြောပြဖူးပါ။ သူလည်း အမှန်ပင် လုံးဝသိပုံမရ။ ကြိုသာသိလျှင် ကျွန်တော်တစ်ခုခု ကြံလာခဲ့ မိမည်ဖြစ်၏။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့လည်းအနီးသို့ ရဲသားတစ်ဦး ရောက်လာ၏။

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ကျောင်းမှာ အရေးကြီးကိစ္စပေါ်နေလို့ပါ”

“နောက်ကျလှချည်လား။ ဥဆယ်နာရီကျော်နေပြီ”

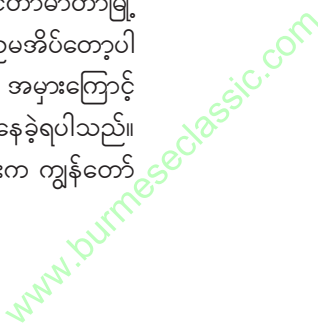
“မတတ်နိုင်ဘူး။ အရေးကြီးတယ်ဆိုလို့ အချိန်မတော်ထွက်ခဲ့ရတာ။ ရှင်က ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ရဲ့မှတ်ပုံတင်တွေကိုလဲ စစ်ဆေးကြည့်ချင်သေးလို့လား”

“မလိုပါဘူး. . ကြွကြွပါ။ သိပ်မှောင်နေပြီဆိုတော့ သတိတော့ ထားသွားကြပါ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ ရဲစခန်းရှေ့မှ အောင်မြင်စွာ ကျော်လာနိုင်ခဲ့ကြ၏။

ခရစ်ယာန်သီလရှင်များ ကျောင်းရှေ့သို့ရောက်လေပြီ။ အချိန်မှာ ဥ သန်းခေါင် အချိန်ဖြစ်၏။ သီလရှင်နှစ်ပါးမှာ ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့မဝင်မီ ဂိတ်ဝတွင် အချေအတင် စပိန်ဘာသာဖြင့်အငြင်းအခုံဖြစ်နေကြ၏။ အိုင်ယာလန်သူ သီလရှင်၏ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောပြချက်များအရ ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်၍ ကျောင်းရှိ သီလရှင်ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာမကြီးကို ကျွန်တော်ပါလာသည့်အကြောင်းကို သွားလျှောက်ရန် သင့်မသင့် ငြင်းခုံနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ဤနေရာ၌ ကျွန်တော်သည်ကြားဝင်ပြီး ရှေ့တွင် ငါးမိုင်မျှလိုတော့သော စင်တာမာတာမြို့ ခရီးကို မိမိ ဘာသာမိမိ ဆက်လျှောက်သွားတော့မည်။ သူတို့ကျောင်းတွင် ညမအိပ်တော့ပါ ဟု ဝင်ပြောသင့်၏။ ကျွန်တော် ဝင်မပြောမိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်မှားသွားခဲ့၏။ ထို အမှားကြောင့် ပင် နောင်အခါတွင် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး တစ်ကျွန်းပြန်ပြီး ဆင်းရဲခြင်းမျိုးစုံနှင့် နေခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော် သီလရှင်နှစ်ပါးနှင့် ကျောင်းထဲလိုက်ဝင်သွား၏။ တစ်ပါးက ကျွန်တော်

ပါလာသည့်အကြောင်းလျှောက်ရန် သီလရှင်ဂိုဏ်းချုပ်ထံသွားပြီး တစ်ပါးက ကျွန်တော် အိပ်ရမည့်ကျောင်း ဒုတိယထပ်ရှိ အိပ်ခန်းသို့ လိုက်ပို့၏။

ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွား၏။ မနက် ကျွန်တော့် အခန်းတံခါးကို ခေါက်၍ နှိုးချိန်၌ နေပင်ထွက်၍နေပြီ။

မနေ့က အိုင်ယာလန်သူသီလရှင်ကပင် ကျွန်တော့်ကို သီလရှင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရုံးခန်းသို့ခေါ်သွား၏။ သီလရှင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ စားပွဲကြီးတစ်ခုနောက်တွင် ထိုင်နေ၏။ အသက် ငါးဆယ်ခန့် ရှိလိမ့်မည်။

“ရှင် စပိန်စကား တတ်သလား”

“နည်းနည်းပဲ တတ်တယ်”

“ကိုင်း. . ဒါဖြင့်ရင်လဲ စကားပြန်ကတစ်ဆင့်ပဲ ပြောကြတာပေါ့”

အိုင်ယာလန်သူသီလရှင်က စကားပြန်လုပ်၏။

“ရှင်က ပြင်သစ်လူမျိုးဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

“ရိုင်ရိုဟာချီထောင်ကပြေးလာတဲ့အကျဉ်းသားဆိုတာကော ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

“ဘယ်တုန်းက ပြေးလာတာလဲ”

“ခုနစ်လလောက် ရှိပါပြီ”

“ခုနစ်လတောင်ဟုတ်လား။ အဲဒီလောက်အချိန်ကြာအောင် ဘယ်မှာသွားနေတာလဲ”

“နယ်ခြားက လူရိုင်းတွေရဲ့ ရွာတစ်ရွာမှာပါ”

“လူရိုင်းရွာမှာနေတယ်၊ ဒါတော့ ကျွန်ုပ်လက်မခံချင်ဘူး။ ကျွန်ုပ်သိသလောက် ဒီလူရိုင်းတွေက လူဖြူ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မခံဖူးသေးဘူး။ ရိုးရိုးလူဖြူ တွေကိုမပြောနဲ့။ ကျွန်ုပ်တို့သာသနာပြုတွေကိုတောင် သူတို့လက်ခံတာမဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်ရိုင်းတဲ့ အရိုင်းအစိုင်းတွေ”

“မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခြောက်လလုံးလုံး သူတို့နဲ့အတူနေခဲ့ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော် လူရိုင်းများနှင့်အတူနေခဲ့ပုံအကြောင်းကို ပြန်ပြောပြ၏။ ဂိုဏ်းချုပ်သီလရှင်က မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်ဖြစ်နေ၏။

“ရှင်မှာ ဒီလိုလူရိုင်းတွေနဲ့ အတူနေခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသက်သေပြနိုင်သလဲ”

ကျွန်တော် ပုလဲများထည့်ယူလာသည့် အဝတ်အိတ်ကိုထုတ်ပြီး ပုလဲများကို သွန်ချပြလိုက်၏။

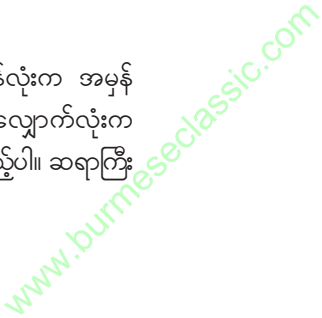
“ပုလဲ အလုံးရေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လဲ မရေတွက်ခဲ့ဖူးဘူး။ မသိဘူး”

“မသိဘူးဆိုရင်တော့ ဒီပုလဲတွေက ခိုးလာတာဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ကျွန်တော် စိတ်တိုသွား၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာကြီးခင်ဗျား။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေအကုန်လုံးက အမှန်တွေချည်းပါပဲ။ ဆရာကြီးမယုံရင် ကျွန်တော်ဖြတ်ကျော်လာတဲ့လမ်းတစ်လျှောက်လုံးက မြို့ရွာတွေမှာ ပုလဲအိတ်ပျောက်တဲ့လူရှိသလားလို့ လိုက်မေးကြည့်ပါ။ စုံစမ်းကြည့်ပါ။ ဆရာကြီး

စုံစမ်းပြီးတဲ့အထိ ဒီကျောင်းကအပြင်မထွက်ရဘူးဆိုရင်လဲ ကျွန်တော် မထွက်ဘူး။ ခရီးဆက်မသွားသေးဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ သုံးစရာငွေလဲပါပဲသေးတယ်။ ကျွန်တော် ဆရာကြီး ကျောင်းမှာစောင့်နေတုန်း စားစရိတ်တွေအကုန်လဲ ဆရာကြီး ကျေနပ်သလို ရှင်းပေးပါမယ်။ ကြိုက်သလို ကျေနပ်တဲ့အထိလိုက်စုံစမ်းပါ။ ကျွန်တော့်အခန်းကို တံခါးပိတ်ပြီး ကျောင်းဝင်း အထဲ လုံးဝမဆင်းဘဲစောင့်နေပါမယ်။ ပုလဲတွေကိုလဲ ဆရာကြီးလက်ထဲမှာသာထားပါ”

ဂိုဏ်းချုပ်သီလရှင်ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက် ကြည့်လိုက်၏။ မည်သို့ဆုံးဖြတ်သင့်သည်ကိုချိန်ဆကြည့်နေဟန်ရှိ၏။ ခက်နေဟန် ရှိ၏။

“ကိုင်း.. ဒီလိုဆိုရင်ပြီးရော၊ သေချာအောင်တော့ ကျွန်ုပ်စုံစမ်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ မကြာပါဘူး။ တစ်ရက် နှစ်ရက်ပါ။ အခန်းထဲမှာလည်း ပိတ်ပြီး နေစရာမလိုဘူး။ ကျောင်းဝင်းထဲကဥယျာဉ်အထဲ ကြိုက်သလိုသွားပါ။ နေပါ။ အစားအသောက်ကိုတော့ မီးဖိုထဲကအလုပ်သမားတွေနဲ့ ဆာတဲ့အချိန်သွားစားပါ”

ကျွန်တော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအခန်းမှထွက်လာပြီး မိမိအခန်းသို့ပြန်ရန် ဟန်ပြင် လိုက်၏။ အိုင်ယာလန်သူသီလရှင်က ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲပြီး မီးဖိုချောင်သို့ခေါ်သွား၏။ မနက်စာကျွေး၏။ ကျွန်တော် ဘယ်သို့ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရမည်ကိုပင် မသိတော့ပါ။

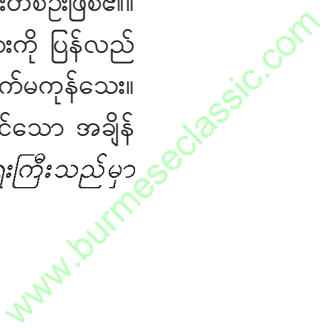
ကျွန်တော် အိပ်ခန်းသို့ပြန်လာခဲ့၏။ အခန်းပြတင်းပေါက်မှကြည့်လျှင် စင်တာမာတာမြို့နှင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုလှမ်းမြင်နေရ၏။ ကျွန်တော် ဂိုဏ်းချုပ် သီလရှင်ကြီး ကိုမယုံပါ။ ပညာတတ်ပါဟုဆိုသော ဤသီလရှင်ဆရာကြီးသည် ဘာကြောင့် ပြင်သစ်စကား မပြောတတ်ရသလဲ၊ မဖြစ်နိုင်။ ကျွန်တော် ထိုညတွင်ပင် သီလရှင်ကျောင်းမှ ဆက်လက် ထွက်ပြေးရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ပုလဲအားလုံးကိုလည်း သီလရှင်ကြီးလက်ထဲ ဆုံးချင်ဆုံးပါစေ တော့။ မတတ်နိုင်ပြီ။

နေ့လယ် တစ်နာရီခန့်တွင် အခန်းတံခါးခေါက်သံကြားရ၏။ တံခါးဖွင့်လိုက်လျှင် အိုင်ယာလန်သူသီလရှင်ကိုတွေ့ရ၏။ နေ့လယ်စာစားရန်လာခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။ မီးဖိုချောင်သို့ ကျွန်တော်လိုက်သွား၏။ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက် ၏။ အစား စားမည်ပြုသည်နှင့် မီးဖိုချောင်တံခါးပွင့်ပြီး ရဲသားလေးယောက် ဝင်လာ၏။ အရာရှိလုပ်သူက ခြောက်လုံးပြုစု ကိုကိုင်ထားပြီး ကျန်ငယ်သားသုံးဦး က ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို ကိုင်ထား၏။

“မလှုပ်နဲ့၊ လှုပ်တာနဲ့ မင်းသေပြီသာ မှတ်လိုက်တော့”

အရာရှိကလှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေသီလရှင်မှာ အံ့ဩစွာ ကြက်သေသေ၍ငေးကြည့်နေပြီး ရုတ်တရက်သတိမေ့မြော၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျ သွား၏။

ကျွန်တော့်ကိုလက်ထိပ်ခတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းများကိုရှာ၏။ အိတ်ထဲမှ ဂျာတိုလက်ဆောင်ပေးလိုက်သော ပီဆိုရွှေပြားအားလုံးကို အရာရှိ လုပ်သူကသိမ်းယူပြီး သူ့ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းသို့ထည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ကို သီလရှင်ကျောင်းအပြင်သို့ထုတ်လာ ၏။ အသင့်စောင့်နေသောကားပေါ်သို့တက်စေ၏။ ကားသမားမှာ လူမည်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကားပေါ်ရောက်မှပင် အငိုက်မိခံရ၍ တုန်လှုပ်နေသော ကျွန်တော့်စိတ်များကို ပြန်လည် တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားနိုင်၏။ အဖမ်းခံရပြန်ပြီ။ အရေးမကြီး။ မျှော်လင့်ချက်မကုန်သေး။ ကြံနိုင်လျှင် လွတ်ကိုလွတ်ရဦးမည်။ ခုချိန်၌ ဘယ်သူ့ကိုမျှအသနားခံ၍ရနိုင်သော အချိန် မဟုတ်တော့။ မိမိကိုယ်ကိုသာ မိမိအားထားရမည်။ ပထမဆုံးအရေးကြီးသည်မှာ

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အဖမ်းခံရပြီဆိုသည်နှင့် ချက်ချင်းအားလျှော့ပြီး ကြွက်စုတ်လေး တစ်ကောင်အဖြစ်ကိုမရောက်သွားစေဘဲ ဖြစ်သမျှရင်ဆိုင်မည်။ အခက်အခဲအားလုံးကို ပြန်ကျော်လွှားဦးမည်ဟူသော စိတ်ဓာတ်ကိုမွေးရေး ဖြစ်၏။

ရဲစခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

“မင်း စပိန်စကားတတ်သလား”

ရဲတစ်ဦးက မေး၏။

“မတတ်ဘူး”

“စကားပြန်လုပ်ဖို့ တပ်ကြပ်သွားခေါ်စမ်း”

တပ်ကြပ်ရောက်လာ၏။ ပြင်သစ်စကားဖြင့် မေး၏။

“မင်း ရိုင်ရိုဟာချီမြို့အကျဉ်းထောင်က လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်က ထွက်ပြေးလာတဲ့ ပြင်သစ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“သူ့ကိုယ်မှာရှိတဲ့ အမှတ်အသားတွေ စစ်ကြည့်စမ်း”

ကျွန်တော့်အကျိုးကိုခွဲလိုက်၏။ မင်ကြောင်ရုပ်များကိုစစ်ဆေး၏။ ဘယ်လက်မ ကို ကြည့်၏။

“ဒီမှာ လက်မလဲပြတ်နေတယ်၊ ရင်ဘတ်မှာလဲ မင်ကြောင်ရုပ်တွေနဲ့ ရိုင်ရိုဟာချီက ရဲလှမ်းပို့ထားတဲ့ကြေးနန်းအမှတ်အသားတွေနဲ့ အကုန်ကိုက်နေတာပဲ၊ မင်း လူညာ”

“ကျွန်တော် လူညာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ရိုင်ရိုဟာချီအကျဉ်းထောင်က ပြေးခဲ့ တာတော့မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်ကပြေးလာတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ပြေး ခဲ့တာ ခုနှစ်လပဲ ရှိသေးတယ်”

“ခုနစ်လနဲ့တစ်နှစ် ဘာထူးလဲ၊ ကိုင်း. . ကိုင်း ရှည်တယ်၊ ငါ မင်းအဖော်တွေရှိတဲ့ နေရာ ခုပဲ ပို့ပေးလိုက်မယ်”

“ကျုပ်မှာ အဖော်မပါဘူး။ တစ်ယောက်တည်းပြေးခဲ့တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ပြေးတာတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်းပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့အတူ တစ်ကျွန်းကအတူလစ်လာတဲ့ကောင်တွေရှိကြသေးတယ်မဟုတ်လား။ မင်းမေ့ကုန်ပြီလား”

ရဲသားတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို အချုပ်ခန်းများရှိရာဘက်သို့ ခေါ်လာ၏။ အချုပ်ခန်းတစ်ခုကိုဖွင့်လိုက်လျှင် အတွင်း၌ တစ်ကျွန်းမှ ကျွန်တော့်ပြေးဖော်ရဲဘော် ငါးယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ ငါးယောက်လုံး ကျွန်တော့်ဖက်၌ ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုကြ၏။

“ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားတော့လွတ်ပြီ၊ အဝေးရောက်သွားပြီလို့ ထင်နေတာ”

ကလိုဆီက ပြောလိုက်၏။

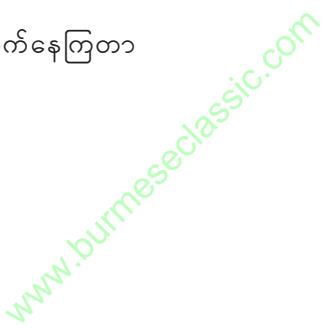
ကျွန်တော့်ရဲဘော်များ၏မျက်နှာကိုမြင်တွေ့ရလျှင် ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြန် လန်းဆန်းသွား၏။

“ကိုင်း. . ခုဘယ်လိုပြန်ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့. . . ပြောပါမယ်။ ခင်ဗျားတို့ကော ဒီရောက်နေကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“သုံးလရှိပြီ”

“ရဲတွေက ကောင်းကောင်းရော ဆက်ဆံကြရဲ့လား”

“ကောင်းတယ်လို့လဲ ပြောလို့မရဘူး။ ဆိုးတယ်လို့လဲ ပြောလို့ မရဘူး။ ဒီလိုပါပဲ၊ ခု ကျွန်တော်တို့ကို ဗာလင်ကြီးမြို့ကိုပြောင်းဦးမယ်။ အဲဒီမြို့ အကျဉ်းထောင်ကမှ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တွေကို ပြန်လွှဲပေးမလို့တဲ့”

“... တွေ ဘာကြောင့်များ သူတို့... ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တွေကို မျက်နှာလို မျက်နှာရလွှဲပေးချင်နေကြတာလဲမသိဘူး။ ခင်ဗျားတို့အကျဉ်းစခန်း ဖောက်ပြေးဖို့ အခွင့် အလမ်းလေး ဘာလေးကော တစ်ခါမှမကြုံခဲ့ကြဘူးလား”

“မကြုံဘူး။ မလွယ်ဘူး။ ခင်ဗျားလွတ်ပြေးပြီးကတည်းက သူတို့ သိပ် သတိထား ကြတယ်”

“အထူးအစောင့်တွေ ဘာတွေ ချထားသေးသလား”

“နေ့ဘက်မှာတော့ မထားဘူး။ ညဘက်မှာတော့သုံးယောက်ချထားတယ်”

“အချုပ်ခန်းထဲကကော လုံးဝ အပြင်ပေးမထွက်ဘူးလား”

“ပေးထွက်ပါတယ်။ မနက်ဘက် နှစ်နာရီ၊ ညနေဘက် သုံးနာရီ ထောင်ဝင်းထဲမှာ လမ်းပေးလျှောက်တယ်”

“တခြားနယ်ခံအကျဉ်းသားတွေကကော ရိုးရိုးအကျဉ်းသားတွေပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အများဆုံးကတော့ သူ့ခိုးနဲ့လူသတ်သမားတွေပါ။ အောက်တန်း- စားအကျဉ်းသားတွေပါ။ အန္တရာယ်တော့ရှိတယ်။ အင်မတန် သတိထားရတယ်”

နေ့လယ် တစ်နာရီခန့်တွင် ရဲအစောင့်တစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို လာထုတ်၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးထံခေါ် သွား၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ အသားမည်းတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ့မျက်လုံးမှာ အလွန်ကောက်ကျစ်သည့်အသွင်များကိုဆောင်နေ၏။ အသက်(၅၀)ခန့်ရှိမည်။

“မင်း ထောင်ဖောက်ပြေးပြီး ခုနစ်လလုံးလုံး ဘယ်မှာသွားနေသလဲ”

“ဂိုအာဂျီလာ လူရိုင်းတွေရွာမှာ”

“မင်း ငါ့ကို ညာမဖြေနဲ့။ ငါ့ကို ညာတဲ့အကောင်ဟာ ဘယ်လိုအပြစ်ဒဏ်မျိုးခံရ မယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်တယ် မဟုတ်လား”

“နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုညာနေတာမဟုတ်ဘူး။ အမှန်ကို ဖြေ နေတာ”

“ကောင်းပြီ။ လူရိုင်းတွေရွာမှာပဲ ခုနစ်လလုံးလုံးနေခဲ့တယ်ထားပါတော့။ ဟောဒီ ပီဆို (၃၆)ပြားက ဘယ်က ခိုးလာတာလဲ”

“ကျွန်တော် ခိုးလာတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ လူရိုင်းခေါင်းဆောင် ဂျာတိုက ပေးလိုက်တာ”

“လူရိုင်းခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က ဒီလောက်ပဲချမ်းသာလား။ ဒီလောက်ပဲ ငွေထုတ်ပေးနိုင်သလား”

“ဒီမှာ ထောင်ပိုင်ကြီး... ခင်ဗျား ဘာမှအပိုတွေမေးမနေနဲ့တော့။ ခင်ဗျား ဒီငွေတွေ ခိုးလာတာလို့ထင်ရင် ဘယ်အရပ်က ဘယ်သူ့ဆီကခိုးလာတယ်ဆိုတာကို စုံစမ်းပါ။ စုံစမ်းလို့ ရရင် ကျွန်တော့်ကိုတရားစွဲပါ။ ကျွန်တော့်စကားကို မယုံရင် ဆက်မေးနေလို့အပိုပဲ။ ခင်ဗျားကို ခုကျွန်တော် ပြောပြီးသမျှဟာ အမှန်တွေချည်းပဲ”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါကတော့စုံစမ်းရမှာပဲ။ မင်း ထောင်ဖောက်ပြေးတယ်ဆိုတဲ့ အမှုဟာ ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာသိရဲ့လား။ နောက် လူသတ်သမား အင်တိုနီရိုလို

လူကိုခေါ်ထုတ်သွားတာကော ဘယ်လောက်အပြစ်ကြီးတယ်ထင်လဲ။ မင်းကို သေဒဏ်စီရင်ဖို့ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တွေကလဲ ပြန်တောင်းနေတယ်။ ကိုင်း . . . ငါ့လက်ထဲရှိတုန်းမှာတော့ မင်းကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထားခဲ့ဘူး။ မင်း အဖော်တွေနဲ့မထားဘူး။ အမှောင်ခန်းထဲ တိုက်ပိတ်ထားမယ်။ ဟောဒီငွေတွေကိုတော့ ဘယ်သူ့ဆီကခိုးလာတယ်ဆိုတာ အသေအချာ စုံစမ်းမယ်။ မင်းပြောသလို ခိုးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုယ်ပိုင်ဆိုရင်တော့လဲ ဘာမှမပူနဲ့။ ငါ့ထောင်က ပြောင်းမယ့်နေ့မှာ ပြန်ပေးလိုက်မယ်”

အစောင့်များက ကျွန်တော့်ကို ထောင်ပိုင်ကြီးအခန်းမှခေါ်ထုတ်သွား၏။ မြေအောက်ရှိအမှောင်တိုက်အချုပ်ခန်းထဲတွင်သွင်းပြီး သော့ခတ်လိုက်ကြ၏။

အမှောင်တိုက်ထဲရောက်ပြီး မျက်စိကျင့်သားရ၍ ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို အားစိုက်ကြည့်လိုက်လျှင် အချုပ်ခန်းနံရံမှာ သံတိုင်များနှင့်ကပ်နေသည်ကို လည်းတွေ့ရ၏။ အခြားအချုပ်ခန်းတစ်ခုစီတွင် အချုပ်သားနှစ်ယောက်မှသုံးယောက်အထိရှိ၏။ အနံ့အသက် မှာလည်း အလွန်ဆိုးလှ၏။

“ဒီမှာ . . . ဒီမှာ”

တစ်ဖက်ခန်းမှ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကိုခေါ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော့်စကားကို သေသေချာချာနားထောင်။ ခင်ဗျားအခန်းရဲ့ အနောက်ဘက် ထောင့်မှာ သစ်ပြားတစ်ပြားတွေ့မယ်။ အဲဒီသစ်ပြားက ခင်ဗျား ခင်းအိပ်ဖို့ပဲ။ ညာဘက်မှာ တော့ ရေထည့်ထားတဲ့သတ္တုဘူးတစ်ခုတွေ့မယ်။ ရေကိုမလိုဘဲ လုံးဝမသုံးနဲ့။ မနက်ဖြန်မနက် ဆိုရင် ခင်ဗျားကို သူတို့ရေမပေးတော့ဘူး။ သောက်စရာမကျန်ရင် ခင်ဗျား သိပ်ဒုက္ခ ရောက်နေမယ်။ ဘယ်ဘက်မှာတော့ သွပ်ပုံးတစ်ခုတွေ့မယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားအပေါ့အလေး သွားဖို့နေရာပဲ။ ခင်ဗျား ဂျာကင်အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး အဲဒီသွပ်ပုံးကို သွားအုပ်ထားလိုက်။ မအုပ်သေးသမျှ အနံ့ဆိုးတွေထွက်ပြီး ခင်ဗျား အိပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့အခန်းက ပုံးတွေလဲ အကုန်အကျိအကျိပြီး အုပ်ထားရတယ်”

မှောင်ထဲ၌စမ်းသွားပြီး တစ်ဖက်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်းလုပ်လိုက်၏။ တစ်ဖက်မှ အကျဉ်းသားများ၏မျက်နှာကို မှောင်ထဲတွင် မည်သို့မျှမှန်းကြည့်၍ မရပါ။ လူမည်း ဒေသခံများဖြစ်သည်ဟု ထင်ရ၏။

“ခင်ဗျားအခန်းထဲကို ဒီတက်တိုင်း ရေပြည့်လာလိမ့်မယ်။ ရေဝင်လာပြီဆိုရင် ကြွက်တွေလဲ ခင်ဗျားအခန်းထဲဝင်လာမယ်။ မောင်းဖို့မကြိုးစားနဲ့။ သတ်ဖို့သာကြိုးစား။ မောင်းရင်ပြေးကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကိုကိုက်လိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျား ခုအမှောင်ခန်းထဲရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“နှစ်လ”

“ကျန်တဲ့လူတွေကရော”

“သုံးလထက်တော့ ဘယ်သူမှ မပိုကြပါဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“သုံးလပြည့်အောင် ဘယ်သူမှမခံနိုင်ကြဘူး။ မပြည့်ခင်သေတာပဲ”

“ဘယ်လို သေတာလဲ”

“ဒီမှာအနေကြာရင် လူဟာ တစ်နေ့တခြား အားဆုတ်လာမယ်။ နောက် ဒီသိပ်တက်

တဲ့နေ့ရောက်တော့ ရေမကူးနိုင်ဘဲ ရေနစ်ပြီး သေကြတာပါ”

“ရက်စက်လှပါလား။ ခင်ဗျားတို့တိုင်းပြည်ဟာ အကျဉ်းသားတွေအပေါ် အင်မတန် ရက်စက်ကြတာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်တင်မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ပြင်သစ်ပြည်မှာလဲ ရက်စက် ကြတာပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာ ဓုသဒဏ်နဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ် ဆိုတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ပဲ ရှိတယ်။ တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်ဆိုတာမရှိဘူး။ ခင်ဗျား ဘာအမှုနဲ့ ဒီရောက်လာတာလဲ။ လူဘယ်နှစ်ယောက်သတ်ခဲ့သလဲ”

“တစ်ယောက်တည်းပါ”

“တစ်ယောက်တည်းသတ်မိတာနဲ့ ဒီလိုအပြစ်ဒဏ်မျိုးပေးရသလား။ ဒါတော့ ရက်စက်လွန်းပါတယ်”

“ငြင်းနေကြလို့အပိုပဲ။ ခင်ဗျားကော ဘယ်နှစ်ယောက်သတ်ခဲ့သလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ လင်ရော၊ မယားရော၊ သားရော သုံးယောက် သတ်ခဲ့တယ်”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ကျွန်တော့်ညီကို သတ်လို့”

“ဘယ်လို သတ်တာလဲ”

“ရက်ရက်စက်စက်ပဲ”

“ဘယ်လို ရက်ရက်စက်စက်လဲ”

“ကျွန်တော့်ညီက ငါးနှစ်ကလေး၊ သူတို့သားနဲ့အမြဲရန်ဖြစ်တယ်။ သူတို့ သားရဲ့ ခေါင်းကို ခဲနဲ့ပေါက်ဖူးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော့်ညီ ပျောက်သွားတယ်။ သုံးရက်ကြာမှ သတ်ပြီး နွားချည်လှောင်တဲ့အထဲပစ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ မယားက သူတို့သတ်မိပါတယ်လို့ခံတယ်။ ဒါကြောင့် သုံးယောက်လုံး ကျွန်တော် သတ်ပစ်လိုက်တာ”

“တရားရုံးက အပြစ်ဒဏ် ဘယ်လောက်ချသလဲ”

“နှစ်နှစ်ဆယ်”

“ဒီ အမှောင်ခန်းထဲကို ဘာကြောင့် ပို့တာလဲ”

“ထောင်ထဲရောက်မှ ပုလိပ်တစ်ယောက်ကို ထပ်ရိုက်မိလို့။ ဒီပုလိပ်က သူတို့ အမျိုးလေ။ မြင်တာနဲ့ဒေါသဖြစ်လာပြီး ရိုက်လိုက်မိတာ”

အမှောင်ခန်းအဝင် တံခါးမပွင့်သွား၏။ ထောင်ဝါဒါတစ်ယောက်နှင့် အကျဉ်းသား နှစ်ယောက်ဝင်လာ၏။ အကျဉ်းသားများမှာ ပုံးကြီးနှစ်ခုကိုထမ်းလာကြ၏။ သူတို့နောက်မှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်ဝါဒါနှစ်ယောက် လိုက်လာပြန်၏။ အညစ်အကြေးများလာသိမ်း၏။ အချုပ်ခန်းတစ်ခုစီဖွင့်ပြီး ဆီးအိုးများကိုသိမ်း၏။ ဆီးနံ့မှာ တစ်ခန်းလုံးအသက်ရှူကျပ်အောင် လျှောင်ထ၍နေ၏။ ကျွန်တော့်အခန်း သန့်ရှင်းရေးကိုလုပ်သောအကျဉ်းသားက မထွက်မီ အထုပ်ငယ်တစ်ထုပ်ကိုချသွား၏။ သူတို့ပြန်သွား၍ ထိုအထုပ်ကိုဖွင့်လိုက်လျှင် စီးကရက် နှစ်ဘူး၊ မီးခြစ်တစ်ဘူးနှင့် စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခုပါ၏။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းဖောက်ပြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ဘဝတူအကျဉ်းသားများကို တစ်လိပ်စီဝေလိုက်၏။ ထို့နောက် စာရွက် ခေါက်လေးကိုဖွင့်ပြီး မီးခြစ်ဆံတစ်ခုကိုခြစ်၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

ပါပီလွန်

စိတ်ဓာတ်ကျမသွားစေနဲ့ဗျို့၊ တောင့်ထား။ ကျွန်တော်
တို့ အစွမ်းကုန်ကြမယ်။ မနက်ဖြန် ခင်ဗျားစာရေးဖို့ ခဲတံနဲ့
စာရွက် ပို့ပေးလိုက်ဦးမယ်။

သင့်ရဲဘော်များ

ထိုစာကိုဖတ်ပြီး ကျွန်တော် အလွန်အားတက်သွား၏။ ကျွန်တော့် ရဲဘော်များ
ရောက်နေကြသလိုပင် ရင်ထဲ၌ နွေးထွေး၍ သွား၏။

အမှောင်တိုက်အတွင်းမှအကျဉ်းသားများမှာ စီးကရက်ကိုယ်စီဖြင့် မင်္ဂလာယူ
နေကြ၏။ လူအားလုံး ဆယ့်ရှစ်ယောက်တိတိရှိပါသည်။ ဘယ်သူမျှ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် စကားမပြောကြ။

ဒီတက်လာချိန်တွင် ကျွန်တော့်လည်ပင်းမြုပ်သည်အထိ အချုပ်ခန်းတွင်းသို့
ရေဝင်လာ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမှောင်ထဲတွင်ရေမွန်းပြီး မသေအောင် အတော်ကြိုးစား
ရ၏။ ကျွန်တော့်အတွေးများတွင် သီလရှင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ရုတ်တရက်သတိရလိုက်ပြီး
တစ်ကိုယ်လုံးထူပူသွားအောင် ဒေါသမီးပွားမိ၏။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အမှားပါ။
သီလရှင်များကို ဘာကြောင့်ယုံကြည်မိလိုက်သနည်း။ လှည်းပေါ်တွင်လည်း တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း
ပြင်သစ်လိုပြောလိုက်မိသဖြင့် လှည်းမောင်းသမားက ရိပ်မိသွားပြီး ချောက်ချလေသလား။
ဒီရေ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်တက်၏။ ဒီတက်ချိန်တွင် ရေကူးနေရပြီး ကျန်အချိန်တွင်
အမှောင်ခန်းမှာ အလွန်ပူလှ၏။ ပထမ ဖိနပ်နှင့်ခြေအိတ်ကို ကျွန်တော်ချွတ်သည်။ နောက်
အင်္ကျီ၊ နောက် ဘောင်းဘီ၊ နောက် တစ်ကိုယ်လုံးရှိအဝတ်အစားများချွတ်ပြီး သံတန်းများ
အပေါ် တင်ထားလိုက်တော့၏။

တစ်ကျွန်းမှပြေးခဲ့သောခရီးမှာ မိုင်ပေါင်း တစ်ထောင်ငါးရာပေါက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ဘုရား၊
ဘုရား၊ ဒီခရီးရောက်အောင်ပြေးနိုင်ခဲ့ပြီးမှ ဒီအမှောင်ခန်းတွင်ပင် ကိုယ့်ဘဝကို
အဆုံးသတ်ရတော့ချေမည်လား။ မသတ်ချင်ပါ။ ဘုရားကယ်၊မ လို့ ဒီလို မသတ်ရပါစေနဲ့။
ကျွန်တော်လွတ်မြောက်ရမည်။ အားလုံးမှာ ကျွန်တော့် မိုက်ပြစ်များဖြစ်၏။ အလွန်ချစ်စရာ
ကောင်းသော ဂိုဏ်းအချို့လူရိုင်းများကို ရူးမိုက်စွာ စွန့်ထွက်လာမိသည်။ တစ်သက်လုံး
သူတို့နှင့်အတူနေလိုက်မိလျှင် ကောင်းပေစွ။ ဟိုမှာ ရဲမရှိ။ ထောင်မရှိ။ ကိုယ့်ကိုမုန်းတဲ့လူမရှိ။
ငွေဆိုတာ ဘာမျှရှာနေစရာမလို၊ ဩော် . . . ငါမှားလေစွ။ ငါ ပြန်အဖမ်းခံရတဲ့သတင်းကို ကြားရင်
ပြင်သစ်မှာရှိကြတဲ့ ငါ့ကိုမတရားအပြစ်ဒဏ်ပေးတဲ့ မသူတော် တရားသူကြီး၊ ဂျူရီလူကြီးနဲ့
ရဲဆွဲချတွေ့ကတော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ဟားတိုက်ပြီး ဘယ်လောက် ရယ်နေကြ မလဲ။
ငါ့မိသားစုနဲ့ငါချစ်တဲ့ လူတွေကော ဘယ်လိုနေကြလေမလဲ။ ငါလွတ်သွားပြီဆိုတဲ့
သတင်းကြားတုန်းကတော့ သူတို့ အလွန်ဝမ်းသာကြမယ်။ ခု ငါ့ကို ဖမ်းမိ လိုက်ပြီဆိုတဲ့
သတင်းကြားရရင်တော့ သူတို့ ဘယ်လောက်ပူဆွေးသောကရောက်ကြမလဲ။
ဘုရားတပည့်တော် လူမိုက်ကို လူယဉ်ကျေးတို့လောကမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ ပြန်နေနိုင်တဲ့
ဘဝရောက်တဲ့အထိ ပြန်ပို့ပေးတော်မူပါ။ တပည့်တော်ဟာ အပြစ်ရှိသူမဟုတ်ပါဘူး။
အပြစ်မဲ့သူအမှန်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လက်ခံသည်အထိ တရားသော
သက်သေထူခွင့်ပေးတော်မူပါ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော် စီးကရက်တစ်လိပ် ညှိသောက်လိုက်၏။
 ဒီရေတက်လာပြန်ခဲ့ပြီ။
 ကျွန်တော့်ခြေမျက်စိမြုပ်သည်အထိ ရေပြည့်ခဲ့ပြန်ပြီ။
 “လာပြီဟေ့”
 “ချ”
 “ရိုက်”

ကြွက်အုပ်ကြီးများဝင်လာ၏။ အမှောင်တိုက်တစ်ခုလုံး ငရဲခန်းတစ်ခုကဲ့သို့ ဆူညံနေ၏။ အားနည်းနေသူများမှာ ကြွက်များရန်ကို မခုခံနိုင်သဖြင့် အချုပ်ခန်းသံတန်းများ အတိုင်း အမြင့်ဆုံးရောက်သည်အထိခိုတက်ပြီး အောက်မှ လိုက်တက်လာသည့်ကြွက်များကိုက်သမျှကို ငြိမ်ပြီးခံနေကြ၏။ ကျွန်တော့်မှာ အခန်းထဲမှ ကျောခင်းအိပ်ခိုင်းသောပျဉ်ချပ်ကို ယူပြီး ဝင်လာသမျှကြွက်များကို ဆီးရိုက်နေမိ၏။ ကြာရှည်မရိုက်နိုင်ပါ။ တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် ညောင်းလာ၏။ မကြာခဏနားရ၏။ နားလိုက်သည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်မှမိရာနေရာကို ကြွက်ဆိုးများက မညာတမ်း ဝင်ကိုက်ကြ၏။

ဒီကျွတ် ရေများအခန်းတွင်းမှပြန်ကျသွားလျှင် အခန်းကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး ၌ ရွံ့နွံများ လက်သုံးလုံးခန့်တင်ကျန်နေတတ်၏။ ဤရွံ့များပေါ်၌ အဘယ်သို့ အိပ်ရမည်နည်း။ ဖိနပ်စီးပြီးလမ်းလျှောက်ရန်ပင်မလွယ်။ ထို့ကြောင့် ဖိနပ်ကို အမြဲချွတ်ထားရ၏။ ဒီရေမှာ ဆယ့်တစ်နာရီခြားတစ်ကြိမ်တက်၏။ အချုပ်ခန်းထဲ ၌ ရေလျှံနေချိန်မှာ ဒီရေတစ်ကြိမ် တက်လျှင် ငါးနာရီကြာ၏။ ကျွန်တော်တွေးကြည့်သည်။ ဒီရေနှင့် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အဆိုးအကောင်းများအမြဲတွဲနေသည်။ တစ်ကျွန်း မာရိုနီအကျဉ်းထောင်မှ အောင်မြင်စွာ ပြေးနိုင်ခဲ့သည်မှာ ဒီကျွန်ကို လိမ္မာစွာတွက်ချက်ပြီး အကျိုးရှိအောင်သုံးတတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ရိုင်ရိုဟာချီ၌ ကျွန်တော် အဖမ်းခံရသည်မှာ ဒီကျွန်းကို မှန်ကန်စွာမတွက်ဆင်နိုင်ခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံး အကျိုးယုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အံ့စရာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်စိတ်ဓာတ်မကျပါ။ မှန်သည်။ အနည်းငယ်မျှပင်မကျပါ။ ကျွန်တော်သည် စိတ်အနည်းငယ်အနားရ၍ အတိတ်ကိုတွေးလိုက်မိတိုင်း ကျွန်တော့်ဘဝ ချမ်းမြေ့စရာအတွေ့အကြုံများကိုသာပြန်စဉ်းစားပြီးတွေး၏။ ပီတိဖြစ်၏။ အများဆုံး ကျွန်တော်တွေးမိသည်မှာ လာလီနှင့်ဇီလားမားတို့ ညီအစ်မများနှင့် ပျော်ရွှင်စွာအတူ နေခဲ့ရသောအချိန်များဖြစ်၏။ လွတ်လပ်ခြင်း ဟူသည်မှာ လာလီနှင့်ဇီလားမားတို့ ကမ္ဘာတွင် သာရှိပါသည်။

သစ်ပြားပေါ်တွင် ကျွန်တော် ကျောခင်းလိုက်၏။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ပြီး ဖွာလိုက်၏။ ကျွန်တော် သီလရှင်များကျောင်း၌ရှိနေသည်ကို ရဲအား ဘယ်သူ့သွား လက်ထောက်ချခဲ့သလဲ။ လက်ထောက်ချသည့်သူကို အပြင်ထွက်ပြီး ကလဲ့စားချေပစ်လိုက် ချင်သေး၏။ မဖြစ်နိုင်။ ဤအတွေးကို ချက်ချင်းဖျောက်ရမည်။ ကျွန်တော် တစ်နေ့လက်စား ချေရမည်မှာ အဓိကရန်သူများဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ကျွန်း မတရားပို့ခဲ့သူများဖြစ်၏။ အသေးစိတ်ရန်သူများအပေါ်၌ တုံ့ပြန်ချင်စိတ်ကိုဖျောက်ပစ်ရမည်။

ကျွန်တော် အမှောင်ခန်းထဲရောက်နေသည်မှာ သုံးရက်ရှိသွားပြီ။ အခန်းမှာ အမြဲမှောင်နေသဖြင့် နေနှင့်ညကိုလည်း ကျွန်တော်မခွဲခြားနိုင်။ အခန်းပြင်မှ ကျွန်တော့် ရဲဘော်များနှင့်လည်း နေ့တိုင်းအဆက်သွယ်ရ၏။ အဆက်သွယ်လုပ်ပေးနေသော

၁၃၈

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

အလုပ်သမားအကျဉ်းသားမှာ အလွန်စွန့်စား၍ လုပ်ပေးနေခြင်းဖြစ် ၏။ မိသာမိသွားခဲ့လျှင် သူ့အဖို့ လုံးဝသက်သာစရာတွေ့မည်မဟုတ်။ ကျွန်တော် ခုရောက်နေသော အမှောင်တိုက် ထဲကို ချက်ချင်းပြောင်း၍ စံမြန်းရမည်ဖြစ်၏။ ယနေ့ ကျွန်တော့်ထံရောက်လာသော စာတွင်...

ပါပီလွန်

ခင်ဗျား စိတ်ဓာတ်မကျဘူးဆိုတာသိလို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝမ်းသာနေတယ်။ ပြင်သစ်စကားတတ်တဲ့ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ခရစ်ယာန် သီလရှင် ခင်ဗျားကိုသာတွေ့တယ်။ ထောင်အာဏာပိုင်တွေက ကျွန်တော် တို့နဲ့ စကားပြောခွင့်မပေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအမှောင်တိုက်ထဲ အသွင်းခံနေရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတော့ ကိုလံဘီယာ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ပြောပြလို့ သိသွားပြီတဲ့။ မကြာခင် ပြန်လာခဲ့ဦးမယ်လို့ လည်း မှာသွားတယ်။

ရဲဘော်များ

ကျွန်တော်ကလည်း စာပြန်လိုက်၏။

အားလုံးကူညီမှုများအတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်မကျဘူး။ ကျန်းမာရေးလည်းကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် ချန်သွားတဲ့ မြားနှစ်စင်းကမြားခေါင်းတွေကို မထိနဲ့။ အဆိပ်လူး ထားတယ်။ ပြင်သစ် ကောင်စစ်ဝန်နဲ့ဆက်သွယ်ပြီး ကျွန်တော့် ကိစ္စကို အမြန်တိုင်ကြပါ။

ပါပီလွန်

* * *

အစန်း (၁၃)

စင်တာမာတာထောင်ကို မောက်ခြင်း

အမှောင်ခန်းထဲ နှစ်ဆယ့်ရှစ်ရက်ကြာနေရပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကို ထောင်ပိုင်ကြီး ရုံးခန်းသို့လာခေါ်ထုတ်သွား၏။ လူမစွမ်း နတ်မဟု ဆိုရမည်။ အပြင်မှ ကျွန်တော့်ရဲဘော်များ ကြိုးစား၍ ဤအခွင့်အရေးကိုရသည်မဟုတ်ပါ။ အမှောင်ခန်းထဲတွင် အပြစ်ဒဏ်ခံနေရသော အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ကျွန်တော်ရောက်ပြီး သုံးပတ်အကြာတွင်လွတ်သွား၏။ ထို အကျဉ်းသားက သူ့အမေ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့သောအခါတွင် ဘယ်လ်ဂျီယံကောင်စစ်ဝန် အား ကျွန်တော့်ကိစ္စကို သွားတိုင်ပေးရန် သူ့အမေကိုပြော၏။ ထိုသို့ သူပြောခိုင်းရသည်မှာ ဘယ်လ်ဂျီယံကောင်စစ်ဝန်က ဘယ်လ်ဂျီယံအကျဉ်းသားတစ်ယောက်အား ထောင်၌လာတွေ့ သည်ကို တစ်ကြိမ်က သူတွေ့ဖူးသည့်အတွက်ဖြစ်၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးခန်းရောက်လျှင် ထောင်ပိုင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကိုမေး၏။

“မင်း ပြင်သစ်မဟုတ်လား။ ဘာကြောင့် မင်းနဲ့မဆိုင်တဲ့ ဘယ်လ်ဂျီယံ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို အကူအညီတောင်းရတာလဲ”

ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ထိုင်နေ၏။ သူ့ပေါင် ပေါ်တွင် သားရေအိတ်တစ်လုံးကိုတင်ထား၏။ အသက်မှာ ငါးဆယ်ခန့် ရှိလေပြီ။ ကြင်နာ တတ်သည့် သူတော်ကောင်းများ၏လက္ခဏာများလည်း သူ့မျက်နှာတွင် အထင်အရှား ပေါ်နေ၏။

အခြေအနေကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း ရိပ်မိ၏။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြင်သစ်လို့ ဘယ်သူပြောသလဲ”

“မင်းပဲ ပြောတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ပြင်သစ်တစ်ကျွန်းကပြေးလာတာလို့ပဲ ခင်ဗျားကိုပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြင်သစ်လူမျိုးပါလို့ မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘယ်လ်ဂျီယံ လူမျိုးပါ”

“ကိုင်း. . ထောင်ပိုင်ကြီး ကြားပြီမဟုတ်လား။ ဒီအကျဉ်းသားက ဘယ်လ်ဂျီယံ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လူမျိုးဆိုတော့ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ ကူညီဖို့ဆိုတာတွေဟာ ကျွန်တော်ရဲ့တာဝန်တွေပါ”
ဘယ်လိုကျိယံကောင်စစ်ဝန်က အောင်နိုင်သူ၏မျက်နှာဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီးကို
ဝင်ပြောလိုက်၏။ ထောင်ပိုင်က မကျေနပ်သေး။

“မင်း ဘာလူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကျူးလွန်းတဲ့ပြစ်မှုတွေအတွက် ပြစ်ဒဏ် ကတော့
ဘယ်လိုမှ သက်သာသွားစရာမရှိပါဘူး”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံပိုင်နယ်နိမိတ်ထဲမှာ ဘာကြီးလေးတဲ့ပြစ်မှုမှ
မကျူးလွန်းဖူးဘူး။ ထောင်ကထွက်ပြေးတဲ့ပြစ်မှုတစ်ခုပဲရှိတယ်။ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့
သူ့ကိုချုပ်နှောင်ထားတဲ့အကျဉ်းထောင်ကလွတ်မြောက်ဖို့ကြိုးစားတာ ဘာမှ အထူးအပြစ်ဖို့ဖို့
ကောင်းတဲ့ပြစ်မှုမဟုတ်ဘူး”

“ကိုင်း. . ကိုင်း မင်းနဲ့လဲ ဘာမှဖက်ပြီးမငြင်းနေချင်ပါဘူး။ ကောင်စစ်ဝန်မင်း ခင်ဗျား။
ဒီအကျဉ်းသားကို သူ့အဖော် တခြားအကျဉ်းသားတွေနေတဲ့ အကျဉ်းခန်းကို ခုပဲ
ကျွန်တော်ပို့ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ စောစောကပဲရှင်းအောင် ကျွန်တော်ပြောထားမယ်။
နောက်တစ်ခါ ဒီကောင် ထောင်ဖောက်ပြေးမယ့် အရိပ်လက္ခဏာတစ်ခုခုကိုလုပ်တာနဲ့
ချက်ချင်း အမှောင်တိုက်ထဲပြန်ပို့မယ်။ အဲဒီအခါမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မသက်ညှာ
နိုင်တော့ဘူး”

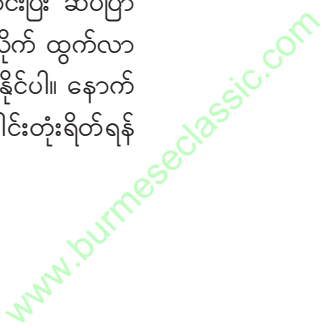
ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်ရဲဘော်များရှိသောအကျဉ်းခန်းသို့ပြန်ပို့၏။ မပို့မီ
ဘယ်လိုကျိယံကောင်စစ်ဝန်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ကျွန်တော်လှမ်းပြော
လိုက်၏။ ကောင်စစ်ဝန်လည်း. . .

“ကဲ. . ပြီးတာပြီးပြီ။ နောက်တစ်ခါ ထောင်ပိုင်ကြီးတွေ စိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင်
နေပေးလိုက်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်လဲ အချိန်အားရတိုင်း မကြာခဏ လာတွေ့ပါ့မယ်”

အခန်းပြန်ရောက်လျှင် ကျွန်တော့်ရဲဘော်အားလုံး အံ့ဩနေ၏။
“ခင်ဗျားကိုယ်ကလဲ နံလှပါလား။ အဝတ်တွေတောင်မဟုတ်ဘူး။ အသားတွေပါ
နံနေတယ်ထင်တယ်”

မှန်သည်။ ကျွန်တော့်အဝတ်များသာမဟုတ်။ အသားများပါ မခံမရပ် နိုင်အောင်
ကြွက်သေလို နံစော်နေသည်။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးရှိအဝတ်များကိုချွတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ရဲဘော်များက
အဝတ်ဟောင်းများကို အချုပ်ခန်းအပြင်သို့ ချက်ချင်းပို့လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံးမှာ ကြွက်ကိုက်ထားသည့်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များနှင့် ရစရာမရှိအောင်ပြည့်နေ၏။
မြင်မကောင်းအောင်ရှိ၏။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာ၍ ဝမ်းသာနေကြသော ကျွန်တော့်
ရဲဘော်များပင် ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာများကို မြင်လျှင် ချက်ချင်း မျက်နှာပျက်သွားကြ၏။
အချုပ်ခန်းတံခါးဖွင့်ချိန်ရောက်သည်နှင့် ရေချိုးခန်းရှိရာသို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တုံးလုံး
လျှောက်သွား၏။ ကလိုဆီက အဝတ်သစ်များကိုကိုင်ပြီး မာကျူးရက်က ဆပ်ပြာတစ်တုံးကို
ကိုင်၍ နောက်မှ လိုက်လာ၏။ ရေချိုးခန်းရောက်သည်နှင့် ရေသုံးပုံးလောင်းပြီး ဆပ်ပြာ
တိုက်၏။ ချေးများမှာ ကြောက်စရာကောင်းအောင် အလိပ်လိုက်၊ အလိပ်လိုက် ထွက်လာ
၏။ အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ တစ်ကိုယ်လုံးရှိချေးများကို ချွတ်၍မကုန်နိုင်ပါ။ နောက်
ဆံပင်ညှပ်သမားရောက်လာ၏။ ဆံပင်ညှပ်သမားက ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းတုံးရိတ်ရန်
ပြင်ဆင်၏။ ကျွန်တော် အရိပ်မခံ။

“ခေါင်းတုံးတော့မရိတ်နဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ရိုးရိုးနဂိုဆံပင်ပုံပဲ ပြန်ညှပ်ပေး။ ခင်ဗျားကို ပိုက်ဆံပေးမယ်”

“ဘယ်လောက် ပေးမလဲ”

“တစ်ပီဆို”

“ဒီမှာ ခင်ဗျား အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ညှပ်။ ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားကို နှစ်ပီဆို ထပ်ပေးဦးမယ်”

မာကျူးရက်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အခန်းသို့ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်ရဲဘော်များက အမှောင်တိုက် အကြောင်း ကိုမေး၍မဆုံးတော့ပါ။ ရေတက်ချိန်မှာ အခန်းထဲ ရေဘယ်လောက် ပြည့်လာသလဲ၊ ကြွက် တွေဝင်လာရင် ဘယ်လိုတိုက်ပွဲဆင်ရသလဲ၊ ဗွက်တွေထဲမှာ ဘယ်လိုပျော်အောင် အိပ်ရသလဲ၊ အကျဉ်းသားတွေထဲက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေသူ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ၊ မေးခွန်း ပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်ဖြစ်၏။

ယနေ့ ပြောင်းခဲ့ရသော ကျွန်တော့်ရဲဘော်များနေသည့်အကျဉ်းခန်းမှာ ကျွန်တော့် အတွက် နန်းတော်ကြီးတစ်ခုမျှစည်းစိမ်ရှိလှဘိ၏။ စပိန်စကားကို ပိုမို ကျွမ်းကျင်မှုရှိရန် အတွက် ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း စပိန်ဘာသာဖြင့် စကားပြော ဆို၏။ အနီးအပါးမှ အခြား ကိုလံဘီယာအကျဉ်းသားများ၊ ထောင်ဝါဒါများထံမှလည်း အခွင့်သာတိုင်း စပိန်စကားကို လေ့လာ၏။ ရဲဘော်များနေသောအခန်း၌ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခုတည်းသောပြဿနာမှာ ညကိုးနာရီတွင် အိပ်ရခြင်းဖြစ်၏။ အိပ်ရာဝင်ရသည့်အချိန်မှာ စောလွန်းနေသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ထောင်ဖောက်ပြေးရန်စီမံကိန်းသစ်ရေးဆွဲရမည့်အချိန်မှာ နည်းလွန်း နေသည်။

ကျွန်တော်၏အဆိပ်လူးမြားနှစ်ခုကို စစ်ဆေးကြည့်၏။ မူလအတိုင်းပင် လက်ရာ မပျက် ပြန်တွေ့ရ၏။ ကိုကိုန်းရွက်နှစ်ရွက်မှာလည်း မူလအတိုင်းရှိ၏။ ကျွန်တော့်ရဲဘော် များရှေ့တွင် ကိုကိုန်းရွက်တစ်ရွက်ကို ကျွန်တော်ယူ၍ ဝါးလိုက်၏။

“ဒါ ဘာရွက်လဲ”

“ကိုကိုန်းအဆိပ်ထုတ်တဲ့အရွက်လေ။ ဒီအရွက်ဝါးထားရင် အမောသိပ် ခံနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“မယုံရင် စမ်းကြည့်ပါလား။ ဝါးလိုက်တာနဲ့နှုတ်ခမ်းနဲ့လျှာတွေထူလာသလို ခံစားရမယ်။ ဪ... ကလိုဆီ၊ ခင်ဗျား ပီဆိုငွေတွေကို ဘယ်လိုကြံပြီး ဖန်ထားတာလဲ”

“ပါလာတဲ့ပြင်သစ်ငွေတချို့ကို ရိုင်ရိုဟာချီထောင်မှာကတည်းက ခိုးလဲထားတာ။ ငွေလဲရတာ ဒီမှာပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ ပြောင်လုပ်နေကြတာပဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ လူရိုင်းတွေခေါင်းဆောင်လက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ ပီဆို ရွှေပြား (၃၆)ပြားရှိတယ်။ တစ်ပြားကိုလဲရင်ပဲ ပီဆိုငွေသုံးရာရနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက ဒီရွှေပြားတွေအားလုံး ထောင်ပိုင်ကြီးလက်ထဲမှာရှိနေတယ်။ ထောင်ပြောင်းတဲ့နေ့မှ ပြန်ပေး မယ်လို့ ပြောတယ်”

“သူနဲ့ အပေးအယူမလုပ်ကြည့်ဘူးလား။ ဒီလူတွေအားလုံး လူမွဲတွေ။ ငွေကျပ်နေ တဲ့ လူတွေချည်းပဲ”

“မလုပ်ရသေးဘူး။ ဘယ်လို စလုပ်မလဲ။ ကြံလို့ မရသေးဘူး”

“ဒါဖြင့် ဝိုင်းကြံကြသေးတာပေါ့”

ထိုတနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဘယ်လ်ဂျီယံကောင်စစ်ဝန်နှင့်ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်တော် ဆုံတွေ့ခဲ့ရ၏။ ထောင်ထဲတွင် ဘယ်လ်ဂျီယံလူမျိုးတစ်ယောက် ရှိပါသည်။ ငှက်ပျော့ခြံ ပိုင်ရှင် အမေရိကန်တစ်ယောက်နှင့်ပြဿနာပေါ်ပြီး ထောင်ထဲ ရောက်နေခြင်းဖြစ်၏။ ဘယ်လ်ဂျီယံကောင်စစ်ဝန်က ကျွန်တော့်အားလုံးကို ဘယ်လ်ဂျီယံလူမျိုးများအဖြစ် အခြေအနေအရ မှတ်ပုံတင်ထားရန်ပုံစံများထုတ်ပေးပြီး သူတတ်နိုင်သမျှ အကူအညီ ပေးမည်ဟုလည်းကတိပေး၏။ ကျွန်တော်က ခရစ်ယာန်သီလရှင်များကျောင်း၌ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လက်ထဲ ကျန်ခဲ့သော်ပုလဲများ အကြောင်းကိုပြောပြပြီး ပြန်ယူနိုင်မည့်နည်းများကိုမေး၏။ သူက ရိုမင်ကက်သလစ် ဂိုဏ်းဝင် ခရစ်ယာန်မဟုတ်ဘဲ ပရိုတက်စတင့်ဂိုဏ်းဝင်ခရစ်ယာန် ဖြစ်နေသဖြင့် သီလရှင်များနှင့် လုံးဝအဆက်အသွယ်မရှိပါ။ သို့သော် သူနှင့်အနည်းငယ်ရင်းနှီး သော ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကို မေးကြည့်ပေးမည်ဟုဆို၏။ ထောင်ပိုင်ကြီး လက်တွင်ရှိနေသော ပီဆိုရွှေပြားများ ပြဿနာကို ပြောပြလျှင် .

“ဒီရွှေပြားတွေကိုတော့ သူ့ဆီက ခင်ဗျားလုံးဝမတောင်းသေးရင် ကောင်းမယ်။ ခုချိန်မှာ သွားတောင်းရင် ဒီလူ ခင်ဗျားကို ရန်ပိုရှာလိမ့်မယ်။ အမှောင်ခန်းထဲကိုလဲ ထပ်ပို့နိုင်တယ်။ ခင်ဗျား မသေသေအောင်လဲ အမျိုးမျိုးကြံစည်နိုင်တယ်။ ဒီရွှေပြား တစ်ပြားရဲ့ပေါက်စေးက ခင်ဗျားထင်သလို တစ်ပြားကို ပီဆို ငွေ(၃၀၀)မဟုတ်ဘူး။ (၅၅၀) တိတိကိုတန်တာ။ ဒီတော့ အားလုံး တန်ဖိုးဘယ်လောက်ရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားဟာခင်ဗျား တွေးကြည့်။ ဘယ်သူမဆို ဒီရွှေပြားတွေကိုတော့ မက်နေမှာပဲ။ ကောင်းတာက ခင်ဗျား ဒီကိစ္စကို ဗာလင်ကွီလီးမြို့က ထောင်ကို ရွှေ့မယ့် မနက်ရောက်မှ ကျွန်တော်ရှေ့မှာ သူ့ကိုပြော။ ကျွန်တော် အဲဒီနေ့မနက်လာခဲ့မယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာဆိုတော့ တရားဝင်ပြီး ခင်ဗျားကိုလဲ ချက်ချင်း ရန်ရှာရဲမှ မဟုတ်ဘူး”

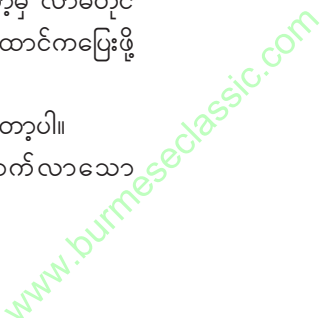
ဘယ်လ်ဂျီယံကောင်စစ်ဝန်ပြန်သွားလျှင် ကျွန်တော်နှင့်မျက်နှာတန်းမိနေသော အလွန်ဗလကောင်းသည့် လူမည်းကပ္ပလီအကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို ထောင်မှပြေးလျှင် အတူလိုက်နိုင်မလိုက်နိုင်ကို အဖော်ညှိကြည့်၏။

“ဟာ . . . ဟာ . . . ဒီအကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော့်ကိုလာမပြောနဲ့ခင်ဗျား။ ခင်ဗျား အကြံမှာ တစ်ခုခုခြေချော်လက်ချော်မှားသွားတာနဲ့ လှလှကြီးအမျိုးမျိုး အညှဉ်းခံရပြီး သေဖို့ သာပြင်တော့။ အမှောင်တိုက်ရဲ့အရသာကို ခင်ဗျားလဲ လက်တွေ့ကြုံဖူးပြီပဲ။ ဗာလင်ကွီလီး ထောင်ကိုရောက်တဲ့အထိတော့ ခင်ဗျား သည်းခံပြီးအချိန်စောင့်ပါ။ ဟိုထောင် ရောက်မှ ကြံပါ။ ဒီမှာကြံရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ကြိုးစားတာနဲ့ ဘာမှမထူးဘူး။ ကိုလံဘီယာ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ အမှောင်တိုက်ဟာ ခုဒီထောင်တစ်ခုမှာပဲရှိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခု ဒီထောင်ကန်ရုံတွေက ထောင်ကြီးကန်ရုံတွေလိုမမြင့်ဘူး။ ကျော်ဖို့ ပိုလွယ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒီမှာ ရဲဘော်ကြီး . . . ကျွန်တော့်ကို ဒီအကြောင်း နောက်ဘယ်တော့မှ လာမတိုင် ပင်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်အမေကိုသတ်ဆိုရင် ကျွန်တော်သတ်မယ်။ ဒီ ထောင်ကပြေးဖို့ အကြံမှာတော့မပါဘူး”

နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမျှ ထောင်ပြေးမည့်အကြံတွင်အဖော်မညှိတော့ပါ။ ထိုညနေတွင် ကျွန်တော်တို့ အချုပ်ခန်းအနီးမှ ဖြတ်လျှောက်လာသော

ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံ၏။

“ဘယ်လိုလဲ မင်း အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထောင်ပိုင်ကြီးမှာအပ်ထားတဲ့ ပီဆိုရွှေပြားတွေ ပြန်ရရင် ပိုအဆင်ပြေပါ့မယ်”

“ဘာအတွက် လိုချင်တာလဲ”

“ရှေ့နေတွေ ဘာတွေလဲ ငှားနိုင်မယ် မဟုတ်လား”

“လာ. . လာ၊ မင်း ငါ့အခန်း ခဏလိုက်ခဲ့ဦး”

ကျွန်တော် ထောင်ပိုင်ကြီးအနောက်မှလိုက်သွား၏။ သူ့ရုံးခန်းထဲ၌ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိကြချိန်တွင်. . .

“မင်းကို စပိန်စကားတစ်လုံးချင်း ငါပြောရင် မင်းနားလည်မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ နားလည်ပါတယ်”

“မင်း ငါ့လက်ထဲအပ်ထားတဲ့ပီဆိုရွှေပြား နှစ်ဆယ့်ခြောက်ပြားကို ရောင်းချင် သလား”

“နှစ်ဆယ့်ခြောက်ပြားမဟုတ်ဘူးခင်ဗျား၊ သုံးဆယ့်ခြောက်ပြားပါ”

“အေး. . အေး၊ သုံးဆယ့်ခြောက်ပြားပါ။ ငါ့မှားသွားလို့ မင်း ဒီရွှေပြားတွေ ရောင်း ပြီးရင် ရှေ့နေငှားချင်လို့မဟုတ်လား။ ဒီရွှေပြား ငါ့လက်ထဲမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်းနဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းသိတယ်နော်”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား။ တပ်ကြပ်ကြီးလဲသိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သီလရှင်ကျောင်း မှာလာဖမ်းတဲ့ ရဲအမှုထမ်းငါးယောက်လဲသိတယ်။ လက်ထောက်ထောင်ပိုင်ကြီးလဲ သိတယ်။ နောက် ဘယ်လိုကောင်စစ်ဝန်လဲ သိနေပါတယ်ခင်ဗျား”

“အင်း. . ကောင်းပါတယ်။ လူများများသိနေပြီဆိုတော့ တို့အားလုံးရှေ့မှာ ပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်းလုပ်ကိုင်နိုင်တာပေါ့။ မင်းလဲ မင်းအပေါ် ငါစေတနာ ဘယ်လောက် ထားတယ်ဆိုတာ သိမှာပေါ့။ ရဲစခန်းမှူးက ဒီရွှေငွေတွေကို ခိုးမှုတစ်ခုနဲ့မသင်္ကာလို့ တောင်းနေတာကြာပြီ။ ငါက တမင် မပို့သေးဘဲဆွဲထားတာ”

“ထောင်ပိုင်ကြီး ပို့ချင်လဲပို့ပါခင်ဗျား။ ဒီရွှေဒင်္ဂါးတွေဟာ ကျွန်တော် ခိုးလာ တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကြိုက်သလို စုံစမ်းနိုင်ပါတယ်”

“ထားပါတော့၊ ကဲ-လိုရင်းကိုပဲပြောကြရအောင်၊ မင်း ဒီရွှေဒင်္ဂါးတွေ ခု ရောင်းချင် တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ ရောင်းပေးရမလား”

“ရောင်းပါခင်ဗျား။ ဘယ်နှုန်းရမှာလဲ”

“နှုန်း. . ဟုတ်လား၊ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ တစ်ပြားကို ပီဆိုတစ်ရာရမယ်။ မင်းကို တစ်ခါရောင်းဖို့ထုတ်ပေးတိုင်း သုံးပြားထုပ်ပေးမယ်။ သုံးပြားရောင်းပြီးတိုင်း ငါ့အတွက်က ပီဆိုတစ်ရာ ဟုတ်လား”

“ဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ကြိမ်ထုတ်ပေးရင် ဆယ်ပြား ထုတ်ပေးပါ။ နှုန်းကတော့ ဝယ်သူနဲ့ကျွန်တော်တွေ့ပြီး ဆုံးဖြတ်မယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီး အတွက်ကိုတော့ တစ်ခါရောင်းပြီးတိုင်း ပီဆိုငွေတစ်ရာမဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်ရာပေးမယ်”

“ဟင်. . ကိုယ်လူ့က တယ်ပါးပါလား။ ဒီမှာ မင်းကို ငါရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်။ မင်း ဝယ်သူကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီးရောင်းချင်ရင် ငါးဆယ်ငါးဆယ်စီပဲ။ ဒါထက်တော့ ငါမလျှော့ ပေးနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကလဲ ကျွန်တော်ရဲ့နောက်ဆုံးသဘောကိုအပြတ်ပြောမယ်။ မနက်ဖြန် ဝယ်သူနဲ့ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုဆုံပေး။ ကျွန်တော် စိတ်ကြိုက်ရောင်းမယ်။ တစ်ပြားပေါ်မှာ ပီဆိုငွေသုံးရာငါးဆယ်ထက်ပိုရတဲ့ ငွေအကုန် ခင်ဗျားယူ၊ နောက် ရွှေပြားတွေကို ခွဲ မရောင်းဘူး။ သုံးဆယ့်ခြောက်ပြားလုံး တစ်ခါတည်းရောင်းမယ်”

“မင်း ငွေတွေဒီလောက်အများကြီး ဘာအတွက်လိုချင်တာလဲ။ ဘယ်မှာ သွားထား မလဲ”

“ဒါက ကျွန်တော့်ပြဿနာလေဗျာ။ ခင်ဗျားပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ မနက်ဖြန် ဒီငွေချေတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်လိုကိုင်စစ်စစ်လဲ ရှိနေပါစေ။ ကျွန်တော့်ငွေအားလုံး ရှေ့နေကိစ္စဆောင်ရွက်ဖို့ ဘယ်လိုကိုင်စစ်စစ်ကို တစ်ခါတည်း အပ်လိုက်မယ်”

“ဟာ သက်သေတွေ ဘာတွေရွှေ့မှာတော့ ငါအရောင်းအဝယ်မလုပ်ဘူး”

“ဒီအတွက်လဲ ခင်ဗျားဆီ ပြဿနာတက်လာမှာကို ခင်ဗျားဘာမှမပူနဲ့။ ကျွန်တော် ဒီအရောင်းအဝယ်အားလုံးကို ကျွန်တော့်သဘောနဲ့ ကျွန်တော် ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်တာပါဆိုပြီး အတိအလင်းကတိစာချုပ်လုပ်ပြီး ခင်ဗျားကို ပေးထားမယ်။ နောက်တစ်ခုက ဒီရွှေဒင်္ဂါး အရောင်းအဝယ်ကိစ္စအောင်မြင်စွာပြီးသွားပြီဆိုရင် နောက် ခင်ဗျားအတွက် အလားတူ အကျိုးရှိမယ့်ကိစ္စသစ်တစ်ခုကိုလဲ ကျွန်တော် ဆက်ဆောင်ရွက်ဦးမယ်”

“နောက်ကိစ္စသစ်ရှိသေးတယ် ဟုတ်လား”

ထောင်ပိုင်ကြီးမျက်နှာမှာ ရုတ်ချည်းပင် ဝင်းလက်သွား၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

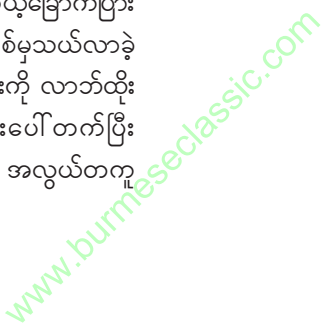
“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒါကတော့ ခု ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မပြောနိုင်သေးဘူး။ မနက်ဖြန် ကိစ္စပြီးပြတ် မှပဲ ကျွန်တော် ဆက်ပြောပါရစေ”

ထိုနေ့က ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့်ကျွန်တော့်ဆွေးနွေးမှုမှာ အချိန်အတန်ကြာသွား၏။ ကျွန်တော် ထောင်ပိုင်ကြီးအခန်းမှ ပြန်ထွက်လာချိန်၌ ထောင်ပိတ်ချိန်ပင် ရောက်၍ နေလေပြီ။

အခန်းပြန်ရောက်လျှင် ကျွန်တော့်ရဲဘော်များက ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့ သည့်ဆွေးနွေးချက်များကို အသေးစိတ်ပြန်မေး၏။ ကျွန်တော်က အကြောင်းစုံ ပြန်ပြော ပြလိုက်၏။

ထိုညတွင် ကျွန်တော်အိပ်မပျော်ပါ။ အတွေးမျိုးစုံဖြင့် ခေါင်းထဲအလုပ်များနေ၏။ ပထမအဆင့်တော့ အောင်မြင်စွာဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပြီ။ မနက်ဖြန် အရောင်းအဝယ်ဖြစ်လျှင် ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ ယနေ့ထက်ပိုကျေနပ်နေမည်ဖြစ်၏။ ပီဆိုရွှေဒင်္ဂါး သုံးဆယ့်ခြောက်ပြား ၏တန်ဖိုးငွေမှာ နည်းလှသည့်ငွေမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်စအိုတွင်း၌ ပြင်သစ်မှသယ်လာခဲ့ သောအဆောင်ငွေများလည်း ရှိသေး၏။ ဒီငွေနှစ်ခုပေါင်းပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးကို လာဘ်ထိုး မည်။ သင်္ဘောဆိပ်ရောက်သည်အထိပို့ခိုင်းမည်။ သင်္ဘောကြိုတစ်စီးပေါ်တက်ပြီး လွတ်မြောက်ရာနယ်မြေသို့ အရောက်ပြေးမည်ဖြစ်၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးကို အလွယ်တကူ

ဝယ်နိုင်ပါ့မလား။ သူငြင်းခဲ့လျှင် သူသဘောမတူခဲ့လျှင် ဘာပြဿနာတွေတက်လာမည်နည်း။ ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း အပြစ်ဒဏ်ပေးလေမလား။ မဖြစ်နိုင်။ ရွှေဒဂိုးရောင်းသည့်ငွေများ သူ့အိတ်ထဲဝင်မိလေပြီ။ ငြင်းချင်ငြင်းမည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ ဒုက္ခပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့။ ဗာလင်ကွီလီးမြို့မှ ထောင်သို့ရောက်သည်အထိ စောင့်ရမလား။ ဗာလင်ကွီလီး ထောင်မှာ ထောင်ကြီးဖြစ်၏။ ထောင်ကြီးသဖြင့် ပိုအစောင့်အကြပ်များ၏။ ကျော်ရမည့် ထောင်နံရံ ပိုမြင့်၏။ ရှင်းရမည့်ပြဿနာများ ပိုစုံမည်။ ပိုများမည်။ တကယ်တော့ ထောင် အုတ်ရိုးကိုကျော်နိုင်ပြီးနောက် အခြားနိုင်ငံတစ်ခုခုသို့ မပြေးနိုင်သေးလျှင်လည်း ကျွန်တော့် အတွက်ပြဿနာ မဟုတ်လှပါ။ ဂိုအာဂျီလာလူရိုင်းတို့ရွာပြန်သွားပြီး ကျွန်တော့် မယား လာလီနှင့် ဇိုလားမားတို့နှင့်အတူ ပြန်ခေတ္တနေလိုက်ရုံရှိ၏။ ထိုရွာမှ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် နေသော လူရိုင်းများနှင့်ဆက်မည်။ ဗင်နီဇူလာနိုင်ငံဘက်သို့ဆက်ပြေးနိုင်ရန် ကြံမည်ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့လုပ်ဆောင်ရသော ရွှေဒဂိုးရောင်းသည့်လုပ်ငန်းမှာ အလွယ်တကူ ပင်ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။ မနက် ကိုးနာရီတွင် ထောင်ပိုင်ကြီးက ရွှေဒဂိုးဝယ်ယူမည့် ကုန်သည်နှင့် ကျွန်တော့်ကိုဆုံပေး၏။ ကုန်သည်မှာ အသက် ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိမည်။ ငွေမဲ့ရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထား၏။ မြင်မြင်ချင်းပင် ကျွန်တော့်ကို ဖော်ရွေစွာနှုတ်ဆက်၏။

“ကျွန်တော် လီဗရန်နိုင်ငံကပြောင်းလာတာပါ။ ပြင်သစ်စကားကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းပြောတတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားမှာ ပီဆိုရွှေဒဂိုးတွေရှိတယ်ဆို၊ ကျွန်တော် အမြင့်ဆုံးဈေးပေးမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ တစ်ပြားပီဆိုငွေငါးရာဆိုရင်”

“ရောင်းဈေးက တစ်ပြား ပီဆိုငွေ ခြောက်ရာငါးဆယ်ပါ ခင်ဗျား”

“ခြောက်ရာငါးဆယ်တော့ ဘယ်လိုမှမပေးနိုင်ဘူးခင်ဗျား။ မဟုတ် မတရား ဈေးကြီးကို တစ်ယောက်ယောက်ကကြားဝင်ပြီး ခင်ဗျားကိုချောက်တွန်းခဲ့တာနဲ့တူတယ်။ အများဆုံးဈေးက ငါးရာငါးဆယ်ပါ”

“ခြောက်ရာပါ”

“ငါးရာငါးဆယ်ထက်တော့ မပိုနိုင်ဘူးခင်ဗျား”

ငါးရာရှစ်ဆယ်ဈေးနှင့်အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သွား၏။ ကုန်သည် ပြန်သွား၏။

“မင်း သိပ်တော်တာပဲ။ ကိုင်း. . . ဆိုပါဦး။ တစ်ပြားအပေါ်မှာ ငါ့အတွက်က ဘယ်လောက်လဲ”

ထောင်ပိုင်ကြီးက ရှင်လန်းအားရသောလေသံဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုမေးလိုက်၏။

“တစ်ပြားအပေါ်မှာ နှစ်ရာငါးဆယ်ယူလေဗျာ။ ခင်ဗျား မူလတောင်းတုန်းက တစ်ပြားအပေါ်မှာ တစ်ရာပဲမဟုတ်လား။ ခု နှစ်ရာငါးဆယ်နှုန်းတောင် ရနေပြီပဲ”

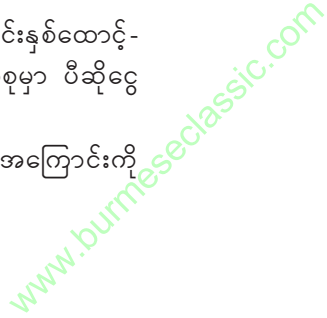
ထောင်ပိုင်ကြီးက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“နောက် ကိစ္စတစ်ခု ကျန်သေးတယ်ဆိုတာရော”

“ပြောမယ်လေဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ပထမဆုံး ဘယ်လိုကိုင်စစ်စစ်ဝန်နဲ့ တွေ့ပါရ စေဦး၊ ဒီငွေတွေ အပ်လိုက်ချင်သေးတယ်”

ဘယ်လိုကိုင်စစ်စစ်ရောက်လာ၏။ ပီဆိုငွေ တစ်သောင်းနှစ်ထောင့်-ခြောက်ရာကို ကျွန်တော်အပ်လိုက်၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးရသွားသည့်ဝေစုမှာ ပီဆိုငွေ ရှစ်ထောင့်နှစ်ရာနှင့် ရှစ်ဆယ်ရှိ၏။

ကျွန်တော် သီလရှင်ဂိုဏ်းချုပ်တွင်အပ်နှံထားသောပုလဲများအကြောင်းကို

၁၄၆

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

ထောင်ပိုင်ကြီးအား ပြောပြလိုက်၏။

“ဒီပုလဲတွေက မင်းပိုင်ပစ္စည်းပဲ။ မင်းကို ပြန်ပေးရမှာပေါ့။ သူ့လက်ထဲ ရှိနေ တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလဲ ရဲကိုလဲ အကြောင်းကြားဖို့ကောင်းတယ်။ ငါ့ကိုလဲ အကြောင်းကြား ဖို့ကောင်းတယ်။ ခု သွားတွေ့ရမလား”

“မတွေ့နဲ့ဦး။ ကျွန်တော် စာတစ်စောင်ရေးလိုက်မယ်။ စာကို ကျွန်တော် ပြင်သစ်လို ရေးပေးလိုက်မယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်သီလရှင်ကြီးက ပြင်သစ်လိုမတတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ဟိုရောက်ရင် အိုင်ယာလန်သူ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေသီလရှင်လေးကို အရင်ခေါ်ခိုင်း။ ဒီသီလရှင်လေးကို ကျွန်တော့်စာကို ဘာသာပြန်ခိုင်းပါ”

ကျွန်တော် ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးတံဆိပ်ပါသော စာရွက်ပေါ် စာတစ်စောင် ကောက် ရေးလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျား

ဆရာကြီးတို့ သီလရှင်ကျောင်းကို တစ်နေ့က ဘုရားရှင်လမ်းညွှန် မှုကြောင့် ကျွန်တော်ဝင်ခိုခဲ့ပါတယ်။ အပြစ်မဲ့တဲ့ကျွန်တော့်အပေါ်မှာလည်း ဘုရားရှင်၏အလိုကျ တတ်စွမ်းသရွေ့ အကူအညီများပေးမယ်လို့မျှော်လင့် ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ရဲ့ပုလဲများပါတဲ့ အိတ်ကိုတောင် ယုံကြည်စွာအပ်နှံခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်သူလက်ထောက်ချပြီး ရဲကို အကြောင်း ကြားခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော်အဖမ်းခံရသည်ကို ကျွန်တော် တွေး၍မရပါ။ သို့သော် ဤကောက်ကျစ်သောယုတ်မာသည့်အပြုမူမျိုးကို ဘုရားရှင်မြတ်ရဲ့ သမီးတော်များဖြစ်တဲ့ သီလရှင်များထဲကတော့ မည်သူမျှ ဖောက်ပြန်ပြီး လုပ်မည်ဟု ကျွန်တော် မယူဆပါ။

ကျွန်တော် ဆရာကြီးအား ပန်ကြားလိုသည်မှာ ကျွန်တော် ဆရာကြီး ထံအပ်နှံခဲ့သည့်ပုလဲများအား ယခုစာယူလာသည့် ထောင်ပိုင်ကြီးသို့ ပေး လိုက်ပါခင်ဗျား။ ဤစာကို ပုလဲများ ပြန်လည်ပေးပြီးကြောင်း၊ ဖြတ်ပိုင်း ပြေစာအဖြစ်လည်း ယူဆသိမ်းဆည်းထားနိုင်ပါသည်။

ရိုသေစွာဖြင့်... ပါပီလွန်

သီလရှင်များကျောင်းမှာ ထောင်မှ ငါးမိုင်ခန့်အဝေးသာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ထောင်ပိုင် ကြီးမှာ တစ်နာရီပိုခန့်အတွင်း ကျောင်းမှပြန်ရောက်လာ၏။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ခိုင်း၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ပုလဲအိတ်ကို ကိုင်ထား၏။

“ကဲ... မင်းပုလဲတွေ ရေကြည့်၊ စုံရဲ့လားလို့”

ကျွန်တော် ချက်ချင်း ရေတွက်ကြည့်၏။ မှန် မမှန်ကို ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စောစောက ကျွန်တော် ရေတွက်ထားဖူးသည်မှ မဟုတ်ပေဘဲ။ ယခု ရေတွက်သောအခါ၌ လုံးရေ ငါးရာခုနစ်ဆယ် နှစ်လုံး ရှိ၏။

“မှန်လား”

“မှန်ပါတယ်”

“ပျောက်တာ လုံးဝ မရှိဘူးနော်”

“မရှိပါဘူး။ ကိုင်း... ဘယ်လို ပြန်ရခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

“ဘာမှ အထူး ငါမကြိုးစားရပါဘူး။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ကျောင်းရှေ့မှာပဲ တွေ့တယ်။ မင်းစာကို ဟိုသီလရှင်လေးက ဘာသာပြန်ပြီးတာနဲ့ ဘာတစ်လုံးမှ မမေးဘူး။ သူ့အံ့ဆွဲ ထဲကပုလဲအိတ်ကိုထုတ်ပြီး ငါ့ကိုပေးလိုက်တာပဲ။ နောက် သူပြောလိုက်တာတော့ ဒီဒုက္ခသည် နဲ့ပတ်သက်၍ အပြစ်ရှိတဲ့လူတွေကို ဘုရားရှင်က ခွင့်လွှတ်ပါစေ၊ ဆရာကြီးက သူ့အတွက် အမြဲဆုတောင်းပေးနေပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတဲ့”

ကျွန်တော့်နှလုံးသားအတွင်း၌ ကျိတ်ပြီး သီလရှင်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်လိုက်မိ၏။

“မင်း ပုလဲတွေကို ဘယ်တော့ရောင်းမလဲ”

“မနက်ဖြန်”

“အင်း. . ကောင်းပြီလေ။ ငါအားလုံးစီစဉ်ထားလိုက်မယ်။ ရော့. . မင်း အတွက် ဟောဒီ ပြင်သစ်ဝိုင်အရက်နှစ်ပုလင်းနဲ့စားစရာတွေဝယ်ခဲ့တယ်။ မင်းဟာ လူသတ်သမား ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်စကားကိုကိုယ်တည်အောင် အမြဲစောင့်ထိန်းတတ်တဲ့လူ။ မင်းလိုလူမျိုးကို ငါဂုဏ်ယူတယ်။ မင်း ဒီအရက်နဲ့စားစရာတွေ မင်းအခန်း ယူသွားပြီး ဒီည မင်းရဲဘော်တွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားပေတော့”

ကျွန်တော် အခန်းပြန်ရောက်သည်နှင့် စားသောက်ပွဲကိုစတင်တော့၏။ ဝိုင်အရက်၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ပြင်သစ်ပေါင်မုန့်ရှည်ကြီးများမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့်ဝေးနေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သောအစားအသောက်များပင် ဖြစ်၏။

“ရှေ့နေငှားပြီးရင် ရှေ့နေကကော တကယ် ကျွန်တော်တို့အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေး နိုင်မလား”

တစ်ယောက်ကမေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်လဲ မပြောတတ်သေးဘူး”

“ရှေ့နေကို ငွေမပေးခင် ဒီပြဿနာကိုအသေအချာစဉ်းစားကြဦးမှ ထင်တယ်”

ကျွန်တော့်ရဲဘော်များ၏အတွေးမှာ အလွန်တိမ်လှပါသည်။ ကျွန်တော် ပြောသမျှ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်နေကြဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော် ရှက်မိပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရွှေဒဂိုးဝယ်သွားသော ကုန်သည်ကြီးနှင့်ပင်ပြန်တွေ့ရ၏။ ပုလဲများရောင်းချသည့်အလုပ်မှာ ရွှေဒဂိုးရောင်းရသကဲ့သို့မမြန်ပါ။ အရွယ်အလိုက်၊ အသွေး အရောင်အလိုက်၊ အပြစ်အနာအဆာအလိုက် အုပ်စုများခွဲရ၏။ တန်ဖိုးသတ်မှတ်ရ၏။ သုံးရက်ကြာအောင် အမျိုးမျိုးညှိနှိုင်းပြီးမှ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စအားလုံးပြီး၏။ ဘယ်လ်ဂျီယံ ကောင်စစ်ဝန်အတွက် ပန်းရောင်ပုလဲတစ်လုံးနှင့် အနက်ရောင်ပုလဲနက်နှစ်လုံးကို လက်ဆောင်ပေးရန် ဖယ်ထားလိုက်၏။ ဤပုလဲသုံးလုံး၏တန်ဖိုးမှာ ပီဆိုငွေ ငါးထောင်ခန့် ရှိမည်ဟုသိရ၏။

လက်ဆောင်ပုလဲသုံးလုံးကိုလက်ခံရန် ကောင်စစ်ဝန်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ပေးရပါ သည်။ သို့သော် သူ့လက်တွင်ထပ်အပ်သော ပုလဲရောင်းရသည့်အထဲမှ ပီဆိုငွေတစ်သောင်း ငါးထောင်ကိုမူ အလွယ်တကူလက်ခံပါသည်။ ကျွန်တော် ကောင်စစ်ဝန်ထံ၌ အပ်နှံထားနိုင် သည့်ငွေမှာ ယခု ပီဆို နှစ်သောင်းခုနစ်ထောင် ရှိလေပြီ။ ဤငွေမှာ နည်းသည့်ငွေမဟုတ်ပါ။ ကိုလံဘီယာနိုင်ငံ၌ လခကောင်းသောအလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ဝင်ငွေမှာ တစ်နေ့ ရှစ်ပီဆိုမှ ဆယ်ပီဆို အတွင်းသာရှိ၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်ကိုအကူပေးသမျှ ယခုရသွားသည့် ငွေမှာ ပီဆိုငွေ နှစ်သောင်းသုံးထောင်တိတိရှိ၏။ ကျွန်တော့်တွင်ရှိသော

ငွေ အားလုံးကိုပုံပေးပြီး၊ သူ့ကို ကျွန်တော်စည်းရုံး၍ ရနိုင်မည်လား။

“ဒီမှာ ထောင်ပိုင်ကြီး၊ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုခုကို စလုပ်ချင်ရင် ငွေရင်းဘယ်လောက်လိုမလဲ”

“ပီဆို ငါးသောင်းခြောက်သောင်းလောက် လိုမယ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တစ်ခုမေးမယ်။ သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးမှ ဖြေနေော်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ခု ပီဆိုနှစ်သောင်းခုနစ်ထောင်ကျော်ရှိတယ်။ ဒီငွေအားလုံး ခင်ဗျား မလိုချင်ဘူးလား”

“ဘာလို့ မေးတာလဲ။ မင်း ဘာလိုချင်လဲ”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်လွတ်မြောက်ချင်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ရှိတဲ့ငွေ ခင်ဗျားကိုအကုန်ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ကူညီရင် ကူညီပါလား”

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ရုတ်တရက်အသေအချာ စိုက်ကြည့် လိုက်၏။ တစ်မိနစ်ခန့် ဘာမျှပြန်မပြောသေးဘဲ ချင့်ချိန်ကြည့်နေပြီး . . .

“ပါပီလွန်၊ မင်းနဲ့ငါဟာ ထောင်ပိုင်နဲ့အကျဉ်းသားမဟုတ်တော့ဘူး။ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ မင်းဆီက ငါရပြီးတဲ့ငွေတွေကလဲ နည်းတဲ့ငွေ မဟုတ်ဘူး။ မင်းငွေကြောင့်ပဲ၊ ခု ငါကိုယ်ပိုင်အိမ်ဝယ်နိုင်တော့မယ်။ ငါ့သားကို ကျောင်းကောင်းထားနိုင်တော့မယ်။ မင်းကျေးဇူးတွေ ငါ့အပေါ်မှာရှိနေပြီဆိုရင်လဲ ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါ ဒုက္ခလည်း ဘာမှမရောက်စေချင်ဘူး။ မင်းငွေကိုလဲ ငါမတရားဘာမှ ထပ်မလိုချင်တော့ဘူး။ ငါ ပြောပြမယ်၊ ငါ မင်းကို ဘယ်လိုပဲကူညီဦးလဲ မင်း ဒီက ဘယ်လိုမှလွတ်အောင်ပြေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်မတူးချင်ပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလေဗျာ။ လူတစ်ကိုယ်အကြံတစ်မျိုးပေါ့။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်အကြံ က တကယ်ကိုလက်တွေ့လွတ်နိုင်မယ့်အကြံဖြစ်နေရင်ကော”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦး”

“ထောင်ပိုင်ကြီး၊ ခင်ဗျားမှာ ယုံရတဲ့တံငါသည်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လောက် မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်”

“အဲဒီ တံငါဆီက လှေတစ်စင်းလောက် ဝယ်လို့မရနိုင်ဘူးလား”

“မသိဘူး။ မေးကြည့်ပြီးမှ ပြောနိုင်မယ်”

“လှေတစ်စင်းဟာ အကြမ်းတန်ဖို့ ဘယ်လောက်ရှိမယ်ထင်သလဲ”

“ပီဆို နှစ်ထောင်လောက် ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“လှေကို ရအောင်ရှာဗျာ။ လှေဖို့ ကျွန်တော် ခုနစ်ထောင်အထိပေးမယ်။ နောက် ခင်ဗျားရဲ့ကူညီမှုအတွက် ပီဆို နှစ်သောင်းပေးမယ်”

“ဟာ . . . နှစ်သောင်းတောင် ငါ့အတွက်မလိုပါဘူးကွာ။ တစ်သောင်းရရင်တော်ပြီ။

ကျန်တစ်သောင်းကို မင်းအတွက်လိုမယ့်တခြားကိစ္စတွေမှာ မင်း ကြိုက်သလိုသုံးပါ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ကြီးစားကြည့်ဗျာ”

“ပြေးမှာက မင်းတစ်ယောက်တည်းလား”

“သုံးယောက်”

“အေး . . . ငါ့မိတ်ဆွေ တံငါနဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်ဦးမယ်”

ထောင်ပိုင်ကြီး၏မျက်နှာမှာ ပါးကွက်သား၏မျက်နှာမျိုးဖြစ်၏။ မျက်နှာမြင်ရုံနှင့် ယုံကြည်စိတ်ချစရာ ဘာမျှမရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်စိတ်ထဲ၌ သူ့အပေါ် ယုံကြည်နေမိသော ထူးဆန်းသည့်အားပြုချက်တစ်ခုရှိ၏။ ဘာအားပြုချက်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် မဖော်ပြတတ်။

ထွက်ပြေးမည့်အစီအစဉ်ကို မာကျူးရက်နှင့်ကလိုဆီကို ပထမဆုံး ပြောပြလိုက်၏။ နှစ်ဦးလုံးပင် ကျွန်တော်နှင့်အတူလိုက်ပြေးရန် သဘောတူ၏။ ကျွန်တော်အပေါ် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်မှုရှိကြသဖြင့် သူတို့အန္တရာယ်ကင်းရှင်းရေးအတွက် အစွမ်းကုန်ပြင်ဆင်မှုလုပ်ရမည့် တာဝန်ကို ချက်ချင်း သတိရလိုက်မိ၏။

ည(၉)နာရီအချိန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ကျန်လူများအားလည်း ကျွန်တော်တို့ ၏ထွက်ပြေးမည့် ကြံရွယ်ချက်ကို ပြောပြလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံးကိုလဲ ကျွန်တော်စောစောကပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြ ထားမယ်။ ကျွန်တော် ဒီထောင်ကပြေးဦးမယ်။ ပြေးဖို့လဲ အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ။ ပြဿနာ ကတော့ တစ်ဖက်ကနေတာဝန်ယူကူမယ့်လူက သုံးယောက်ကိုပဲတာဝန်ယူတယ်။ သုံးယောက်ပဲပြေးလို့ရမယ်။ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သိတဲ့အတိုင်း မာကျူးရက်နဲ့ကလိုဆီက တစ်ကျွန်းကထွက်ပြေးစကတည်းက အတူတူပြေးခဲ့ကြတဲ့လူတွေဆိုတော့ ခု ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း လိုက်လို့ရတယ်ဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဦးစားပေးရွေးရမှာ ပဲ။ ဒီလို ကျွန်တော်ရွေးတာကို မတရားဘူးထင်ရင် ခင်ဗျားတို့ ခု ဖြောင်ပြောကြပါ”

ဘရီတန်တို့အဖွဲ့မှ မည်သူမျှ ကျွန်တော်ကိုအပြစ်မပြောပါ။ အားလုံး သဘောတူ ထောက်ခံကြ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ့မိတ်ဆွေတံငါသည်နှင့် ညှိခဲ့ပြီး ဖြစ် ကြောင်း ကျွန်တော်ကို ပြန်ပြောပြ၏။

“ပင်လယ်လမ်းခရီးမှာသုံးဖို့ ငါ့ကို ဘာပစ္စည်းတွေ ရှာပေးစေချင်သေးသလဲ”

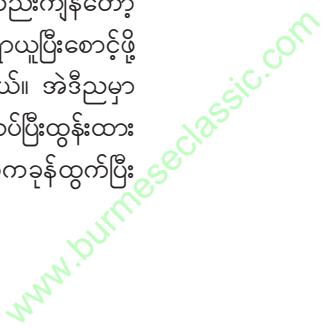
“သောက်ရေဆယ်ဂါလံ၊ ပြောင်းဖူးမှုန့် ပေါင်ငါးဆယ်လောက်နဲ့ ဆီနှစ်ဂါလံ လောက်ရရင် တော်ပါပြီ”

“ငါလဲ မင်းကိုအစွမ်းကုန်အကူပေးနေတာပဲ။ အမှန်ပြောရရင် စောစောတုန်း ကတော့ ငွေအတွက်ကူတာမှန်ပေမယ့်၊ ခုတော့ မင်းကိုရင်းနှီးလို့ကူနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ကွာ ငါလဲ တွေးပြီးကြောက်နေတယ်။ မင်းထွက်ပြေးမယ့် ကိစ္စကြောင့် ငါ့ဆီ တိုက်ရိုက်ပြဿနာ တစ်ခုခု တက်လာရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

“ခင်ဗျား ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့။ ဘာပြဿနာမှမဖြစ်လာစေရဘူး။ ခင်ဗျား လက်ထောက် ထောင်ပိုင်တာဝန်ကျနေတဲ့အချိန်မှာ ပြေးမယ်”

“မင်းပြေးမယ့်အစီအစဉ်ကကော”

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့အခန်းပြင်မှာစောင့်နေတဲ့ ညဘက်အစောင့် အရေး- အတွက်ကို တဖြည်းဖြည်းမသိမသာလျှော့ပေးပါ။ ကောင်းတာက ပထမ တစ်ယောက်လျှော့၊ နောက်သုံးရက်လောက်ကြာတော့ နောက်တစ်ယောက်လျှော့၊ တစ်ယောက်တည်းကျန်တော့ အဲဒီအစောင့်ကို ကျွန်တော်တို့အချုပ်ခန်းတံခါးမကြီးရှေ့တည့်တည့်မှာ နေရာယူပြီးစောင့်ဖို့ ပြော၊ ကျွန်တော် မိုးရွာမယ့်ညတစ်ည ရောက်တဲ့အထိ သည်းခံပြီးစောင့်မယ်။ အဲဒီညမှာ ခင်ဗျား လျှပ်စစ်မီးကိုတစ်နည်းနည်းနဲ့ ရှော့ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး ထောင်နံရံမှာကပ်ပြီးထွန်းထား တဲ့မီးတွေ ငြိမ်းသွားအောင်ကူပါ။ ကျွန်တော်တို့ အချုပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကခုန်ထွက်ပြီး

ပြေးမယ်။ လှေသမားကိုတော့ လှော်တက်သုံးခုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရောက်ချင်း ရွက်ဖွင့်
သွားနိုင်အောင် ရွက်ကိုအဆင်သင့်လုပ်ထားဖို့ ပြောပေါ့ဗျာ”

“လှေကို စက်အသေးစားလေး တစ်လုံးလဲ တပ်ထားတယ်”

“ဒါဆိုရင်လဲ ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော် လှေသမားအတွက် ငွေခုနစ်ထောင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

အားလုံး အသင့်ဖြစ်လေပြီ။

ကျွန်တော်စီစဉ်သည့်အတိုင်းပင် အချုပ်ခန်းအပြင်ဘက်၌စောင့်နေသော အစောင့်
အရေအတွက်မှာ ငါးရက်အတွင်း သုံးယောက်မှနှစ်ယောက်ဖြစ်သွား၏။ မိုးကိုသာစောင့်မျှော်
ရတော့မည်။ အချုပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ သံတိုင်များကိုလည်း အဆင်သင့်ဖြတ်ထားပြီးလေပြီ။

ပြဿနာမှာ မိုးမရွာပါ။ ညနက်ပိုင်းတွင် သည်းသည်းထန်ထန် တစ်ချက်ရွာ
လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်သုံးယောက်လုံး ထောင်အပြင်ဘက် ရုတ်ချည်း ရောက်
သွားတော့မည်ဖြစ်၏။ မိုးတစ်ပေါက်မျှ မရွာ။

အံ့စရာဖြစ်၏။

မိုးသယ်လာသည့်တိမ်များကိုပင် မတွေ့ရ။

ဆယ့်ခြောက်ရက်တိတိရှိသွားပြီ။ ညစဉ် မိုးစောင့်နေကြသော ကျွန်တော်တို့
အဖွဲ့သားများမှာ ရင်မောရလွန်းသဖြင့် သည်းမခံနိုင်အောင်ဖြစ်နေကြပြီ။

တနင်္ဂနွေနေ့မနက်တွင်ဖြစ်၏။ ထောင်ပိုင်ကြီး ကျွန်တော့်အချုပ်ခန်းသို့ ကိုယ်တိုင်
လာရောက်ပြီး သူ့ရုံးခန်းသို့ခေါ်ထုတ်သွား၏။ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း
ပင်. . .

“ပါပီလွန်ရေ. . ဒီညကတော့ မင်းအတွက် နောက်ဆုံးညပဲ။ မနက်ဖြန် မင်းကို
ဗာလင်ကိုလီးမြို့ကိုပို့လိုက်ပါဆိုတဲ့အမိန့်ရောက်နေပြီ။ ငါ မနက်ဖြန် မင်းကို တခြားလူ
လက်ထဲလွှဲပေးရတော့မယ်။ ဒီည မိုးကရွာရင်ရွာ၊ မရွာရင်တော့ မင်းကုသိုလ်ပဲ”

ထိုညတွင်လည်း မိုးမရွာပါ။

အခန်း (၁၄)

ဗာလင်ကွီလီးထောင်

နောက်တစ်နေ့မနက်ခြောက်နာရီတွင် ဗိုလ်အဆင့်ရှိသော အရာရှိတစ်ယောက် ဦးစီးပြီး တပ်ကြပ်နှစ်ယောက်နှင့် စစ်သားရှစ်ယောက်ရောက်လာကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီး စစ်လော်လီကားတစ်စီးပေါ်တွင် တင်၍ ခေါ်သွား၏။ မနက်ဆယ်နာရီတွင် ဗာလင်ကွီလီးသို့ရောက်၏။ တစ်ရာ့ နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်ဝေးသောခရီးကို သုံးနာရီခန့်အချိန်ရောက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် ရောက်ရောက်ချင်းပင်တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ကိုယ်လုံး နှင့် ပစ္စည်းအားလုံးကိုရှာ၏။ ပီဆိုငွေ နှစ်သောင်းသုံးထောင်နှင့် မြားနှစ်ချောင်းကို တွေ့သွား၏။ ကျွန်တော်က မြားနှစ်ချောင်းလုံးမှာ အဆိပ်လူးမြားများဖြစ်ကြောင်းကို ချက်ချင်း သတိပေးလိုက်၏။ ထောင်မှာ ထောင်ကြီးဖြစ်၏။ နှစ်ဆယ့်ငါးပေအမြင့်ရှိသော နံရံကြီးနှစ်ခု ဖြင့် ကာဆီးထား၏။ အကျဉ်းသား လေးရာကျော်ရှိပြီး ထောင်အမှုထမ်းတစ်ရာကျော် ရှိ၏။

“ဒီပြင်သစ်တွေ ဒီအဆိပ်လူးမြားနှစ်ချောင်းကို ဒီလောက်ဝေးတဲ့ခရီး ရောက်အောင် ဘယ်လိုသယ်လာကြသလဲ မသိဘူးနော်”

ဗာလင်ကွီလီးထောင်မှာ ကျွန်တော်တို့ဘဝခရီးတွင် အရေးကြီးဆုံး အတွေ့တစ်ခု ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ကို ဤထောင်မှပင် ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များထံ ပြန်လွှဲတော့မည်။ အလွဲမခံရမီ မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ပြေးရဦးမည်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို အထူးစိတ်ချရသောအချုပ်ခန်းတွင် သီးခြားထား၏။ အချုပ်ခန်း၏အမိုးမှာ ကွန်ကရစ်အမိုးဖြစ်၏။ သံတန်းများကိုလည်း ကာထားပေး၏။ တကယ်တော့ အချုပ်ခန်းဟုဆိုသော်လည်း အချုပ်ခန်းနှင့် မတူပါ။ တိရစ္ဆာန်လှောင်သည့် အခန်းနှင့်တူ၏။ အချုပ်ခန်းတံခါးကို မနက်(၆) နာရီမှ ညနေ(၆)နာရီအထိ ဖွင့်ထားပေး၏။ ဖွင့်ထားသည့်အချိန်တွင် ထောင် အတွင်း၌ လွတ်လပ်စွာသွားခွင့်ရ၏။

ကျွန်တော်ရောက်ပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် ထောင်ဝါဒါတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့ကို ထောင်တွင်းရှိဘုရားခန်းသို့ခေါ်သွား၏။ ဘုရားခန်းတွင် ထောင်ပိုင်ကြီး၊ ရဲအချို့နှင့်သတင်းထောက်အချို့ကို တွေ့ရ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ပြင်သစ်ဂီရာနာတစ်ကျွန်းကပြေးလာတဲ့ ကျွန်းသမားတွေ မဟုတ်လား”
“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာအမှုတွေ ခင်ဗျားတို့ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးသလဲ”

“ပြင်သစ်မှာ ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးတာ ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ပြောဖို့မလိုဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံရဲ့ပိုင်နက်ထဲမှာ ဘာပြစ်မှုမှ မကျူးလွန်ဖူးဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ကိုလံဘီယာနိုင်ငံက တစ်ကျွန်းသမားတွေကိုတော့ လက်မခံဘူး ခင်ဗျား”

“လက်ခံစရာလဲ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံထဲကို ခိုလှုံဖို့ဝင်လာ တာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်သုံးယောက်ဆိုရင် ပင်လယ်ထဲမှာ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံနဲ့ ဝေးတဲ့တိုင်းပြည်ကို ရွက်လွင့်သွားနေတုန်း အဖမ်းခံရတာ”

ကျွန်တော်တို့ကို လာတွေ့သော သတင်းစာဆရာများမှာ **“ကက်သလစ် ခရစ်ယာန် နေ့စဉ်”** သတင်းစာမှ ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ပြင်သစ်နိုင်ငံကလဲ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံလိုပဲ ကက်သလစ် ခရစ်ယာန် နိုင်ငံ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခရစ်ယာန်တရားတော်မြတ်အပေါ်မှာ ကျင့်သုံးပုံချင်း တော့မတူဘူးခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကလူတွေက ဘယ်တော့မှ ကျန်တစ်တိုင်းပြည် က ဒုက္ခသည် ခရစ်ယာန်အကျဉ်းသားတွေကို ကျန်တိုင်းပြည်အစိုးရရဲ့ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လိုက်ဖမ်းမပေးဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ကိုလံဘီယာလူမျိုးတွေအပေါ်မှာ တော်တော် စိတ်နာ နေကြပြီထင်တယ်”

“မနာပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့နာတာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့အဖွဲ့ရဲ့မတရားတဲ့ အပြုအမူတွေနဲ့ တရားဥပဒေစနစ်ရဲ့ ကျင့်သုံးပုံ မမှန်တာတွေပါပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်တို့ ဘာကူညီနိုင်တာရှိလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တွေလက်ထဲ ပြန်မပို့သင့်ကြောင်းကို ထောက်ခံ ရေးပေးကြဖို့ပါပဲ”

သတင်းစာဆရာအားလုံးကပင် ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ ကူရေးပေးရန် သဘောတူပြီး ပြန်သွားကြ၏။

ထိုအပတ် ကြာသပတေးနေ့တွင် ကျွန်တော်ထံသို့နည်းသည်တစ်ယောက် ရောက်လာ ၏။ နည်းသည်မှာ အဝတ်အစားကိုသပ်ရပ်စွာဝတ်ထားပြီး အသက် လေးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ရှိမည်။ သူ့မျက်နှာပေါက်မှာ တစ်ကျွန်းတွင်ကျန်ခဲ့သော ကျွန်တော်ရဲဘော်ဒီဂါနှင့် ဆင်ဆင်တူ သလိုရှိ၏။

“ခင်ဗျား ပါပီလွန်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဒီဂါရဲ့ညီပါ။ ခင်ဗျားအကြောင်းကို သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရလို့ ဒု လာတွေ့တာပါ”

“ကျေးဇူးပဲ ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော့်အစ်ကို ဒီဂါ တစ်ကျွန်းမှာ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ပဲ ကျန်ခဲ့ သလား ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က ဒီဂါ၏အကြောင်းကို ကျွန်တော်ထွက်ပြေးလာသည့်နေ့အထိ အသေးစိတ်ပြန်ပြောပြ၏။ ဒီဂါညီက သူ့အစ်ကို ယခု အိုက်ဒီစလုကျွန်းသို့ရောက်နေပြီ ကြားသည်ဟုပြော၏။ ဒီဂါညီပြောပြချက်များအရပင် ဗာလင်ကိုလီးမြို့၌ ပြင်သစ်လူမျိုး တစ်ဒါဇင်ခန့်နေသည်ကိုသိရ၏။ ဤပြင်သစ်အားလုံးမှာ ပြည့်တန်ဆာထောင်ပြီး စီးပွား ရှာနေသူများဖြစ်၏။ သူတို့ ဗာလင်ကိုလီးမြို့ရှိ အထူးရပ်ကွက်တစ်ခုတွင်နေပြီး ပြည့်တန်ဆာ မွေးနေကြ၏။ အားလုံးမှာ ပြင်သစ်မှနာမည်ကြီးနတ်ခေါင်းများဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာအနှံ့လိုက်ဖွင့် နေသူများဖြစ်၏။ သူတို့ နတ်အိမ်များကို ကိုင်ရုံမှလီဗာနွန်၊ အင်္ဂလန်မှဩစတေးရီးယား၊ ဆိုင်ဂိုဗုဗလာဆယ်ဗာရီအထိ ကျယ်ပြန့်စွာ တွေ့နိုင်၏။

ဒီဂါက ဗာလင်ကိုလီးမြို့ ပြင်သစ်နတ်ခေါင်းများမှာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဗာလင်ကိုလီးရောက်လာသည်ကို ကြားရကတည်းက သွေးလန့်နေကြသည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှ တစ်ယောက်ယောက်ထောင်ဖောက်ပြေးခြင်းဖြင့် သူတို့၏အမြတ်အစွန်း အလွန်များသော စီးပွားရေးအလုပ်ကိုလာထိခိုက်မည်ကို ကြောက်နေကြ၏။ နတ်အိမ်များရှိ ပြင်သစ်သူနတ်သမီးများမှာ ကိုလံဘီယာနိုင်ငံ၌ နေခွင့်မရှိဘဲခိုးဝင်နေထိုင်သူများ များ၏။ ကျွန်တော်တို့ပျောက်၍ သူတို့နတ်အိမ်များသို့ ရဲလာရှာလျှင် ယုန်ထောင်ကြောင်မိဖြစ်ပြီး သူတို့ဒုက္ခရောက်တော့မည် မဟုတ်လား။

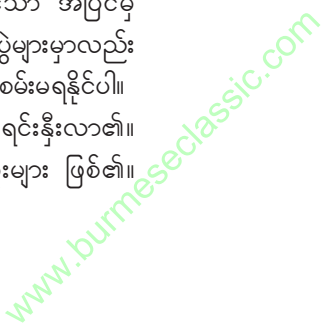
ဒီဂါညီက ကျွန်တော့်ကိုလိုအပ်သည့်အကူအညီများကို အားမနာဘဲ တောင်းရန် ပြော၏။ ကျွန်တော်က နောက်အပတ်ဧည့်သည်လာနိုင်သည့်နေ့များတွင်လည်း ထပ်မံ အလည်လာရန် မှာလိုက်၏။

အကျဉ်းခန်းသို့ပြန်ရောက်လျှင် ဒီဂါညီထံမှရခဲ့သောသတင်းအလုံးစုံကို ကျွန်တော် ရဲဘော်များအား ပြန်ပြောပြလိုက်၏။ အားလုံးပင် ပြင်သစ်နတ်နန်းများ အကြောင်းကြားပြီး အံ့မြူးနေကြ၏။

ထောင်တွင်းရှိ ကိုလံဘီယာအကျဉ်းသားများမှာလည်း လူစုံဖြစ်၏။ အချို့မှာ ပထမတန်းသူခိုးများ၊ အတုလုပ်သမားများ၊ လူသတ်သမားများဖြစ်၏။ အများစုမှာ ချမ်းသာသူများ၏တစ်ဆင့်ခိုင်းသော ကြေးစားလူဆိုးများဖြစ်၏။ ထောင်ဒဏ် နှစ်ကြီးကျမည့် သူများ၊ ကျပြီးသူများသာဖြစ်၍ အခွင့်သာသည်နှင့် ထောင်ဖောက်ပြေးရန်အားခဲနေကြသူ များသာ များ၏။ အသားအရောင်မှာလည်း မျိုးစုံဖြစ်၏။ အဖြူ အမည်းများသာမက အညိုနှင့်ကော်ဖီရောင်များလည်း တွေ့ နိုင်သေး၏။ သူတို့အထဲမှစိတ်ကြိုက်လူအချို့ကိုသာ စည်းရုံးနိုင်လျှင် ဤထောင်မှ ဘာကြောင့် ကျွန်တော် လွတ်အောင်မပြေးနိုင်ရမည်နည်း။

ထောင်နံရံ၏ လေးဖက်လေးချက်ထောင့်တွင် ကြည့်ကင်းမျှော်စင်များ ရှိ၏။ ကြည့်ကင်းဝါဒါတစ်ယောက်စီကို နေ့ညအမြဲချထား၏။ ထောင်အတွင်းဘက်၌လည်း အခြား အစောင့်များရှိကြသေး၏။ ထောင်အစားအသောက်မှာ မဆိုပါ။ သို့သော် အပြင်မှ လာရောင်းသောအစားအသောက်များကိုလည်း အမြဲ ရနိုင်သေး၏။ ရန်ပွဲများမှာလည်း မကြာခဏဖြစ်တတ်၏။ လူသတ်ပွဲဖြစ်ပြီးလျှင် သတ်သူကို ဘယ်အခါမျှ စုံစမ်းမရနိုင်ပါ။

ကိုလံဘီယာသူခိုးထောင်ကျနှစ်ယောက်နှင့် မကြာမီ ကျွန်တော်ရင်းနှီးလာ၏။ သူတို့ပြောပြချက်အရ ရဲအမှုထမ်းတချို့မှာလည်း သူတို့ကဲ့သို့ပင် သူခိုးများ ဖြစ်၏။

ထောင်ဘူးဝတ်ခါးမကြီးကို ရဲအစောင့်များက တာဝန်ယူရ၏။ ရဲများထဲမှ သူ့ခိုးရဲများ တာဝန်ကျချိန်တွင် သူတို့နှင့်အဆင်ပြေအောင်ညှိပြီး ပြေးမည်ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်ဟုသိရ၏။ အကယ်၍ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ကိုဖြစ်အောင် ခိုးသွင်းနိုင်လျှင်လည်း မဆိုးပါ။ ထို ခြောက်လုံးပြူးကိုသုံးပြီး အစောင့်ရဲများကို ခြိမ်းခြောက်၍လည်းကောင်း၊ သတ်၍ လည်းကောင်း ပြေးနိုင်သောလမ်းများရှိ၏။

တစ်မနက်တွင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုလံဘီယာသူခိုးနှစ်ယောက် တနင်္ဂနွေနေ့ ဘုရားဝတ်တက်ချိန်တွင် ထောင်ဖောက်ပြီးပြေးနိုင်သော အစီအစဉ် တစ်ရပ်ကိုပြောပြ၏။ သူတို့အစီအစဉ်မှာ တနင်္ဂနွေနေ့မနက်တိုင်းတွင် အကျဉ်းသားများထဲမှ ဘုရားဝတ်တက် လိုသူများ ထောင်တွင်းရှိဘုရားရှိခိုးခန်းငယ်လေးတွင် ဘုရားဝတ်တက်ခွင့်ရ၏။ ဘုရားခန်းမှာ ထောင်ဘူးဝတ်ခါးမနှင့်ကပ်နေ၏။ ဘုရားဝတ်တက်ပွဲသို့ ထောင်ပိုင်ကြီးလည်းအမြဲလာ၏။ ပြင်ပမှဧည့်သည်များလည်း အကျဉ်းသားများနှင့်တွဲ၍ဝတ်တက်ခွင့်ရ၏။ သူတို့အစီအစဉ်မှာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်ကို ဧည့်သည်တစ်ယောက်ယောက်အကူအညီဖြင့် ခိုးသွင်း မည်။ ထိုသေနတ်ဖြင့် ဘုရားခန်းအတွင်းရှိ အာဏာပိုင်အားလုံးကို စီးထားပြီး ဓားစာခံ အဖြစ်အသုံးချ၍ ထောင်အပြင်သို့ထွက်ကြရန်ပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်တာဝန်မှာ ဓားတစ်လက် ကိုဆောင်သွားပြီး ထိုစီးပွဲစသည်နှင့် ထောင်ပိုင်ကြီး လည်ပင်းကိုခင်းနှင့်ထောက်၍ ထိန်းထား ပေးရန်ပင်ဖြစ်၏။ ဤအစီအစဉ်ကို ကျွန်တော် သဘောကျ၏။ ပါဝင်ရန်သဘောတူလိုက်၏။ အချုပ်ခန်းတွင် ကျွန်တော့်ရဲဘော်ခြောက်ယောက်နှင့် တိုင်ပင်ကြည့်သောအခါ၌ ဘရီတန်နှင့် သူ့ ရဲဘော်တစ်ယောက်က ဤအစီအစဉ်တွင်ပါဝင်ရန်ငြင်းပြီး၊ ကျန်လူများက ကျွန်တော့် နောက်လိုက်ရန် သဘောတူလိုက်၏။

တနင်္ဂနွေနေ့သို့ ရောက်ပြီ။

ထောင်စီးပွဲတွင်ပါဝင်မည့်လူအားလုံး စောစောစီးစီးပင် ဘုရားခန်းသို့ ရောက် အောင်သွားလိုက်ကြ၏။ ဘုရားခန်း၏ပြတင်းပေါက်အားလုံးမှာ သံတိုင်များဖြင့် ကန့်လန့် ဖြတ်ကာထား၏။ အထွက်အဝင်လုပ်နိုင်သည်မှာ အဝင်တံခါးမကြီးတစ်ခုသာရှိ၏။ ထိုတံခါးမကြီးအပြင်ဘက်တွင် ထောင်ဝါဒါများသေနတ်ကိုင်၍တန်းစီစောင့်နေကြ၏။ မကြာမီ ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့်ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး ဦးဆောင်၍ ဧည့်သည်များဝင်လာကြ၏။ ဧည့်သည် များအထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မည်သူမျှမမြင်အောင် ထောင်စီးပွဲတွင်ခေါင်းဆောင်မည့် ကိုလံဘီယာအကျဉ်းသားအား ဒသမ(၄၅)ပစ္စတိုသေနတ်ကိုပေးလိုက်၏။ ခေါင်းဆောင်သည် သေနတ်ရသည်နှင့်တရားဟောစင်မြင့်ပေါ် ခုန်တက်ပြီး ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးကို သေနတ် နှင့်ချိန်၍ ပရိသတ်အားလုံး လုံးဝမလှုပ်မယှက်ဘဲနေရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်က လည်း လျင်မြန်စွာဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီးအနောက်နားကပ်သွားပြီး လည်ပင်းကို လက်တစ်ဖက် နှင့်ဖက်၍ ဓားနှင့်ထောက်ထားလိုက်၏။

“အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်ရပ်နေနော်၊ ကဲ. . ဆရာကြီးနဲ့ထောင်ပိုင်ကြီးက ရှေ့ ကကြွပါ။ အပြင်ကအစောင့်တွေကို အားလုံး လက်နက်ချဖို့ အမိန့်ပေးပါ”

ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့်ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးကို ဓားစာခံအဖြစ် ရှေ့မှ ထားပြီး ကျွန်တော်တို့ကနောက်မှကပ်၍ တံခါးမကြီးရှိရာသို့လျှောက်လာကြ၏။ ကျွန်တော်က တစ်လမ်းလုံး ထောင်ပိုင်ကြီးလည်ပင်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ညှပ်ကိုင်မြဲကိုင်ထားပြီး ဓားကိုလည်း သူ့ကျောတွင်အဆင်သင့်ထောက်ထား၏။ အစီအစဉ်အရ တံခါးမကြီးအဝသို့ရောက်သည်နှင့်

ထောင်ပိုင်ကြီးက အပြင်မှသေနတ်ကိုင်ဝါဒါများကို လက်နက်ချရန်အမိန့်ပေးရမည်။ ကျွန်တော်တို့ထောင်ပြင်ထွက်မည်။ ထောင်ပြင်တွင် အသင့်စောင့်နေသော လော်လီကားနှင့် ပြေးကြမည်ဖြစ်၏။

ထင်သလို မဖြစ်လာပါ။

ထောင်တံခါးဝသို့မရောက်မီပင် ဘယ်ကပစ်လိုက်သောသေနတ်မှန်း မသိ။ သေနတ်သံတစ်ချက်ကြားပြီး ဒသမ(၄၅)ပစ္စုတိုသေနတ်ကိုင်ထားသော ခေါင်းဆောင် လဲကျသွား၏။ နောက် သေနတ်သံနှစ်ချက်ဆက်တိုက်ပေါ်ပြီး ခေါင်းဆောင်ဘေးမှ သူ့ လက်ထောက် အခြားအကျဉ်းသားနှစ်ယောက်လည်း လဲကျသွားပြန်၏။ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ် ပျက်လေပြီ။

“ဟေ့ကောင်. . ငါ့လည်ပင်းကိုလွတ်ပြီး မင်းစားကိုပစ်ချလိုက်စမ်း”

ထောင်ပိုင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကိုအမိန့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အမိန့်ပေး သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်လုပ်လိုက်၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးက အပြင်မှဝါဒါများကို သေနတ်နှင့် ဆက်မပစ်ကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ သေနတ်သံများစဲသွား၏။

အစီအစဉ် လုံးဝ မအောင်မြင်ပါ။

နောက်တစ်ပတ်ခန့်ကြာ၍ ကျွန်တော်သတင်းပြန်ကြားရသည်မှာ ထိုနေ့က ဘုရားခန်းထောင်စီးမှုမအောင်မြင်ခြင်းမှာ အကျဉ်းသားထဲမှ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ထောင်စီးမှုစလျှင် စချင်း သူ့အခန်းမှလှမ်းမြင်ပြီး မျှော်စင်ပေါ်ရှိသေနတ်ကိုင်ရဲ များကို လှမ်းအော်သတိပေး၏။ ရဲများက ပေနှစ်ဆယ် အမြင့်ရှိသောမျှော်စင်မှခုန်ဆင်းကြပြီး ဘုရားခန်းဘေးပြတင်းပေါက်သံတိုင်များကြားမှ ကပ်၍သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်သဖြင့် ကျွန်တော် တို့ ခေါင်းဆောင်အားလုံး ကျဆုံးသွားကြခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့စိုးရိမ်နေကြသော ဘုရားခန်းတံခါးမကြီး၏အပြင်ဘက်တွင် တန်းစီရပ်စောင့်နေကြသော ဝါဒါများ လုံးဝမသိ လိုက်ကြပါ။

ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်လေးယောက်အပါအဝင် ထောင်စီးမှုတွင် ပါဝင်သော အသက်ရှင်ကျန်ရှိသည့်အကျဉ်းသားဆယ့်ခြောက်ယောက်လုံး မြေအောက် အမှောင်တိုက် အကျဉ်းခန်းသို့ အပို့ခံရ၏။

သို့သော် အပြင်မှ ဒီဂျင်ဂျီးဇက်၏စောင့်မမှုကြောင့် ဆယ်ရက်သာ ထိုအမှောင် တိုက်တွင် အညှဉ်းခံရပြီး မြေပေါ်အချုပ်ခန်းသို့ပြန်လာခွင့်ရ၏။ ဂျီးဇက်၏ကျေးဇူးကို မေ့နိုင်စရာမရှိပါ။ ဂျီးဇက်သည် ကျွန်တော်တို့မအောင်မြင်သော သတင်းကို ကြားသည့်နှင့် ဗာလင်ကွီလီးမြို့တွင်းနေ ပြင်သစ်ပြည့်တန်ဆာခေါင်းများထံသွားပြီး အလှူခံ၏။ မြေတိုက် အမှောင်ခန်းမှလွတ်ငြိမ်းခွင့်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့မြေပေါ်အချုပ်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်မိနစ်ငြိမ်သက်စွာရပ်ပြီး ထောင်စီးပွဲ၌ ကျဆုံးသွားသော ကိုလံဘီယာအကျဉ်းသားခေါင်းဆောင်များကို အရိုအသေ ပေးလိုက်၏။

ခု ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

မြေပေါ် အကျဉ်းစခန်းသို့ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲ၌ ပေါ်လာသော ပထမဆုံးစိတ်ကူးများဖြစ်၏။ တစ်ကျွန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခေါ်မည့် ပြင်သစ်ထောင် သင်္ဘောလည်း မကြာခင်ရောက်လာတော့မည်။ ကျွန်တော်သည် ကြမ်းပေါ်တွင်လှဲအိပ်ပြီး မျှော်စင်ပေါ်မှအစောင့်များ၏လှုပ်ရှားမှုကို ငေးကြည့်နေသည်။ ညဘက်တွင် မျှော်စင်လေးခု

၁၅၆

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

ပေါ်၌ အစောင့်တစ်ယောက်စီသည် အမြဲခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်၍ စောင့်ကြပ်နေကြ၏။ ဆယ်မိနစ် တစ်ကြိမ် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကျယ်လောင်စွာလှမ်းအော်ပြီးလည်း သတိပေးရ၏။ ထိုအော်သံများကိုနားထောင်ပြီး သူတို့၏အကြပ်က သူ့လူများ တာဝန်ကျေခြင်း ရှိ မရှိကို စစ်ဆေးကြည့်ရ၏။

သူတို့ကင်းစောင့်ပုံကိုငေးကြည့်နေရင်း ထွက်ပြေးနိုင်သောစိတ်ကူးတစ်ခု ကျွန်တော်ရခဲ့မိ၏။ ကင်းတဲများမှာ ထောင်အုတ်ရိုးလေးခုထောင့်တွင် တစ်ခုစီ ရှိ၏။ ထိုတစ်ခုစီ၏ဘေးတွင် ကြိုးတန်းလန်းနှင့်ခြင်းတစ်လုံးစီရှိ၏။ ထိုခြင်းများမှာ အစောင့်များအတွက်စားစရာငင်သော ခြင်း ဖြစ်၏။ အစောင့်များသည် မကြာခဏ အောက်သို့လှမ်းပြီး ကော်ဖီမှာသောက်တတ်၏။ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်က မလှမ်းမကမ်းရှိ ထောင်တွင်းကော်ဖီဆိုင်မှ ကော်ဖီသွားယူပေးရ၏။ ကင်းတဲတစ်ခု၏ညာဘက်မလှမ်းမကမ်း အုတ်ရိုးပေါ်တွင် ကင်းတဲဟောင်းတစ်လုံး ရှိ၏။ အမိုးအကာများမရှိတော့။ သို့သော် ငုတ်များရှိနေ၏။ အကယ်၍ အစောင့်များသောက်မည့်ကော်ဖီအတွင်း အိပ်ဆေးခတ်ပြီး အစောင့်များအိပ်ပျော်သတိလစ်နေချိန်၌ ကြိုးတစ်ချောင်းတွင် ရေပုံးချိတ်ကဲ့သို့ ချိတ်တစ်ခုတပ်၊ နောက် ထောင်နံရံပေါ်ရှိကင်းတဲဟောင်းမှအငုတ်တစ်ခုနှင့်ငြိအောင်ပစ်တင်ပြီး အပေါ်တွယ်တက်ပြေးလျှင် နှစ်မိနစ်အတွင်း ထောင်ဝင်းအပြင်ရောက်သွားနိုင်သည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်၏။

ဤအကြံရပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်ပြင်ဆင်မှုများ စတင်၏။ နှစ်ရက် အတွင်း မှာပင် ပေနှစ်ဆယ် ရှည်သောကြိုးတစ်ချောင်းရအောင် ကျွန်တော်ကြံနိုင်၏။ နောက်ဂျိုးဖက်ဒီဂါ၏ကျေးဇူးဖြင့် အိပ်ဆေးတစ်ပုလင်းကိုလည်း ရလိုက်ပါသည်။ အိပ်ဆေးမှာ အလွန်ပြင်းသောအိပ်ဆေးဖြစ်၏။ ဆေးပုလင်းအညွှန်း၌ ခုနစ်စက်ထက် ပိုမသောက်မိရန် သတိပေးထား၏။

ကျွန်တော် နောက်တစ်နေ့မှစပြီး ကျွန်တော်ဖြတ်ကျော်ရန်စိတ်ကူးထားသော ကင်းတဲအဟောင်းအနီးကင်းစောင့်တဲမှ ကင်းသမားကော်ဖီမှာသောက်သည့်အခါတိုင်း ကော်ဖီသယ်ပေးသည့်အလုပ်ကို ကုသိုလ်ဖြစ်ဝင်လုပ်၏။ ကင်းသမားမှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သော်လည်း အနည်းဆုံးသုံးခွက်မှာလေ့ရှိ၏။ ထိုသုံးခွက်ကို ကရားတစ်ခုတွင်စုထည့်ပြီး ပို့ပေးရ၏။ ကျွန်တော်တွင်ရှိသော အိပ်ဆေးနှင့်ပတ်သက်၍ ပထမဆုံးရင်ဆိုင်ရသော ပြဿနာမှာ အနံ့ဖြစ်၏။ အိပ်ဆေးအနံ့မှာ အင်နီဆစ်လေဆေးအနံ့နှင့်တူနေသည်။ ယင်းအနံ့ပြဿနာကို အဘယ်သို့ရှင်းမည်နည်း။ ကော်ဖီအတွင်း၌အိပ်ဆေးထည့်သည်နှင့် ဤအနံ့ပေါ်နေမည်။ အနံ့ထူးနေခြင်းကြောင့် သံသယပေါ်လာလျှင် မခက်ပေလား။

ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုပြန်၏။ ပြင်သစ်ကော်ဖီအဖြစ် အစောင့်များကို ညာတိုက်ရန်ဖြစ်၏။

- “ကော်ဖီမှာပေးစမ်းဟေ့”
- “ခင်ဗျား ပြင်သစ်ကော်ဖီ မသောက်ချင်ဘူးလား”
- “ဘာလဲ ပြင်သစ်ကော်ဖီဆိုတာ”
- “ကျုပ်တို့ပြင်သစ်မှာသောက်တဲ့ကော်ဖီပေါ့ဗျ။ ဘယ်လိုထူးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သောက်ကြည့်လေ။ ကျုပ်တို့မှာ ပြင်သစ်မိတ်ဆွေတွေလာပေးထားတာ ရှိတယ်”
- ကျွန်တော် အိပ်ဆေးအနည်းငယ် ကော်ဖီအတွင်းထည့်ပြီးပေးလိုက်၏။
- “အနံ့က တစ်မျိုးကြီးပါလား”

“ခင်ဗျား နေ့တိုင်းသောက်ရင် တဖြည်းဖြည်းကြိုက်လာလိမ့်မယ်။ နောက်ဆိုရင် တခြားဘယ်ကော်ဖီမှသောက်ချင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုနေ့မှစပြီး အစောင့်များက ကျွန်တော့်ကိုပြင်သစ်ကော်ဖီပေးပါဆိုပြီး လှမ်းမှာ တတ်ကြ၏။

ပြေးကြရန် ကြိုတင်သတ်မှတ်ထားသောနေ့သို့ရောက်လေပြီ။

ကျွန်တော်နှင့်အတူလိုက်မည့်သူမှာ ကိုလံဘီယာနိုင်ငံသားအကျဉ်းသားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကိုခေါ်ရန်သဘောတူသည်။ ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက်မှာ အကျဉ်းထောင်ထဲ၌ ကျန်ရစ်ကြမည့်ကျွန်တော့်ရဲဘော်များအပေါ်၌ ထောင်အာဏာပိုင် များအနေဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်အကြံတူသူများ ကြံရာပါများဟု မထင်စေရန်အတွက်ဖြစ်၏။

ထိုနေ့တွင် နေမှာ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည်။

“ကော်ဖီ မှာပေးစမ်းဟေ့”

“ဘာကော်ဖီလဲ”

“ပြင်သစ်”

“အပျော့လား၊ အပြင်းလား”

“အပြင်း”

မျှော်လင့်သလိုဖြစ်လာချေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ကော်ဖီကရားအတွင်းသို့ အိပ်ဆေးတစ်ပုလင်းလုံးလောင်းထည့်လိုက်၏။ ကင်းစောင့်တဲပေါ်မှချပေးသောခြင်းထဲသို့ ကျိုးနွံစွာ ထည့်ပေးလိုက်၏။

ငါးမိနစ်ရှိသွားပြီ။

ဆယ်မိနစ် ရှိသွားပြီ။

ဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိလေပြီ။

ကင်းသမားမှာ အိပ်မပျော်သေးပါ။ မူလက ကျွန်တော်တို့မျှော်မှန်းထားသည်မှာ ကင်းသမားသည် ငါးမိနစ်ထက်ပိုမခံနိုင်ဟု ထင်ထား၏။

အဆိုးဆုံးမှာ ကင်းသမားသည် ထိုင်ပင်မထိုင်သေးပါ။ သေနတ်ကို ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး လမ်းခေါက်တို့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေ၏။ သို့သော် ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်နေသည်ကို အဝေးမှ မြင်နေရခြင်းဖြင့် မူးနေပြီဖြစ်သည်မှာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

နေ့လယ် တစ်နာရီထိုးတော့မည်။

တစ်နာရီထိုးလျှင် ကင်းသစ်လဲတော့မည်ဖြစ်၏။

ကင်းသမားသည် လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်၏။ နောက် သေနတ်ကို သူ့ပေါင်ကြားတွင်ညှပ်ထားပြီး ထိုင်ချလိုက်၏။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

“ကြိုး . . ကြိုး ”

“ဒီမှာ . . ဒီမှာ ”

ကျွန်တော်က ကြိုးကိုစနစ်တကျခွေ၏။ ပထမအကြိမ်ပစ်တင်၏။ ကင်းတဲဟောင်းမှ ငုတ်နှင့်မပြီ။ ကိုလံဘီယာအကျဉ်းသားလေးငါးယောက် ကျွန်တော်တို့အနီးအနီးအုံ့လာ၏။ အားလုံးပင် ကျွန်တော်တို့ကို လွတ်စေချင်သောဆန္ဒများ သူတို့ မျက်နှာတွင်ပေါ်နေသည်ကို အထင်အရှား မြင်တွေ့နေရ၏။

ဒုတိယအကြိမ် ပစ်တင်လိုက်ပြန်၏။

မငြိ။

တတိယအကြိမ် ပစ်တင်လိုက်ပြန်၏။

ယခုအကြိမ်တွင် ငြိလေပြီ။

ကျွန်တော်ကြီးကောင်းစွာငြိခြင်း ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးလိုက်၏။ အသေအချာ ငြိလေပြီ။ ထောင်နံရံကိုခြေကန်ပြီး တွက်တက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ဟေ့ . . . ဟေ့၊ ကင်းသစ်တက်လာနေပြီ”

ကျွန်တော် သေလိုက်ချင်ပါသည်။

မှန်သည်။ ကင်းသစ်လဲချိန်ရောက်ပြီး ကင်းသမားသစ်တက်လာပြီ။ ကျွန်တော် နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းတွယ်တက်မိပြီးမှ မြေကြီးပေါ်ပြန်ချလိုက်ရ၏။

ကိုလံဘီယာအကျဉ်းသား ဆယ်ယောက်ခန့် ကျွန်တော့်အနီးဝိုင်းလာသည်။ နောက် ကျွန်တော့်ကိုအလယ်တွင်ထားပြီး ရှေ့သို့ ဟန်မပျက် ဆက်လျှောက်သွားကြ၏။ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကယ်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ကြီးမှာ ထောင်နံရံတွင်တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော် အိပ်ဆေးခတ်ထားသောကင်းသမားမှာလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လဲပြီး တခေါခေါ အိပ်မောကျနေလေပြီ။

ကင်းသမားအသစ်သည် နံရံပေါ်တွင်တွဲလောင်းဖြစ်နေသော ကြိုးတန်းလန်း ကိုချက်ချင်းတွေ့၏။ သူ့စိတ်တွင် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ယောက် ထွက်ပြေး၍လွတ်သွား နှင့်ပြီဟုပင်ထင်ဟန်ရှိ၏။ အရေးပေါ်အချက်ပေးခရာကို ချက်ချင်း ကျယ်လောင်စွာ မှတ်လိုက်သည်။

အစောင့်များစုပြုံရောက်လာသည်။ သေနတ်ကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲနေသောသူတို့ရဲ့ဘော်ကင်းသမားကို လူနာသယ်ထမ်းစင် တစ်ခုပေါ်တင်ပြီး ထမ်းထုတ်သွားကြ၏။ အစောင့်များအတွင်း၌ ထောင်ပိုင်ကြီး ဒွန်ဂရီဂိုရီကိုလည်း မြင်တွေ့ နေရ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ကျွန်တော်ပစ်တင်ထားသည့် ကြိုးနှင့်သံချိတ်ကိုလည်းကိုင်ထား၏။ အစောင့်သစ်များတိုးရောက်လာသည်။ အကျဉ်းသမားအားလုံးကိုတန်းစီခိုင်း၏။ လူ အရေအတွက်ကို စနစ်တကျ ရေတွက်၏။ လျော့သူတစ်ယောက်မျှမရှိ။ အိပ်ဆောင် အကျဉ်းခန်းအသီးသီးသို့ ပြန်ဝင်စေ၏။ သော့ခတ်၏။

ဒုတိယအကြိမ်လူစစ်ပြန်၏။ ပြေးသူတစ်ယောက်မျှရှာမတွေ့ပြန်။ ထောင် အမှုထမ်းအားလုံးပင် အလွန်အံ့အားသင့်နေကြ၏။ ဘာကြောင့် ပြေးသူ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်မျှမရှိဘဲ နံရံအုတ်ရိုးတွင် ကြိုးတန်းလန်းနှင့်ကျန်နေရသနည်း။

ညနေ သုံးနာရီတွင် အချုပ်ခန်းတံခါးအသီးသီးကို ပြန်ဖွင့်ပေး၏။ ထောင်အတွင်း လွတ်လပ်စွာ ပြန်သွားလာခွင့်ပေး၏။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ကံတရားကို အမျိုးမျိုးကျိန်ဆဲနေမိ၏။

ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်နှင့်အတူပြေးရန်ကြံခဲ့သော ကိုလံဘီယာ အကျဉ်းသားသည်လည်း အမျိုးမျိုးဒေါသဖြစ်နေ၏။ သူက လူတိုင်းကိုအပြစ်တင်သည်။ အိပ်ဆေးဖော်စပ်သည့်အမေရိကန်ကုမ္ပဏီကိုလည်း ကင်းသမားကို ချက်ချင်းအိပ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်း မရှိမှုအတွက် အပြစ်တင်၏။ ဆဲဆို၏။

“ပါပီလွန်၊ တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ဘာလုပ်စရာမှမရှိသေးဘူး။ နောက်တစ်ခါ အခွင့်သာမယ့်အချိန်ကို စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

အိပ်ဆေးမိသွားသောကင်းသမားက သုံးရက်လေးညတိတိ လုံးဝမနိုးတော့ဘဲ အိပ်ပျော်ခဲ့၏။ သူပြန်နိုး၍ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို သူပြန်မေးသည်နှင့် ကျွန်တော့်လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်းကို ထောင်ပိုင်ကြီးကို ချက်ချင်းအစီရင်ခံ၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို အခေါ်ခိုင်း၏။

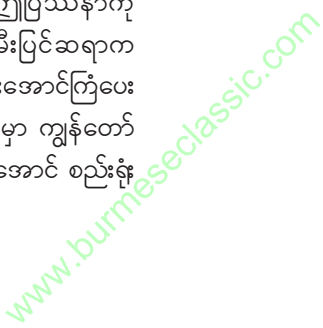
ကင်းသမားမှာ ထောင်ပိုင်အခန်းကိုဝင်လာသော ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် သူ့ဒေါသကို သူမထိန်းနိုင်ဘဲ သူ့ခါးကြားမှစားကိုထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ထိုးရန်ကြိုးစား၏။ ကျွန်တော်ကခုန်ပြီး ရှောင်လိုက်၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးဒွန်ဂရီဂိုရိုက ချက်ချင်းထိုင်ခုံမှခုန်ထပြီး သူ့လူကိုသူခွဲ၏။ အော်၏။ မရ။ ကျွန်တော့်ကို သတ်ရန် ဆက်ကြိုးစား၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ့လူကိုဆဲ၏။ ကျွန်တော့်တို့ နှစ်ယောက်ကြားဝင်ပြီး ရပ်ခိုင်း၏။ မရ။ ကင်းသမား၏ဆီးရိုက်ချက်တစ်ချက် သူ့ကြားကမိသွားပြီး ပခုံးရိုးကျိုးသွား၏။ သူသည် ကြောက်လန့်ဖွယ်အော်လိုက်၏။ ထောင်ဝါဒါအချို့နှင့် အရပ်သားအမှုထမ်းအချို့ပြေးဝင်လာ၏။ ကင်းသမားကို ပိုင်းဖမ်း၏။ ကင်းသမားက အဖမ်းမခံ၊ ဇွတ်ပေးပြီးခွဲခံ၏။ နောက်ဆုံး လူ အားကောင်းလွန်းသဖြင့် သူ့ကိုချုပ်ကိုင်သွားနိုင်ကြ၏။ ဤလူဖမ်းပွဲတွင် ပါဝင်သူ အားလုံးပင် အနည်းနှင့်အများ ဒဏ်ရာရကြ၏။ လုံးဝဒဏ်ရာမရသည့်သူမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာရှိ၏။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ကင်းသမားဖမ်းပွဲကို သူတို့ ထောင်အာဏာပိုင်များ၏ပြဿနာဟုသတ်မှတ်ပြီး လုံးဝပါဝင်ခြင်းမရှိ။ ပွဲကြည့်အဖြစ်ငြိမ်ပြီး ရပ်ကြည့်နေခဲ့၏။ မှန်သည်။ ကျွန်တော့်အလုပ်မှ မဟုတ်ပေဘဲ။

ထောင်ပိုင်ကြီးကို ဆေးရုံသို့ပို့ချိသွားကြ၏။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမျှ ဂရုမစိုက်အားကြပါ။ “နောက်မှပဲ မင်းပြဿနာကိုရှင်းမယ်”ဟုပြောပြီး အချုပ်ဆောင်သို့ ပြန်ပို့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပခုံးတွင်ပလပ်စတာကိုင်ထားသော ထောင်ပိုင်ကြီးက ကင်းသမားနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ရုံးခန်း၌ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီး အစီရင်ခံစာရေးခိုင်း၏။ သူသည် သူ့ကင်းသမားကို အလွန်ရှုံ့မုန်းနေ၏။ ထိရောက်သောပြစ်ဒဏ်ပေးချင်နေ၏။ ကျွန်တော်က သူ့အကြိုက် သူ့ဘက်က လိုက်ပြီး ကင်းသမားလွန်ပုံများကို ရေးပေးလိုက်၏။ အိပ်ဆေးခတ်သည့်ကိစ္စမှာ ပြဿနာအဖြစ် မပေါ်လာတော့ပါ။ ကံထူးမှုကြောင့်ပင် ဆိုရပါမည်။

နောက် ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဂျိုးဇက်ဒီဂါ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာ၏။

သူက ကျွန်တော့်လွတ်မြောက်ရေးကို ထောင်အပြင်ဘက်မှကြံစည်ပေးမည်ဟုပြော၏။ ကျွန်တော်က ညဘက်ထွက်၍တော့မဖြစ်နိုင်ဟုရှင်းပြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ညဘက်တွင် ထောင်နံရံတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်ရိပ်ခိုစရာ လုံးဝမရှိအောင် လျှပ်စစ်မီးများ ထိန်ထိန်ဝင်းနေအောင် ထွန်းပေးထားသည် မဟုတ်လား။ မည်သို့ နံရံကိုကျော်မည်နည်း။ ဂျိုးဇက်ဒီဂါက လျှပ်စစ်မီးပြင်ဆရာတစ်ယောက်အကူအညီကိုရလျှင် ဤပြဿနာကို ရှင်းနိုင်သည်ဟုပြောပြီး မီးပြင်ဆရာတစ်ယောက်ကိုရှာ၏။ ရ၏။ ထိုမီးပြင်ဆရာက သူ့ပညာဖြင့် ကျွန်တော် ထွက်ပြေးချိန်တွင် ထောင်နံရံမှ မီးများပျက်သွားအောင်ကြံပေးမည်ဟုပြော၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်အပိုင်းကဖြစ်အောင်လုပ်ရမည့်တာဝန်မှာ ကျွန်တော် ဖြတ်ပြေးမည့်ထောင်နံရံနှင့်အနီးဆုံး ကင်းတဲမှအစောင့်များကို ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် စည်းရုံး

ရန် တစ်ခုတည်းသော်နည်းမှာ လာဘ်ထိုးခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ထောင်ပိုင်ကြီး ဒွန်ဂရီဂိုရို ထံမှ ပြင်သစ်ရို ကျွန်တော်မိသားစုများထံ ဂျိုးဇက်ဒီဂါမှတစ်ဆင့် ပို့ပေးရန်ဟုအကြောင်းပြပြီး အပ်ထားသည့်ငွေထဲမှ ပီဆိုငွေတစ်သောင်းတောင်း၏။ သူက ရုတ်တရက်မပေး။ နောက်ဆုံး သူ့ဇနီးကို ပီဆိုသုံးထောင်ဖိုးလက်ဆောင် ပေးပါမည်ဟု မက်လုံးပေးမှငွေထုတ်ပေး၏။ ထိုငွေဖြင့် ကင်းသမားများကို ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ဝယ်ယူရတော့မည်။

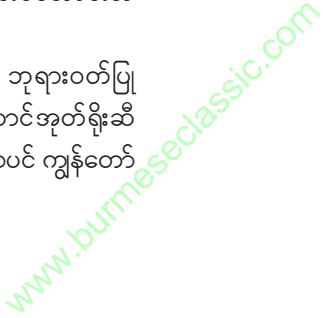
ကင်းသမားမှာ ညဘက်၌အစောင့်တဲတစ်ခုတွင် သုံးယောက်ရှိ၏။ ကျွန်တော် ကင်းသမားတစ်ယောက်ကိုစည်းရုံး၏။ ငွေသုံးထောင်ပေးပြီး ကျွန်တော် ထွက်ပြေးမည့်ည ထောင်နံရံမီးများပျက်သွားချိန်၌ ကျွန်တော်ပြေးသည်ကိုမမြင်သကဲ့သို့ နေရန်နှင့် အခြား သူနှင့်တွဲကျမည့်ကင်းသမားနှစ်ယောက်ကိုလည်း တစ်ဆင့် စည်းရုံးပေးရန်ပြော၏။ သူက ငွေသုံးထောင်လက်ခံ၏။ သူ့အတွက်သာ တာဝန်ယူသော်လည်း ကျန်ကင်းသမားနှစ်ယောက် ကို စည်းရုံးရေးတွင်မူ လုံးဝ မပါဝင်ချင်ဟုဆို၏။ မည်သို့မျှ ပြောမရ။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံး သူနှင့်တွဲကျမည့် ကင်းသမားနှစ်ယောက်ကိုမေးပြီး ကျွန်တော်အစွမ်းအစဖြင့်ပင် ဆက် ကြိုးစားရပြန်၏။

ယခုတစ်ကြိမ် ကြိုးပမ်းမှုအတွက် ပြင်ဆင်ရသည့်အချိန်မှာ တစ်လကျော် မှုကြာ၏။ နောက်ဆုံး အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးလေပြီ။ ကင်းသမားသုံးယောက်က ပြင်သစ်အကျဉ်းသား နှစ်ယောက်ပြေးခြင်းကိုသာတာဝန်ယူ၏။ နှစ်ယောက်ကျော် ပြေးပြီးမှ နောက်ကလိုက်ပြေးသူ ရှိသေးလျှင် ထိုလူကိုပစ်သတ်ရမည်ဟု ဘွင်းဘွင်းပင်ကြိုပြောထား၏။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်ကင်းသမားကို အိပ်ဆေးခတ်ပေးရန်ကြိုးစားစဉ်က အတူပါခဲ့သော ကိုလံဘီယာ အကျဉ်းသားကိုပြောပြ၏။ သူက သေမှသေစေတော့ ကျွန်တော်ပြေးသည့်နေ့တွင် စွန့်ပြီး လိုက်မည်ဟုဆို၏။ ကျွန်တော် သူ့ဆန္ဒကိုမည်သို့မျှမတား။ တစ်ခုသာ သူ့ကိုသတိပေး သည်မှာ ကျွန်တော်တို့မှာ ကင်းသမားများနှင့်ညှိထားသူများဖြစ်၍ အချုပ်ခန်းသံတိုင်များ ကို ပြေးသည့်ညမှကပ်ပြီးဖြတ်မည်။ သူ့အနေနှင့်မူ အသံထွက်၍မဖြစ်သဖြင့် ကြိုပြီးပြင်ဆင် ဖြတ်ထားရန်လိုပေမည်။ မာကျူးရက်နှင့်ကလိုဆီတို့က မည်သူ ကျွန်တော်နှင့်လိုက်ပြေးရန် အခွင့်အရေးကို ယူသင့်သည်ကိုမဲချရွေးချယ်ကြ၏။ ကလိုဆီ မဲကျ၏။

ပြေးရန်သတ်မှတ်ထားသည့်လမှိုက်သောညသို့ရောက်လေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ လာဘ်ပေးထားသောကင်းအဖွဲ့မှာ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့်ရိုးရိုးအဆင့် အစောင့် တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ပေးရမည့်ငွေတစ်ဝက်ကိုလည်း ပေးချေပြီးလေပြီ။ ကျန်တစ်ဝက်ကို ကျွန်ုပ်တို့လွတ်မြောက်သွားပြီးနောက် ဂျိုးဇက်ဒီဂါ၏မယားထံ၌ သူတို့သွားယူကြရမည်ဖြစ်၏။

သတ်မှတ်ထားသည့်အချိန်၌ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း လျှပ်စစ်မီးများ ပျက်သွား၏။ ထောင်တစ်ခုလုံးအမှောင်ကျသွားလေပြီ။ ကျွန်တော်နှင့်ကလိုဆီ အသင့်ဖြတ်ထားသော သံတိုင်များကြားမှ အဆောင်အပြင်ထွက်လိုက်ကြ၏။ နှစ်ဦးလုံး အဝတ်မည်းများကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ကျွန်တော်တို့ရဲဘော် ကိုလံဘီယာ အကျဉ်းသားနှင့်ကြိုချိန်းထားသည့် နေရာ၌သွားဆုံ၏။ သူ့အသင့်စောင့်နေ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အတွင်းခံဘောင်းဘီ နက်လေးတစ်ထည်မှလွဲပြီး ဘာမျှ ဝတ်ထားသည်မရှိပါ။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ထောင်နံရံအနီးသို့ချဉ်းကပ်သွား၏။ ဘုရားဝတ်ပြု ရသည့်အဆောင်ငယ်လေး၏ခေါင်မိုးသို့ ပထမတက်လိုက်၏။ ထိုမှ ထောင်အုတ်ရိုးဆီ ပါလာသောကြိုးခွေကိုပစ်တင်ပြီး ကျွန်တော်စတင်၏။ တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်

အုတ်ရိုးပေါ်ရောက်လေပြီ။

ကျွန်တော့်အနောက်မှ ကလိုဆီ လိုက်လာ၏။

ဤသည်တွင် ပြဿနာတော့၏။ ဘယ်သို့များ ဤမျှကံဆိုးချင်ကြသည်မသိပါ။ ကြိုးကိုခုန်တွယ်လိုက်သော ကလိုဆီ၏ဘောင်းဘီတစ်ဖက်မှာ ဘုရားဝတ်ပြုဆောင်ခေါင်မိုးမှ သွပ်စတစ်ခုနှင့်ငြိနေ၏။ ကလိုဆီက ချွတ်မရ။ လူမှာ တွဲလောင်းကြီး သွပ်ပြားစနှင့်ငြိနေသဖြင့် သွပ်ပြားသံမှာ မှောင်ကြီးမည်းမည်းအတွင်း၌ တခိုင်းခိုင်းနှင့်မြည်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ရဲဘော် ကိုလံဘီယာ အကျဉ်းသားက ကလိုဆီဘောင်းဘီကိုကူဖြုတ်ပေး၏။ နောက်ဆုံး ပြုတ်သွား၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့လာဘ်ထိုးထားသောကင်းသမားများမှာလည်း ဆက်ပြီး ငြိမ်စောင့် မကြည့်နေနိုင်တော့။ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံများထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို မထိအောင် ကျော်ပြီး ပစ်ပေးနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ကလိုဆီ အုတ်ရိုးပေါ် ရောက်လာ၏။

ကျွန်တော်တို့အပြင်သို့ခုန်ဆင်းရန် မူလရွေးချယ်ထားသောနေရာအထိ မသွား နိုင်ကြတော့ပါ။ ယခုရောက်နေသောနေရာမှပင် မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲ ထောင်အပြင်သို့ ခုန်ချလိုက်ကြ၏။

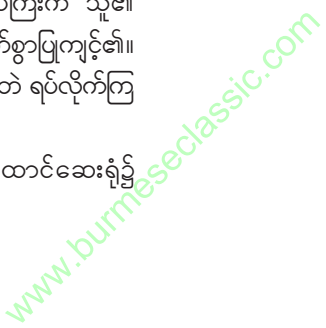
ဤသည်မှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းပင်ဖြစ်၏။

မူလရွေးချယ်ထားသောနေရာ၌ အုတ်နံရံအဖျားနှင့်မြေပြင်အကွာအဝေးမှာ ဆယ့်ငါးပေးမျှရှိ၏။ ယခုနေရာမှာ အပြင်၌မြေနိမ့်ပိုင်းဖြစ်၍ ပေသုံးဆယ်မျှ ဝေး၏။ ကျွန်တော် ခြေနှစ်ဖက်လုံးကျိုးသွား၏။ ဖနောင့်ရိုးများဖြစ်၏။ ကလိုဆီကမူ သူတစ်ခါ ကျိုးဖူးပြီဖြစ်သော ညာခြေပင်ပြန်ကျိုးသွား၏။ ကိုလံဘီယာ အကျဉ်းသားမှာ ဒူးတစ်ဖက် ပြုတ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များလိမ့်ကျလာ၏။ အစောင့်များ ဝိုင်းလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို လက်နှိပ်မီးများနှင့်ဝိုင်းထိုးပြီး သေနတ်များနှင့်လည်း ချိန်ရွယ်ထား၏။ ကျွန်တော့်ကိုထိခိုင်း၏။ ကျွန်တော် မထနိုင်ဟန် လုပ်နေသည်ဟုထင်ပြီး သေနတ်ဒင်ဖြင့်ဝိုင်းရိုက်ကြ၏။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်းနီလျက် နောက်ဆုံး တရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး ထောင်ဝင်းထဲပြန်သွင်းသွား၏။ ကလိုဆီနှင့် ကိုလံဘီယာအကျဉ်းသား တို့မှာ ခြေတစ်ဖက်တည်းသုံး၍ ဖန်ခုန်သလိုခုန်ပြီး ထောင်ဝင်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ရရှာသည်။

ထိုညက တာဝန်မှူးအရာရှိမှာ ထောင်ပိုင်ကြီး ဒွန်ဂရီရိုရိုကိုယ်တိုင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ထွက်ပြေးချိန်၌ သူအိပ်ပျော်နေသည်။ သေနတ်သံကြားမှ လန့်နိုးပြီး ထွက်လိုက် လာ၏။ သူ တာဝန်မှူးအရာရှိဖြစ်နေခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လုံး ကံကောင်း ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ သူမရှိလျှင် အစောင့်ကင်းသမားများဝိုင်းရိုက်သောဒဏ်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လုံး ထိုညတွင် သေပွဲဝင်ရမည်ဖြစ်၏။ ထိုည ကင်းသမားများထဲ၌ ကျွန်တော်တို့အပေါ်၌ အရက်စက်ဆုံးပြုကျင့်ခဲ့သည့်သူမှာ ကျွန်တော့်ထံမှလာဘ်ယူထား သော ကင်းသမားသုံးယောက်မှ တာဝန်ကျတပ်ကြပ်ကြီးဖြစ်၏။ တပ်ကြပ်ကြီးက သူ၏ လာဘ်ယူထားမှုကို သူများမရိပ်မိရန်အတွက် ကျွန်တော့်အပေါ် ပိုပြီးရက်စက်စွာပြုကျင့်၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးက ဝင်တား၍ သူ ကျွန်တော်တို့ကိုသေသည်အထိ ဆက်မရိုက်ဘဲ ရပ်လိုက်ကြ ခြင်းဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကလိုဆီ၏ကျိုးသွားသောခြေထောက်ကို ထောင်ဆေးရုံ၌

ပလပ်စတာကိုင်ပေး၏။ ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်မှာမူ ညတွင်းချင်း ကြောက်မက်ဖွယ် ရောင်တက်လာ၏။ ရောင်လာသည့်ပမာဏမှာ ယုံနိုင်စရာပင် မရှိပါ။ နှစ်ဖက်စလုံး ကျွန်တော့်ခေါင်းအရွယ်မျှရောင်ကင်းလာကြ၏။ နှစ်ဖက်လုံးတွင် သွေးများနှင့်စို့ပြီး ညီပုပ် နေ၏။ ထောင်ဆရာဝန်က ခြေနှစ်ဖက်လုံးကို ဆားရည်ဖြင့်ဆေးပေး၏။ အရောင်လျော့ သွားအောင် ရှာလကာရည်အတွင်း၌ ခြေနှစ်ဖက်လုံးကိုနှစ်စိမ်ခိုင်း၏။ ပေါက်ပြဲသွားသော အသားဒဏ်ရာနေရာ၌လည်း ခြောက်ချက်မျှ ပြန်ချုပ်ပေးရ၏။

သတင်းထောက်တစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ထွက်ပြေးသည့်သတင်းကို အဘယ်သို့ကြားသွားသည်မသိပါ။ ဤအကြောင်းကိုအကျယ်တဝင့် သတင်းရေး၏။ ထွက်ပြေးသည့်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာ ကျွန်တော်ဖြစ်ကြောင်း၊ တနင်္ဂနွေ နေ့ဘုရားခန်း၌ ထောင်စီးရန်ကြံစည်စဉ်ကလည်း ကျွန်တော်ပင် အခါပေးဦးပူည လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ကင်းသမား ကိုအိပ်ဆေးခတ်သူမှာလည်း ကျွန်တော်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ မကြာခင် ကျွန်တော့်အဖွဲ့သား ဂိုဏ်းဝင်များလွတ်မြောက်ရေးအတွက် တစ်နည်း မဟုတ်တစ်နည်း ဆက်ကြံဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်၏ကြိုးပမ်းမှုများမှာ ထောင်အပြင်မှအကူအညီမပါဘဲဖြစ်နိုင် ကြောင်း၊ အပြင်နှင့်အဆက်အသွယ်ရှိရမည်ဖြစ်ကြောင်းများ အသေးစိတ်ဖော်ပြထား၏။

ဂျိုးဇက်ဒီဂါ ကျွန်တော့်ကိုလာတွေ့၏။ သူနှင့်အတူ သူ့မယားအင်နီလည်း ပါလာ၏။ အင်နီက ကင်းသမားသုံးယောက် သူမထံတစ်ဦးစီခွဲလာပြီး သူတို့ ရရန်ကျန်သည့် လာဘ်ငွေကို လာတောင်းနေကြောင်း၊ ဘာဆက်လုပ်သင့်ကြောင်းများကိုမေး၏။ ကျွန်တော်တို့မအောင်မြင်ခြင်းတွင် သူတို့အပြစ်မပါ။ ထို့ကြောင့် ပေးရန်ကျန်သည့်ငွေကို မူလကတိအတိုင်းပေးရန် ပြောလိုက်၏။

ရောင်နေသော ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်မှဒဏ်ရာမှာ အလွန်ပြင်းထန်၏။ လမ်းလျှောက်ရန်မဆိုထားဘိ၊ ခြေနှစ်ဖက်ကိုချ၍ပင်မရ။ ချထားလိုက်သည်နှင့် မခံနိုင် အောင်နာ၏။ ထို့ကြောင့် ခုတင်ပေါ်၌လှဲပြီး ခြေနှစ်ဖက်ကို ကြိုးနှင့်ဆွဲ၍ အမြဲမြှောက်ထား ရ၏။ နှစ်ပတ်ခန့်ကြာလျှင် တဖြည်းဖြည်းအရောင် စလျော့လာ၏။ နောက် နှစ်ပတ်ခန့်ကြာ လျှင် တစ်ဝက်ခန့်လျော့သွားပြန်၏။ ဆရာဝန်က ဓာတ်မှန်ရိုက်စစ်ဆေးပေး၏။ ဖနောင့် နှစ်ဖက်လုံးကျိုးနေပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ခြေဖဝါးကိုကွေး၍ ရတော့မည် မဟုတ်။ ခြေဖဝါး တစ်ခုလုံးသုံး၍ ဘဲသွားသလိုသာ လမ်းသွား၍ ရတော့မည်။

ယနေ့ထုတ်သတင်းစာ၌ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အားလာခေါ်မည့် တစ်ကျွန်းမှ သင်္ဘောသည် ယခုလကုန်တွင်ရောက်မည်၊ သင်္ဘောအမည်မှာ 'မာနာ'ဖြစ်သည်ဟုဖော်ပြ ထား၏။ ယနေ့မှာ အောက်တိုဘာလ(၁၂)ရက်၊ လကုန်ရက်(၁၈)ရက် ကျန်သေးသည်။ ဤ(၁၈)ရက်အတွင်း ဖနောင့်နိုးနှစ်ဖက်လုံးကျိုးနေသော ကျွန်တော်သည် အဘယ်သို့ဤထောင်တွင်းမှလွတ်အောင် ပြေးရမည်နည်း။

ဂျိုးဇက်ဒီဂါ ကျွန်တော့်ထံလာတွေ့၏။ သူလည်းစိတ်မကောင်းပါ။ သူ ပြောပြချက် အရသူသာမဟုတ်၊ ကိုလံဘီယာနိုင်ငံတွင်းရှိ သူသိသမျှ ပြင်သစ်လူမျိုး အားလုံး ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခေါ်မည့် သင်္ဘောရောက်လာတော့မည့်သတင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြသည် ဟုသိရ၏။ တော်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပြင်သစ်လူထုတစ်ရပ်လုံးမှာ ကျွန်တော့်ဘက်တွင်ရှိနေကြသည်မဟုတ်လား။

လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကြံစည်မှုများကိုယခုအထိ ကျွန်တော် လုံးဝ မလျှော့

သေးပါ။ ကျွန်တော့်ကိုနှိပ်စက်ခဲ့ကြသည့် ကိုလံဘီယာအစောင့်ရဲများအပေါ်တွင်လည်း ကျွန်တော် မည်သို့မျှသဘောမထားပါ။ တကယ်တော့ သူတို့သည် သူတို့အလုပ် မပြုတ်ရေးအတွက် ကျွန်တော့်ကိုနှိပ်စက်ပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကာကွယ်လိုက်ကြခြင်းသာဖြစ်၏။ သူတို့တွင် သူတို့ကိုမိမိခွဲနေကြသောမိသားစုများ ရှိကြမည်။ သူတို့ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားမှုအတွက် အလုပ်ပြုတ်လျှင် သူတို့မိသားစုကို မည်သူ ထမင်းကျွေးမည်နည်း။ ငတ်ကြတော့မည်ဖြစ်၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူတို့ထဲကတစ်ယောက်ယောက်ကို မသတ်မဖြစ်၍ သတ်ရမည်ဆိုသည့်တိုင် ထိုသူသည် သူ့အပေါ်၌မိမိခွဲနေသူများ ရှိ မရှိကို မေးလိုက်ချင်သေး၏။ မှီခိုသူ မရှိသည်မှာ သေချာမှသာ ကျွန်တော်သတ်သင့်သတ်ပါမည်။ ထိုနေ့မှာ အောက်တိုဘာလ (၁၃)ရက်နေ့ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ခြေဖဝါးမှအနာများကို ခြောက်အောင်လိမ်းရန်အတွက် ပေးထားသော “ပီကရစ်” အက်ဆစ်ပုလင်းကိုကြည့်ပြီး အကြံတစ်ခုရ၏။ ဤအက်ဆစ်အကြောင်းကို ကျွန်တော်သိ၏။ ကျွန်တော် ဤ အက်ဆစ်ကို လိမ္မာစွာသောက်တတ်လျှင် တစ်ရက်အတွင်းအသားများဝါပြီး အသားဝါရောဂါစွဲကပ်သကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်နိုင်၏။ ကျွန်တော် အသားဝါရောဂါစွဲကပ်သည်ဟုဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ပြင်ပဆေးရုံပို့ရမည်။ ဤရောဂါမှာ ကူးစက်တတ်သောရောဂါမဟုတ်လား။ ပြင်ပဆေးရုံ ရောက်လျှင် ကျွန်တော့်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကြံရန် ခက်တော့မည်မဟုတ်။

ကျွန်တော် “ပီကရစ်” အက်ဆစ်အနည်းငယ်ယူသောက်လိုက်၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လီမွန်သီးတစ်လုံးကဲ့သို့ပင် ဝါထိန်နေသည်။ ကျွန်တော် ထောင်ပိုင်ကြီးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။

“ထောင်ပိုင်ကြီး၊ ခင်ဗျားလက်ထဲကျန်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ငွေထဲက ပီဆို ငွေတစ်သောင်းကို ခင်ဗျားယူလိုက်၊ ခု ကျွန်တော် အသားဝါရောဂါစွဲနေပြီ၊ ကျွန်တော့်အသက်ရှင်ဖို့အတွက် ထောင်အပြင်ကဆေးရုံကြီးကိုပို့ပေးပါ”

ထောင်ပိုင်ကြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အသေအချာစိုက်ကြည့်၏။

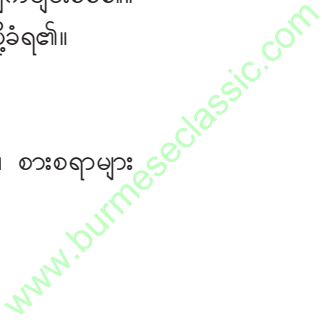
“ပါပီလွန်၊ ငါ မင်းရဲ့ငွေတစ်သောင်းကို မက်လှလို့တော့မဟုတ်ဘူး။ မင်းရဲ့ အနိုင်မခံစိတ်ဓာတ်၊ လွတ်မြောက်မှုအတွက် အသက်ပေးပြီးကြံမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုကြိုက်လို့ အကူအညီပေးတာလို့မှတ်ထား။ ငါသိတယ်၊ မင်း ခု အသားဝါရောဂါဆိုတာ တကယ်မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို အပြင်ဆေးရုံ ငါပို့ဖို့ပြောပေးမယ်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ သတင်းစာတွေက မင်းအကြောင်း ဒီလောက် ရေးကြတဲ့အတွက် တာဝန်ရှိသူတွေက မင်းကို အလစ်ပေးကြတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဆေးရုံက အာဏာပိုင်တွေကလဲ လက်ခံကြပါမလား မသိဘူး”

ထောင်ပိုင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြင်ပဆေးရုံသို့ပို့ပေးရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။ သူကြိုပြောထားသည့်အတိုင်း မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုရဲအစောင့်အကြပ်များစွာဖြင့် ပြင်ပဆေးရုံသို့ခေါ်သွား၏။ လူနာတင်စင်ပေါ်ကမချဘဲ ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ရောဂါလက္ခဏာများကို အသေအချာစစ်ဆေး၏။ ဆီးကို ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ပို့ပြီး ချက်ချင်းစစ်၏။ ကျွန်တော် နှစ်နာရီပြည့်အောင်ပင် နေခွင့် မရ၊ အကျဉ်းထောင်သို့ ပြန်အပို့ခံရ၏။

ယနေ့ အောက်တိုဘာလ (၁၉) ရက်နေ့။

ကြာသပတေးနေ့။

ဂျိုးဇက်ဒီဂါ၏မယား အင်နီ ကျွန်တော့်ထံအလည်ရောက်လာ၏။ စားစရာများ

၁၆၄

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

လည်း ကျွန်တော့်အတွက်ပါလာ၏။ သူမနှင့်အတူ အဖော်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်လည်း ပါ၏။ ဂျိုးဇက်ဒီဂါမိသားစု၏ကျေးဇူးများမှာ တကယ်တော့ ဆပ်၍ပင်ကုန်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်အပေါ်၌ မယုံနိုင်လောက်အောင် ကောင်းလှ၏။

အင်နီက ကျွန်တော့်ကို ပြောပါသည်။

“ပါပီလွန် . . ရှင့်လွတ်မြောက်မှုအတွက် ရှင်ကြံ့ခွဲတဲ့နည်းတွေကတော့ လူသား တစ်ယောက်ကြံနိုင်သမျှကုန်ပြီလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ခု ကြံပြီးတာတွေ လောက်နဲ့ မကျေနပ် သေးလို့ . . ရှင် ဆက်ကြံချင်သေးတယ်ဆိုရင်တော့ ထောင်နံရံကြီးကို ဖောက်ခွဲဖြိုချပစ်တဲ့ တစ်နည်းပဲ ရှိတော့မယ်ထင်တယ်”

အင်နီက ရယ်စရာပြောခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်အတွက် ရယ်စရာမဟုတ်။ ဤနည်းကို လက်တွေ့သုံးကြည့်ရန်အတွက် ချက်ချင်းစိတ်ထဲ၌ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

“အင်နီ . . ဂျိုးဇက်ကို ကိုယ့်ကို ခုလာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့မှာ လာတွေ့ဖို့ ပြောပေး ပါလား”

“ပြောလိုက်မယ်လေ”

အင်နီတို့ ပြန်သွား၏။

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မှာထားသည့်အတိုင်း ဂျိုးဇက် ရောက်လာ၏။

“ဂျိုးဇက် . . ကျွန်တော့်ကို ယမ်းဘီးလူးတစ်ထုပ်နဲ့ ဒီတိုနေတာတစ်ခု၊ ဖြူးစ်တစ်ခု ရှာပေးနိုင်မလား”

“ရပါတယ်။ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ထောင်နံရံကို ဖြိုချင်လို့”

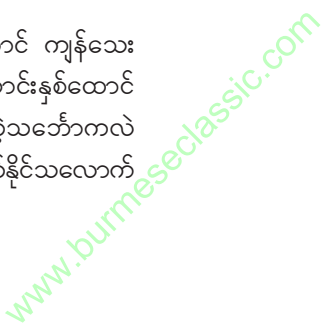
“ဖြိုချင်လို့ . . .”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုဗျာ ကျွန်တော်အကြံကထောင်နံရံထဲ ယမ်းဘီးလူးတွေမြှုပ်ပြီး နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာကိုဖြိုချမယ်။ ခင်ဗျား ကားသမားတစ်ယောက်ရှာပြီး ထောင် အရှေ့နားကလမ်းမပေါ်မှာ စောင့်ထားခိုင်း၊ ခုလာမယ့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကစပြီး မနက်(၈)နာရီက ညနေ(၆)နာရီအထိ လမ်းမပေါ်မှာ နေ့တိုင်း ရပ်ပြီးစောင့်ထားခိုင်း၊ အလုပ်ဖြစ်ရင်ဖြစ်တဲ့နေ့မှာ သူ့ကို ပီဆိုငွေ ငါးထောင်ပေးမယ်။ မဖြစ်တဲ့နေ့ဆိုရင်တော့ သူတစ်နေ့လုံးလာစောင့်နေရ တဲ့အတွက် စောင့်ခ တစ်နေ့ ပီဆိုငွေငါးရာပေးမယ်။ ခင်ဗျား လူရှာပြီးရအောင်ကြံပေးစမ်းပါ။ ဒါ ကျွန်တော့်အဖို့ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပဲ။ ယမ်းဘီးလူးတွေကိုတော့ ခုလာမယ့် အင်္ဂါနေ့မှာ ကျွန်တော့်ဆီလာပို့ပေး၊ ကားသမားကိုပြောပြထားဗျာ။ ကျွန်တော်က လမ်းလျှောက်နိုင်တဲ့လူ မဟုတ်တော့ ကိုလံဘီယာအကျဉ်းသားတစ်ယောက်ယောက် ကျွန်တော့်ကိုထမ်းပြီး သူ့ကားဆီ ခေါ်လာဖို့ စီစဉ်ထားရတယ်လို့”

ဂျိုးဇက် ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွား၏။

ထိုနေ့ညနေ ငါးနာရီတွင် ဘုရားခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်သွားပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။

“ထောင်ပိုင်ကြီး . . ခင်ဗျားဆီမှာ ကျွန်တော့်ငွေတစ်သောင်းငါးထောင် ကျန်သေး တယ်မဟုတ်လား။ သုံးထောင်ကို ခင်ဗျားယူလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို တစ်သောင်းနှစ်ထောင် ပြန်ပေးပါ။ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်ကိုတစ်ကျွန်းပြန်ပို့ဖို့ လာခေါ်တဲ့သင်္ဘောကလဲ ရောက်လာတော့မယ်။ အချိန်မီ ကျွန်တော့် မိသားစုဆီလဲ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက်

ငွေပြန်ပို့ပေးလိုက်ချင်သေးတယ်”

“မင်း ဘယ်တော့ လိုချင်သလဲ”

“ဒီနေ့”

သူ ဘာမျှ ကျွန်တော့်ကိုမေးခွန်းအထူးမထုတ်ပါ။ ကျွန်တော် တောင်းသမျှငွေကို အလွယ်တကူပင် ပြန်ပေး၏။

ငွေ လက်ထဲရောက်ပြီ။

ကျွန်တော် ထိုနေ့မှာပင် ကျွန်တော်နှင့်ပထမတစ်ကြိမ်ပြေးစဉ်က အတူလိုက်ရန် သဘောတူခဲ့သော ကိုလံဘီယာအကျဉ်းသားအား ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကိုပြောပြ၏။ ကျွန်တော့်ကိုထမ်းပြီး အပြင်တွင်စောင့်နေသောကားအထိရောက်အောင် ပြေးနိုင် မပြေးနိုင် ကိုမေး၏။ ကိုလံဘီယာမှာ အလွန်သန်သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို မကြည့်ပြီး ပြေးနိုင် သည်ဟု ပြော၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မာကျူးရက်အား ကျွန်တော့်လာဘ်ငွေကို လက်ခံ ဖူးသော ကျွန်တော်ထွက်ပြေးသည့်ညက ပြန်မိစဉ် ရက်ရက်စက်စက် ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်ဖူး သောအစောင့်ကင်းသမားတပ်ကြပ်ကြီးကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးရောက်လာ၏။

“ဒီမှာ. . တပ်ကြပ်ကြီး၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် သုံးမြှောင်လွန်အကောင်းစားတစ်ခုနဲ့ အုတ်ဖောက်တဲ့စူး ခြောက် ချောင်းလောက်လိုချင်တယ်။ ခင်ဗျားကြံစမ်းပါ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပီဆိုငွေ နှစ်ထောင် ပေးမယ်”

“ငါ့မှာ လောလောဆယ် စိုက်ဝယ်စရာငွေ မရှိဘူး”

“ရော့. . ဒီမှာ ပီဆိုငွေငါးရာယူသွား၊ ဒီငွေနဲ့ရှာဝယ်ခဲ့။ ဘယ်တော့ရမလဲ။ မနက်ဖြန် ရမလား”

“ရမယ်။ မနက်ဖြန်နေ့လယ်တစ်နာရီ ကင်းလဲတဲ့အချိန်မှာ မင်းလက်ထဲ ရောက် အောင်ပို့ဆောင်ပေးမယ်။ မင်း ငွေနှစ်ထောင်သာ အသင့်လုပ်ထား”

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်မှာလိုက်သည့်ပစ္စည်းအားလုံး တပ်ကြပ်ကြီးထံမှ ရ၏။

ထိုအင်္ဂါနေ့တွင် ဂျိုးဇက်ဒီဂါ မပေါ်လာပါ။ ကျွန်တော် တစ်နေ့လုံး မျှော်နေ၏။ ညထောင်ပိတ်ခါနီးမှ လူတစ်ယောက်ရောက်လာ၏။ ပြင်သစ်လူမျိုး ဖြစ်၏။

“ဂျိုးဇက်က ခင်ဗျားကို ဒီပေါင်မုန့် ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်”

ပေါင်မုန့်တွင်း၌ဘာပါသည်ကို ကျွန်တော်ချက်ချင်း မှန်းဆ၍ရ၏။

“ရော့. . ဒီမှာ ကားသမားအတွက် နေ့တွက်ကငွေနှစ်ထောင်၊ လေးရက်စာ၊ ဂျိုးဇက်ကို ပြောပြီးသား”

“ဂျိုးဇက်ကမှာလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားကိုစောင့်နေမယ့်ကားသမားနာမည်က ဒီအအိုတဲ့။ ကိုလံဘီယာလူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ပီရူးလူမျိုး။ ဒီကားသမားနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ အားလုံးစိတ်ချတဲ့”

ပေါင်မုန့်ခြင်းအတွင်း၌ အခြားစားစရာများအပြင် စီးကရက်ဘူးများလည်းပါ၏။

ကျွန်တော်က ဧည့်ခန်းဝအစောင့်ထောင်အမှုထမ်းကို စီးကရက် တစ်ဘူး ပေးလိုက်၏။
ကျွန်တော့်ခြင်းကို သူ လုံးဝမရှာတော့ပါ။

လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများ စုံလေပြီ။

ယမ်းဘီလူးမြှုပ်ရန်အတွက် ထောင်အုတ်ရိုးနံရံတွင် အပေါက်ဖောက်သည့် အလုပ်ကို
ကိုလံဘီယာအကျဉ်းသားတစ်ယောက်က တာဝန်ယူ၏။

“မင်း. . . ဟိုအစောင့်ကင်းတဲမြောက်ဘက်နားက လွတ်နေတဲ့နံရံအပိုင်းကို
မြင်တယ်မဟုတ်လား။ မနက်ဖြန်ဆယ်နာရီလောက်ဆိုရင် တဲအပေါ်က အမိုးအရိပ်က
အဲဒီနေရာမှာကျနေမယ်။ ကင်းသမား အသေအချာလှမ်းမကြည့်ဘဲ မြင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။
အဲဒီနေရာမှာ မင်းအပေါက်ဖောက်”

“လွန်ဖောက်သံမကြားအောင်ကော ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

“ဒါကအလွယ်လေးပါ။ မင်း ဟိုပန်းပဲလုပ်တဲ့အကောင်တွေထဲက နှစ်ယောက်ကို
အဲဒီအချိန်မှာ သံချောင်းတစ်ချောင်းကိုယူလာပြီး ဖြောင့်အောင် တူနဲ့ထုနေလို့ပြော။
အဲဒီတူသံသာရှိရင် ကင်းသမား မင်းလွန်သံကို ဘယ်လိုမှ မကြားပါဘူး”

မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင် နောက်တစ်နေ့၌ ထောင်နံရံ၌ယမ်းဘီလူးသိပ်ရန်
ချောချောမောမောအပေါက်ဖောက်နိုင်၏။ ယမ်းဘီလူးရိုသမှုကို ထိုအပေါက်ထဲ အကုန်သိပ်
ထည့်လိုက်၏။ ဒီတိုနေတာနှင့်ဖြူစင်မှုကိုလည်း တပ်ထားလိုက်လေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အစီအစဉ်
မှာ ယမ်းဘီလူးပေါက်ကွဲ၍ ထောင်နံရံ၌ အပေါက်ကြီးဖြစ်သွားသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့
တွင် ပါသမျှအကျဉ်းသားအားလုံး ထိုအပေါက်အတိုင်းထွက်ပြီး ထောင်ပြင်ရောက်အောင်
ပြေးကြမည်။ ကလိုဆီ နှင့်မာကျူးရက်မှာ အပြင်၌စောင့်နေသောကားဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်အတူ
ဆက်ပြေးကြမည်ဖြစ်၏။ ကျန်ကိုလံဘီယာအကျဉ်းသားများမှာမူ သူတို့နည်း သူတို့ဟန်ဖြင့်
ဆက်ပြီး သူတို့လွတ်မြောက်ရေးကို ကြိုးပမ်းကြမည်။

ယမ်းဘီလူးမဖောက်ခွဲမီလေးတွင် ကျွန်တော်နှင့်ပြေးဖော်ပြေးဖက် ကိုလံဘီယာ
အကျဉ်းသားအားလုံးကို လှမ်းအော်လိုက်သေး၏။

“ရဲဘော်တို့၊ ခု တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်အတွင်းမှာ ဟိုနားကထောင်နံရံကြီး ပေါက်ကွဲ
တော့မယ်။ နံရံပေါက်ကွဲတာနဲ့ ပွင့်သွားတဲ့အပေါက်အတိုင်း ငါတို့တော့ ပြေးတော့မယ်။
မင်းတို့လိုက်ပြေးချင်လဲပြေး၊ မပြေးချင်လဲ မင်းတို့သဘောပဲ”

ယမ်းဘီလူး ပေါက်ကွဲလေပြီ။

ပေါက်ကွဲသံမှာ ထောင်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကိုသာမက တစ်ခရိုင်လုံးကိုပင် တုန်
သွားစေသလားမသိ။ ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးမြည်ဟည်းပြီး ငလျင် လှုပ်သလို တုန်သွား
၏။ ထောင်နံရံပေါ်မှ အစောင့်ကင်းတဲတစ်ခုပြိုကျသွား၏။ ကင်းသမားမှာ တလိမ့်ခေါက်
ကွေးလွင့်စဉ်ထွက်သွား၏။ အက်ကြောင်းကြီးမှာ ကြီးလွန်းသဖြင့် ထောင်အပြင်မှ လမ်းမပေါ်
သွားလာနေသော လူအများကိုပင် တိုးလျှိုပေါက်မြင်တွေ့နေရလေပြီ။ သို့သော် ပြဿနာမှာ
ထိုအက်ကွဲကြောင်း အပေါက်မှာ လူတစ်ယောက် ထွက်နိုင်သည့်အထိ မကြီး။

“ကံ”။ ဆိုးလိုက်သည့်ကျွန်တော့်ကံ။ ကြံထားသလိုအားလုံးဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ လူထွက်နိုင်
လောက်သောအပေါက်ကို မဖောက်ခွဲနိုင်ခဲ့။ ဤကံတရားမှာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ကျွန်းသို့
ပြန်မရောက်ရောက်အောင် ဖန်တီးနေသည့်ကံတရားဟု ပင်ဆိုရပေတော့မည်။

ထောင်အမှုထမ်းများ ချက်ချင်း ပျာယာခတ်သွား၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးကမူ ဘယ်သူ

လက်ချက်ဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်းသိ၏။

“ပြင်သစ်ရေး . မင်းလောက်ကြံနိုင်တဲ့လူတော့ ငါမမြင်ဖူးဘူးဟေ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါကတော့ မင်းနောက်ဆုံးလုပ်နိုင်တာပဲလို့ ငါထင်တယ်”

တာဝန်ကင်းမှူးနှင့် သူ့တပည့်များကလည်း ကျွန်တော့်ကိုရိုက်မည် တကဲကဲ လုပ်နေ၏။ ခက်သည်မှာ ကျွန်တော့်မှာ လူမမာ၊ ခြေနှစ်ဖက်လုံးကျိုးနေပြီး ထိုင်နေရာမှပင် ထနိုင်သူမဟုတ်။ ဤသို့သောလူမမာကြီးကို သူတို့ အဘယ်သို့ရိုက်ကြမည်နည်း။ ဒီကြားထဲ ထောင်ပိုင်ကြီးကလည်း ကျွန်တော့်လူမဟုတ်ပေလား။ ချက်ချင်း အက်ကွဲသွားသည့် ထောင်နံရံအနီးတွင် အတွင်းခြောက်ယောက် အပြင်ခြောက်ယောက် အစောင့်ချလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်က မည်သူ့ကိုမျှ ဒုက္ခပေးချင်သဖြင့် ဤဖောက်ခွဲမှုတစ်ခုလုံးမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဝန်ခံလိုက်၏။ ကံကောင်းသည်မှာ ယမ်းဘီလူး ပေါက်၍ ထောင်နံရံပေါ်မှ ပြိုကျသွားသော ကင်းတဲမှ တလိမ့်ခေါက်ကွေး မြေကြီးပေါ် ကျ သွားသည့် ကင်းသမားမှာ မည်သည့်ဒဏ်ရာမျှ မရပါ။

အခန်း (၁၅)

တစ်ကျွန်းသို့ နောက်တစ်ခေါက်

နောက်သုံးလအကြာတွင် တစ်ကျွန်းမှ ကျွန်တော်တို့ကိုအခေါ်လာသည့် သင်္ဘော ရောက်လာ၏။ နေ့စွဲမှာ အောက်တိုဘာလ (၃၀)ရက်နေ့ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ကို လာရောက်လက်ခံခေါ်ယူသည့်အဖွဲ့တွင် ထောင်ဝါဒါ သုံးယောက်သာပါ၏။ အားလုံး အဖြူရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ထား၏။ လက်မခံမီ ရှေးဦးစွာ ကျွန်တော်တို့၏အမှတ်အသားများကို စနစ်တကျစစ်ဆေး၏။ လက်ဗွေ ပုံစံစုံယူ၏။ ဓာတ်ပုံရိုက်၏။ နောက်ဆုံး အားလုံးကျေနပ်လောက်မှ ပြင်သစ် ကောင်စစ်ဝန်က ကျွန်တော် တို့အဖွဲ့ကို လက်ခံကြောင်း ကိုလံဘီယာအာဏာပိုင်များရှေ့တွင် လက်မှတ်ထိုးယူလိုက်၏။

လာခေါ်သော ထောင်အမှုထမ်းအားလုံးပင် ကျွန်တော်တို့ကို ကောင်းစွာဆက်ဆံ ၏။ ကိုလံဘီယာအာဏာပိုင်များရှေ့၌ ရိုင်းပုသောစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော။ မြင်ရသူအားလုံး အံ့ဩနေကြ၏။ သူတို့အဖွဲ့ထဲမှ တာဝန်ခံဗိုလ်မှူးဘိုရယ် ဆိုသူက ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးမှ ဒဏ်ရာများကို လာစစ်ဆေးကြည့်၏။ သင်္ဘောပေါ် ရောက်မှ စနစ်တကျ ဆက်ကုသပေးမည် ဟု ပြော၏။

သင်္ဘောပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ အလွန်ကျဉ်းသော အချုပ်ခန်း တွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ကိုထည့်၏။ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သံခြေချင်းခတ်၏။ လမ်းခရီး တစ်လျှောက်မှာ ရာသီဥတုဒဏ်ကလည်း ပူပြင်းဆိုးရွားလှသဖြင့် အလွန် ဆင်းရဲလှ၏။

ထူးခြားသည့်အဖြစ်အပျက်ဟူ၍ ဒရီနီဒတ်ကျွန်းတွင် ကျောက်မီးသွေး ဖြည့်၏။ ထိုကျွန်းမှာ အင်္ဂလိပ်ပိုင်ကျွန်းဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်အရာရှိတစ်ယောက်တက် လာပြီး သင်္ဘောကို စစ်ဆေး၏။ သံခြေချင်းခတ်ထားသော ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို မြင်လျှင် ပင်လယ်ခရီး၌ အကျဉ်းသားကို အင်္ဂလိပ်ဥပဒေအရ သံခြေချင်းခတ်ခွင့်မရှိ၍ သူတို့ပိုင်နယ်သို့ရောက်နေချိန် အတွင်း သံခြေချင်းများကိုဖြုတ်ခိုင်း၏။ ကျွန်တော်ကလည်း အင်္ဂလိပ်ပိုင်နက်မြေအတွင်းအမှု ဖြစ်ပြီး ကျန်နေရစ်အောင် အင်္ဂလိပ်အမှုထမ်းတစ်ဦးကို အကြောင်းမရှိဘဲ ပါးလှမ်းရိုက်ပြီး

လက်ရောက်မှု တစ်ခုကို ကျူးလွန်လိုက်၏။

အမှုမလုပ်ပါ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က “ပြင်သစ်ဂီရာနာတစ်ကျွန်းကို အပို့ခံရမည့် အကျဉ်းသားကို လက်ရောက်မှုကျူးလွန်ရုံလောက်နဲ့ တို့ကမ်းပေါ်ကတရားရုံးခေါ် သွားပြီး တရားစွဲလား ဘာလားမလုပ်တော့ပါဘူး။ အလုပ်ရှုပ်ရုံပဲရှိမယ်။ တစ်ကျွန်း သွားရမယ့်ပြစ်ဒဏ် ထက်ကြီးတာကို တို့လဲ ပေးနိုင်တာမဟုတ်ဘူး” ဟုပြော၏။

ကျွန်တော် မည်သို့ကြံကြံ ဘာမျှ အရာထင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

တစ်ကျွန်းမှ လွတ်မြောက်နေသည့်ဆယ့်တစ်လကျော်မျှအချိန်အတွင်း ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့်ဘဝခရီးကိုလည်း အမျိုးမျိုးပြန်တွေးနေမိ၏။ တကယ်တော့ ယခု ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသည့်သင်္ဘောဆိပ်နှင့်ဘာမျှမဝေးသောခရီးတွင် ကျွန်တော်တို့အပေါ် အလွန်ကောင်းခဲ့ဖူးသည့်ရှေ့နေ မစ္စတာ ဘရောင်းတို့မိသားစုနေ၏။ မစ္စတာဘရောင်းတို့ မိသားစုကိုခွဲခွာခဲ့ပြီးနောက် ကူရာကားအနွှံ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သောင်တင်နေစဉ် ကျွန်တော်တို့ အပေါ် အလွန်ကောင်းခဲ့သော ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးကိုလည်းသတိရမိပြန်၏။ နောက် အင်ဒီးယန်းလူရိုင်းတို့ထံသို့ ကျွန်တော်အတွေးများရောက်သွားပြန်၏။ ကျွန်တော့် မယား များကိုသတိရမိပြန်၏။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ထက်မိုက်သည့်သူ လောက တွင်ရှိတော့ မည်ဟုပင် ကျွန်တော်မထင်တော့ပါ။ တွေးကြည့်လျှင် အသည်းနှာစရာကောင်းလှ၏။ ကိုယ့်အပေါ်တွင် မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နှင့်ချစ်ခဲ့သော မယားများကိုစွန့်ပြီး ယဉ်ကျေးပါသည် ဆိုသော လူယုတ်မာလောကကြီးသို့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မိသည်။ မိုက်လှဘိလေခြင်း။ ခုဆိုလျှင် ကျွန်တော့်မယားများမှာလည်း သားသမီးများ မွေးဖွားပြီးကြလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့တစ်ကျွန်းထောင်မှဖောက်ပြေးစက ပင်လယ်ခရီးဖြတ်ကူးနိုင်အောင် ကျွန်တော့်ကိုအကူအညီပေးခဲ့သော ခိုကျွန်းမှအရေပြားရောဂါသည် အနုများကိုလည်း သတိရမိ၏။ သူတို့ကျေးဇူးလည်း ကျွန်တော့်အပေါ်၌ ကြီးလှပါပေသည်။ တကယ်တော့ ဆယ့်တစ်လကျော်အတွင်း တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ဖူးသောအများစုမှာ ကျွန်တော့်အပေါ်၌ ကောင်းသူ များပါသည်။ ဘယ်လိုယံကောင်စစ်ဝန်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော့်ကို လောကဓရ်အတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ပေးခဲ့သူဖြစ်၏။ ဂျိုးဇက်ဒီဂါ၏အကူအညီပေးခဲ့မှုများကိုကား အထူးစာဖွဲ့နေစရာပင် မလိုတော့။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်၏အောင်ပွဲမရနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်တော်၏ဆိုးလှသော ကုသိုလ်ကံတရား ကြောင့်သာဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် မည်သို့မျှမငြင်းနိုင်ပါ။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းလာ၏။

တစ်ကျွန်းသို့ ပြန်ရောက်တော့မည်။

ကျွန်တော်တို့ကို သယ်ဆောင်လာသည့် “မာနာ” အမည်ရှိသင်္ဘောသည် တစ်ကျွန်းဆိပ်ကမ်းကိုဆိုက်ရန် ဦးတည်နေလေပြီ။ ကျွန်တော့်ရဲဘော်အားလုံး ရင်ထဲ၌ နာကြည်းမှုအသီးသီးနှင့် မည်သူမျှစကားမပြောနိုင်ကြ။ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် အဝေးသို့သာ ငေးကြည့်နေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ကိုလာခေါ်သော ဝါဒါများကမူ သူတို့မိသားစုများရှိသော တစ်ကျွန်းသို့ ပြန်ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်၍ ဝမ်းသာနေကြ၏။ အပြန်ပင်လယ်ခရီး တစ်လျှောက်လုံးမှာ အလွန်လှိုင်းထန်၏။

အခန်း (၁၆)

(၁၉၃၄) ဇန်နဝါရီလ ၁၆ ရက်

ဆိပ်ကမ်းတွင် လူများ အုံ့နေ၏။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို မျောက်ပွဲကြည့်သလိုပိုင်းကြည့်နေကြ၏။ မိုင် ထောင်ချီ
ဝေးသည်အထိ ပင်လယ်ခရီးကိုဖြတ်ပြေးနိုင်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့အပေါ် အလွန်စိတ်ဝင်စား
နေကြပုံရ၏။

“ဟိုခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာနဲ့ကောင်က ပါပီလွန်ဆိုတာ၊ သူ့နောက်က ကောင်က
ကလိုဆီ၊ ဟိုတစ်ယောက်က မာကျူးရက်ဆိုတာ”

သူတို့အချင်းချင်း ပြောနေကြသောစကားသံများကိုလည်း ကျွန်တော်တို့
အတိုင်းသားကြားနေကြ၏။

အကျဉ်းထောင်အတွင်းသို့ရောက်လေပြီ။ ထောင်သားအားလုံးကို တန်းစီရပ်ခိုင်း
ထား၏။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ထိုတန်းစီရပ်နေသောထောင်သားများ ရှေ့တည့်တည့်သို့
လျှောက်သွားခိုင်းပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးက အသံချဲ့စက်ဖြင့် ထောင် သားများကို ဩဝါဒပေး၏။

“အကျဉ်းသားတွေ၊ ခု မင်းတို့မြင်တယ်မဟုတ်လား။ တစ်ကျွန်းက ထွက်ပြေးတဲ့
ကျွန်းသမားကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်တိုင်းပြည်၊ ဘယ်နိုင်ငံကမှ လက်မခံဘူး။ ရောက်သွားတဲ့
နိုင်ငံက တို့ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တွေလက်ထဲကို ပြန်အပ်မှာပဲ။ မင်းတို့မှတ်ထား။ ငါတို့ကျွန်းက
ထွက်ပြေးလို့ ဘာအကျိုးမှပေါ်စရာလမ်းမရှိဘူး။ နောက်ဆုံး ခု မင်းတို့ရှေ့ကကောင်တွေလိုပဲ
တို့ဆီ ပြန်ရောက်မှာပဲ။ ခု ဒီကောင်တွေကို ငါတို့ ဘာလုပ်မလဲသိလား။ ခုံရုံးဖွဲ့ပြီးစစ်မယ်။
ကြီးလေးတဲ့အပြစ်ဒဏ်သစ်တွေထပ်ပေးမယ်။ နောက် ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ စိန်ကျိုးဇက်ကျွန်းက
အလုပ်ကြမ်းစခန်းကို ပို့မယ်”

ကျွန်တော်တို့ကို အထူးအချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ချက်ချင်းပို့၏။ ကျွန်တော့် ခြေဖဝါး
နှစ်ဖက်မှဒဏ်ရာများမှာ ပင်လယ်ခရီးအတွင်း ပို၍ဆိုးလာ၏။ ဖြစ်စကကဲ့သို့ ပြန်ရောင်
လာ၏။ ထို့ကြောင့် အထူးအချုပ်ခန်းသို့ရောက်သည်နှင့် ဆေးမှူးကိုတွေ့ခွင့်တောင်းရ၏။

ကလိုဆီ၏ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားသောကျိုးနေသည့် ခြေတစ်ဖက်မှာလည်း အခြေအနေ မကောင်းပါ။ ဝါဒါများက ကျွန်တော်တို့ဒဏ်ရာများကိုစစ်ဆေးပြီး ဆေးပေးခန်းသို့ခေါ်သွား၏။ ဆေးပေးခန်း၌ ကျွန်တော့်ရဲဘော်ဟောင်း ဖရန်ကိုဆီလာနှင့်တွေ့၏။ ဆီလာမှာ ဆေးခန်း တာဝန်ကျအကျဉ်းသားတာဝန်ကို ယူခွင့်ရနေတုန်းပင်ဖြစ်၏။ သူနှင့်အတူ သူ့ဆရာဆေးမှူး ဝါဒါလည်း ရှိပါသည်။

“ဆီလာ. . မင်းငါ့ကို ဆေးရုံတင်ပေးလို့ မရဘူးလား”

“သိပ်တော့လွယ်မယ်ထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါကြိုးစားကြည့်ဦးမယ်။ တစ်ကျွန်းက ထွက်ပြေးဖူးတဲ့အကျဉ်းသားကို သူတို့ ဘယ်တော့မှ ဆေးရုံတက်ခွင့် မပေးဘူး”

မှန်သည်။ ကျွန်တော် ဆေးရုံတက်ခွင့်မရ။

ဆီလာက ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးမှဒဏ်ရာများကို အသေအချာဆေးကျောပေး၏။ ဆေးထည့်ပေး၏။ ပတ်တီးသစ်စည်းပေး၏။ နောက် ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း အထူးအချုပ် ခန်းသို့ ပြန်ပို့၏။ အထူးအချုပ်ခန်းမှာ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်စီ သီးသန့်ခွဲထား၏။ ရောမထား။

နောက်တစ်နေ့ အနာဆေးထည့်ရန် ဆေးပေးခန်းသို့ရောက်စဉ် ဆီလာက ကျွန်တော့်ကို မေး၏။

“ပါပီ. . မင်း တခြားအကျဉ်းသားတွေနဲ့ရောနေရမယ့်အခန်းကျယ်ကျယ်ကို မပြောင်းချင်ဘူးလား”

“ပြောင်းချင်တာပေါ့”

မှန်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော် အလွန်အားငယ်ပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် တစ်ယောက်တည်းမနေချင်။ အခြားလူများအနီးတွင် နေချင်၏။

“အေး. . ငါ ကြံကြည့်ဦးမယ်”

ဆီလာ၏ကျေးဇူးကြောင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်အခန်းကျယ်သို့ ပြောင်း ရ၏။ အခန်းကျယ်မှာ လူလေးဆယ်ကိုစုထားသောအခန်းဖြစ်၏။ အထူး အချုပ်ခန်းပင်ဖြစ်၏။ ဤအခန်းတွင်နေသော အကျဉ်းသားအားလုံးမှာ အထူး ခုံရုံးတင်ခံရန်စောင့်နေကြသူများ ဖြစ်၏။ မကြာမီ အထူးပြစ်ဒဏ်သစ်များကို ခံရမည့်သူများပင်။

ယခုအချိန်၌ ကျွန်တော့်တွင်အရေးကြီးဆုံးပြဿနာမှာ ခြေဖဝါးမှဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်းသွားရန်ပင်ဖြစ်၏။ သို့မှ အနာဂတ်လွတ်မြောက်ရေးကြိုးပမ်းမှုများကို ကျွန်တော်ဆက်ကြံရမည်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ခြေဖဝါးမှ ဒဏ်ရာပျောက်အောင် အနည်းဆုံးတစ်လကုရဦးမည်။ နောက် ပြန်သန်စွမ်းရန်မှာ အနည်းဆုံးတစ်လ လေ့ကျင့်ရ ဦးမည်။ တစ်လဖြင့်လည်းရချင်မှရမည်။ နှစ်လလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော့်အခန်းနေဖော်အကျဉ်းသားများမှာ လူစုံဖြစ်၏။ တစ်ကျွန်း ရောက်ပြီးမှ ခိုးမှု၊ လူယက်မှု၊ လူသတ်မှု၊ ထွက်ပြေးရန်ကြံမှုစသည့်ပြစ်မှုသစ် တစ်ရပ်ရပ်ကိုကျူးလွန်ထားသူ များဖြစ်၏။ ညဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင် လူလေးဆယ်မှ နှစ်ဆယ်စီခွဲပြီး သစ်သား အိပ်စင်ကွပ်ပျစ်ရှည်ကြီးများအပေါ်၌ အိပ်ရ၏။ ခြေထောက်တစ်ဖက်စီကို သံကြိုးများဖြင့် ချည်ပြီး သံကြိုးအစကို အိပ်စင် ခြေရင်းမှသံဘားတန်းကြီးတွင် သေ့ခတ်ထား၏။ ည ခြောက်နာရီမှစသောခတ်ပြီး မနက်ခြောက်နာရီထိုးမှပြန်ဖြေပေး၏။ နေ့ဘက်တွင်မူ အပြင် ထွက်ခွင့်မရသော်လည်း အခန်းတွင်း၌ လွတ်လပ်စွာနေခွင့် စကားပြောခွင့်ရ၏။ ကျွန်တော်

အတွက် ပျင်းချိန်မရှိပါ။ ကျွန်တော် တစ်ကျွန်းမှထွက်ပြေးစဉ် လမ်း၌တွေ့ကြုံခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများကို သိချင်၍လာမေးသူ တစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦး ကျွန်တော့် ဘေးတွင် အမြဲ ရှိ၏။ ကျွန်တော့်ဇာတ်ကြောင်းကိုပြန်ပြောပြ၍ အင်ဒီးယန်းလူရိုင်းရွာမှ ကျွန်တော့်မယား နှစ်ယောက်ကိုပစ်ပြီး ခရီးဆက်သည့်အခန်းရောက်လျှင် နားထောင်သူတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းအပြစ်တင်ကြ၏။ သူတို့သာဆိုလျှင် ထိုရွာ၌ပင် တစ်သက်လုံးနေကြတော့မည်ဟုပြော၏။ မှန်သည်။ ကျွန်တော် ပြိုင်မငြင်းပါ။ အားလုံးမှာ ကျွန်တော့်အမှားများသာ မဟုတ်ပေလား။

တစ်ကျွန်းသို့ပြန်ရောက်ခဲ့သည်မှာသုံးပတ်ရှိသွားလေပြီ။ ခြေနာအနည်းငယ် သက်သာသဖြင့် ဘေးမှအမိတစ်ခုခုကိုကိုင်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းစမ်းလျှောက်နိုင်သည့် အဆင့်ကိုလည်း ရောက်လာလေပြီ။

ပဏာမစုံစမ်းစစ်ဆေးသည့်ခုံရုံးတွင် တစ်ကျွန်းဆေးရုံမှ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ပြေးစဉ် မေ့နေအောင်ရိုက်ပစ်ခဲ့မိသော ထိုည၏တာဝန်ကျပါဒါသုံးယောက်နှင့်ပြန်တွေ့၏။ သူတို့ သုံးယောက်လုံးပင် ကျွန်တော်တို့ကိုပြန်မိပြီး တစ်ကျွန်းပြန်ရောက်လာခြင်းအတွက် အလွန်ဝမ်းသာနေကြ၏။ ကလဲ့စားပြန်ချေချင်သည့် အသွင်သဏ္ဍာန်များမှာလည်း သူတို့ မျက်နှာတွင် အထင်အရှားပေါ်နေ၏။ သူတို့ သုံးယောက်လုံးပင် ကျွန်တော်တို့ လွတ်မြောက်မှု အတွက် အပြစ်ဒဏ်အကြီးအကျယ်ခံရ၏။ ပြင်သစ်အမိနိုင်ငံသို့ပြန်နေခွင့်ရမည့် ခွင့်ရက်ရှည် ခြောက်လ ဆုံး၏။ တစ်နှစ် အထူးအပိုလစာအဖြစ်ခံရ၏။ သူတို့ အဘယ်သို့ ကျေနပ်ကြ မည်နည်း။

ပဏာမစုံစမ်းစစ်ဆေးမှု၌ ကျွန်တော်တို့ကိုအဓိကထား၍စစ်မေးသည်မှာ “ပင်လယ်ကိုဖြတ်ကူးနိုင်ခဲ့သောလှေကို အဘယ်သို့ရခဲ့သလဲ”ဟူသော မေးခွန်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ အမှန်ကိုမဖြေပါ။ အမျိုးမျိုးလုပ်ကြံပြီးအဖြေပေးခဲ့ကြ၏။ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး ဥက္ကဋ္ဌက ကျွန်တော့်အပေါ် လုံးဝမကျေနပ်။ ကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ် မရရအောင် သူလုပ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်၏။

ကျွန်တော့်အခြေအနေမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပိုသက်သာလာပါသည်။ ဆီလာ၏ကျေးဇူးကြောင့်ပင်။ ဆီလာသည် မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် ကျွန်တော့်ထံ လာပြီး အနာသက်သာအောင်အမျိုးမျိုးပြုစုပေး၏။ နှိပ်ပေး၏။ ကျွန်တော့်အခန်းဖော်များ ကလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် အလွန်ကောင်းကြရွာပါသည်။ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက် လေ့ကျင့်သည့်အခါတိုင်း ကူတွဲပေး၏။ သူတို့ အားလုံးပင် ကျွန်တော်၏ပင်လယ်ပြင်ကြီးအား ဖြတ်ကျော်ပြီး လွတ်မြောက်ရေးအတွက် စွန့်စားဝံ့ခဲ့ကြသည်ကို ချီးမွမ်း၍မဆုံးကြ။ အချို့က လူတွဲပေးရုံတွင် မဟုတ်၊ ဆီလာ ချန်ထားသော အရောင်လျော့စေနိုင်သည့်ဆီများဖြင့် ကျွန်တော့် ခြေဖဝါးများကို ပြန်သန်လာစေရန် ကူနှိပ်ပေးကြ၏။

အခန်း (၁၇)

အာရပ်နှင့် ပုရွက်ဆိတ်

ကျွန်တော်နှင့်အတူနေသော အကျဉ်းသားများအတွင်း၌ လူထူးအကျဉ်းသား နှစ်ယောက်ရှိ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မည်သူနှင့်မျှစကားမပြော။ သူတို့ အချင်းချင်းသာ ပြော၏။ ပြောသည့်အခါ၌လည်း ဘယ်အခါမျှ ကျယ်ကျယ်မပြော၊ နှစ်ကိုယ်ကြားရုံမျှ ပြောတတ်၏။ တစ်နေ့တွင် ဆီလာယူလာသည့် အမေရိကန် စီးကရက်များထဲမှ နှစ်လိပ်ကို သူတို့ကို ကျွန်တော်ပေးလိုက်၏။ နှစ်ယောက်လုံးပင် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြန်ပြောပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့မှာပင် မီးညှိသောက်ကြ၏။

“ဆီလာနဲ့ခင်ဗျား တော်တော်ခင်သလား”

နှစ်ယောက်ထဲမှတစ်ယောက်ကကျွန်တော့်ကိုပထမဆုံးစကားပြော၏။

“ခင်တယ် သိပ်ခင်တာပေါ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့သစ္စာအရှိဆုံးရဲဘော်ဟောင်းတစ်ယောက်ပါ”

“ကောင်းတယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့သေဒဏ်ကျခဲ့ရင် ကျတဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ စအိုထဲမှာဝှက်ထားတဲ့ငွေတွေကိုသူ့ဆီကပဲတစ်ဆင့် ခင်ဗျားဆီ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဘာ . . . ငွေပို့ခိုင်းမယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့သေဒဏ်ကျသွားပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိတဲ့ငွေ ကလဲ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘာမှအသုံးကျတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကိုပေးရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ခင်ဗျားရဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့စွန့်စားမှုတွေကိုဂုဏ်ယူပြီး သဘောကျလွန်းလို့ နောက် တစ်ကြိမ်ထပ်ကြံရင် အသုံးချနိုင်အောင်အတွက်ပါ”

“ခင်ဗျားတို့က တကယ်သေဒဏ်ကျနိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိလို့လား”

“ရှိရုံတင်မကဘူး။ ကျဖို့ သေချာသလောက်ပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာပြုလို့ ခင်ဗျားတို့ကိုသီးသန့်မခွဲထားဘဲ ဒီအခန်းထဲ တခြား လူတွေနဲ့ လာစုထားတာလဲ”

“သီးခြား ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ထားရင် ကျွန်တော်တို့ကိုယ် ကျွန်တော်တို့ သတ်သေ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

လိုက်မှာ သူတို့ကြောက်လို့”

“အင်း. . ဒါလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ပြဿနာက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အာရပ်အစောင့်တစ်ယောက်ကို အရှင်လတ်လတ် ပုရွက်ဆိတ်စာ ကျွေးပြီး သတ်ပစ်ခဲ့ကြလို့”

“ပုရွက်ဆိတ်စာကျွေးပြီး သတ်တယ်”

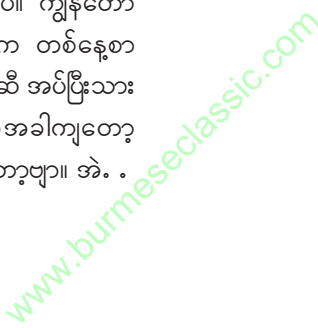
“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လို ကျွေးတာလဲ”

“ပြောရမှာတော့အရှည်ကြီးဗျာ။ တိုတိုပြောရရင် ဖြစ်တာကဒီလို။ ကီလိုမီတာ(၄၂) စခန်းဆိုတာ ခင်ဗျားကြားဖူးလား။ ဒီစခန်းက သစ်ခုတ်ရတဲ့စခန်းဗျာ။ စိန့်လော့ရင့် ဆိုတဲ့ကျွန်းက မိုင်လေးဆယ်အကွာမှာရှိတဲ့စခန်း၊ အဲဒီစခန်းမှာ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ဟာ သုံးကုပပေရိုတဲ့သစ်တုံးတစ်တုံးရအောင် နေ့တိုင်း ခုတ်ရတယ်။ လူတစ်ယောက် တစ်နေ့ သုံးကုပပေရိုတဲ့သစ်တုံးတစ်တုံးရအောင် ခုတ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ အင်မတန်ခက်တာ”

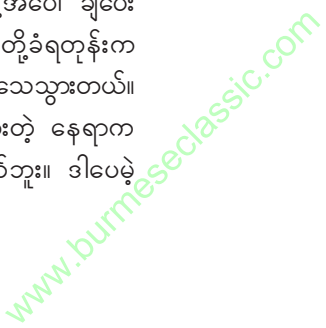
“ခုတ်ပြီးတဲ့ သစ်တုံးကို သူတို့ ဘာလုပ်သလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ဆေးအနီနဲ့လာမှတ်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့အသစ် ဆက်ခုတ် ခိုင်းတယ်။ မသေသေအောင်အလုပ်ကြမ်းခိုင်းတဲ့သဘောပေါ့။ တစ်ယောက်တည်းခုတ်ဖို့ ဆိုတာလဲ မလွယ်ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကူပြီး၊ ညှိပြီးခုတ်မှရတာ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ အမြဲညှိပြီးခုတ်နေကျဆိုပါတော့ဗျာ။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် သုံးကုပပေရိုတဲ့အောင် မရဘူး။ ညနေ ဝါဒါလာစစ်လို့ပြည့်အောင် ခုတ်နိုင် တာမတွေ့တာနဲ့ အဲဒီည ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်လုံး အပြစ်ဒဏ်ခတ်တဲ့အခန်းထဲပိတ်ပြီး ထမင်းမကျွေးဘူး။ ရေမတိုက်ဘူး။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အဲဒီနေ့အတွက် ကိုတာသစ် သာမဟုတ်ဘူး။ မနေ့ကမပြည့်တဲ့သစ်ကိုတာကိုပါ ရအောင်ဆက်ခုတ်ခိုင်းတယ်။ ထမင်း မကျွေး ရေမတိုက်ဘဲ နှစ်ရက်စာကိုတာပါပြည့်အောင်ဘယ်ခုတ်နိုင်မလဲဗျာ။ အဲ. . အဲဒီ နေ့မှာလဲ မရဘူးဆိုပြန်တော့ အဲဒီနေ့ညလဲ ထမင်းမကျွေး၊ ရေမတိုက်ဘဲ နောက်တစ်နေ့မှာ ပထမနေ့အတွက်ရော၊ ဒုတိယနေ့အတွက်ရော လိုနေတဲ့သစ်ကိုတာကို ပြည့်အောင် ဆက် ခုတ်ခိုင်းပြန်တယ်။ ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်ဗျာ။ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းပြီး ဘယ်လောက် ဆင်းရဲမလဲဆိုတာ၊ ဒီလိုအပြစ်ခံနေရတဲ့ အကျဉ်းသားကို သူတို့ကလွတ်ထားတာမဟုတ်ဘူး။ အသေအချာစောင့်ကြည့်နေပြီး မကြာခဏလဲ ခေါ်ခေါ်ရိုက်သေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ဗျာ ပိုပြီးအခံရခက်အောင် နိုးရိုးဝါဒါတောင် အစောင့်မချတော့ဘူး။ အာရပ်အစောင့်တစ်ယောက် ကိုခေါ်ပြီးစောင့်ခိုင်းတယ်။ ညည်းဆဲခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို လာအစောင့်ထားတဲ့ အာရပ်ကလဲ ရက်စက်လိုက်တဲ့ဆီမှာ ကမ်းကုန်ပဲ။ အမျိုးမျိုးနောက်က ကြိမ်နဲ့ရိုက်၊ အစာ မစားရ၊ ရေမသောက်ရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့အနားမှာလာပြီး၊ အစာစားပြ ရေသောက်ပြနဲ့အမျိုးမျိုးမခံချင်အောင် လုပ်တယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လဲ နောက်ဆုံး မခံနိုင်တဲ့အဆုံးမှာ ဘယ်လိုကြံကြလဲဆိုတော့ သူ့ကိုလာဘ်ထိုးရတော့တာပဲ။ ကျွန်တော် တို့ကိုယ်ထဲမှာဝှက်ထားတာက ဖရန့်ငွေသုံးထောင်စီရှိတယ်။ အဲဒီငွေထဲက တစ်နေ့စာ ကိုတာသစ်ကို ဖရန့်ငွေ ငါးဆယ်ပေးပြီး သူ့ဆီကဝယ်တယ်။ သူက ဝါဒါတွေဆီ အပ်ပြီးသား သစ်တွေထဲက ခိုးပြီးဖြည့်ပေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဖရန့်ငွေနှစ်ထောင်ကုန်တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော်တို့လိုနေတဲ့ကိုတာသစ်တွေအားလုံးလည်း ပြည့်သွားရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ အဲ. .

ကိုတာပြည့်လို့ပြန်အဆင်ပြေသွားတဲ့အချိန်ကစပြီး နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့လဲ ဘယ်လို လုပ်လဲဆိုတော့ သစ်ကိုတာခုတ်လို့မပြည့်တဲ့အခါတိုင်း အာရပ် ခိုးပေးတဲ့နေရာကိုသွားပြီး လိုနေတဲ့သစ်ခိုးပြီးဖြည့်ကြတယ်။ လူတွေကလဲ ကြာလာတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့အားတွေကလဲ ယုတ်လာကုန်ပြီ။ အဲဒီမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်လဲဆိုတော့ တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ လိုနေတဲ့ သစ်တွေကို သွားခိုးကြတုန်း အာရပ်က ကျွန်တော်တို့ အနောက်ကလိုက်ချောင်းပြီး နောက် မိရောဆိုပါတော့။ သူက ဖရန့်ငွေငါးရာတောင်းတယ်။ မပေးရင် ဝါဒါတွေကို တိုင်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ သူ့ခိုးချင်းအတူတူမို့ သူတကယ်တိုင်ရဲလိမ့်မယ်မထင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မပေးမိဘူး။ မပေးဘူးဆိုရင်ဘဲ ညနေကျတော့ အာရပ်ကဝါဒါတွေ ခေါ်ပြီး ရောက်လာရော။ ဝါဒါတွေ ကျွန်တော်တို့ကိုညှဉ်းဆဲကြပုံက ပြန်ပြောပြဖို့တောင် မကောင်းဘူး။ လူကို တုံးလုံးချွတ်ခိုင်း၊ နောက် ကျွန်တော်တို့ခိုးထားတဲ့ သစ်တွေကို ခိုးတဲ့နေရာက သစ်ခုတ်တဲ့နေရာရောက်တဲ့အထိ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်သယ်ခိုင်းတယ်။ အာရပ်က ကျွန်တော် တို့ အနောက်ကလိုက်ပြီး သွားတာလာတာနဲ့သွားတာနဲ့ ကြာပွတ်နဲ့နောက်ကရိုက်ခိုင်းတယ်။ အစာနဲ့ရေလုံးဝမပေးဘဲ နှစ်ရက်တိတိ အဲဒီလို ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်သယ်ခိုင်းနေတော့ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်မြေပေါ်ပုံလဲရော၊ လဲတော့ အာရပ်က ကြာပွတ်နဲ့ဆက်ရိုက်၊ နောက်ဆုံး သူဘာလုပ်လဲဆိုရင် လူအသားစားတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်အနီအုံကြီးတစ်ခုသွားရှာခဲ့ပြီး ကျွန်တော် တို့မျက်နှာပေါ်ကိုယ်ပေါ် လိုက်ချပေးတယ်။ ဘယ်လောက် အခံရခက်မလဲဆိုတာ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်းဗျာ။ ဒီပုရွက်ဆိတ်တွေက ကိုယ့်ကိုယ်ပေါ် ကျပြီးပြီဆိုရင် ရိုးရိုး ခါပစ်လို့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ ပွတ်သတ်ပစ်ပြီး သေသွားမှဖယ်လို့ရတာ။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ အမောဆိုပြီး မလှုပ်နိုင် မယှက်နိုင်၊ ဝါဒါတွေက ပုရွက်ဆိတ်တွေနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးပြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ခြေထောက်ကတရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး အမှောင်ခန်းထဲမှာ ဆယ်ရက်သွားပစ် ထားတယ်။ သုံးရက်ကြာရင်ပဲ အသားစားပုရွက်ဆိတ် ကိုက်တဲ့ဒဏ်နဲ့ ကျွန်တော့်မျက်လုံး တစ်ဖက် လုံးလုံးကန်းရော”

“ဆယ်ရက်ပြည့်လို့ အမှောင်ခန်းထဲကထုတ်ပြီး သစ်ပြန်ခုတ်ခိုင်းတဲ့အခါကျတော့ တခြားအကျဉ်းသားတွေက ညဘက် သူတို့ဟာသူတို့ဆွေးနွေးပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကိုအကူအညီပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ နေ့တိုင်း ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကျန်းမာလာတဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့ကိုတာသစ်တွေကို ကူခုတ်ပေးတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံးမသေဘဲ ပြန်ကျန်းမာလာရော၊ ပြန်ကျန်းမာလာတယ် ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲမှာ အပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားတာက ကျွန်တော်တို့အပေါ် အမျိုးမျိုးရက်စက်ထားတဲ့အာရပ်ကို ကလဲစား ချေဖို့ပဲ။ တစ်နေ့တော့ တောနက်နက်ထဲမှာ လူသားစားပုရွက်ဆိတ်အုံကြီးတစ်ခုကို ကျွန်တော် တို့ရှာတွေ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီပုရွက်ဆိတ်အုံရှိတဲ့နေရာကို အသေအချာ မှတ်ထားပြီး အာရပ်ကိုချောင်းပြီး၊ မေ့နေအောင်နောက်ကရိုက်၊ ပုရွက်ဆိတ်အုံရှိတဲ့အထိ သယ်သွား၊ နောက် ကျုပ်တို့ခံရတုန်းကလိုပဲ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးအဝတ်ချွတ်၊ သစ်ပင်ဇောက်ထိုး ဆွဲ၊ နောက် ပေါက်ဆိန်ဖျားနဲ့တစ်ကိုယ်လုံးစားရာလေးတွေပေးပြီး ပုရွက်ဆိတ်အုံကို သူ့အပေါ် ချပေး လိုက်တော့တာပဲ။ အာရပ်ခံရပုံကတော့ ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ၊ ကျုပ်တို့ခံရတုန်းက ထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။ နှစ်ရက်နဲ့တစ်မနက်တိတိ အလူးအလဲဝဋ်ခံပြီးမှ သေသွားတယ်။ ပြဿနာက ဒီအတိုင်းပစ်ထားလိုက်ရင် ကောင်းသား၊ ကျုပ်တို့သတ်ထားတဲ့ နေရာက တောနက်ထဲမှာဆိုတော့ ဘယ်သူမှလဲ အလောင်းရှာတွေ့နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့

၁၇၆

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

ဖြစ်ချင်တော့ ကျုပ်တို့က သတ်ထားတဲ့လက်ရာကိုပိုပြီး အစပျောက်သေချာအောင် ဆိုပြီး အာရပ်အလောင်းကို မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်ဖို့စီစဉ်ကြတယ်။ ဝါဒါတွေကလဲ အာရပ် ပျောက်သွား ကတည်းက ကျုပ်တို့လက်ချက်ပဲလို့အပြတ်ယူဆပြီး ကျုပ်တို့အနောက်က မသိမသာ လိုက် ချောင်းနေကြတယ်။ ကျုပ်တို့ကလဲ မသိဘူး။ ပထမ အလောင်းမြှုပ်ဖို့ ချောင်ကောင်းကောင်း မှာတွင်းတူး၊ နောက် အာရပ်အလောင်းကိုသွားယူတယ်။ အလောင်းက ကျုပ်တို့ သွားယူတော့ အသားကပုရွက်ဆိတ်တွေစားပစ်လိုက်လို့ အရိုးပဲကျန်တော့တယ်။ အဲဒီ အရိုးစုကြီးကို သစ်ပင်က ကျုပ်တို့ပြန်ဖြုတ်၊ နောက် အသင့်တူးထားတဲ့တွင်းမှာ မြှုပ်ဖို့ လုပ်နေတုန်းက လိုက်ချောင်းနေတဲ့ဝါဒါတွေ ကျုပ်တို့ကိုမိတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ် စောစောကပြောတာ အလောင်းနဲ့ကို လက်ပူးလက်ကြပ်မိထားတာမို့ သေဒဏ်ခံရဖို့ပဲ များတယ်ဆိုတာ”

ကျွန်တော် သူတို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ကို အဘယ်သို့ ပေးရမည် မသိပါ။ ထို့ကြောင့် သူတို့အမှုကိုစွန့်ပတ်သက်ပြီး ဘာမျှမဆွေးနွေးတော့။

“ဒါထက် နေပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ တခြားလူတွေကို ဘာပြုလို့စကား လုံးဝမပြောဘဲ နေကြတာလဲ”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကစဉ်းစားကြည့်တယ်။ အာရပ်ကို သတ်ပစ်တဲ့ အတွက်တော့ ဘယ်သူမှကျွန်တော်တို့ကို အပြစ်တင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက်ယုတ်မာတဲ့ အကောင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က ဒီကောင်ကို သတ်ကြတဲ့ဆီမှာ ရိုးရိုးမသတ်ဘဲ အသားစားပုရွက်ဆိတ်ကျွေးပြီး တဖြည်းဖြည်း ညှဉ်းပြီးမှ သတ်တာဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အပေါ်မှာ ဝိုင်းမုန်းပြီး ရန်ရှာကြမှာ စိုးလို့”

“ဟာ. . ဘယ်သူမှရန်မရှာပါဘူး။ တခြားလူတွေရဲ့သဘောတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုရှိမယ်ဆိုတာ အတိအကျမပြောနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော့်သဘောကိုပြောရရင်တော့ ခင်ဗျားတို့လုပ်တာအားလုံးတရားတယ်။ ခင်ဗျားတို့နေရာမှာ ကျွန်တော်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ သတ်ခဲ့သလိုပဲ အဲဒီအာရပ်အစောင့်ကိုသတ်မှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့သုံးပြီးတဲ့နည်းထက် တခြား ရက်စက်တဲ့နည်းရှာလို့ရနိုင်ရင်တောင် ရှာပြီးသတ်ဦးမယ်။ ဘယ်နှယ်ဗျာ လူလူချင်းအပေါ် ဒီလောက်ရက်ရက်စက်စက် ပြုတဲ့အကောင်။ ဒီမှာ ကလဲ့စားချေတယ်ဆိုတာ တရားတာ မတရားတာ၊ တခြား လူတွေလက်ခံနိုင်တာ လက်မခံနိုင်တာ ဘာမှအရေးမကြီးဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်လုပ်တာမှန်တယ်ဆိုတာကို ရင်ထဲနှလုံးထဲက ကိုယ့်ဟာကိုယ် ယုံကြည် ထားဖို့ အရေးကြီးတာ။ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ငွေလဲ အမွေဆက်မခံချင်ပါဘူး။ သေဒဏ်လဲ မခံကြရပါစေနဲ့။ တကယ်လို့ ခံရရင်လဲ ဘာမှဝမ်းနည်းစရာမလိုဘူး။ ကိုယ့်ကို ခေါင်းဖြတ်စက် နဲ့သတ်မှာ။ ခံရလှ စက္ကန့်သုံးဆယ်မပြည့်ဘူး။ သေပြီ။ လူဟာ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပဲ။ ကိုယ့်ရန်သူ၊ ကိုယ့်အပေါ်မကျေနပ်နိုင်တဲ့ ရန်ကြွေးရှိသူကို သတ်ခဲ့တုန်းက သူခံရတာက နှစ်ရက်နဲ့တစ်မနက်ဆိုတော့ နာရီပေါင်း ခြောက်ဆယ်လုံးလုံး၊ တန်တယ်ဗျို့၊ သိပ်တန်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ဘက်က ဘာမှ ရှုံးစရာမရှိတော့ဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူတို့မျက်နှာများဝင်း၍သွား၏။ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်မှု ရသွားကြပုံလည်းရ၏။ သူတို့ မူလထိုင်တတ်သောနေရာသို့ ထပြန်သွားကြ၏။ စကားလည်း နဂိုအတိုင်းပင် မည်သူ့ကိုမျှ ဆက်မပြောပါ။

အခန်း (၁၈)

အပြေးမတော်၍ လူသားစားခဲ့ရ

“ဟေ့. . ခြေတစ်ဖက်ကော”

“ပြုတ်ကြော် လုပ်စားလိုက်ပြီလေ”

တစ်ဖက်အစွန်းမှ မှောင်ကြီးမည်းထဲအော်လိုက်သံဖြစ်၏။ နောက် မိန်းမသံဖြင့် တစ်ယောက်က ဟန်ပါပါဖြင့်. . .

“စားပွဲထိုးရေ၊ အသားကို ပျော့ပျော့လေးလုပ်ပါကွယ်။ ငါက နူးနူးညံ့ညံ့လေးမှ စားချင်တာ။ ငရုတ်ကောင်း မပါစေနဲ့နော်”

ညဘက် အိပ်ပျော်လှအိပ်ပျော်ခင်အချိန်တွင် မကြာခဏ ကျွန်တော်တို့ ကြားရ သောအသံဖြစ်၏။ ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ်ကိုသဘောမပေါက်ပါ။ တစ်ယောက်ယောက် နောက်ပြောင်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်ကိုမူ ကျွန်တော်သိ၏။ သို့သော် မကြာမီ အဓိပ္ပာယ် အပြည့်အစုံ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ခွင့်ရပါသည်။ ပြောပြသူမှာ မာရီးရပ်ဆိုသူ ဖြစ်၏။

မာရီးရပ်မှာ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ့အဖေ တီတန်မှာ ကျွန်တော်နှင့် မြေအောက်လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင်တွဲလုပ်ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့ သူ့အဖေအကြောင်း ပြောကြရင်း သူနှင့်ကျွန်တော် အလွန်ရင်းနှီးသွား၏။

“မာရီးရပ်၊ မင်း တစ်ကျွန်းကထွက်ပြေးဖို့ တစ်ခါမှစိတ်မကူးဖူးဘူးလား”

“စိတ်ကူးမိရုံဘယ်ကမလဲ ပါပီလွန်၊ ကျွန်တော်တို့ အပြေးကောင်းလို့ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုဘဝရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိသေးဘူးလား”

“မသိဘူး”

“ညဘက် မကြာခဏအော်တယ်မဟုတ်လား။ ဟေ့ ခြေတစ်ဖက် ဘယ်ရောက် သွားပြီလဲ၊ ပြုတ်ကြော်လုပ်စားလိုက်ပြီဆိုတာ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကို နောက်ပြီး အော်ကြတာ”

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးဗျာ။ ဖြစ်ကြပုံက ကျွန်တော်တို့လဲ နာမည်ကျော် ကိုလိုမီတာ(၄၂)စခန်းမှာ အညှဉ်းမခံနိုင်လို့ နောက်ဆုံး ထွက်ပြေးကြတယ်။ ပြေးတဲ့အဖွဲ့က အားလုံးခြောက်ယောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်၊ ဒီတီ၊ ဂျင်း၊ ဂီဆီပီနဲ့ နောက် ခြေတစ်ဖက်ပြတ် နေတဲ့လူလိမ်တစ်ကောင်နဲ့ အသက်(၂၃)နှစ် လောက်ရှိတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ဗျာ။ ဒီတီနဲ့ဂျင်းက ညီအစ်ကိုအရင်း၊ ကျွန်တော်တို့စခန်းကလစ်ထွက်လာကြတုန်းကတော့ အားလုံးချောချောမောမောပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပင်လယ်ခရီးကို ဘယ်သူမှကျွမ်းကျင်တာ မဟုတ် တော့ ထွက်ပြီး နှစ်နာရီလောက်ကြာတယ်ဆိုရင်ပဲ ဒတ်ချ်ပိုင် နယူးဂီနီကမ်းဘက်မှာ သောင်တင်ကုန်ရော။ လှေက ကမ်းရောက်ခါနီးမှမှောက်သွားပြီး လှေပေါ်ကရိက္ခာတို့၊ အဝတ်တို့ဘာမှ ကျွန်တော်တို့မယူလိုက်နိုင်ကြဘူး။ အသက်လူပြီး ကမ်းရောက်အောင်ပဲ မနည်းသွားကြရတယ်။

“ကမ်းရောက်တော့လဲ ကုန်းတွင်းပိုင်းက တောနက်ကြီးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ဘယ်သွားလို့ဘယ်လာရမှန်းလဲမသိဘူး။ လမ်းလဲ ဘယ်လိုစရှာရမှန်းမသိဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့တိုင်ပင်ပြီး လူစုသုံးစုခွဲပြီး လမ်းရှာဖွဲ့ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ ဒီတီနဲ့ဂျင်းတို့ ညီအစ်ကိုကတစ်ဖွဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ဂီဆီပီကတစ်ဖွဲ့၊ နောက် ခြေပြတ်လူလိမ်နဲ့ကောင်လေးက တစ်ဖွဲ့ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းရှာထွက်တာ ဆယ့်နှစ်ရက်လုံးလုံးကြာတယ်။ ဘာမှ ရှာမတွေ့ဘူး။ တောကလဲ နက်လိုက်တာ၊ သွားရလဲခက်လိုက်တာ၊ အစာရေစာကလဲ ဘာမှမရှိဘူး။ နောက် ဆယ့်နှစ်ရက်ကြာတော့ဗျာ ဘယ်ကနေလမ်းပျောက်သွား ကြတာလဲမသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံးလူစုခွဲတဲ့နေရာမှာပဲ နောက်ဆုံး အားလုံးပြန်ဆုံမိ ကြတယ်။ ပထမဆုံးဆုံမိတဲ့အဖွဲ့က ဒီတီညီအစ်ကိုအဖွဲ့နဲ့ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့၊ လူတွေကလဲ ဆယ့်နှစ်ရက်လုံးလုံး အစာပြတ် ရေပြတ်ထားတာမို့ အားပြတ်ပြီး မလဲရဲတစ်မည်ပဲရှိ ကြတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်သင့်ကြတယ်ဆိုတာ ပိုင်းတိုင်ပင်ကြတယ်။ လေးယောက်စလုံးပဲ ဒီအတိုင်းဆက်နေကြလို့တော့ သေကြရုံပဲရှိမယ်။ ဒီတော့ အသေခံမယ့် အစား ဒတ်ချ်အာဏာပိုင်တွေဆီမှာပဲ သွားအဖမ်းခံလိုက်တော့မယ်။ ဒတ်ချ်အာဏာပိုင်တွေ ဆီအဖမ်းခံရဖို့ကတော့ အလွယ်လေး၊ ကမ်းစပ်ပြန်သွားပြီး သစ်ပင်ထိပ်ပေါ်မှာ အဝတ်ဖြူ တစ်ခုထောင်ပြထားရင် ကင်းလှည့်နေတဲ့သင်္ဘောတစ်စီးစီးတော့ မကြာခင်ရောက်လာမှာပဲ။ နောက် ကျွန်တော်တို့ပျောက်နေတဲ့ခြေပြတ်နဲ့ သူ့ကောင်လေးအဖွဲ့ကို လိုက်ရှာဖွဲ့ ဆုံးဖြတ် ကြတယ်။ အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်ပြီး စရှာမယ်လုပ်တုန်းပဲ ခြေပြတ်က သူ့သစ်သားခြေတုကြီး တစ်ဖက်နဲ့ ထောင့်ထောင့်နဲ့ ပြန်ရောက်လာရောဗျာ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အံ့စရာ၊ ဘာမှလဲ ကျွန်တော်တို့လို ပင်ပန်းပုံ၊ အားပြတ်နေပုံမရဘူး။ ဒီတီက သိပ်ပါးတဲ့အကောင်၊ ခြေပြတ် လူလိမ်ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ဒီကောင်ဘာလုပ်ခဲ့ပြီဆိုတာ သူ့ချက်ချင်းရိပ်မိတယ်။ ဒါနဲ့ သူကမေးတယ်”

“ဟိုကောင်လေးရော”

“နောက်မှာကျန်ခဲ့တယ်။ ဒီကောင်လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူးလို့ပြောတယ်”

“မင်းမညာနဲ့။ မှန်မှန်ပြော၊ ဒီကောင်လေး ဘယ်မှာလဲ”

“ငါမညာပါဘူး။ နောက်မှာရှိပါတယ်။ မင်းတို့ဆီအကူအညီတောင်းဖို့ ပြန်သွားပါ ဆိုလို့ ငါပြန်လာတာ”

“မင်းခြေထောက်မှာစွပ်ထားတာ ဟိုကောင်လေးဖိနပ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ သူက ဝတ်ပါဆိုလို့ ငါဝတ်ထားတာ”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ငါတို့လို ဘာမှလဲ မောလာပုံ၊ ပင်ပန်းလာပုံ မရဘူး။ ပြစမ်း . . မင်းအိတ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲ”

“ဒီတီက ခြေပြတ်လူလိမ်ရဲ့ပန်းမှာလွယ်ထားတဲ့အိတ်ကိုဆွဲလှပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက် တယ်။ ဘာတွေလဲသိလား။ အသားခြောက်တွေ။ ဒီတီက ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဆက်မေး မနေတော့ဘူး။ သူ့ခါးကြားကစားကိုထုတ်ပြီး ခြေပြတ်လူလိမ်ကို ထိုး သတ်လိုက်တော့တာပဲ”

“သတ်ပြီးတော့”

ကျွန်တော်က ဖြတ်မေးလိုက်၏။

“သတ်ပြီးတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ သူ့ကောင်လေးကိုလုပ်ခဲ့သလိုပဲ သူ့ အသားကို လဲ ကျွန်တော်တို့လှီးပြီး ကင်စားကြရတော့တာပေါ့။ လူတွေကလဲ အာဟာရပြတ်ပြီး သေကြရ တော့မယ် မဟုတ်လား”

“မင်းတို့ အားလုံး စားကြတာပဲလား”

“မစားဘူး။ ကမ်းစပ်သွားပြီး ကဏန်း တို့၊ ခရုတို့ပဲ သူ့ရှာစားတယ်။ အငတ်ခံတယ်”

“နောက်တော့ . . ”

“နောက်တော့ ဒတ်ချီကင်းသမားစစ်သားတွေက ကျွန်တော်တို့ကိုဖမ်း။ ပြင်သစ် အာဏာပိုင်တွေလက်ထဲ ပြန်လွှဲပေးလိုက်တာပေါ့”

“လူသတ်စားခဲ့ကြတဲ့ ကိစ္စက”

“ဒီကိစ္စက အစကတော့ ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဂရိဆီပီက နှုတ်မလုံဘူး။ ထောင်ပြန်ရောက်တော့ တခြားအကျဉ်းသားတွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ ခုတော့ ဒီသတင်းက တစ်ယောက်နားကတစ်ယောက်တစ်ဆင့်ကြားပြီး ထောင်ဝါဒါတချို့တောင် သိနေကြပါပြီ။ ပဏာမစစ်ဆေးတဲ့ခုံရုံးမှာတော့ လူသတ်စားကြတဲ့အကြောင်းကို အကုန် ဝိုင်းငြင်းတယ်။ ဂရိဆီပီကလဲ ဝန်မခံဘူး။ ငြင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ပိုးစပ်က လုံတာ မဟုတ်တော့ ဒီကောင်ကိုပဲ စိတ်ပူနေကြရတယ်”

ကြောက်စရာဇာတ်လမ်းဖြစ်၏။ နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာ အမှောင် ထုထဲတွင် ဂရိဆီပီ မားနှင့်အထိုးသတ်ခံရ၏။ မည်သူသတ်ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမှန်းဆကြည့်၍ရ၏။ သို့သော် လူသတ်စားခဲ့ကြသည့်ကိစ္စကိုမူ ထောင်အာဏာပိုင် များ မည်သို့မျှခုံရုံးတွင် ပေါ်အောင် ဖော်ဆောင်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။

ကလိုဆီမှာ ယခု ကျွန်တော့်ဘေး၌အိပ်၏။ မာကျူးရက်မှာမူ မည်သည့် ဒဏ်ရာမျှ ရထားသူမဟုတ်သဖြင့် သီးသန့်ခွဲချုပ်ထားသည့် အခန်းကျဉ်းလေး၌ပင် ဆက်အချုပ်ခံ နေရ၏။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ယခုတွဲသူမရှိဘဲ မတ်တတ်ရပ်၍ ရနေလေပြီ။

နေ့ဘက်တွင် အပြင်သို့လှမ်းမြင်နိုင်သောပြတင်းပေါက်ငယ်လေးမှ ကျွန်တော် အပြင်သို့လှမ်းကြည့်၏။ ကျွန်တော်တို့ အချုပ်ခန်းကြီးကို ကင်းသမား များထူထပ်စွာချထား သည်ကိုတွေ့ရ၏။ သေချာလေပြီ။ ယခု လောလောဆယ်တော့ မည်သို့မျှ ဤအချုပ်ခန်းမှ လွတ်အောင်ပြေးနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ ကျွန်တော် ဆက်ခံရမည့် အထူးအပြစ်ဒဏ်ကိုလည်း မည်သို့ခံကြရမည်ကိုအားလုံးသိနေ၏။ ရောက်သည့်နေ့က ထောင်ပိုင်ကြီးပြောသည့်အတိုင်း စိန့်ဂျိုးဇက်ကျွန်းမှ အသံလုံ တိုက်ခန်းများတွင် နှစ်ချီအပိတ်ခံရမည်။ စိန့်ဂျိုးဇက်ကျွန်းထောင်မှ လွတ်အောင် ပြေးနိုင်သူမှာ နှစ်ပေါင်းရှစ်ဆယ်အတွင်း တစ်ယောက်မျှမရှိသေးပါ။ ကျွန်တော်

လည်း ပြေးနိုင်မည်မဟုတ်သည်မှာသေချာ၏။ ထို့ကြောင့် အသံလုံအခန်း၌ မည်သို့ဖြစ်စေ ခံရမည်ဖြစ်ဒဏ်ဆုံးသည်အထိခံနိုင်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်ဆင်နေရ၏။ ဆွဲချကတော့ ခုံရုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ကို ငါးနှစ်အပြစ်ချရန် လျှောက်ထားမည်ဟုဆို၏။ ငါးနှစ်လုံးလုံး အသံလုံအခန်း၌ တစ်ယောက်တည်းကြံ့ကြံ့ခံပြီး အချိန်စေ့သည်အထိ အပိတ်လှောင်ခံ နေနိုင်ရန်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ်တော့ မဟုတ်ပါ။ ပေးလာလျှင်လည်း မဖြစ်ဖြစ်အောင် ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်၏။

“ကလိုဆီရေ. . နောက် ငါးနှစ်ကြာမှာ တို့နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်ပြေးကြဖို့ ကြိုးစား ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

“ငါတော့ ခံနိုင်မယ်မထင်ဘူး ပါပီ”

‘ဘာပြုလို့လဲ’

“ငါ့ကိုယ်ငါသိတယ် ပါပီ၊ ငါ့မှာ ဒီလောက်နှစ်ကြာအောင် ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်မယ့် အင်အား မရှိတော့ဘူး”

“တို့ ကိုးလလောက်က ကျွန်းကဝေးတဲ့နေရာမှာနေခဲ့ကြပြီပဲ၊ ခုတစ်ကြိမ်က တစ်ကြိမ်လွတ်ပြီး ဒုတိယအကြိမ်ပြန်ကျရတဲ့ကျွန်းဒဏ်လို့ သတ်မှတ်ထားပေါ့။ အရေးကြီး တာက စိတ်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တင်းနိုင်ဖို့ ဖြေသိမ့်စရာရှာတတ်ဖို့ အရေးကြီးတာ”

“မင်းနဲ့ငါတို့ကမတူဘူး ပါပီ၊ မင်းက ခုနစ်လလုံးလုံး လွတ်လွတ်လပ်လပ်၊ တကယ့်ကို လွတ်လပ်တဲ့ လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူလိုပြန်နေရတာ၊ မိန်းမတောင် တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ယောက်ရခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တို့က အချုပ်ခန်းထဲမှာ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်ကွာ၊ တို့ ဘယ်လိုနေနေကြရမယ်ဆိုတာ. . ”

မှန်သည်။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားအတွင်း၌ သူတို့အတွက် အမှန်ပင် အလွန် ဝမ်းနည်း၍သွား၏။ ပြောနေကြသောစကားကို ချက်ချင်းရပ်ပစ်လိုက်၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လည်း ဤစကားများ စပြောမိသည့်အတွက် စိတ်ထဲ၌ အပြစ်တင်နေမိ၏။

ကျွန်တော်တို့ရင်ဆိုင်ရမည့်ခုံရုံးမှာ နောက်နှစ်ပတ်အကြာတွင်စမည်။ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ကြားနာမည့်သူမှာ ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးဖြစ်၏။ အလွန်ခေါင်းမာသူ၊ စိတ်ထက်သူဟုဆို၏။ ကြားရသည့် ကောလာဟလသတင်းများကတော့ တစ်ခုမျှ မကောင်း။ ကျွန်တော်တို့ခုံရုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ ချေပပြောဆိုပေးမည့် ရှေ့နေအဖြစ် မည်သည့်ထောင်အရာရှိကိုမျှ တာဝန်မယူစေပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ ချေပပြောဆိုမည်ဟု အပြတ်ပြောထား၏။ ရဲဘော်အားလုံးကပင် ကျွန်တော့်ကို ခုံရုံး၌ အားလုံးကိုယ်စား ချေပပြောဆိုရန် သဘောတူ ကြ၏။

အစန်း (၁၉)

ထောင်တွင်းစုံနွဲ့

ခုံရုံးရင်ဆိုင်ရမည့်နံနက်၌ ကျွန်တော်တို့ကို မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပေး၏။ ထောင်ဝတ်စုံ အသစ်များ ဝတ်ပေး၏။

ခုံရုံးမှာ တနင်္လာနေ့မနက်မှစတင်၏။ ယခု ကျွန်တော်တို့ရင်ဆိုင်ရမည့် မနက်မှာ စနေနေ့မနက်ဖြစ်၏။ ခုံရုံးစဖွင့်ပြီး အမှုများစစ်ဆေးနေခဲ့သည်မှာ ငါးရက်လုံးလုံး ရှိသွားလေပြီ။ ထိုငါးရက်အတွင်း အမှုများစွာကို စီရင်ချက်ချပေးခဲ့၏။ အာရပ်အစောင့်ကို ပုရွက်ဆိတ်စာကျွေး၍ သတ်ပစ်ခဲ့သော အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ကို သေဒဏ်ပေးလိုက်၏။ လူသတ်စားခဲ့သော မာရီရပ်တို့အဖွဲ့ကိုလူ လူသတ်ခြင်းအမှုမှာ ခုံရုံး၌ပေါ်အောင် မလျှောက် လဲနိုင်သဖြင့် သာမန်ထွက်ပြေးမှုအတွက် ပြစ်ဒဏ်လေးနှစ်သာ ကျခံရ၏။

ခုံရုံးရှေ့သို့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကို ခေါ်ထုတ်သွား၏။

ဥက္ကဋ္ဌလုပ်သည့်ဗိုလ်မှူးမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိလေပြီ။ သူ နားသယ်မှ ဆံပင်များမှာ ဖြူနေလေပြီ။ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ခက်ထန်ပုံရသော်လည်း ကောက်ကျစ်ပုံတော့မရပါ။ အခြားခုံရုံးအဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်မှာမူ ဗိုလ်ကြီးအဆင့်နှင့် ဗိုလ် အဆင့်ရှိသော အရာရှိနှစ်ဦးဖြစ်၏။ အားလုံးမှာ ကြည်းတပ်မှ အရာရှိများဖြစ်ကြ၏။

ခုံရုံးစဖွင့်သည်နှင့် တစ်ဖက်မှဆွဲချလုပ်သည့် ထောင်အမှုထမ်းက ကျွန်တော်တို့ အမှုကျူးလွန်ပုံများကို အသေးစိတ်ပြန်ပြောပြပြီး ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် ထောင် ဆေးရုံကထွက်ပြေးစဉ် အစောင့်များကိုခုတင်ခြေထောက် သံတုတ်ဖြင့်ရိုက်ပြီး ပြေးကြသူ များဖြစ်ကြောင်း၊ ကံကောင်းထောက်မမဖြစ်သော ထောင်အမှုထမ်းသုံးဦးနှင့် အာရပ်အစောင့် တစ်ဦး မသေခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သို့အတွက် ကျွန်တော်တို့အား ထွက်ပြေးမှုကျူးလွန်သည့် ပြစ်ဒဏ်သာမက လူသတ်မှုကျူးလွန်ရန်အားထုတ်သည့် ကြီးလေးသောပြစ်ဒဏ်ကိုပါ ချပေး ရန် လျှောက်ထား၏။

ဥက္ကဋ္ဌလုပ်သူက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထွက်ပြေးစဉ် လမ်း၌ကြုံတွေ့ခဲ့ကြသည့်

အဖြစ်အပျက်များကို အကျဉ်းချုံး၍ပြန်မေး၏။ ကျွန်တော်က အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြ၏။ ခုံရုံးအဖွဲ့ဝင်သုံးယောက်လုံးပင် အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်၏။ နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ် ခေတ္တအနားပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်လည်ချေပခွင့် ပေး၏။

“ပါပီလွန်. . မင်းကြိုက်သလိုချေပနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းစကား အသုံးအနှုန်း မယဉ်ကျေးရင်တော့ မင်းကို ချက်ချင်း ရပ်ပစ်ခိုင်းမယ်”

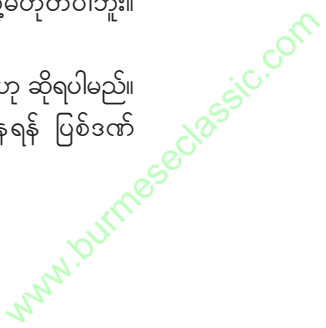
“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ယဉ်ကျေးကျေးပြောပါ့မယ်”

ကျွန်တော်၏ချေပလျှောက်လဲမှုများကို စပြော၏။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ တွင် လူသတ်မှုကျူးလွန်ရန်ရည်ရွယ်ချက်မရှိကြောင်းကို အထူးပေါ်လွင်အောင် လျှောက် ထား၏။

“ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မှူးခင်ဗျာ၊ မနှစ်တုန်းက ကျွန်တော့်အသက်ဟာ (၂၇)နှစ် ရှိပါ သေးတယ်။ ကျွန်တော့်အမှုတွဲ ကလိုဆီက သုံးဆယ်ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်အရပ်က ငါးပေခုနစ်လက်မရှိပါတယ်။ ကလိုဆီအရပ်က ငါးပေရှစ်လက်မ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အရွယ် ကျွန်တော်တို့ခွန်အားနဲ့ ခုတင်ခြေထောက်လို သံချောင်းမျိုးကို ဖြုတ်ယူလာတဲ့ သံတုတ်နဲ့ သေအောင်သာရိုက်ချင်တယ်ဆိုရင် ဗိုလ်မှူးတို့အားလုံးဟာ စစ်သားတွေပါပဲ။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရိုက်ခံရတဲ့လူလေးယောက်စလုံးဟာ တစ်ယောက်မှ ရှင်စရာမရှိပါဘူး။ သံတုတ်မပြောနဲ့ သံပြားနဲ့ရိုက်ရင်တောင် သေမှာသေချာပါတယ်။ ခု ကျွန်တော်တို့က လူသတ်မှု မကျူးလွန်ချင်လို့ သေသွားမှာကြောက်လွန်းလို့ ရိုက်တုန်းက ရိုးရိုးရိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သံတုတ်ကိုအဝတ်သေသေချာချာစည်း မူးမေ့လဲသွားရုံ ဖွဖွလေးရိုက်ခဲ့တာ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့ရိုက်ပစ်ခဲ့တဲ့ လူလေးယောက်ထဲမှာ ဆေးရုံ ပို့ပြီး ဆရာဝန်ပြုရတဲ့ဒဏ်ရာအဆင့်မျိုးရတဲ့လူ တစ်ယောက်တည်းပါပါတယ်။ တစ်ဖက်က ဆွဲချရဲ့နေမင်းကို ကျွန်တော့်တင်ပြချက် မှန်မမှန်ကို ဥက္ကဋ္ဌကြီး ပြန်မေးကြည့်ပါ။ ဒါကြောင့် လူသတ်မှုကျူးလွန်ရန် အားထုတ်မှုဆိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့အပေါ် စွဲချက်က လုံးဝအခြေအမြစ် ရှိတဲ့ စွဲချက် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဥက္ကဋ္ဌဗိုလ်မှူးခင်ဗျား၊ တစ်ကျွန်းကထွက်ပြေးရန်ကြိုးစားခဲ့မှုနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ဘာမှ ကျွန်တော်အထူးမချေပလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ခုသာတင်ပြချင်တာက ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လုံးဟာ နှစ်တိုအပြစ်ပေးခံထားရတဲ့လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်ရှည်အပြစ်ပေးခံ ထားရတဲ့လူတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ ခုတစ်ကျွန်းက အသက်ရှင်ပြီးပြန်နိုင်ဖို့အခွင့်အလမ်းဟာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခြင်းနည်းနဲ့ လွတ်မြောက်တဲ့တစ်လမ်းပဲရှိပါတယ်။ စောစောကတင်ပြခဲ့ ပြီးသလိုပဲ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ လူငယ်တွေပါ။ လူ့ဘဝမှာဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေချင် ကြပါတယ်။ ခု ထွက်ပြေးခဲ့ကြတာက ပြစ်ဒဏ်သစ်ကိုကျူးလွန်ချင်ကြလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင်ရေးအတွက် မလွဲသာလို့ ကျူးလွန်ခဲ့မိကြတာပါ”

ကျွန်တော်၏ချေပပြောဆိုချက်များမှာ အလွန်အောင်မြင်မှုရခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကို (၂)နှစ်သာ အလုံခန်းထဲ၌ အပိတ်လှောင်ခံနေရန် ပြစ်ဒဏ် ချလိုက်၏။

ပါပီလွန် နှင့် ဝင်ကို

၁၈၃

ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် လူတိုင်းအံ့သြကြ၏။ ထောင်အာဏာပိုင်များ အပိုင်းမှ လုံးဝမကျေနပ်။ အကျဉ်းသားအပိုင်းကမူ အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော် တို့ကို အလွန်ကံထူးသူများအဖြစ် ဝိုင်းချီးကျူးကြ၏။ ရဲဘော်ကြီး ဆီလာကမူ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ဆီးကြို၍ ပွေ့ဖက်လိုက်ပါသည်။

* * *

အခန်း (၂၀)

တစ်ကျွန်းမှ တစ်ကျွန်း

နောက်တစ်နေ့တွင် အလုံပိတ်ခန်းများရှိသော စိန့်ဂျိုးဇက်ကျွန်းမှ အထူးထောင်ကို အပို့ခံရ၏။ ဤထောင်ကို လူစားထောင်(ဝါ)ပြန်လမ်းမရှိထောင်ဟု အကျဉ်းသားများက နာမည်ပေးထား၏။ ဤနာမည်ကိုပျောက်အောင် ကျွန်တော့်အလှည့်တွင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

တစ်ပွဲတော့ရှုံးခဲ့ပြီ။ သို့သော် နိုင်ခြင်း ရှုံးခြင်းဟူသည်မှာ ကိုယ့် နှလုံးသားထဲ၌ ခံယူတတ်မှုသဘောထားပေါ်၌တည်၏။ ရှုံးခြင်း၏ရလဒ်ကို ကိုယ်ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်လျှင် ကိုယ့်ကိုရှုံးသူဟု မည်သူ ခေါ်နိုင်မည်နည်း။

တစ်ကျွန်းထဲမှ တစ်ကျွန်း။

ထောင်ထဲမှ ထောင်။

ဤလိုနေရာမျိုး၌ ရှင်သန်ဖြစ်အောင်နေရမည်။ ပထမဆုံးအရေးကြီးသည်အချက် မှာ ကိုယ်ကျန်းမာဖို့ စိတ်ကျန်းမာဖို့ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ဤနှစ်ကြိမ်ကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်လျှင် အလုံပိတ်ခန်းမှလွတ်ချိန်တွင် ကျွန်တော့်အသက်မှာ သုံးဆယ်မျှရှိဦးမည်။ အသက်သုံးဆယ် မှာ လူ့ဘဝ၏သက်တမ်းတွင် တစ်ဝက်မျှရောက်သေးသည်မဟုတ်။

ကျွန်တော်တို့ကိုလိုက်ပို့သောသင်္ဘောမှာ အကျဉ်းသား(၂၆)ယောက်ပါ၏။ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သံခြေချင်းခတ်ထားပြီး လက်ထိပ်များလည်းခတ်ထားသေး၏။

သင်္ဘောအမည်မှာ “တာနွန်” ဖြစ်၏။

သင်္ဘောမှာ သင်္ဘောအိုကြီးဖြစ်၏။ ပင်လယ်ခရီးသွားရန် လုံးဝသင့်တော်သည့် အခြေမရှိ။ သို့သော် ပင်မထောင်ကြီးမှ ဆာလူကျွန်းစုသို့ တစ်ပတ် နှစ်ကြိမ် အကျဉ်းသားပို့ သွားနေနိုင်သည်ဆိုသည်မှာ အံ့စရာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ရင်ဆိုင်နေရသည့်ပြဿနာ အားလုံးကို ခေတ္တမေ့ထားချင်သည်။ ထို့ကြောင့် လိုက်ပို့သောအစောင့်ဝါဒါများနှင့် စကားမရှိစကားရှာပြီး တွေ့ကရာ လျှောက်ပြောနေ၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“ဆရာတို့သင်တန်းက အိုလှပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ လှိုင်းပုတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်စီပြုတ်ထွက်တော့မယ်ထင်တယ်။ တကယ်လို့များ သင်တန်းနစ်ရင် ခြေချင်းကြီးတွေက လဲ ခတ်ထားတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလွတ်အောင် ရုန်းမလဲ”

“ရုန်းစရာမလိုဘူး၊ သင်တန်းနဲ့အတူ လိုက်သွားရုံပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့သေတော့ သံခြေချင်းခတ်ပေးထားတဲ့ ဆရာတို့မှာ ပြဿနာ မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“ငါတို့က ငါတို့ကိုညွှန်ကြားထားတဲ့အတိုင်း အတိအကျလုပ်တာပဲ။ မင်းတို့ကို သင်တန်းပေါ်ရောက်တာနဲ့ သံခြေချင်းခတ်ပါဆိုလို့ ခတ်ထားတာ၊ တကယ်လို့ မင်းတို့ သေတဲ့အတွက် အရေးယူချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီညွှန်ကြားချက်ထုတ်ပေးတဲ့ အထက်အရာရှိ တွေကို ယူပေါ့”

“အင်း.. မှန်ပါတယ်၊ ဆရာတို့မှာ ဘာမှအပြစ်မရှိပါဘဲ အရေးယူလို့ မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ အရေးယူလို့ရနိုင်ဦးလဲ အရေးယူဖို့ မလွယ်ပါဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဟိုမှာကြည့်လေ၊ သင်တန်းတစ်စီးလုံးမှာပါတဲ့ သက်ကယ်လေ့ လေးက ဟိုနောက်နားကသင်တန်းပေါက်စလေး၊ လူခြောက်ယောက်တောင် စီးဖို့ဖြစ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သင်တန်းမြုပ်ပြီဆိုရင် ရေအောက်ထဲအတူလိုက်ကြရမှာပဲ။ ဆရာတို့ကို အရေးယူချင်ဦးလဲ ဘယ်လို အရေးယူတော့မလဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဝါဒါတစ်ယောက်က မျက်နှာပျက်သွားပြီး၊ တစ်ယောက် ကပြုံးလိုက်၏။ ပြုံးလိုက်သူက . . .

“မင်းပြောတာဟုတ်တယ်၊ သင်တန်းမြုပ်ရင် ဒီသက်ကယ်လေ့လေးပေါ် သင်တန်း- သားတွေ ဝိုင်းလုတက်ကြတာနဲ့ တို့အနားတောင်ကပ်လိုက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မကောင်းပါဘူး ကွာ။ ဒီအလုပ်လုပ်စားရတာ အထက်အာဏာပိုင်တွေက အကျဉ်းသားတွေဘက်ကို ဘာမှမကြည့်သလို၊ တို့အမှုထမ်းတွေဘက်ကိုလဲ ဘာမှမကြည့်ပါဘူး”

ထိုအချိန်၌ ကပ္ပတိန်ရောက်လာ၏။

ကပ္ပတိန်မှာ လူမည်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ အသက်မကြီးသေး။ လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

“အကျဉ်းသားတွေထဲက ပါပီလွန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“သူပဲ”

“ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျားပေါ့ . . . ကိုလံဘီယာနိုင်ငံရောက်အောင် ပင်လယ်ကို ဖြတ်ပြေး နိုင်တဲ့အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့လူဟာ ”

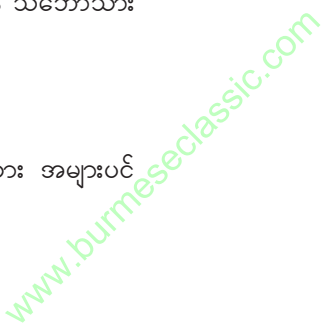
ကျွန်တော်က ပြုံးလိုက်၏။

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ သင်တန်းသားတစ်ယောက်ကို ကျန် သင်တန်းသား တစ်ယောက်က ဂုဏ်ပြုလို့ပေးတာ၊ ရော့ . . . စီးကရက်သုံးထုပ်”

ကျွန်တော့်ကို စီးကရက်သုံးထုပ်ပေးပြီး အပေါ်ထပ်တက်သွား၏။

မနက် (၁၀)နာရီ ထိုးလေပြီ။

လေတိုက်လာ၏။ လှိုင်း ပိုထန်လာ၏။ ဝါဒါများနှင့် အကျဉ်းသား အများပင်

ပင်လယ်ဒဏ်ကိုမခံနိုင်ဘဲ လှိုင်းမူးကြ၏။ ကံကောင်းသည်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ခြေချင်းတွဲ ခတ်ခံနေရသော အကျဉ်းသားမှာ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ပင်လယ်ဒဏ်ကို ကြံကြံခံနိုင်သူဖြစ်၏။ မမူး၊ မအန်။ ကျန်အကျဉ်းသားမှာ ကစားသမား တစ်ဦးဖြစ်၏။ (၁၉၂၇)ခုနှစ်ကစပြီး တစ်ကျွန်းရောက်နေသူဖြစ်၍ ခုနစ်နှစ် ရှိလေပြီ။ သူ့မျက်နှာမှာ အလွန်နု၏။ အသက် (၃၇)နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း အသက်သုံးဆယ်ခန့်ပင် ထင်မှတ်ရ၏။

“ခင်ဗျား ပင်မထောင်ကို ဘာအတွက် လာတာလဲ”

“အစာအိမ်အနာဖြစ်လို့ လာကုတာ”

“ခုကော”

“သက်သာပါပြီ”

“ခင်ဗျား တစ်ကျွန်းရောက်ပြီးတော့ကော ကစားသေးလား”

“ကစားတာပေါ့။ နေ့တိုင်း အမြဲကစားနေတာပဲ”

“ဘာတမ်း ကစားတာလဲ”

“ငွေတမ်းပေါ့”

“ငွေရှိတယ်. . ”

“ငွေမှ အများကြီး၊ ပါပီလွန် ခင်ဗျား တစ်ကျွန်းအကြောင်း ဘာမှ မသိသေးပါဘူး”

“ဘယ်သိမလဲ။ ရောက်တာနဲ့ ထွက်ပြေးခဲ့တာပဲ”

“ဪ. . ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော်သွားတက်ခဲ့တဲ့ဆေးရုံဟာ ခင်ဗျား ထွက်ပြေး သွားခဲ့တဲ့ဆေးရုံပေါ့။ ခုတော့ အစောင့်တွေက အကျဉ်းသားတွေကို တံခါးနား သီခွင့်တောင် မပေးဘူး။ သွားသီတာနဲ့ ‘ဟေ့. . မင်း ပါပီလွန်ပြေးသလို ပြေးဖို့ ကြဦးမလို့လား’ လို့မေးပြီး မောင်းထုတ်တာပဲ”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိ၏။

ဆာလုကျွန်းစုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြပြီ။

ဆာလုကျွန်းစုတွင် ကျွန်းသုံးကျွန်းရှိ၏။ လွယ်ရယ်ကျွန်း၊ သရဲကျွန်း၊ စိန်ကျွန်းဇက် ကျွန်း၊ အားလုံးတွင် အကျဉ်းထောင်များရှိ၏။

သင်္ဘောမှာ လွယ်ရယ်ကျွန်းသင်္ဘောဆိပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။ ရေစပ်မှ ကိုက်နှစ်ရာငါးဆယ်ခန့်အကွာတွင် ကျောက်ချရပ်လိုက်၏။

ကူးတို့လှေတစ်စီး လာကြို၏။

ကျွန်တော်တို့ခြေချင်းများကိုဖြုတ်ပေး၏။ လက်ထိပ်များကိုမူ မဖြုတ်။ ကူးတို့လှေ ပေါ်တက်ခိုင်း၏။ လှေပေါ်မှ လှေသမားအကျဉ်းသားနှစ်ယောက်လုံးပင် ကျွန်တော့်ကိုသိ၏။ ဆီဆာရီနှင့်အယ်ဆာရီတို့ဖြစ်၏။ နှစ်ဦးလုံးပင် ကော်ဆီကန်နယ်သားများဖြစ်၏။ ကျွန်တော့် ကို ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်ကြ၏။

“ဘယ်လောက်ကျခဲ့လဲ ပါပီလွန်”

“နှစ်နှစ်”

“နှစ်နှစ်ဆိုတာ ခဏလေးပါဗျာ၊ တော်တော်ကြာ ပြည့်သွားမှာ”

ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းအားပေးကြ၏။

“ဒီဂါတစ်ယောက်ကော ဒီမှာရှိလား”

“ရှိတယ်၊ သူက ထောင်စာရေးကြီးဖြစ်နေတယ်၊ ခါတိုင်းဆိုရင် သူ ရောက်နေပြီ”

ပါပီလွန် နှင့် ဝင်ကို

၁၈၇

ကြည့်ရတာ ခင်ဗျားကို မကြည့်ရက်ဘူးထင်တယ်”

ကမ်းဆိုင်ကန်သည်နှင့် ဂေါ်ဂနီရောက်လာ၏။ ကျွန်တော့်ကို လူချင်းဖက်၍ နှုတ်ဆက်၏။

“ပါပီ အားမငယ်နဲ့။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ အကူအညီပေးနိုင်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ခင်ဗျား ဒီမှာ ဘာအလုပ်ရထားသလဲ”

“အကျဉ်းသား စာပို့လေ”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ဆိပ်ကမ်းရုံးအရှေ့တွင် တန်းစီခိုင်း၏။ လူစစ်၏။ ထောင်ပိုင် ရောက်လာ၏။ ဒီဂါလည်းရောက်လာ၏။ သူ့လက်တွင် စားရင်စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ကိုင်ထား၏။ တစ်ဦးချင်း နာမည်ခေါ်၍ ထပ်မံစစ်ဆေး၏။ ဒီဂါက ထောင်ပိုင်ကြီးအလစ်တွင် ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။

“မင်းတို့ထဲက ပါပီလွန်ဟာ ဘယ်သူလဲ”

ထောင်ပိုင်ကြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်ပဲ”

“မင်း ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

“နှစ်နှစ် ခင်ဗျာ”

“ကောင်းကောင်းနေပေါ့ကွာ၊ နှစ်နှစ်ဆိုတာ မကြာလှပါဘူး”

အခန်း (၂၁)

အလုံပိတ် အကျဉ်းခန်း

အလုံပိတ်အကျဉ်းခန်းများရှိရာ စိန့်ဂျိုးဇက်ကျွန်းသို့ဆက်ပို့ပေးမည့် ကူးတို့လှေ အဆင်သင့်ရှိလေပြီ။ သွားရမည့်အကျဉ်းသားမှာ ဆယ့်ကိုးယောက် ရှိ၏။ ပထမတစ်ခေါက် တွင် ဆယ်ဦးလိုက်ရမည်။ ကျွန်တော် ပထမတစ်ခေါက်တွင်ပါ၏။ သို့သော် ဒီဂါက ကြားဝင်ပြီး . . .

“သူ့ကို နောက်တစ်ခေါက်မှ လိုက်ပါစေ”

ဒီဂါမှာ စာရေးကြီးရာထူးရထားသဖြင့် အလွန်အာဏာရှိနေ၏။ ကျွန်တော့်နေရာ တွင် အခြားအကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကိုလိုက်ပါစေ၏။ ဒီဂါ ကျွန်တော့်နားလာရပ်၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အချိန်အတန်ကြာပင် စကားပြောခွင့်ရ၏။

“သူငယ်ချင်း မင်း လွတ်သွားသင့်တယ်ကွယ်၊ ကံ . . ကံကြောင့်ပဲ၊ နောက်တစ်ခါ ပြေးတော့ ကြိမ်းသေလွတ်ရမှာပေါ့ကွာ . . ”

သူက ကျွန်တော့်ကို အလုံခန်းအတွင်း၌ ကြုံကြုံခိုင်ခိုင်နေရေးကို ဘာမျှ အားမပေး ပါ။ အားပေးနေစရာ ဘာမျှမလိုသည်ကို သူကောင်းစွာသိသည် မဟုတ်လား။

“ငါ ဒီမှာ ထောင်ပိုင်ကြီးအောက်ကစာရေးပဲ။ မင်းအတွက် ရိက္ခာမပြတ်အောင် အမြဲကြံပေးမယ်”

ဒုတိယအခေါက်ပို့ရန် ကူးတို့လှေ ပြန်ရောက်လေပြီ။

ကျွန်တော် လှေပေါ် တက်သွား၏။

နောက် မိနစ်နှစ်ဆယ်အကြာတွင် စိန့်ဂျိုးဇက်ကျွန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက် သွား၏။

ထောင်ပိုင်တစ်ယောက်မဟုတ်၊ နှစ်ယောက် ဆီးကြိုနေ၏။ တစ်ဦးမှာ စိန့်ဂျိုးဇက် ကျွန်းပေါ်ရှိ ရိုးရိုးထောင်မှထောင်ပိုင်ဖြစ်ပြီး၊ ကျန်တစ်ဦးမှာ ကျွန်တော်တို့စံမြန်းရမည့် အလုံပိတ်ခန်းများသာရှိသော အထူးထောင်မှထောင်ပိုင်ဖြစ်၏။

အထူးထောင်တွင်းသို့ တန်းစီခေါ်သွားသည်။ ထောင်တံခါးမမှာ အလွန်ကြီး၏။ သံမဏိတံခါးကြီးဖြစ်၏။ ထောင်နံရံမှာ လေးထပ်ရှိ၏။ မြင်လိုက်သည်နှင့် ဤထောင်ရိုးကိုကျော်၍ မည်သို့မျှပြေးနိုင်မည်မဟုတ်သည်ကို ချက်ချင်း ကျွန်တော်သိ၏။

“အကျဉ်းသားတွေ မင်းတို့မှတ်ထား၊ ဒီထောင်ဟာ ရိုးရိုးထောင် မဟုတ်ဘူး။ ထောင်ကျပြီး တစ်ကျွန်းရောက်ပြီးမှ ပြစ်မှုထပ်ကျူးလွန်တဲ့လူတွေကို ပြစ်ဒဏ် ထပ်ချတဲ့ အထူးထောင်။ ဒီထောင်မှာ ပြုပြင်တာမရှိဘူး။ အပြစ်ပေးတာပဲရှိတယ်။ ဒီမှာပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ဟာ ဘယ်လောက်ဆိုးတယ်ဆိုတာ နောက်တော့ မင်းတို့တွေ့ရမယ်။ ဒီထောင်ထဲမှာ ဥပဒေတစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဒီဥပဒေက ဘာလဲဆိုရင် ဒီထောင်ထဲရောက်တာနဲ့ ဘာအသံမှ မထွက်ရဘူး။ စကားလုံးဝမပြောရဘူး။ ဆေးလိပ်လုံးဝမသောက်ရဘူး။ ဘာအသံမျိုးမှ မလုပ်ရဘူး။ ကဲ. . ဝါဒါတွေ၊ ဒီကောင်တွေကို အကုန်အသေအချာချွတ်ရှာစမ်း။ နောက် အလုံခန်းတွေထဲ လိုက်ပို့လိုက်။ ပါပီလွန်နဲ့ သူ့လူနှစ်ယောက်ကို တစ်ဆောင်စီခွဲထား။ နောက် မင်းတို့ ဒီကောင်တွေကို သေသေချာချာ ဂရုစိုက်”

ထောင်ပိုင်ကြီးက ဩဝါဒပေးလိုက်၏။

နောက် ဆယ်မိနစ်အကြာတွင် အလုံအကျဉ်းခန်း အမှတ်(၂၃၄) အတွင်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွား၏။

ကျွန်တော် အကျဉ်းခန်းပတ်လည်ကို မျက်စိကစားလိုက်၏။ စိတ်ထဲ၌ အလွန်အံ့ဩသွား၏။ လွတ်လပ်ခြင်း၏ အမိန့်ခံ(ဝါ) ကမ္ဘာတော်လှန်ရေးကြီး ပေါက်ဖွားရာနိုင်ငံဟု ကျော်ကြားသော ပြင်သစ်လိုနိုင်ငံကြီး၌ ဤအကျဉ်းစခန်းမျိုးရှိသည်ကို ကိုယ်တွေ့မကြုံဖူး၊ မမြင်ဖူးဘဲ မည်သူမျှ ယုံကြည်မည်မဟုတ်ပါ။ မှန်သည်။ ကြည့်ပါ။ အခန်းမှာ လေးထောင့် အခန်းကျဉ်းလေးဖြစ်၏။ ဝင်ပေါက်ရှိသော သံတံခါးကျဉ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုမှတစ်ပါး အလုံပိတ်ထား၏။ သံတံခါးပေါ် ၌ **အထက်မှ အထူးအမိန့်မရဘဲ မည်သည့်ထောင်အမှုထမ်းမျှ ဤသံတံခါး ကို ဖွင့်ပေးခွင့်မရှိ** ဟု စာတန်းရေးထား၏။ အခန်းအမြင့်မှာ ဆယ်ပေရှိ၏။ အခန်းထောင့်တစ်ခုတွင် သံခေါက်ခုတ်တစ်လုံးနှင့် သစ်သားခေါင်းအုံးတစ်လုံးရှိ၏။ အခန်းထောင့်တစ်ခုတွင် သံပန်းကန်ပြားတစ်ခုနှင့်ခွက်တစ်လုံးရှိ၏။ သံကြိုးတန်းလန်းနှင့် ဖြစ်၏။ မျက်နှာကြက်တွင် သံတန်းကြီးများကာထားပြီး ဘေးပတ်လည်မှာ ကွန်ကရစ်နှင့် အခိုင်အမာဆောက်ထား၏။ အလင်းရောင်မှာရှိသည် ဆိုရုံမျှရှိ၏။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်၌ ပင် အခန်းတစ်ခုလုံးသဲကွဲစွာမမြင်ရ။ ဤ အခန်းမျိုးများကို ကျောချင်းကပ်အရှည်လိုက် ဆောက်ထားပြီး ကင်းသမားဝါဒါ နှစ်ယောက်က အရှေ့မှ အမြဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေ၏။ အကျဉ်းသားများကိုသာမက ဝါဒါများကိုပါ အဝတ်ပတ္တူဖိနပ်သာ စီးစေပြီး ဘာအသံမျှ ထွက်ခွင့်မပေးပါ။ လုံးဝဆိတ်ငြိမ်နေစေသည်။ ကျွန်တော် တစ်ကြိမ် ပြောဖူးခဲ့လေပြီ။ တရုတ်တို့သည် လူခေါင်းပေါ် သို့ရေစက်ချ၍နှိပ်စက်သည့်နည်းကို ပထမဆုံး တွေ့ရှိသောလူမျိုးဖြစ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ပြင်သစ်လူမျိုးများမှာလည်း ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းဖြင့် လူကိုနှိပ်စက်သောနည်းကို ကမ္ဘာတွင် ပထမဆုံးတွေ့ရှိခဲ့သောလူမျိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လုံးဝဆိတ်ငြိမ်အောင်ထားခြင်းမှာ ဤဆိတ်ငြိမ်သောအားဖြင့် အကျဉ်းသားတိုင်းကို စက္ကန့်တိုင်း၊ မိနစ်တိုင်းတွင် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေအောင် နှိပ်စက်နေခြင်းဖြစ်၏။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အတွက် မခံမရပ်နိုင်အောင် အခံရခက်လာပေမည်။

အခန်းမှာ အလွန်ကျဉ်း၏။ ငါးလှမ်းမျှလျှောက်နိုင်၏။ ဤသို့သော ပတ်ဝန်းကျင်မျိုး၌ နှစ်နှစ်တိတိ တစ်ယောက်တည်းနေရန်မှာလွယ်သောအလုပ် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်အမျိုးမျိုး ကြံဆတွက်ကြည့်၏။ တစ်နှစ်တွင် (၃၆၅)ရက်၊ နှစ်နှစ်တွင် ရက်ပေါင်း (၇၃၀)ရက်၊ အကယ်၍များ နှစ်ထပ်နေပါလျှင် ဖေဖော်ဝါရီ လမှာ (၂၈)ရက်အစား (၂၉)ရက်ဖြစ်နေမည်မို့ တစ်ရက်ပိုနေရဦးမည်။ ရက်ပေါင်း (၇၃၀) အစား (၇၃၁)ရက်ဖြစ်သွားမည်။ ကျွန်တော် ပြုံးမိ၏။ နှစ်နှစ်ကြာအောင် နေရမည့်ခရီး၌ တစ်ရက်မျှ ရက်ထပ်လက်ကို တွက်နေရသေးသလား။ တစ်ရက်မှာ (၂၄)နာရီ၊ (၂၄)နာရီ၌ မိနစ်ပေါင်းမည်မျှရှိသနည်း။ စက္ကန့်ပေါင်းမည်မျှရှိသနည်း။ ဤသို့ ခွဲကြည့်လျှင်မူ အချိန်ပေါင်းနည်းလှသည်မဟုတ်။ ဤမိနစ်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်းကို ကျွန်တော်သည် ကြံ့ကြံ့ခံပြီး လိမ္မာပါးနပ်စွာကုန်ဆုံးအောင် လုပ်ရမည် ဖြစ်၏။

တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း၊ လေးလှမ်း၊ ငါးလှမ်း။ အခန်းဆုံးပြီ။ နောက်လှည့်။

ကျွန်တော် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်မရပ်မနားလျှောက်နေ၏။ တစ်ဖက်ကပ်လျက် အခန်း၌ မည်သူရှိသနည်း။

အကယ်၍လူသာရှိပါလျှင် ထိုလူသည် ယနေ့အခန်းအမှတ်(၂၃၄)သို့ မည်သူရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်ကိုတွေးနေ၊ စဉ်းစားနေတော့မည်ဖြစ်၏။ “ငါ ပါပီလွန် . . ပါပီလွန်ဟေ့” ဟု ကျွန်တော်အော်ပြီး ပြောလိုက်ချင်၏။

ကျွန်တော် အဝင်သံတံခါးမရှိရာသို့လျှောက်သွား၏။ ကြမ်းပြင်မှ ချောမွေ့သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကိုနင်းမိပြီး ကျွန်တော်လဲကျသွား၏။ ဘာဖြစ်မည်နည်း။ ကျွန်တော် ကြမ်းကို လှမ်းကြည့်မိ၏။ အလင်းရောင်အားနည်းသဖြင့် ဘာမျှမမြင်ရ၊ ကျွန်တော် လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကင်းခြေများ များဖြစ်၏။

ကင်းခြေများ။

ဤအသံတိတ်ဆောင်၌ ရှေ့တွင်ဤကင်းခြေများများကိုပင် အဖော်လုပ်ရတော့မည်။ ကင်းခြေများတွေကို တစ်နေ့တစ်ကောင်ဖမ်းမည်။ ဗိုက်ပေါ်တင်ပြီး သူတို့အဆိပ် ဘယ်မျှ ပြင်းသည်ကိုသိအောင် နည်းနည်းချင်းကိုက်ခိုင်းမည်။ နောက် သူတို့၏ရွေ့လျားသွားသော နေထိုင်ပုံများကို အသေအချာလေ့လာမည်။ အဖော်တစ်ယောက်တော့ တွေ့ရလေပြီ။

ညအချိန်ရောက်ပြီ။

ပြင်ပမျက်နှာကြက်ပေါ်မှ လျှပ်စစ်မီးလုံးတစ်လုံးပွင့်သွား၏။ အခန်းတွင်းကိုမူ အလင်းရောင်ရောက်ခြင်းမရှိ။ ကျွန်တော်မအိပ်ပါ။ ကျွန်တော် အခန်းတွင်း၌ လမ်းဆက်လျှောက်မြဲ လျှောက်၏။

တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း၊ လေးလှမ်း၊ ငါးလှမ်း။

နောက်ပြန်လှည့်။

အခန်းဆုံးပြီ။

တစ်ညလုံးလျှောက်၏။

မနက်မိုးလင်းပြီ။

ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့မှ ဝါဒါတစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွား၏။

“မျက်နှာ ဘယ်လိုသစ်ရမှာလဲ ခင်ဗျား”

အစာသွင်းသောအခန်းကျဉ်းလေးမှ ကျွန်တော် လှမ်းအော်မေးလိုက်၏။

“ဘာ . . မင်း ငါ့ကိုလှမ်းမေးတယ်။ ဪ . . မင်း မနေ့ကမှရောက်လာတဲ့

ပါပီလွန် နှင့် ဝင်ကို

အကောင်ထင်တယ်၊ မင်းဝါဒါတစ်ယောက်ကို လှမ်းစကားပြောခွင့်၊ မေးခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား”

“မသိပါဘူး ခင်ဗျား”

“မသိရင်မှတ်ထား၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ဘယ်ဝါဒါကိုမှ လှမ်းမေးတာ မြန်းတာ မလုပ်နဲ့။ ဒီအခန်းထဲမှာ မင်းဘယ်သူ့ကိုမှ စကားပြောခွင့်မရှိဘူး။ မင်းကိုယ်မင်းလဲ အသံထွက်ပြီး စကားပြောခွင့်မရှိဘူး”

ဝါဒါ ဆက်လျှောက်သွား၏။

မကြာမီ ကော်ဖီမတ်ခွက်တစ်လုံးနှင့်ပေါင်မုန့်တစ်ပိုင်း ရောက်လာ၏။

ကျွန်တော်သည် ကော်ဖီခွက်ကိုကိုင်ပြီး မော့ချလိုက်၏။

တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း . . . ။

လမ်းလျှောက်မြဲဆက်လျှောက်၏။ ပြင်ပလောက၌ ခရီးဝေးလမ်းလျှောက် လေ့ကျင့် သလို စိတ်ထဲ၌သဘောထားပြီး ကျွန်တော် ဆက်လမ်းလျှောက်၏။

သုံးရက်ရှိသွားပြီ။

မနက် ကော်ဖီနှင့်ပေါင်မုန့်လာပေးစဉ် ပေါင်မုန့်အတွင်း၌ ညှပ်ထားသော စာရွက်ပြတ်လေးတစ်ခု တွေ့၏။

ပါပီလွန်

တို့ မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်းအတွက် စီးကရက်ငါးလိပ်နဲ့ အုန်းသီး ခြောက် တစ်စိတ် မှန်မှန် ပို့ပေးမယ်။

ရဲဘော်များ

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် စာပါအတိုင်း ပေါင်မုန့်ကြားတွင်း၌ စီးကရက် ငါးလိပ်နှင့် အုန်းသီးတစ်စိတ်တွေ့ရ၏။ မီးခြစ်ဆံအချို့လည်းပါ၏။ စီးကရက်ကို မြင်သည်နှင့် ကျွန်တော် အလွန်သောက်ချင်လှ၏။ သို့သော် မီးခိုးပြဿနာကို ရှင်းရခက်လွန်းသဖြင့် နေ့ဘက်တွင် တော့ သောက်လို့မဖြစ်သေး။ ညဘက်တွင်မှ သတိဝီရိယဖြင့် သောက်ရမည်။

ကျွန်တော် အုန်းသီးခြောက်ကို တစ်ကိုက်ကိုက်ပြီးဝါးလိုက်၏။ အရသာ ရှိလှပါဘိ။ ကျွန်တော့်ရဲဘော်များ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုအုန်းသီးစိတ်ပို့ပေးသည်ကို ပထမ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်။ နောက် အနေကြာမှသဘောပေါက်၏။ အသံတိတ်အခန်း၌နေသူ အကျဉ်းသားများကို ထောင်အာဏာပိုင်များက ဆီဖြတ်ထား၏။ ဆီမှာ လူတွင် အလွန် အရေးကြီးပါသည်။ ဆီမစားသောက်ရသည့်အတွက် လူတွင်ပြဿနာမျိုးစုံပေါ်နိုင်၏။ ကျွန်တော့်မှာ အလွန်ကံကောင်း သူဖြစ်ပါသည်။ အုန်းသီးမှာ ဗီတာမင်ဓာတ်မျိုးစုံပါသော အာဟာရလည်းဖြစ်၏။

တစ်နှစ်ပြည့်ရန် ဆယ်ရက်သာ လိုတော့သည်။

နှစ်ပတ်လည်နေ့၌ မည်သည့်အခမ်းအနားမျိုးကိုကျင်းပလျှင် ကောင်းမည်နည်း။

ကျွန်တော် အမျိုးမျိုးတွေး၍ အစီအစဉ်လုပ်နေ၏။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အလုံပိတ်ထားသောအခန်းတံခါးကို ဖွင့်သံကြားပါသည်။

“မင်း . . . ဒီကောင် ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုတာ နည်းနည်းမှ မရိပ်မိဘူးလား”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“မရိပ်မိဘူး ခင်ဗျား”

“မင်း ဂရုမစိုက်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“စိုက်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ သူ့အခန်းရှေ့ကဖြတ်လျှောက်တိုင်း ကျွန်တော့် မကြာခဏ လှမ်းကြည့်ပါတယ်၊ သူ့အမြဲထိုင်နေတာပဲတွေ့တယ်။ ဘာမှ ထူးခြားတာမတွေ့ဘူး”

“မင်း ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးရောက်မှ ကြည့်သာရှင်းပေတော့။ ဒီထောင်မှာ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေလို့မရအောင် အမျိုးမျိုး စီစဉ်ထားတယ် ဆိုတာ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အကျဉ်းသားတစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူသတ်သေလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ရောက်လာသည့် တစ်နှစ်ပြည့်တော့မည့်အချိန်အတွင်း ငါးယောက်မြောက် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေနိုင်သည့်အကျဉ်းသားဖြစ်၏။ ထောင်အာဏာပိုင်များက အကျဉ်းသားများ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေသည်ကို လုံးဝမမြင်လိုပါ။ သနား၍မဟုတ်။ အကျဉ်းသား တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူသတ်သေနိုင်လိုက်ခြင်းမှာ သူတို့အတွက် လွတ်မြောက်သွားခြင်း တစ်မျိုးဟုယူဆ၏။ ပြစ်ဒဏ်အချိန်စေ့သည်အထိ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အဆုံးအထိခံစားသွား သည်ကိုသာ သူတို့မြင်ချင်၏။

တစ်နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီ။

ထိုမနက်လာပို့သော ပေါင်မုန့်အတွင်း၌ စာတိုလေးတစ်ခုညှပ်ပါလာ၏။

ပါပီ

တစ်နှစ်ပြည့်ပြီ။

နောက်တစ်နှစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။

တောင့်ထားဟေ့။

ရဲဘော်များ

ဒီဂါတို့ထံမှ ဖြစ်ရမည်။

သူတို့စာတိုလေးကိုဖတ်ရသည်မှာ ကျွန်တော့်ကိုအားသစ်သွေးသစ်လောင်းပေး သည်နှင့်တူလှဘိ၏။ ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ ချက်ချင်းအားသစ်များ တိုးလာကြသလို ထင်လိုက်မိ၏။

တကယ်တော့ သူတို့ခုများလည်း ကျွန်တော့်ကိုကူညီနေသည်မှာမလွယ်။ အဘယ်မျှ အန္တရာယ်ကြီးပြီး အဘယ်မျှခက်လှမည်ကို ကျွန်တော်တွေးမိ၏။ ကျေးဇူးလည်း မဖော်ပြ တတ်အောင် တင်မိ၏။

ကျွန်တော့်တွင် သူတို့ပို့ထားသောခဲတံတိုလေးတစ်ခုရှိ၏။ ထိုခဲတံတိုလေးဖြင့် သူတို့စာရွက်၏နောက်ကျော၌ပင် စာတိုလေးရေးပြီး စာပြန်လိုက်၏။

ကိုယ် အားမလျော့ပါ။

ကျေးဇူး အထူးတင်ပါသည်။

ပါပီ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အကျဉ်းခံရက်ပေါင်း ရှစ်လကုန်ခဲ့ပြန်ပြီ။ ထိုရှစ်လအတွင်း ဘာပြဿနာမျှ အထူး မတွေ့၊ ကိုးလမြောက်ရက်ပိုင်းအတွင်းသို့စဝင်သည်နှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ပြဿနာတစ်ခုကို တွေ့၏။

အချိန်မှာ မနက် (၇)နာရီခန့်တွင် ဖြစ်၏။

“မင်း ဒီလိုခိုးပို့နေတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ . . သေဖို့သာပြင်တော့”

ဗုန်း. . ဗုန်း. . ဗုန်း. . နှင့် ရိုက်သံများပေါ်လာ၏။

ကျွန်တော့်ထံ နေ့စဉ် စီးကရက်နှင့်အုန်းသီးခြောက် ပို့ပေးနေသူကို မိသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ဤပြဿနာ မည်မျှကြီးလာမည်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်းတွေးမိ၏။

မနက်(၁၁)နာရီခန့်တွင် အချုပ်ခန်းသံတံခါးဖွင့်သံကြား၏။ တစ်နှစ် ရှစ်လကျော် လုံးဝမဖွင့်ဘဲထားသည့်တံခါးကြီးဖြစ်သဖြင့် ခက်ခဲစွာဖွင့်ကြရ၏။ ဝါဒါရောက်သည်နှင့် လက်ထောက်ထောင်မှူး ဝင်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် အခန်းထောင့်တစ်ခုကိုကပ်လိုက်၏။ တစ်ခုတည်းသော လက်နက်ပစ္စည်းဖြစ်သည့် မတ်ခွက်ကိုကိုင်၏။ စိတ်ထဲ၌ ရိုးရိုးတော့အညှဉ်းမခဲ။ သေသည် အထိခုခံပြီးမှ အညှဉ်းဆဲခံမည်ဟု အပြတ်ဆုံးဖြတ်ထား၏။

“ဒါ ဘာသဘောလဲ”

ကျွန်တော် ဘာမျှ ပြန်မပြော။

ထောင်ဝါဒါတစ်ယောက် ရှေ့တိုးလာ၏။ ကျွန်တော်က မတ်ခွက်ဖြင့် ဆီးရိုက်ရန် ဟန်ပြန်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော့်အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ တိရစ္ဆာန် ရိုင်းတစ်ကောင်နှင့် အလွန်တူပါမည်။ ဝါဒါ နောက်ပြန်တွန့်သွား၏။

“မင်း မတ်ခွက် ပြန်ချလိုက်စမ်း”

ကျွန်တော် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

“ဒီမှာ မင်းကို တို့ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ထောင်ပိုင်အခန်းခေါ် သွားပြီး စစ်ချင်တာရှိလို့”

“ခင်ဗျား စကားကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ”

“ငါ ဒီထောင်က ဒုတိယထောင်ပိုင်ပါ။ ငါ့စကားကိုတောင် မင်းမယုံဘူးလား”

ကျွန်တော် မတ်ခွက်ကိုချလိုက်၏။ သူတို့ခေါ်ရာသို့ လိုက်သွား၏။

အလုံခန်းဆောင်မှအပြင်ထွက်လိုက်လျှင် အပြင်မှဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သော အလင်းရောင်များမှာ ကျွန်တော့်အတွက် မခံမရပ်နိုင်အောင်ရှိ၏။ မျက်စိမှာ ကျိန်းနေသည်။ ဤတောက်ပသောအရောင်များကိုမကြည့်နိုင်။ လက်ဖြင့် အုပ်ထားရ၏။

ထောင်ပိုင်ကြီး၏ ရုံးခန်းသို့ ရောက်လေပြီ။

အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင်လဲနေသောလူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်တော့်ကို နေ့စဉ် ရိက္ခာခိုးပို့နေသောအကျဉ်းသားဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ လေးနာရီလုံးလုံး သူတို့ဝအောင် နှိပ်စက်ထားပြီးကြလေပြီ။

“မင်းကို ဒီကောင် ဒီလိုရိက္ခာပို့နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ထောင်ပိုင်ကြီးက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“သူ့ကိုပဲ ပြန်မေးကြည့်ပါလား ခင်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင်. မင်းကိုငါမေးတာ၊ မင်း ငါ့ကိုပြန်မေးခွန်းထုတ်မနေနဲ့။ ပြောစမ်း။

ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ကျွန်တော် မမှတ်မိလို့ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ မေ့တတ်တဲ့ရောဂါစွဲနေတာ တော်တော်ကြာပါပြီ။ မနေ့က စတယ်ထင်တာပဲ”

“ဘာလဲ. . မင်း တို့ကို စမ်းချင်တာလား”

ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ့စားပွဲမှ ထလိုက်၏။

“မစမ်းပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ရောဂါရှိတာကို ရှိတဲ့အတိုင်းအစီရင်ခံတာပါ။ ဟောဒီ ကျွန်တော့်ခေါင်းကဒဏ်ရာကြီးရပြီးကတည်းက ဒီရောဂါစွဲပါတယ်။ ကျွန်တော့် ဘဝမှာ ကျွန်တော်ဘာမှ သေသေချာချာ မှတ်မိနိုင်တာ မရှိတော့ပါဘူး”

ကျွန်တော့်ခေါင်းတွင်ရထားဖူးသော အမာရွတ်ကြီးကို ဆံပင်လှန်ပြီး ပြလိုက်၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ရုတ်တရက် မယုံရခက်ယုံရခက်ဖြစ်သွားဟန်ရှိ၏။

“ကဲ. . ပင်မထောင်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ကြစမ်း၊ သူ့ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းမှာ သူပြောတဲ့ ရောဂါ ရှိမရှိရှာခိုင်းစမ်း၊ မင်းကမေ့တတ်တဲ့ရောဂါစွဲနေတယ်ဆိုတော့ မင်းနာမည်ကိုကော မှတ်မိသေးရဲ့လား”

“မှတ်မိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ချာလီရီ၊ (၁၉၀၆)ခုနှစ်မှာ မွေးတယ်။ တစ်သက်တစ်ကျွန်း အပြစ်ခံထားရတယ်”

ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်ဖြေပုံများကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေ၏။ အတွေးရခက် နေ၏။

“မင်း ဒီနေ့မနက် ကော်ဖီနဲ့ ပေါင်မုန့်ရော စားရလား”

“စားရပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မနေ့ ညစာမှာတုန်းက ဘာအရွက်ရသလဲ”

“ဒါတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး ခင်ဗျာ”

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ မင်းဟာက မှတ်မိချင်တာ မှတ်မိလိုက်၊ မမှတ်မိချင်တာ မမှတ်မိလိုက်”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အဲဒီလိုဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော်ရောဂါစွဲနေပြီလို့ ပြောခဲ့တာပါ”

“ဒါဖြင့် မင်း ဒီမှာ ဘယ်လောက်ဆက်ပြစ်ဒဏ်ခံရဦးမယ်ဆိုတာကော သိသေး ရဲ့လား”

“သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျခဲ့တာပါ။ တစ်သက်လုံး ဒီကျွန်းမှာ နေရပါမယ်”

“ငါမေးတာ ဒါမဟုတ်ဘူး။ မင်း ငါ့ထောင်. . ခု ဒီအလုံပိတ်ထောင်မှာ ဘယ်လောက် ဆက်နေရဦးမလဲ”

“ကျွန်တော် အလုံထောင်အချခံရတယ်။ ဟုတ်ကဲ့လား။ ဘယ်တုန်းက အချခံရ တာလဲ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်၏ပြောဟန်ဆိုဟန်မှာ အလွန်အသက်ပါလွန်းသဖြင့် သူတို့ ပထမဆုံး မယုံတယုံဖြစ်လာကြသည့်မျက်နှာများ အထင်းသားပေါ်လာကြ၏။ သို့သော် ထောင်ပိုင်ကြီး က မလျှော့သေး။

“ဒီမှာ ပါပီလွန်၊ မင်း သည်းခံနိုင်တဲ့အဆင့်ကိုလွန်လာပြီနော်၊ ကောင်းကောင်း မှန်မှန်ဖြေ၊ မဖြေရင် မင်းမလွယ်ဘူး။ တို့ထောင်အကြောင်း ခုထိ မင်း မသိသေးဘူးထင်တယ်။

မင်း ထွက်အပြေးကောင်းလို့ ခုနစ်နှစ်ခံနေရတာလောက်နဲ့ ဒီမှာ နေရတာ မဝသေးဘူး ထင်တယ်”

“ထောင်ပိုင်ကြီး ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုတော့မတရားမစွပ်စွဲပါနဲ့ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် နေတဲ့အခန်းကိုလိုက်ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှမထွက်ပြေးပါဘူး။ ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေလဲ အခန်းထဲမှာအကုန်ကျန်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ခင်ဗျားမယုံရင် လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ အခု လိုက်ကြည့်ပါ”

ဤအပြော ဤအမူအရာများမှာ ထောင်ပိုင်ကြီးကို နောက်ဆုံး ကျွန်တော် အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့သောလုပ်ရပ်များပင်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ တယ်လီဖုန်းကလည်း မြည်လာ၏။ ထောင်မကြီးမှဖြစ်၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးသည် တစ်ဖက်က ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် အချိန်အတန်ကြာ တယ်လီဖုန်းပြောနေ၏။

“ကဲ-ကဲ ကြာတယ်ကွာ၊ ဒီကောင့်ကိုပြန်ခေါ်သွား၊ ခိုးသွင်းပေးတဲ့ရိက္ခာတွေ စားထားရတာ တော်တော်ဝနေပြီနဲ့တူတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး သူလွတ်တဲ့အထိ ညစာ ဘယ်တော့မှ မကျွေးကြနဲ့တော့”

ကျွန်တော့်ကို အလုံခန်းအတွင်းသို့ပြန်ပို့၏။ ထိုည၌ပင် ကျွန်တော် စာတိုလေး တစ်ခု ဖတ်ရ၏။

ပါပီ

တို့လဲ မင်းနဲ့ဆက်သွယ်ဖို့ သိပ်မလွယ်တော့ဘူး။ အားတော့ မငယ်နဲ့။ ဟိုကောင်လဲ မင်အဖြေကောင်းလို့သာ နည်းနည်း သက်သာ သွားရှာတယ်။ သူက မင်းကို အားလုံးနှစ်ကြိမ်ပဲ ရိက္ခာ ခိုးပို့ဖူးတယ်လို့ ဝန်ခံထားတယ်။

သင့်ရဲဘော်များ

ညစာဖြတ်ပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် ကျွန်တော် အလွန်ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော ဒဏ်ကိုစခံရ၏။ လမ်းလည်း အရင်လိုမလျှောက်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော် နေ့စဉ် နေထိုင် သည့်အမူအရာများကို ချက်ချင်းပြုပြင်ရ၏။ အလုံခန်း၌ ဆက်နေရန် လေးလတိတိ လိုသေး သည်။ လေးလဟူသည်မှာ ရက်ပေါင်း တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်။ ထိုရက်ပေါင်း တစ်ရာ့နှစ်ဆယ် လုံးလုံး ကျွန်တော် ဖြတ်ကျော်ရဦးမည်။

အစာဝအောင်မစားရချိန်၌ အကောင်းဆုံးရင်ဆိုင်သည့်နည်းမှာ လှုပ်ရှားမှုကို အနည်းဆုံးဖြစ်အောင်နေခြင်းဖြစ်၏။

ယခင်က နေ့စဉ်စားနေရသော အုန်းသီးခြောက်များကိုလည်း လွမ်းလှဘိ၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အတွေးများကို သက်သာသောအတွေးများကိုသာ အမြဲတွေး၏။ လွန်ခဲ့သည့်ဖြတ်သန်းလာရသည့်ဘဝမှ အကောင်းဆုံး စိတ်အချမ်းသာဆုံးဖြစ်ရပ်များကိုသာ ပြန်စဉ်းစား၏။

အဟာရမပြည့်တော့သဖြင့် ခွန်အားယုတ်လျော့လာ၏။ ကိုယ်အလေးချိန်ကျ ဆင်းလာ၏။ ကျွန်တော်သည် မနက်စာအတွက်ရသောရိက္ခာကို တစ်ကြိမ်တည်းမစားပစ်။ လေးစိတ်ခွဲပြီး တစ်နေ့လေးကြိမ်စား၏။ ခြောက်နာရီစီ ခွဲစား၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

၁၉၆

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

ရက်ပေါင်းသုံးဆယ် သို့မဟုတ် နာရီပေါင်း (၇၂၀)သာလိုတော့သည်။
 ပါပီလွန် . . မင်းကိုယ်မင်း ဒီရက်သုံးဆယ်ကို ကြုံကြုံခံအောင် ကြိုးစား မလား။
 အသေခံမလား။ တစ်နှစ်ဆယ့်တစ်လနေလာခဲ့ပြီး ဘာကြောင့် တစ်လမျှ ကျန်တော့သော
 အချိန်ကို ကြုံကြုံမခံနိုင်ရမည်နည်း။
 ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်သာ လိုတော့သည်။
 ကျွန်တော် ပိုအားနည်းလာ၏။
 စာတိုလေးတစ်ခုကို ဖတ်လိုက်ရပြန်၏။

သူငယ်ချင်း
 ဆယ့်ကိုးရက်ပဲကျန်တော့တယ်။ ကြုံကြုံခံပါ။ မင်း
 ကျန်းမာရေးအတွက် တို့ . . သိပ်စိတ်ပူနေတယ်။ စာတစ်ကြောင်း
 လောက်ပြန်ပါ။

သင့်ရဲ့ဘော်များ

ကျွန်တော် ဤစာတိုလေးကိုဖတ်ရသည်မှာ အစာစားလိုက်ရသလိုပင် အားရှိ
လာ၏။

**မပူကြနဲ့ . . .
ပါပီ**

ကျွန်တော် ပြန်စာပို့လိုက်၏။
 ဆယ်ရက်သာလိုတော့သည်။
 “အသံတိတ်အခန်းထဲမှာနေရတဲ့ဘဝ ဘယ်လောက်ဒုက္ခကြီးတယ်လို့ မင်းတို့
 ထင်သလဲ၊ မင်းတို့ ငါ့သတ်ချင်သတ်၊ ရိုက်ချင်ရိုက်၊ ကြိုက်တာလုပ်ကြ၊ လောကမှာ အသံတိတ်
 ဒဏ်ကိုခံရတာထက်တော့ ကြီးတဲ့ဒဏ်ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ဘူးကွ”
 အကျဉ်းသားတစ်ယောက်၏မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး အော်လိုက်သံ ဖြစ်၏။
 “ဟေ့ကောင် တိတ်စမ်း”
 “မတိတ်ဘူး။ မင်းကြိုက်တာလုပ်”
 တာဝန်ကျဝါဒါများက အခြားဝါဒါများကို အကူညီတောင်းလိုက်၏။ ဝါဒါများ
 စုပြုံရောက်လာကြ၏။
 “ဘာဖြစ်တာလဲ”
 “တိတ်ခိုင်းတာ မတိတ်ဘူးတဲ့”
 “သံချပ်အင်္ကျီယူပြီး ဝတ်ထားပေးလိုက်ပေါ့”
 ထိုအကျဉ်းသားအခန်းကိုဖွင့်ပြီး သံချပ်အင်္ကျီကိုဝိုင်း၍ဝတ်ပေးလိုက်ကြ၏။
 သံချပ်အင်္ကျီဆိုသည်မှာ လူတစ်ယောက်၏လက်များကို မလှုပ်နိုင်အောင် နောက်ပြန်ချည်ပြီး
 တုပ်နှောင်ပေးနိုင်သောဝတ်စုံဖြစ်၏။ ဤဝတ်စုံဝတ်ထားပေးလျှင် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်
 သည် အစားအသောက်ကိုခွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့သာ ကိုက်ချိပြီး စား၍ရတော့၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ထိုင်မစားနိုင်တော့။

“နောက်တစ်ခါ အသံထပ်လုပ်ရင် ပါးစပ်ကိုပါအဝတ်ဆိုပြီး စည်းထားပေးလိုက်”
ဝါဒါများ ပြန်ထွက်သွားကြ၏။

နောက်ဆုံးည . . . ။

အလုပ်အခန်း၌နေရမည့်နောက်ဆုံးညဖြစ်၏။ နာရီပေါင်း တစ်သောင်း ခုနစ်ထောင်
ငါးရာရှစ်နာရီကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ပြီ။

ဤအချိန်ပိုင်းအတွင်း တစ်ကြိမ်သာ ထောင်ပိုင်ရုံးတက်ရန်အတွက် ကျွန်တော့်
အလုပ်ခန်းတံခါးကို လာဖွင့်ပေးဖူး၏။

မနက် ခြောက်နာရီတွင် အစာသွင်းသောအပေါက်မှ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်
တစ်စိတ် ရောက်လာ၏။

“ကျုပ်ကို မပေးကြနဲ့တော့။ ကျုပ်က ဒီနေ့ လွတ်ရတော့မယ်လူ”

ဤသို့အော်ပြောလိုက်ချင်၏။ သို့သော်မပြောရဲ။ မေ့တတ်သည့်ရောဂါ စွဲနေသည်
ဟု ထောင်ပိုင်ကို ပြောထားသည် မဟုတ်လား။

မနက် ရှစ်နာရီတိတိတွင် ကျွန်တော့်အကျဉ်းခန်းတံခါးကို လာဖွင့်၏။

“ပါပီလွန် . . . ထွက်၊ ဒီနေ့ဟာ (၁၉၃၆)ခုနှစ်၊ ဇွန်လ(၂၆)ရက်နေ့၊ မင်း ပြစ်ဒဏ်စေ
တဲ့ နေ့”

အုပ်ချုပ်မှုရုံးခန်းသို့ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွား၏။ ထိုရုံးခန်းတွင် ကလိုဆီနှင့်
မာကျူးရက်တို့တို့တွေ့၏။ မာကျူးရက်မှာ အရိုးပေါ်အရေတင်၍ မျက်လုံး နှစ်ဖက်ခွက်
ဝင်နေပြီ။ ကလိုဆီမှာ အသက်ဝင်နေသူကဲ့သို့ရှိ၏။ မာကျူးရက်မှာ မတ်တတ်ရပ် နေနိုင်
သော်လည်း ကလိုဆီမှာ ထမ်းစင်ပေါ် ပက်လက်ဖြစ်၏။

မာကျူးရက်ကိုပြုံးပြီး ကျွန်တော်နှုတ်ဆက်၏။ မာကျူးရက်လည်း ပြန်ပြုံး၏။

ကျွန်တော် ကလိုဆီဘေးတွင်ထိုင်ချလိုက်၏။ သူ့ပါးကို နမ်းလိုက်၏။

“ဝွတ်ဘိုင် . . . ပါပီလွန်”

ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွင် နှင့်၍ သွား၏။

“သူငယ်ချင်း မင်း မသေပါဘူး။ ဘယ်လိုမှ မသေပါဘူး”

ကျွန်တော် ချက်ချင်း အမျိုးမျိုးအားပေး၏။

သူငယ်ချင်း ကလိုဆီ . . . ။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် လွယ်ရယ်ကျွန်းဆေးရုံ၌ ကွယ်လွန်သွားပါသည်။
သူကွယ်လွန်ချိန်၌ သူ့အသက်မှာ (၃၂)နှစ်မျှရှိသေး၏။ သူသည် စက်ဘီးခိုးမှုလေးဖြင့်
တစ်ကျွန်းရောက်လာသူဖြစ်၏။ ထိုခိုးမှုကိုလည်း သူဘယ်တုန်းကမျှ တကယ် ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း
မဟုတ်ရှာပါ။ မတရားပြစ်ဒဏ်ခံခဲ့ရသူဖြစ်၏။

ထောင်ပိုင်ကြီး ဝင်လာသည်။

“ကဲ . . . မင်းတို့သုံးယောက်လုံး ငါ့ထောင်ကတော့ ဒီနေ့လွတ်ပြီ။ မာကျူးရက်နဲ့
ကလိုဆီရဲ့အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါရေးရမယ့်မှတ်ချက်အပိုင်းမှာတော့ မင်းတို့က
ဘာမှဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့လူတွေမဟုတ်လို့ ‘ကောင်း’လို့ ငါရေးပေးလိုက်မယ်။ ပါပီလွန်ကတော့
ပြစ်မှုသစ်ထပ်ကျူးလွန်တဲ့သူမို့မကောင်း’လို့ ရေးလိုက်မယ်”

“ဘာလဲ၊ ကျွန်တော်က ပြစ်မှုသစ်ကျူးလွန်တယ်ဟုတ်လား။ ဘာပြစ်မှုလဲ”

၁၉၈

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

“မင်း စီးကရက်နဲ့အုန်းသီးခြောက် ခိုးသွင်းတဲ့အမှုလေ”

“ဟင်. . ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက ခိုးသွင်းလို့လဲ”

“လာပြန်ပြီ တော်တော်တတ်နိုင်တဲ့အကောင်၊ မင်း ခုလွတ်ခါနီး လေးလ လုံးလုံး ဘာစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာကော သတိရသေးတယ် မဟုတ်လား”

“စားရတာ ဘာထူးစားနေရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ထောင်ရောက်ကတည်းက ကျွန်တော့်ကို ပုံစံတစ်မျိုးတည်းနဲ့ ကျွေးခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် ညစာလဲ ဒီလေးလလုံးလုံး မင်းနေ့တိုင်း စားခဲ့ရတယ်ပေါ့”

“စားရသားပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ နေ့တိုင်း ကျုပ်စားနေကျခွက်တွေ ဇွန်းတွေများ ပစ်လိုက် ပြီလို့ ထင်နေလို့လား”

ထောင်ပိုင်ကြီး ပြုံးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ မေ့တတ်တဲ့ရောဂါသမားဆိုတာ အမှန်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးပဲမှားပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုလဲ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းလို့ပဲ မှတ်ချက်ရေး လိုက်ပုံမယ်”

ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲ၌ သူ့မျက်နှာပြုံးနေသလိုပင် အလွန် ပြုံးချင်နေပါသည်။

အစန်း (၂၂)

လွယ်ရယ်ကျွန်းပေါ်မှ ထောင်

အလုပ်ပိတ်ထောင်မှ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးကိုခေါ်ထုတ်ခဲ့ပြီးနောက် ထို ကျွန်းပေါ်ရှိ ရိုးရိုးတစ်ကျွန်းသမားများထားသောဆေးရုံသို့ ကျွန်တော်တို့ကိုခေါ်သွား၏။ လမ်းတွင် တွေ့သမျှ အကျဉ်းသားများက ကြင်နာသောမျက်လုံးများဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး အချို့က စီးကရက်များကို လှမ်းပေး၏။

ဆေးရုံသို့ရောက်လျှင် အကျဉ်းသားဆေးမှူးတစ်ယောက်က ကလိဆီကို မော်ဖင်း ခေါ် အနာသက်သာသည့်ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေး၏။

ထို့နောက် ကူးတို့လှေတစ်စီးပေါ်တွင်တင်ပြီး ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကို လွယ်ရယ်ကျွန်းထောင်သို့လိုက်ပို့၏။ လှေပေါ်တွင် အကျဉ်းသား လှေလှော်သမား ခြောက်ယောက်နှင့်ဝါဒါနှစ်ယောက်ပါ၏။ ဝါဒါနှစ်ယောက်က လှေဦးပိုင်းတွင်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်နှင့်မာကျူးရက်က ပဲ့ပိုင်းတွင်ထိုင်၏။ ကလိဆီက ထမ်းစင်ပေါ်တွင် ပက်လက် ဖြစ်၏။

လှေထွက်လျှင် ကျွန်တော်နှင့်ကပ်လျက်အကျဉ်းသားလှေသမားက လေသံတိုးတိုး လေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုကပ်မေး၏။

“ခင်ဗျား စီးကရက်၊ အုန်းသီးခြောက်တွေကို နေ့တိုင်းမှန်မှန်ရတယ်နော်။ ဒီအထဲမှာ ဒီအကြောင်းသိတာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမဲ့ နောက်သုံးလေးလမှာတော့ပြတ်သွားတယ်။ လုံးဝ မရဘူး”

“ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ။ မိသွားတာကိုး။ ခင်ဗျားကို ကူမိတဲ့ ကောင်လေး လည်း သနားပါတယ်”

“ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“သေပြီလေ၊ ဝါဒါတွေ အဲဒီနေ့မှာပိုင်းကန်ကြတာ ဆေးရုံရောက်တော့ အသည်းကွဲ တဲ့ဒဏ်နဲ့ နောက်ဆုံး သေတာပဲ”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော် ဘာမျှ ဆက်မမေးတော့ပါ။

လွယ်ရယ်ကျွန်း သို့ ရောက်ပြီ။

ကလိုဆီ၏ထမ်းစင်ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှကပ်ပြီး ကုန်းပေါ် တက်သွားကြ၏။

ပထမဆုံး ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့်တွေ့ရ၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ ဗိုလ်မှူး ဘာလော့ ဆိုသူဖြစ်၏။

“ဒီကောင်တွေသုံးယောက်လုံး ဆေးရုံခေါ်သွား၊ ဆေးရုံတင်လိုက်။ နောက် အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့အခြေအနေရောက်လာရင် ငါ့ဆီ ပြန်သတင်းပို့ခိုင်း”

ကျွန်တော်တို့ကို ထောင်ဆေးရုံသို့ ဆက်ခေါ်သွား၏။

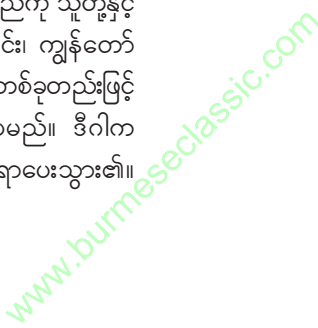
ဆေးရုံရောက်သည်နှင့် ပထမဆုံးတွေ့ရသည့်တာဝန်ကျအကျဉ်းသား ဆေးမှူးမှာ ချာဒယ်ဖြစ်၏။ ချာဒယ်မှာ ကျွန်တော့်ရဲဘော်ဟောင်းတစ်ယောက် ပင်ဖြစ်၏။ ချာဒယ်က ချက်ချင်း ကလိုဆီ၏ရောဂါအခြေအနေကိုစစ်ဆေးပြီး ထောင်ဆရာဝန်ကို အရေးပေါ် လှမ်းခေါ်၏။

ဆရာဝန်က ညနေငါးနာရီခန့်တွင် ရောက်လာ၏။ ကလိုဆီ၏အခြေအနေကို စစ်ဆေးပြီး ခေါင်းခါ၏။ နောက် ပေးသင့်သောဆေးများကိုရေးပေးသွား၏။

ချာဒယ်မှာ မူလက ပင်မထောင်ဆေးရုံတွင်တာဝန်ကျ၏။ နောက် သူ့ အပေါ် ဝါဒါများက ကျွန်တော်ထွက်ပြေးသွားပြီးနောက် ဆက်ပြေးမည့်သူအဖြစ် သံသယရှိသဖြင့် လွယ်ရယ်ကျွန်းဆေးရုံကိုပြောင်းပို့ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ထံမှပင် ကျွန်တော်တို့ကို လှေစုတ်ကြီးဝယ်ပေး၍ ငွေညာယူသွားခဲ့သော ဂျိုးဇက် သေပြီဆိုသည့်သတင်းလည်း ကြားရ ၏။ သတ်သူမှာ ခိုကျွန်းမှ အန္တတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ပြေးစဉ် အကူအညီပေးခဲ့ကြသော ကျေးဇူးရှင်များထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်နိုင်သည်။

လွယ်ရယ်ကျွန်းထောင်မှထောင်သားများဘဝမှာ အခြားကျွန်တော် ဖြတ်ကျော် ခဲ့ဖူးသောထောင်များမှ ဘဝများနှင့်လုံးဝမတူပါ။ အန္တရယ်များလှ၏။ အကျဉ်းသား ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်းကောင်း၊ အမှုထမ်းပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်းကောင်း အကြံအဖန် မျိုးစုံ နှင့်ပြည့်နေ၏။ အကျဉ်းသားအားလုံး ကျန်းမာရေးကောင်း၏။ ဝဝလင်လင်စားနေရသည်မှာ လည်း မြင်လိုက်သည်နှင့် ထင်ရှားစွာ သိနိုင်၏။

တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည့်အတွက် ဒီဂါနှင့်ဂေါ်ဂနီတို့ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ဆေးရုံတွင် လာနေ၏။ ထိုနေ့ မနက်စာကို ချာဒယ်၏အခန်း၌ ကျွန်တော်တို့အတူစားကြ၏။ မာကျူးရက် နှင့်ဂရင်းဒက်တို့လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ရှေ့ရေးကို ဝိုင်းဆွေးနွေး ကြ၏။ ဒီဂါကတော့ တစ်ကျွန်းမှထွက်ပြေးရေးကို လုံးဝစိတ်မဝင်စား။ သူက အထက်ရုံး သို့တင်ထားသည့်အယူခံတွင် အနည်းဆုံး ငါးနှစ်နိုင်မည်ဟုယုံကြည်ထား၏။ ဂေါ်ဂနီက သူ့အမှုကိုစွဲကို သူတို့ အန္တယ်တော် ကော်ဆီကန်အမတ်တစ်ယောက်က လိုက်ကူနေသည်ဟု ပြောပြ၏။ ကျွန်တော်က ယခုတစ်ကြိမ်ထွက်ပြေးလျှင် မည်သို့ကြံစည်သင့်သည်ကို သူတို့နှင့် ဆွေးနွေး၏။ ဂရင်းဒက်က သူ့အချုပ်ခန်း၏ကစားဝိုင်းဒိုင်မှာ သူဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် သူ့အခန်းတွင်လာနေလျှင် ဝင်ကြေးတစ်ဝက်ခွဲပေးမည်ဟုပြော၏။ ထိုဝင်ငွေတစ်ခုတည်းဖြင့် လွယ်ရယ်ကျွန်းထောင်၌ ကျွန်တော် ချောင်ချောင် လည်လည်နေနိုင်ပေမည်။ ဒီဂါက သူမပြန်မီ ဆေးရုံကစားဝိုင်းများ၌ အပျင်းပြေ ဝင်ကစားနိုင်ရန် ဖရန်ငွေ ငါးရာပေးသွား၏။

ဂရင်းဒက်က သက်စောင့်စားတစ်ချောင်းကို ကျွန်တော့်ကို ပေးသွား၏။

ဒီဂါတို့ပြန်သွားပြီးနောက် ဆေးရုံမှကစားဝိုင်းရှိရာသို့ ကျွန်တော်တို့ ထသွား၏။

မာကျူးရက်ကို ကျွန်တော် ငွေနှစ်ရာ မျှလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ဝိုင်းမှာ ပါလို့ရမလား”

“ရပါတယ်. . လောင်းကြေးကတော့ အနည်းဆုံး ဖရန့်တစ်ရာပဲနော်”

ကျွန်တော်က ဖရန့်ငွေသုံးရာကို ပေါင်ပေါ်တင်လိုက်၏။

တစ်ညလုံး ကျွန်တော်တို့ ကစားကြ၏။

မနက် ကော်ဖီသောက်ချိန်ရောက်မှ ကျွန်တော်တို့ခဏရပ်ကြ၏။ ကျွန်တော် ဖရန့်ငွေထောင့်သုံးရာကျော်နိုင်၏။ ကျွန်တော် ကစားဝိုင်းမှထသွားချိန်တွင် ပအူလို

ကျွန်တော်ထံချဉ်းကပ်လာပြီး ငွေနှစ်ရာချေး၏။ ကျွန်တော်က သုံးရာ ပေးလိုက်၏။

“ပါပီလွန်. . ခင်ဗျားဟာ ဒီမှာ နာမည်ကြီးနေသလိုပဲ၊ လက်တွေ့မှာလဲ တကယ် ရက်ရောနိုင်တဲ့လူပဲ၊ နောက်ကို ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျား အများကြီး မိတ်ဆွေအဖြစ် ခရီးဆက်နိုင် ကြဦးမယ်”

ကျွန်တော် ခုတင်ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာ၏။

ကလိုဆီမှာ ထိုနေ့မနက်တွင် ကွယ်လွန်သွား၏။ ကျွန်တော်နှင့်မာကျူးရက်ဘေး တွင် ဆုံးသွားရှာပါသည်။ မာကျူးရက်မှာ သူ့ကိုယ်သူမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အသံထွက်၍ပင် ငို၏။

ကလိုဆီကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော် ဆေးရုံတွင်ဆက်နေချင်စိတ် မရှိ တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ဒီဂါကို ကျွန်တော် ဆေးရုံကဆင်းချင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်၏။ ဒီဂါက ချာဒယ်ထံမှ ဆေးခွင့်နှစ်ပတ်ယူခဲ့ဖို့မမေ့ရန် လှမ်းမှာ၏။ ထိုနှစ်ပတ်အတွင်း ကျွန်တော်နေသင့်သောအဆောင်၊ ကျွန်တော်လုပ်သင့်သော အလုပ်ကို သူတို့ စီစဉ်ကြမည်။

“ကလိုဆီ အလောင်းကို သူတို့ ဘယ်မှာ မြှုပ်ကြမှာလဲ”

“မမြှုပ်ဘူး။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ အကျဉ်းသားတွေအတွက် သင်္ချိုင်းမရှိဘူး။ ကလိုဆီ အလောင်းကို ညနေ ခြောက်နာရီတိတိ၊ နေမဝင်ခင်လေးမှာ လွယ်ရယ်ကျွန်းနဲ့ စိန်ဂျိုးဇက် ကျွန်းအကြားမှာ ပင်လယ်ထဲပစ်ချပြီး ငါးမန်းစာကျွေးပစ်ကြ မယ်။ ဒါ တစ်ကျွန်းရဲ့ ထုံးစံပဲ”

ကျွန်တော် ဘာမျှ ဆက်မမေးတော့ပါ။

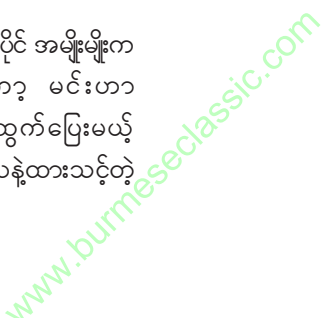
ဆေးရုံဆင်းသည့်မနက်တွင် ကျွန်တော် ပထမဆုံး ဗိုလ်မှူးဘာလော့နှင့် သွားတွေ့

၏။ ဗိုလ်မှူးဘာလော့က ကျွန်တော်ကိုမြင်လျှင် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အသေအချာကြည့်ပြီး. .

“ပါပီလွန်၊ မင်းမှာ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ အင်မတန်အားကိုးနိုင်တဲ့သူငယ်ချင်း တွေရှိနေ တာပဲ၊ အထူးသဖြင့် ငါ့ရဲ့စာရေးကြီး ဒီဂါလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့။ ဒီဂါဆိုရင် သူ့ရဲ့လုပ်ရည်ကိုင်ရည် တွေအပေါ်မှာ ငါဒီနေ့ အင်မတန်အားကိုးနေရတာ၊ ဒီဂါကြောင့်ပဲ ဒီနေ့ မင်းကို ငါဘယ်လို ကိုင်တွယ်ရမလဲ စဉ်းစားရခက်နေတယ်”

“ဘာအတွက်လဲ ခင်ဗျား”

“ဘာအတွက်ရမှာလဲ၊ မင်းရဲ့ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းတွေအပေါ်မှာ ထောင်ပိုင် အမျိုးမျိုးက ရေးထားတဲ့ မှတ်ချက် အမျိုးမျိုးတွေကြောင့် ပေါ့၊ အများစုကတော့ မင်းဟာ အင်မတန်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့အကောင်၊ အခွင့်အလမ်းတစ်ခုရတာနဲ့ ထွက်ပြေးမယ့် အကောင်ပဲ။ ဒါကြောင့် အချုပ်ခန်းထဲမှာ ခြေချင်းခတ်ပြီး အမြဲသတိ ဝီရိယနဲ့ထားသင့်တဲ့

အကောင်လို့ မှတ်ချက်ရေးထားကြတယ်။ သူတို့မှတ်ချက် အတိုင်း ငါလုပ်သင့်တာကိုလုပ်ရရင် တော့ မင်းကို အထူးအချုပ်ခန်းတစ်ခုခုထဲ ထည့်ထားလိုက်ရုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဂါတို့ကလဲ ကြားကဝင်ပြီး ငါ့ကိုအမျိုးမျိုး တောင်းပန်နေကြတာမို့ ငါလဲ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ကြံရခက်နေတယ်”

ကျွန်တော် ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။

“ဒီကျွန်းကထွက်ပြေးဖို့ဆိုတာတော့ လွယ်တဲ့အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ မဖြစ်နိုင် သလောက်ကိုခက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့လဲ ငါ မဆိုလိုပါဘူး။ ကိုလံဘီယာနိုင်ငံရောက်အောင်ပြေးဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီကျွန်းကလွတ်အောင်လဲ ပြေးချင်ပြေးနိုင်ဦးမှာပဲ။ အကောင်းဆုံးက ဒီလိုလုပ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျား”

“ဒီကျွန်းမှာ ငါနေဖို့ကလဲ နောက်ငါးလပဲကျန်တော့တယ်။ ထောင်ပိုင် တစ်ယောက် အနေနဲ့ သူ့ထောင်ကအကျဉ်းသားတစ်ယောက်ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားရင် ဘယ်လို အပြစ်ဒဏ်မျိုးတွေခံရမယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား။ ပထမဆုံး ခွင့်ရက်ခြောက်လ အဆုံးခံ ရမယ်။ တစ်ကျွန်းမှာ လာအမှုထမ်းတဲ့အတွက် အထူးပိုပေးထားတဲ့လခတွေ တစ်နှစ်စာ အဖြတ်ခံရမယ်။ တကယ်လို့ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးခုံရုံးနဲ့လာစစ်တဲ့အခါ ကိုယ့် ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာသာ ပေါ်လွင်သွားရင် ရာထူးတစ်ဆင့် ချက်ချင်း အလျှော့ခံရမယ်။ တို့ဘက်ကခံရမှာလဲမလွယ်ဘူး။ ဒီဂါကတော့ အပြည့်အဝ ထောက်ခံတယ်။ မင်းဟာ ကတိ ပေးပြီးရင် အင်မတန်တည်တဲ့အကောင်တဲ့။ အဲဒီတော့ မင်းနဲ့ငါ ဒီလိုလုပ်ရအောင်။ မင်း ငါ့ကို . ငါ ဆက်အမှုထမ်းရမယ့် ငါးလအတွင်း ဒီတစ်ကျွန်းက ထွက်ပြေးဖို့ လုံးဝမကြိုးစား ပါဘူးလို့ ကတိပေးနိုင်မလား”

“ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ ကျွန်တော့်အပေါ်စေတနာထားတဲ့လူ အပေါ် မှာ ဘယ်တော့မှ အကျိုးယုတ်အောင်မလုပ်ပါဘူး။ ထောင်ပိုင်ကြီး ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်ချပါ”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီကတိက မင်းနဲ့ငါ့အကြားမှာ သိထားတဲ့ကတိစကားနော်။ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲမပေါက်ကြားစေချင်ဘူး။ မင်း လုံအောင်ထိန်းပါ”

“စိတ်ချပါ ခင်ဗျာ”

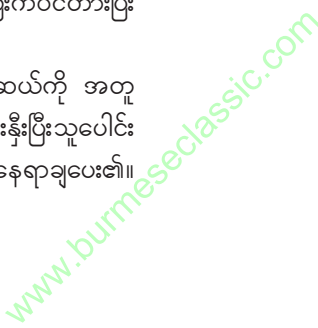
ထောင်ပိုင်ကြီးက ဒီဂါကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ ဒီဂါဝင်လာ၏။

“ဒီဂါ၊ မင်းသူငယ်ချင်းကို ဘယ်အဆောင်ပို့လိုက်ရရင် ကောင်းမလဲ”

“အန္တရာယ်အရှိဆုံးဆိုပြီး သီးသန့်ခွဲထားတဲ့လူဆိုးဆောင်ကိုပဲ သူ့ကိုပေးပါ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက အဲဒီအဆောင်မှာ အများဆုံးပဲ။ သူ့ အဲဒီမှာပဲ ပျော်လိမ့်မယ်”

ဒီဂါ အကြံပေးထားသည့်အတိုင်း ကျွန်တော့်ကိုအထူးဆောင်သို့ပို့ပေး လိုက်၏။ အဆောင်အဝင်၌ ထောင်မှူးကြီးတစ်ဦး၏ရုံးခန်းရှိ၏။ အစောင့်နှစ်ယောက်က ကျွန်တော် နှင့်အတူပါလာသည့်ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေရန်လုပ်၏။ သို့ သော် ထောင်မှူးကြီးကဝင်တားပြီး ကျွန်တော့်ကိုလုံးဝမရှာဘဲ ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်၏။

အထူးဆောင်မှာ ကြိတ်ပုံဆောက်ထား၏။ အကျဉ်းသားတစ်ရာနှစ်ဆယ်ကို အတူ ထား၏။ ဒီဂါပြောသည့်အတိုင်းပင် အကျဉ်းသားများထဲ၌ ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးပြီးသူပေါင်း များစွာကိုတွေ့ရ၏။ ဂရင်းဒက်က ကျွန်တော့်ကိုဆီးကြိုပြီး သူ့ အိပ်ရာအနီး၌ နေရာချပေး၏။

အထူးဆောင်မှာထောင်ဝါဒါများ လုံးဝမနိုင်သည့်အကျဉ်းသားများကို စုထားသောအဆောင်ဖြစ်၏။ အလွန်ကြီးမားအခက်အခဲမပေါ်သမျှ ထောင်ဝါဒါများအနေဖြင့် ဤအခန်းမှ အကျဉ်းသားများကို ပြဿနာမလုပ်ပါ။ ပြဿနာ မဖြစ်အောင် တတ်နိုင်သမျှ နေ၏။ ဤအခန်း၌ လူသတ်ပွဲပေါင်းများစွာ မကြာခဏ ဖြစ်၏။ သေသူကိုသာ လာဆွဲထုတ် သွားပြီး သတ်သူကိုဖော်ထုတ်ရန်ကြိုးစားလေ့ မရှိ။ ဖော်ထုတ်၍လည်းမရ။

“အမဲသား ယူမလား။ အမဲသားရမယ်”

သားသတ်သမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ဦး။ ဗန်းတစ်ခုကို ပိတ်ပါး တစ်ခုဖြင့်အုပ်၍ အခန်းထဲဝင်လာ၏။ ဂရင်းဒက်အနီးရောက်လျှင် ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်ခုလဲ”

“ငါးခု”

“ပခုံးသားလား။ ပေါင်သားလား”

“ပခုံးသား”

ပိတ်ဖြူအုပ်လာသောဗန်းကိုဖွင့်လိုက်၏။ ကျွန်တော် အလွန်အံ့ဩသွား၏။ မအံ့ဩ၍လည်းမဖြစ်။ ကြည့်ပါဦး . . . ဗန်းပေါ်တွင် သူအော်လာသကဲ့သို့ပင် ပါရီမြို့မှ အသားဆိုင်များတွင် ရောင်းသကဲ့သို့ အမဲသားများကိုသပ်ရပ်စွာလှီးပြီး စီထား၏။ အသား ငါးဖတ်ကိုညှပ်ငယ်တစ်ခုနှင့်ညှပ်ပြီး စက္ကူနှင့်ပတ်၍ ဂရင်းဒက်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဆရာစာရင်းစုစုပေါင်းက ဒီနေ့အတွက်ပါဆိုရင် တစ်ရာသုံးဆယ့်ငါး ဖရန့်ဖိုး ရှိသွားပြီနော်”

“ဟုတ်လား။ ဒီနေ့ မင်း ငွေယူမလား”

“ယူချင်တာပေါ့ ဆရာ”

ဂရင်းဒက်က ဖရန့်ငွေတစ်ရာသုံးဆယ့်ငါးကျပ် ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ဒီမှာတော့ အကြံအဖန်မျိုးစုံနဲ့ပြည့်နေတာပဲကွ၊ မကြံတတ်လို့တော့ ဒီမှာ ငတ်ရုံပဲ ရှိမယ်”

မှန်သည်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေမိလျှင်ပင် ဤထောင်တွင်းမှ အကြံအဖန်မျိုးစုံကို ကျွန်တော် အသေးစိတ်သိခွင့်ရ၏။ စားဖိုဆောင်မှ ရိက္ခာမျိုးစုံကို ခိုးရောင်း၏။ ရောင်း သည့်ရိက္ခာကို အကျဉ်းသားအချင်းချင်းသာဝယ်သည်မဟုတ်။ ထောင်အမှုထမ်းများကလည်း ဝယ်၏။ ထောင်ဆေးရုံတာဝန်ကျအကျဉ်းသားဆေးမှူးက ဆေးမျိုးစုံခိုးထုတ်၏။ ဥယျာဉ်မှူး က အကျဉ်းသားများအား ဟင်းသီးဟင်းရွက်မျိုးစုံရောင်း၏။ အရောင်းအဝယ်မျိုးစုံမှာ ထောင်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး၌ ရှုပ်နေပါသည်။

အကြံအဖန်မျိုးစုံတွင် အကောင်းဆုံးအကြံအဖန်မှာ ကစားဝိုင်းထောင်ခြင်းဖြစ်၏။ အမြတ်အစွန်းအလွန်ရ၏။ သို့သော် အန္တရာယ်အလွန်ကြီး၏။ လစ်သည်နှင့် ချောင်းအသတ် ခံရ၏။ သန့်ရှင်းရေးသမား၊ ကျွဲကျောင်းသား၊ သားသတ်သမား၊ စာပို့မီးပြတိုက်စောင့်၊ လှေသမား။

ထောင်ဝါဒါများ အိမ်တွင် အစေခံသွားလုပ်ရသောအလုပ်လည်းရှိ၏။ အသက်ငယ်သူများကို တာဝန်ပေး၍ ဤအစေခံများနှင့်ထောင်ဝါဒါမယားများ မှာလည်း မကြာခဏ ရှုပ်တတ်၏။

လက်မှုပညာသည်များမှာလည်း သစ်သားဖြင့်လည်းကောင်း၊ လိပ်ခွံများဖြင့်

လည်းကောင်း အထည်မျိုးစုံ၊ အရုပ်မျိုးစုံလုပ်၏။ သင်္ဘောသားများမှတစ်ဆင့် ဤလက်ရာများကို ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ပင်ပြန်ရောင်းရ၏။ ထို့ကြောင့် ထောင်ထဲ၌ အရက်မျိုးစုံလည်းရနိုင်၏။ ငွေသာလို့သည်။

လူဆိုးထောင် (ဝါ) အထူးထောင်မှအကျဉ်းသားများမှာ မည်သည့် အလုပ်မျှ ဟုတ်တိပတ်တိမလုပ်ပါ။ ထောင်ဝါဒါများကလည်းမကြီးကြပ်ရဲ။ အာရပ်အစောင့်များဆိုလျှင် အနားပင်မသိရဲပါ။ ဥပဒေမဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ခုကဲ့သို့ ဦးသူ နိုင်တမ်းစနစ်ကို ကျင့်သုံးနေကြ၏။

ရောက်ပြီး နောက်တစ်ရက်နေ့လယ်ဘက်တွင် ကျွန်တော်သည် ပျင်းသဖြင့် အဆောင်ဘက်သို့ထွက်ခဲ့၏။ အဆောင်အဝင်ဝတံခါးမကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်သည် သဲကြီးမဲကြီးနှင့် နာရီပြင်နေ၏။ နာရီမျိုးစုံကိုလည်း သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ချထား၏။ လူမှာ လူငယ်တစ်ဦးပင် ဖြစ်သော်လည်း သူ့ဆံပင်မှာ တစ်ခေါင်းလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ၏။

ကျွန်တော် သူ့ကိုပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ကို အသက်မဲ့သောမျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လုံးဝအရေးမစိုက်ဘဲ သူ့အလုပ်ကိုသူ ဆက်လုပ်၏။ ကျွန်တော် သူ့အနီးတွင် အချိန်အတန်ကြာရပ်နေ၏။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်မျှမော့မကြည့်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ ရုတ်တရက် မခံချင်ဖြစ်မိ၏။

ထိုအကြောင်း ညနေဘက်၌ ဂရမ်းဒက်ကို ပြောပြမိ၏။

“ဟာ. . မင်း ဒီကောင်လေးကိုတော့ သွားဗွေမယူနဲ့ကွ၊ သူက စိတ်မမှန်တော့ဘူး”

“ဘယ်တုန်းက စဖြစ်တာလဲ၊ ရောက်လာကတည်းကပဲလား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ အစကအကောင်းပေါ့။ မနှစ်ကမှဖြစ်သွားတာ။ ဒီကောင်လေးကို မနှစ်က ကျွန်းခုံရုံးမှာ သေဒဏ်ချပစ်တယ်”

“ဘာအပြစ် ကျူးလွန်လို့လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ချောက်အချခံရတာ။ ဖြစ်ပုံကကွာ၊ ဒီကောင်လေးက ဝါဒါအကြပ်ကြီးတစ်ယောက်အိမ်မှာ အစေခံအလုပ်သွားလုပ်ရတယ်။ ရောက်ပြီး ဘာမှ မကြာဘူး။ သူနဲ့အကြပ်ကြီးမယားကရှုပ်ကြရော။ ဒီကောင်လေးက အကြပ်ကြီးမယားကို မှန်မှန်ဆွဲနေတယ်ဆိုပါတော့။ ဝါဒါအကြပ်ကြီးကလဲ ပထမ လုံးဝမရိပ်မိဘူး။ နောက်ပိုင်း ပြဿနာ စဖြစ်ချင်တော့ အကြပ်ကြီးမယားက ဒီကောင်လေးကို နောက်ပိုင်းမှာ သူ့အိမ်က အလုပ်တွေကို ဘာမှမခိုင်းတော့ဘူး။ လျှော်တာဖွတ်တာ မီးပူတိုက်တာကအစ ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်တော့တယ်။ ကောင်လေးကို အိပ်ရာပေါ်မှာ သူ့အလိုဖြည့်ပေးဖို့ပဲသုံးတော့တယ်။ ဒီတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဘာလို့အလုပ်မခိုင်းတာလဲဆိုပြီး အကြပ်ကြီးကလဲ သံသယ ဖြစ်လာတော့တာပေါ့။ ဒီတော့ တစ်နေ့မှာ ထောင်တာဝန်ကျနေတဲ့အချိန်ကြီး အဖော်ဝါဒါ တစ်ယောက်ခေါ်ပြီး သူ့မယားနဲ့ကောင်လေးကို တိတ်တိတ် ပြန်လာချောင်းတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကောင်လေးနဲ့အကြပ်ကြီးမယားကလဲ အချစ်ပလူးနေတဲ့အချိန်။ အကြပ်ကြီးကလဲ သူ့အိမ်ရောက်လို့ အဲဒီခုတင်ပေါ်မှာတွေ့ရင် နှစ်ယောက်စလုံးသတ်ပစ်ဖို့ဆိုပြီး သေနတ်ပါ အသင့်ယူလာခဲ့တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ သူလဲ အိမ်ပေါ်လှမ်းတက်ရော အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ မွေးထားတဲ့ ကြက်တူရွေးက သူ့သခင်အကြပ်ကြီးကိုမြင်တိုင်း အော်နေကျဖြစ်တဲ့ “ဆရာကြီး ပြန်လာပြီ၊ ဆရာကြီးပြန်လာပြီ” လို့ လှမ်းအော်တယ်။ ဒီတော့ အခန်းထဲက အကြပ်ကြီးမယားကလဲ ချက်ချင်းသိသွားပြီး “လုပ်ကြပါဦးတော်၊ ကယ်ကြပါဦးတော်၊ ဒီမှာ ကျွန်မကို

မုဒိမ်းကျင့်နေပါတယ်”လို့ အခန်းထဲကအော်တယ်။ ကောင်လေးကလဲ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ပြတင်းပေါက်ကခုန်ချပြေးတယ်။ အကြပ်ကြီးကလည်း နောက်က ပြေးလိုက်ပြီး သေနတ်နဲ့ပစ်တာ ပခုံးမှန်ပြီးလဲသွားတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီနေရာမှာပဲ အကြပ်ကြီးက အသေသတ်ပစ်မလို့ သူနဲ့ ပါလာတဲ့ဝါဒါက လှမ်းဆွဲတာနဲ့ မသတ်ဖြစ်ဘူး။ ကောင်လေးက နောက်ဆုံး မုဒိမ်းမှုနဲ့ ခုံရုံးအတင်ခံရတာပေါ့။ အမှန်တော့ တကယ် မုဒိမ်းမှု မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တစ်ထောင်လုံးသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုံရုံးက ကောင်လေးကိုသေဒဏ်ချ လိုက်တယ်။ ကောင်လေးက သေဒဏ်ကျပြီးတော့ တခြားသေဒဏ်ကျနေတဲ့အကျဉ်းသား လေးယောက်နဲ့တွဲပြီး အကျဉ်းခန်းတစ်ခုထဲမှာ နေရတယ်။ သူ့ရော သူနဲ့အတူ ကျနေတဲ့ အကျဉ်းသားတွေရော သူတို့အယူခံကို ပြင်သစ်ပြည်မကြီးမှာရှိတဲ့ တရားရုံးချုပ်အထိ တင်ကြတယ်။ ဒီ တို့ထောင်ထဲမှာ ခေါင်းဖြတ်စက်တစ်လုံးရှိတယ်။ ဒီစက်က သေဒဏ်ကျခံ ထားတဲ့အကျဉ်းသားတွေရှိနေပြီဆိုရင် မနက်တိုင်း ငှက်ပျောတုံးသုံးလေးတုံးဖြတ်ပြီး ဓားထက်၊မထက်ကိုစစ်ကြည့်ရတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကောင်လေးကို မနက်အစောကြီး အလင်းရောင်မပေါ်ခင်မှာ အကျဉ်းခန်းထဲက လာထုတ်သွားရော။ ခေါင်းဖြတ်စက်မှာ ကြိုးတွေဘာတွေအသေအချာချည်ပြီး ခေါင်းဖြတ်ပစ်ဖို့ပြင်ဆင်ကြတယ်။ ထောင်ရဲ့ထုံးစံက လူတစ်ယောက်ကို ခေါင်း ဖြတ်မသတ်ခင် ထောင်ပိုင်ကိုယ်တိုင်လာပြီး ခေါင်းဖြတ်ခံရမယ့် လူရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး စစ်ဆေးရတယ်။ ခု ထောင်ပိုင်ကြီးဗိုလ်မှူးဘာလော့ကလဲ ပြောင်းလာစအချိန်ပေါ့။ ကောင်လေးကိုမသတ်ခင်ကလေးမှာ ဗိုလ်မှူးဘာလော့ ရောက် လာပြီး ကောင်လေးမျက်နှာကို မီးနဲ့ထိုးကြည့်တယ်။ မျက်နှာကိုမြင်ရင်ပဲ ‘ဟေ့ လူမှားနေပြီ။ အယူခံ ပလပ်ခံရတာက ဒီကောင်မဟုတ်ဘူး။ ရီနာဆယ်၊ ဖြုတ်စမ်း၊ ဖြုတ်စမ်း၊ ကြိုးတွေ မြန်မြန်ဖြုတ်စမ်း၊ ချပုန်ပို့၊ နေဦး အချုပ်ခန်းထဲမထည့်ခင် ရမ်နည်းနည်းလဲ တိုက်ပေး လိုက်ဦး’ဆိုပြီး ပြန်ပို့တယ်။ ဘာဖြစ်လဲမသိဘူး။ ကောင်လေးလဲ နောက်တစ်နေ့က စလို့ ခေါင်းကဆံပင်တွေတစ်ခုလုံးဖြူသွားပြီး ကြောင်လဲကြောင်သွားတော့တာပဲ”

“ကြောက်သွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အားလုံးက ဒီလိုပဲထင်ကြတာပဲ။ ကောင်လေး ရှေ့နေကလဲ ဒီ အကြောင်းတွေကိုဖော်ပြပြီး အယူခံထပ်ဝင်တယ်။ နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးက မင်း ဒီနေ့မြင်လာခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ လုံးဝ စကားမပြောတော့ဘူး။ နေ့ရှိသလောက် နာရီပျက်တွေနဲ့ပဲ အလုပ်ရှုပ်နေတော့တာပဲ”

ဆေးခွင့်နှင့်အနားရနေသည်မှာ နှစ်ပတ်ရှိတော့မည်။ ဒီနေ့မနက်တွင် ကျွန်တော့် အတွက်အလုပ်ကို သတ်မှတ်ပေး၏။ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားဖြစ်၏။ ဤအလုပ်မှာ လက်တွေ့တစ်နေ့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ထက် ပိုစရာမရှိပါ။ သို့သော် တစ်နေ့လုံး မိုးလင်းမှမိုးချုပ် တစ်ကျွန်းလုံး ကျွန်တော်လွတ်လပ်စွာသွားလာနိုင် မည်။ ငါးမျှားနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် အလွန်သဘောကျ၏။

သို့သော် ထိုမနက်တွင် ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်၏။ ပြဿနာမှာ ထောင်ဝါဒါသစ် တစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့အဆောင်၏အထာကိုမသိဘဲ ကာစတယ်လီ ဆိုသူကို အလုပ်ခိုင်း ၏။ ကာစတယ်လီကငြင်း၏။ နောက်ဆုံး အဓိကရုဏ်းဖြစ် တော့မလိုအခြေအနေဆိုက်လာ သဖြင့် ထောင်အမှုထမ်းများစုပြုံရောက်လာ၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးလည်း ရောက်လာ၏။

“မင်းတို့အထဲမှာ အလုပ်ခိုင်းလို့မရဘူးဆိုတာဘယ်ကောင်တွေလဲ၊ အလုပ်မလုပ်ချင်

ဘူးဆိုတဲ့အကောင် ရှေ့ထွက်ခဲ့စမ်း”
 ထောင်ပိုင်ကြီးက ပြောလိုက်၏။
 မည်သူမျှ ရှေ့မထွက်။
 “ကိုင်း မင်းတို့ အလုပ်ရှိရာ မင်းတို့သွားကြ”
 မည်သူမျှ မသွား။
 ထောင်ပိုင်ကြီး မျက်နှာပျက်သွား၏။
 “ဂရင်းဒက် ရှေ့ထွက်ခဲ့စမ်း”
 ဂရင်းဒက် ရှေ့ထွက်သွား၏။
 “မင်းကို အလုပ်ရှိရာသွားဆိုတာ ဘာပြုလို့မသွားတာလဲ”
 “ကျွန်တော် နေမကောင်းဘူး ခင်ဗျား”
 “နေမကောင်းရင် မင်း မနက်အိပ်ရာထကတည်းက ဘာပြုလို့ သတင်းမပို့တာလဲ”
 “အခုမှ ရောဂါက စဖြစ်တာခင်ဗျား”
 “ကောင်းပြီ။ နောက်တစ်ယောက် ထွက်ခဲ့စမ်း”
 ထောင်ပိုင်ကြီးက ဂရင်းဒက်ကိုမေးပြီးသားမေးခွန်းကိုပြန်မေး၏။ ဂရင်းဒက်
 ဖြေသွားသည့်အတိုင်းပင်ဆက်ဖြေ၏။ လူခြောက်ဆယ်ရှိသွားလေပြီ။
 “ကဲ . . အကြပ်ကြီး၊ ဒီကောင်တွေအားလုံးကို ဆရာဝန်ဆီခေါ်သွား။ တစ်ယောက်
 စီကို သူတို့ပြောတဲ့ရောဂါတွေ ရှိမရှိကိုစစ်ခိုင်း၊ ညာတဲ့အကောင် တွေ့ရင် အမှောင်ခန်းထဲ
 တစ်ခါတည်းပို့လိုက်။ ကျန်တဲ့အကောင်တွေအားလုံးကို ဒီနေ့ အဆောင်အပြင်မထွက်စေနဲ့။
 အဆောင်ပိတ်ထားလိုက်”
 ဆေးရုံရောက်သွားကြ၏။
 ဆရာဝန်နှင့် တွေ့၏။
 “ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ဂရင်းဒက်”
 ဂရင်းဒက်က ဆရာဝန်ကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် အစမှအဆုံး ပြန်ပြောပြ၏။
 “ဒေါက်တာသိတဲ့အတိုင်း ဒီထောင်ထဲမှာ အကြံအဖန်မရှိဘဲ ဘယ်လိုမှ အသက်ရှင်
 နေနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က နှစ်တိုအကျဉ်းသမားတွေ မဟုတ်ဘူး။ တစ်သက်
 တစ်ကျွန်းထောင်ဒဏ်အချခံထားရတဲ့လူတွေ၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေအပေါ်မှာ အာဏာပိုင်တွေ
 အနေနဲ့ နားလည်မှုမရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုဆက်နေကြမလဲ”
 ထောင်ဆရာဝန်က လူခြောက်ဆယ်လုံးကို အစာအဆိပ်ဖြစ်၍ ဝမ်းလျှောနေကြ
 သည်ဟု မှတ်ချက်ရေးပေးလိုက်၏။ ပြဿနာ ပြီးပြတ်သွား၏။
 ထိုနေ့ညနေတွင် ကာစတယ်လီနှင့် စကားအတန်ကြာပြောမိ၏။
 ကာစတယ်လီက သူ မနှစ်က တစ်ကျွန်းမှထွက်ပြေးရန် စနစ်တကျ ကြံထားသော
 အကြံအစည်မှာ အားလုံးအဆင်ပြေနေပြီး ပြေးခါနီးမှ ပျက်ခဲ့ရကြောင်းများကို ပြန်ပြောပြ၏။
 သူက ကျွန်တော့်ကို ထောင်မှပြေးရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိလျှင် အင်္ဂလိပ်စကားနှင့်စပိန်စကား
 များကို ကြိုတင်သင်ကြားထားသင့်ကြောင်း အကြံပေးပြီး အဘိဓာန်စာအုပ်များကိုလည်း
 ငှားပေး၏။
 “ပါပီလွန် မင်း ဒီထောင်ထဲမှာလုပ်ချင်တာလုပ်၊ ဘယ်သူကမှထောင် အာဏာပိုင်
 တွေကိုသွားမတိုင်ဘူး။ လူသတ်ချင်လား သတ်၊ ခိုးချင်လား ခိုး၊ ဘယ်သူမှ ခုံရုံးသွားပြီး

သတ်သေမခံဘူး။ အဲ. . ပြေးမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကိုတော့ သွားမကြုံနဲ့။ သိသွားတဲ့လူက မင်းကို ရန်ရှာချင်ရှာမယ်။ အာဏာပိုင်တွေကို သတင်းသွားပေးချင်ပေးမယ်။ ဒီမှာ ရှိတဲ့လူအားလုံးက တစ်ကျွန်းသမားတွေ၊ ပျော်လဲ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ပျော်သလောက်ပျော်နေကြပြီ။ ထောင် အာဏာပိုင်တွေအပိုင်းကလဲ အထူးအခွင့်အရေးတွေပေးထားတယ်ဆိုတာ သူတို့သိတယ်။ လူတစ်ယောက်ယောက်ထွက်ပြေးသွားတာနဲ့ ခု သူတို့ရနေတဲ့အခွင့်အရေးတွေ ပြန်ဆုံးရှုံးကုန် တော့မယ်။ အကြံအဖန်လုပ်လို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အပြစ်ရှာခံနေရမယ်။ စည်းကမ်းတွေ တင်းလာမယ်။ ဘယ်သူမှ အနေချောင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပြေးမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ ဘယ်သူမှမကြိုက်ဘူး။ မင်းမှာ ပြေးချင်တဲ့ စိတ်ကူးရှိရင် မင်း စိတ်ထဲမှာထား။ ဘယ်သူနဲ့မှ သွားမတိုင်ပင်နဲ့။ သိပ် အရေးကြီးတယ်”

မှန်သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်ပြေးမည့်အကြံအစည်ကို ဘယ်သူနှင့်မျှ မတိုင်ပင်တော့ရန် ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်၏။ အမှန်တော့ ပြဿနာမှာ ကျွန်တော်နှင့်စခွဲခြင်းမဟုတ်။ အလွန်ဗလကောင်းသော မာဗွန် ဆိုသူက ချည့်နဲ့နဲ့ ဆာဒင် ဆိုသူကို အနိုင်ကျင့်ရာမှဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မာဗွန် က ဆာဒင်ကို ပြောသည်။

“မင်း ဒီနေ့ကစပြီး ဖဲတစ်ပွဲကစားပြီးတိုင်း ငါ့ကို ဖရန့်နစ်ဆယ် ပေးရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ပေးရမှာလဲ၊ မင်းသတ္တိရှိရင် တခြားကစားသမားတွေဆီမှာလဲ သွားတောင်းပါလား။ သူတို့ပေးရင် ငါလဲ ပေးမယ်”

“ငါတောင်းချင်တဲ့လူဆီကတောင်းမယ်။ မင်း ပေးမလား မပေးဘူးလား။ ဒါပဲပြော”

“မပေးဘူး”

“မပေးရင် လာ ချမယ်”

မာဗွန်က သူ့ဓားကို ခါးကြားမှ ထုတ်လိုက်၏။

“ဒီမှာ မာဗွန်၊ မင်းက ဗလအားကိုးရှိတဲ့လူဆိုတော့ ငါမင်းနဲ့ပြိုင်ချရင် မင်းနိုင်မှာ သေချာနေလို့ချရဲတာ။ သတ္တိရှိလို့ချရဲတာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါကလဲ မင်းကို အမှိုက်ခံပြီး ပြိုင်မချပါဘူး။ မင်းတောင်းတဲ့ ဖရန့်နစ်ဆယ်ပေးပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းမှတ်ထား။ ငါဒီငွေပေးတာ သတ္တိနည်းလို့မဟုတ်ဘူး။ ဗလချင်း မတူလို့ ငါသတ္တိရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ ဘာမှ အထူးမင်းကို ကြားနေစရာမလိုပါဘူး။ မင်း ဒီကျွန်းကထွက်ပြေးဖို့ဆိုတဲ့အကြံကို ကြုံရဲ သလားကွ။ ရှေ့မှာတွေ့ရမယ့် ဘေးတွေကိုကြောက်ပြီး တစ်သက်လုံး ဒီကျွန်းပေါ်မှာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လိုနေပြီး အရိုးထုတ်တော့မယ်လို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်မဟုတ်လား။ ငါက အမြဲကြံနေတဲ့ အကောင်ကွ၊ တစ်နေ့ ငါက ဒီကကိုလွတ်ရမယ်။ ဒီလွတ်မြောက်ရေးကိုရှေ့ရပြီး မင်းကို ခု လျှော့ပေးလိုက်တယ်လို့မှတ်”

ကျွန်တော် ဆာဒင်၏စကားကို အလွန်သဘောကျသွား၏။ အနိုင်ကျင့်နေသူ မာဗွန်ကိုလည်း ရင်ဆိုင်ရန်ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ပြီး ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။ ဂရင်းဒက်က ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းဆွဲ၏။ မမိလိုက်။

“ဒီမှာ မာဗွန်၊ မင်း ဆာဒင်နဲ့ မချနဲ့။ ငါနဲ့ချ”

“မင်း မဆိုင်ဘဲ ဝင်မရှုပ်ချင်ပါနဲ့ ပါပီလွန်”

“ဆိုင်ပြီလားကွ၊ ဆာဒင်က ငါနဲ့ယုံကြည်ချက်ချင်းတစ်ထပ်တည်းရှိတဲ့ အကောင်ကွ၊ ငါကလဲ ဒီကျွန်းမှာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လိုသေတဲ့အထိနေသွားတော့မယ်လို့ ဘယ်တုန်း

ကမ္ဘာ့ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အကောင်မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ ဒီတစ်ခန်းလုံးကို ငါပြောမယ် 'လူ့ဘဝမှာ အမြင့်ဆုံးမျှော်မှန်းချက်ဆိုတာ လွတ်လပ်ခြင်းပဲကွ' ကိုယ့်ဟာကိုယ် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့် ငါဒီကျွန်းက ဘယ်တော့မှ မပြေးတော့ဘူး။ ဒီကျွန်းမှာပဲ အေးအေးနေတော့မယ် ဆိုပြီး နေချင်ရင်လဲ အေးအေးသာနေ၊ လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ့်သဘောပဲ၊ အဲ-ကိုယ်က မပြေးချင်တာနဲ့ တခြားပြေးချင်တဲ့လူကိုတော့ အရှက်မရှိဘဲရန်မရှာနဲ့။ ချောက်မချနဲ့။ ငါ ဒီအခန်းထဲမှာနေသမျှ ဒီပြဿနာကို ငါ့ပြဿနာလို့ သဘောထားတယ်။ ဒီမှာ မာဗွန် . . လာချမယ် မင်းနဲ့ငါနဲ့”

ကျွန်တော် ဓားဆွဲထုတ်ပြီး အသင့်ပြင်လိုက်၏။

မာဗွန် မျက်နှာပြောင်းသွား၏။

“ပါပီလွန် မင်းပြောတဲ့စကားမှန်တယ်။ မင်းနဲ့ငါမချချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မချပြန်ရင် လည်း ငါကြောက်တယ်ဖြစ်သွားမယ်။ အဲဒီတော့ ဓားချင်းမချဘူး။ လက်သီးချင်းပဲ ချမယ်” သူ့ဓားကို ကြမ်းပေါ်ပစ်ချလိုက်၏။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ဓားကို ဂရင်းဒက်ကို ပေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သတ်ပုတ်နေကြသည်မှာ နာရီဝက်ခန့်ကြာ၏။ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းနှစ်ကောင် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် မသေသေသည် အထိ ကိုက်နေကြသည်နှင့်တူ၏။ ကံကောင်းပါသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကွဲပြားနောက် ကျွန်တော် နိုင်သည်ဆိုရုံလေးအဆင့်ဖြင့် အနိုင်ရလိုက်၏။ တော်ပါသေးသည်။ မနိုင် လိုက်လျှင် ဝင်စွာမိသော ကျွန်တော် အရှက်ကွဲရလေပြီ။

ဂရင်းဒက်နှင့်အတူ ကျွန်တော်နှင့်အလွန်ရင်းနှီးသူများက မဆိုဘဲ ဝင်ရှုပ်မိခဲ့သော ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်များကို ဝိုင်းအပြစ်တင်ကြ၏။ သို့သော် ထိုနေ့ သတ်ပွဲမှာ ကျွန်တော် အမြတ်ရလိုက်သည့်အချက်တစ်ရပ်မှာ တစ်ခန်းလုံး ကျွန်တော့်ကို စတင်လေးစားလာကြ၏။ ဂရင်းဒက်နှင့်ကျွန်တော် ဦးစီးတည်ထောင်ထားသောကစားဝိုင်း၌ ကျွန်တော်ဦးစီးသည့် အချိန်တွင် ပြဿနာအလွန်နည်းသွား၏။ ဣန္ဒြေရရ အားလုံး ကစားကြ၏။

ကစားဝိုင်းမှရနေသောအမြတ်အစွန်းမှာ အလွန်အားရဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ပွဲတိုင်း၏လောင်းကြေး ငါးရာခိုင်နှုန်းကို အကောက်အဖြစ်ရနေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဂရင်းဒက်တာဝန်မှာ ကစားဝိုင်းမှလူသတ်မှုမပေါ်ရေး၊ တရားမျှတမှုရှိရေးဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ရောက်ပြီးနောက် ပထမဆုံးအသတ်ခံရသူမှာ ကာလီနီဆိုသူ ဖြစ်၏။ ကာလီနီမှာ အီတလီလူမျိုးဖြစ်၏။ သူ့တွင် ရန်သူရှိသဖြင့် သူ့အန္တရာယ်ကို သူကြိုသိ နေဟန်ရှိ၏။ သူ ညဘက်အိပ်တိုင်း သူ့မယားကောင်လေးကို သူ့ အနီး၌မအိပ်စေဘဲ အမြဲ စောင့်ထားခိုင်း၏။ နောက် သူ့အိပ်ရာပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ကြိုးများတန်းပြီး ကြိုးတန်း အောက်တွင် သံဘူးများချိတ်ထား၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အနား တစ်ယောက်ယောက် ညဘက် ကပ်လာသည်နှင့် ကြိုးကိုတိုက်မိပြီး သံဘူးသံများထွက်လာမည်ဖြစ်၏။ သူ့ကိုသတ်သူက ရိုးရိုးအပေါ်မှမလာ၊ ကွပ်ပျစ် အောက်မှလာပြီး သူ့အိပ်ရာအောက်မှ ဓားကိုအပေါ်ထိုးသွင်း၍ သူ့ကို သတ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ကာလီနီ အသတ်ခံရသည့်ညက သူ့ကိုသတ်ပြီး၍ ပြန်ထွက်အပြေးတွင် သူ့ထောင် ထားသော ကြိုးကိုငြိပြီး သံဘူးသံများ ထွက်လာ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့ ဖဲကစားနေ၏။

“ကာလီနီ အသတ်ခံရတာ ဖြစ်ရမယ်”

ဖဲဝေနေသူက မေ့မကြည့်ဘဲ သူ့ထင်မြင်ချက်ကိုပြောပြလိုက်၏။ မှန်သည်။ နှစ်မိနစ်အတွင်းမှာပင် ကာလီနီသေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ကြားသိရ၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ တာဝန်ကျဝါဒါကို လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်ရင် ကောင်းမလား”

“ကြားမနေနဲ့ကွာ။ သေနေပြီပဲ။ မနက်မှပဲ ပြောကြတာပေါ့”

မည်သူမျှ ဖဲဝိုင်းတွင် ကာလီနီအကြောင်းကို ထည့်ပြီးစကားမပြောကြတော့ပါ။

မနက်ငါးနာရီခွဲတွင် ပထမသံချောင်းခေါက်သည်။ အကျဉ်းသားများကို မနက် အိပ်ရာမှနှိုးခြင်းဖြစ်၏။ မနက်ခြောက်နာရီတွင် ဒုတိယသံချောင်းခေါက်သည်။ ကော်ဖီ သောက်ချိန်ဖြစ်၏။

ခြောက်နာရီခွဲတွင် တတိယသံချောင်းခေါက်သည်။

တန်းစီချိန်။

အကျဉ်းသားခေါင်းဆောင်လုပ်သူက အကျဉ်းသားအားလုံးကို တန်းစီခိုင်း၏။ လူစစ်၏။ နောက် တာဝန်ကျဝါဒါကို သတင်းပို့၏။

“ဒီည တစ်ယောက် အသတ်ခံရတယ် ဆရာ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကာလီနီ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီအတိုင်း ခဏထားလိုက်ဦး”

နောက်ဆယ်မိနစ်ကြာတွင် ထောင်ပိုင်နှင့်ဝါဒါခြောက်ယောက် ရောက်လာ၏။

“ဘယ်မှာလဲ အလောင်း”

“သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ”

“ကိုင်း. . ရေခဲတိုက်ကိုယူသွားဟေ့”

ထို့နောက် ဝါဒါတစ်ယောက်က ကာလီနီ၏အိပ်ရာတွင် တန်းလန်းကျနေသေး သော ဓားကိုဆွဲနှုတ်ပြီး. . .

“ဟေ့. . ဒီဓားဟာ ဘယ်သူ့ဓားလဲ”

ဘယ်သူမျှ ပြန်မဖြေ။

“ဒီဓားကို မြင်ဖူးတဲ့လူ ရှိလား”

အားလုံး ခေါင်းခါ၏။

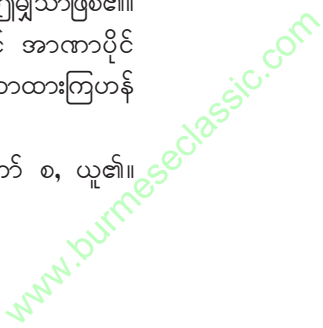
“ထောင်ပိုင်ကြီးခင်ဗျား၊ လူသတ်သမားကိုလဲ ဘယ်သူမှမတွေ့လိုက်ဘူး။ လူသတ်ဓားရဲ့ပိုင်ရှင်ကိုလဲ ဘယ်သူမှ မသိဘူးတဲ့”

“အေးလေ. . ကောင်းပြီ၊ အဲဒီဓားကို စာအိတ်တစ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး စာအိတ် ပေါ်မှာ

ကာလီနီကိုသတ်ခဲ့သောဓား ဆိုပြီး စာရေးသိမ်းထားလိုက်”

တစ်ကျွန်းထောင်၌ လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ အရေးယူသည်မှာ ဤမျှသာဖြစ်၏။ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်သေသည်ကို ခွေးတစ်ကောင်သေသလောက်ပင် အာဏာပိုင် များအနေဖြင့် ဂရုမထားပါ။ အားလုံး သေကုန်ပင်လျှင်အေးသည် ဟု သဘောထားကြဟန် ရှိ၏။

တနင်္လာနေ့မှစ၍ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားတာဝန်ကို ကျွန်တော် ၈, ယူ၏။

ကျွန်တော့်အလုပ်မှာ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် အဆောင်တွင်းရှိ အညစ်အကြေးပုံ အားလုံးကို သယ်ပြီး ပင်လယ်အတွင်းသို့သွားပစ်ရ၏။ အမှန်တော့ ပင်လယ်အတွင်းရောက်သည်အထိ ကျွန်တော်တာဝန်ယူပြီးပစ်ရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ရေတင်လှည်းသမားအကျဉ်းသားနှင့် ကျွန်တော်တို့အကြံအဖန်လုပ်ထား၏။ အဆောင်မှ အပြင်ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော် တာဝန်ယူရပြီး ကျန်တာဝန်အားလုံး လှည်းသမားက နေ့စဉ်တာဝန်ယူရ၏။ တစ်နေ့ ကျွန်တော့်အလုပ်ချိန်မှာ မိနစ် နှစ်ဆယ်မျှ ရှိ၏။

ကျွန်တော်နှင့်အလုပ်တွဲလုပ်ရသူမှာ သွက်လက်ပေါ့ပါးသူဖြစ်၏။ သူ့ မျက်နှာမှာ ကြင်နာတတ်သည့်မျက်နှာမျိုးလည်းပေါ်နေ၏။ သို့သော် ဂရင်းဒက်က ဒီလူ့ကို အထူး သတိထားရန် ကျွန်တော့်ကို အသေအချာသတိပေးထား၏။ တစ်ကျွန်းရောက်ပြီးမှ သူထပ် ကျူးလွန်ခဲ့သော လူသတ်မှုမှာ ခုနစ်မူရှိသွားပြီဟု ဆို၏။

ကျွန်တော်သည် မနက်နာရီဝက်ခန့်အလုပ်လုပ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ကျွန်းသို့ လှည့်ပတ် ပြီး ငါးများထွက်၏။ ငါးများသည်အလုပ်မှာ နဂိုကပင် ကျွန်တော် အထူးကျွမ်းကျင်ဝါသနာ ပါသောအလုပ်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤကျွန်းပေါ်ရှိ လူအားလုံးတွင် တစ်ယောက်မျှ ကျွန်တော့်လောက် ငါးမိအောင်မဖမ်းနိုင်ပါ။

“ပါပီလွန်. . . ကျွန်မတို့ကို ငါးရောင်ပေးပါလား”

“ခင်ဗျားတို့အထဲမှာ နေမကောင်းတဲ့လူ ရှိလား”

“မရှိဘူး”

“မရှိရင် မရောင်းဘူး”

ထောင်ဝါဒါများ၏မယားများက ကျွန်တော် ငါးများပြန်လာတိုင်း မကြာခဏ တောင်းဝယ်၏။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မျှမရောင်း။ မကျန်းမာသည့် သူရှိလျှင်မူ ကျွန်တော် အလကားပေးလိုက်၏။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် မူလကငါးများ ဆယ့်ငါးပေါင်မျှဖမ်းမိ၏။ ထိုနေ့မှာ မုန်တိုင်း ကျပြီးစနေဖြစ်၍ မည်သူမျှ ငါးတစ်ကောင်မျှမဖမ်းနိုင်။ ထောင်ပိုင် ဗိုလ်မှူး ဘာလော့၏ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားစဉ် ထောင်ပိုင်မယားနှင့်တွေ့၏။

“ပါပီလွန်. . . ကျွန်မ ရှင့်ငါးတွေဝယ်ချင်လိုက်တာ၊ ရှင်ကလဲ ဘယ်သူ့မှမရောင်း ဘူးဆိုတော့ ခက်တယ်”

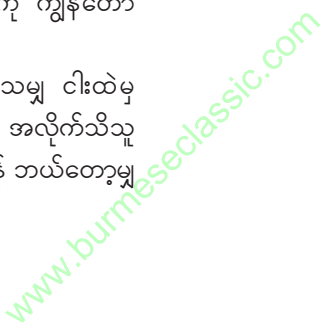
“ခင်ဗျား. . . နေမကောင်းဘူးလား။ နေမကောင်းဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အလကားပေးတယ်”

“ကျွန်မ နေမကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်း ဝတယ် မဟုတ်လား။ ဆရာဝန်က ကိုယ်အလေးချိန်လျော့အောင်လို့ ငါးကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမစားဖို့ မှာထားတယ်”

“ဒါ နေမကောင်းတာနဲ့ အတူတူပဲပေါ့။ ရော့ယူ”

အလေးချိန်ငါးပေါင်မျှရှိသော ငါးတစ်ကောင်ကို ထိုအမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် ခွဲပေးလိုက်၏။ မှန်သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးဇနီးမှာ အလွန်ဝသူဖြစ်၏။

ထိုနေ့ကစပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးဇနီးကို နေ့စဉ် ကျွန်တော်ဖမ်းမိသမျှ ငါးထဲမှ သူစားချင်သောငါးအချို့ကို ကျွန်တော်ပေးခဲ့၏။ အမျိုးသမီးသည် အလွန် အလိုက်သိသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကိုငွေပေးလျှင် စော်ကားသကဲ့သို့ဖြစ်မည်သိ၍ ငွေပေးရန် ဘယ်တော့မျှ

မကြိုးစား။ ပြင်သစ်မှ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ရောက်လာတိုင်း ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ကျွေး၏။ ဝိုင်အရက်ဖြူများလည်း မကြာခဏ ခေါ်တိုက်၏။ ကျွန်တော့်ကိုကျွေးမွေးသည့်အခါတိုင်းလည်း ဂုဏ်သရေရှိစဉ်သည်တစ်ယောက်ကိုလည်းခံသလို အထူးဂရုတစိုက်ကျွေးမွေး၏။ ကျွန်တော့်အတိတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဤအမျိုးသမီးကြီးသည် တစ်ခါမျှ မမေးဖူးပါ။

တစ်ကျွန်းလုံးကိုလှည့်ပတ်ပြီး နေ့စဉ် ငါးများသဖြင့် ကျွန်တော်ထက်ပိုပြီး ကျွန်းအနေအထားကိုသိသူမရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ငါးနှင့်ဟင်းသီးဟင်းရွက်လဲသည့် အကြံအဖန်လုပ်ရန်ဟု အကြောင်းပြပြီး ဥယျာဉ်ခြံများရှိရာသို့ မကြာခဏသွား၏။ ပင်လယ်ခရီးဖြတ်ပြေးရန် ဖောင်(သို့မဟုတ်)လှေလုပ်လျှင် ဤယာဉ်များကိုဝှက်ရန် အကောင်းဆုံးနေရာမှာ ဤခြံမြေများရှိရာနေရာတွင်ပင်ဖြစ်၏။

သစ်ခွဲဌာနသို့ မကြာခဏအလည်သွား၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နာရစ်နှင့် ကိုနီးယားတို့ညီအစ်ကိုနှင့်ရင်းနှီးခဲ့၏။ နာရစ်နှင့်ကိုနီးယားတို့မှာ သမီးယောက်ဖ ဖြစ်၏။ သူတို့၏ ကြွေးရှင်ကို အင်တေများအတွင်း နှစ်ပြီးသတ်မှုဖြင့် တစ်ကျွန်း ကျလာသူများဖြစ်၏။ တစ်နေ့တခြား သူတို့နှင့် ပိုရင်းနှီးအောင် ကျွန်တော် ပေါင်း၏။ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်မှာ သူတို့သည် သစ်ခွဲဌာနအတွင်း လွတ်လပ်စွာ အမြဲ ဝင်ထွက်နိုင်သူများဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အတွက် ဖောင်လုပ်ရန် သစ်များကို တစ်နေ့နည်းနည်းချင်း ခိုးပေးရန် လိုအပ်လျှင် သွေးဆောင်ရန်အတွက်ဖြစ်၏။

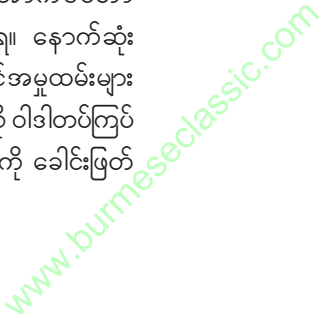
တစ်နေ့ ကျွန်တော် ထောင်ဆရာဝန်နှင့်တွေ့၏။ ငါးများရာမှအပြန် ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ငါးများပါလာ၏။ ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်လက်ထဲ မှငါးများကို ကြည့်ပြီး ငါးခေါင်းမှာ ဟင်းချိုချက်စား၍ အလွန်ကောင်းကြောင်း ပြော၏။ ကျွန်တော်က သူစားချင်နေမှန်းသိ၍ ငါးခေါင်းများကိုဖြတ်ပြီး သူ့ကို ပေးလိုက်၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ ပါပီလွန်”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်ရဲဘော် ကလိုဆီ မမာတုန်းက ဒေါက်တာ အစွမ်းကုန်အကူအညီပေးခဲ့တာတွေအတွက် ကျွန်တော်ကလဲ ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမလဲ အမြဲ စဉ်းစားနေတာ”

ထိုနေ့တွင် ဆရာဝန်နှင့်ကျွန်တော် အတန်ကြာစကားလက်ဆုံကျ၏။ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ကို ကူးစက်တတ်သောရောဂါရှိသူများထားသည့်ကျွန်းသို့ ကျွန်တော့်ကို ပို့ပေးနိုင်မနိုင်မေး၏။ သူ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်ကိုသိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်ရောဂါကူးနိုင်သည့် အန္တရာယ်အလွန်ကြီးသဖြင့် မသွားသင့်ကြောင်း အပြတ်ပြော၏။ ဆရာဝန်နှင့်ကျွန်တော်တို့မှာ ထိုနေ့မှစပြီး အလွန် ရင်းနှီးခဲ့ပါသည်။

ဆရာဝန်မှာ ကျွန်တော်တို့အကျဉ်းသားအားလုံးနီးပါး အပေါ်တွင်ပင် အလွန်ကောင်းရှာပါသည်။ သို့သော် တစ်ခါက သူ့ကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲဘော် ကာဘိုနီရီ ကံကောင်း၍အသတ်မခံခဲ့ရပါ။ ဖြစ်ပုံမှာ ကာဘိုနီရီသည် အလွန် ဟင်းချက်ကောင်းသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က တည်ဆောက်ရန်ပြင်ဆင်နေသော ဖောင်၏အောက်ခံဘော အဖြစ်သုံးရန် အရက်စည်အဟောင်းသုံးလုံးကိုလိုချင်၏။ မည်သူမျှကြံမရ။ နောက်ဆုံး ထောင်အမှုထမ်းများရိပ်သာမှခိုးထုတ်ရန်အကြံရပြီး ကာဘိုနီရီကို ထောင်အမှုထမ်းများရိပ်သာ၌ ထမင်းချက်အဖြစ်အလုပ်သွားလုပ်ခိုင်း၏။ တစ်နေ့ ယုန်သုံးကောင်ကို ဝါဒါတပ်ကြပ်ကြီးကယူလာပြီး ညစာအတွက် ချက်ခိုင်း၏။ ကာဘိုနီရီက ယုန်သုံးကောင်ကို ခေါင်းဖြတ်

အရေဆုတ်၍ ကျွန်တော် တို့ဆီခိုးပို့ပေးလိုက်ပြီး ယုန်နေရာတွင် ကြောင်သုံးကောင်ကိုရှာ၍ သတ်ပြီး အလွန် အရသာရှိအောင် ချက်ပေးလိုက်၏။ ထိုညတွင် ဝါဒါတပ်ကြပ်ကြီးက ထောင် ဆရာဝန်ကို ထမင်းစားဖိတ်ပြီး အတူစားကြ၏။

“ဟင်းက ကောင်းလိုက်တာ”

ဆရာဝန်က ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်။ သိပ်ကောင်းတယ်။ ခု ထမင်းချက်အသစ်ဟင်းချက် သိပ်ကောင်းတဲ့ အကောင်”

တပ်ကြပ်ကြီးက ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ခုစားနေကြတာ ယုန်သားမဟုတ်ဘူး။ ကြောင်သား ဖြစ်ရမယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ယုန်ပါ ဒေါက်တာရဲ့၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဖမ်းပြီး သတ်ပြီးမှ ထမင်းချက်ကို ပေးလိုက်တာပဲ”

“အေး ခင်ဗျားပေးတာ မပေးတာ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ခုစားနေကြတာတော့ ကြောင်သားပဲ။ ဒီမှာကြည့်၊ နံရိုးတွေက အပြားကြီး၊ ယုန်နံရိုးဆိုရင် အကွေးလေးတွေ ဖြစ်ရမှာ”

ဝါဒါတပ်ကြပ်ကြီးမှာ အလွန်ဒေါသကြီးလွယ်သော ကော်ဆီကန်နယ်သားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ကြောင်သားကို အလွန်ရှုံ့တတ်သူ။ ထို့ကြောင့် ဝုန်းခနဲ ထမင်းစားပွဲမှထပြီး သူ့ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်၍ မီးဖိုထဲဝင်သွား၏။

“ . . မင်း ယုန်သားတွေကိုစားပစ်ပြီး ကြောင်သားတွေချက်ပြီး တို့ကို ကျွေးတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာကြီးကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

ဝါဒါတပ်ကြပ်ကြီးမှာ ဒေါသများနှင့်မွန်နေပြီး တကယ်သတ်တော့မည်ကို ကာဘိုနီရီကသိ၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲက အလွန်လန့်နေ၏။

“ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် ပြောတာကွ”

“ဆရာဝန်က နောက်တာဖြစ်မှာပါ ဆရာကြီးရယ်။ ဟိုမှကြည့်ပါဦး၊ ဆရာကြီးရဲ့ ယုန်သုံးကောင်စလုံးရဲ့ခေါင်းတွေတောင် ကျွန်တော်မပစ်ရသေးဘူး”

မှန်သည်။ စဉ်းတုံးအနီး၌ ယုန်ခေါင်းများရှိနေကြသေး၏။ အလွန် ကံကောင်း ပါသည်။ ဝါဒါတပ်ကြပ်ကြီး သူ အနောက်ခံခြင်းဖြစ်သည်ဟုယုံကြည်ပြီး ပြန်လှည့်ထွက် သွား၏။ ကာဘိုနီရီ ထိုအခါမှပင် သက်ပြင်းချနိုင်၏။ နောက် တစ်ပတ်အကြာတွင် ထမင်းချက်အလုပ်မှ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်လိုက်၏။

ဖောင်လုပ်ရန်အတွက် ပစ္စည်းပစ္စယအကုန်စုံလေပြီ။ ယခုလအတွင်း ထောင်ပိုင် ဗိုလ်မှူးဘာလော့မှာလည်း ပြောင်းတော့မည်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် တစ်နေ့တွင် သူ့မယားနှင့် သွားတွေ့ပါသည်။

“ထောင်ပိုင်ကတော်ကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခု အကူအညီပေးပါလား”

“ပါပီလွန်၊ ရှင့်အတွက်ဆိုရင် ကျွန်မ တစ်ခုမဟုတ်ဘူး။ ဆယ်ခုလောက် အကူအညီ ပေးချင်နေတာ၊ ကျွန်မ မပြောင်းခင် ရှင့်ကို ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေတာ၊ ကျွန်မကိုကြည့်စမ်း၊ မပိန်သွားဘူးလား”

“ပိန်သွားပါတယ်”

“ရှင် ကျွန်မ ကိုယ်လေးချိန် ဘယ်လောက်ချလိုက်နိုင်တယ်ထင်သလဲ”

“ကျွန်တော် မမှန်းတတ်ဘူး ခင်ဗျာ”

“ပေါင်သုံးဆယ်တောင်ရှင့်၊ ပေါင်သုံးဆယ်ကြီးတောင်”

“ဟာ ဝမ်းသာစရာကြီး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင့်ကိုကျေးဇူးတင်နေတာ၊ ကဲဆို . . ကျွန်မ ဘာကူညီရမလဲ”

“ကျွန်တော် အိမ်မြှောင်တစ်ခုလောက်လိုချင်တယ်။ သေးသေးနဲ့ အမျိုးကောင်းထဲက”

ထောင်ပိုင်ကြီး၏ဇနီးသည် ရုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။ အံ့ဩသွားပုံရ၏။ သို့သော် ဘာမျှ ကျွန်တော့်ကို ပြန်မေးခွန်းမထုတ်ဘဲ . . .

“ရှင် တောင်းတာက တန်ဖိုးမကြီးပေမယ့် ဒီကျွန်းပေါ်မှာ အင်မတန် ရှာရခက်ခဲမယ့်ပစ္စည်းပဲ။ စိတ်ချပါ။ ကျွန်မ ရအောင်ရှာပြီး ပေးမယ်”

သူတို့ ပြောင်းရန် တစ်ပတ်အလိုထိ ထောင်ပိုင်ကြီးဇနီး မရှာနိုင်သေးပါ။ နောက်ဆုံး ထောင်ပိုင်ကြီးမော်တော်ဖြင့် ကာရိုနီကျွန်းကို သူကူးသွား၏။ လေးရက်ကြာပြီးနောက် ပြန်ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော်တောင်းသည့်ပစ္စည်းပါ လာပါသည်။

ထောင်ပိုင် ဗိုလ်မှူးဘာလော့ ပြောင်းသွားပြီ။

သူ့နေရာတွင် ထောင်ပိုင်အသစ် အစားတစ်ယောက်ရောက်လာ၏။ ပရူးလက်ဆိုသူဖြစ်၏။ ကျူးနီးရှားနိုင်ငံမှပြောင်းလာခြင်းဖြစ်၏။ ဤထောင်ပိုင် သစ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ အလွန်ပါးနပ်သူ၊ တာဝန်သိသူအဖြစ် အလွန်ပြုချင်နေသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ရဲဘော်ကြီး ဒီဂါကို သူစာရေးကြီးရာထူးဆက်ခန့်ပေး၏။ ဒီဂါ ရာထူးဆက်ရရှိရေးမှာ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလွန်အရေးကြီး၏။ ထောင်ပိုင်သစ်က ထောင်ပိုင်ဟောင်း၏ မူလအုပ်ချုပ်ပုံစနစ်အတိုင်း ဆက်အုပ်ချုပ်မည်ဟု အကျဉ်းသားအားလုံးကို တန်းစီခိုင်းပြီး မိန့်ခွန်းချေ၏။

အနီး (၂၃)

သင်္ချိုင်းအတွင်းမှ ဖောင်

လွယ်ရယ်ကျွန်း၌နေခဲ့ရသည်မှာ ငါးလတိတိရှိလေပြီ။ တစ်ကျွန်းလုံးတွင်လည်း ကျွန်တော် ခြေမချဖူးသည့်နေရာ မရှိတော့။

ဖောင်ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် အကောင်းဆုံးနေရာမှာ သင်္ချိုင်းအနီးမှ ဥယျာဉ် တွင်ဖြစ်၏။ ထိုဥယျာဉ်မှူးအဖြစ် ကာဘိုနီရီကို ဒီဂါကအလုပ်ချပေး၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော်ပြေးလျှင် ကာဘိုနီရီကိုခေါ်သွားမည်ဟု စိတ်ကူးထား၏။

ထိုနေ့မနက် ထောင်ပိုင်အသစ်၏အိမ်ရှေ့မှဖြတ်လျှောက်စဉ် ထောင်ပိုင်သစ် ကတော်နှင့် သူ့အိမ်မှ အစေခံအကျဉ်းသားကောင်လေးကိုတွေ့ရ၏။

“ရှင် ပါပီလွန်ဆိုတာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အမျိုးသမီးမှာ ယခင်ထောင်ပိုင်ဟောင်းကတော်နှင့် လုံးဝမတူ။ ကိုယ်လုံး သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့်အလွန်လှ၏။ ဆွဲဆောင်အားအပြည့်ရှိသော မိန်းမချောဖြစ်၏။

“ဒါဖြင့် အရင် ထောင်ပိုင်ကတော်ကို အမြဲငါးဖမ်းပြီး လက်ဆောင်ပေးနေခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အကျဉ်းသားဟာ ရှင်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အိမ်ထဲခဏဝင်ပြီး ထိုင်ပါဦးလား၊ ကျွန်မဆီမှာ ပြင်သစ်က ခုမှရောက်လာတဲ့ ပိုင်အသစ်တွေလဲရှိတယ်။ ဆိတ်နို့နဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဒိန်ခဲတွေလဲရှိတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မဝင်ပါရစေနဲ့”

“ဘာလဲ. . . ရှင်က အရင်ထောင်ပိုင်ကတော်အိမ်တုန်းကတော့ အမြဲဝင်နေပြီး ခု ကျွန်မအိမ်ကျတော့ မဝင်ချင်တော့ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား။ အရင် ထောင်ပိုင်ကတော်တုန်းက သူ့ယောက်ျားက ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခွင့်ပေးထားတာမို့ပါ”

“ဝင်ခွင့်ဟုတ်လား။ ဒါအတွက်တော့မပူနဲ့။ ဒီမှာ ကျွန်မစကားကို ရှင် သေသေချာချာမှတ်ထား။ ရှင်တို့ထောင်ပိုင်ကြီးဟာ ရှင်တို့ထောင်မှာတော့ ဗိုလ်ပဲ။ ဒီအိမ်မှာ သူ ဗိုလ်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ဗိုလ်၊ ကျွန်မစကားဟာ ဒီအိမ်ရဲ့အမိန့်ပဲ။ လာပါ။ . ရှင် ရဲရဲဝင်ပါ။ ရှင်ကို သူ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောရဲစေရဘူး”

ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူမတိုက်သော ဝိုင်အရက်နှင့် ဆိတ်နို့ဒိန်ခဲ အနည်းငယ်ကို စားလိုက်၏။

“အရင် ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်ကတော့ ရှင်အကြောင်းကိုမုန်းနေတာပဲ ပြောသွား လိုက်တာ၊ ရှင် သူ့ကို နေ့တိုင်း ငါးပို့ပေးတယ်ဆို”

“မှန်ပါတယ်”

“ကျွန်မကိုကော မပေးနိုင်ဘူးလား”

“သူက ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့လူမို့ပါခင်ဗျာ။ သူကဝလွန်းတော့ ဆရာဝန်က ငါးကလွဲပြီး တခြားအသားမစားဖို့မှာထားတဲ့အတွက်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ရှင်ကလဲ ရှင်ငါးကို ဘယ်တော့မှ မရောင်းဘူး ဆိုတော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဘူး။ ကျွန်မ ရှင်ကို မညာချင်ပါဘူး။ ရောဂါအနေနဲ့ တော့ ငါးစားမှဖြစ်နိုင်မယ့်ရောဂါ ကျွန်မမှာ ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက အိုရင်းမြို့ ကလာတာ၊ ရှင်သိတဲ့အတိုင်း အိုရင်းမြို့က သင်္ဘောဆိပ်မြို့ဟုတ်လား။ ငါးသိပ်ပေါတယ်။ ကျွန်မကလဲ ငယ်ငယ်ကတည်းက ငါးပဲစားပြီးကြီးခဲ့ရတဲ့လူဆိုတော့ ငါးပဲကြိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ရှင် ကျွန်မကိုလဲ ကိုယ်ချင်းစာပြီး ငါးနည်းနည်းလောက် နေ့တိုင်း မျှပေးပါဦး”

တိုတိုပြောရလျှင် နောက်ဆုံး ထောင်ပိုင်ကတော်သစ်ကိုလည်း ငါးနေ့စဉ် မျှပေးရန် ကျွန်တော်သဘောတူလိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးဝင်လာပါသည်။

“ဂျူလီ မင်းကို ငါ အသေအချာမှာထားတယ်မဟုတ်လား။ အိမ်အစေခဲ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားတဲ့အကျဉ်းသားကလွဲပြီး ဘယ်အကျဉ်းသားကိုမှ အိမ်ထဲ အဝင်မခံရဘူး ဆိုတာ”

ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှထရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့် ပခုံးကို ဖိပြီး ဆက်ထိုင်ခိုင်း၏။

“ရှင်ကလဲ သေသေချာချာမေးစမ်းပြီးမှ ငေါက်စမ်းပါဦး၊ အိမ်ထဲ မဝင်ရသေးဘူး ငေါက်ချင်နေတာကအရင်။ ကျွန်မကိုမမေးစမ်းဘဲ အပြစ်တင်စောတာ ကျွန်မ အင်မတန် မုန်းတယ်။ ဒါ အရင်ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်ပြောသွားတဲ့ သူတို့အိမ်ကို ငါးနေ့စဉ်ဖမ်းပြီး ပို့ပေးနေခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကျဉ်းသား”

“ဟင်. . ဒါဆိုရင် ပါပီလွန် ဆိုတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဆေးရုံက တာဝန်ကျပါဒါသုံးယောက်နဲ့ အာရပ်အစောင့်တစ်ယောက်ကို ရိုက်ပြီး ပြေးခဲ့တာဆိုတာ မင်းပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ရယ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ မင်းရိုက်ပစ်ခဲ့တဲ့ ဝါဒါ သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ငါ့တူအရင်းကွ”

“ဂက်တန်ကို ရိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူလား”

အမျိုးသမီးကပါရောပြီး အသံထွက် ရယ်လိုက်ပြန်၏။

“အေး.. မင်းကို ငါမေးရဦးမယ်။ မင်းအကြောင်းတွေတော့ အပြည့်အစုံ ငါကြား ပြီးသား။ မင်းတို့ ဒီကထောင်မှာ တစ်နှစ်တစ်နှစ်ဖြစ်တဲ့အကျဉ်းသားချင်း သတ်မှုတွေက များလှချည်လားကွ။ ပြည်မကထောင်မှာ ဘယ်ထောင်မှာမှ ဒါမျိုး မရှိဘူး။ ဒီမှာ ဘာကြောင့် ဒီလို ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ၊ ဒီမှာရှိတဲ့အကျဉ်းသားတွေက တစ်ကျွန်းသမားတွေ။ လွတ်ရက် လုံးဝမရှိတော့တဲ့လူတွေမဟုတ်လား။ ဘဝဆုံးနေတဲ့လူတွေ။ ဒီတော့ သည်းခံမှုဆိုတာ တစ်ယောက်အပေါ်ကိုတစ်ယောက် လုံးဝမရှိဘူး။ လူအားလုံးက စိတ်ကြမ်းလူကြမ်းနဲ့ တိရစ္ဆာန်လိုဖြစ်နေပြီး ထစ်ခနဲဆိုရင် သတ်ကြတော့တာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ အခြေအနေအရ ဖြစ်တာပါခင်ဗျာ”

“ဟုတ်မှာပါ။ ငါလဲ ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စဉ်းစားမိတယ်။ မင်း ငါးမျှား အမြဲ ထွက်နေနိုင်တာ နေ့စဉ်အလုပ်က ဘာလဲ ”

“ကျွန်တော် သန့်ရှင်းရေးသမားပါ။ ကျွန်တော့်အလုပ်က မနက် တစ်နာရီလောက် လုပ်ပြီးရင် ပြီးပြီ”

“တစ်နေ့လုံး ငါးမျှား ထွက်နေနိုင်သလား”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ၊ နေ့လယ် မွန်းတည့်အချိန်မှာတော့ အဆောင်ပြန်လာပြီး လူစစ်တဲ့ဆီမှာ အစစ်လာခံရတယ်”

“ဒါဖြင့် မွန်းတည့်အချိန်မှာ ငါးမိကောင်းတဲ့အချိန်ဖြစ်နေရင် ရှင် လွတ်ကုန်မှာပေါ့”
ထောင်ပိုင်ကြီးဇနီးက ကြားဝင်မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့်ရင် အစ်ကိုရေ၊ သူ့ကို နေ့လယ်မွန်းတည့် လူစစ်တဲ့အချိန်မှာ ပြန်လာစရာ မလိုဘဲ မိုးလင်းကမိုးချုပ် လွတ်လပ်စွာငါးမျှားနေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးကို ဒီနေ့ကစပြီး ပေးလိုက်ပါလား။ သူက ကျွန်မတို့အိမ်ကိုလဲ နေ့တိုင်း ငါးပို့ပေးမယ်ဆိုတာ သဘောတူ ထားပြီပြီ”

ကျွန်တော် ထိုနေ့ကစပြီး နေ့လယ်မွန်းတည့် တန်းစီလူစစ်ချိန် အဆောင် ပြန်စရာ မလိုတော့ပါ။

ထောင်ပိုင်ကတော်အသစ်မှာ ယခင်ထောင်ပိုင်ကတော်ဟောင်းနှင့် လုံးဝ မတူပါ။ ကျွန်တော့်အပေါ် ရင်းနှီးလွန်းနေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ နေ့လယ်စာကိုပင် သူ့အိမ်၌ဝင်စားရန် အတင်းခေါ်ကျွေးတတ်၏။ ကျွေးသည့်အခါလည်း ကျွန်တော် နှင့်သင့်တော်သော မလှမ်းမကမ်းအကွာအဝေးတွင် ထိုင်သည်မဟုတ်၊ ပူးကပ်ပြီး အမြဲထိုင်တတ်၏။ ကျွန်တော် ကလည်း ထောင်ပိုင်ကြီးရှိသည့်အချိန်ကိုသာရွေးပြီး သူမအိမ်သို့ သတိထားပြီး အမြဲသွား၏။ ခက်သည်မှာ ကျွန်တော်ရောက်သွားသည့်အချိန်များ၌ ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ အိမ်၌ရှိသော်လည်း အိပ်ပျော်နေသည်သာ များ၏။

တစ်နေ့မနက် ဆယ်နာရီခန့်တွင် သူမအိမ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွား၏။

ဝါဒါတစ်ယောက်၏မယားက သူမဆံပင်ကို ကူရှင်းပေးနေ၏။

“ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်ကောင် မိခဲ့လဲ အစ်ကို”

“အကောင် ခြောက်ဆယ်”

“အစ်ကိုတို့ ဘယ်နှစ်ကောင် လိုမလဲ”

“ရှစ်ကောင်”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုတို့လိုလိုမယ့် ရှစ်ကောင်ဖယ်ပြီး ကျန်တာတွေ အဲဒီရှေ့မှာသာ ပစ်ချထားလိုက်။ ကောင်လေး နောက် လာသိမ်းလိမ့်မယ်။ လာပါဦး အစ်ကိုရဲ့။ ဒီမှာ ထိုင်ပါဦး”

သူ့ဘေးမှာ အသားချင်းထိနေသည့်နေရာတွင် ကျွန်တော့်ကို အတင်း ထိုင်ခိုင်း၏။ လူစိမ်းမိန်းမရှေ့တွင် ယခင်တစ်ခါမျှ မခေါ်ဘူးသော “အစ်ကို”ဟု ရင်းနှီးစွာခေါ်ပြီး ဖက်လဲတကင်းလုပ်နေသည့်အတွက် ကျွန်တော် အလွန် အနေရခက်၏။

“ဒီမှာ ဆီမွန်ရေ . . ငါ့လူက မချောဘူးလား”

“ချောပါတော်။ ဒီလိုချောလို့လဲ တခြား ဝါဒါမယားတွေလဲ သူ့ အနား သိပ်ကပ်ချင်နေကြတာ။ ကပ်နိုင်ဖို့မပြောနဲ့။ ငါးလေးတစ်ကောင်တလေတောင် ဘယ်တော့မှ တောင်းလို့ရနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ထောင်ပိုင်ကတော်က သဘောကျပြီး တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်နေ၏။

ကျွန်တော် ထိုညတွင် ကျွန်တော့်ရဲဘော်များကို ယခုအကြောင်း ပြန်ပြောပြ၏။

“ဒါ သိပ်အရေးကြီးတယ်သူငယ်ချင်း၊ မင်းအတွက် အင်မတန် အန္တရာယ် များနေပြီ။ နောက်ကို ဒီကောင်မတစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အချိန်မျိုး ဘယ်တော့မှ အိမ်မသွားနဲ့။ ထောင်ပိုင်ကြီး အိမ်မှာရှိတာ သိပ်သေချာမှသာ သွား”

အားလုံးက ပိုင်းသတိပေးကြ၏။

ကျွန်တော် ထိုနေ့မှစပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးမရှိသည့်အချိန် သူ့အိမ်သို့ ဘယ်အခါမျှ မသွားတော့။ ဖြစ်နိုင်သမျှလည်း ငါးကို သူ့အိမ်က အစေခံကောင်လေးကိုသာ ခေါ်ပေးပြီး အိမ်ထဲမဝင်မိအောင် သတိထား၏။

ဖောင်လုပ်ပေးမည့် လက်သမားကို အဘယ်သို့ရှာရမည်နည်း။

ကျွန်တော် . . . ဤပြဿနာကို ခုတလော ခေါင်းခဲအောင်စဉ်းစားနေရ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် စည်းရုံးရန်စဉ်းစားထားသည့်လက်သမား အကျဉ်းသားမှာ ဘောဆက် ဆိုသူဖြစ်၏။ ဘောလင်းမြို့သားဖြစ်၏။

ဘော်ဆက်မှာ ကစားသမားဖြစ်၏။ ဖဲမကစားဘဲ နေနိုင်သူမဟုတ်။ အကြွေးများနှင့်လည်း သူ့တွင် အမြဲပတ်လည်ခိုင်းနေ၏။ သူက သူ့အကြွေးကို နေ့ဘက် လက်သမား အလုပ်ရုံတွင် စားပွဲတင်သေတ္တာအမျိုးမျိုးလုပ်၍ ရောင်းပြီး ပြန်ဆပ်၏။ တစ်ခါ သူ့ကြွေးရှင်ကစားသမားများက သူ့အပေါ် ညစ်ပြီး ချေးငွေကို ငွေဖြင့် ပြန်ချေခြင်းကိုလက်မခံ။ သူ့လက်ရာ စားပွဲတင်သေတ္တာလှလှလေးများကို တစ်လုံးဖရန့်သုံးရာတန်သည်ကို နှစ်ရာ အဖိုးထားပြီး ပြန်ဆပ်ခိုင်း၏။ ဘောဆက်ကလည်း မချေးဘဲနေနိုင်သူမဟုတ်၍ ကြွေးရှင်များ ဆပ်စေချင်သည့် အတိုင်း ဆပ်၏။

တစ်နေ့ ရေချိုးခန်း၌ ဘောဆက်နှင့် ကျွန်တော်တွေ့၏။

“ဘောဆက် . . မင်းနဲ့ငါနဲ့ တစ်မြို့တည်းသာဆိုတာ သိလား”

“မသိဘူး”

“ငါလဲ ဘောလင်းမြို့ကလာတာပဲ၊ ဒါကြောင်မို့ မင်းကို တစ်မြို့တည်းသားချင်း အနေနဲ့ မင်းအပေါ်ခေါင်းပုံဖြတ်ပြီး ငွေချေးနေတာကို မခံချင်ဖြစ်နေတယ်”

“ဘယ်လို ခေါင်းပုံဖြတ်တာကို ပြောတာလဲ”

“ဘယ်လိုဖြတ်ရမှာလဲ ဘောဆက်၊ မင်းရဲ့ ဖရန်ငွေသုံးရာတန်တဲ့သေတ္တာတွေကို နှစ်ရာသတ်မှတ်ပြီး သူတို့ချေးငွေပြန်ဆပ်တဲ့အခါ သေတ္တာနဲ့ပြန်ဆပ်ခိုင်းနေကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါကလဲ မချေးဘဲမှမနေနိုင်ဘဲ။ ငါ့ သေတ္တာတွေကို တန်ရာတန်ဖိုးထားပြီး သတ်မှတ်ဈေးပေးမယ့်လူကလဲ ဘယ်သူမှမရှိဘဲ”

“နောက်ကို မင်း ဒီလိုလုပ်၊ မင်း အရေးတကြီးငွေလိုတိုင်း ငါ့ဆီလာခဲ့။ နောက် သေတ္တာရောင်းပြီးမှ ငွေပြန်ပေး”

ဘောဆက်နှင့်ကျွန်တော် ထိုနေ့မှစပြီး ရင်းနှီးလာခဲ့ကြ၏။ ဘောဆက် ငွေလိုတိုင်း ကျွန်တော်ဆီလာ၏။ ကတိလည်း ဘယ်တော့မျှမပျက်ပါ။ သူ့သေတ္တာ များရောင်းပြီးသည်နှင့် ငွေလာပြန်ပေး၏။

တစ်နေ့ သူ ဘီစီအိုလီထံ၌ အကြွေးခွန်ရာတင်၏။ ဘီစီအိုလီမှာ တောင်ပေါ် ဓားပြဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ လူသတ်ရာ၌ အလွန်ရက်စက်သူအဖြစ် နာမည်ကြီး၏။ ထိုအချိန် ၌ ဘောဆက်၏လက်သမားအလုပ်ရုံတွင်လည်း သစ်သားပြတ်နေ၏။ သူ့အကြံအဖန် စားပွဲတင်သေတ္တာများလုပ်ရန် သစ်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဘီစီအိုလီကို ပြန်ပေးစရာငွေမပေါ်။ ဘီစီအိုလီမှာ ကျွန်တော်နှင့်ရင်းနှီးသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ဘီစီအိုလီကို တစ်ဖက်မှသွားပြီး သူ့ငွေ အမြန်ပြန်မပေးလျှင် သတ်ပစ်မည်ဟု ဘောဆက်ကိုခြိမ်းခြောက်ခိုင်း၏။ နှစ်ကြိမ်ခန့် ခြိမ်းခြောက်လျှင် ဘောဆက်လန့်နေပြီး ငွေချေးရန် ကျွန်တော်ထံရောက်လာ၏။ ကျွန်တော် က သူ့ကို ငွေထုတ်ပေးရင်း . . .

“ဘောဆက်. . မင်း ငါ့ကို တစ်ခု ကူညီပါလား”

“ဘာလဲ ပါပီလွန်၊ မင်းအတွက်ဆိုရင် ငါဘာမဆိုကူညီမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ဒီကိစ္စကလျှို့ဝှက်ချက်၊ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ အန္တရာယ်လဲ သိပ်များတယ်”

“ဘာကိစ္စဦးလဲ”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ထွက်ပြေးရန်စီစဉ်နေကြောင်းနှင့် ကျွန်တော် ထွက်ပြေး ရန် ပြောလိုက်၏။ ဘောဆက် ရှေ့ဦးစွာ အလွန်အံ့ဩနေပြီး အချိန် အနည်းငယ် စဉ်းစား ပြီးနောက် ကျွန်တော့်အကူအညီပေးမည်ဟု ကတိပေး၏။

“ဒါပေမဲ့ ပါပီလွန်. . ငါ့မှာ သစ်မရှိဘူး”

“သစ်အတွက်မပူနဲ့။ သစ်ခွဲငှာနဘက်မှာ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေရှိတယ်။ မင်းလို သလောက် သစ်တွေရအောင် ငါကြံပေးမယ်”

“သစ်ရှိရင်တော့ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါကြောက်တော့ ကြောက် တယ်ကွာ၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ဒီကိစ္စက အထက်ကသိရင် ငါ ဘာဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ”

“မင်းမပူနဲ့။ အထက်ကမိသွားရင် ငါအားလုံးတာဝန်ယူလိုက်မယ်။ မင်းကို မလုပ်ပေးရင် သတ်မယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်လို့လုပ်ရတယ်ဆိုတာမျိုး ပေါ်လွင်အောင် စာနဲ့ ငါရေးထားပေးမယ်”

တစ်ဆင့်တော့စည်းရုံး၍ပြီးလေပြီ။ သစ်ခွဲငှာနသို့သွားပြီး ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီး ပြီးဖြစ်သည့် နာရစ်နှင့်ကွီးနီးယားတို့ သမီးယောက်ဖကို အကြောင်းစုံပြောပြပြီး သစ်ရရှိရေးကို စည်းရုံးရပြန်၏။ မခက်ပါ။ နှစ်ဦးလုံးကပင် ကျွန်တော့်ကို အကူအညီပေးရန် ကတိပြုကြ၏။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ကာဘိုနီရီထံသွား၏။ အကြောင်းစုံပြောပြပြီး . . .

“ငါ ဖောင်လုပ်ဖို့နဲ့ဂွက်ဖို့နေရာကို မင်းဥယျာဉ်ထဲမှာလုပ်ချင်တယ်”

“ဟာ. . . ဥယျာဉ်ထဲမှာတော့မလုပ်နဲ့ကွ။ ဝါဒါတွေက ညဘက်ဆိုရင် မကြာမကြာ ငါ့ဥယျာဉ်ထဲလာပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေခိုးကြတယ်။ ဒီကောင်တွေလာခိုးရင်းနဲ့ မင်းဖောင်ကြီးတွေသွားလိမ့်မယ်။ မင်း ဟိုဥယျာဉ်နားက သင်္ချိုင်း ထဲလုပ်ပါလား”

ကျွန်တော် ဖောင်လုပ်မည့်နေရာအား သင်္ချိုင်းကိုရွေးချယ်လိုက်၏။ သင်္ချိုင်းစောင့်မှာ လူအိုအကျဉ်းသားတစ်ဦးဖြစ်၏။ မျက်စိတစ်ဖက်လည်းကန်းနေ၏။ တစ်နေ့လုံး အလုပ်မရှိလျှင် အရိပ်ကောင်းသည့်သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်အိပ်ပြီး လောကကြီးတစ်ခုလုံး မေ့နေတတ်၏။ ဘာမျှ ဂရုစိုက်တတ်သူမဟုတ်။

ကျွန်တော် သင်္ချိုင်းသို့သွားပြီး နေရာရွေး၏။ မကြာခင်ကမှသေ၍ မြှုပ်ထားသော ဝါဒါတစ်ယောက်၏မယားမြေနေရာကိုရွေးလိုက်၏။ ထိုဝါဒါမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ ပြန်သွားပြီဖြစ်၍ ဤမြေနေရာကို ဘယ်သူမျှဂရုစိုက်လာကြည့်တော့မည်မဟုတ်။ နေရာသစ်ဖြစ်၍ နောက် လူသေမြှုပ်စရာရှိလျှင်လည်း ဤ နေရာကို မည်သူရွေးမည်နည်း။

ဖောင်စလုပ်သည့်နေ့တွင် လက်သမားဘောဆက်ကို ကျွန်တော် လက်ခ စရန် ငါးရာထုတ်ပေး၏။ ဘောဆက်က မယူ။

“သူငယ်ချင်း တခြားလူအတွက်သာဆိုရင် လက်ခဖရန်တစ်သောင်းရမယ်ဆိုရင် လဲငါမလုပ်ပေးဘူး။ ဒီလောက်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့အလုပ်။ မင်း အတွက်မို့သာ ငါလုပ်ပေးတာ”

“လက်ခရယ်တော့မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းညဘက် ဖဲကစားဖို့အတွက်ပါ”

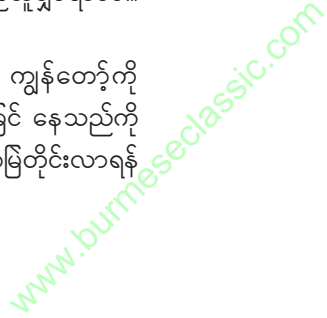
“ငါ မကစားတော့ဘူး။ ဒီနေ့ကစပြီး မင်း ဖောင်ကြီးပြီးတဲ့နေ့အထိ ငါ မကစားတော့ဘူး”

ကျွန်တော့်စိတ်တွင်းမှ ဘောဆက်ကို အလွန်ကျေးဇူးတင်မိ၏။ ထိုနေ့တွင် ဘောဆက်ဖောင် အနားတစ်ဖက်ကို စလုပ်၏။ ကာဘိုနီရီက ဘောဆက်နှင့် ကျွန်တော်ဖောင်လုပ်နေစဉ်အတွင်း ကင်းသမားအဖြစ်တာဝန်ယူ၏။ သူသည် လက်ကိုင်ပဝါအဖြူတစ်ခုနှင့် အနီတစ်ခုကိုကိုင်ထား၏။ လူတစ်ယောက် လျှောက်လာနေသည်ကိုမြင်သည်နှင့် ပဝါအနီထောင်ပြ၏။ ကျော်သွားပြီး စိတ်ချရမှ အဖြူ ထောင်ပြ၏။

“ပါပီလွန်. . . ဒီသစ်သားရိုးရိုးတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ဖောင်ကရေထဲမှာ ပေါ်မှာ မလွယ်ဘူး။ မင်း အုန်းခွံခြောက်တွေရှာလို့မရဘူးလား။ အုန်းခွံခြောက်တွေသာရှာလို့ရရင် ငါ ဒီအနားလေးဘက်မှာ အခေါင်းတွေလုပ်ထားပေးမယ်။ ဒီအခေါင်းတွေအထဲ အုန်းဆံတွေ သိပ်ထည့်ထားပေးရင် မင်းဖောင်က ရေထဲမှာ စိတ်ချလက်ချ ပေါ်နေမှာ သေချာတယ်”

အုန်းဆံကြီးသက်သက် နေ့ခင်းကြောင်တောင်၌ရှာပြီး သယ်ယူရန်မှာ မလွယ်ပါ။ သံသယဝင်လာစရာများပေါ်ပေါက်လာနိုင်၏။ ဆီချက်ရန်ဟုအကြောင်းပြပြီး အုန်းသီးကိုပါ သယ်လာမှ သံသယကင်းပေမည်။ ထိုနေ့ကစပြီး နေ့စဉ် ဆီချက်ရန်ဟုအကြောင်းပြပြီး အုန်းသီးခြောက်သုံးလေးလုံး ဥယျာဉ်ဘက်သို့လာတိုင်း သယ်ယူလာခဲ့၏။ မည်သူမျှမရိပ်မိပါ။ သို့သော် ပြဿနာမှာ ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်နှင့် တစ်နေ့တွင် ပေါ်ခဲ့၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်မှာ ဝါဒါမယားတစ်ယောက်အရှေ့တွင် ကျွန်တော့်ကို သူနောက်လိုက်သည့်နေ့မှစပြီး ကျွန်တော် သူ့အိမ်သို့ အသွားအလာဆင်ခြင် နေသည်ကို သူသိ၏။ သူ နောင်ကိုမနောက်တော့ဟုကတိပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို လာမြဲတိုင်းလာရန်

ပြော၏။ ကျွန်တော်ကမသွား။ ဆင်ခြင်မြဲဆင်ခြင်၏။ တစ်နေ့ သူ့အိမ်ဘေးမှ အုန်းသီး ခြောက်များဆွဲပြီး ဖြတ်သွားသော ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်၏။

“ပါပီလွန်၊ ဝင်ပါဦးလား၊ ပိုင်အရက်ဖြူအသစ်ရောက်နေတာတွေရှိတယ်”

“မဝင်တော့ဘူး ထောင်ပိုင်ကတော်၊ ကျွန်တော် ဆီသွားကြိတ်ဖို့အချိန် မရတော့မှာ စိုးလို့”

“ကြိတ်ချင် ဒီမှာ ကြိတ်ပါလား၊ ကျွန်မအိမ်မှာလဲ ကြိတ်စက်ကလေး ရှိနေတာပဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး”

“ဒါ ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူး။ လာပါ။ ဝင်ပါ”

ကျွန်တော်ကငွတ်ဆက်ငြင်း၏။ နောက်ဆုံး ခေါ်မရသဖြင့် . . .

“ဒီမှာ ပါပီလွန်၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုပြောမလို့ သတိပေးမလို့ စိတ်ကူးနေတာ ကြာပြီ၊ ပေးသင့် မသင့် စဉ်းစားနေတာ”

“ဘာလဲ ခင်ဗျာ”

“ဘာရမှာလဲ၊ ရှင် ဒီအုန်းသီးတွေက ဆီကြိတ်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ဖို့ဆိုတာ သိတယ်”

ကျွန်တော့်တစ်ခေါင်းလုံး ချက်ချင်းထူပူသွား၏။ ရုတ်တရက် ဘယ်သို့ ပြန်ဖြေ ရမည်ပင်မသိတော့။ ချွေးများ စို့လာကြသည်။

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တကယ်ဆီကြိတ်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ထောင်ပိုင်ကတော်ကိုပေးဖို့ ကျိတ်လုပ်နေတဲ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီပစ္စည်း လုပ်ဖို့အတွက်ပါ”

ကျွန်တော်က ရင်ထဲတွင် အလွန်တုန်လှုပ်နေသောခံစားချက်များ ကြီးစားဖုံးကွယ် ပြီး ပြန်ပြောလိုက်၏။

သူမက ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“လုပ်ပါရှင် ကြီးစားလုပ်ပါ။ ရှင်ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတောင်းပန်ချင်တာက ကျွန်မအတွက် ရှင်လုပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ပစ္စည်းကို ဆက်မလုပ်ပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ ရှင်ဆီက ဘာလက်ဆောင်ပစ္စည်းမှ ထပ်မံလိုချင်ဘူး။ နေ့စဉ် ငါးမှန်မှန် ရနေတာနဲ့ပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ”

မိုးဦးရောက်လာခဲ့ပြီ။

မိုး နေ့စဉ် ဆက်ရွာ၏။

ကျွန်တော်တို့ကြီးစားလုပ်နေသောဖောင်မှာလည်း ပြီးလုနီးပါးရှိလေပြီ။

နောက်ဆုံး ဖောင်အမာခံအနားများအဖြစ် သုံးရမည့်ခြောက်ပေရှည်သော သစ်လေးချောင်းကိုခိုးထုတ်ရန်သာ ကျန်တော့သည်။

ပထမအချောင်းကို အောင်မြင်စွာခိုးထုတ်နိုင်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဘောဆက် ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာ၏။

“ပါပီလွန် . . . ငါ့စိတ်ထဲမှာ တို့လုပ်ငန်းကို နောက်က တစ်ယောက်ယောက် လိုက်ချောင်းခံနေရသလိုပဲ”

“ဘာပြုလို့လဲ။ မင်း ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကို ပြောဖူးလို့လဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှတော့မပြောဖူးပါဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲမှာဖြစ်နေတာ နှစ်ရက် လောက်ရှိပြီ။ ငါ သွားရာနောက်ကို တစ်ယောက်ယောက် လိုက်နေသလိုပဲ”

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်သူ့ကို သံသယရှိနေသလဲ”

“မင်း ဆီလီယာဆိုတဲ့ အကောင်ကိုသိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတယ် . . . ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဒီကောင်ကို သိပ်မသင်္ကာချင်ဘူး။ မနက်က နာရစ်နဲ့ ကွီးနီးယားတို့ သူတို့သစ်ခွဲရုံက တို့လိုချင်တဲ့ခြောက်ပေအရှည်ရှိတဲ့ သစ်ပြားကြီး မလာကြ တုန်းက ဒီကောင် မလှမ်းမကမ်းကစိုက်ကြည့်နေတာ ငါတွေ့ တယ်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲကွာ”

“အေးလေ . . . ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ကျွန်တော် ဤအကြောင်းကို ဂရင်းဒက်ကို ပြောပြ၏။

“ဒီကောင်ကို ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ ဂရင်းဒက်”

“ဒီကောင်က စစ်ထောင်ကပြောင်းလာတဲ့အကောင်၊ လူမှန်းသိစအရွယ် ကစပြီး ကလေးထောင်ရောက်၊ နောက်တော့လူကြီးထောင်၊ နောက် အာဖရိကကို စစ်တပ်အတွက် ချွေးတပ်သဘောနဲ့ပါသွားပြီး ဟိုမှာ ပြဿနာအမျိုးမျိုးဖြစ်၊ စစ်ထောင်တွေရောက်၊ နောက်ဆုံး လူသတ်မှုနဲ့တစ်ကျွန်းရောက်လာတာပဲ။ ဒီကောင်က အပြင်လောကဆိုတာဖြူသလား မည်းသလားတောင် သိမယ့်အကောင် မဟုတ်ဘူး”

“ဒီကောင် သတင်းပေးဖြစ်နိုင်သလား”

“ဖြစ်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ မဖြစ်လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရိုးရိုးကိစ္စတွေမှာတော့ ဒီကောင် ဘယ်တော့မှအာဏာပိုင်တွေကို သွားသတင်းပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲ . . . ခု ထွက်ပြေးမယ့် ကိစ္စမျိုးမှာတော့ သွားသတင်းပေးချင်ပေးမယ်။ တစ်ယောက်ယောက် ဒီကလွတ်သွားတာနဲ့ ဥပဒေတွေကတင်းကျပ်လာတော့မယ်မဟုတ်လား။ ဒီကောင်က ခုပတ်ဝန်းကျင်မှာပျော်နေတဲ့ အကောင်၊ ခု သူပျော်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပျက်သွားမှာတော့ ကြောက်မှာပဲ”

ကျွန်တော် ဂေါ်ဂနီ၏ဆန္ဒကိုမေး၏။ ဂေါ်ဂနီက အားလုံးစိတ်ချရအောင် သတ်ပစ်လိုက်သင့်သည်ဟုပြော၏။ ထိုညတွင် သူသတ်ပေးမည်ဟုလည်းဆို၏။ ကျွန်တော် အချိန်အတန်ကြာအဘက်ဘက်မှထွက်ဆပြီး စဉ်းစား၏။ နောက်ဆုံး သံသယရှိရုံ တစ်ခု တည်းဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို မသတ်သင့်သေး။ ဆက်စောင့် ကြည့်သင့်သေးသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ဂေါ်ဂနီကို မသတ်ရန်ပြောလိုက်၏။ ဤသည် မှာ ကျွန်တော်၏ မဟာအမှားပင် ဖြစ်၏။

ဖောင်ပြီးလေပြီ။

ကျွန်တော်ပြေးမည့်နေ့ရောက်ခါနီးမှ တစ်ပိုင်းနှင့်တစ်ပိုင်း စနစ်တကျ ဆက်ပေး လိုက်ရန်သာ ရှိတော့၏။

ကျွန်တော် တစ်ညနေတွင် ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်ရှေ့မှဖြတ်လျှောက်သွား၏။ ထောင်ပိုင်ကတော်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်၏။

“ပါပီလွန် . . . ကျွန်မ ညကအိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်က လုံးလုံး မကောင်းဘူး။

ရှင်တစ်ကိုယ်လုံးကသွေးတွေနဲ့။ ကျွန်မလဲ ဒီအိပ်မက်မက်ပြီးကတည်းကလန့်နေတာ။ ရှင် အနေအထိုင်သတိထားပါ။ မဟုတ်တာတွေလဲ မလုပ်ပါနဲ့။ လုပ်နေမိတာရှိရင်လဲ ရပ်လိုက်ပါ။ မနက်ကတောင် ကျွန်မ စိုးရိမ်ပြီး ကမ်းခြေဘက် ရှင်ငါးမျှားတဲ့နေရာတွေကို အဝေးက မှန်ပြောင်းနဲ့ကြည့်ပြီး လိုက်ရှာကြည့်သေးတယ်။ ဘယ်မှာမှလဲရှာမတွေ့ဘူး။ တစ်မနက်လုံး ရှင် ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ကျွန်းဟိုဘက်ခြမ်းကိုကူးပြီး ငါးသွားများနေလို့ပါ”

“ရှင် အဲဒီဘက်လဲ မသွားပါနဲ့။ တော်တော်ကြာ လှိုင်းထန်တဲ့နေ့မှာ လှိုင်းနဲ့ပါသွား ဦးမယ်။ ငါးမရလဲ ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး”

ကျွန်တော်က ကာစတယ်လီကို ပြင်ဆင်မှုများ မည်သည့်အဆင့်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်ကိုပြောပြ၏။ သူက ကျွန်တော့်လွတ်မြောက်မှုအတွက် အချိန်နီးနေပြီကိုကြားရ၍ ဝမ်းသာသည်ဟု ပြော၏။

“ခူလက လေးရက်လလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရေက ဆယ်နာရီမှာကျမယ်။ မနက် နှစ်နာရီမှာ ဒီက ထွက်ရင် အတော်ပဲနေလိမ့်မယ်”

မှန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကာဘိုနီရီကိုခေါ်ပြီး မနက်ဖြန်တွင် ဖောင်ကို အပြီး ဆက်ရန်နှင့် ထိုညတွင်ပင် ကျွန်တော်တို့ထွက်ပြေးကြရန် အစီအစဉ်များကို ပြောပြလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်အစောကြီး ကာဘိုနီရီနှင့်ကျွန်တော် သင်္ချိုင်းရုံရာ သွားကြ၏။ ထောင်ဝါဒါမယား၏မြေပုံကိုဖျက်၍ မြှုပ်ထားသောဖောင် အစိတ်အပိုင်းများကို တစ်စစီ ပြန်ဖော်ထုတ်ကြ၏။ ထို့နောက် စနစ်တကျတစ်ခုချင်း ပြန်ဆက်ကြ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ မလှုပ်နဲ့၊ နှစ်ယောက်လုံး လက်မြှောက်လိုက်”

ကြောက်မက်ဖွယ်အသံဆိုးကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်၏။ ဝါဒါတပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သစ်ခွဲငှာနကိုကြီးကြပ်ရသူဖြစ်၏။ သူနှင့်အတူ အာရပ် အစောင့်တစ်ယောက်လည်း ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ ကူရုံမပျက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ လက်ကိုမြှောက်ထားကြ၏။ တပ်ကြပ်ကြီးက သင်္ချိုင်းအဝင်ဝသို့ ကျွန်တော်တို့ကိုခေါ်သွား၏။

“မဟာမက်. . မင်းကျေးဇူးကို တို့ မမေ့ဘူးဟေ့”

တပ်ကြပ်ကြီးက အာရပ်အစောင့်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကိုချည်းပဲကျေးဇူးမတင်နဲ့ဆရာကြီး၊ တကယ် ကျေးဇူးတင်ရမှာက ဆီလီယာ”

ဘယ်သူ လက်ထောက်ချသည်ကို ကျွန်တော်တို့ချက်ချင်းသိလေပြီ။ ဆီလီယာ။ ဂေါ်ဂနီသတ်မည်ဆိုသည့်အချိန်က အသတ်ခိုင်းလျှင် ကောင်းလေစွ။ ကျွန်တော့်အမှားကို ကျွန်တော် နောင်တရ၏။

သင်္ချိုင်းအဝရောက်လျှင်. . .

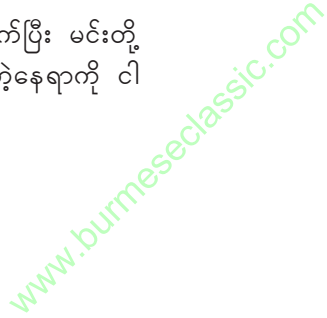
“မဟာမက်. . ဒီကောင်တွေကိုယ်ထဲမှာ ဘာလက်နက်တွေပါလား သလဲမသိဘူး။ အသေအချာ ရှာကြည့်စမ်း”

ကျွန်တော့်ခါးကြားတွင်ဝှက်ထားသောစားကိုတွေ့သွား၏။ သိမ်းလိုက်၏။

“မဟာမက်. . မင်းကိုတွေ့ချီးမွမ်းရမယ်။ မင်းသိပ်တော်တဲ့အကောင်ပဲ၊ တို့ ဒီလောက် လျှို့ဝှက်ထားတဲ့နေရာကို မင်းတွေ့အောင်ရှာနိုင်တယ်”

“ငါရှာနေတာကြာပြီကွ။ နေ့တိုင်း အုန်းပင်ထိပ်ဖျားပေါ်တက်ပြီး မင်းတို့ အသွားအလာတွေကိုစောင့်ကြည့်နေတာ၊ မနေ့ကမှ ဖောင်မြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို ငါ မှန်းကြည့်လို့ရတယ်”

“မင်းတို့ ဒီသတင်းအစက ဘယ်လို ရတာလဲ”

ပါပီလွန် နှင့် ဝင်ကို

JJR

“ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဆီလီယာဆီကပေါ့”

“မဟာမက် . မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ထောင်ပိုင်ရုံးခန်းသို့ခေါ်လာခဲ့၏။ ဝါဒါများမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ ဝိုင်းလာကြ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ထောင်ပိုင်ကြီးက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ထွက်ပြေးဖို့ ဖောင်လုပ်ကြတဲ့ နှစ်ကောင်ကို မိလာတာ”

“ဘယ်ကမိလာတာလဲ”

“သဒ္ဓါင်းထဲက”

“ပါပီလွန်၊ မင်းဘာပြောချင်သေးသလဲ”

“ဘာမှမပြောချင်သေးဘူး။ ပဏာမစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးရုံးကျမှ အကြောင်းစုံ ကျွန်တော် ပြောပါရစေ”

“ကောင်းပြီ။ နှစ်ယောက်လုံး အလုံခန်းထဲပို့လိုက်”

ဤထောင်မှအလုံခန်းမှာ အမှောင်ခန်းဖြစ်၏။ ပြစ်ဒဏ်ခံရမည့် အကျဉ်းသားများ အတွက် သတ်မှတ်ထားသော အထူးအချုပ်ခန်း ဖြစ်၏။

ထိုနေ့ညနေသုံးနာရီတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို အမှောင်ခန်း တွင်းမှ လာ ထုတ်ပြီး ပဏာမစုံစမ်းစစ်ဆေးမှုလုပ်မည့်ရုံးခန်းသို့ခေါ်သွား၏။ ထောင်ပိုင်၊ လက်ထောက် ထောင်ပိုင်၊ တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဘော် စာရေးကြီး ဒီဂါတို့စောင့်နေကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့်ကာဘိုနီရီကိုထွက်ပြေးရန်ကြံမှု၊ သဒ္ဓါင်းမြေပုံကို ဖျက်ဆီးမှုအတွက် နိုင်ငံပိုင် ပစ္စည်းဖျက်ဆီးမှုတို့ဖြင့်စွပ်စွဲပြီး လက်သမား ဘောဆက်ကို ဖောင်လုပ်ရာ၌ကူညီသူ၊ နာရစ်နှင့်ကွီးနီးယားတို့ကို သစ်ခွဲ ဌာနမှသစ်ခွဲပေးမှုများနှင့်စွပ်စွဲ၏။ အဓိကတရားခံဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ ဖြောင့်ဆိုချက်ကို တောင်း၏။

“ဒီအမှုအားလုံးဟာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အမှုပါ။ ကာဘိုနီရီ က ဒီမနက်ကမှ သဒ္ဓါင်းမြေပုံအောက်မှာ ကျွန်တော်ဝှက်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေရှိတယ်။ ကူတူး ပေးပါဆိုလို့ ဘုမသိဘမသိနဲ့ပါလာတဲ့လူပါ။ လက်သမားဆရာ ဘောဆက်ကတော့ ဖောင်ကူ လုပ်ပေးတာမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူလုပ်ပေးရတာက ကျွန်တော်ကမလုပ်ရင် သတ်မယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်ထားလို့ သေမှာကြောက်ပြီး လုပ်ပေးရတာ၊ အမှုမှာ သူဘာမှ ကျူးလွန်တာမပါဘူး။ နာရစ်နှင့်ကွီးနီးယားကတော့ ကျွန်တော် သူတို့နဲ့ပတ်သက်လို့ လုံးဝဘာမှမသိဘူး။ လူတွေကိုတောင် ခုမှမြင်ဖူးတာ။ ဖောင်လုပ်တဲ့သစ်တွေအားလုံးက ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် ခိုးခဲ့တာ၊ ဘယ်သူမှ ကူခိုးပေးခဲ့တဲ့ လူမရှိဘူး”

“တို့သတင်းပေးဆီက ရထားတဲ့သတင်းကတော့ တစ်မျိုးပါလား။ မင်း ခုပြောတာနဲ့ ပြောင်းပြန်ချည်းပဲ”

ဝါဒါတပ်ကြပ်ကြီးက ကြားဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဒါကတော့ သတင်းပေးဆိုကတည်းက သစ္စာဖောက်ပဲ၊ သူရတဲ့သတင်းကို အထက် က မျက်နှာရအောင် မကြီးကျယ်ကြီးကျယ်အောင် ပိုပြောမှာပဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် ကျွန်တော် အချိန်အတန်ကြာပင် အငြင်းပွားရ၏။ သူတို့ ကြိုရေးထားသောဖြောင့်ချက်ကို ကျွန်တော်ကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်း၏။ ကျွန်တော်က မထိုး။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော် ယခုဖော်ပြသောအကြောင်းအချက်များကို အတိအကျ ပြန်ဖော်ရေးမှ လက်မှတ် ထိုးမည်ဟုပြော၏။ ထိုညနေ ပဏာမစုံစမ်းစစ်ဆေးမှုမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းဖြင့် ပင် အချိန်ကုန်သွား၏။ ကျန် မည်သူ့ကိုမျှ စစ်ချိန်မရ။

မိုးမချုပ်မီလေးတွင် အမှောင်ခန်းအတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ပြန်ရောက်လာကြ၏။ ကျွန်တော် တစ်ညလုံးမအိပ်နိုင်၊ လေးလကျော်ကြိုးပမ်းမှုများ သဲထဲ ရေသွန်သကဲ့သို့ အချည်းနှီးဖြစ်ရသဖြင့် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေမိ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးသည် အချုပ်ခန်းသို့လာ၍ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြော၏။ သူ့မျက်နှာမှာ ကျွန်တော့်ကိုရန်လိုနေသည့်ပုံမျိုး လုံးဝမရှိပါ။

“ငါ့မယားက မင်းကိုဝင်တွေ့ပါလို့ အကြိမ်ကြိမ်မှာခွဲလို့ ငါဝင်တွေ့တာ။ သူကတော့ တစ်ညလုံးပဲ မင်းအကြောင်းပဲ တဖျစ်တောက်တောက်ပြောနေတယ်။ သူက လူတစ်ယောက် လွတ်ချင်တာသဘာဝပေါ့တဲ့။ လွတ်ဖို့ကြိုးစားမှုအတွက် ဘာမှအပြစ်ပြောစရာမလိုဘူးတဲ့။ သူ မင်းနေရာမှာရှိရင်လဲ မင်းလိုပဲ ပြေးဖို့ ကြံမှာပဲတဲ့”

ကျွန်တော်က ထောင်ပိုင်ကြီးကို ယခုကျူးလွန်သည့်ပြစ်မှုအတွက် ပြစ်ဒဏ် အဘယ်မျှ အများဆုံးကျနိုင်သည်ကို မေးကြည့်၏။

“ဆယ့်ရှစ်လ အလွန်ဆုံးပေါ့ကွာ”

ထိုနေ့တွင် ပဏာမစုံစမ်းစစ်ဆေးမှုကိုဆက်မလုပ်ဖြစ်။ အကျဉ်းသား ဆေးမှူး ရဲဘော်ထံမှတစ်ဆင့်ရသောသတင်းအရ သစ္စာဖောက်ဆီလီယာကို ယခု ထောင်အာဏာပိုင် များက ချောင်းအသတ်ခံရမည်စိုး၍ အသည်းရောဂါဟု အကြောင်းပြပြီး ဆေးရုံပို့ထားသည် ဟုသိရ၏။ လက်စားချေရမည်။ ဒီလိုကောင် မျိုးတော့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လက်စားချေရမည်။ သတ်ပစ်ရမည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပဏာမစုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းဆက်လုပ်ပေမည်။ ကျွန်တော့် အတွက် စားတစ်ချောင်းကို ကျွန်တော့်ရဲဘော်များကိုခိုးသွင်းခိုင်းလိုက်၏။ ရဲဘော်များ ကလည်း မဖြစ်ဖြစ်အောင်ကြံဆောင်ပေးကြသည်။ ထို့နောက် ဆီလီယာနှင့်နာရစ်တို့ ညီအစ်ကိုအား သူတို့နှင့်ပတ်သက်ပြီးတိုင်ကြားသူ၊ သတင်းပေးသူကို ပဏာမစုံစမ်း စစ်ဆေး- ရေးရုံးရှေ့သို့ခေါ်ပြီး မေးမြန်းပြီးမှ ဖြောင့်ချက်ပေးခွင့်ကို ထောင်ပိုင်ကြီးထံ ခွင့်ပန်ခိုင်း၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးကလည်းခွင့်ပြု၏။ ထို့နောက် မနက်ဖြန် စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးရုံးတွင် သစ္စာဖောက် ဆီလီယာကိုတွေ့ရမည်။ တွေ့သည့်နေရာ ရုံးအရှေ့လူပုံအလယ်၌ပင် ဒီကောင်ကို မဖြစ်ဖြစ် အောင် သတ်ရမည်ဖြစ်၏။

ထိုညတစ်ညလုံး ကျွန်တော်မအိပ်နိုင်။ သတ်ရမည့်နည်းလမ်းများကို အမျိုးမျိုး တွေး၏။ စဉ်းစား၏။ ဆီလီယာကိုသတ်မှုဖြင့်သေဒဏ်မခံရအောင်လုပ်နိုင်သည့် တစ်ခုတည်း သောနည်းလမ်းမှာ ဆီလီယာကို သူ့စားကိုအရင်ဆွဲထုတ်အောင် ကိုယ်ကကြံရမည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် ဆီလီယာကို သတ်ရမည်ဖြစ်၏။

မနက်မိုးသောက်ချိန်၌ ရှိသမျှ ဆေးလိပ်များ ကုန်လေပြီ။

ကော်ဖီတစ်ခွက် လာပို့၏။

လာပို့သည့်အလုပ်သမားအကျဉ်းသားနှင့်အတူ ဝါဒါတပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက် လည်း အဖော်ပါလာ၏။

“ဆေးလိပ်ပါသလောက် ကိုယ့်ကိုပေးခဲ့စမ်းပါ။ ဆရာကြီးကလဲ မကန့်ကွက်ပါ

ဘူးနော်”

“မကန့်ကွက်ပါဘူး။ ဟေ့ကောင် မင်းမှာပါလာတာရှိရင်လဲ ပေးလိုက်ပါ။ ငါက ဆေးလိပ်မသောက်တတ်တဲ့လူဆိုတော့ ဘာမှမပါလာဘူး။ ပါပီလွန် မင်းအတွက်လဲ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

တပ်ကြပ်ကြီးမှာ ကော်ဆီကန်အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကော်ဆီကန်များမှာ ကောင်းလျှင်အလွန်ကောင်း၏။ ဆိုးလျှင်အလွန်ဆိုး၏။

ရုံးသို့ မနက်ဆယ်နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကိုလာခေါ်သွား၏။ ရုံးတာဝန်ကျ အစောင့်မှာ မနက်က ကျွန်တော့်ထံကော်ဖီလာပို့စဉ် ပါခဲ့သော တပ်ကြပ်ကြီးပင်ဖြစ်၏။ သူ့အမည်မှာ အင်တာဂရီဖြစ်၏။ သေနတ်တစ်လက်ကို သူ့လက်တွင် အသင့်ကိုင်ထား၏။ သစ္စာဖောက်ဆီလီယာနှင့် အာရပ်နှစ်ယောက်လည်း မရှေးမနှောင်းပင် ရောက်လာ၏။

“ဒီကောင်တွေကို ပူးမထားနဲ့။ တစ်စုစီ ခွဲထား”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဖွဲ့ကို ထောင်ပိုင်ကြီးရှေ့တွင် နှစ်ကိုက်ခန့်ခွဲ၍တန်းစီ ရပ်ခိုင်းထား၏။ ကံကောင်းသည်မှာ ဆီလီယာသည် သူတို့အဖွဲ့၏ ဘယ်အစွန်ဆုံးတွင်ရပ်နေပြီး ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့၏ ညာဒုတိယအစွန်ဆုံးလူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နှစ်ကိုက်ဝေးသေးသည့်အကွာအဝေးကိုမေ့ထားပြီး တန်းစီနေကြသည့်လူချင်းအနေဖြင့်တွက်လျှင် သူနှင့်ကျွန်တော်အကြား၌ ကာဘိုနီရီ တစ်ယောက်သာ ရှိ၏။

ကျွန်တော်သည် ခါးကြားမှ ဓားရိုးတိုငုတ်ကိုငုံကြည့်လိုက်၏။ ကာဘိုနီရီ ကလည်း ကျွန်တော်ဘာလုပ်ချင်သည်ကိုချက်ချင်း ရိပ်မိသွား၏။ ထို့ကြောင့် နာမည်ခေါ်လိုက်သည်နှင့် ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးသွား၏။ ကြားတွင်လူမရှိတော့။ ဆီလီယာနှင့် ကျွန်တော်သာ ကျန်တော့သည်။ ဆီလီယာသည် ကျွန်တော့်ကို စွေကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ခါးကြားမှဓားကို သူမြင်သာအောင်လက်တစ်ဖက်နှင့် မပေါ်တပေါ် ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ဆီလီယာသည် ချက်ချင်းပင် သူ့ကိုကျွန်တော် သတ်တော့မည်ဟုတွေးပြီး သူ့ခါးတွင်လည်း ကျွန်တော် ကြိုမျှော်လင့်ထားသလို ဝှက်ယူလာသောဓားကို ဆက်ခနဲဆွဲထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုခုန်၍ထိုးလိုက်၏။ ကျွန်တော့်မှာ တစ်ယောက်ချင်းသတ်ပုတ်မှုတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ပြီး ရန်သူ၏အကွက်ကိုလည်း ကြိုမြင်နေသူဖြစ်သဖြင့် လွတ်ရုံမျှသာတိမ်းရှောင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဓားကိုထုတ်၍ သူ့နံရိုးအောက် အဆုံးထိုးသွင်းလိုက်၏။

ဆီလီယာ ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးဖြင့်အော်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွား၏။ ကျွန်တော် အောက်သို့ငုံပြီး ဆီလီယာကိုယ်ပေါ်မှ ကျွန်တော့်ဓားကို ဆွဲထုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ပါပီလွန် မင်း မလှုပ်နဲ့နော်။ လှုပ်တာနဲ့ ငါပစ်လိုက်ရတော့မယ်”

တပ်ကြပ်ကြီး၏အသံဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ငြိမ်နေလိုက်၏။

ဝါဒါများ အခန်းထဲ စုပြုံပြေးဝင်လာကြ၏။

“သေတာ ဘယ်သူလဲဟေ့”

“ဆီလီယာ”

“အို. . ငါတို့က ပါပီလွန်လားလို့”

ထောင်ပိုင်ကြီးက တစ်ခွန်းမျှဝင်မပြော။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို သူ့ စားပွဲမှ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်ပြီး ထိုင်ကြည့်နေ၏။ တပ်ကြပ်ကြီးကပင် အမိန့်ပေး လိုက်ပြန်၏။

“လူနာထမ်းစင်တစ်ခု သွားယူကြစမ်း”

ထမ်းစင်ရောက်လာ၏။

“အလောင်းယူသွား။ ရေခဲတိုက်ပို့လိုက်”

လူပုံအလယ်၌ ကျွန်တော် လူသတ်မှုကျူးလွန်းခဲ့လေပြီ။ ကံကောင်းသည်မှာ အစောင့်ဝါဒါတပ်ကြပ်ကြီးက ဆီလီယာက ဓားကိုအရင်ဆွဲထုတ်သည် ကို သူမြင်သည်ဟု တရားခွင်တွင် သက်သေခံမည်ဖြစ်ကြောင်းပြော၏။ ဆီလီယာ ဘေးမှ အာရပ်နှစ်ယောက် ကမူ ဓားအရင်ထုတ်သူမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အပြိုင်ထွက်ဆို၏။ ပြဿနာအားလုံးမှာ တရားရုံးရောက်မှရှင်းတော့မည်။ လူသတ်မှုမှာ လွယ်ရယ်ထောင်မှရုံးတွင် စီရင်ချက်ချ၍မရ။ စိန့်လောရင့်ကျွန်းပေါ်ရှိ ခုံရုံးသို့သွားပြီး အစစ်ခံရတော့မည်ဖြစ်၏။

ထွက်ပြေးရန်ကြံစည်မှုတွင် ပါဝင်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အစွပ်စွဲခံနေရသော ကျွန်တော့်ရဲဘော်များမှာမူ ကျွန်တော် မူလကမျှော်လင့်ခဲ့သလိုပင် မည်သူမျှ ကြီးလေးသော ပြစ်ဒဏ်မရကြပါ။ အပြစ်အားလုံးမှာ ကျွန်တော့်အပေါ်တွင်သာ ပုံကျလာ၏။ ဘောဆက်၊ နာရစ်နှင့်ကွီးနီးယားတို့မှာ လုံးဝလွတ်သွား၏။ ကာဘိုနီရီမှာ ခြောက်လမျှ ခံစရာရှိ၏။

ကျွန်တော့်ကို စိန့်လောရင့်ကျွန်းခုံရုံးသို့ပို့မည့်မနက်တွင် ထောင်ပိုင် ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော့်ကိုချည်နှောင်ထားသော သံခြေချင်းများ၊ လက်ထိပ်များကို ပြန်ဖြုတ်ခိုင်းပြီး အပြင်ခေါ်ထုတ်သွား၏။ ထို့နောက် သူ့အိမ်သို့ခေါ်သွား၏။

“ပါပီလွန်၊ ငါ့မိန်းမကတော့ မင်းကို သူ့မောင်အရင်းလိုခင်နေတာပဲ။ မင်းကို စိန့်လောရင့်ကျွန်းမပို့လိုက်ခင် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သူတွေ့ချင်သေးတယ်တဲ့။ သံခြေချင်းတွေ လက်ထိပ်တွေတန်းလန်းဆိုရင် သူစိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်လို့ ငါ အကုန်ဖြုတ်ခဲ့ပေးတာ”

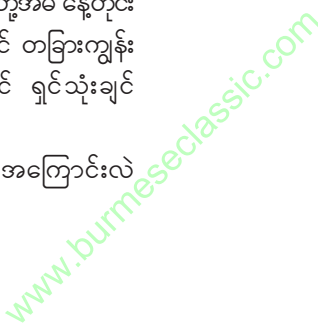
ထောင်ပိုင်အိမ်သို့ ရောက်လေပြီ။

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် သူ့ဇနီးနှင့်ကျွန်တော့်ကို နှစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းတွင် ထားခဲ့ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွား၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးဇနီးကျူလီသည် ကျွန်တော့်အနီးကပ်လာပြီး သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်တင်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာမှာ မည်မျှဝမ်းနည်းပူဆွေးနေသည်ကို မြင်သည် နှင့် ထင်ရှားစွာ သိနိုင်၏။

“ပါပီလွန် . . ရှင်ဟာ တော်တော်ညှဏ်မရှိတဲ့လူပဲ။ ရှင် ဒီလောက်တောင် ထွက်ပြေး ချင်နေတယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို စောစောကပြောပါလား။ ကျွန်မ ရှင်ကို ကူညီနိုင်တဲ့ နည်းလမ်း တွေ ကျွန်မမှာအများကြီးရှိနေတာပဲ။ သိပ်ခက်တာပဲ။ ခုတော့ လွန်ကုန်ပြီ။ အဆိုးဆုံးက ရှင် လူသတ်မှုတစ်ခုပါထပ်ကျူးလွန်လိုက်တာပဲ။ ကျွန်မ ယောက်ျားအနေနဲ့ကလဲ တခြားကျွန်းကို ရှင်ကို ပို့လိုက်ရမှာဆိုတော့ ဘာမှ ကူညီနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ကတော့ ရှင်ကို ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူးဆိုတာ မှတ်သွားပါ။ ရှင် ကျွန်မတို့အိမ် နေ့တိုင်း ငါးလာပို့ပေးတဲ့ ကျေးဇူးတွေလဲ ကျွန်မ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရဦးမလဲမသိဘူး။ ရှင် တခြားကျွန်း ရောက်လာရင် ငွေလိုချင်လိုဦးမှာပဲ။ ရေ့ ဒီမှာ ဖရန့်ငွေတစ်ထောင် ရှင်သုံးချင် တာသုံးနိုင်အောင်အတွက် ယူသွားပါ”

“ငွေတော့မပေးပါနဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းလဲ

ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်သိသားပဲ။ ကျွန်တော့်ငါးတွေကို ငွေနဲ့ဝယ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီနေ့အထိ မရောင်းခဲ့ဖူးပါဘူး။ ငွေကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပါခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခင်မင်မှုတွေဟာ ဒီငွေကြောင့် ပျက်သွားပါလိမ့်မယ်”

ဂျူလီ ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ငွေကိုသိမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက် မနက်စာ ကျွန်တော့်ကို ပြင်ဆင်ကျွေးမွေး၏။

ထောင်သို့ပြန်လာကြစဉ် လမ်း၌ ထောင်ပိုင်ကြီးကို ကျွန်တော် ဖွင့်ဟပြောမိ၏။

“ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်က အင်မတန် မွန်မြတ်တဲ့မိန်းမပဲ”

“ငါသိပါတယ် ပါပီလွန်။ တကယ်တော့ အကျဉ်းထောင်လိုပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့လာမနေသင့်ပါဘူး။ တို့ပတ်ဝန်းကျင်က အင်မတန်ကြမ်းတမ်းတဲ့နေရာ မဟုတ်လား။ ငါလဲ စဉ်းစားထားတယ်။ နောက်ငါးနှစ်ဆိုရင် ပင်စင်ယူတော့မယ်”

“ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့မိတဲ့ပြစ်မှုတွေအတွက်လဲ ထောင်ပိုင်ကြီးကို ကျွန်တော် တောင်းပန်သွားချင်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီးတို့မိသားစု ကျွန်တော့်အပေါ် ခင်မင်မှုတွေအပေါ်မှာ အခွင့်ကောင်းယူပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့မိတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

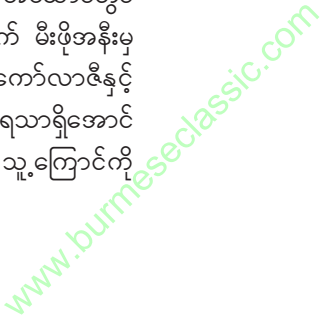
“ခွင့်တောင်းနေစရာမလိုပါဘူး ပါပီလွန်၊ မှန်တာပြောရရင် ငါ့အလုပ်က မင်း မလွတ်အောင်တားရမယ့်အလုပ်ဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ မင်းကို လွတ်သွားစေချင်ပါတယ်”

စိန်လောရင့်ကျွန်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ယခုတစ်ကြိမ် ခုနဲ့တွင်တော့ ကျွန်တော်လုံးဝကံမကောင်းပါ။ သင်္ချိုင်း မြေပုံဖျက်မှု လေးအတွက် သုံးနှစ်၊ လူသတ်မှုအတွက် ငါးနှစ်၊ စုစုပေါင်းရှစ်နှစ် အပြစ်ဒဏ်ပေးခံရ၏။ အခြားမည်သူ့ကိုမျှ ကျွန်တော့်အမှုအနေအထားမျိုးနှင့် ကျွန်တော့်ကိုပေးသည့်ပြစ်ဒဏ်မျိုး ကိုမပေးပါ။ လူသတ်မှုနှစ်ထပ်ကွမ်း တစ်ချိန်တည်းကျူးလွန်ခဲ့သော ဒွန်ဒိုစကီးကိုပင် ငါးနှစ်သာ အပြစ်ဒဏ်ပေး၏။

ဒွန်ဒိုစကီး၏ နှစ်ထပ်ကွမ်းလူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ရုံမှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်၏။ ဒွန်ဒိုစကီးမှာ ပိုလန်နိုင်ငံသားဖြစ်၏။ ပြင်သစ်စကားကိုလည်း ကောင်းစွာ မပြောတတ်။ ထို့ကြောင့် သူ့တွင် အပေါင်းအသင်းမရှိ။ အဖော်မရှိ။ သူ့တွင် အဖော်ဟူ၍ သူမွေးထားသည့်ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်သာရှိ၏။ သူ့ ကြောင်ကလေးကို သူ အလွန် ချစ်၏။ ဒွန်ဒိုစကီး၏ထောင်အလုပ်မှာ ပေါင်မုန့် ဖုတ်သမားအကျဉ်းသားအလုပ်ဖြစ်၏။ ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားအလုပ်ဆိုသော်လည်း သူလုပ်ရသည်မှာ ပေါင်မုန့်ဖုတ်ရသည်မဟုတ်။ နေ့စဉ် ဂျုံနယ်ပေးရုံမျှဖြစ်၏။ တစ်နေ့လုံး သူ့အားနေပြီး ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ငါးမျှား နေတတ်၏။ သူမိလာသည့် ငါးများကို သူ့ကြောင်အတွက် အထူးပြင်ဆင်ပြီးကျွေးမွေး၏။ သူ့ကြောင်နှင့်သူ အဘယ်မျှချစ်ကြသည်ကို တစ်ထောင်လုံးသိ၏။

ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားအကျဉ်းသားများမှာ အခြားအကျဉ်းသားများ အဆောင်တွင် မနေကြပါ။ သူတို့ဟာသူတို့ မနက်စောစောထအလုပ်လုပ်နိုင်ကြရန်အတွက် မီးဖိုအနီးမှ အခန်းတစ်ခုတွင်စုနေကြ၏။ တစ်နေ့ သူနှင့်အတူနေကြသူထဲမှ ကော်လာဇီနှင့် အင်ဂိုလာဆိုသူ နှစ်ယောက်က သူ့ကြောင်ကို သူမရှိခင် ခိုးသတ်ပြီး အရသာရှိအောင် ချက်ပြုတ်ထားကြ၏။ ထို့နောက် သူပြန်လာစဉ် ယုန်သားဟင်းဆိုပြီး သူ့ကြောင်ကို

ညာကျွေးကြ၏။ ဒွန်ဒိုစကီးမှာ ထိုညနေမှစ၍ သူ့ကြောင်ကို ရှာမရတော့ပါ။
 ကြောင်ပျောက်သွားသည့်အတွက် ဒွန်ဒိုစကီးမှာ အလွန်စိတ်မကောင်း ဖြစ်၏။
 တစ်ကျွန်းလုံးနဲ့အောင်ရှာပြီး နောက်ဆုံးမတွေ့သည့်အတွက် သူ့ကြောင် ရေနှစ်သေသွား
 သည်ဟုထင်ပြီး အမြဲမှိုင်းနေတတ်၏။ သူ့ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး အကျဉ်းသားအများပင်
 စိတ်မကောင်းကြ။ ကံဆိုးချင်သည်မှာ ကော်လာဇီနှင့် အင်ဂိုလာတို့ သူ့ကြောင်ခိုးသတ်သည့်
 အပြစ်ကို အစအဆုံးမြင်သော အကျဉ်းသား တစ်ယောက်က တစ်နေ့တွင် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်
 ကို ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

“မင်း ဒီကောင်တွေ သတ်တာကိုတွေ့တာ သေချာလား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့။ မင်းကြောင်ရဲ့အရေခွံတွေကိုမြှုပ်ထားတဲ့နေရာ တောင်
 ငါသိသေးတယ်။ ဟိုနားက သရက်ပင်ကြီးခြေရင်းအောက်မှာ မင်းသွား တူးကြည့်။ မင်း
 ခုထိတောင် တွေ့ရဦးမယ်”

ဒွန်ဒိုစကီး သွားတူးကြည့်၏။ တွေ့လာ၏။ လူရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အလွန်
 ဒေါသဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကြောင်သတ်သူအကျဉ်းသားနှစ်ယောက်လုံးကို ခေါင်းရိုက်ခဲ့ပြီး
 ထိုညတွင်သတ်ပစ်လိုက်၏။ သူသည် သတ်ပြီးရုံဖြင့်ပင် မကျေနပ်သေး။ ခေါင်းထဲမှ ထွက်လာ
 သောဦးနှောက်များကို အခန်းနံရံတစ်ခုလုံးတွင် လိုက်သုတ်ပြီး ကပ်ထားလိုက်သေး၏။
 ယင်းလူသတ်မှုအတွက်ပင် အာဏာပိုင်များက ငါးနှစ်သာအပြစ်ချ၏။ ကျွန်တော့်ကိုမူ
 ရှစ်နှစ်တွဲ။

အခန်း (၂၄)

ခုတ်ယအကြိမ် အလုံပိတ်ထောင်ရောက်ရှိခြင်း

စိန့်လောရင့်ကျွန်းမှလွယ်ရယ်ကျွန်းသို့ ပြန်ပို့သောသင်္ဘောငယ်ပေါ်၌ ကျွန်တော် အပါအဝင် အကျဉ်းသားဆယ့်ခြောက်ယောက်ပါလာခဲ့၏။ ပင်လယ်မှာ ပထမအကြိမ် အလုံပိတ်ထောင်သို့အပို့ခံရစဉ်တုန်းကကဲ့သို့ပင် လှိုင်းအလွန်ထန်၏။ ပို၍ပင်ထန်၏။

ကျွန်တော်သည် အလွန်စိတ်ဓာတ်ကျနေသည်။ ယခုစီးလာသော သင်္ဘောငယ် လေးကိုလည်း ပင်လယ်အတွင်း ရုတ်တရက်မြုပ်သွားလျှင် ကောင်းလေစွဟု ဆုတောင်း နေမိ၏။

ကျွန်တော့်အသက်မှာ ယခုသုံးဆယ်။ အလုံပိတ်ထောင်ထဲ၌ ရှစ်နှစ် အပြစ်ခံပြီး၍ လွတ်လာချိန်၌ သုံးဆယ်ရှစ်နှစ်ရှိတော့မည်။ အမှန်တော့ ဆီလီယာကိုသတ်မိခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အမှားဖြစ်၏။ ထိုလူသတ်မှုကျူးလွန်လိုက်ခြင်းအတွက် ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် နောင်တရမိ၏။ ဤလူသတ်မှုကြောင့်သာ ကျွန်တော့် ပြဿနာမှာ ဆိုးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ လူသတ်မှုသာမကျူးလွန်မိလျှင် နှစ်တိုပြစ်ဒဏ် သာ ကျွန်တော်အမှန်ရမည်ဖြစ်၏။ ယခုတော့ မှားမိလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင်ထိုင်နေသော ဝါဒါ တပ်ကြပ်ကြီးကိုမှတ်မိသလိုရှိ ၏။ အလုံပိတ်ထောင်မှဖြစ်၏။

“ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးတို့ထောင်မှာ အကြာဆုံး ဘယ်လောက်နေသွားတဲ့လူရှိ သလဲ”

“လေးနှစ်ငါးနှစ်လောက်နေသွားနိုင်တဲ့လူတွေတော့ အများကြီးပဲ။ မင်း အခု ဘယ်နှစ်နှစ်ကျလာသလဲ”

“ရှစ်နှစ်”

“ရှစ်နှစ်ဆိုရင်တော့ နည်းနည်းများလွန်နေတယ်။ ငါမှတ်မိသလောက်တော့ ခြောက်နှစ်ပြည့်တဲ့အထိနေသွားနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ရှိဖူးတယ်ထင်တယ်။ ဟုတ်ပါတယ် ရှိတယ်။ တစ်ယောက်ရှိဖူးတယ်”

အဘယ်သို့ ယနေ့အထိ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှကြုံကြုံမခံနိုင်သော ရှစ်နှစ်ဆိုသော အချိန်ပိုင်းခရီးကို ကျွန်တော် ကြုံကြုံခံရမည်နည်း။

အလုံထောင်ရှိသော စိန်ဂျိုးဇက်ကျွန်းသို့ဆက်မသွားရမီ ထုံးစံအတိုင်း သင်္ဘောမှာ လွယ်ရယ်ကျွန်းတွင် ရပ်၏။ ထောင်ပိုင်ကြီး ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့၏။ သူ့ဇနီးက အဝေးတွင်ရပ်နေသည်။ ရှစ်နှစ်ဟူသောအဖြေကိုသိရပြီးနောက် သူ့ ဇနီးထံပြန်သွား၏။ ဒီဂါနှင့်အတူ အခြားရဲဘော်များ ရောက်လာ၏။

မည်သူမျှ စိတ်မကောင်းကြ။

“ဒီဂါ . . ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ဆီ ဘာမှမပို့ပေးကြနဲ့တော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို လဲ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဘာအန္တရာယ်မှမဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ နေ့စဉ်ထမင်းလာ ပို့တဲ့အကျဉ်းသားကိုသာ ကျွန်တော် အမြဲ ၀၀လင်လင် စားနိုင်အောင် ပို့ထည့်ပေးဖို့ ပြောပေးပါ”

ကူးတို့လှေဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အလုံထောင်ရှိရာသို့ ဆက်ပို့၏။

“မင်း ပြန်ရောက်လာပြန်ပြီလား ပါပီလွန်”

ထောင်ပိုင်က ကျွန်တော့်ကို မေး၏။

“ကဲ . . သူ့ကို အခန်းအမှတ်(၁၂၅)ကိုပို့ပေးလိုက်၊ ပါပီလွန်ရေ အဲဒီ အခန်းကတော့ တို့အလုံထောင်မှာရှိတဲ့အခန်းတွေအထဲမှာ အကောင်းဆုံးအခန်းပဲ။ မင်းကရှစ်နှစ်တောင် နေရမယ့်လူဆိုတော့ အကောင်းဆုံးအခန်းကို ငါရွေးပေးလိုက်တာပဲ။ လေနှံအလင်းရောင် အများဆုံးရနိုင်တဲ့အခန်းပဲ”

မှန်သည်။ ဤအခန်းမှာ ပထမအကြိမ် ကျွန်တော်နေခဲ့ရသောအခန်းထက် အဘက်ဘက်မှသာ၏။ နေရောင်ကို တစ်နေ့လုံး မြင်နေရ၏။ အနံ့အသက်လည်း လုံးဝမရှိ။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဆုံးမ၏။

“ပါပီလွန် . . ဒီတစ်ခါ မင်းလျှောက်ရမယ့်ခရီးဟာ ရှစ်နှစ်တောင်နော်။ အရင် တစ်ခါလို တစ်ရက်ချင်းတစ်လချင်း ရေလို့မရတော့ဘူး။ ခြောက်လစီ သတ်မှတ်ပြီး ရေထွက်ရတော့မယ်။ ရှစ်နှစ်ဆိုတာ ခြောက်လစီပိုင်းလိုက်ရင် ဆယ့်ခြောက်ပိုင်း၊ မင်းတုတ်ပိုင်း လေးတွေ ဆယ့်ခြောက်ခုလုပ်ပြီး အချိန်ကိုမှတ်ထား၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝဆိုတာမပြောနိုင်ပါဘူး။ မင်း ဒီမှာ ရှစ်နှစ်ပြည့်အောင်နေရမယ်လို့ ဘယ်သူမှ ကြိုပြောနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကြေညာတဲ့အချိန်အခါမျိုးနဲ့ကော မကြုံကြိုနိုင်ဘူးလား။ ကြုံနိုင်တာပဲ။ စစ်ဖြစ်တာတို့၊ ငလျင်လှုပ်တာတို့၊ လေမုန်တိုင်းကျတာတို့ကြောင့်ကော မင်း ခုနေနေတဲ့ထောင်ကြီးဟာ မပျက်သွားနိုင်ဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက်ယောက် ဒီကျွန်းကိုရောက်လာပြီး ဒီကျွန်းကအဖြစ်တွေ ပြင်သစ်လူထုသိအောင် ပြန်ရေးပြခြင်းဖြင့် လူထုအုံကြွပြီး ဒီလိုရက်စက်တဲ့စနစ်ဆိုးမျိုးကို ချက်ချင်းပြင်ရတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ လူဆိုတာ ကံရှိပါတယ်”

တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း၊ လေးလှမ်း၊ ငါးလှမ်း။ နောက်လှည့် အခန်းဆုံးပြီ။

ပထမညတွင် ညဉ့်နက်မှပင် ကျွန်တော်အိပ်၏။ ပြန်တွေးကြည့်သည်။ စိတ်ဓာတ် အထူးမကျ။ အသက်ရှင်အောင်နေရမည်။ ရှင်ရမည်။ လူဆိုသည်မှာ အသက်ရှင်နေသရွေ့ မျှော်လင့်စရာများ ရှိနေသည်။

တစ်ပတ်ကြာသွားပြီ။

မနေ့ကစပြီး နေ့စဉ် ကျွန်တော့် အဖို့ရောက်လာသည့် အစားအသောက် အနေအထားမှာပြောင်းသွား၏။ နေ့လယ်ဘက်ပေးသည့်အသားပြုတ်မှာ ခါတိုင်းထက် တစ်ဆယ့်ပိုရ၏။ ညနေဘက်ပေးသည့် ပဲနီလေးဟင်းချိုမှာလည်း အရည်ကျဲ မဟုတ်တော့။ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဖြစ်လာသည်။ ဒီဂါတို့ အပြင်မှ အကြံအဖန်လုပ်ပေးကြခြင်းဖြစ်မည်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်းသဘောပေါက်၏။ ဤအာဟာရမျိုး စားနေရသရွေ့တော့ ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေးအတွက် လုံးဝ စိုးရိမ်စရာမရှိတော့။

လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့်ခြင်းကို ပထမအကြိမ်ရောက်စဉ်ကကဲ့သို့ တစ်နေ့ ဆယ်နာရီ သို့မဟုတ် ဆယ့်နှစ်နာရီလေ့ကျင့်နိုင်တော့မည်။ စိတ်များကိုလည်း လုံးဝလေခွင့် ကျွန်တော် မပေး။ ကျွန်တော်သည် မကြာမီကမှ လွယ်ရယ်ကျွန်းတွင် အတူနေခဲ့ကြသော အကျဉ်းသား များ၏အကြောင်းကို တစ်ဦးချင်းပြန်စဉ်းစားမည်ဟု စိတ်ကူးထား၏။ အကျဉ်းသားတိုင်းတွင် သူတို့၏စိတ်ဝင်စားဖွယ် နောက်ခံ ဇာတ်လမ်းများရှိသည်။ နောက် သူတို့ပြောပြဖူးသော သူတို့ဒေသအလိုက် နာမည်ကြီးဇာတ်ကြောင်းများ၊ ပုံပြင်များရှိသည်။ ကျွန်တော့်အချိန်အား များကို ဤ အကြောင်းများပြန်တွေး၍ ကုန်ဆုံးစေမည်ဖြစ်၏။

လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့်ခြင်းကို နေ့စဉ် မနက်ခုနစ်နာရီမှစ၏။ ည ခြောက်နာရီမှာ ရပ်၏။ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်မှုကောင်းသဖြင့် အစားအသောက်မပျက်။ အစာမကြေခြင်းမရှိ။ နေ့စဉ် ပေးသမျှအကုန် ကျွန်တော်စားနိုင်၏။

ပထမခြောက်လ ကုန်သွားခဲ့ပြီ။

ဆယ့်ခြောက်ပိုင်းချိုးထားသောတုတ်ချောင်းလေးတစ်ပိုင်းကိုချေပြီး ကျွန်တော် လွင့်ပစ်လိုက်၏။ ဆယ့်ငါးချောင်းသာကျန်တော့သည်။ ဤခြောက်လ အတွင်း သတ်သေ သည့်ဖြစ်ရပ်များကလည်း မနည်းလှ။ တချို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အောင်မြင်စွာ မသတ်သေတတ်။ မသတ်သေရဲသဖြင့် တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး တရှိုက်ရှိုက်ဖြင့် ငိုကြွေးနေ သံကိုကြားရသည်မှာလည်း အလွန်ဝမ်းနည်းဖွယ်ဖြစ်၏။ ဤအသံများမှာ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခအပေးဆုံးဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံး မခံနိုင်တော့သဖြင့် လွယ်ရယ်ကျွန်းတွင်နေစဉ်က သိကျွမ်းဖူးသော ဝါဒါတစ်ယောက် အစောင့်ကျချိန်တွင် သူ့ထံ ပျားဖယောင်းအနည်းငယ် မှာလိုက်၏။ ထို ပျားဖယောင်းရသည့် နေ့မှစပြီး ကျွန်တော့်နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားလိုက်၏။ ဘာအသံမျှမကြားရတော့။

ကင်းခြေများတို့မှာ ပထမအကြိမ်ကကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်၏သစ္စာအရှိဆုံး အဖော် ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်လဲလျောင်းနေချိန်တွင် သူတို့နှင့်ပင် ကျွန်တော် အဖော်လုပ်ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အဖေကို မကြာခဏသတိရ၏။ ကျွန်တော့် အဖေသည် ကျောင်းဆရာ၊ ဥပဒေကို အလွန် လေးစားရုံ သေသူဖြစ်၏။ ယခုလို ကျွန်တော် နေထိုင်ရသည့်ဘဝကိုသူကြားလျှင်၊ သိလျှင်ဖြင့် မင်းမဲ့ဝါဒီဘဝ သူ ပြောင်းသွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေမိ၏။

မနေ့ညက တစ်ညတည်း လူသုံးယောက်သတ်သေလိုက်ကြပါသည်။ နှစ်ယောက် မှာ ကြီးဆွဲချ၍ သေကြခြင်းဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်ကမူ ကိုယ့်နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်ကို ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် အဝတ်အစုံပိတ်၍ အသက်ရှူရပ်အောင်လုပ်ပြီး သေသွားခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အခန်းမှာ အစွန်ဆုံးဖြစ်၍ ဝါဒါအချင်းချင်းကင်းလဲချိန်၌ ကြားရသောစကားသံများကြောင့် အမြဲ သတင်းစုံသိနေရ၏။

ဒုတိယခြောက်လ ကုန်သွားပြန်ပြီ။
 ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေးနှင့်စိတ်ဓာတ်အခြေအနေမှာ လုံးဝမပြောင်း။ ဝင်လာစ
 ကဲ့သို့ပင် ထိပ်တန်းအဆင့်တွင်ပင် ရှိနေကြ၏။
 တစ်လှမ်း. . နှစ်လှမ်း. . သုံးလှမ်း. . လေးလှမ်း. . ငါးလှမ်း။ နောက်လှည့် အခန်း
 ဆုံးပြီ။

လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့်နေရသည်မှာ ငြီးငွေ့စရာမရှိပါ။
 ဒုတိယခြောက်လကုန်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်တွင် ပြဿနာတစ်ခု တက်လာခဲ့ သည်မှာ
 ခြေထောက်တွင်သွေးကျချင်သည်။ ရောင်သလို၊ သွေးခြည်ဥသလို ဖြစ်ပြီး ခြေထောက်မှာ
 ရောင်ကိုင်းလာတတ်၏။ ဤသို့ဖြစ်လာလျှင် လမ်းလျှောက်စဉ် နာကျင်သည့်
 ဝေဒနာမျိုးပေါ်လာတတ်သဖြင့် လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့်မှုကို မကြာခဏ ရပ်နားထားရ၏။
 တတိယခြောက်လကုန်ခါနီးတွင် သွားတိုက်လျှင် သွားဖုံးမှ မကြာခဏ သွေးထွက်တတ်၏။
 တစ်နေ့ မျက်နှာသစ်စဉ် သွားတစ်ချောင်း အလိုလိုနေရင်း ပြုတ်ထွက်သွား၏။

တတိယခြောက်လ ပြည့်သွားခဲ့ပြန်ပြီ။
 မနေ့က ဆရာဝန်လာ၏။ အကျဉ်းသားတိုင်း၏ခေါင်းကို အစာသွင်းသည့်
 အပေါက်ငယ်မှ အပြင်သို့ထုတ်ခိုင်းပြီး ကျန်းမာရေးကိုစစ်ဆေး၏။ အံ့စရာ၊ ဆယ့်ရှစ်လ
 အချိန်အတွင်း ပထမဆုံးထူးခြားသည့် ပြောင်းလဲမှုဖြစ်၏။
 ယနေ့မနက်တွင် ကျွန်တော့်အချုပ်ခန်းသံတံခါးကြီးကို ပထမဆုံး အကြိမ်
 လာဖွင့်သည်။

“လာ. . အပြင်ထွက်”
 အကျဉ်းသားအားလုံးကို တန်းစီခိုင်းပြီး အပြင်သို့ခေါ်သွား၏။
 ကိုးနာရီတွင် ဆရာဝန်ရောက်လာ၏။ ဤဆရာဝန်ကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူးပါ။
 လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကာကီရောင်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီကိုဝတ်ထား၏။ သူနှင့် အတူ
 အကျဉ်းသားဆေးမှူးနှစ်ယောက်လည်းပါ၏။ သူတို့ကိုလည်း ကျွန်တော် မမြင်တွေ့ခဲ့ဖူးပါ။

“မင်းတို့အားလုံး အဝတ်ချွတ်ကြစမ်း”
 ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို တစ်ဦးချင်း ကျန်းမာရေးစစ်ဆေး၏။
 “နာမည်”
 “အိတ်စ်”
 “ပါးစပ်ဖွင့်စမ်း”
 ပါးစပ်ကို အသေအချာ စစ်ဆေးပြီး. . .

“သူ့သွားသုံးချောင်းကို နုတ်ပေးလိုက်၊ ကျွတ်ခါနီးနေကြပြီ။ နောက် တင်ချာ
 ထည့်ပေး။ သွားဖုံးကောင်းဆေးက တစ်နေ့နှစ်ခွက်တိုက်ဖို့ပေးလိုက်”

ကျွန်တော့်မှာ တန်းစီထားကြသည့်အကျဉ်းသားတန်းကြီးတွင် နောက်ဆုံးမှဖြစ်၏။
 ကျွန်တော့်အလှည့် ရောက်လာခဲ့ပြီ။
 “နာမည်”
 “ပါပီလွန်”
 ကျွန်တော့်နာမည် ပြောလိုက်၏။
 “အကျဉ်းသားအားလုံးထဲမှာ လူရုပ်ကျန်နေသေးတာ သူတစ်ယောက်တည်း

ရှိပါလား။ ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ ဒီလောက် ကျန်းမာနေတာလဲ”

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး ခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျား ရောက်စရှိသေးတယ်ထင်တယ်။ ဒီရောက်နေတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“ဆယ့်ရှစ်လတိတိ ရှိပြီ ခင်ဗျာ”

“ဟင်. . ဆယ့်ရှစ်လတောင် ရှိနေပြီ”

ဆရာဝန်သည် အလွန်အံ့ဩသွားပြီး ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို အသေအချာ စစ်ဆေး၏။

“ခင်ဗျားမှာ သွားဖုံးမကောင်းတဲ့ရောဂါတစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဒါကလဲ ဗီတာမင် စီဇာတ်မရလို့ပါ။ ဝါဒါ- သူ့ကို နေ့တိုင်း သံပရာသီးနှစ်လုံးပို့ပေးဖို့ မှတ်ထားပါ။ ခင်ဗျား အဲဒီ သံပရာသီးကို နေ့တိုင်း အရည်လုံးဝကုန်တဲ့အထိ အသေအချာစုပ်စား။ သွားဖုံးကိုလဲ သံပရာခွံနဲ့ ပွတ်ပေး”

အကျဉ်းသားဆေးရဲဘော်က ကျွန်တော့်သွားဖုံးကို အိုင်အိုင်ဒင်းအရည်ဖြင့် သန့်စင်ပေး၏။

အပြန်တွင် အားလုံးပျော်နေကြ၏။ ယနေ့ ရလို့ကြသောအခွင့်အရေးကြီးမှာ အလုံပိတ်ထောင်မှ အကျဉ်းသားများအတွက် သိကြားမင်းဖန်တီးပေးသော မယုံနိုင်ဖွယ် အခွင့်အရေးကြီးပင်ဖြစ်၏။ ကြည့်ပါ။ ဆရာဝန်စမ်းသပ်မခံရမီ နေရောင်အောက်တွင် အားလုံးချမ်းမြေ့ဖွယ်ရပ်နေ၏။ နေရောင် လုံးဝမခံစားရသည်မှာ ကြာလေပြီ။ သန့်ရှင်းသော ပင်လယ်လေများကိုလည်း တဝှူ့ခွင့်ရကြ၏။

ထိုနေ့မှစပြီး ဆယ်ရက်တစ်ကြိမ်ဆေးစစ်ခံကြရ၏။ ကျွန်တော့် သွားဖုံးနာရောဂါ အတွက်ကုသပေးသည်မှာ အိုင်အိုင်ဒင်းဆေးပေးခြင်းနှင့် သံပရာသီး တစ်နေ့နှစ်လုံးပေးခြင်း သာဖြစ်၏။ သွားဖုံးနာမှာ ကောင်းမလာ။ ပိုဆိုးမသွားသည် တစ်ခုသာထူးခြားမှုရှိ၏။ ကျွန်တော်က သွားဖုံးနာပျောက်ဆေးတောင်း၏။ ဆရာဝန်က မပေး။ အမြဲငြင်း၏။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ဆေးအစစ်ခံရန် နေရောင်အောက်၌ တန်းစီ စောင့်နေကြစဉ် ကျွန်တော်နှင့်မလှမ်းမကမ်း၌ သံပရာပင်တစ်ပင်တွေ့၏။ ကျွန်တော် အကိုင်းငယ်လေး တစ်ခုကို လှမ်းချိုးယူလိုက်၏။ နောက် ကျွန်တော့်ဖင် အနီးတွင် ချိတ်ထားလိုက်ပြီး ဆရာဝန် နှင့် တွေ့သောအခါ၌. . .

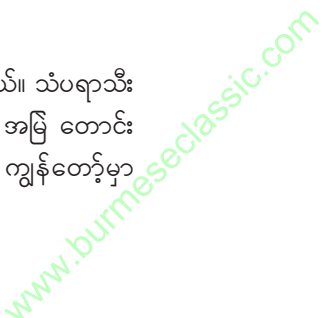
“ဒေါက်တာ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း။ ကျွန်တော်လဲ ဒေါက်တာသံပရာသီး စားရလွန်းလို့ ဖင်မှာ သံပရာပင်တောင်ပေါက်လာပြီ။ သွားဖုံးနာရောဂါကတော့ မပျောက်သေးဘူး”

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို နောက်ပြန်လှည့်ပြလိုက်၏။ ဝါဒါအားလုံးပင် ကြွေမဆောင်နိုင်ဘဲ အသံထွက်၍ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။ အစောင့်တာဝန်ခံဝါဒါ တပ်ကြပ်ကြီးကမူ. . .

“ပါပီလွန် မင်း ဆရာဝန်ကို မထီမဲ့မြင်လုပ်မှုနဲ့ အရေးယူခံချင်နေတယ် ထင်တယ်” ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြိမ်း၏။

ဆရာဝန်ကမူ လုံးဝ မျက်နှာမပျက်။ ချိုပြုံးသောမျက်နှာဖြင့်. . .

“ဆရာကြီး၊ သူ့ကို ဘာမှအရေးယူစရာမလိုဘူး။ သူပြောတာမှန်တယ်။ သံပရာသီး စားနေတာလဲ ကြာပြီ။ ပျောက်မှမပျောက်နိုင်ဘဲ။ ဒီမှာ ပါပီလွန်၊ ခင်ဗျား အမြဲ တောင်းနေတဲ့ သွားဖုံးနာပျောက်ဆေးကို ကျွန်တော်မပေးချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ

လက်ကျန်သိပ်နည်းနေလို့။ ခု အကျဉ်းသားတွေထဲမှာ ခင်ဗျားထက် သွားဖုံးနာရောဂါ အခြေအနေအများကြီးပိုဆိုးတဲ့လူတွေရှိတယ်။ သူတို့အတွက် ဦးစားပေးပြီး ပေးနေရလို့ပါ”

“ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် အင်ဒီးယန်းလူရိုင်းတွေနဲ့အတူနေတုန်းက လူရိုင်းတွေ သွားဖုံးနာရောဂါစွဲရင် ပင်လယ်ရေညှိတစ်မျိုးကိုစားတယ်။ သိပ်အစွမ်းထက်တယ်။ ရောဂါ ချက်ချင်းပျောက်တယ်။ ဒီ စိန်ဂျိုးဇက်ကျွန်းပေါ်မှာတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ လွယ်ရယ်ကျွန်း ဘက်မှာတော့ ဒီလိုရေညှိပင်မျိုး အများကြီး ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီ စိန်ဂျိုးဇက်ကျွန်းပေါ်မှာရှိမှာပါ။ ကျွန်တော်လိုက်ရှာပြီး ခင်ဗျား ဆီ ယူခဲ့ပေးမယ်။ လူရိုင်းတွေစားကြတာ အစိမ်းစားလား။ ချက်စားလား”

“အစိမ်းစားတယ်” ထိုနေ့မှစ၍ လူရိုင်းများစားသော ရေညှိပင်ရှာပြီး ဆရာဝန်က အကျဉ်းသားများကို စားစေပါသည်။ သွားသဖုံးနာ ချက်ချင်း သက်သာသွားသည်။

တစ်နေ့မနက် အလုံခန်းတံခါးကို လာဖွင့်သံကြားပြန်၏။

“ထောင်ပိုင်ကြီး လာစစ်တယ်”

အကျဉ်းသားအားလုံး ကိုယ့်အခန်းရှေ့တွင် ကိုယ် အသင့်ရပ်နေကြ၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ သွယ်သွယ်၊ သူနှင့်အတူ အခြား အရာရှိ ငါးဦးပါ၏။

အားလုံး ဆရာဝန်များဖြစ်ကြ၏။

“နာမည်”

“ပါပီလွန်”

“မင်း အပြစ်ဒဏ်က”

“ရှစ်နှစ်”

“ခု ဘယ်လောက် ခံပြီးပြီလဲ”

“ဆယ့်ရှစ်လ”

“ဒေါက်တာ၊ သူ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေက . . . ”

“သင့်ပါတယ်။ ဒီတစ်ထောင်လုံးမှာ ကျန်းမာရေးအခြေအနေသင့်တယ်လို့ ပြောနိုင်တာက သူတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ဒါ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ သင့်တာ”

“မင်း ငါ့ကို ဘာပြောစရာရှိသလဲ” ထောင်ပိုင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကိုမေးလိုက်၏။

“ထောင်နဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး။ စနစ်နဲ့ ပတ်သက် လို့ပဲ ပြောချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ခုညှဉ်းပန်းထားတဲ့စနစ်ဟာ လူမဆန်တဲ့စနစ်၊ ပြင်သစ်လိုတိုင်းပြည်ကြီးမှာမရှိသင့်တဲ့စနစ်၊ ရှက်ဖွယ်စနစ်ဆိုပါ”

“မင်း ဘယ်လိုညှဉ်းပန်းမှုတွေကို အဓိက ပြောချင်တာလဲ”

“ဆိတ်ငြိမ်မှုနဲ့စက္ကန့်တိုင်း မိနစ်တိုင်းမှာ အခံရခက်နေအောင် ညှဉ်းဆဲနေတာ၊ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်မှုလုံးဝလုပ်ခွင့်မပေးဘဲ မသေသေအောင်ထားတာ တွေပါပဲ”

သူတို့ ပြန်သွား၏။

နောက်တစ်နေ့မှစပြီး နေ့စဉ် ကျွန်တော်တို့ကိုအပြင်ထုတ်၍ ကျန်းမာရေးအတွက် နေရောင်အောက်တွင် တစ်နာရီလေ့ကျင့်ခွင့်ရ၏။ ပင်လယ်ကမ်းခြေရေစပ်တွင် ကျောက်တုံး များရံ၍ ငါးမန်းမကပ်နိုင်အောင်လုပ်ပြီး ရေကူးခွင့်ပေး၏။

မနက်တိုင်း နံနက်(၉)နာရီထိုးသည်နှင့် အားလုံးကိုတန်းစီပြီး ရေဆိပ်သို့ ခေါ်သွား ၏။ မည်သူမျှအဝတ်မပါ။ ကိုယ်တုံးလုံးများနှင့်ဖြစ်ကြ၏။ ရေဝအောင် ကူး၏။ ကျွန်တော်တို့

အပြင်ထွက်ချိန်တွင် အမြင်မတော်သဖြင့် ဝါဒါမယားများ၊ ကလေးများ လုံးဝ အပြင် မထွက်ကြ။

ဤအခွင့်ထူးကြီးရနေသည်မှာ တစ်လရှိသွားပြီ။ လူတိုင်း၏အသားအရေမှာ ချက်ချင်းပြောင်းလာ၏။ စိုလာ၏။ ပြန်ကျန်းမာလာကြ၏။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ရေဆိပ်မှထောင်သို့ ပြန်လျှောက်လာကြစဉ် အဝေးမှ အော်သံတစ်ခုကြား၏။ သေနတ်သံနှစ်ချက်လည်း ဆက်တိုက်ကြား၏။

“ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ကလေး ရေနစ်နေလို့”

အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏အော်သံဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝါဒါများအပါအဝင် အော်သံလာရာသို့လှမ်း ကြည့်၏။ ပြေးသွားကြ၏။

“ငါးမန်း.. ငါးမန်းတွေ လာပြန်ပြီ”

သေနတ်သံနှစ်ချက် ပေါ်လာပြန်၏။

ကလေး ရေနစ်နေသည်။ ကလေးရှိရာသို့ ငါးမန်းများချဉ်းကပ်ရန် ကြိုးစား နေသည်။ ဝါဒါနှစ်ယောက်က ကလေးအနီး ငါးမန်းရောက်လာတိုင်း သေနတ်နှင့် အဝေးမှ လှမ်းပစ်ကြ၏။ ငါးမန်းအန္တရာယ်ကြောင့် မည်သူမျှလည်း ရေထဲ ဆင်းမကယ်ရဲ၊ ကလေးမှာ မိန်းကလေးဖြစ်၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရေနက်ပိုင်းကို မျောပါနေ၏။

“ဆင်းပါလား၊ တစ်ယောက်ယောက်ဆင်းကယ်ကြပါလား၊ ရှင်တို့ သူရဲဘော ကြောင်တဲ့လူတွေ”

ကလေးအမေက လူအုပ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး အော်ပြော၏။ အားလုံးငြိမ်နေသည်။ ကျွန်တော်ငြိမ်မနေနိုင်တော့။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့ဟု စိတ်ထဲ၌ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီး ရေထဲခိုင်ပင်ထိုးဆင်းသွား၏။ ကလေးရှိရာသို့လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ကူးသွား၏။ သေနတ်သံများကိုလည်း ဆက်တိုက် တခိုင်းခိုင်းနှင့်ကြား၏။ ကလေးနှင့်ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လာနေသော ငါးမန်းများကို လှမ်းပစ်နေကြဟန်ရှိ၏။

ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ကူးခပ်၏။ ကလေးနားမရောက်နိုင်သေး။ မောလှပြီ။ ထိုအချိန်၌ မလှမ်းမကမ်းမှ မော်တော်တစ်စီးကလည်း ရေနစ်နေသည့်အဖြစ်ကို လှမ်းမြင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ခုတ်မောင်းလာ၏။ ကလေးနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ကိုက်အလိုခန့်တွင် မော်တော်အနီးရောက်လာပြီး ကလေးကို ပထမ ဆယ်တင်လိုက်၏။ နောက် ကျွန်တော့်ကို ဆယ်လိုက်၏။

အသက်စွန့်ပြီး အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီးမှ ကလေးကိုကိုယ်တိုင်ကယ်ခွင့် မရလိုက်။ မော်တော်ကကယ်သွားသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ၌ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမျှအကျိုးအမြတ် ထွက်လိမ့်မည်ဟုလုံးဝမထင်မိ။ သို့သော် နောက်တစ်လ အကြာတွင် ထောင်ဆရာဝန်၏ ကျန်းမာရေးထောက်ခံစာဖြင့် ထောင်ပိုင်က အလုပ်ဝတ်အခန်းအကျဉ်းသားဘဝမှ ကျွန်တော့် ကိုလွတ်ပစ်လိုက်၏။ ကျွန်တော် ငါးမန်းများ အန္တရာယ်ကြားမှကယ်ရန်ကြိုးစားခဲ့သော ကလေးမှာ ထောင်ပိုင်ကြီး၏သမီး ဖြစ်၏။

အခန်း (၂၅)

ကျွဲများ

ရှစ်နှစ်ခံရမည့်ပြစ်ဒဏ်ကို ဆယ်ကိုးလမျှခံပြီး ယခု လွယ်ရယ်ကျွန်းမှ ထောင်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ရပြန်ပြီ။ ရဲဘော်ဟောင်းအားလုံးနှင့် ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ပြန်တွေ့ရ၏။ အားလုံး ဝမ်းသာနေကြ၏။

ကျွန်တော်ပြန်ရောက်သည့်သတင်းမှာ တစ်ကျွန်းလုံး ချက်ချင်းပျံ့သွား၏။ ကျွန်တော်၏မူလ လူဆိုးထောင်သို့ပြန်သွားသောအခါ၌ အားလုံးပင် ဝိုင်းနှုတ်ဆက်ကြ၏။ နောက်ဆုံး မည်သူနှင့်မျှ လုံးဝစကားမပြောသော အရူးတစ်ပိုင်း နာရီပြင်ဆရာကပင် သူ့ အလုပ်ရှုပ်နေရာမှ “ဟာလို” ဟု ကျွန်တော့်ကိုမော်၍ နှုတ်ဆက်ရှာပါသည်။

“မင်း အိပ်ရာနေရာကို မင်းသွားကတည်းက တို့ ဘယ်သူ့ကိုမှပေးမနေဘူး။ နေရာလွတ်အဖြစ် ဒီအတိုင်း အမှတ်တရထားထားတယ်။ အတော်ပဲ ခု မင်းနေရာ မင်း ပြန်နေလိုက်ရုံပဲ”

ဂရင်းဒက်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြ၏။

“ကစားဝိုင်းတွေ အခြေအနေကော”

“ထုံးစံအတိုင်းပဲ အားလုံးကောင်းတယ်၊ မင်း ဒီကိစ္စအတွက်လဲ ဘာမှမပူနဲ့။ ဪ၊ ဒါထက်၊ ဟိုအုန်းပင်ပေါ်တက်ပြီး မင်းဖောင်ဝှက်တဲ့နေရာကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ချောင်းပြီး ဖော်ကောင်လုပ်ခဲ့တဲ့အာရပ်ကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“မှတ်မိတာပေါ့။ ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲ”

“ဒီကောင်လဲ မနေ့ညကသေပြီ။ ဓားတန်းလန်းနဲ့ မနက်ကမှ သူ့ အလောင်းကို တွေ့တယ်တဲ့။ မင်းကိုယ်စား မင်း သူငယ်ချင်းထဲက ဘယ်သူ သတ်ပေးလိုက်တာလဲမသိဘူး”

“သိရင်လဲ ပြောပြစမ်းပါ။ ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ငါ သွားပြောချင်လို့”

ထိုအချိန်၌ အာရပ်အစောင့်တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“ထောင်ပိုင်ကြီး ခေါ်ခိုင်းတယ်”

ထိုအာရပ်နှင့်အတူ ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးခန်းသို့ ကျွန်တော်လိုက်သွား၏။

“ပါပီလွန်၊ မင်းလွတ်လာတဲ့အကြောင်းကြားလို့ တို့လဲ အားလုံး ဝမ်းသာတယ်၊ မင်းစွန့်စွန့်စားစား ကလေးကိုဆင်းကယ်တဲ့အတွက်လဲ တို့ အားလုံး ချီးမွမ်းနေကြတယ်”

ကျွန်တော်က ပြုံး၍ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြလိုက်၏။

“ငါ. . ခု မင်းကိုခေါ်ခိုင်းတာက မင်းအတွက် ဘာအလုပ်သတ်မှတ်ပေးထားတယ် ဆိုတာ ပြောပြမလို့ ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျွဲလှည်းမောင်းသမား အလုပ်ကိုဝင်”

“ကျွန်တော် မူလကလုပ်ခဲ့တဲ့သန့်ရှင်းရေးသမားအလုပ်ကိုကော ပြန် မရနိုင်ဘူး လားခင်ဗျာ”

“ရမှာပေါ့ကွာ။ နောက်တော့ ရမှာပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ ဒီ ကျွဲလှည်းမောင်း သမားပဲလုပ်ဦး၊ ငါလဲ နောက်သုံးပတ်ဆိုရင် ဒီကျွန်းကပြန်ပြောင်းရတော့မယ်။ မင်း ဒီ သုံးပတ်အတွင်းတော့ နောက်တစ်ခါထွက်ပြေးဖို့ မကြံသေးပါဘူးနော်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး ရယ်လိုက်ကြ၏။

လွယ်ရယ်ကျွန်းမှအကျဉ်းသားများ၏ နေ့စဉ်နေထိုင်မှုဘဝပုံသဏ္ဍာန် မှာလည်း လုံးဝမပြောင်း။ ကျွန်တော် အလုံထောင်သို့မသွားရမီ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ရှစ်လကျော်က ပုံစံအတိုင်းအတိအကျရှိ၏။ မနေ့က ကပ္ပလီအကျဉ်းသား ဆင်ပလွန်က လူတစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်၏။ လူသတ်မှုမှာ ထုံးစံအတိုင်းမပေါ်။ ယခုတစ်ကြိမ် သတ်ခြင်းမှာ ဘာရက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သုံးကြိမ်မြောက် သူ လူသတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဆင်ပလွန်သည် ဘာရက်ကို အထိလုံးဝမခံ။

ကျွန်တော့်ထံသို့လည်း လွယ်ရယ်ကျွန်းပြန်ရောက်ပြီး နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ လူနှစ်ယောက်ရောက်လာ၏။

“ပါပီလွန်. . မင်းကို တို့တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မေးလေ”

“မင်းနဲ့မာကျူးရက် သိပ်ခင်တယ်ဆို၊ မင်းတို့ မိုင်ထောင့်ငါးရာလောက် ရောက်တဲ့ အထိ အတူထွက်ပြေးကြဖူးတယ်ဆို”

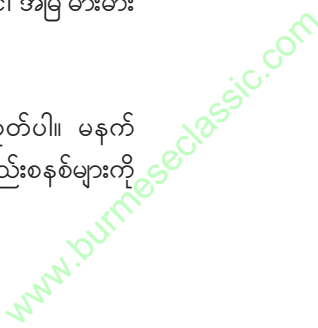
“ဟုတ်တယ်”

“တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲမေးချင်တယ်ကွာ။ မာကျူးရက်က မင်းသုံးနေတဲ့ ကောင်လား၊ မင်းသုံးနေတာဆိုရင် ပြဿနာမဖြစ်ချင်လို့ တို့မရှုပ်ဘူး”

“ဟာ. . ငါနဲ့မာကျူးရက်က ဒီလို ကာမပိုင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ အရှုပ်အရှင်း မရှိဘူး။ ငါလဲ ဝါသနာမပါဘူး။ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး။ အဲ. . တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့ကွာ။ သူ့ကိုခြိမ်းခြောက်အနိုင်ကျင့်ချင်ကြတယ်ဆိုရင်တော့ မာကျူးရက် အရှေ့က ငါ အမြဲ မားမား ရပ်ဖို့ ရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ သိထားပါ”

ပြဿနာမှာ စုံလှ၏။

ကျွဲလှည်းမောင်းရသည့်အလုပ်မှာ ပင်ပန်းသည့်အလုပ်တော့မဟုတ်ပါ။ မနက် (၇)နာရီမှအလုပ်စပြီး (၉)နာရီတွင်ပြီး၏။ နှစ်နာရီမျှလုပ်ရ၏။ ကျွဲကိုပုံ နည်းစနစ်များကို

ကျွန်တော်နှင့် အလုပ်အတူလုပ်မည့် မာတီနီကွီးလူမျိုး ကပ္ပလီကြီးကသင်ပေး၏။ လေးရက် သင်ပေးပြီးနောက် ကျွန်တော်ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်နိုင်သွား၏။

ကျွန်တော်ကိုင်ရသည့်ကျွမ်းကျင်မှုမှာ “ဘရူးတပ်”ဟုခေါ်၏။ အထီးဖြစ်ပြီး အလွန် ဆိုးသည်ဟုနာမည်ကြီး၏။ ကျွဲကျွဲချင်းခတ်ရာ၌ သူ့အသေခတ် သတ်ပစ်လိုက်သည်မှာ နှစ်ကောင်ရှိလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွဲခြံတာဝန်ကျတပ်ကြပ်ကြီးက နောက်တစ်ကြိမ် သူ အခြား ကျွဲတစ်ကောင်ကောင်ကို ခတ်သတ်သည်နှင့် သူ့ကို အသားပေါ်ပစ်တော့မည်ဟု ကြေညာ ထား၏။

ကျွန်တော်နှင့်ဘရူးတပ်မှာ တစ်ရက်မျှအတူနေသည်နှင့် ရင်းနှီးသွား၏။ သူ ဆားလျက်ခွင့်ရသည်ကို အလွန်ကျေနပ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မနက်လင်းသည်နှင့် လုံးဝအလုပ်စမခိုင်းသေးမီ ဆားလျက်ခွင့်ပထမပေး၏။ နောက် သူ သရက်သီးအလွန် ကြိုက်သည်။ နေ့တိုင်း သူ့ကို ကျွန်တော် သရက်သီးခူးကျွေး၏။

ကျွန်တော့်အလုပ်မှာ ဂါလံခြောက်ရာပါသောရေစည်များသယ်ရသည့် အလုပ် ဖြစ်၏။ နေ့စဉ် သုံးခေါက် သယ်ပေးရ၏။

ဘရူးတပ်နှင့်ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်းပိုရင်းနှီးလာ၏။ ဘရူးတပ်တွင် မာရူးလက် ဟူသောချစ်သူရှိ၏။ အလွန်လှသော ဝဝဖြိုးဖြိုးကျွဲမလေးဖြစ်၏။ မနက်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ ရေစည်များတိုက်ပြီးပြန်လာချိန်တွင် မာရူးလက်သည် ဘရူးတပ်အနားမှကပ်၍ ညှိ၍ ယှဉ် လျှောက်လာတတ်၏။ ကျွန်တော့်မှာ ကျွဲ ချစ်သူနှစ်ယောက် ကြည်နူးနေသည်ကိုကြည့်ပြီး **နုလုံးသားအတွင်း၌ အမြဲ ချမ်းမြေ့နေမိ၏။**

တစ်နေ့တွင် ဘရူးတပ်နှင့်မယားလုပြိုင်မည့်ကျွဲတစ်ကောင်ပေါ်လာ၏။ ထိုကျွဲ နာမည်မှာ “ဒေါ်လတန်”ဖြစ်၏။ ရေစည်တိုက်ရာမှပြန်လာသော ဘရူးတပ်ကို ဝင်ငွေ့မည် လုပ်၏။ မာရူးလက်က ဘေးမှရပ်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်က ဘရူးတပ်သေမည်စိုး၍ လှည်းတပ်ထားရာမှဖြုတ်ပေးလိုက်၏။ ကျွဲနှစ်ကောင် ပြိုင်ခတ်၏။ တစ်နေ့နှင့်တစ်ညကြာ၏။ နောက်ဆုံး ဘရူးတပ်က ဒေါ်လတန်၏ ဗိုက်ကို သူ့ချိုနှင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ထိုးဖောက်ပြီး သတ်ပစ် လိုက်၏။

ဤကျွဲသတ်မှုကြောင့် ကျွဲခြံတာဝန်ကျတပ်ကြပ်ကြီးက သူ၏မူလ ကြေညာထား ချက်အတိုင်း ကျွန်တော်ချစ်သည့်ဘရူးတပ်ကို အသားပေါ်ပစ်ရန် အမိန့်ချ၏။ ကျွန်တော် ဘရူးတပ်၏အသက်ကို ခက်ခဲစွာပြန်ကယ်ရ၏။ အယူခံ ဝင်ပေးရ၏။ နောက်ဆုံး ထောင်ပိုင် အထိရောက်ပြီး အမျိုးမျိုးတောင်းပန်ပေးမှ သူ့ခမျာ အသက်မှချမ်းသာခွင့်ရသွားရှာ၏။

“ပါပီလွန်. . နောက်တစ်ကြိမ် မင်းကျွဲ တခြားတစ်ကောင်ကောင်ကို ဝှေ့သတ် ပြန်ပြီကြားရင်တော့ ထောင်ပိုင်ကြီးမကလို့ ထောင်ပိုင်ကြီးအဘ ဝင် တောင်းပန်ပေးလို့လဲ ငါခွင့်မလွတ်တော့ဘူး။ ချက်ချင်း သားသတ်ရုံပို့ခိုင်းပြီသာမှတ်၊ ဒီကောင်သတ်ပစ်တာ ခု သုံးကောင်ရှိသွားပြီ။ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ခက်ရောပေါ့။ ငါ့မှာ ရှိသမျှကျွဲတွေ မျိုးပြုတ်ကုန် တော့မယ်”

ဘရူးတပ်မှာ ဒေါ်လတန်နှင့်ခတ်ပွဲကြီးပြီးသည့်နောက် နှစ်ရက်သာ အနားပေး ရသည်။ နှစ်ရက်နားပြီးသည်နှင့် အလုပ်ဆက်လုပ်နိုင်၏။ သူ့ချစ်သူ မာရူးလက်မှာလည်း သူ့ရေစည်တိုက်သွားရာနောက်သို့ ယခင်အတိုင်းပင် လိုက်မြဲ လိုက်၏။ ကြည်နူးစရာပင်။

အခန်း (၂၆)

တစ်ကျွန်းထောင် ဝန်ကန်မှုကြီး

တစ်ကျွန်းသမား၏ဘဝမှာ မိနစ်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်းတွင် အန္တရာယ်ကြီးလှ၏။
သေမထူးနေမထူး လူများဘဝမို့ မိမိရန်သူများမှာ အချိန်မရွေး နေရာတိုင်းမှာ ပေါ်လာနိုင်၏။
မနေ့ညက ဖဲပိုင်းတွင် ကျွန်တော်မပါ။ တောင်တွေးမြောက်တွေးနှင့် အိပ်ရာပေါ်
လှဲနေပြီး အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့မိ၏။

“အိပ်နေပြီလား ပါပီလွန်”

“မအိပ်သေးပါဘူး”

အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ယခင်က တစ်ကြိမ်မျှ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြော
ဖူးကြသူများမဟုတ်။

“ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားနဲ့ ခဏ စကားပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ”

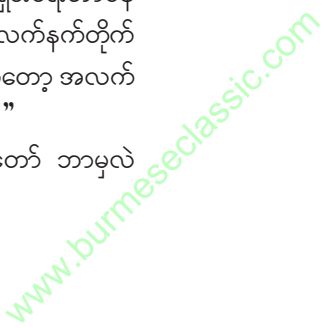
“ဒီမှာပြောလို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမို့ တခြား စိတ်ချရတဲ့
တစ်နေရာရာမှာ သွားပြောကြရအောင်”

“ရပါတယ်၊ ဒီမှာပဲပြောပါ။ တိုးတိုးပြောရင် ဘယ်သူမှမကြားနိုင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ ထောင်တွင်းသူပုန်ထမလို့ အစီအစဉ်လုပ်ထားတယ်။ အစီအစဉ်
ကတော့ ဒီတစ်ကျွန်းလုံးမှာရှိတဲ့ ဝါဒါတွေရော သူတို့မယားတွေရော သူတို့ကလေးတွေရော
အာရပ်သော့ကိုင်တွေရော အကုန်သတ်ပြီးပြေးကြဖို့ပဲ။ လက်နက်တိုက်ဝင်စီးမယ့်အဖွဲ့မှာ
လေးယောက်ပါဖို့ လူရွေးထားတယ်။ ကျွန်တော်က လက်နက်တိုက်မှာသန့်ရှင်းရေးတာဝန်
နေ့စဉ်ယူရတဲ့လူဆိုတော့ လက်နက်တိုက်အခြေအနေအကုန်သိတယ်။ အခု လက်နက်တိုက်
ထဲမှာ အလတ်စားစက် သေနတ်ချည်းပဲ နှစ်ဆယ့်သုံးလက်ရှိတယ်။ ရိုင်ဖယ်ကတော့ အလက်
ရှစ်ဆယ် ကျော်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူပုန်ထကြမယ့် အစီအစဉ်က . . . ”

“တော်ပြီ. . . တော်ပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပြောပြနဲ့တော့။ ကျွန်တော် ဘာမှလဲ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မသိချင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့အစီအစဉ်ထဲမှာလဲ ကျွန်တော်မပါဘူး”

နှစ်ယောက်လုံး ကြောင်သွားကြ၏။

“ဘာပြုလို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့လူလေးငါးဆယ်လောက်တောင် စုထားပြီးပြီ”

“ခင်ဗျားတို့စုထားပြီးပြီဆိုရင်လဲ ခင်ဗျားတို့ဟာခင်ဗျားတို့ လုပ်ချင်တာ ဆက်လုပ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအလုပ်မျိုးကိုလုပ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှလဲ စိတ်မကူးဘူး။ သူများ လုပ်တဲ့ဆီမှာလဲ မပါဘူး။ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ကို တစ်ခုမေးပါရစေဦး။ ကျွန်တော့်ကို ဘာပြုလို့ ခင်ဗျားတို့ ဒီအကြောင်းတွေလာပြောပြနေကြတာလဲ”

“ခင်ဗျားက တစ်ကျွန်းကထွက်ပြေးဖို့အမြဲကြံနေ စိတ်ကူးနေတယ်ဆိုတာ တစ်ကျွန်းလုံးသိနေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့အစီအစဉ်ကလဲ အားလုံးလွတ်မြောက်ကြဖို့ အရေးဆိုတော့ ခင်ဗျား ဘယ်နည်းနဲ့မဆိုပါမယ်။ စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ် ထင်လို့ပါ”

“မပါဘူး။ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒီလိုအစီအစဉ်မျိုးနဲ့ထွက်ပြေးလို့ ဘယ်တော့မှ မလွတ်မြောက်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ရန်သူမို့ မသတ်မဖြစ်လို့။ သတ်ဖို့ တကယ်လိုလို့သတ်တာမျိုးကိုတော့ လုပ်ရဲတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ခုစီစဉ်နေတဲ့မိန်းမတွေ ကလေးတွေကိုပါသတ်ဖို့ဆိုတာမျိုးကိုတော့ မလုပ်ရဲဘူး။ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီမိန်းမတွေ ကလေးတွေကိုကော ဘာပြုလို့ သတ်ချင်နေတာလဲ”

“ကျုပ်တို့က လွတ်မြောက်ရုံတင်ကြံကြတာမဟုတ်ဘူး။ အပြတ်ကလဲ့စားချေဦး မလို့ပါကြံထားတာ။ ဒီကလေးတွေ မိန်းမတွေကလဲ ဝါဒါတွေရဲ့သွေးတွေမဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့သဘောက ကျုပ်ပင်ခတ် ကျုပ်ငုတ်မကျန်အောင်ဆိုသလို မျိုးစေ့ပါဖြုတ်ပစ်ချင်လို့ ကဲ. . လိုရင်းပဲဆွေးနွေးရအောင် ခင်ဗျားသဘောက အပြတ်ပဲ။ လုံးဝမပါနိုင်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်. . အပြတ်ပဲ။ ပိုပြီးရှင်းအောင် ခင်ဗျားတို့ကိုထပ်ပြောလိုက်ဦးမယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့နေတဲ့ခြား ကျွန်တော်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့လူတွေကိုလဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီအကြောင်း ခင်ဗျားတို့သွားပြောပြီး စည်းရုံးဖို့မကြိုးစားပါနဲ့။ ကျွန်တော် သူတို့ဆန္ဒကို ကြိုပြောထားမယ်။ သူတို့ ဘယ်သူမှပါကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့စိတ်ကူးနေတဲ့စိတ်ကူး မဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုကိုပဲ ကျွန်တော်ထောက်ပြမယ်။ ခင်ဗျားတို့ဝါဒါတွေကို အကုန်သတ်ပြီးပြီတဲ့။ ဒီကျွန်းက အဝေးကို ဘယ်လို ပြေးကြမလဲ”

“လွယ်ရယ်ကျွန်းမှာ မော်တော်နှစ်စင်းရှိနေတာပဲ။ ဒီနှစ်စင်းနဲ့ လွယ်ရယ်ကျွန်းက လွတ်ရာကျွတ်ရာကို ပြေးကြမှာပေါ့”

“ဒီမှာ ဒီမော်တော်နှစ်စင်းက တစ်စင်းကို လူနှစ်ဆယ်ပဲတင်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ နှစ်စင်းပေါင်းမှာ လူလေးဆယ်၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့အကျဉ်းသားက တစ်ဆောင်မှာပဲ တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှိနေပြီ။ ဒီတော့ ဒီမော်တော်လေးနှစ်စင်းနဲ့ ဘယ်လို ပြေးကြမလဲ”

“ဆုံသလောက်ပဲပေါ့။ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ သူ့ကံနဲ့သူနေခဲ့ပေါ့။ ကိုယ်ပဲ ဒီ လေးဆယ်ထဲပါဖို့ အရေးကြီးတာပဲ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့။ မော်တော်ပေါ်တက်ဖို့တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လူနေကြ တာနဲ့ပဲ အချင်းချင်းသတ်ကြပြီး အားလုံးသေကုန်ကြမယ်။ နောက် ခင်ဗျားတို့ကျွန်းက ကလေးတွေ မိန်းမတွေကိုသတ်ပြီးပြေးခဲ့တဲ့လူသတ်သမား အကျဉ်းသားတွေကို ဘယ် တိုင်းပြည် ဘယ်နိုင်ငံက လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ထင်သလဲ။ မှတ်ထား။ ဘယ်နိုင်ငံကမှ လက်မခံဘူး”

“လက်မခံလဲ နေဗျာ။ နောင်ခါလာနောင်ခါဈေးပဲ။ ကျုပ်တို့ကတော့ ပထမဆုံး ကလဲ့စားချေလိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်လှပြီ”

ထိုလူနှစ်ယောက်ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော့်မှာတော်ရုံဖြင့် အိပ်မပျော် နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ လူများစွာသေကြေမည့်အရေးကိုတွေးပြီး အလွန်ရင်လေးမိ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဤလူနှစ်ယောက်၏နောက်ကြောင်းများကို လိုက်စုံစမ်းမိ၏။ သူတို့နာမည်မှာ အားနေ့နှင့်ဟေတင်ဖြစ်၏။ အားနေ့မှာ ဘာမဟုတ်သည့် အမှုငယ်လေး တစ်ခုဖြင့် ထောင်တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျလာသူဖြစ်၏။ တကယ်တော့ သူ့ပြစ်မှုနှင့်သူ့ ပြစ်ဒဏ်များမှာ လုံးဝမထိုက်၊ မတရားခံရခြင်းဖြစ်၏။ အားနေ့အစ်ကိုမှာ ရဲတစ်ယောက်ကို သတ်မှုကျူးလွန်ဖူး၏။ ဤလူသတ်မှုကြောင့် အားနေ့ကိုမဲပြီး အငြိုးဖြင့် မတရားအပြစ်ပေး လိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ အပြစ်မပေးမီ ချုပ်ထားကြစဉ်ကလည်း အားနေ့ကို အမျိုးမျိုး ညှဉ်းဆဲခဲ့ကြသေး၏။ အားနေ့သည် ဤအဖြစ်များကို အခဲမကျေနိုင်ဘဲဖြစ်နေဟန်ရှိ၏။

ဟေတင်မှာ ငယ်စဉ်မှစ၍ လူဆိုးဖြစ်၏။ ကိုးနှစ်သားအရွယ်တွင် ကလေးထောင် အပို့ခံရ၏။ နောက် လူကြီးထောင်။ နောက် တစ်ကျွန်းရောက်လာ၏။ ခြေတစ်ဖက်လည်း ကောင်းစွာမသန်။ ဆင်ခြင်ဉာဏ်လုံးဝရှိသူမဟုတ်။

ကျွန်တော့်မှာ မကြာမီဖြစ်လာတော့မည့် ထောင်တွင်းသူပုန်အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်လာမည့်အကျိုးဆက်များကိုတွေးပြီး အမျိုးမျိုးရင်လေးနေ၏။ သူတို့ ဘယ်နေ့ ပုန်ကန်မှု စကြမည်နည်း။ ပုန်ကန်မှုမစမီ အခြားကျွန်းသို့အကြောင်း ရှာပြီး ရှောင်နိုင်ရန်အတွက် အားနေ့နှင့်ဟေတင်ကို ကျွန်တော့်ကြိုအသိပေးရန်အတွက် မှာထားလိုက်၏။ သူတို့ ကလည်း ကြိုပြောပါမည်ဟုကတိပေး၏။

တစ်နေ့မနက် မမျှော်လင့်ဘဲ အပြောင်းအလဲတစ်ခုဖြစ်လာ၏။

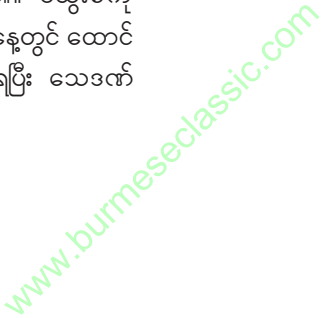
အားနေ့နှင့်ဟေတင်တို့ကို ဘာအကြောင်းမျှမပြဘဲ လွယ်ရယ်ကျွန်းမှ စိန့်ဂျိုးဇက် ကျွန်းသို့ပြောင်းပစ်လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကာဘိုနီရီ၏ညီ ဂျင်း လည်းပါ သွား၏။ ဂျင်းပါသွားသည်ကို ကျွန်တော်လုံးဝဘဝင်မကျပါ။ ကျွန်တော့် ရဲဘော်များ ဤလူသုံးယောက်ကို ဘာကြောင့်ပြောင်းလိုက်သည်ကို ဘယ်သူမျှမသိ၊ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် မနေနိုင်၍ ပြောလိုက်မှပင် အကြောင်းစုံ သိကြပြီး အံ့ဩနေကြ၏။ ကာဘိုနီရီကလည်း သူညီပါသွားသည့်အတွက်ကို သူ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။

“ဒီကောင် ဒီလောက်မိုက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်မထင်ခဲ့ဘူးဗျာ။ ရူးများနေပြီ လားမသိဘူး”

သူ ညည်းရှာ၏။
ဘာမျှလုပ်ငန်းမစနိုင်မီ ကျွန်းပြောင်းခံလိုက်ကြရသဖြင့် သူတို့ အစီအစဉ်မှာ ပေါက်ကြားသွားပြီဖြစ်သည်ကို အားလုံးမှန်းဆနိုင်၏။ မည်သူ လက်ထောက် ချလိုက်သနည်း။ ဤပြဿနာမှာလည်း ရုတ်တရက်မပေါ်။

နောက်တစ်ညတွင် အီလာဆိုလို ဆိုသူ ဓားထိုးအသတ်ခံရ၏။ သွေးစကို မာတီနီကွီးတိုင်းရင်းသား ကပုလီအကျဉ်းသားတစ်ဦး၏အင်္ကျီ၌ နောက်တစ်နေ့တွင် ထောင် အာဏာပိုင်များတွေ့သွားသဖြင့် ထိုလူမည်းမှာ လူသတ်မှုဖြင့် အစွပ်စွဲခံရပြီး သေဒဏ် အချခံရ၏။

တစ်နေ့မနက်တွင် ဂါဗယ် ကျွန်တော့်အနီး ရောက်လာ၏။

“ပါပီလွန်. . ငါ့ကို တစ်ခု အကြံပေးပါဦး”

“ဘာပေးရမှာလဲ”

“အီလာဆိုလိုကို သတ်တာကသေဒဏ်ကျသွားတဲ့ ဟိုကပ္ပလီမဟုတ်ဘူးကွ၊ သတ် တဲ့လူကငါ။ ငါ့ကြောင့် အချောင် သူများမတရားကြီးစင်သွားရမှာ ငါမကြည့်ရက်ဘူးကွာ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ငါ့ကိုယ်တိုင်လဲ ကြီးစင်မတက်ချင်ဘူး။ ငါဘာလုပ်ရမလဲ။ ငါ့ကို သေဒဏ်မချဘူးဆိုရင်တော့ ငါ ဖြောင့်ချက် သွားပေးချင်တယ်”

“ငါ စဉ်းစားကြည့်ဦးမယ် ဂါဗယ်၊ နောက်မှ မင်း လုပ်သင့်တာကို ငါ ပြောပြမယ်”

ဤပြဿနာကို ကျွန်တော်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးသည့် ကိုလိုနီအမည်ရှိ ဝါဒါ တစ်ယောက်နှင့်သွားတိုင်ပင်၏။ သူက ဂါဗယ် မူလအပြစ်ဒဏ်မည်မျှ ကျထားသလဲ ဟု မေး၏။ ကျွန်တော်က အနှစ်နှစ်ဆယ်ဟုပြန်ပြောပြ၏။ သူက ယခု ထပ်မံကျူးလွန်သော လူသတ်မှုအတွက် တစ်ကျွန်းဒဏ်ဖြစ်နိုင်သည့်နည်းများကို ပြောပြပြီး ဂါဗယ်ကို သူ့ အစီအစဉ်အတိုင်း သွားဖြောင့်ချက်ပေးခိုင်းရာ ကျွန်းဒဏ်နှင့်ပြီးသွား၏။ သေဒဏ်ခံရ တော့မည် ကပ္ပလီလည်း လွတ်သွား၏။

ဂါဗယ်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ကျွန်တော့်ကို နောက်တစ်နေ့တွင် လာပြော၏။

“အီလာဆိုလိုကို မင်း ဘာပြုလို့ သတ်တာလဲ ဂါဗယ်”

ဂါဗယ်က အကြောင်းစုံ ကျွန်တော့်ကိုပြန်ပြောပြ၏။ အီလာဆိုလိုမှာ အားနော့နှင့် ဟေတင်တို့၏ ထောင်သူပုန်ထကြမည့်အစီအစဉ်တွင် မူလက ပါဝင်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှ အာဏာပိုင်များထံ သစ္စာဖောက်၍ သွားသတင်းပေးလိုက်သဖြင့် သူသတ်ပစ်ခဲ့ရသည်ဟု ပြော၏။

“ဒါဖြင့် မင်းလဲ အားနော့နဲ့ ဟေတင်တို့ရဲ့ အဖွဲ့ဝင်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဂျင်းရော”

“သူလည်းပါတယ်”

“တခြား ပါတဲ့လူတွေရှိသေးသလား”

“မရှိဘူး။ ငါသိသလောက် ဒါအကုန်ပဲ။ ပုန်ကန်တဲ့နေ့မှာ လက်နက်တိုက်ကို ဝင်သိမ်းပြီးမှ ကျန်တဲ့လူတွေကို တို့ စည်းရုံးမယ်လို့စိတ်ကူးထားကြတာ”

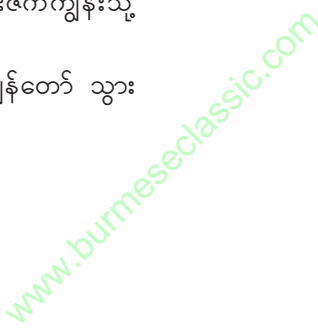
တော်ပါသေးသည်။ လက်တွေ့များ အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့မိလျှင် အတုံးအရုံး သေကြရတော့မည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဘာအကြောင်းမျှမပြဘဲ ထောင်ပိုင်က စိန့်ဂျိုးဇက်ကျွန်းကို ပြောင်းပစ်လိုက်ပြန်၏။ ထောင်ပိုင်မှာ အသစ်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးသော ထောင်ပိုင်ကြီးပရူးလက်မှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လ ကပင် ပြောင်းသွားခဲ့လေပြီ။ ဘာမျှ မတတ်နိုင်။

ကျွန်တော် ရဲဘော်များကို ဝမ်းနည်းစွာနှုတ်ဆက်ပြီး စိန့်ဂျိုးဇက်ကျွန်းသို့ လိုက်သွားခဲ့၏။

စိန့်ဂျိုးဇက်ကျွန်းသို့ရောက်သည်နှင့် ထိုကျွန်း၏ထောင်ပိုင်နှင့်ကျွန်တော် သွား တွေ့ရ၏။ သူ့အိမ်တွင်ဖြစ်၏။ ထိုထောင်ပိုင်မှာလည်း အသစ်ပင်ဖြစ်၏။

“ပါပီလွန် ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းရဲ့ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းဖိုင်တွဲမှာတော့ ထောင်ပိုင်ကြီးက အန္တရာယ် အလွန်ကြီးသူ၊ အမြဲထွက်ပြေးရန်ကြံနေသူ၊ အထူးစောင့်ကြည့်ထားသင့်သူလို့ ရေးထားကြတယ်။ ဩဂို-ဒါထက် အရင်ထောင်ပိုင်ကြီးရဲ့သမီးလေး ရေနစ်တုန်းက ငါးမန်းတွေကြားထဲမှာ ရေထဲ ခုန်ဆင်းပြီး ကယ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာ မင်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟေ့ . . မာရီ၊ မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ အရင်ထောင်ပိုင်ရဲ့သမီးလေးကို ငါးမန်း တွေကြားထဲဆင်းပြီး ကယ်တယ်ဆိုတဲ့အကျဉ်းသားဟာ သူပဲ။ မင်း တွေ့ချင်နေတယ်ဆို”

ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး အိမ်ထဲမှထွက်လာ၏။ ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲ၍နှုတ်ဆက်၏။

“အဲဒီကလေးမလေးကို ကျွန်မသိပ်ချစ်တာ။ ဒါက ကျွန်မသမီးတွေလေ”

ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးပြန်၏။ ကလေးနှစ်ယောက်လုံးမှာ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသောကလေးများဖြစ်၍ ကျွန်တော် ခေါင်းလေးများကို ပွတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကျွန်မတို့အိမ်ကို ရှင်ကြိုက်သလိုဝင်ထွက်နိုင်တယ်။ ရှင် ဘာပဲအကူညီလိုလို ကျွန်မကို လာပြောပါ”

ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ကဲ . . သူ့ကို အဆောင်ဆီ အရင်ခေါ်သွားဦးပေါ့။ ပါပီလွန် မနက်ဖြန်မှပဲ မင်းဘာအလုပ်မျိုးလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုလာပြော။ မင်းကြိုက်တဲ့အလုပ် ငါချပေးမယ်”

“ကျွန်တော် တစ်ခု သိပါရစေလား ခင်ဗျား”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာပြုလို့လွယ်ရယ်ကျွန်းက ဒီကိုပြောင်းလိုက်တာလဲ”

“လွယ်ရယ်ထောင်ပိုင်က မင်းကိုကြောက်လို့နေမှာပေါ့။ ခုနောက်ဆုံး ထွက်ထားတဲ့အမိန့်က ထောင်ပိုင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ထွက်ပြေးရင် ရမယ့် အပြစ်ဒဏ်က အရင်ကလိုမဟုတ်တော့ဘူး။ ရာထူးတစ်ဆင့် လျှော့ချရုံမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ကကို အပြီးထုတ်ပစ်မှာ”

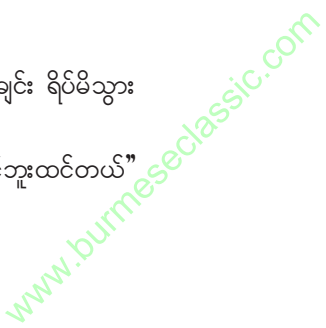
မှန်သည်။ ယခု ဥရောပ၌ စစ်ကြီးဖြစ်နေလေပြီ။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌လည်း နိုင်ငံရေးပါတီ နှစ်ဖွဲ့ကွဲနေသည်။ အကျဉ်းသားများထွက်ပြေးခြင်းသည် လက်ရှိ အစိုးရက သူတို့အပြိုင်အဖွဲ့ “ဖရီးဖရန်” သို့ဝင်ရန်ပြေးသည်ဟုယူဆ၏။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ထွက်ပြေး၍ပြန်မိလျှင် သေဒဏ်ပေးမည်ဟု အတိအလင်းကြေညာထားလေပြီ။ အချိန်အခါသည် ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။

“ထောင်ပိုင်ကြီးက ဒီကျွန်းမှာ နောက်ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေရဦးမလဲ ခင်ဗျာ”

“ဆယ့်ရှစ်လ”

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ဤမေးခွန်း ဘာကြောင့်မေးသည်ကို သူချက်ချင်း ရိပ်မိသွားဟန်ရှိ၏။ ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“မင်း နောက်တစ်ကြိမ်ပြေးဖို့ ဒီလောက်အကြာကြီး မအောင့်ထားနိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အခွင့်သာတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လွယ်ရယ်ကျွန်းပြန်ပို့ပါ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီးကို ဘာမှမထိခိုက်မနစ်နာစေချင်ဘူး”

“အေးလေ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ဪ-မင်း ဘယ်အဆောင်ကို သွားချင်လဲ”

“အဆိုးဆုံးလူတွေအတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့အဆောင်ကိုသာ ပို့ပါ ခင်ဗျာ”

အဆောင်သို့ ရောက်လေပြီ။

အဆောင်မှူးတပ်ကြပ်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်နှင့် . . .

“ပါပီလွန်၊ မင်း ငါ့အကြောင်းကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ငါလဲ မင်း အကြောင်း သိတယ်။ မင်း ငါ့ဒုက္ခရောက်အောင်တော့ ဒီကထွက်ပြေးဖို့မကြံနဲ့။ ငါက နောက်လေးနှစ် ဆိုရင် ပင်စင်သွားတော့မယ်။ ပင်စင်သွားခါနီးလေးမှာ ဘာမှ ဒုက္ခမဖြစ်ချင်ဘူး။ မင်းပြေးရင်လွတ်အောင်ပြေး။ မလွတ်လို့မိရင်တော့ ငါမင်းကိုအသတ်ပဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ပြေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်မပြေးသေးပါဘူး။ ပြေးရင်လဲ ဆရာကြီး တာဝန်ချိန်မဟုတ်တဲ့အချိန် ရွေးပြေးမှာပါ”

“အေး ဒါဆိုရင်တော့လဲ ကောင်းသားပဲ”

ဤဝါဒတပ်ကြပ်ကြီးအမည်မှာ ဖီလီစာလီဆိုသူဖြစ်၏။ သူသတ်ပစ်သည့် အကျဉ်းသားများမှာ များလှပြီဖြစ်၍ လူသတ်သမားအဖြစ် အားလုံးသိ၏။

လူဆိုးထောင်အတွင်း၌ လွယ်ရယ်ကျွန်းမှပြောင်းသွားကြသော အားနေ့၊ ဟေတင် နှင့်ဂျင်းတို့အားလုံးကို တွေ့၏။ ကျွန်တော့်မှာ ဂျင်းအစ်ကိုနှင့်ရင်းနှီးသူ ဖြစ်သော်လည်း ဂျင်းကို စိတ်ထဲကမကြိုက်လှ။ သူ့အစ်ကို ကာဘိုနီရီတွင်ရှိသည့် အရည်အချင်းမျိုး ဘာမျှမရှိဟုမြင်၏။ ထို့ကြောင့် ဂျင်းနှင့်အတူ ကျွန်တော်မနေ။ ပီလော့လီဖူးဆိုသူအနီးတွင် နေလိုက်၏။ ဂျင်းက သူ့အနားတွင် ကျွန်တော် မနေသဖြင့် စိတ်ကောက်သွားဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော့်ကို စကားလုံးဝမပြောတော့။

စိန့်ဂျိုးဇက်ထောင်ရောက်သည်နှင့် အားနေ့နှင့်ဟေတင်မှာ ထောင် တွင်းသူပုန်ထ ရေးဆက်လက်ကြံဆောင်နေကြမည်ကို ကျွန်တော်ရိပ်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့်မဆိုင်သော ကိစ္စမို့ ဘာမျှဝင်မပြော၊ လုံးဝမသိသလိုပင်နေ၏။ ရင်ထဲကမူ အပြစ်မဲ့သော ကျွန်တော် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့်ထောင်ပိုင်ကြီး၏ကလေးနှစ်ယောက်ပါရော၍ ဒဏ်ခံရ သေရမည့် အဖြစ်ကို တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိ၏။

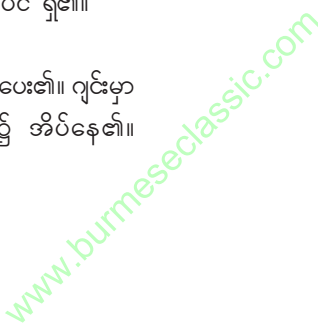
အားနေ့၊ ဟေတင်နှင့်ဂျင်းတို့၏အလုပ်မှာ ကျောက်သယ်ရသော အလုပ်ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က စိန့်ဂျိုးဇက်ကျွန်းတွင် ဆောက်လုပ်စဖြစ်သော ရေကူးကန်တွင် ကန်ပေါင်လုပ်ရန် ကျောက်လို၏။ သူတို့ ကျောက်တူးပြီးသယ်ပို့ကြရ၏။ အလွန်ပင်ပန်းသောအလုပ်ဖြစ်၏။

ပုန်ကန်မှု စလေပြီ။

ပထမဆုံး သေနတ်သံများကြား၏။ သေနတ်သံများကြားသည်နှင့် ပြဿနာ စပြီဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်သိ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော် အဆောင်ထဲတွင်ပင် ရှိ၏။

“သူပုန်ထတာ၊ သူပုန်ထတာ၊ ချကုန်ကြပြီ”

ပီလော့လီဖူး ကျွန်တော်တို့အဆောင်အတွင်းသို့ပြေးဝင်လာပြီး သတင်းပေး၏။ ဂျင်းမှာ ထိုနေ့တွင် အလုပ်မဆင်း။ နေမကောင်းဟုပြောပြီး အဆောင်အတွင်း၌ အိပ်နေ၏။ သေနတ်သံကြားမှ ငေါက်ခနဲထလိုက်၏။

ပါပီလွန် နှင့် ဝင်ကို

၂၄၅

“ဘယ်မှာ ချကြတာလဲ”

“ဒါတော့မသိဘူး။ ကြည့်ရတာ မအောင်ဘူးနဲ့တူတယ်။ ဘာသံမှ ဆက်မကြားရတော့ဘူး”

သေနတ်သံများ ရုတ်တရက် ပေါ်လာပြန်၏။

“ပါပီလွန်၊ မင်းမှာ ဓားရှိတယ် မဟုတ်လား”

ပီလော့လီဖူးက ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်၏။

“ရှိတယ်”

“ရှိရင်ရှိတာ ထုတ်ကြဟေ့၊ သူပုန်ထတာဆိုရင်တော့ ပါတဲ့လူကိုရော မပါတဲ့လူကိုရော ဝါဒါတွေက အကုန်ရှင်းပစ်မှာပဲ။ တို့မသေခင် ဒီကောင်တွေကိုလဲ ရနိုင်သလောက် ပြန်သတ်ရအောင်”

“ဟုတ်တယ်။ ချမယ်”

ဂျင်းကလည်း ခုန်ထလိုက်၏။ သူ့ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ဘာချမှာလဲ ပြန်ထိုင်”

ကျွန်တော်က ဂျင်းကို ဟောက်လိုက်၏။

“မင်းတို့ရူးနေလား။ တို့ ခုလူဘယ်နှစ်ယောက် ဒီအခန်းထဲမှာရှိလဲ”

“ကိုးယောက်”

“ဒီအခန်းထဲကရဲတဲ့အကောင် အခန်းပြင်ထွက်ကြည့်စမ်း၊ ဝါဒါတွေကို မင်းတို့ မသတ်ခင် ထွက်တဲ့အကောင်ကို ငါအရင်သတ်မယ်။ ခုကိစ္စထဲ ဘာမသိ ညာမသိနဲ့ ပါသလိုရှိသွားရင် ပြဿနာဘယ်လောက်ကြီးလာမယ်လို့ မင်းတို့ ထင်သလဲ”

“ဝါဒါတွေလာရင် တို့ ဘယ်လိုရှင်းကြမလဲ”

“ဒီကိစ္စ ငါတာဝန်ယူတယ်။ မင်းတို့ဓားတွေ ဟိုအမှိုက်ပုံးထဲပစ်ထည့်လိုက်”

ဓားအားလုံးကို အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ကြ၏။

ဝါဒါများ ပြေးဝင်လာကြ၏။

သူတို့နှင့်အတူ အပြင်တွင်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသော အကျဉ်းသားများကို လည်း ကန်ကျောက်ရိုက်နှက်ပြီး ခေါ်သွင်းလာ၏။ သေနတ်များကိုလည်း အသင့်ချိန်ထားကြ၏။

ကျွန်တော်တို့အဆောင်မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်အဆောင်သို့ဝင်သွား၏။ အဆောင်တွင်းရှိအကျဉ်းသားများပိုင်ပစ္စည်းအားလုံးကို ကန်ကျောက်ဖျက်ဆီးပစ်ကြ၏။ ထို့နောက် အခြားအဆောင်များကိုလည်းဝင်ပြီး အလားတူပင်ဖျက်ဆီးကြ၏။ အဆောင်မှာ ရှစ်ဆောင်ရှိ၏။ သေနတ်သံနှစ်ချက်ကြား၏။ ခြောက်လုံးပြူးသံ ဖြစ်၏။ အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ကို အဆောင်တွင်း၌ပစ်သတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ဟုသိရ၏။ ကျွန်တော်တို့အဆောင်သို့ ရောက်လာကြပြီ။ ပထမ ဝါဒါသုံးယောက်။ လူဆိုးထောင်ဖြစ်၍ သူတို့ချက်ချင်းမဝင်ရဲ။ သူတို့နောက်မှာ တပ်ကြပ်ကြီး ဖီလီစာလီ ပါလာ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ ဒေါသအဟုန်ကြောင့် ညိုပုပ်နေ၏။ မျက်လုံးများမှာ သွေးရောင်တောက်နေသည်။ စောစောက တစ်ဖက်ဆောင်၌ အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်လိုက်သူမှာ သူပင်ဖြစ်၏။

“ချွတ်ခိုင်းလေ. . ချွတ်ခိုင်းလေ၊ ဒီကောင်တွေကို မင်းတို့ ဘာအတွက် ရပ်ကြည့်နေကြတာလဲ”

သေနတ်များနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းချိန်ထားကြ၏။

“ဆရာကြီး . . . ခဏလေး ရှင်းပြပါရစေဦး”

“ရှင်းမနေနဲ့ ပါပီလွန်၊ ခု အပြင်မှာ တို့သတ်ပြီးခဲ့တဲ့သူပုန်သုံးယောက်လုံးဟာ မင်းတို့အဆောင်ကချည်းပဲ။ မင်းတို့အားလုံး ဒီကိစ္စမှာပါရမယ်။ မင်းတို့ အားလုံးကို သတ်ပစ်ရမယ်”

တပ်ကြပ်ကြီးမှာ ကော်ဆီကန်နယ်သားဖြစ်၏။ ပြင်သစ်စစ်သူကြီး နပိုလီယံ၏ အနွယ်များဖြစ်၏။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ နပိုလီယံသွေးများအဖြစ် အလွန် ဂုဏ်ယူတတ်သူများဖြစ်၏။

“ဆရာကြီး . . . ခင်ဗျားတို့ဟာ နပိုလီယံသွေးတွေဆို နပိုလီယံသွေးပါ တယ်ဆိုတဲ့ လူက ကိုယ့်ကို ဘာမှပြန်မလုပ်ဘဲငြိမ်ရပ်နေကြတဲ့လူတွေကို ဒီလိုပဲ သတ်ရဲကြလား။ ကျုပ်က အရင်တုန်းက နပိုလီယံသွေးတွေဆိုရင် တော်တော် အထင်ကြီးမိတာ။ ဒီမှာ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား လူသတ်ချင်နေတာနဲ့ ဘာမှ ကျုပ်တို့ကို သူပုန်မှုနဲ့မဆိုင်ဘဲ အကြောင်းမဲ့ ဆွဲထည့်မနေနဲ့။ သတ်ချင်ရင်လဲ သတ်တော့ဗျာ။ စကားရှည်မနေနဲ့။ ဟေ့ကောင်တွေ အကုန်လုံး ကျောလှည့်ပေးလိုက်။ အရှေ့တည့်တည့်ကပစ်တာခံရင် သူတို့ကို ပြန်လုပ်လို့ ပစ်သတ်တာ ဆိုပြီး အထက် အာဏာပိုင်တွေကို ညာပြောစရာရသွားဦးမယ်။ တို့ကို အကြောင်းမဲ့ သတ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားအောင် ကျောဘက်သာပစ်ပါစေ”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး နောက်လှည့်လိုက်ကြ၏။

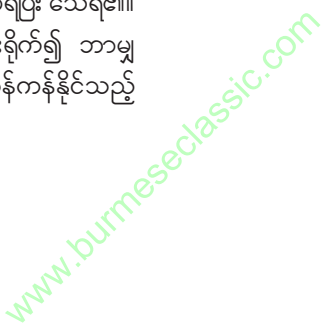
ဘာသေနတ်သံမျှ ထွက်မလာ။

တော်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ တထိတ်ထိတ်နှင့်ဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန်၌ ထောင်ပိုင်ကြီးရောက်လာ၏။ ဂျင်းကိုခေါ်ထုတ်သွားပြီး အဆောင်တံခါးကိုပိတ်ခိုင်းလိုက်၏။ နောက် အပြင်ဘက်တွင်တာဝန်ကျသော ကျွန်တော်တို့အခန်းမှ အခြားအကျဉ်းသားများလည်း တဖွဲဖွဲနှင့်ပြန်ရောက်လာ၏။ လူစုံသည်နှင့် အချုပ်ဆောင်ကြီးတံခါးကို လုံးဝပြန်မဖွင့်ပေးတော့။ ဝါဒါနုစ်ယောက်မှာ အခန်းတံခါးမကြီးအဝတွင် အမြဲ သေနတ်မောင်းတင်ပြီး အသင့်စောင့်နေကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ထိုအချိန်ထိ သူပုန်ထမှု မည်သို့စခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်မသိရသေးပါ။ အကြောင်းစုံကို ကျွန်တော် ညမှပင်သိရ၏။ ဖြစ်ပုံမှာ အားနေ့နှင့်ဟေတင်တို့က ပထမ သူတို့ ကျောက်သယ်အဖွဲ့ကိုတာဝန်ယူရသော ဝါဒါကိုရိုက်သတ်ပြီး သေနတ်လု၏။ သူတို့နှင့်အတူ ကျောက်သယ်သည့်အလုပ်တွင်တာဝန်ကျသော အခြား အကျဉ်းသားများကို သူတို့နောက်လိုက်ရန်ခေါ်၏။ ဘယ်သူမျှမလိုက်။ သူတို့နှင့် နဂိုကညှိပြီးသား မာစီရာဆိုသူတစ်ယောက်သာ ရှေ့ထွက်လာ၏။ ထို့နောက် သူတို့ ရောက်နေသောနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ထောင်ပိုင်အိမ်ကို ဝင်စီးပြီး သေနတ်လုရန်ကြိုးစား၏။ မအောင်မြင်။ တံခါးစောင့် အိမ်စေအာရပ်ကိုပင် မကျော်နိုင်ဘဲ နောက်ဆုံး ဝါဒါများရောက်လာပြီး ဟေတင်မှာ ထိုနေရာ၌ပင် အပစ်သတ်ခံရ၏။ အားနေ့မှာ ပင်လယ်ထဲဆင်းပြေးပြေးချင်း ငါးမန်းကိုက်ခံရပြီး သေရ၏။ နောက်ဆုံးကျန်သော မာစီရာမှာ ကျောက်သယ်အဖွဲ့မှ အစောင့်အာရပ်များရိုက်၍ ဘာမျှ လှုပ်ရှားမှုမလုပ်နိုင်မိသွား၏။ တကယ်တော့မူ ဘာမျှ ထိရောက်အောင်ပုန်ကန်နိုင်သည့် သူပုန်ထမှုမဟုတ်ခဲ့ပါ။ မကြီးကျယ်သင့်ဘဲ ကြီးကျယ်သွားရခြင်းဖြစ်၏။

နှစ်ရက်ရှိလေပြီ။

အဆောင်အပြင်သို့ မည်သူမျှထွက်ခွင့်မပေး။ အကျဉ်းသားအားလုံး အလွန် အနေရကျပ်လာ၏။ ဝါဒါများဘက်မှလည်း သေနတ်တကားကားဖြင့် တာဝန်ကျချိန်တွင် သေနတ်များကိုလက်မှလုံးဝမချ။ ပြဿနာကို မည်သို့ရှင်းကြမည်ကို မည်သူမျှစဉ်းစားမရ။ အကျဉ်းသားအားလုံး အာဏာပိုင်များ၏အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေကြရ၏။

ညရုဏ်နာရီခန့်တွင် အကျဉ်းထောင်တံခါး လာဖွင့်၏။

“ပါပီလွန် . . အပြင်ထွက်”

“ဘာအတွက်လဲ”

ယခုအချိန်လာခေါ်ခြင်းမှာ ကောင်းသောခေါ်ခြင်းမဖြစ်နိုင်။

“ထောင်ပိုင်ကြီးက ခေါ်ခိုင်းတယ်”

“ထောင်ပိုင်ကြီးကခေါ်လဲ ကျွန်တော် ခုချိန်တော့ အပြင်မထွက်ဘူး။ မလိုက်ဘူး”

“မင်း တို့အမိန့်ကို ငြင်းတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ငြင်းတယ်”

ကျွန်တော်နှင့်ရင်းနှီးသော အခြားအကျဉ်းသားများ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ပိုင်းလာကြ၏။

“ပါပီလွန် မထွက်နဲ့။ ဒီကောင်တွေ အခုအချိန်ကြီးမှာလာခေါ်တာ အကောင်း ခေါ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်တော့်ကိုလာခေါ်သော ဝါဒါများတံခါးပြန်ပိတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားကြ၏။ အစောင့်နှစ်ယောက်သာ ကျန်၏။

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဝါဒါများပြန်ရောက်လာ၏။ သူတို့နှင့်အတူ ထောင်ပိုင်အိမ်တွင်ခိုင်းထားသော အာရပ်ပါလာ၏။ ထိုအာရပ်လက်တွင် သေနတ်တစ်လက် ကိုင်ထား၏။

“ပါပီလွန် . . ခင်ဗျားကို ထောင်ပိုင်ကြီး တကယ်ခေါ်ခိုင်းတာပါ။ ခင်ဗျား မယုံမှာ ကြောက်လို့ ကျွန်တော့်ကိုထည့်ပေးလိုက်တာ။ ခင်ဗျား စိတ်ချလက်ချ လိုက်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူမှ လက်ဖျားနဲ့မထိစေရဘူး။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူတယ်”

အာရပ်က သူ့လက်ထဲမှကာဘိုင်းကို ကျွန်တော်မြင်အောင်ပြပြီး လှမ်းပြော လိုက်၏။

ကျွန်တော် ဘာမှဆက်ငြင်းဆန်မနေတော့ဘဲ ကြည်ကြည်သာသာပင် သူတို့ နောက်လိုက်သွားခဲ့၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်သို့ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွားပါသည်။ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်မိလျှင် ဧည့်ခန်း၌ ကျွန်တော်တို့ထောင်ပိုင်ကြီးသာမက လက်ထောက်ထောင်ပိုင်နှင့် လွယ်ရယ်ထောင်ပိုင်၊ လွယ်ရယ် ဒုတိယထောင်ပိုင် တို့ကိုပါ တွေ့၏။

“လာ လာ၊ ထိုင် ပါပီလွန်”

ကျွန်တော် သူတို့ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မင်းကို တို့ခေါ်ခိုင်းတာက တခြားမဟုတ်ဘူး။ ခု တို့ထောင်မှာ အင်မတန် အရပ်ဆိုးတဲ့ထောင်တွင်း သူပုန်ထမှုကြီးတော့ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ မကြာခင်မှာ အထက်က လွတ် လိုက်တဲ့ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးခုံရုံးအဖွဲ့တွေရောက်လာတော့မှာပဲ။ မင်းနဲ့မင်းရဲဘော်တွေက တခြားထောင်သားတွေအပေါ် တော်တော်လေး ဩဇာ ရှိနေကြတယ်ဆိုတာ တို့သိတယ်။ ခု တို့သိချင်တာက စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့လာရင် မင်းတို့အကျဉ်းသားတွေကိုလဲ

တစ်ဦးချင်းခေါ်စစ်မှာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ မင်းတို့အနေနဲ့ ဘာပြောကြမယ်ဆိုတာ သိချင်တယ်”

“ဘာအတွက် သိချင်တာလဲ”

“ပြဿနာမရှိချင်လို့ပါ။ တို့ကျွန်းပေါ်မှာ သူပုန်ထမှုဆိုတဲ့ပြဿနာကြီးတောင် ဖြစ်ပြီးပြီ။ နောက်ထပ် ဘာပြဿနာမှ ငါထပ်မရှိချင်တော့ဘူး။ မင်းတို့ရဲ့ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ထွက်ကြမယ့်ထွက်ချက်တွေအပေါ်ကြည့်ပြီး စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးခုံရုံးအနေနဲ့ တို့အပေါ် ပြန်အမှုပတ်မှာလဲ ကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့အကျိုး၊ တို့အကျိုးအတွက် အားလုံးတစ်သံတည်းရှိအောင် တို့ ညှိချင်တယ်”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဆန္ဒကိုပြောရရင်တော့ ဒီပြဿနာကို လာစစ်တဲ့ အခါ တစ်သံတည်းထွက်ကြဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှည့်လို့ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အကောင်းဆုံးက စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးခုံရုံးအဖွဲ့ လာကိုမလာအောင် ပြဿနာ ကြီးတာကိုသေးအောင်လုပ်ဖို့ပဲ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ထောင်မှာ ထောင်တွင်းဆူပူသူပုန်ထမှုဆိုတာက တကယ်ဖြစ်ခဲ့ တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဘယ်နှယ်မှဖြစ်ရမှာလဲ။ တို့ လက်ဦးလို့ပြန်ငြိမ်ကုန်ကြတယ်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်သာသူပုန်ထတာဆိုရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှပြဿနာဟာ ဒီလောက်နဲ့မပြီးသွားနိုင်ဘူး။ ခု သူပုန်ထတယ်ဆိုတာက ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိလို့တုန်း။ သုံးယောက်ပဲရှိတယ် မဟုတ်လား”

“သုံးယောက်မကပါဘူး။ ဂျင်းဆိုတဲ့အကောင်ပါတာကိုလဲ တို့ စောစော ကတည်းက သတင်းရပြီးသား”

“ကျွန်တော် မှန်တာကိုပြောမယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ဂျင်းလဲမပါဘူး။ ဂျင်းက လွယ်ရယ် မှာအသတ်ခံလိုက်ရပြီးဖြစ်တဲ့ သစ္စာဖောက်သတင်းပေးသမား ဂီလာဆိုလို့ ကို နဂိုက မတည့်တဲ့လူမို့ ဂီလာဆိုလိုက်ချောက်ချတာပါ။ ဒီကိစ္စနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ လူထောင်ချီရှိတဲ့ ထောင်မှာ သုံးယောက်ဆူပူပုန်ကန်ရုံနဲ့ ထောင်တွင်းသူပုန်ထမှု ဖြစ်တယ်လို့ပြောနိုင်မလား။ တစ်ကျွန်းထောင်တစ်ခုမှာ ပိုင်းဆူပူပြီး၊ သူပုန်ထပြီး၊ အာဏာပိုင်တွေကိုသတ်ပြီးထွက်ပြေးလို့ ဘယ်တော့မှမလွတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် တို့သိတယ်။ ဘယ်တိုင်းပြည်က ကျွန်တော် တို့ကိုလက်ခံမလဲ။ ခု ကျွန်းပေါ်မှာ ပင်လယ်သွားနိုင်တဲ့ မော်တော်တစ်စီးပဲရှိတယ်။ ဒီ မော်တော်ကလဲ လူနှစ်ဆယ်ပဲစီးလို့ရတယ်။ ဒီ လူနှစ်ဆယ်စီးလို့ရတဲ့မော်တော်နဲ့ ထောင်ချီ တဲ့အကျဉ်းသားတွေ ဘယ်လိုပြေးမလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီလောက်မအဘူး။ ခုပြဿနာက သူပုန်ထတာကို မဟုတ်ဘူး”

“သူပုန်ထတာမဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“လူသုံးယောက်က သူတို့ဟာသူတို့ တစ်ဦးချင်းရှိနေတဲ့မခံမရပ်နိုင်တဲ့ ပြဿနာ ကိုမခံနိုင်လို့ နောက်ဆုံးပေါက်ကွဲပြီး လုပ်ချင်တာ ရူးရူးမိုက်မိုက်လုပ်လိုက်ကြတာ။ သူပုန်ထ တာသာမှန်ရင် ကျွန်တော်တို့လဲပါမယ်။ နောက် ခေါင်းဆောင်တာလဲ ကျွန်တော်တို့ပဲ ဖြစ်မယ်။ နောက် ဒီပြဿနာကို သူပုန်ထမှုလို့ယူဆရင် ထောင်ပိုင်ကြီးကတော့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အောင်မြင်စွာနှိမ်နင်းနိုင်တယ်ဆိုပြီး နာမည်ကောင်းတောင်ရချင်ရဦးမယ်။ လွယ်ရယ်ကျွန်း ရဲ့ထောင်ပိုင်ကြီးကတော့ အကြီးအကျယ်ပြဿနာတက်မှာပဲ”

“ဘာပြုလို့”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ အားနော့နဲ့ဟေတင်တို့ သူပုန်ထမယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြိုရလို့”

လွယ်ရယ်ထောင်ကပြောင်းပစ်လိုက်တယ်။ ပြောင်းတဲ့အခါမှာ သူပုန်ထမယ်လို့ သတင်းရ ထားတဲ့လူနှစ်ယောက်ကိုတွဲပြီး တစ်ကျွန်းတည်းကိုမပို့သင့်ဘူး။ ပို့ရင် ဒီပြဿနာ ဆက် ဖြစ်မယ်။ ပေါ်နိုင်တယ်ဆိုတာသိနေတာပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြန်မဆက်သွယ် နိုင်အောင် အလှမ်းဝေးတဲ့ကျွန်းနှစ်ကျွန်းကို ခွဲပို့သင့်တယ်။ ခုတစ်ကျွန်းတည်းပို့ပေးတယ်။ ဒီလိုပို့ပေးတယ်ဆိုတာနဲ့ ပြဿနာမပေါ် ပေါ်အောင် လုပ်သလိုဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ဒီတော့ မင်းဆန္ဒက ဘာဖြစ်ချင်သလဲ”

“ကျွန်တော့်သဘောကတော့ မကြီးသင့်တဲ့ပြဿနာ ဘာမှမကြီးစေချင်ဘူး။ ခု သေသွားကြပြီးဖြစ်တဲ့သုံးကောင်ဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သတ်သေမယ်လို့ စောစောထဲက ဆုံးဖြတ်ထားပြီး မသေခင်မှာ သူတို့မုန်းနေတဲ့ဝါဒါတွေကို သတ်နိုင်သလောက် သတ်ကြဦးမယ်ဆိုပြီး လုပ်ကြတဲ့ရူးမိုက်မိုက်လုပ်ရပ်တစ်ခုအနေနဲ့ပဲ သတ်မှတ်စေချင်တယ်။ ထောင်တွင်းသူပုန်ထတယ်ဆိုတာက အကျဉ်းသားတွေ အနေနဲ့ ထောင်အာဏာပိုင်တွေက သူတို့အပေါ် သိပ်ဖိနှိပ်လွန်းလို့ မခံနိုင်လွန်း လို့ ပိုင်းပြီးအံ့ကြပြီး တော်လှန်တာမျိုး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တင်ပြချင်တာက **တစ်** - ကျွန်တော်တို့ကို အဆောင်တွေမှာ ဒီနေ့လုံးဝမဖွင့်သေး ဘဲ ပိတ်ထားတာကို မနက်ဖြန်မနက်ကစပြီး ပြန်ဖွင့်ပေးပါ။ နဂိုကပေးထားတဲ့ လွတ်လပ်မှု တွေကို ဆက်ပေးပါ။ ပုန်ကန်မှုမှာပါတယ်လို့ထင်ပြီး အမှောင်ခန်းထဲပို့ထားတဲ့လူတွေ ပြန်လွတ်ပေးပါ။ **နှစ်** - ခုကိစ္စမှာ ပုံကြီးအချဲ့ခွဲဆုံးနဲ့ အခွင့်အရေးအယူခွဲဆုံးကတော့ တပ်ကြပ်ကြီး ဖီလီစာလီပဲ။ သူ အကြောင်းမဲ့အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ကို အဆောင်ထဲမှာ ပစ်သတ်ထားတယ်။ ဒီပြဿနာကတော့ အေးမှာမဟုတ်ဘူး။ သူရှိနေတယ်ဆိုရင် သူ့အပေါ် ရန်ပြိုးထားကြတဲ့အကျဉ်းသားတွေနဲ့ပြဿနာသစ်တွေ ထပ်ပေါ်ဦးမှာပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဒီကျွန်းက မနက်ဖြန်ထောင်မဖွင့်ခင် ပြောင်းပေးပါ။ ဒါပါပဲ”

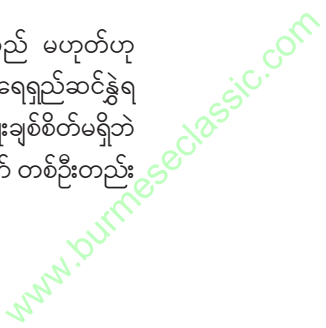
ထောင်ပိုင်လေးဦးက ကျွန်တော့်နောက်ကွယ်တွင် ဤပြဿနာကို ဆက် စဉ်းစားကြ ၏။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်တင်ပြချက်အားလုံးကို သဘောတူ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်ခုနစ်နာရီတွင် အကျဉ်းဆောင်တံခါးအားလုံးကို ပြန်ဖွင့်ပေး ၏။ အကျဉ်းသားအားလုံးကို တစ်ရက် အနားပေး၏။

ဥရောပတွင်ဖြစ်ပွားနေသောစစ်ပွဲကြီးသတင်းမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်နေ့တခြားလွှမ်းမိုးလာ၏။ တကယ်တော့ မည်သူ့တွင်မျှ ရေဒီယို မရှိကြ သဖြင့် စစ်သတင်းများကို မည်သူမျှအတိအကျသိသူမရှိပါ။ စစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ငြင်းခုံပွဲများ လည်း အမြဲဖြစ်နေ၏။ အချို့က “ဒီဂေါ”အုပ်စုနှင့် ပေါင်းချင်သည်။ အချို့က “ပီတီနီး”အုပ်စု နှင့်ပေါင်းချင်သည်။ ဝါဒါအားလုံးမှာ ပီတီနီး အုပ်စုဘက်မှ ဖြစ်၏။

အချို့က ယခုအချိန်မှာ ထောင်တွင်းပုန်ကန်မှုလုပ်ရန်အကောင်းဆုံး အချိန်ဟု ကျွန်တော့်ကိုလာပြော၏။ သူတို့က ထောင်တွင်းဆူပူမှုလုပ်ပြီး ဒီဂေါအဖွဲ့သို့ မိမိတို့ကိုယ် မိမိတို့သွားအပ်ပြီး ဂျာမန်များကိုတိုက်ချင်ကြ၏။ ကျွန်တော်ကမူ ဤကိစ္စများကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။

တစ်ကျွန်းသမားကို မည်သည့်နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းကမျှ လိုချင်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆ၏။ မှန်သည်။ စစ်ဟူသည်မှာ ရက်ပိုင်းလပိုင်းနှင့်ပြီးနိုင်သည် မဟုတ်။ ရေရှည်ဆင်နွှဲရ ဖို့များ၏။ ဤသို့ရေရှည်နွှဲသွားမည့်စစ်၌ ဝင်ရောက်အမှု ထမ်းမည့်သူသည် မျိုးချစ်စိတ်မရှိဘဲ မိုက်ရဲရဲလူသတ်ရဲရဲဖြင့်မဖြစ်နိုင်။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေသည်မှာ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း

လွတ်မြောက်ရေးသာလျှင်ဖြစ်၏။ စိန့်ဂျိုးဇက်ကျွန်း၌ လက်သမားအလုပ်ရုံ၊ သစ်ခွဲ အလုပ်ရုံ များမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဖောင်မလုပ်နိုင်။ ဖောင်မလုပ်နိုင်၍ တစ်ကျွန်းမှ မည်သို့မျှ ကျွန်တော် ပြေးစရာ လမ်းမမြင်။ ထို့ကြောင့် လွယ်ရယ်ကျွန်းသို့ပြန်ပြောင်းချင်သည်။ လွယ်ရယ်ကျွန်း၌ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်နေခဲ့သည့် လေးလအတွင်း၌ ထောင်ဆရာဝန်နှင့်လည်း အလွန် ရင်းနှီးနေခဲ့မိလေပြီ။ ထောင်ဆရာဝန်အမည်မှာ ဒေါက်တာဂေးဗက်ဖြစ်၏။ အလွန် စိတ်ထား မြင့်မြတ်သူဖြစ်၏။ ထောင်အမှုထမ်းမည်သူ့ကိုမျှ လက်ဆွဲ မနှုတ်ဆက်။ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်၏။ သူ့ဇနီးမှာလည်း ကျွန်တော်နှင့်အလွန် ရင်းနှီး၏။ သူမက သူတို့ အိမ်နောက်ဖေးဘက်တွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခြံတစ်ခု ပျိုးထောင်ပေးရန် ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်း၏။ ကျွန်တော်က စေတနာအပြည့်နှင့် အကူအညီပေးရာ နောက်ဆုံး ထိုခြံကလေးမှာ အလွန်အောင်မြင်၏။ ဤဆရာဝန်လင်မယားနှင့် နောင် ကျွန်တော် တစ်ကျွန်းမှလွတ်မြောက်သွားသည့် အချိန်၌ပင် စာအဆက်အသွယ်ရှိခဲ့သည်။ ဆရာဝန် ဂေးဗက်မှာ ကုသိုလ်ကံ မကောင်းရှာ။ စစ်ကြီးပြီး၍ အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်၌ သွားရောက် အမှုထမ်းစဉ် ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲတစ်ခု၌ ဒဏ်ရာရ၍ စွန့်ထားခဲ့သော စစ်သား တစ်ယောက်အသက်ကိုကယ်ရန် ကြိုးစားစဉ် သေနတ်မှန်၍ သေသွားရှာ၏။

ထောင်သူပုန်ထမှုကြီးပြီး၍ သုံးလအကြာတွင် လွယ်ရယ်ကျွန်းသို့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောင်းပေး၏။

အစန်း (၂၅)

ကာဘိုနိုရီ အသတ်ခံရခြင်း

လွယ်ရယ်ကျွန်းသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီ။

မနေ့က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကာဘိုနိုရီ အသတ်ခံရ၏။ ရေချိုးခန်း၌ ဆပ်ပြာ တိုက်နေစဉ် အလစ်ခားဖြင့်အထိုးခံရပြီး အသတ်ခံရခြင်းဖြစ်၏။ သတ်သူမှာ အာမေးနီးယန်း လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူတို့အဖွဲ့မှာ လူတောင့်၏။ ခြောက်ယောက်အုပ်စု ဖြစ်၏။

ကာဘိုနိုရီအလောင်းကို ပင်လယ်တွင်းမြှုပ်နှံသည့်အလုပ်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူပြီးလုပ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်ချစ်လှသောသူငယ်ချင်း၏နောက်ဆုံးခရီးကို မည်သူ့ လက်သို့မျှ ကျွန်တော် တာဝန်မခွဲချင်ပါ။

အလောင်းကို မြစ်ဆိပ်ရောက်အောင် ရေခဲတိုက်မှသယ်ပိုးရသည့်အလုပ်မှာ မသက်သာ။ ကျွန်တော့်ကိုကူညီသယ်ပေးသည့်အသူဘတာဝန်ကျအကျဉ်းသားမှာ ဗလ အလွန်ကောင်းသူဖြစ်၏။ သူက သယ်ပို့နေကျမို့ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်၏။ ကျွန်တော့်မှာမူ လမ်းတွင် လေးကြိမ်နားရ၏။ မနား၍မဖြစ်။ လှေဆိပ်သို့မရောက်မီ အလွန်မတ်စောက်သော ကုန်းမြင့်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရ၏။

ညနေ ခြောက်နာရီထိုးသည်နှင့် ကမ်းဆိပ်မှ လှေစုထွက်၏။ အသူဘချ ခေါင်းလောင်းထိုး၏။ ထိုအချိန်၌ နေမှာဝင်တော့မည်။ အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း ရေပြင်ပေါ်၌ ပေါလောမျောနေ၏။

ကာဘိုနိုရီ၏ခြေထောက်၌ အလွန်လေးသောခဲတစ်လုံးကိုချည်၏။ ရေထဲပစ်ချ သည်နှင့်မြုပ်သွားရန်အတွက်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် အဝတ်အိတ်အတွင်းသို့ အလောင်းကို ထည့်၏။ ငါးမန်းမကိုက်နိုင်အောင် အဝတ်အိတ်ကိုတစ်ထပ်ဖြင့် စိတ်မချ။ လေးထပ်လုပ်ပြီး ကျွန်တော်ထည့်၏။

ရေထဲချရမည့်နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ထိုနေရာမှာ စိန့်ဂျိုးဇက်ကျွန်းနှင့် လွယ်ရယ်ကျွန်းအကြားအလယ်တည့်တည့်ခန့် တွင်ရှိ၏။ ငါးမန်းတစ်ဒါဇင်ခန့် လှေဘေးတွင်ပေါ်လာ၏။ ကျွန်တော်က ငါးမန်းများကို လှော်တက်ဖြင့် ခြောက်ထုတ်လိုက်ပြီး ကာဘိုနိုရီ၏အလောင်းကို ရေထဲပစ်ချလိုက်၏။

အံ့စရာ ဖြစ်ပါသည်။

ငါးမန်းဒါဇင်ပေါင်းများစွာ ရုတ်တရက်ပေါ်လာ၏။ မြုပ်သွားပြီဖြစ်သော ကာဘိုနိုရီ၏ အလောင်းမှာလည်း အဘယ်သို့ရေပေါ်ပြန်တက်သည်မပြောတတ်။ ပြန်ပေါ်လာ၏။ ထိုပေါ်လာချိန်၌ အိတ်လေးထပ်မှာလည်းပေါက်နေချေပြီ။ ကာဘိုနိုရီ၏ မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ လည်းမရှိတော့။ ငါးမန်းစားလိုက်လေပြီ။ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့တွင်ပင် ကိုယ်တစ်ပိုင်း ရုတ်တရက်ပြတ်သွား၏။ ဗိုက်အတွင်းမှ မြင်မကောင်းသောအစိတ်အပိုင်းများ ထွက်လာ၏။

ကျွန်တော် ဆက်မကြည့်ရဲတော့။

ကြည့်လည်း မကြည့်ချင်တော့။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ပထမဆုံးသေပစ်လိုက်ချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။

“ပြန်စို့. ပြန်စို့. မြန်မြန် ပြန်ကြစို့”

ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူပါလာသော ဝါဒါမှာလဲ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် အလွန် တုန်လှုပ်နေသည်။

ကမ်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီ။

ကျွန်တော် လာလမ်းအတိုင်း အဆောင်ရှိရာသို့ပြန်လျှောက်လာ၏။ လမ်းတစ်ဝက် တွင် ကျွန်တော် ခေတ္တထိုင်ချလိုက်၏။ ထိုနေရာမှာ တစ်ခါက ကျွန်တော့်ကျွဲဘူးတပ်နှင့် ဒေါ်လတန်တို့ပြိုင်စေ့ခဲ့သောသတ်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသော နေရာဖြစ်၏။

ကာဘိုနိုရီအားသတ်သူကို လက်စားချေရဦးမည်။ အဘယ်သို့ချေမည်နည်း။ အချိန်တော့ ခေတ္တသည်းခံပြီးစောင့်သင့်သေးသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ မစောင့်၍မဖြစ်။ လူသတ်သမားသည် ယခု သူ့အလှည့်လာတော့မည်ဖြစ်၍ အမြဲသတိဝီရိယဖြင့် နေတော့မည်။ သူ သတိလစ်သည့်အချိန်ကိုစောင့်ရဦးမည်။

အဆောင် ပြန်ရောက်၏။

အဆောင်သေ့မဖွင့်သေးမီ အစောင့်ဝါဒါက ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ရှာပြီး ကိုယ်တွင်ဝှက်ထားသောစားကိုဆွဲထုတ်ကာသိမ်းလိုက်၏။ ဤသို့ တစ်ခါမျှ ဤကျွန်းပေါ်တွင် လုပ်သည်ကို မမြင်ဖူးပါ။

“ဟာ-ခင်ဗျား ကျွန်တော့်စားကိုသိမ်းလိုက်ရင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဘယ်လို လုပ်ကာကွယ်တော့မှာလဲ။ ကျွန်တော့်ကိုသေအောင် ခင်ဗျား လုပ်တာလား”

ဝါဒါက ဘာမျှပြန်မပြော။

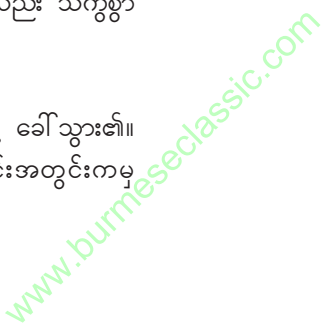
ကျွန်တော့်ကို အဆောင်ထဲ ပြန်ဝင်စေ၏။

အဆောင်တစ်ခုလုံး မှောင်နေ၏။

ခါတိုင်း မီးအိမ်သုံးခုရှိ၏။ ယနေ့ညတစ်ခုသာရှိ၏။ မည်သူ့ကိုမျှလည်း သဲကွဲစွာ မတွေ့ရ။

“ပါပီ. . လာလာ”

ဂရင်းဒက်က ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲပြီး ကျွန်တော်တို့အုတ်စုရုံရာသို့ ခေါ်သွား၏။ တစ်ခန်းလုံးတိတ်နေသည်။ အလွန်ကြီးသောပြဿနာတစ်ခု မိနစ်ပိုင်းအတွင်းကမှ

ဖြစ်ထားကြဟန်ရှိ၏။

“ငါ့ဓားတော့ အသိမ်းခံလိုက်ရပြီကွ”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒီညအတွက်တော့ မင်းသုံးစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“ကာဘိုနီရီကိုသတ်တဲ့ အာမေးနီးယန်းရော၊ သူ့လူတစ်ယောက်ရော သေသွားပြီ။

အလောင်းတွေသေးပေါက်တဲ့ အခန်းထဲမှာရှိတယ်”

“ဘယ်သူ သတ်တာလဲ”

“ငါ သတ်တာ”

“သူတို့ အဖွဲ့တွေရော”

“ဟိုဘက်နားမှာရှိတယ်။ သူတို့ခေါင်းဆောင်က မင်းနဲ့စကားပြောချင်တယ်တဲ့”

“မင်းဓား ငါ့ကိုခဏပေး”

ဂရင်းဒက် ထုတ်ပေး၏။

ကျွန်တော် ဓားကို အတွင်းဘက်သို့ဝှက်ကိုင်ပြီး ရန်သူအဖွဲ့ရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။ သူတို့ခေါင်းဆောင်မှာ ပအူလိုဆိုသူ ဖြစ်၏။

“ပအူလို. . မင်း ငါနဲ့ စကားပြောချင်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“တစ်ယောက်ချင်းလား။ အဖွဲ့ချင်းလား”

ပအူလိုတို့အုပ်စုမှာ စုထိုင်နေ၏။ လေးယောက်ဖြစ်၏။

“မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ”

ကျွန်တော့်ရဲဘော်များကလည်း ကျွန်တော့်နောက်မှလိုက်လာကြ၏။

“ပါပီလွန်. . မင်းလူလဲ တစ်ယောက်သေပြီ။ ငါ့လူလဲ နှစ်ယောက် သေပြီ။

ငါ့သဘောကတော့ ခုလောက်နဲ့ပဲတော်ပြီ။ မင်းတို့ဘက်ကရော ငါ့ဘက်ကရောထပ်ပြီး ကလဲ့စားချေကြတာမလုပ်တော့ဘဲ ရပ်ကြစေချင်တယ်”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ။

“ငါ့လူတွေနဲ့ငါတိုင်ပင်ဦးမယ်။ ဒီလိုလုပ်၊ ငါ့ဘက်ကစကားမပြန်ခင် အတွင်းမှာ မင်းတို့ဘက်ကလဲ တို့ကိုရန်မရှာနဲ့။ တို့လဲ မရှာဘူး။ မင်းလူတွေ မင်းနိုင်မလား”

“နိုင်တယ်”

ဂေါ်ဂနီက ရန်ပွဲကိုဆက်ချင်၏။ ဂျင်းကာစတယ်လီနှင့်ဂရေဗွန်က အဆုံးသတ်ချင်၏။ ဂရင်းဒက်က ဘာမျှမပြော။ ကြားနေ၏။

ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်လှဲလိုက်၏။

“ပါပီ. . မင်းအိပ်ချင်အိပ်၊ တို့ အလှည့်ကျကင်းစောင့်ကြမယ်”

ကျွန်တော် မျက်လုံးမှိတ်ပြီးအိပ်ရန်ကြိုးစား၏။ မရ။ လောလောဆယ် ရှင်းရမည့် ရန်ပွဲပြဿနာထက် ကာဘိုနီရီ၏အလောင်းကို ညနေက ငါးမန်းများ ဝါးမျိုကြပုံကို မျက်စိထဲမြင်နေ၏။ ဖျောက်ပစ်ရန် မည်သို့မျှ ကြိုးစား၍မရ။

ကံဆိုးရှာသည့် သူငယ်ချင်း ကာဘိုနီရီ။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲက ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ယခု ရန်ပွဲ ပြဿနာရှင်းပြီး သည်နှင့် လွယ်ရယ်ကျွန်းတွင်မနေတော့။ သရဲကျွန်းသို့ ပြောင်းခွင့်ရအောင်ကြိုးစားမည်။

သရဲကျွန်းနှင့်ကုန်းပိုင်းအကြား ပင်လယ်ခရီးမှာ မိုင် နှစ်ဆယ်မျှရှိ၏။ မိုင်နှစ်ဆယ်ခရီး ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်ရန်မှာ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ဖောင် လုပ်စရာမလို။ ဖြစ်သလို အုန်းသီးများကိုစုပြီး တစ်ကိုယ်ခံနိုင်အောင်လုပ်ကာ ဖြတ်ကူး၍ ဖြစ်နိုင်၏။

“ပါပီ. . မင်း အိမ်မပျော်သေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း. . .”

“ကော်ဖီသောက်ချင်လား။ ရော့. . ဒီမှာ ဖျော်ပြီးသားတွေရှိတယ်”

ကျွန်တော် လှဲနေရာမှထထိုင်ပြီး ကော်ဖီတစ်ကျိုက်သောက်လိုက်၏။ ဂေါ်ဂနီနှင့် ဂရင်းဒက်မှာ မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်နေသည်။

“ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ”

“မနက် တစ်နာရီထိုးသွားပြီ”

ကျွန်တော် ကော်ဖီတစ်ကျိုက် ထပ်သောက်လိုက်ပြန်၏။

“ကာဘိုနီရီအတွက် မင်း သိပ်စိတ်အထိခိုက်ခံမနေနဲ့ကွာ။ အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစား။ တို့ရှင်းရမှာတွေ ရှိသေးတယ်”

ဂရင်းဒက်က ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်၏။

“ငါ သူ့အတွက် စိတ်ထိခိုက်တာထက် ဒီညနေ သူ့အသုဘမှာ ငါးမန်းတွေ သူ့ကိုပိုင်းစားတာကိုမြင်ခဲ့ပြီး မျက်စိထဲက ဖျောက်မရဖြစ်နေတာ။ ငါ အံ့ဩလို့မဆုံးဘူး။ ကွာ။ အလေးချည်ပြီး ပစ်ချလိုက်တဲ့အလောင်းကို သူတို့ရအောင် လိုက်ကိုက်စားနိုင်ကြတာ”

“တော်ပြီ သူငယ်ချင်း၊ ဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့။ မင်းဘာတွေမြင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါစဉ်းစားလို့ရတယ်။ ငါ ဘာမှ ပြန်မကြားချင်ဘူး”

“မင်း ဟိုကောင်တွေကို ဘယ်လိုသတ်လိုက်တာလဲ”

“မီးအိမ်တွေရိုက်ခဲ့ပြီး အခန်းအမှောင်ကျသွားတုန်းမှာသတ်တာ။ မင်း ပြန်မလာခင် တမင်သတ်တာပဲ။ ဒီပြဿနာမှာ မင်ကို မရှုပ်စေချင်လို့”

“ကျေးဇူးပဲ ဂရင်းဒက်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ ချပြဿနာက ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်ပစ်လိုက် သင့်ပြီထင်တယ်”

“ငါ့သဘောလဲ ဒီလိုပဲ”

မနက်ငါးနာရီခွဲတွင် အကျဉ်းသားအဆောင်မျိုးက အစောင့်ဝါဒါကို လှမ်းသတင်း ပို့၏။

“ဝါဒါ သေးပေါက်ခန်းထဲမှာ အလောင်းနှစ်လောင်း တွေ့တယ်”

အကျဉ်းသားအဆောင်မျိုးမှာ အသက်ကြီးလှလေပြီ။ ခုနစ်ဆယ်ကျော် ခန့် ရှိ၏။ နားလည်း ကောင်းစွာ မကြား။

“ကျုပ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အသက်ပြန်သွင်းပေးရမလား”

“ကျွန်တော် တွေ့တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားကို သတင်းပို့တာပါ”

“ခွချိန်ကြီးတော့ ကျုပ်လဲ ဝင်မကြည့်နိုင်သေးဘူး။ မနက်တန်းစီချိန် ရောက်မှ သတင်းဆက်ပို့ပေးမယ်။ အလောင်းတွေရှိတဲ့သေးပေါက်ခန်းထဲ ဘယ်သူမှ မဝင်စေနဲ့”

“ဟာ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်မဝင်နဲ့တားလို့ဖြစ်မလဲ။ အားလုံး သေးပေါက်ချင်နေကြ တဲ့အချိန်”

“အင်း ဟုတ်သားပဲ။ နေဦး၊ တပ်ကြပ်ကြီးကို ကျွန်တော် သွားပြောပြလိုက်ဦးမယ်”

တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်း တပ်ကြပ်ကြီး ရောက်လာ၏။

“သေနေတဲ့ကောင်တွေ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်မသိဘူး။ မျက်နှာတွေ မကြည့်ခဲ့ရသေးဘူး”

“အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျား အသက်ကြီးလှပြီ။ ဉာဏ်တစ်လက်မလောက်မှ မရှိဘူး။ ကျုပ် ဒီကမကြည့်ဘဲပြောလိုက်မယ်။ အဲဒီနှစ်ကောင်ထဲက တစ်ကောင်က ဟို အာမေးနီးယန်း ဖြစ်ရမယ်”

မနက်ဖြန် တန်းစီချိန်တွင် ထောင်ပိုင်ရောက်လာ၏။ အကျဉ်းသားတိုင်း ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ခိုင်းပြီး လက်နက်များရှာ၏။ ဘာမျှမတွေ့။

“ဒေါက်တာ. . ဒီအလောင်းနှစ်ခုဟာ သေနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ထောင်ပိုင်က ဆရာဝန်ကို မေးလိုက်၏။

“ရှစ်နာရီနဲ့ ဆယ်နာရီအတွင်းလောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အကျဉ်းသား အဆောင်မှူး၊ ဒီအလောင်းနှစ်လောင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နာရီ ဆယ်နာရီလောက်ကတည်းက ခင်ဗျားတို့အခန်းထဲမှာရှိနေတာကို တစ်ညလုံး ခင်ဗျား လုံးဝ မသိဘူးလား”

“မသိဘူး”

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကျုပ် အိပ်နေတယ်”

“ဘာသံလေးမှကော မကြားလိုက်ဘူးလား”

“မကြားဘူး။ ကျုပ်က အသက်ခုနစ်ဆယ်ရှိနေပြီ။ တစ်ကျွန်းရောက်နေတာပဲ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ရှိပြီ။ ကျုပ်က လူအို၊ နားလဲ ကောင်းကောင်းမကြားဘူး။ မျက်စိလဲ မှန်တယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိပ်ချိန်များများရမှ နောက်တစ်နေ့ အလုပ်လုပ်နိုင်တာမို့ မိုးချုပ်တာနဲ့အိပ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် ဘာမှလဲ မကြားဘူး။ ဘာမှလဲ မမြင်ဘူး”

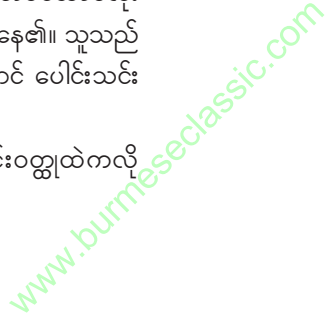
“ကိုင်း. . မင်းတို့ကျန်တဲ့အကောင်တွေထဲကကော လူသတ်သမားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သဲလွန်စပေးနိုင်တဲ့လူရှိသေးလား။ ငါ ရဲရဲကြီး တာဝန်ယူတယ်။ သဲလွန်စပေးနိုင်တဲ့လူကို ကျွန်းဒဏ်က ချမ်းသာခွင့်ရအောင် ငါလုပ်ပေးမယ်။ ပြော. . ကိုယ်သိတာ မြင်တာ ရဲရဲ ပြောကြ”

မည်သူ့အသံမျှ ပေါ်မလာ။

ထောင်ပိုင်ကြီး ဘာမျှဆက်မမေးတော့။ အလောင်းများကိုသာ ရေခဲတိုက်သို့ ပို့ခိုင်းလိုက်၏။

ထောင်ပိုင် စစ်ဆေးမှုပြုလုပ်ပြီးနောက် အကျဉ်းသားအားလုံး အဆောင် အပြင် ထွက်ကြ၏။ အဆောင်အတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုမှ လူငါးယောက်၊ ပအူလိုတို့အုပ်စုမှ လေးယောက်နှင့် အကျဉ်းသားအဆောင်မှူးအဘိုးကြီးတို့သာ ကျန်၏။ အဘိုးကြီးမှာ အလွန် ဗလကောင်းပြီး အရပ်လည်းအလွန်မြင့်သူဖြစ်၏။ မနေ့က လူသတ်ပွဲမှ တစ်ဆောင်လုံး ပေကျံနေသောသွေးများကို သူရှင်းလင်းနေရ၏။ ပါးစပ်မှလည်း အမျိုးမျိုးဆဲနေ၏။ သူသည် အလွန်သဘောကောင်းသူဖြစ်၏။ အကျဉ်းသားအားလုံးနှင့်လည်းတည့်အောင် ပေါင်းသင်း တတ်သူဖြစ်၏။

“မင်းတို့နှစ်ဖွဲ့က အခန်းထဲဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ သူရဲကောင်းဝတ္ထုထဲကလို

အုပ်စုလိုက် ချကြဦးမလို့လား”

“မချပါဘူး။ ဒီနေ့တော့မချသေးပါဘူး။ နောက်တော့သာမပြောနိုင်ဘူး”

ဂေါ်ဂနီက ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ပအူလို့ . . မင်းကို ငါတစ်ခု မေးချင်တယ်”

ပအူလိုက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ဘာမျှပြန်မပြော။

“မင်းကောင် အာမေးနီးယန်းက ငါတို့ ကာဘိုနိုရီကို သတ်ဖို့ကြံနေတာကို မင်း ကြိုသိသလား”

“မင်း ဘာကိုသိချင်လို့ မေးတာလဲ”

“လူတစ်ယောက် ရေချိုးခန်းထဲမှာ မျက်နှာဆပ်ပြာတိုက်နေတုန်း အလစ် ဓားနဲ့ ဝင်ထိုးပြီး သတ်တဲ့နည်းဟာ သတ္တိမရှိတဲ့ကောင်တွေလုပ်တဲ့နည်း။ မင်းတို့ အုပ်စုအနေနဲ့ ဒါမျိုးကို သဘောတူလိမ့်မယ် မထင်လို့ ငါမေးကြည့်တာ”

“ငါ ကျိန်ပြီးပြောပါတယ်။ ဒီကောင်သတ်မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ ငါလုံးဝ ကြို မသိဘူး။ သတ်ပြီးမှသိတာ။ ဒီလိုသတ်တဲ့နည်းကိုလဲ မကြိုက်ဘူး။ ခု ဒီကောင်ကို မင်းတို့ လာသတ် သွားလို့။ မင်းတို့ လာမသတ်လဲ ငါ့ဟာငါ သတ်တော့မလို့ စိတ်ကူးနေတာ”

“ဒါဆိုရင်လဲ ပြီးတာပဲ။ တို့အုပ်စုချင်း မုန်းနေစရာ ဆက်ရန်စောင် နေစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိတော့ပါဘူး”

ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။ ရန်ပွဲ ပြီးသွားလေပြီ။

ညနေခြောက်နာရီထိုးလျှင် မနေ့ညကကဲ့သို့ပင် အသုဘပို့လှေထွက်သည့် ခေါင်းလောင်းထိုးသံကြားရပြန်၏။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ၌ ချက်ချင်း မနေ့က မြင်ခဲ့သော ကာဘိုနိုရီ၏အလောင်းကို ဝိုင်းမျိုကြသော ငါးမန်းများကို မြင်လာမိပြန်၏။ ယနေ့မနက်က ဂရင်းဒက်သတ်ထားသည့် အလောင်းနှစ်လောင်းကို ဝါးမျိုကြဦးတော့မည်။ မနေ့က ကာဘိုနိုရီအသားကို ဝါးမျိုးထားသည့်ငါးမန်းတွေ ဒီနေ့ သူ့ရန်သူနှစ်ယောက်အသားကို ထပ်မံဝါးမျိုကြပါစေနဲ့။ မကောင်းပါ။ မှန်သည်။ တွေးကြည့်၍ လုံးဝမကောင်းပါ။ အသက်ရှင်နေစဉ်က ရန်သူများဖြစ်ခဲ့သူနှစ်ဦး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှအသားများမှာသေပြီး နောက်တစ်နေ့၌ ငါးမန်းတစ်ကောင်တည်း၏ ဗိုက်ထဲတွင် သွားအတူစုနေကြသည်ဟုဆိုလျှင် သင့်တော်ပါမည်လား။

ကျွန်တော် လွယ်ရယ်ကျွန်းမှ အမြန်ထွက်ခွာသွားတော့မည်။ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် လမ်းရှာပြီးသွားတော့မည်။ ညနေ အသုဘခေါင်းလောင်းသံကြားတိုင်း ကာဘိုနိုရီ အလောင်းကြီးနှင့် ငါးမန်းအုပ်ကြီးကို ဘယ်သို့မျှ ပြန်သတိမရဘဲ နေနိုင်တော့မည်မဟုတ်။

အခန်း (၂၈)

အရှူးထောင်မှ ထွက်ပြေးခြင်း

တစ်နေ့ အိတလီအကျဉ်းသား ဆာဗီဒီယားနှင့်ကျွန်တော် စကားလက်ဆုံကျ၏။ ဆာဗီဒီယားမှာ အလွန်သတ္တိကောင်းသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ သင်္ဘောတစ်စီးတည်း တွင် အတူစီးပြီး တစ်ကျွန်းအတူရောက်လာသူဖြစ်၏။

“ပါပီလွန်၊ မင်း ဒီတစ်ကျွန်းက လက်တွေ့ပြေးလို့ဖြစ်နိုင်မယ့်နည်းလေး လမ်းလေး များ မြင်ထားတွေ့ထားတာ မရှိဘူးလား”

“လောလောဆယ်တော့ ဘာမှမြင်ထားတာမရှိသေးဘူး။ ငါ နေ့ရှိသရွေ့ အမျိုးမျိုး တွက်ကြည့်၊ စဉ်းစားကြည့်နေတာပဲ။ စစ်ကလဲ ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား။ ခုအချိန်ပြေးရင် လွတ်ရင်ကောင်းရဲ့။ မလွတ်ရင် ရမယ့်ပြစ်ဒဏ်က မလွယ်ဘူးကွ”

“ပြေးတယ်ဆိုကတည်းက အသက်စွန့်ဖို့လို့ပြေးတာပဲကွာ။ ပြန်မိလို့ သတ်ချင်ကြ လဲသတ်ပေါ့။ လူဟာသေမျိုးပဲ။ ငါစိတ်ကူးထားတဲ့လမ်းတစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ဘာလမ်းလဲ”

“ငါ အရှူးထောင်ကို အကူဆေးမှူးအကျဉ်းသားအနေနဲ့ပြောင်းခွင့်ရဖို့ လျှောက်ထား တယ်။ အဲဒီ အရှူးထောင်ဆေးခန်းမှာ စည်ပိုင်းကြီးနှစ်လုံးရှိတယ်။ တစ်လုံးက သံလွင်ဆီ ထည့်တဲ့စည်၊ တစ်လုံးက ရှာလကာရည်ထည့်တဲ့စည်၊ အဲဒီ စည်နှစ်လုံးကို ညဘက်ခိုးထုတ်ပြီး ဖောင်လုပ်ရင် ချက်ချင်းဖောင်ဖြစ်သွားမယ်။ အဲဒီဖောင်စီးပြီးပြေးရင် ဖြစ်နိုင်မယ်လို့ ငါထင်တယ်”

ကျွန်တော် သူ့စိတ်ကူးကို ချက်ချင်း သဘောကျသွား၏။

“ငါလဲ အကူအကျဉ်းသားဆေးမှူးအလုပ် မင်းလိုပဲလျှောက်ပြီး လိုက်ခဲ့လို့ မရဘူးလား”

“မင်းကိုတော့ ဒီအလုပ်မျိုးဘယ်ပေးလုပ်မှာလဲကွာ။ အရှူးထောင်မှာက အစောင့် ဝါဒါနည်းနည်းလေးရှိတာ။ မင်းလို နာမည်ကြီးအကျဉ်းသားကို ဘယ်တော့မှ ဒီလိုနေရာမျိုး

အလုပ်သွားပေးလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ငါဘယ်လိုလိုက်လာနိုင်မယ့်နည်း ရှိသေးလဲ”

“တစ်လမ်းပဲရှိတယ်။ မင်း ရူးပုံဟန်ဆောင်ပြီး အရူးထောင်ကို အရူးလူနာ အနေနဲ့လာခဲ့ပေါ့”

“ဟာ. . ဒါက ပြောဖို့သာလွယ်တာ။ လက်တွေ့လာဖို့မလွယ်ဘူးကွ။ ပထမဆုံး ဆရာဝန်အနေနဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို စိတ်မနှံ့တဲ့လူလို့ သတ်မှတ်ပေးဖို့ဆိုတာ အင်မတန်စဉ်းစားတယ်။ ဘယ်တော့မှ လွယ်လွယ်နဲ့မသတ်မှတ်ပေးဘူး။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ။ လူတစ်ယောက်ကို အရူးလို့သတ်မှတ်ပေးလိုက်တာနဲ့ ဒီလူက လူပဲသတ်သတ်၊ ထွက်ပဲပြေးပြေး ဘာမှ ဥပဒေအရ အရေးယူလို့ မရတော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ငါလဲသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းလိုက်လာနိုင်တဲ့ နည်းကလဲ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတော့ မင်း ကြိုးစားကြည့်ပေါ့”

ကျွန်တော် ထိုနေ့မှစ၍ အရူးအဖြစ်ဟန်ဆောင်ရန်ပြင်ဆင်မှုအမျိုးမျိုးကိုလုပ်၏။ ပထမဆုံး ထောင်စာကြည့်တိုက်၌ အရူးရောဂါစာအုပ်များလိုက်ရှာ၏။ ဘာစာအုပ်မျှရှာမရ။ နောက်ဆုံး အရူးရောဂါနှင့်ပတ်သက်၍ ထင်ရှားသော လက္ခဏာအချက်အလက်များကို အတွေ့အကြုံရှိသူများထံမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း စုဆောင်းရ၏။

အရူးရောဂါရှိသူများ၌ ထင်ရှားသောလက္ခဏာ သုံးရပ်တွေ့ရ၏။

(၁) အရူးရောဂါရှိသူတိုင်းမှာ ခေါင်းအနောက်ဘက်၌ ကိုက်ခဲသည့် ဝေဒနာရှိတတ်၏။

(၂) သူတို့နားထဲ၌ တူထူနေသံမျိုးကို မကြာခဏကြားနေတတ်၏။

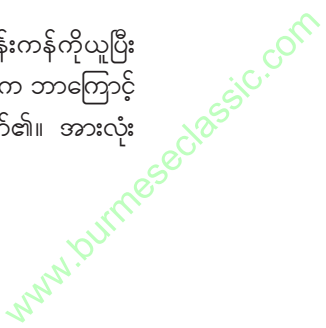
(၃) သူတို့ တစ်နေရာတည်း၌ ဘယ်သောအခါမျှငြိမ်ပြီးနေ၍မရ၊ ဂနာ မငြိမ်သလို အမြဲ လှုပ်ရှားနေတတ်၏။

ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဤရောဂါလက္ခဏာများ ကျွန်တော့်တွင်ဖြစ်နေပြီ ဟု ဆရာဝန်ကိုသွားပြောပြီး ရူးချင်နေပြီဟုပြောလျှင် သူလက်ခံမည်လား။ မထင်။ တွေးကြည့် သည်။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးမှာ မိမိကိုယ်တိုင် ဆရာဝန်ကို သွားပြောသည်ထက် ဘေးပတ်ဝန်းကျင် မှမနေနိုင်၍ ဆရာဝန်ကိုသွားပြောကြလျှင် ပိုယူတ္တိရှိ၏။ ပိုသံသယကင်းစရာရှိ၏။ လက်တွေ့ ဖြစ်နိုင်၏။

ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံးသုံးရက်တိတိ လုံးဝမအိပ်ဘဲ အဆောင်အတွင်း၌ ထလိုက်ထိုင်လိုက် လမ်းလျှောက်လိုက်လုပ်နေ၏။ မျက်နှာလည်း မသစ်တော့။ မုတ်ဆိတ်လည်း မရိတ်တော့။

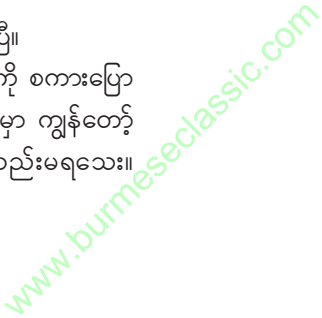
လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကျွန်တော့်ဘေးမှအကျဉ်းသားကို ကျွန်တော့် ခေါင်းအုံးအောက်၌သိမ်းထားသည့်မရှိသော ဓာတ်ပုံများပျောက်သွားသည်ဟုပြောလိုက်၏။ ထိုအကျဉ်းသားလည်း ကျွန်တော့်အမူအရာများကိုကြည့် ပြီး လန့်ဟန်ရှိ၏။ အိပ်ရာနေရာ ပြောင်းသွား၏။

ထိုနေ့မနက်တွင် ဆန်ပြုတ်လာပို့၏။ ကျွန်တော်က ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကိုယူပြီး တစ်ဆောင်လုံးရှေ့တွင် သေးပေါက်ထည့်လိုက်၏။ အကျဉ်းသားအဆောင်မျိုးက ဘာကြောင့် လုပ်တာလဲဟုမေးလျှင် ဆားပေါ့နေသဖြင့် ဆားဖြည့်ပေးသည်ဟုပြောလိုက်၏။ အားလုံး အံ့သြနေကြသည်။ ဘယ်သူမျှလည်း ဘာမျှ မပြောရဲ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တွေ့၏။
 ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ကို တွေ့သည်နှင့် . . .
 “ဒေါက်တာ . . . ခင်ဗျား ဒီနေ့နေကောင်းသွားပြီလား။ နေမကောင်းဘူးဆို”
 ဆရာဝန်က ကြောင်သွား၏။
 “ပါပီလွန် . . . မင်း ဘာဖြစ်နေလဲ နေကောင်းရဲ့လား”
 “သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒေါင်ဒေါင်ကိုမြည်နေတာပဲ”
 “မင်းနာမည်ကို နေမကောင်းတဲ့စာရင်းထဲထည့်ထားပါလား”
 “မှားလို့ထည့်ထားတာနဲ့တူပါတယ်။ အကျဉ်းသားအဆောင်းမှူးကလဲ
 အူကြောင်ကြောင် ရူးများနေသလားမသိဘူး။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား နေမကောင်းဘူး
 ဆိုလို့လာကြည့်တာ။ ခင်ဗျား နေကောင်းတယ်ဆိုရင်လဲ ပြီးရော၊ ပြန်မယ်”
 ဆရာဝန်ကို ကျွန်တော်နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။
 “ဟ . . . ဟ . . . နေပါဦး ပါပီလွန်ရဲ့ မင်း ဒီဘက်ကိုကြည့်စမ်း”
 ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို သူ့မျက်နှာအား စူးစိုက်ကြည့်ခိုင်းပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
 ငယ်လေးတစ်ခုဖြင့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို စစ်ဆေး၏။
 “ဆရာကလဲဗျာ၊ ဒီလိုမီးလေးမျိုးနဲ့ မျက်လုံးထဲ ဟိုကောင်တွေရှာလို့ ဘာမြင်နိုင်
 မှာလဲဗျာ၊ ဒီကောင်တွေက ခင်ဗျားထက် အများကြီးလည်တယ်။ ခုလောက်ရှိ မျက်လုံး
 အနောက်ထဲ ဝင်ပုန်းကုန်ကြပြီ”
 မလှမ်းမကမ်းမှအစောင့်ဝါဒါမှာ ကျွန်တော့်ကိုအံ့သြစွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ မယုံရခက်
 ယုံရခက် ဖြစ်နေပုံရ၏။
 “အေးပါ . . . ငါသိပါတယ်။ ဒါထက် မင်း ငါဘာရှာလဲဆိုတာသိလား”
 “သိတာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးက ဟိုအမည်းစက်သုံးစက်ကိုလိုက်ရှာနေ
 တာမဟုတ်လား။ ခင်ဗျား လူကုတဲ့ဆရာဝန်လား။ တိရစ္ဆာန်ကုတဲ့ဆရာဝန်လား။ ခင်ဗျား
 ကြိုးစားမနေနဲ့။ သေတောင်မတွေ့ဘူး။ ဒီအမည်းစက်သုံးစက်က ကျွန်တော်မျက်စိမှိတ်
 ထားတဲ့အခါဆိုရင်ပေါ်လာပြီ။ စာဖတ်တဲ့အခါဆိုရင်ပေါ်လာပြီ။ သူတို့ကို သေသေချာချာ
 မြင်ဖူးချင်လို့ မှန်ရှေ့သွားပြီးကြည့်လိုက်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း မျက်လုံးနောက်ထဲကို
 ပြေးဝင်ပုန်းကြရောဗျ”
 “ကဲ . . . ဝါဒါကြီး၊ ဒီကောင့်ကို ဆေးရုံတင်ဖို့လုပ်တော့”
 ဆရာဝန်က ဘေးမှဝါဒါကို လှမ်း အမိန့်ပေးလိုက်၏။
 “ပါပီလွန် . . . မင်းကသာနေကောင်းတယ်လို့ပြောတယ်။ ငါကြည့်ရတာ မင်း
 သိပ်ပင်ပန်းနေတယ်ထင်တယ်။ ဆေးရုံခဏတက်နေပါလား။ ဟုတ်လား”
 “တက်ဆိုရင်လဲ တက်မယ်လေ။ ဆေးရုံနဲ့အဆောင်ရော ဘာထူးလို့လဲ။ အားလုံး
 ကျွန်းပေါ်မှာပဲ ရှိကြတာပဲ”
 ပထမတစ်ဆင့်တော့ အောင်ခဲ့ပြီ။
 နောက် နာရီဝက်အကြာတွင် ကျွန်တော်ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေလေပြီ။
 ဆရာဝန်က မနက်တိုင်း ကျွန်တော့်ကိုလာစစ်ဆေး၏။ ကျွန်တော့်ကို စကားပြော
 တိုင်း အမြဲချိုချိုသာသာနှင့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောပါသည်။ ဆရာဝန်မှာ ကျွန်တော့်
 ရောဂါအတွက် စိတ်ပူနေဟန်ရှိ၏။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူစိတ်ချပုံလည်းမရသေး။

တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော့်ကိုမေး၏။

“အိပ်လို့ကော ပျော်ရဲ့လား ပါပီလွန်”

“သိပ်ပျော်တာပေါ့ခင်ဗျား၊ အင်း. . ပြဿနာတစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော့် အခန်းခေါင်းရင်းတစ်ဖက်မှာ ရေပိုက်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီရေပိုက်က ရေတင်တဲ့အသံကို ညဆိုရင် ဘတ်ဘတ်,ဘတ်ဘတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ခေါင်းအနောက်မှာ အမြဲလာရိုက်နေတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဒီအသံကို ကျွန်တော် လုံးလုံးသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်ကို အခန်းပြောင်းပေးလို့မရဘူးလား”

ဆရာဝန်က ကျွန်တော်မကြားအောင် ဆေးရုံတာဝန်ကျပါဒါကို ကျွန်တော့် အခန်းတစ်ဖက်၌ ရေပိုက် တကယ် ရှိမရှိကိုမေး၏။ ဝါဒါကခေါင်းခါပြ၏။

“မင်း ဘယ်အခန်းကို ပြောင်းချင်သလဲ”

“ဒီရေပိုက်နဲ့ ဝေးတဲ့ အခန်းတစ်ခုခုကိုပေါ့”

ကျွန်တော့်ခုတ်ရုံရာသို့ ကျွန်တော့်ကိုပြန်ပို့၏။ စိတ်ဝေဒနာရှိသည့် လူနာကို ဆေးရုံ၌ အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုဖြင့်သီးသန့်ထား၏။ ဆရာဝန်အပါအဝင် အခြား တာဝန်ကျ ဝါဒါများကလည်း ကျွန်တော်မသိအောင် အပြင်မှ လာချောင်းကြည့်နေတတ်၏။ ကျွန်တော် သည် ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ခေါင်းအုံးပေါ်၌ ထားမအိပ်၊ ခေါင်းအုံးကို ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်၌ ထားအိပ်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို မေးပြန်၏။

“ပါပီလွန်. . မင်းဆီ ငါပို့ထားတဲ့မဂ္ဂဇင်းတွေဖတ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖတ်လို့မရပါဘူးဗျာ၊ ခု ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ခြင်္သေ့လာအသိုက်ဖွဲ့နေကြတယ်။ ကျွန်တော် မနေ့ညက တစ်ညလုံး ဒီခြင်္သေ့နားထဲကပြန်ကလော်ထုတ်ရတာနဲ့ အချိန်ကုန် တယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်နားထဲရေလောင်းထည့်ပေးပြီး ဒီ ခြင်္သေ့ ရေနစ်သေကုန်အောင် လုပ်ပေးလို့မရဘူးလား”

နောက်တစ်နေ့တွင် ကာတယ် ကျွန်တော့်ကို ဘရိမိုက်ထိုးဆေး လာထိုးပေးစဉ် တခြားလူမကြားအောင် တိုးတိုးပြောသွား၏။

“ပါပီလွန်. . မင်း အရူးထောင်ကိုပြောင်းချင်ရင် ခုလို ယဉ်ယဉ်လေး ရူးပုံ ဟန်ဆောင်လို့မရဘူး။ တခြားလူတွေကိုသတ်မယ်ပုတ်တယ်ဆိုပြီး နည်းနည်း ကြမ်းပြမှ ဆရာဝန်က တခြားလူတွေကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်တယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲ ထင်လာမှ မြန်မြန်ပို့ ပေးမှာ”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင်ဖြစ်၏။ ဆရာဝန်က မနက် အစစ်ဆေးလာစဉ် ကျွန်တော့်ကို ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်၏။

“ပါပီလွန်. . . နေကောင်းရဲ့လား”

“ဘာ. . နေကောင်းလား ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော် နေမကောင်းတာကို မသိဘူးလား။ နေမကောင်းလို့ပဲ ခင်ဗျားဆေးရုံကိုတင်ထားတယ်မဟုတ်လား။ ခု ကျွန်တော့် ကို နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး ခင်ဗျားတို့ဆေးရုံလဲတင်ထားသေးတယ်။ နောက်ပြီး ဝိုင်းလဲ ညှဉ်းဆဲနေကြသေးတယ်”

“ဝိုင်းညှဉ်းဆဲနေကြတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီမှာ ဒေါက်တာ၊ ခင်ဗျား ဒေါက်တာအာရွန်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို

ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

“အဲဒီလူက အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်တဲ့လူနာကိုကုဖို့ လျှပ်စစ်အသံလှိုင်းကို တီထွင်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဲဒီလျှပ်စစ်အသံလှိုင်းစက်တစ်လုံးကို ကေဂျွန်ကျွန်းဆေးရုံပေါ်ကနေပြီး ကျုပ် ရန်သူတွေက ခိုးခဲ့တယ်။ ခုညဘက် ကျွန်တော်အိပ်ပြီဆိုရင် ဒီစက်ကို သူတို့ တိတ်တိတ်ဖွင့်ကြပြီ။ လျှပ်စစ်လှိုင်းတွေက ကျုပ်အိပ်နေတုန်း ကျုပ် ဗိုက်နဲ့ဖင်ကို လာလာပြီးထိနေတော့ ကျုပ် ဓာတ်လိုက်ပြီး အိပ်နေရာက ခြောက်လက်မလောက် မြောက်မြောက်တက်သွားတယ်။ သိမယ်၊ အားလုံးသိမယ်။ ဒီမယ် ဒေါက်တာ ခင်ဗျားအမြန်ဆုံးသွားပြီး ကျုပ် ရန်သူတွေကို ဒီစက်ရပ်ပစ်ဖို့ သွားပြောပေး။ ဒီကောင်တွေမရပ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်မိတဲ့ အကောင်တော့ မသက်သာဘူး။ တစ်ပိုင်းတစ်စစဖြစ်အောင် ကျုပ် နှပ်နှပ်စဉ်းပစ်မယ်”

ထိုနေ့မှစပြီး ဆရာဝန်က ဝါဒါအစောင့်များကို ကျွန်တော့်အရှေ့၌ အထူးသတိထား သွားလာကြရန်နှင့် ကျွန်တော့်ကို အရူးထောင်သို့ အမြန်ဆုံး ပြောင်းပေးရန် စီစဉ်ရတော့၏။

အရူးထောင်သို့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကာတယ်နှင့်ဝါဒါတစ်ယောက် ခြံရံပြီး လိုက်ပို့၏။ ကာတယ်က ဝါဒါရှေ့တွင်. . .

“ပါပီလွန်၊ တို့ အရူးထောင်ဘက်မှာ ရိက္ခာသွားထုတ်စရာရှိလို့ မင်း အပျင်းပြေ လမ်းလျှောက်လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ကောင်းသားပဲ”

ကျွန်တော်လိုက်သွား၏။ အရူးထောင်ရောက်သောအခါ၌ ကာတယ် ကပင်. . .

“ပါပီလွန်. . မင်းကို လျှပ်စစ်လှိုင်းတွေလွှတ်ပြီးနှောင့်ယှက်နေကြတဲ့ မင်းရန်သူ တွေနဲ့ ဝေးနေအောင် ဒီထောင်မှာ ခဏနေခဲ့ပါလား”

“ငါက ရူးမှမရူးဘဲ၊ အာဏာပိုင်တွေက လက်ခံပါ့မလားကွ”

“ဒီအတွက် မပူနဲ့ ငါကြံပေးမယ်”

ကျွန်တော် အရူးထောင် ရောက်သွားလေပြီ။

အရူးထောင်၌နေထိုင်ရသည်မှာ လုံးဝမသက်သာ။ အန္တရာယ်လည်း အလွန်ကြီး၏။ အရူးထောင်အပို့ခံရသည့် အကျဉ်းသားတိုင်းကို လုံးဝအဝတ်အစားပေးမဝတ်။ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့်ထား၏။ မနက်တိုင်း အခန်းများသန့်ရှင်းရေးလုပ်စဉ် ကိုယ့်အကျဉ်းခန်း အသီးသီးမှထွက်စေ၍ နေပူစာစုလှုံပေး၏။ လူများမှာ စိတ်မနှံ့ကြသဖြင့် မည်သူ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးမည်ကို အမြဲလန့်နေရ၏။

ယနေ့မနက် ကျွန်တော့်ဘေးတွင်လာထိုင်သူမှာ ဖူးချက်ဖြစ်၏။ ဖူးချက်မှာ တစ်ကျွန်းအပို့ခံရစဉ်က အကောင်းဖြစ်၏။ တစ်နေ့ သူ့အမေက သူတစ်ကျွန်း၌ လိုလျှင် သုံးနိုင်ရန် အိမ်ရောင်းပြီး ဖရန့်ငွေတစ်သောင်းငါးထောင်ကို ဝါဒါ တစ်ယောက်မှ တစ်ဆင့် ပို့ပေး၏။ ဝါဒါကိုပို့ပေးခ ဖရန့်ငါးထောင်ပေးရ၏။ ဝါဒါက ဖူးချက်ကို တစ်ပြားမျှမပေးဘဲ ငွေအားလုံး သူ့လက်ထဲရောက်သည်နှင့် တခြား ကျွန်းတစ်ခုကို ငွေထုပ်ပိုက်၍ ပြောင်းပြေး သွား၏။ ဤအကြောင်း ဖူးချက် ပြန်သိသောအခါ အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရူးသွား၏။ သူသည် ဝါဒါများကိုတွေ့တိုင်း သူ့ငွေခိုးပြေးသူဟုထင်ပြီး ရန်ရှာလေ့ ရှိ၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော် သူ့ကို စကားစပြောလိုက်၏။

“ငါဘယ်သူလဲဟုတ်လား။ ဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့မေးခွန်းပဲ။ ငါ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ မင်းမေးစရာမလိုဘူး။ ဟောဒီမှာ ငါ့ရဲ့ ဒီဟာနှစ်ခုကိုမြင်ကတည်းက ငါ ယောက်ျား တစ်ယောက် ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား။ ဒါမရှိရင် ငါမိန်းမဖြစ်နေမှာပေါ့။ မင်းနာမည်ကတော့ ပါပီလွန် မဟုတ်လား။ ပါပီလွန်ဆိုတာ မင်းဟာ လိပ်ပြာလေးပေါ့။ အင်း. . လိပ်ပြာလဲဆိုသေး၊ မင်းမှာအတောင်လဲမရှိပါလား။ အတောင်ရှိရင်လဲ ကောင်းသားနော်။ ဒီကျွန်းက မင်းလေထဲ ပျံတက်ပြီးပြေးသွားရုံရှိတာပဲ”

ကျွန်တော် သူ့ကို မည်သို့စကားဆက်ပြောရမည် မသိတော့။

“ဪ. . မင်းကို ငါ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ မင်း ဘယ်သူမှ သွားမပြော နဲ့နော်။ ငါ မနေ့ညက လူနှစ်ယောက်ကိုကြီးဆွဲချပြီးသတ်ခဲ့တယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးက ဝါဒါတွေ၊ ဒီကောင်တွေပေါ့ကွ ငါ့အမေအိမ်ခိုးတယ်ဆိုတာ”

နောက် ရုတ်တရက် သူ့စကားသူဖြတ်ပြီး ကျွန်တော့်အနီးမှ တခြား ထထွက် သွား၏။

ကျွန်တော်နှင့်ပထမဆုံးပြဿနာတွေ့ရသည့်အရူးအကျဉ်းသားမှာ “အိုင်ဗင်ဟိုး” ဆိုသူဖြစ်၏။ သူ့နာမည်အမှန်ကို ကျွန်တော်မသိ။ ဤအရူးက သူ့ ကိုယ်သူ အိုင်ဗင်ဟိုးဟု ထင်နေ၏။ ဗလကောင်းကောင်း၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ လူတစ်ယောက်ကို အသာ လေး ကိုင်ပေါက်ပစ်နိုင်သည့်ခွန်အားဗလမျိုး ရှိ၏။

ထမင်းစားချိန်တိုင်း သူ ကျွန်တော့်အနီး၌လာစား၏။ အရူးထောင်တွင် တစ်ပတ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ခန့် ပဲနီလေးဟင်းချိုကျွေးတတ်၏။ ပဲနီလေးဟင်းချိုမှာ ပူလွန်းသဖြင့် မိမိအရှေ့လာချလျှင် ချက်ချင်းစား၍မရ။ သုံးမိနစ်ခန့် အေးအောင်စောင့်ပြီးမှ ကိုင်၍ စား၍ရ၏။ အိုင်ဗင်ဟိုးမှာ ပဲနီလေးဟင်းချိုလာချပေးသည်နှင့် ဘယ်သို့များ သူ့အပူဒဏ်ခံနိုင် သည်မသိပါ။ ပထမ သူ့ဟင်းချိုပန်းကန်ကိုယူပြီး မော့ချလိုက်၏။ နောက် ကျွန်တော့်ဟင်းချို ပန်းကန်ကိုယူပြီး မော့ချလိုက်ပြန်၏။ ကျွန်တော်မစားရ။ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်လာသောအခါ၌ ကျွန်တော်စိတ်မရှည်တော့။ အနီးမှမြေခွက်တစ်ခုကိုယူပြီး သူ့ခေါင်းအလယ်တည့်တည့် ကိုရိုက်ချလိုက်၏။ အိုင်ဗင်ဟိုး ခေါင်းတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်းနီပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်အော်၍ လဲကျသွား၏။ ထိုနေ့မှစပြီး အိုင်ဗင်ဟိုးနှင့်ကျွန်တော့်ကို ထမင်းစားခန်းတစ်ခုတည်းတွင် မကျွေးတော့ပါ။

ဆာဗီဒီးယားနှင့် အရူးထောင်ရောက်ပြီးသုံးရက်မြောက်သည့်နေ့မှစ၍ ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်ရ၏။ ဆာဗီဒီးယားမှာ ကျွန်တော်မရောက်လာမီအတွင်း၌ပင် ထွက်ပြေးမှု အတွက်ပြင်ဆင်မှုများကို တော်တော်လေးခရီးရောက်အောင်လုပ်ပြီးလေပြီ။ သူ့တွင် စည်ပိုင်း နှစ်လုံးရှိသောအခန်း၏သော့တူကို အသင့်ရထားလေပြီ။

အရူးထောင်မှာ ကျွန်တော်ကြိုသတင်းရထားသကဲ့သို့ပင် အစောင့်အရှောက် အလွန်နည်းလှ၏။ အစောင့်ကျသောဝါဒါများကလည်း ညဘက်တွင် ဘယ်အခါမျှ စနစ်တကျ ကင်းလှည့်ခြင်းမရှိ။ အိပ်နေကြသည်သာများ၏။ အကျဉ်းသား အားလုံးမှာ အရူးများသာ ဖြစ်၍ မည်သူထွက်ပြေးရန် ကြံနိုင်ကြမည်နည်း။

ဆာဗီဒီးယားက ဖောင်လုပ်မည့်စည်ပိုင်းနှစ်လုံးကိုပူးချည်ရန်အတွက် ဝါယာကြိုး ကောင်းကောင်းများကိုရရန် သူ့ကြံနေသည်ဟုပြောပြ၏။ ကျွန်တော်က ဝါယာကြိုးမှာ

သံပါသဖြင့် ပင်လယ်ရေတွင်စိတ်မချရ၊ ရိုးရိုးအဝတ်ကြီးကို အားထားရှာရန် အကြံပေး၏။

တစ်နေ့ ဆေးမှူးဝါဒါက ကျွန်တော့်ကို ဗရိမိုက်ထိုးဆေးတစ်လုံးထိုးပေးပြီး ရေချိုးခန့်သို့ခေါ်သွား၍ ရေနွေးပူဖြင့်ရေချိုးစေ၏။ အရူးများမှာ ရေချိုးလျှင်လည်း ကောင်းကောင်းခံသူများမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ရေချိုးမည့်အရူးကို ပထမ ရေချိုးစည်ထဲ ဝင်ခိုင်းပြီး လက်များကိုမလှုပ်သာအောင် သားရေကြီးတစ်ခုဖြင့်တုပ်၏။ နောက် စည်မှ ခေါင်းတစ်လုံးကိုသာပေါ်နေစေပြီး ပတ္တမြားအဝတ်ဖြင့် စည်ကို ဖုံးလိုက်၏။ အဝတ်ကိုလည်း ဖရိုဖရဲမဖြစ်စေရန် ခါးပတ်ကွင်းလေးများ စနစ်တကျ တပ်ပြီးချည်ထားသေး၏။ ထို့ကြောင့် ရေချိုးသည့်အရူးမှာ ရေချိုးပြီးသည်အထိ လုံးဝလှုပ်၍မရပါ။ ရေထဲအချိန်ကြာမြင့်စွာ စိမ်နေ ရပြီး ဝါဒါကကြီးလာဖြုတ်ပေးပြီး တက်တော့ဟုဆိုမှ တက်၍ရ၏။

ထိုနေ့မနက်တွင် ဝါဒါက ရေနွေးကိုစနစ်တကျစပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ရေချိုးစည်ထဲ စနစ်တကျထည့်ထား၍ အပြင်ထွက်သွား၏။ သူထွက်သွား၍ မကြာမီ ဘယ်ကပေါက်လာ သည်မသိပါ။ အိုင်ဗင်ဟိုးရောက်လာ၏။ သူ့ခေါင်းမှာ ပတ်တီးကြီးနှင့်ဖြစ်၏။ သူသည် ခေါင်းသာပေါ်နေသော ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အသေအချာစိုက်ကြည့်၏။ မျက်နှာ အနီးကပ် ပြီးထပ်ကြည့်၏။ သူ့မျက်လုံးများမှာ နီနေပြီး ရန်ရှာချင်သည့်အနေအထားမျိုးလည်း ထင်ရှားစွာပေါ်နေ၏။ စိတ်ထဲက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို သူတစ်ခုခုလုပ်တော့မည်ဟုပင် ထင်နေ၏။ မလုပ်။ ကျွန်တော့် အနီးမှပြန်လှည့်ထွက်သွားပြီး အခန်းပြင်ထွက်မလိုလုပ်ပြီးမှ ရေပူနှင့်ရေအေးပိုက်များကို အသေအချာကြည့်ပြီး ရေအေးပိုက်ကိုအသေပိတ်လိုက်၏။ ရေပူအထိန်း ခလုတ်ကို အဆုံးဖွင့်လိုက်၏။

ရေစည်ထဲမှရေများမှာ ချက်ချင်းနွေးလာ၏။ နောက်ပူလာ၏။ နောက် မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်လာ၏။ ကျွန်တော်အသံကုန်အော်၏။ မည်သူမျှပေါ်မလာ။ အိုင်ဗင်ဟိုး လည်း ပြန်ထွက်သွားလေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ အရှင်လတ်လတ်ရေနွေးဖြင့် အပြုတ်ခံ နေသလိုရှိ၏။ တစ်ခန်းလုံးမှာ ရေနွေးငွေ့များနှင့်လှောင်ပိတ်နေသည်။ ကံကောင်းလှပါသည်။ မကြာမီ ဝါဒါပြန်ရောက်လာ၏။ ရေနွေးပိုက်ကို ချက်ချင်းပိတ်ပြီး ရေစည်ထဲမှ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထုတ်၏။ ခန္ဓကိုယ်ရှိ နူးညံ့သော အစိတ်အပိုင်းအားလုံး ရေနွေးပူလောင်ကုန်ပါသည်။

အရူးထောင်ရှိဆေးရုံသို့ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွား၏။ ဆရာဝန်ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော့်ကို အဘယ်သို့ဖြစ်သလဲဟုမေးလျှင် မီးတောင်ပေါက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောလိုက် ၏။ မည်သူမျှ အိုင်ဗင်ဟိုး လာလုပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်ကိုမသိကြပါ။

ကျွန်တော့်ကို အရူးထောင်အတွင်းရှိဆေးရုံငယ်လေး၌တင်ထား၏။ နေ့စဉ် ရေနွေးပူလောင်ထားသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ဆေးထည့်ပေး၏။ ဆာဗီဒီးယား တစ်နေ့မနက်ရောက်လာပြီး ပြေးရန်အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဆေးရုံမှ ထွက်ပြေး ရသည်မှာ ပိုလွယ်ကူမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။

“ညဘက် ဒီက ငါဘယ်လိုအပြင်ထွက်ရမလဲ”

“ငါ ဒီဆေးရုံတံခါးကြီးရဲ့သော့တူရအောင်ကြံလိုက်ဦးမယ်။ ညဘက် ဆေးရုံ တံခါးမှာ အစောင့်မထားဘူး။ သော့တူရိုထားပြီဆိုရင် ကိုယ်ဝင်ချင်သလိုဝင်၊ ထွက်ချင် သလိုထွက်တော့ပဲ”

ပြေးမည့်ညသို့ ရောက်လာပြီ။

ကျွန်တော် ဆေးရုံမှ ဆာဗီဒီးယားနှင့်အတူလိုက်ထွက်သွား၏။ စည်နှစ်လုံးရှိသော

www.burmeseclassic.com

၂၆၄

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

စတိုခန်းသို့သွား၏။ သော့တူနှင့်ဖွင့်ပြီး စည်များကိုအပြင်သို့ထုတ်၏။ ထို့နောက် အရူးထောင် နံရံအနီးသို့လှိုမ့်လာခဲ့ပြီး နံရံကိုခက်ခဲစွာကျော်၍ ဝင်းအပြင်သို့ထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အမှောင်ထဲတွင်စည်ပိုင်နှစ်လုံး ကမ်းစပ်ရောက်သည်အထိ ခက်ခဲစွာ လှိုမ့်လာခဲ့၏။

အချိန်မှာ ည(၁၂)နာရီကျော်လေပြီ။ ည(၂)နာရီတွင် ရေစကျမည်။ ထိုရေကျဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွားကြမည်ဖြစ်၏။

စည်ပိုင်းနှစ်လုံးကိုပူးကပ်ပြီး ကြိုးများဖြင့်တုပ်နှောင်၍ ဖောင်လုပ်လိုက်ကြ၏။ လမ်းတွင်စားရမည့်ရိက္ခာနှင့်ရေများကိုလည်း ဖောင်ပေါ်တင်လိုက်၏။

ထိုညတွင် လှိုင်းအလွန်ထန်ပါသည်။ ဖောင်ကိုကျွန်း၏အစွန်းဘက်သို့ တွန်းသွား ကြ၏။ ကျွန်းအစွန်း၌ ကျောက်ဆောင်များရှိ၏။ ဖောင်ကို ကျောက်ဆောင်များကြားသို့ ကျွန်တော်တို့ ယူသွား၏။

နှစ်နာရီ ထိုးလှပေပြီ။ ရေကျပေတော့မည်။ ခက်သည်မှာ လှိုင်းများကြောက်စရာကောင်းအောင် အလွန်ထန်နေသည်။

“ဆာဗီဒီးယား၊ တို့ဖောင်ပေါ်မှာတော့ ချက်ချင်းစီးပြီးလိုက်လို့ရဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရေနက်ထဲရောက်တဲ့အထိ ဘေးကခိုပြီးတော့ပဲစီးသွားပြီး စိတ်ချရမှပဲ အပေါ်တက် ကြတာပေါ့”

လှိုင်းလုံးကြီးများမှာ ကျွန်တော်တို့ရိုရာသို့ ပြေးလာနေသည်။ ရေကျလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ကမ်းခြေမှပင်လယ်အတွင်းသို့ ပြန်ဆင်းသွားသော လှိုင်းလုံးကြီးအတိုင်း ဖောင်ကိုမျှောပြီး လိုက်ပါသွားကြ၏။

ညမှာ မည်းမည်းမှောင်မှောင်နေသည်။ ကောင်းကင်ပြင်ကိုလှမ်းကြည့်၍လည်း ဘာမျှမမြင်ရ။

ဖောင်မှာ ပထမ ကျွန်းမှဝေးရာသို့မျောသွား၏။ နောက်ရေစီးအတိုင်း ကျွန်းရိုရာသို့ ပြန်မျောလာပြန်သည်။ နောက် ဘယ်သို့ဖြစ်သွားသည်မသိ၊ မှောင်ထဲ၌ ကြိုလှမ်းမမြင်

နိုင်သောကျောက်ဆောင်တစ်ခုနှင့်ဝင်တိုက်မိပြီး စည်ပိုင်းနှစ်ခုလုံးကွဲသွား၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အဝေးသို့လွင့်စင်ထွက်သွားကြ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ပင်လယ်ကို

ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၏။ ဒီလှိုင်းသဘောကိုနားလည်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်းရိုရာသို့ကူးရန် မကြိုးစားဘဲ ကိုယ်ကိုရေထဲ၌ဖော့၍ ရေစီးအတိုင်း ဆက်လိုက်သွား၏။ မိနစ်အနည်းငယ်

အတွင်း ကမ်းစပ်သို့ပြန်ရောက်သွား၏။ ဆာဗီဒီးယားကိုမူ အစအနမျှမမြင်ရ။ ကျွန်တော် တစ်နာရီခန့်ဆက် စောင့်နေ သည်။

သူ လုံးဝ ပြန်မပေါ်လာ။ ကျွန်တော် အရူးထောင်ရိုရာသို့ပြန်သွား၏။ ထောင်နံရံကိုပြန်ကျော်တက်ပြီး ဆေးရုံဆောင်သို့ သော့တူနှင့်ပြန်ဖွင့်ဝင်ပြီး ကျွန်တော့်အိပ်ရာတွင် ပြန် အိပ်နေလိုက်၏။

ဆာဗီဒီးယား၏သတင်းကို အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ ဘာမျှမကြားရပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ရူးပုံဟန်ဆောင်နေသူဖြစ်၍ စုံစမ်းမေးကြည့်၍လည်း မသင့်တော်။ နောက်ဆုံး

ဒူးပေါ်အမည်ရှိသော အကျဉ်းသားဆေးမှူးပြောပြမှသာ ကျွန်တော် အကြောင်းစုံသိရ၏။ ဒူးပေါ်မှာ နဂိုက ကျွန်တော်သိသူမဟုတ်ပါ။ တစ်နေ့ ဝါဒါများအလစ်တွင် သူ ကျွန်တော့်

ထံလာပြီး . . .

“ပါပီလွန်. . ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုမသိပေမယ့် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သိတယ်။ ခင်ဗျားနာမည်ကိုကြားဖူးနေတာကြာလှပြီ။ ကျွန်တော် ဒီအရူးထောင်မှာ တာဝန်ကျနေ တာခုနစ်နှစ်ရှိပြီ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရောက်လာတဲ့နေ့က ခင်ဗျားကို စမြင်မြင်ချင်းပဲ ခင်ဗျားဟာ တကယ်ရူးတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ အကြိတ်ခနဲလာတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဆာဗီဒီးယားဟာလဲ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အင်မတန်ခင်တာ။ ဒီကောင့် အလောင်း တစ်နေ့က ပြန်တွေ့သွားပြီ။ ခင်ဗျား သိချင်မယ်ထင်လို့ ကျွန်တော် လာပြောတာ”

ကျွန်တော် ဆာဗီဒီးယားအတွက် အလွန်စိတ်မကောင်းပါ။ သူ အသက်ရှင်နိုင် လိမ့်မည်ဟုတော့ ထိုညကတည်းက ကျွန်တော်မမျှော်လင့်လှပါ။ ဆာဗီဒီးယား၏မိခင်ထံသို့ ဆာဗီဒီးယားကွယ်လွန်ကြောင်းကို ဒူးပေါ်ထံမှတစ်ဆင့် စာတစ်စောင်ခိုးရေးလိုက်၏။

ထွက်ပြေးမည့်အစီအစဉ်ပျက်သွားပြီးနောက် အရူးထောင်၌ဆက်နေ၍ ကျွန်တော့် အဖို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ပါ။ ရိုးရိုးထောင်သို့ပြန်ပို့ပေးအောင် ကြံရဦးမည်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော့်အခန်းနားတွင် အစောင့်ကျနေသောဝါဒါကို ကျွန်တော် လှမ်းစကားပြောလိုက်၏။

“ဆရာ. . ကျွန်တော် ဆရာဝတ်စေချင်သလို အဝတ်ကိုသပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ပျံ မယ်။ ကျွန်တော့်ကို အဝတ်တစ်စုံလောက် ပြန်ပေးပါလား”

ဝါဒါအစောင့်မှာ ကျွန်တော့်စကားကို အလွန်အံ့ဩသွား၏။

“မင်း နေကောင်းသလား ပါပီလွန်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ဒီကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ ဆရာ၊ ဒါ အရူးထောင် မဟုတ်လား”

“အေး. . ဟုတ်တယ်။ မင်း သတိပြန်လည်လာပြီပဲ”

ကျွန်တော့်ကို အဝတ်အစားချက်ချင်းထုတ်ပေး၏။ ညနေဘက်တွင်လည်း ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းတံခါးကို သော့မခတ်တော့။ ည(၉)နာရီထိုးသည်အထိပင် လွတ်လပ်စွာ နေနိုင်အောင် ဖွင့်ထားပေး၏။

နောက်တစ်နေ့ ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို စနစ်တကျစစ်ဆေး၏။ ကျွန်တော် ပြန်ကောင်းလာသည်ကိုကြည့်ပြီး အလွန်ဝမ်းမြောက်နေ၏။ ဒူးပေါ် အကြံပေးသည့်အတိုင်း၊ ပထမ ရောဂါသက်သာသည့်ဝေဒနာသည်များကိုစခိုင်းသော ရိက္ခာရုံမှပစ္စည်းသယ်ပိုးသည့် အလုပ်ကို ကျွန်တော်ဝင်လုပ်၏။

နောက် ဝါဒါတစ်ယောက်၏အိမ်မှ စိုက်ခင်းတစ်ခုကိုကူညီလုပ်ပေး၏။

နောက်တစ်လခန့်ကြာလျှင် ဆရာဝန်က လွယ်ရယ်ကျွန်းထောင်မှ ဆေးရုံသို့ ပြန်ပို့ရန်စီစဉ်ပေး၏။ သို့သော် ကူညီလုပ်ပေးသောဝါဒါကလက်မခံ။ သူ့စိုက်ခင်းမှာ ကျွန်တော်ကူညီလုပ်ပေးခြင်းကြောင့် အလွန်အောင်မြင်လျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အရူးထောင်၌ပင်ဆက်နေစေချင်နေသည်။ ဆရာဝန်၏ အစီအစဉ်ကို အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်၏။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံး မတတ်သာသဖြင့် စိတ်အနည်းငယ်ပြန်ဖောက်ပုံ ဟန်ဆောင်ပြီး သူ့ဥယျာဉ်ခြံကိုဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မှ ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝန်အစီအစဉ်အတိုင်း လွှတ်ပေးရန်သဘောတူလိုက်၏။

လွယ်ရယ်ကျွန်းဆေးရုံ၌လည်း ကျွန်တော် ခေတ္တသာနေရ၏။ ဆရာဝန်က မူလက

အတူနေခဲ့သူများနှင့် ပြန်နေထိုင်ခြင်းဖြင့် ရောဂါပိုသက်သာနိုင်သည်ဟု အကြောင်းပြပြီး ကျွန်တော့်ကို အဆောင်သို့ပြန်ပို့ပေး၏။ အလုပ်ကိုလည်း မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ ပင်ပန်းစွာ မလုပ်စေပါ။ မည်သည့် ထောင်ဝါဒါကိုမျှလည်း ကျွန်တော့်ကို ဆူပူခွင့်၊ ကြိမ်းမောင်းခွင့်မပေး။ သူ့အိမ်သို့လည်း မကြာခဏ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွား၏။

ဆရာဝန်၏ဇနီးကလည်း အလွန်ကောင်းရှာပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အချိန် ကြာမြင့်စွာ နေ့စဉ်စကားပြောတတ်၏။ ကျွန်တော်၏အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်မေး၏။ ထိုသို့မေးခြင်းဖြင့် ရောဂါသက်သာလာမည်ဟုယူဆပြီး အကူအညီပေးခြင်းပင်။

ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့အိမ်အနောက်မှ ယာခင်းလေးကိုကူ၍ပြုပြင်ပေး၏။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်မျိုးစုံ ကျွန်တော့်လုပ်အားမှ မကြာမီပေါက်ဖွားလာသဖြင့် သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော့်ကိုအထူးကျေးဇူးတင်ကြ၏။

တစ်နေ့ ဆရာဝန်ကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။

“ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်ကိုသရဲကျွန်းကိုပြောင်းလို့ရအောင် စီစဉ်ပေးပါလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပါပီလွန်”

“ကျွန်တော် တစ်ကျွန်းမှာ ဘယ်လိုမှအသက်သေတဲ့အထိမနေနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် ဒီကပြေးဖို့အမြဲကြံနေတယ်။ သရဲကျွန်းက ကုန်းနဲ့အနီးဆုံး၊ ပြေးဖို့ အလွယ်ဆုံးဖြစ်လို့ပါ”

သူ ကျွန်တော့်ကို ဘာမျှ ဆက်မမေးတော့။ ကျွန်တော်လိုချင်နေသည့် အကူအညီကို ဖြစ်အောင် ကြံဆောင်ပေးလိုက်၏။

သရဲကျွန်းသို့ ပြောင်းရလေပြီ။

အစန်း (၂၉)

ခရီးပတ်ထိုင်ခုံ

သရဲကျွန်းမှာ ဆာလုကျွန်းစုမှ အသေးဆုံး၊ အငယ်ဆုံးကျွန်းဖြစ်၏။ ကျွန်းပေါ်၌ လူလည်း များများမရှိ။

သရဲကျွန်းမှာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများအတွက် အထူးသီးသန့်ထားသော ကျွန်းဖြစ်၏။ ရိုးရိုးပြစ်မှုကျူးလွန်သောအကျဉ်းသားများအတွက်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဤကျွန်းပေါ်၌ ရိုးရိုးအကျဉ်းထောင်ငယ်တစ်ခုသာရှိပြီး လူလည်း ဆယ်ယောက်ခန့်သာ နေလောက်၏။

နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကိုမူ လူတစ်ယောက်ကို သွပ်မိုးအိမ်ငယ်လေး တစ်လုံးစီဖြင့် သီးသန့်နေစေ၏။ သူတို့ကို တနင်္လာနေ့တိုင်း တစ်ပတ်စာအသားစိမ်းနှင့်ရိက္ခာပေး၏။ နေ့စဉ် ပေါင်မုန့်တစ်လုံးပေး၏။ အကျဉ်းသားဆေးများမှာ ဒေါက်တာလီဂါဆိုသူဖြစ်၏။ သူ့မိသားစု တစ်ခုလုံးကို အဆိပ်ခတ်သတ်မှုဖြင့် တစ်ကျွန်းရောက်နေသူဖြစ်၏။ သရဲကျွန်း၌ ထောင်ပိုင် ထောင်မှူးမရှိ။ ဝါဒါတပ်ကြပ်ကြီးမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်၏။ သူ့နာမည်မှာ ဆာတိုလီဖြစ်၏။

“ပါပီလွန်. . မင်းအဆောင်အရင်သွားနှင့်။ နောက်မှငါလိုက်ခဲ့မယ်”

ဝါဒါတပ်ကြပ်ကြီးအမိန့်အတိုင်း အဆောင်ရှိရာသို့ ကျွန်တော်ထွက်သွား၏။ အဆောင်တွင် အကျဉ်းသားခြောက်ဦးသာရှိ၏။ တရုတ်နှစ်ယောက်၊ ကပ္ပလီ နှစ်ယောက် နှင့်ပြင်သစ်နှစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ချမ်း အမည်ရှိသောတရုတ်မှာ ကျွန်တော် နဂိုတပင်သိ၏။ စိန့်လောရင့်ကျွန်းတွင် အတူနေဖူး၏။ သူသည် ပင်လယ် ဓားပြဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ အလွန်ရက်စက်သူအဖြစ်ကျော်ကြား၏။ ပုလိကျွန်း ထောင်ပုန်ကန်မှုတွင် ပါဖူး၍ ဤသို့ ခွဲပို့ထားခြင်းဖြစ်၏။

ချမ်းက ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် ရင်းနှီးစွာနှုတ်ဆက်၏။

“ပါပီလွန်. . ခင်ဗျား ငါးများချင်ရင် ဒီကျွန်းကငါးသိပ်ပေါတယ်။ များဗျာ။ ကျွန်တော် ချက်တဲ့ပြုတ်တဲ့အလုပ် တာဝန်ယူမယ်”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ထိုအချိန်၌ ဝါဒါတပ်ကြပ်ကြီး ဆာတိုလီ ရောက်လာ၏။

“ဪ... အတော်ပဲ၊ မင်း ချမ်းနဲ့လဲ သိနေသားပဲ၊ မင်းလုပ်ရမယ့် အလုပ်က ချမ်းနဲ့အတူနေတိုင်း ဝက်စာလိုက်ကျွေးရမယ့်အလုပ်ပဲ။ ဝက်စာကျွေးပြီးတာနဲ့ မင်းအားပြီ။ တစ်ကျွန်းလုံးမှာ ကြိုက်သလို ငါးလိုက်များနိုင်တယ်။ ငါးရခဲ့ရင်တော့ ငါတို့သတ်မှတ်ထား တဲ့စည်းကမ်းအတိုင်းပဲ နေ့တိုင်း ဝါဒါရိပ်သာကို ငါးနှစ်ပေါင် လာပို့ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်တစ်ခု မင်းသတိထားဖို့က နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေအနားကို မင်း ဘယ်တော့မှမသွားနဲ့၊ သူတို့က မင်းတို့ရိုးရိုးအကျဉ်းသားတွေ သူတို့နေတဲ့ဘက်လာရင် သူတို့ မွေးထားတဲ့ကြက်တွေ လာခိုးဖို့ပဲလို့ထင်တယ်။ သူတို့ လူတိုင်းမှာ တောသုံးစား တစ်ချောင်းစီ ရှိတယ်။ မင်း သူတို့နားသွားတာနဲ့ သူခိုးထင်ပြီး ဓားနဲ့ခုတ်လွတ်မှာပဲ၊ သတိထား”

နောက်တစ်နေ့မနက်မှစပြီး ဝက်စာကျွေးသည့်အလုပ်ကို ချမ်းနှင့်အတူ ကျွန်တော် တာဝန်ယူလုပ်၏။ လမ်း၌ဆံပင်နှင့်ပါးမြိုက်မွေးများ အကုန်ဖြူနေသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ကိုတွေ့၏။ ထိုအဘိုးကြီးမှာ သတင်းစာဆရာတစ်ဦးဖြစ်၏။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်စ (၁၉၁၄)ခုနှစ်က ဂျာမနီဘက်မှ စစ်ကိုထောက်ခံပြီး ရေးမိသဖြင့် သရဲကျွန်းရောက်နေသူ ဖြစ်၏။

အကျဉ်းသားဆေးမှူး ဒေါက်တာလီဂါမှာ ဗလကောင်းကောင်း၊ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း၊ အနေအထိုင်ညစ်ပတ်သူဖြစ်၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် နားရွက်နှင့်ဇက်ပိုးမှ လွဲပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်နေ၏။

“မင်း နေမကောင်းရင်တော့ ငါ့ဆီအချိန်မရွေးလာခဲ့။ ရိုးရိုးတော့ ငါ့ဆီ ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့၊ ငါ ဘယ်နေည့်သည်မှလက်ခံစကားမပြောဘူး။ မင်း ဒီကျွန်းကိုပြောင်းလာတာ အကြောင်းမဲ့တော့ပြောင်းလာတာမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါပြောရဲတယ်။ မင်းပြေးဖို့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြောင်းလာတာဖြစ်ရမယ်။ ရော့... ဒါ ကိုနိုင်ဆေးပုလင်း၊ ဆေးလုံးတစ်ရာနှစ်ဆယ်ပါတယ်။ မင်းထွက်ပြေးတဲ့အခါ တောထဲရောက်ရင် ဒီ ဆေးသောက်ပေးဖို့လိုလိမ့်မယ်။ ဪ... မင်းတို့ ဝက်ခိုးသတ်တဲ့အခါတိုင်း ငါ့ကို ဝက်သားနည်းနည်းလာပို့ပေး။ ငါ ကြက်တစ်ကောင် နဲ့ကြက်ဥခြောက်လုံးပေးမယ်”

ကျွန်တော် သူပေးသော ကိုနိုင်ဆေးပုလင်းကိုအသေအချာသိမ်းထားလိုက်၏။

ကျွန်တော် မနက်နှင့်ညနေတိုင်း ငါးများထွက်၏။ ငါးအလွန်ရလွယ်၏။ စား၍ မကုန်။ ထို့ကြောင့် ဝါဒါရိပ်သာသို့ တစ်နေ့ရစ်ပေါင်ပို့ပေး၏။ မည်သူမျှ ဤမျှမပို့ပေးဖူးသဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီးဆာတိုလီကလည်း အလွန်ကျေနပ်နေ၏။

တစ်နေ့တွင် လွယ်ရယ်ကျွန်းမှ ဒေါက်တာဂေးဗတ် အလည်ရောက်လာ၏။ လွယ်ရယ်ကျွန်းထောင်ပိုင်နှင့်အတူလိုက်လာခြင်းဖြစ်၏။ လှိုင်းလေငြိမ်သက်သောနေ့ဖြစ်၍ သူ့ဇနီးလည်းအတူပါလာ၏။ ဒေါက်တာဂေးဗတ်ဇနီးက ကျွန်တော်နှင့် တစ်နာရီခန့် လာ စကားပြော၏။

သူမနှင့်ကျွန်တော် ဒရီးဖတ်အမည်ရှိ ပြင်သစ်တွေးခေါ်ပညာရှင်ကြီး သရဲကျွန်းတွင် အကျဉ်းချခံရစဉ်က အမြဲထိုင်လေ့ရှိသည်ဟုဆိုသော ကျောက်တုံးထိုင်ခုံပေါ်၌ အတူထိုင် ကြ၏။

“ပါပီလွန်၊ ဒါ ကျွန်မတို့ဘဝမှာ နောက်ဆုံးတွေ့ကြတာလဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ရှင်က ပြေးတော့မယ့်လူဆိုတော့ နောက်ပြန်တွေ့ကြဖို့ မလွယ်တော့ဘူး”

ညနေဘက်တွင် သူတို့ပြန်သွား၏။ ကျွန်တော် လှေဆိပ်အထိလိုက်ပို့ပေး၏။ ထို့နောက် ဒရီးဖတ်ထိုင်ခုံသို့ပြန်လာပြီးထိုင်၏။ ဒရီးဖတ်ထိုင်ခုံသည် ကျောက်တုံးမှာ သရဲကျွန်း၏မြောက်ဘက်အစွန်ဆုံးကျွန်းဖျားတွင်တည်ရှိ၏။ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်တွင်ရှိ၏။ ထိုကမ်းပါးမှာ ပင်လယ်ရေပြင်မှပေငါးရာခန့်မြင့်၏။ မြင်ကွင်းအလွန်လှ၏။ ဒရီးဖတ်သည် ဤထိုင်ခုံတွင်ထိုင်ပြီး မတရားသော မညီမျှသောလူ့လောကကြီး၏ နက်နဲသည့် အကြောင်း အရာများကို စဉ်းစားသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ယခု (၁၉၄၁)ခုနှစ်အတွင်းရောက်လေပြီ။ ကျွန်တော်၏ထောင်သက်မှာလည်း ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိသွားပြီ။ ဤဆယ့်တစ်နှစ်အတွင်း ခုနစ်လသာ ကျွန်တော် လွတ်မြောက်ဖူး၏။ ကျွန်တော့်မယားလူရိုင်းညီအစ်မကိုပြန်သတိရ၏။ ကျွန်တော့် ရင်သွေးကလေးများလည်း မွေးဖွားပြီး၍ ရှစ်နှစ်အရွယ်ပင်ရှိကြတော့မည်။ ကျွန်တော့်အသက်မှာလည်း ခု(၃၅)နှစ်ရှိလေပြီ။ ဆယ့်တစ်နှစ်ထောင်သက်တန်းအတွင်း ထောင်အမျိုးမျိုးမှထွက်ပြေးရန် ကျွန်တော် ရှစ်ကြိမ်ကြိုးစားဖူး၏။ နောက်ဆုံး တစ်ကြိမ် ဆာဗီဒီးယားသေဆုံးရသည့်ကြိုးပမ်းမှုမှာ နေရာရွေးမှားခဲ့သည့်အတွက် ဖြစ်၏။ နေရာရွေးမှားလျှင် မည်သို့မျှကျောက်ဆောင်နှင့် ဖောင် ဝင်တိုက်မည် မဟုတ်။ ဆာဗီဒီးယားသေမည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ လွတ်နှင့်လေပြီ။

ပညာရှင်ကြီးဒရီးဖတ်သည် ဤကျောက်ခုံပေါ်ထိုင်ပြီး သူ့ဘဝကို ကြုံကြုံခံရန် ကြိုးပမ်းသွား၏။ သူ ဘယ်တော့မျှ စိတ်ဓာတ်မကျခဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ဘာကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျရမည်နည်း။ အားလျှော့ရမည်နည်း။

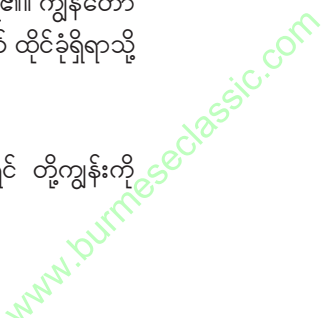
ဒရီးဖတ်ကျောက်တုံးတွင် ထိုင်ပြီး နေ့စဉ် ကျွန်တော်အမျိုးမျိုးတွေး၏။ လွတ်မြောက်ရေးလမ်းစကိုကြံဆ၏။ တစ်နေ့ ထိုထိုင်ခုံ၌ထိုင်နေစဉ် ပင်လယ်မှ ပြေးလာသော လှိုင်းလုံးများကိုကြည့်ပြီး အကြံတစ်ခုရ၏။ ကျွန်တော် ယခု ထိုင်နေသောကမ်းပါးမှာ မြင်းခွာပုံကမ်းပါးဖြစ်၏။ ဤပတ်ဝန်းကျင်မှလှိုင်းများမှာ ပင်လယ်မှပြေးလာပြီး ဤမြင်းခွာ အတွင်းလာစေ၏။ နောက် ဤမြင်းခွာမှပြန်လိမ့်ဆင်းသွားသော လှိုင်းရေများမှာ ကျွန်းမှ အလွန်ဝေးသောခရီးအထိ ပြန်လိမ့်ဆင်းသွား၏။ လိမ့်ဆင်းသွားသည့်လှိုင်းတိုင်း ဤကမ်းပါး သို့ လုံးဝပြန်မလာတော့။ ကျွန်းမှဝေးရာ ကုန်းပိုင်းရှိရာသို့စီးသွားကြ၏။ အကြံရလေပြီ။ အကယ်၍သာ အုန်းဖောင်တစ်ခုကို ကျွန်တော် တည်ဆောက်ပြီး ဤမြင်းခွာပုံ ကမ်းပါးမှ ပင်လယ်အတွင်းသို့ ပြန်လိမ့်ဆင်းသွားသောလှိုင်းနှင့်လိုက်သွားလျှင် ကျွန်တော် သည် သရဲကျွန်းမှဝေးရာသို့ တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် ရောက်သွားတော့မည်။

အုန်းဖောင်လုပ်ရန်မှာလည်းဘာမျှမခက်။ သရဲကျွန်း၌ဝက်စာမှာ အုန်းဆန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဝက်ခြံပတ်ဝန်းကျင်၌ အုန်းခွံခြောက်ပေါင်း များစွာရှိ၏။

လှိုင်းမှာ လပြည့်ရက်များ၌ အပြင်းထန်ဆုံးနှင့်အကြီးဆုံးဖြစ်၏။ ပြေးလျှင် ဤ ရက်မျိုးကိုရှေး၍ ပြေးရမည်။ သို့သော် လက်တွေ့မပြေးမီ သေချာအောင် စမ်းသပ်မှုအမျိုးမျိုး ကို လုပ်ကြည့်ရဦးမည်။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်မှာ ဆယ့်တစ်စတုရီ၏။ ကျွန်တော် ဆယ့်တစ်စတုရီခန့်မည့်အုန်းဖောင်တစ်ခုကို ဆောက်၏။ ထို့နောက် ဒရီးဖတ် ထိုင်ခုံရှိရာသို့ ချမ်း အကူညီဖြင့် သယ်လာခဲ့ကြ၏။

“ခင်ဗျား ဒီဖောင်ကို ဘာလုပ်ချင်တာလဲ ပါပီလွန်”

“ငါ စမ်းပြီးမျှောကြည့်မလို့။ ဒီရေအကျနဲ့ ဒီဖောင်ကိုမျှောလိုက်ရင် တို့ကျွန်းကို

ပြန်ကပ်မလား၊ အဝေးကိုမျောသွားမလားဆိုတာ သိချင်လို့”

ကမ်းစပ်ရောက်လျှင် ဆယ့်တစ်စတုခန်းအလေးချိန်ရှိမည့် ကျောက်တုံး တစ်တုံးကိုရှာပြီး ဖောင်ပေါ်သို့တင်၍ ကြိုးတစ်ခုဖြင့်ချည်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဒီကျချိန်စောင့်ပြီး ဒရိုဖတ်ထိုင်ခုံအရှေ့ရှိ မြင်းခွာပုံကမ်းပါးမှ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပင်လယ်အတွင်းဆင်းသွားသော လှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခုဖြင့် မျောချပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားသလိုပင် ကမ်းစပ်မှ ပေသုံးရာခန့်ဝေးသည်အထိ ဖောင် မှာ တစ်မိနစ်အတွင်း မျောပါသွား၏။

“ချမ်းရေ၊ ငါ့ဖောင်တော့ လွတ်ရာကျွတ်ရာကို သွားပြီဟေ့”

ချမ်းက ဘာမျှပြန်မပြော။ ဖောင်ရှိရာကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ . . .

“ဟော. ဟော. . ခင်ဗျားဖောင်က ကျွန်းဘက် ပြန်ပြေးလာနေပြီ”

မှန်သည်။ ကျွန်တော်မျှောလိုက်သောဖောင်မှာ လှိုင်းလုံးသစ်တစ်ခုကို စီးပြီး အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျွန်းဘက်သို့ပြန်လာနေ၏။ ထို့နောက် ကမ်းပါးအနီးမှ ကျောက်တုံးများ နှင့်ဝင်ဆောင်ပြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွား၏။

“မလုပ်နဲ့ ပါပီလွန်ရေ၊ မလုပ်နဲ့၊ ခင်ဗျားပြေးချင်ရင် သရဲကျွန်းက လာ မကြိုးစားနဲ့တော့။ လွယ်ရယ်ကျွန်းပြန်သွားပြီးသာကြိုးစားတော့။ လွယ်ရယ်ကျွန်း တောင်ဘက်နားကတောင် ခုနေရာထက် ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိဦးမယ်”

ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။

ချမ်း ပြန်သွား၏။

ကျွန်တော်သည် ကမ်းစပ်တွင်ဖင်ထိုင်ချပြီး လှိုင်းများကိုကြည့်၍ ကျွန်းသို့ ပြန်မရောက်ရန် မည်သို့ကြံရမည်ကို အမျိုးမျိုးကြံဆကြည့်နေ၏။ တစ်နာရီခန့် ထိုင်မိလျှင် လှိုင်းများ၏ထူးခြားသောသဘောတစ်ခုကိုတွေ့၏။ ကမ်းသို့ပြေးလာနေသောလှိုင်းများမှာ ခုနစ်ခုတွင် တစ်ခုသည် တခြားလှိုင်းများနှင့်မတူ၊ အလွန် ကြီး၏။ နှစ်ဆသုံးဆခန့်ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုလှိုင်းများနှင့်ကမ်းစပ်မှ သစ်တုံးတစ်ခုကိုယူပြီး မျောချကြည့်လိုက်၏။ ထိုသစ်တုံး၏အစအနမှာ ပြန်မတွေ့ရတော့။ ကျွန်းမှဝေးရာသို့မျောသွားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထို့နောက် အကြိမ်ကြိမ် ဆက်စမ်းသပ်ကြည့်ပြန်၏။ ပထမအကြိမ်ကကဲ့သို့ပင် မည်သည့် ဝတ္ထုပစ္စည်းမျှ ကမ်းစပ်သို့ပြန်မလာ။ ကျွန်းမှဝေးရာသို့မျောသွားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်သည် ညနေပိုင်းတွင် ဤအကြောင်းကို ချမ်း အားပြန်ပြောပြပြီး ပထမတစ်ကြိမ် ကဲ့သို့ အလေးချိန် ဆယ့်တစ်စတုခန့်ခိုင်သော ဖောင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်၍ စမ်းသပ်မျောကြည့်ကြပြန်၏။ ပြဿနာမပေါ် လုံးဝ အောင်မြင်သည်ကို တွေ့ရ၏။

သရဲကျွန်းမှ ပြေးနိုင်သောနည်းကို တွေ့ခဲ့ပြီ။

အဖော်ရှာရဦးမည်။

ကျွန်တော်သည် အဖော်အဖြစ် ဆာဖိန်းကိုခေါ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဆာဖိန်းမှာ ထိုအချိန်က လွယ်ရယ်ကျွန်းမှ သရဲကျွန်းရောက်လာသည်မှာ သုံးရက် မျှရှိသေး၏။ သူသည် အရပ် ငါးပေဆယ့်တစ်လက်မရှိပြီး အလွန်သန်စွမ်းသူ ဖြစ်၏။ အလွန် ထက်မြက်ပုံလည်း ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ဆာဖိန်းကို ပြေးမည့်အစီအစဉ်အသေးစိတ်ကို ပြန်ပြောပြ၏။ ဆာဖိန်းက အလွန်စိတ်ဝင်စားပါသည်။

“ထားပါတော့။ မင်းပြောသလို အကြီးဆုံးလှိုင်းနဲ့လိုက်သွားလို့ သရဲကျွန်းကို

ပြန်မကပ်လာဘူးထား၊ ကုန်းမကြီးကိုရောက်ဖို့က ဘယ်နှစ်နာရီလောက် သွားရဦးမလဲ”

“တိတိကျကျတော့ ငါလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ထင်တာကိုပြောရရင်တော့ ခု ဒီကျွန်းကနေကမ်းက နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်ပဲဝေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့ရေစီးအတိုင်း မျောပြီး လိုက်ရမှာဆိုတော့ တို့ဖောင်ရဲ့သွားလမ်းက တည့်တည့်သွားမယ်လို့ပြော လို့မရဘူး။ ကြိတ်ပုံတစောင်း မျောပါသွားမှာပဲ။ ဒီတော့ တို့သွားရမယ့်ခရီးက မိုင် တစ်ရာ၊ ရေစီးနှုန်းက တစ်နာရီသုံးမိုင်ထားကွာ။ ဒီတော့ အများဆုံး လေးဆယ့်ရှစ်နာရီနဲ့ နာရီခြောက်ဆယ်အတွင်းမှာ ကမ်းရောက်သွားမယ်ထင်တာပဲ”

ဆာဖိန်းက အချိန်အတန်ကြာ စဉ်းစားနေ၏။

“အင်း. . ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဖြစ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာ”

“ကဲ. . ကမ်းမကြီးကိုကပ်မိပါပြီတဲ့။ တို့ ဘယ်လိုဆက်ပြေးကြမလဲ”

“ကမ်းကိုရောက်ရင် ကမ်းနားမှာ တံငါရွာကြီးတစ်ရွာရှိတယ်။ ရွာကိုတော့ ရှောင်သွားရမှာပေါ့။ ရွာနဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာ အကျဉ်းထောင်ရဲ့သစ်ခတ် အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုနဲ့အိုင်နီနီဆိုတဲ့ တရုတ်အကျဉ်းသားတွေထားတဲ့စခန်းတစ်ခု ရှိတယ်။ တို့သွားရမှာက အိုင်နီနီဆိုတဲ့ စခန်းကို”

“ဘာအတွက်လဲ”

“အဲဒီစခန်းမှာ ချမ်းရဲ့ညီရှိတယ်။ ချမ်းရဲ့ညီနဲ့ဆက်သွယ်ပြီး လှေကောင်းကောင်း တစ်စီးရအောင်ရွာ၊ နောက် အဲဒီလှေနဲ့ လွတ်ရာနိုင်ငံတစ်ခုရောက်တဲ့အထိ ပြေးကြရုံပေါ့”

“ချမ်းရဲ့ညီနဲ့က ဘယ်လိုဆက်သွယ်မလဲ။ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တွေကလဲ ဟိုမှာ အများကြီးရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တရုတ်အကျဉ်းသားတွေက ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တွေကို အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ထွက်ပြေးလာတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဘယ်တော့မှသွား မပြောဘူးတဲ့။ ချမ်း ညီနာမည်က ချီချီ၊ တရုတ်အကျဉ်းစခန်းအနီးမှာ တွေ့တဲ့ ဘယ်အကျဉ်းသားမဆိုမှာလိုက်၊ ချီချီကိုသွားပြောပေးပါဆိုရင် ချီချီ ရောက်လာမှာပဲတဲ့”

“ခင်ဗျားတို့ကမ်းရောက်ရင် ဖောင်ပေါ်ကရွံ့ထဲမဆင်းလိုက်မိဖို့ သိပ် သတိထား၊ ရွံ့ကသိပ်ပျော့တယ်။ ဆင်းမိရင် ပြန်တက်လို့မရတော့ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး မြုပ်သွားလိမ့်မယ်”

ချမ်းက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ် ဆာဖိန်း၊ အဲဒါတစ်ခုတော့ ကြပ်ကြပ်သတိထား၊ ကမ်းစပ်ရောက်ရောက်ချင်း ကုန်းပေါ်တက်ဖို့မကြိုးစားသေးဘဲ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီတက်တဲ့အထိ ဖောင်ပေါ်မှာပဲ ငြိမ်ထိုင်ပြီးစောင့်နေ၊ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီတက်ရင် ကုန်းမာပေါ် အလိုလို ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

ထို့နောက် ပြေးမည့်အစီအစဉ်များကို ကျွန်တော်နှင့်ဆာဖိန်း အသေးစိတ် ဆက်တိုင်ပင်ကြပြန်၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ဖောင်တစ်ခုတည်းတွင် အတူစီး၍မရ။ နှစ်ယောက်စီးအုန်းဖောင်လုပ်ရန်မှာမလွယ်။ တစ်ယောက် ဖောင် တစ်ခုစီဖြင့်သွားကြရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်ချင်းမှာ မတိမ်း မယိမ်းဖြစ်၍ ကုန်းမကြီးကမ်းခြေ၌ မလှမ်းမကမ်းအကွာအဝေးတွင်ပင် ဆိုက်ကြမည်ဟုမျှော်လင့်၏။ အကယ်၍ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လူကွဲသွားကလည်း ပြန်ဆုံကြမည့်ဆုံရပ်ကို ကြိုပြီး သတ်မှတ်ရွေးချယ်ထား

လိုက်ကြ၏။

အုန်းဖောင်နှစ်ခုကို တည်ဆောက်ပြီးလေပြီ။

ထွက်ပြေးကြမည့်နေ့ကို သတ်မှတ်ရွေးချယ်လိုက်ကြ၏။ ဆယ်ရက်လိုသေးသည်။ ဤဆယ်ရက်အတွင်း ပင်လယ်ခရီး၌ ပြဿနာမဖြစ်ရန် ကျွန်တော်တို့ ဖောင်စီးလေ့ကျင့်ကြ၏။ လှိုင်းလေးများအကြား၌ ဖောင်စီးရသည်မှာ ထင်သလောက်မလွယ်။ လူထိုင်သည့် နေရာ ဟန်ချက်မမှန်လျှင် အုန်းဖောင်မှာ မကြာခဏ ပြောင်းပြန်လန်သွားတတ်၏။ ပြောင်းပြန်လန်သွားသောဖောင်ကို မူလ နေရာမှန် ပြန်လှန်ရန်မှာ အလွန်ခက်၏။ နောက်ဖောင်ပေါ်၌အိပ်၍လည်းမရ။ အိပ်လျှင် ပင်လယ်အတွင်း ကျသွားနိုင်၏။ ကျသွားလျှင် ပြန်လမ်း မရှိတော့။

ချမ်းက ရေလုံသားရေအိတ်တစ်ခုကိုကြိတ်ဖန်လုပ်ပေး၏။ လိုအပ်မည့် ရိက္ခာနှင့် သက်စောင့်ပစ္စည်းများကို ကျွန်တော်တို့ စုဆောင်းကြ၏။

သရဲကျွန်းမှထွက်ခွာကြမည့်အချိန်မှာ လာမည့် တနင်္ဂနွေနေ့ည ဆယ်နာရီ။ အစစအရာရာအားလုံး အဆင်ပြေမှုရှိခဲ့လျှင် လာမည့်အင်္ဂါနေ့ သို့မဟုတ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မနက်တွင် ကုန်းမကြီးကမ်းကို ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားကြတော့မည်ဖြစ်၏။

“လာမယ့် တနင်္လာနေ့မနက်မှာတော့ ဝါဒါတပ်ကြပ်ကြီး ဆာတိုလီ ရူးနေတာကို မြင်ရတော့မှာပဲ”

ချမ်းက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် ညနေသုံးနာရီ လေးနာရီလောက်မှ သူ့ကိုသွားသတင်းပို့မယ်။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အဆောင်ပြန်မလာဘူးလို့”

“တို့ . . . ရေကူးရင်း လှိုင်းနဲ့ပါသွားတာတွေ့တယ်လို့ မင်း သွားမပြောရဲဘူးလား”

ဆာဖိန်းက ပြောလိုက်၏။

“မလုပ်နဲ့။ ဒီပြဿနာမှာ ကျွန်တော် ဝင်မပါရဲဘူး။ အကုန်ရှုပ်ကုန်မယ်။ မတွေ့ဘူး။ မမြင်ဘူးဆိုတာပဲ ရှင်းတယ်”

အစန်း (၃၀)

သရဲကျွန်းမှ ထွက်ပြေးခြင်း

တနင်္ဂနွေနေ့ည။

အချိန်မှာ ည(၇)နာရီ ထိုးတော့မည်။

ကျွန်တော် ထိုအချိန်မှ အိပ်ရာကထလိုက်၏။ ကျွန်တော်စအိပ်နေသည်မှာ စနေနေ့မနက်မှဖြစ်၏။ သရဲကျွန်းမှထွက်သည်နှင့် ကုန်းမကြီးကို ရောက်သည်အထိ လုံးဝအိပ်ရတော့မည်မဟုတ်ပါ။

လမှာ ည(၉)နာရီထိုးသည်အထိ ထွက်ဦးမည်မဟုတ်။ အပြင်လောက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ လုံးဝ မှောင်မည်းနေ၏။

ကျွန်တော်တို့အဆောင်မှ ကမ်းခြေသို့ဆင်းလာကြ၏။ ညဘက်တွင် အကျဉ်းသား မှာ အဆောင်ပြင်ထွက်ခွင့်မရှိပါ။ သို့သော် ဤဥပဒေကို သိပ်မလေးစားကြ။ မကြာခဏ ငါးဖျားခိုးထွက်တတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ည ကျွန်တော်တို့ထွက်လာကြသည်ကို မည်သူမျှ သံသယမရှိပါ။ အာရပ်လူကြီးနှင့် သူ့ကောင်လေးမှာလည်း အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်နေကြ လေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာလည်း ညဘက်တွင် ဤသို့ မကြာခဏပျောက်သွားတတ်၏။ သူတို့ ဘာအတွက် ပျောက်သွားကြသည်ကို လူတိုင်းသိ၏။ သူတို့အတွက် တစ်ကျွန်းမှာ လောကနိဗ္ဗန်ဟု ထင်နေကြသလား မပြောတတ်။

ဖောင်နှစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ဝှက်ထားသောဂူအတွင်းမှ မထုတ်ခဲ့ကြ၏။

လမှာလည်း ထွက်ပေါ်ခဲ့လေပြီ။

ချမ်းက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံးကို ရေစပ်ရောက်သည်အထိ လိုက်ပို့၏။ ကျွန်တော်က ပထမ လှိုင်းနှင့်ထွက်ခွာသွား၏။ ဆာဖိန်းက နောက်မှကပ်၍ လိုက်လာ၏။ ငါးမိနစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် သရဲကျွန်းမှကိုက်သုံးရာဝေးသည့်ခရီးသို့ ရောက်သွားကြ၏။ ချမ်းက ကမ်းခြေမှအဝတ်ဖြူတစ်ခုထောင်ပြု၍ ကျွန်တော်တို့ကို နှုတ်ဆက်နေပါသည်။

တစ်ညလုံးတွင် မည်သည့်ပြဿနာမျှမတွေ့ကြ။ အားလုံး ချောချောမောမောရှိ၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မနက်ခြောက်နာရီတွင် နေဝန်းကြီးပေါ်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ သရဲကျွန်းမှ ဆယ့်ငါးမိုင်ခရီးခန့်ကို ရောက်၍နေလေပြီ။ ကျွန်းကိုတော့ လှမ်းမြင်နေရဆဲ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ဆာဖိန်းကိုရှာကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ညာဘက် ကိုက်တစ်ရာခန့် အကွာတွင် မြင်တွေ့ရ၏။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းလက်ပြ၏။ ကျွန်တော် ပြန်ပြလိုက်၏။

ကျွန်တော် စီးကရက်သောက်ချင်စိတ်ပေါ်လာ၏။ ရေလုံအိတ်မှ စီးကရက် တစ်လိပ်ကိုမီးညှိ၍သောက်လိုက်၏။ ဖောင်မှစဉ်ကျနိုင်သည့်အန္တရာယ်ကို သတိရပြီး ဖောင်ဘေးတွင်ချည်ထားသောကြိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ခါးကိုပတ်ချည်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရိက္ခာအိတ်မှအုန်းသီးတစ်စိတ်ကိုထုတ်ပြီး ကိုက်ဝါးလိုက်၏။ တစ်စက္ကန့်အတွင်း မည်သို့ဖြစ် သွားသည်မသိ။ ကျွန်တော့်ဖောင်မှာ ပြောင်းပြန်လန်သွား၏။ ကျွန်တော် ရေထဲရောက်သွား ၏။ ဖောင်အောက်မှထွက်နိုင်ရန် ကြိုးစားရ၏။ မရ။ ခါးတွင်ဖောင်နှင့်တွဲ၍ချည်ထားသော ကြိုးခံနေသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တုပ်မိသလိုဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော် အလွန်ထူပူသွား၏။ အစွမ်းကုန်ရုန်း၏။ မရ။ ရေလည်းမွန်းလှလေပြီ။ ကံဟုပင်ဆိုရမည်။ ခါးကြိုးပြေသွား၏။ ကျွန်တော် ဖောင်တစ်ဖက်တွင်တွယ်ပြီး လေဝအောင်ရှုလိုက်၏။ ထို့နောက် ပြောင်းပြန်လန် နေသောဖောင်ပေါ် ပြန်တက်ပြီး ငြိမ်ထိုင်နေလိုက်၏။

အချိန်မှာ (၉)နာရီထိုးလှပြီ။

နေပူရှိန်မှာ ပြင်းထန်စပြုလာ၏။ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းတစ်ခုလုံးမှာ ပူကျက်၍ လာ၏။ ကျွန်တော်မလှုပ်ရဲ။ စောစောကကဲ့သို့ တစ်ကြိမ်ပြန်မှောက်သွားဦးမည်စိုး၍ ငြိမ်ထိုင်နေရ၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံးမှာ ငရဲခဲနေရသကဲ့သို့ဖြစ်၏။ နေဒဏ်ဖြင့် တစ်နေ့လုံး မီးလောင်ခံ နေရပါသည်။ ညနေလေးနာရီထိုးတော့မည်။ ကျွန်တော် အလွန်ဆာလာ၏။ ရိက္ခာအိတ်မှာ ဖောင်အောက်တွင်ရှိနေ၏။ ဖောင်ကိုပြန်လှန်နိုင်မှ ရိက္ခာကိုရပေမည်။ မထွက်လာမီ သုံးလေးရက်ကလေ့ကျင့်ထားသည့်အကျိုးဟု ဆိုရမည်။ ကျွန်တော် အောင်မြင်စွာ ဖောင်ကို မူလအနေထားအမှန်သို့ရောက်အောင် ပြန်လှန်နိုင်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် အလုံပိတ်အိတ်မှ ရေအနည်းငယ်ကိုထုတ်၍ သောက်လိုက်၏။

ညနေ ခြောက်နာရီ ထိုးလေပြီ။

နေဝင်တော့မည်။

ကျွန်တော် ဆာဖိန်းကို လှမ်းလက်ပြလိုက်၏။ သူကလည်း ပြန်ပြ၏။

နေဝင်သွားပြီ။

အလင်းရောင် မရှိတော့။

ခူဝံကြယ်နှင့် ဖျောက်ဆိတ်ကြယ်များကို မြင်ရ၏။

ည(၉)နာရီထိုးလျှင် လထွက်လာ၏။ ကျွန်တော် ဆာဖိန်းကိုလိုက်ရှာ ကြည့်၏။ မတွေ့ရ။ ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ လရောင်ကြောင့် ငွေရောင်တောက် လျက်ရှိ၏။

ရာသီဥတုမှာ တဖြည်းဖြည်းအေးလာ၏။ ညသန်းခေါင်အချိန်ရောက်လျှင် ပိုအေးလာ၏။ မခံမရပ်နိုင်အောင် ရှိလာ၏။

လေမှာ တဖြည်းဖြည်းပိုထန်လာသည်။ ကျွန်တော်၏ဖောင်မျောနှုန်းမှာ ပိုမြန်လာ သလို ထင်မိ၏။

အရုဏ်ကျင်းခဲ့ပြီ။

မကြာမီ နေထွက်တော့မည်။
 နေထွက်လာပြီ။
 အဝေးတွင် ကမ်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။
 ကျွန်တော် ဆာဖိန်းကိုလိုက်ရှာကြည့်၏။ ကျွန်တော့်အရှေ့ ကိုက်နှစ်ရာခန့်တွင်
 သူ့ဖောင်ပေါ် ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး ကမ်းဘက်သို့လှမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။
 ကျွန်တော် အုန်းသီးစိတ်တစ်ခုကိုထုတ်ပြီး နံနက်စာအဖြစ် စားလိုက်၏။
 မနက် ဆယ်နာရီ ထိုးလုပေပြီ။
 အပူဒဏ်မှာ မနေ့ကကဲ့သို့ပင် ပြင်းထန်ခဲ့ပြန်၏။ သို့သော် ကမ်းသို့မြင်နေရပြီ ဖြစ်၍
 ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်၏။
 ကျွန်တော်သည် ဝတ်ထားသည့်ဆွယ်တာအင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖြန့်ကိုင်
 ၍ လှေရွက်ကဲ့သို့လုပ်လိုက်၏။ အနည်းငယ်ပိုမြန်လာသလိုထင်မိ၏။
 ဆာဖိန်းမှာ ကျွန်တော့်အရှေ့ ကိုက်နှစ်ရာခန့်တွင်ရှိ၏။ တဖြည်းဖြည်း သူနှင့်
 ပိုနီးလာ၏။
 ရှေ့မှ ကမ်းနှင့်လည်းမဝေးတော့။ သစ်တောများကိုလည်း သဲကွဲစွာ မြင်နေရ
 လေပြီ။
 မကြာမီ ငှက်အုပ်ကြီးများကိုမြင်ရ၏။ အရေအတွက်မှာ သောင်းချီရှိမည်ဟု
 ထင်ရ၏။
 ကမ်းနှင့် ပိုနီးခဲ့ပြန်၏။
 မကြာမီ ဖောင်မှာ ရှေ့ကိုဆက်မရှေ့တော့။ ရေတိမ်ပိုင်းရောက်၍ သောင်တင်
 သွားပြီဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ကမ်းနှင့်လည်းကိုက်တစ်ရာပင်မဝေးတော့။ ကျွန်တော် ဆာဖိန်းရှိရာသို့
 လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ညာဘက် ကိုက်တစ်ရာခန့်တွင်ပင် ရှိလိမ့်မည်။
 ဒီရေ ကျသွား၏။
 ကျွန်တော်တို့ဖောင်မှာ ရွံ့မြေပေါ်၌ကျန်ရစ်၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီပြန်တက်သည်
 အထိစောင့်ရဦးမည်။ အချိန်မှာ နေ့လယ်နှစ်နာရီခန့်တွင်ဖြစ်၏။ နေမှာ ခြစ်ခြစ်တောက်
 ပူနေသည်။ အစောဆုံး ညနေ လေးနာရီတွင် ဒီပြန်တက်မည်။ မိုးမချုပ်မီ ကျွန်တော်တို့
 ကုန်းပေါ်ရောက်သွားကြမည်ဖြစ်၏။
 ကျွန်တော် ဆာဖိန်းရှိရာသို့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ ဖောင်ပေါ်မှ ဆင်းနေသည်ကို
 တွေ့ရ၏။
 ကျွန်တော် အလွန်ထိတ်လန့်သွားသည်။ ဤဒေသမှနွံများမှာ အလွန်ပျော့သည်။
 လူလျှောက်သွား၍မရ။ လျှောက်လိုက်သည်နှင့်နစ်ဝင်သွားမည်။ ထိုသို့ ဆင်းမလျှောက်ရန်
 လည်း ချမ်းနှင့်ကျွန်တော် သူ့ကိုအသေအချာ သတိပေးခဲ့ကြသည်မဟုတ်လား။
 ကျွန်တော် အသံကုန်အော်၍ သူ့ကိုဖောင်ပေါ်ပြန်တက်ရန် သတိပေး၏။ မရ။
 သူ မကြား။ ကုန်းရှိရာသို့လျှောက်ရန် ကြိုးစားနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။
 ကျွန်တော် အသံကုန် အော်ပြန်၏။
 မရ။
 သူ နွံထဲနစ်ဝင်စပြုလေပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်နေ၏။ နောက် ရုန်းထွက်ရန်
 ကြိုးစားပြန်၏။ ပိုနစ်ဝင်သွားပြန်၏။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဖောင်ဘေးမှ နွံများကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ယက်ပြီး ဆာဖိန်းဖောင်ရှိရာသို့ရွှေ့သွားရန်ကြိုးစား၏။ ရွှေ့သော်လည်း ရွှေ့သည် ဆိုရုံမျှရွှေ့၏။ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ကြိုးစား၏။ ဆယ်ကိုက်မျှရွှေ့သွား၏။ ကျွန်တော် ထပ်ကြိုးစားပြန်၏။ ငါးကိုက်ခန့်ရွှေ့သွားပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ လက်များမှာလည်း မလှုပ်နိုင်လောက်အောင် ပင်ပန်း လှလေပြီ။

ဆာဖိန်းခန္ဓာကိုယ်မှာ ယခု ရင်ဘတ်မျှပေါ်တော့၏။ တဖြည်းဖြည်း နွံအတွင်းသို့ နှစ်ဝင်သွားနေသည်မှာ စိတ်မချမ်းသာစရာမြင်နေရ၏။ သူ ရုန်းထွက်ရန်မကြိုးစားသင့်။ ရွံ့ပေါ်တွင် လှဲမှောက်အိပ်ချရန်ကြိုးစားသင့်၏။ ကျွန်တော် လှမ်းအော်ပြော၏။ သူ မကြား။ ဒီတက်လာ၏။

ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှရွံ့များမှာ ရေထိသဖြင့်ပိုပျော့သွား၏။ ထို့ကြောင့် ဆာဖိန်းခန္ဓာကိုယ်မှာ ပို၍ နှစ်ဝင်သွား၏။

လည်ပင်းသာ ပေါ်တော့သည်။

ကျွန်တော် မကြံတတ်တော့။

ဘေးကနွံများကိုယက်ပြီး သူ့ထံသို့ရွှေ့သွားနိုင်ရန်ကြိုးစားပြန်၏။ ဖောင်မှာ ရွှေ့နေသော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ပက်ကျိရွှေ့နေသလိုရွှေ့နေ၏။

ဆာဖိန်းနှင့် ကိုက်လေးဆယ်ပင်မဝေးတော့။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ခေါင်းခါပြ၏။

လှိုင်းတစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြန်၏။ ကျွန်တော့်ဖောင်မှာ ရှေ့သို့ ငါးကိုက်မျှ ရုတ်တရက် ရွှေ့သွား၏။ ထိုအချိန်၌ ဆာဖိန်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် မမြင်ရတော့။ နွံတွင်း၌ လုံးဝ မြုပ်ဝင်သွားလေပြီ။ ကျွန်တော်အော်၍ ငိုလိုက်ချင်၏။

သူ သေပြီ။

ကမ်းကို ချောမောစွာရောက်ပြီး ကုန်းမာပေါ်ရောက်ရန် ကိုက်တစ်ရာ အလို အရောက်မှ သေရှာသည်။ ကံဆိုးလိုက်ရှာသည့် သူငယ်ချင်း ဆာဖိန်း။

လှိုင်းသစ်များသည် ကျွန်တော့်ဖောင်ကို ကုန်းမာရှိရာသို့ ချိမ့်သွား၏။ မိနစ်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် သစ်ပင်များရှိရာ ကုန်းမာပေါ်သို့ရောက်သွားလေပြီ။ အလင်းရောင်မှာလည်း ပျောက်တော့မည်။ ကျွန်တော် ဖောင်ပေါ်မှ ကုန်းမာပေါ် ခြေချလိုက်၏။

အခန်း (၃၁)

တောတွင်းဘဝ

အလင်းရောင်မပျောက်မီ ခြောက်သွေ့သောကုန်းတွင်းပိုင်းရောက်အောင် ကျွန်တော် အမြန်လျှောက်သွား၏။ လမ်းတစ်လျှောက် နွယ်များပေါလှသဖြင့် သွားရ အလွန် ခက်၏။ စိတ်သွားတိုင်း ခရီးမပေါက်။

စိတ်ချလောက်သည့်ကုန်းတွင်းပိုင်းကိုရောက်သည်နှင့် အိပ်မည့်နေရာကို ရှာလိုက်၏။ လဲနေသောသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဘေးတွင် ကျွန်တော် လှဲအိပ်လိုက်၏။ ငှက်သံများ ဆူညံစွာကြားသဖြင့် ကျွန်တော်လန့်နိုးသွား၏။

မိုးလင်းလေပြီ။

ကျွန်တော် ချက်ချင်းအိပ်ရာမှထပြီး နောက်ဘက်သို့ဦးတည်လျှောက်လာခဲ့၏။

မွန်းတည့်ချိန်ခန့်တွင် လူသွားလမ်းတစ်ခုတွေ့၏။ ကျွန်တော် ထို လူသွားလမ်း လေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့၏။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မြည်းခြေရာ နှင့် လားခြေရာများကို တွေ့၏။

ညနေစောင်းလေပြီ။ ရွာအရိပ်အခြည်မျှမတွေ့ရသေးပါ။ ဤလူသွားလမ်းသည် ကိုလိုအူအမည်ရှိသော တံငါရွာသို့သွားသောလမ်းလည်းဖြစ်နိုင်၏။ ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကြက်ပေါင်စေးခြံနှင့် ရွှေတွင်းများလည်းရှိသဖြင့် ကြက်ပေါင်စေးခြံနှင့် ရွှေတွင်းများသို့ သွားသောလမ်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

အလင်းရောင် ပျောက်တော့မည်။

ကျွန်တော်သည် လူသွားလမ်းဘေးမလှမ်းမကမ်းချုံတစ်ခုအောက်၌ အိပ်ရန်နေရာ ရှာပြီး ဝင်အိပ်လိုက်၏။

မနက်လင်း၍ ငှက်သံများကြားလျှင် ကျွန်တော်လန့်နိုးခဲ့ပြန်၏။ မလှမ်းမကမ်း လူသွားလမ်းပေါ်မှလေချွန်သံတစ်ခုကြားနေ၏။ သရဲကျွန်းမှ ထောင်အာဏာပိုင်များ သည် ကျွန်တော်တို့ထွက်လာသည်ကို သက်ဆိုင်ရာစခန်းအားလုံးသို့ အကြောင်းကြားပြီး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လေပြီလားမပြောနိုင်။ အကြောင်းကြားထားပြီးဖြစ်က အလွန် သတိထားရန်လိုပေမည်။

ကျွန်တော်သည် လေချွန်သံကြားရာသို့ခြေသံမကြားအောင် ချဉ်းကပ်သွား၏။ ကပ္ပလီလူမည်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ ပခုံးပေါ်တွင် အိတ်တစ်ခုကိုထမ်းထားပြီး လက်တစ်ဖက်တွင် သေနတ်တစ်လက်ကိုကိုင်ထား၏။ ကျွန်တော်သည် တောသုံး ဓားကို ခါးကြားမှထုတ်ပြီး ကပ္ပလီကို သူ့ကျောနောက်မှအသာချဉ်းကပ်ပြီး ဓားနှင့် ထောက်ထားလိုက်၏။

“သေနတ်ကိုပစ်ချလိုက်၊ မလှုပ်နဲ့၊ လှုပ်တာနဲ့ မင်းသေပြီလို့သာမှတ်”

သေနတ်ကို မြေကြီးပေါ်ပစ်ချလိုက်၏။ ကျွန်တော် ကောက်ယူလိုက်၏။ တစ်လုံးထိုး သေနတ်ဖြစ်၏။ သေနတ်မောင်းကို တင်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘာလိုချင်လဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုမသတ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကလေး ငါးယောက်တောင်ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားလိုချင်တာ အကုန်သာယူသွားပါ”

“ငါဘာမှမလိုချင်ဘူး။ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဂျင်း”

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“သစ်ခုတ်စခန်းက ကျွန်တော့်ညီနှစ်ယောက်ဆီ ဆေးနဲ့ရိက္ခာတွေ သွားပို့ပေး မလို့ပါ”

“မင်း ဘယ်ရွာကလဲ”

“ကိုလိုအူရွာကပါ”

“မင်း အိုင်နီနီဆိုတဲ့ အကျဉ်းစခန်းကို သိသလား”

“သိတယ်၊ တရုတ်အကျဉ်းသားတွေကိုထားတဲ့စခန်းကိုပြောတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း ငါ့ကို အဲဒီအကျဉ်းစခန်းနားရောက်တဲ့အထိ ဘေးမသိ ရန်မခ အောင်ခေါ်သွားပေး၊ မင်းကို ဖရန့်ငွေငါးရာပေးမယ်။ လမ်းမှာ မင်းကြောင့် ငါတစ်ခုခု ဖြစ်ရင်တော့ မင်းကို ငါ သတ်ပစ်မယ်”

“ခင်ဗျား တစ်ကျွန်းကပြေးလာတဲ့ ပြင်သစ်အကျဉ်းသားမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော် ခရစ်ယာန်ပါ။ ကျွန်တော့်ကြောင့် တစ်ဖက်သားဒုက္ခရောက်အောင် ဘယ်တော့မှမလုပ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ငွေတစ်ပြားမှမပေးလဲ ခင်ဗျား သွားလိုတဲ့ခရီးကို ရောက် အောင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

ပခုံးပေါ်မှအထုပ်ကိုချပြီးဖြေလိုက်၏။ နို့ဘူးတစ်ဘူးနှင့် ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို ထုတ်၍ ကျွန်တော့်ကိုပေး၏။ ကျွန်တော် နို့နှင့်ပေါင်မုန့်ကိုစားလိုက်၏။

“တစ်ကျွန်းက ပြင်သစ်အကျဉ်းသားနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးလာတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ကျွန်တော်တို့ရွာကို ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တွေ လာအကြောင်းကြားထားတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကိုလိုက်ရှာနေတဲ့အဖွဲ့တွေကလဲ ရှိတယ်။ ဒီလမ်းအတိုင်း သွားကြလို့တော့ စိတ်မချရဘူး။ သစ်တောထဲကပဲ ဒုက္ခခံပြီးဖြတ်သွားကြရအောင်”

“သွားလေ၊ မင်းသဘောပဲ၊ ငါက ဘေးရန်မရှိဘဲ အိုင်နီနီစခန်းနား ရောက်သွားရင် တော်ပြီ”

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ပါပီလွန်”

ဂျင်းကိုကြည့်ရသည်မှာ ကောက်ကျစ်ပုံလုံးဝမရပါ။ သူ့အသားမှာ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနေသော်လည်း သူ့နှလုံးသားမှာ အလွန်ဖြူစင်ပုံရ၏။

ဂျင်းက ရှေ့မှသွား၏။ ကျွန်တော်က နောက်မှလိုက်၏။

နှစ်နာရီခန့်လမ်းလျှောက်ခဲ့ပြီးနောက် ခေတ္တ ကျွန်တော်တို့နားကြ၏။ သူက နို့တစ်ဘူးကိုထုတ်၍ ကျွန်တော့်ကို ပေးပြန်၏။

“ဒီအနီးအနားမှာ သစ်ခတ်တဲ့ပြင်သစ်အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုရှိတယ်။ အကျဉ်းသား တွေမြင်ရတာ အင်မတန်စိတ်မချမ်းသာစရာကောင်းတယ်။ ရောဂါအမျိုးမျိုးနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ သေကြတာမနည်းဘူး”

“စခန်းထဲ မင်းရောက်ဖူးလား”

“ရောက်ဖူးတာပေါ့။ ကျွန်တော့်မယားက ဝါဒါအိမ်တွေသွားပြီး အဝတ်လျှော်တဲ့ အလုပ်၊ မီးပူတိုက်တဲ့အလုပ်လုပ်တယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှာတာနဲ့ မိသားစု တစ်ခုလုံး စားဖို့မလောက်ဘူး”

ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

မကြာမီ အမှောင်ပျိုးလာ၏။

“အိုင်နီနီစခန်းနားရောက်ဖို့ တော်တော်လိုသေးလား”

“နောက်နှစ်နာရီလောက်သွားရဦးမယ်။ အမှောင်ထဲမှာ ခရီးဆက်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒီညတော့ တောထဲမှာပဲအိပ်ကြရအောင်”

အိပ်ရန် နေရာကောင်းတစ်ခုကိုရှာ၍ ဂျင်းက အိပ်ရန်ပြင်ဆင်၏။ တစ်နေ့လုံး လမ်းလျှောက်ထားသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာလည်း အလွန်မောဟိုက်၍ နေလေပြီ။ သို့သော် မအိပ်ရဲ၊ ဂျင်းကို စိတ်မချ။ တစ်ကြိမ်ထွက်ပြေးစဉ်က သီလရှင်များကိုစိတ်ချမိ၍ ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ဖူးပြီ မဟုတ်လား။

ဂျင်းသည် ခေါင်းချသည်နှင့် အိပ်ပျော်သွား၏။

ညသည် အလွန်မှောင်ပါသည်။ မည်းနေသော ဂျင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို သူ့ခြေဖဝါးမှ လွှဲပြီး ကျွန်တော် ဘာမျှမမြင်ရ။ ခြင်များကလည်းအလွန်ပေါ့လှ၏။ ရာပေါင်းများစွာမဟုတ်။ ထောင်ပေါင်းများစွာရှိသည်ဟုထင်ရ၏။ ကျွန်တော့် မျက်နှာကိုပတ်ဝဲ၍ တစ်ချိန်လုံး တဝီဝီအော်၍ ပျံသန်းနေကြသည်။

ကျွန်တော် တစ်ညလုံး မအိပ်ပါ။

မနက်အလင်းရောင်ပေါ်သည်နှင့် ဂျင်း နိုးလာ၏။

“ခင်ဗျား တစ်ညလုံး မအိပ်ဘူးလား”

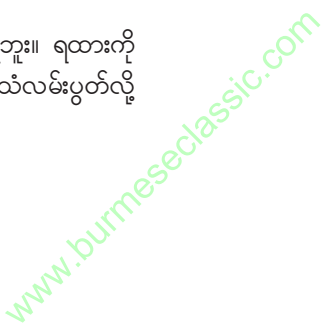
ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြ၏။

“ခင်ဗျား တယ်မိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားစိတ်မှမချနိုင်ဘဲကိုး”

ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်၏။ နေ့လယ်ပိုင်းရောက်လျှင် မီးရထားသံလမ်း တစ်ခုကို ဖြတ်ရ၏။

“ဒီသံလမ်းဟာ အိုင်နီနီစခန်းကိုသွားတဲ့ရထားလမ်းပဲ။ ခေါင်းတွဲမရှိဘူး။ ရထားကို အကျဉ်းသားတွေကတွန်းပေးရမယ်။ ရထားတွန်းလာကြပြီဆိုရင် ရထားဘီးနဲ့သံလမ်းပွတ်လို့ မြည်တဲ့အသံကို အဝေးကြီးကကြားနေရတယ်”

မကြာမီ လူသွားလမ်းတစ်ခုသို့ ရောက်ကြပြန်၏။

“ဒါ အိုင်နီနီစခန်းကို ဝင်တဲ့လမ်းပဲ”
 “ဒါဆိုရင် ခုရောက်တော့မှာပေါ့”
 “ဟုတ်တယ်။ အစပ်နားရောက်နေပြီ”
 “ကိုင်း ရော့ . . . ဂျင်း ဒီမှာ ငွေငါးရာ၊ ကျေးဇူးပဲ၊ မင်းပြန်ချင်ပြန်တော့”
 “ခင်ဗျား တရုတ်အကျဉ်းသားတစ်ယောက်နဲ့ဆက်သွယ်ချင်တာမဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်”

“ဒီလမ်းပေါ်က တရုတ်အကျဉ်းသားတွေကအမြဲဖြတ်ပြီးသွားလာနေကြတယ်။ သူတို့ကို ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တွေက အလုပ်အားချိန်မှာ အမဲလိုက်ခွင့် ငါးဖမ်းခွင့်အားလုံး ပေးထားတယ်။ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ခင်ဗျား ဟိုတောစပ်က သွားစောင့်နေ။ တရုတ်အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ယောက်လာရင် ခင်ဗျားဆီ ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့ပေးမယ်”

ကျွန်တော် ဂျင်းအကြံပေးသည့်အတိုင်း တောစပ်ကသွားစောင့်နေလိုက်၏။ မကြာမီ အဝေးမှလူတစ်ယောက်လျှောက်လာသံကြားရ၏။ တရုတ်အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မိနစ်အနည်းငယ်ခန့် ဂျင်းနှင့်စကားပြောနေပြီး ဂျင်းနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ထံ လျှောက်လာ ကြ၏။

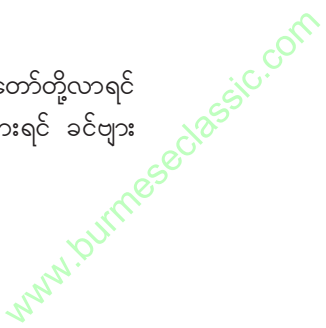
“ခင်ဗျား တစ်ကျွန်းက ပြေးလာတာလား”
 အသက်ကြီးကြီး တရုတ်အကျဉ်းသားဖြစ်၏။ သူ့ပြင်သစ်စကားမှာ လုံးဝမပီပီ။
 “ဟုတ်တယ်”
 “ဘယ်ကျွန်းကလဲ”
 “သရဲကျွန်းက၊ ကျွန်တော် ချမ်းရဲ့မိတ်ဆွေပါ”
 “ခင်ဗျား ချမ်းရဲ့မိတ်ဆွေဟုတ်လား။ ဝမ်းသာတယ်”
 သူက ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲ၍နှုတ်ဆက်၏။
 “ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”
 “ကျွန်တော် ချမ်းရဲ့ညီ ချီချီနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”
 “ချီချီ ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်”

“ချီချီမရှိတော့ဘူး။ တလောက ထောင်ပိုင်အိမ်က ဘဲအကောင်ခြောက်ဆယ်ခွဲ တာ ထောင်ပိုင်သတင်းရသွားလို့ သတ်ပစ်မယ်ဆိုတာနဲ့ထွက်ပြေးသွားတယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”
 “နှစ်လ”
 “ဘယ်ကို ပြေးသွားသလဲ”

“ကျွန်တော်တော့မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ စခန်းမှာ ချီချီနဲ့သိပ်ခင်တဲ့သူ့မိတ်ဆွေတွေ ရှိတယ်။ ခင်ဗျား ဒီမှာပဲစောင့်နေ၊ ကျွန်တော် အဲ့ဒီလူတွေသွားခေါ်ပေးမယ်။ ချီချီ ဘယ်မှာပုန်းနေတယ်ဆိုတာ သူတို့သိလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ”
 “အချိန်တော့ အတိအကျပြောလို့မရဘူး။ မှောင်မှပြန်ခဲ့မယ်။ ကျွန်တော်တို့လာရင် အဝေးက ပြင်သစ်“မာဒီလွန်”သီချင်းကို လေချွန်ခဲ့မယ်။ ဒီသီချင်းသံကြားရင် ခင်ဗျား ပုန်းနေတဲ့နေရာက ထွက်လာပေါ့”

တရုတ်အကျဉ်းသား ပြန်ထွက်သွား၏။

“ပါပီလွန်၊ ခင်ဗျား ဒီတရုတ်တွေနဲ့ဆက်သွယ်လို့ အဆင်မပြေရင်လဲ ဘာမှ စိတ်မပျက်နဲ့။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် လှေတစ်စီးနဲ့လိုအပ်တဲ့ရိက္ခာတွေ ရှာပေးမယ်။ ခင်ဗျားဟာခင်ဗျား ထွက်ပြေးပေါ့”

ဂျင်းက ကျွန်တော့်ကိုပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“မရဘူး ဂျင်း၊ ငါ သွားရမယ့်ခရီးကအဝေးကြီး၊ ဒီခရီးကို ပင်လယ်ဖြတ်ပြီး ဘယ်လိုမှ တစ်ယောက်တည်းသွားလို့မရဘူး။ အဖော်ပါမှဖြစ်နိုင်တာ”

ည(၉)နာရီထိုးလျှင် လမ်းပေါ်မှ မာဒီလွန်သီချင်းလေချွန်သံကြား၏။

တရုတ်သုံးယောက် ရောက်လာ၏။

“ခင်ဗျားတို့လဲ ဆာနေကြရောပေါ့။ ကျွန်တော်တို့အခုယူလာတဲ့အစာတွေကို အရင် စားလိုက်ကြဦး”

အလွန်ပီသသောပြင်သစ်စကားနှင့် တရုတ်တစ်ယောက်ကပြောလိုက်၏။ သူပြော သောစကားသံကိုကြားသည်နှင့် ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်မည်ကို မှန်းဆကြည့်၍ရ၏။ သူတို့ ယူခဲ့သော အစားအသောက်မှာ ဆန်ပြုတ်များဖြစ်၏။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များနှင့်ရောပြုတ် ထား၏။ ကျွန်တော်နှင့်ဂျင်းက မြိန်ယုတ်စွာစားလိုက်ကြ၏။ အရသာရှိလှပါသည်။

“ခင်ဗျား ချမ်းရဲ့မိတ်ဆွေဆို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ချမ်းက သူ့ညီချီချီနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဒီမှာလာဆက်သွယ်ဖို့ မှာလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သင်္ဘောသားဟောင်းပါ။ ပထမအကြိမ် ကျွန်တော် တစ်ကျွန်းကပြေးတုန်းက ကိုလံဘီယာနိုင်ငံရောက်အောင်ပြေးပြီးပြီ။ ကိုလံဘီယာ နိုင်ငံကမှ ပြန်အပို့ခံရတာ။ ချမ်းက ကျွန်တော့်အရည်အချင်းကိုသိလို့ ဒီဘက် ရောက်ရင် သူ့ညီကိုပါခေါ်သွားပါဆိုလို့ ကျွန်တော် ဝင်ခေါ်တာ”

“ခင်ဗျား ချမ်းရဲ့မိတ်ဆွေဆိုတာ ချမ်းမှာထိုးထားတဲ့ မင်ရုပ်တွေကို သိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့. . သိပါတယ်။ သူ့ရင်ဘတ်မှာ နဂါးရုပ်တစ်ခုရှိတယ်။ ဘယ်လက်မှာ တော့ အစက်သုံးစက်ရှိတယ်။ သူကပြောတယ်။ အစက်သုံးစက်ဟာ ပိုလိုကွန်ဒိုသူပုန်တွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်အမှတ်အသားတစ်ခုပဲတဲ့။ ပိုလိုကွန်ဒို သူပုန်တွေထဲမှာ သူနဲ့တွဲဖက် တခြား ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က လက်တစ်ဖက်ပဲ ရှိတယ်တဲ့။ နာမည်က ဗွန်ဟူးတဲ့”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဗွန်ဟူးဟာ ကျွန်တော်ပဲ။ ခင်ဗျား ချမ်းရဲ့မိတ်ဆွေဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ယုံပြီ။ ခင်ဗျားဟာ ချမ်းရဲ့မိတ်ဆွေဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေပဲ။ လိုတဲ့အကူအညီတွေ ကျွန်တော်တို့အကုန်ပေးမယ်။ ချီချီက ခုတောထဲမှာ။ သူ့ရှိတဲ့နေရာက ဒီက ငါးမိုင်လောက် ဝေးမယ်။ ခင်ဗျားလာတာ သူ့အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်သွားတာပဲ။ သူ့လဲ ပင်လယ် ဖြတ် ပြေးမလို့ကြံနေတာ။ ပင်လယ်အကြောင်း နားမလည်တော့ မပြေးတတ်ဘဲဖြစ်နေတာ။ သူက တောထဲမှာ မီးသွေးဖုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့မီးသွေးတွေသွားရောင်းရတယ်။ သူနေတဲ့နေရာက လမ်းမသိတဲ့လူသွားလို့မရဘူး။ လူကျသွားရင် ပြန်တက်လို့မရတော့တဲ့ နွံအိုင်တွေရှိတယ်။ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်မနက် ခင်ဗျားကို လာခေါ်ပြီး ချီချီဆီ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

တရုတ်သုံးယောက်လုံး ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြ၏။ နောက်တစ်နေ့မနက် နေထွက်မီ ဗွန်ဟူး ပြန်ရောက်လာ၏။

“ကဲ. . . ဂျင်း၊ မင်းပြန်တော့၊ မင်းရဲ့ကျေးဇူးကို ငါတစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူး။ မင်းတို့မိသားစုတစ်ခုလုံးကို ဘုရားသခင် အမြဲစောင့် မ၊ပါစေ”

ဂျင်းက ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ကိုကိုင်၍ ရင်းနှီးစွာနှုတ်ဆက်ပြီး လာလမ်း အတိုင်းပြန်သွား၏။ မပြန်မီ ကျွန်တော် အဆင်မပြေမှုတစ်ခုခုဖြစ်က သူ့ ရွာသို့ လိုက်လာခဲ့ရန် အကြိမ်ကြိမ်မှာသွားရှာသေး၏။ အလွန်စိတ်ထားကောင်းရှာသည့် သူတော်ကောင်း လူမည်းပင်။

ကျွန်တော် ဗွန်ဟူးအနောက်မှကပ်လိုက်သွား၏။ ဗွန်ဟူးမှာ ရှေ့တွင် ခံနေသည့် ချုံနွယ်များကို သူ့လက်တွင်ပါသောစားဖြင့် ဂျင်းကဲ့သို့ လုံးဝခုတ်ဖြတ်ခြင်းမလုပ်။ အသာ မ၊၍ ကွေ့ရှောင်သွားတတ်သည်။ နောက်မှ အနံ့ခံလိုက်လာ သူရှိလျှင် ခြေရာရှာမရအောင် လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

အနန်း (၃၂)

ချီချီ

“ခင်ဗျား သတိထားနော်။ နွံထဲကျသွားပြီးရင် ပြန်ပေါ်လာစရာလမ်း မရှိတော့ဘူး”
ဗွန်ဟူးက ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်၏။

“စိတ်ချပါ။ ခင်ဗျား ခြေလှမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်နောက်က အတိအကျ လိုက်လှမ်း
ပြီး လျှောက်နေမယ်”

ကျွန်တော်တို့ ကမ်းခြေအတိုင်းကပ်ပြီး လျှောက်နေကြသည်။ မကြာမီ ကျွန်းတစ်ခု
အနီးသို့ ရောက်လာကြ၏။ ဗွန်ဟူးက တရုတ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အော်ဆိုလိုက်သည်။ မကြာမီ
ကျွန်းစပ်သောင်ပြင်သို့ တရုတ်တစ်ယောက်ဆင်းလာ၏။ ထိုတရုတ်မှာ ဘောင်းဘီတိုလေး
ဝတ်ထားသည်မှလွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ဗလာကျင်းနေသည်။

ဗွန်ဟူးနှင့် ထိုသောင်ပြင်မှ တရုတ်အော်ပြီးလှမ်းစကားပြောကြ၏။ ငါးမိနစ်ခန့်
ကြာပါမည်။ အချီအချပြောနေကြ၏။ နောက် ထိုတရုတ် ကျွန်းပေါ် ပြန်တက်သွား၏။

“ကဲ . . ဒီမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ ခဏထိုင်ကြဦးစို့၊ ဒီကောင်က ချီချီနဲ့အတူ နေတဲ့
အကောင်၊ ချီချီ အမဲလိုက်သွားနေတယ်တဲ့။ မကြာဘူး၊ သူပြန်လာလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သောင်စပ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကြ၏။ နာရီဝက်ခန့်အတွင်း
မှာပင် တရုတ်တစ်ယောက်ပေါက်လာ၏။ ဗွန်ဟူးနှင့် ထိုတရုတ် ခေတ္တ စကားပြောနေကြ၏။
ထို့နောက် ထိုတရုတ်က ပြင်သစ်စကားဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြီး . . .

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အစ်ကို ချမ်းရဲ့ မိတ်ဆွေဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ . . ဗွန်ဟူး၊ မင်းပြန်တော့၊ သူ့ကို ငါခေါ်သွားမယ်”

ဗွန်ဟူး ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွား၏။

ကျွန်တော်သည် ချီချီနောက်မှလိုက်သွား၏။ ချီချီ၏လမ်းပြမှာ ဝက်မည်းလေး
တစ်ကောင် ဖြစ်၏။ ဝက်မည်းလေးက ရှေ့သွားပြီး ချီချီက နောက်မှ လိုက်၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နွံများပိုထူသောနေရာသို့ရောက်လာ၏။ မြင်နေရသောကျွန်းသို့ ကူးရန်မှာ ဤလမ်းတစ်လမ်းသာရှိသည်။ မြင်သမျှမြင်ကွင်းများမှာ နွံဖုံးနေသည်။ ဤနွံ များတွင် လူကိုနစ်မြုပ်ပစ်နိုင်သည့်နွံရှိသကဲ့သို့ နင်းလိုက်လျှင် သုံးလက်မထက် ပိုမမြုပ် နိုင်သော နွံပါးလေးများလည်းရှိ၏။ ဝက်သည် ဤမြေ အမျိုးအစားကိုရှေး၍ ရှာသွားတတ်၏။ အံ့စရာဖြစ်၏။

ဝက်၏သွားနှုန်းမှာ တဖြည်းဖြည်းပိုမြန်လာ၏။ ချီချီကလည်း နောက်မှ ပြေးလိုက် နေရသည်။ ကျွန်တော်မှာလည်း ချီချီအနားမှ လုံးဝမခွာရဲ။ ခြေလှမ်း တစ်လှမ်းမှားလိုက် သည်နှင့် ဘာဖြစ်မည်ကို ကျွန်တော်သိ၏။ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဇောချွေးများပြန်လာသည်။ ကျွန်တော်လည်း မကြာမီ ဆာဖိန်းကဲ့သို့ပင် နွံတွင်နစ်ပြီး သေရ တော့မည်လား။

ချီချီနေသည့်နေရာမှာ ကျွန်းအလယ်တည့်တည့်တွင်ရှိ၏။ မြေမာပိုင်း ဖြစ်၏။ သက်ငယ်တဲတစ်လုံးဆောက်ထားသည်။ ချီချီအဖော် တရုတ်ကို ထိုတဲ၌ စောင့်ကြိုနေ သည်ကို တွေ့ရ၏။

တဲအတွင်း၌ အိပ်စရာသစ်တုံးခုတင်တစ်လုံးသာရှိ၏။ ချီချီက အနီးအပါးမှ သစ်တုံး များကိုစုပြီး ကျွန်တော်အတွက် အိပ်ရာခုတင်တစ်လုံးကို ချက်ချင်း ဖန်တီးပေး၏။

အချိန်မှာ ညနေစောင်းပြီ။

ညနေစာအဖြစ် ချီချီက ဆန်နှင့်ကြက်သွန်တစ်မျိုးကို ရောပြုတ်ထားသော ဆန်ပြုတ်ကိုကျွေး၏။ အလွန်အရသာရှိလှပါသည်။ ညနေစာစားပြီးသည် နှင့် ချီချီအဖော် တရုတ် ပြန်သွား၏။

“ဗွန်ဟူးကပြောတယ်။ ခင်ဗျားလဲ ပင်လယ်ဖြတ်ပြေးမလို့ စိစဉ်နေတာဆို”
ကျွန်တော်က ချီချီကို မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်. . ကျွန်တော်က ပင်လယ်အကြောင်းနားမလည်လို့ ပင်လယ်အကြောင်း နားလည်တဲ့လူကို စောင့်နေတာ။ ကျွန်တော် မီးသွေးဖုတ်ရောင်းပြီး ငွေစုထားတာရှိတယ်။ လှေဖွဲ့ရလောက်အောင်တော့မစုမိသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်လလောက်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်လိုနေတဲ့ငွေ ပြည့်တော့မယ်”

“ခင်ဗျား ဝယ်ဖို့ လှေကိုကော တွေ့ထားပြီးပြီလား”

“တွေ့ထားတယ်။ အဖိုးက ဖရန့်ငွေတစ်ထောင်ငါးရာ ပေးရမယ်တဲ့။ ကပ္ပလီ လူမည်း ထင်းခုတ်သမားတစ်ယောက်က ရောင်းချင်နေတာ”

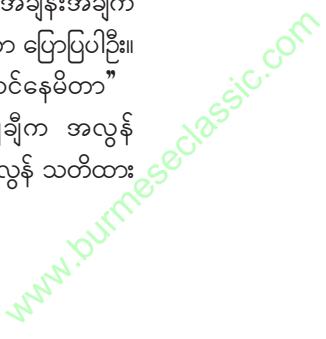
“ခင်ဗျား ငွေအတွက်မပူနဲ့၊ မီးသွေးဖုတ်ရောင်းပြီး ငွေရှာစရာလဲ မလိုတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာငွေရှိတယ်။ ခင်ဗျား လှေကို သွားကြည့်ပြီးပြီလား”

“ကြည့်ပြီးပြီ။ တော်တော်ကလေး ကောင်းတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြည့်ချင်သေးတယ်”

“ရပါတယ်။ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် အဲဒီလူမည်းကိုသွားတွေ့ပြီး အချိန်းအချက် လုပ်လိုက်ဦးမယ်။ ကဲ. . ခင်ဗျား သရဲကျွန်းက ဘယ်လိုထွက်ပြေးလာတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သရဲကျွန်းက ဘယ်လိုမှပြေးနိုင်တဲ့ လမ်း မရှိဘူးလို့ ထင်နေမိတာ”

ကျွန်တော်က အကြောင်းစုံအသေးစိတ်ပြန်ပြောပြလိုက်၏။ ချီချီက အလွန် စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်ပါသည်။ ချီချီကိုကြည့်ရသည်မှာ ဆက်ဆံရာ၌ အလွန် သတိထား

ဆက်ဆံရမည့်လူမျိုးဖြစ်၏။ သူ့မိတ်ဆွေများအပေါ်တွင် ကောင်းသလောက် သူ့ရန်သူများ အပေါ် အလွန်ရက်စက်မည့်လူမျိုးဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် အလင်းရောင်ပေါ်သည်နှင့် ဒီဒီသည် သူ့လမ်းပြဝက်ကို ခေါ်ပြီး လှေရောင်းမည်ဆိုသော ကပ္ပလီလူမည်းနှင့်တွေ့ရန် ထွက်သွား၏။ မသွားမီ ကျွန်း ပေါ်၌ ကျွန်းတော်သတိထားနေထိုင်ရန်နှင့် အကျဉ်းစခန်းမှ ထွက်ပြေးသော အကျဉ်းသား များကိုပြန်ဖမ်းရန် ဝါဒါအစောင့်များနှင့်အာရပ်သူလျှို့များ မကြာခဏရောက်လာတတ်သဖြင့် ကျွန်း၏ကမ်းခြေနှင့်နီးသော သောင်ပြင်သို့ မသွားမိရန် အသေအချာမှာသွား၏။ ကျွန်းပေါ် ၌မူ ဘေးပတ်ပတ်လည်၌ နွံ ထောင်ချောက်များရှိနေသဖြင့် လုံးဝ စိတ်ချရသည်ဟု ပြော၏။

ကျွန်းတော် ထိုနေ့တွင် အပြင်မထွက်၊ တဲတွင်း၌သာ နားနေခဲ့၏။ ညနေစောင်းလျှင် ဒီဒီ ပြန်ရောက်လာ၏။

“ပါပီလွန်ရေ. ဒီနေ့တော့ ကံမကောင်းဘူးဗျို့။ လှေရောင်းမယ့်ကပ္ပလီနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“သစ်ခုတ်တဲ့စခန်းမှာ သူ မရှိဘူး။ ရွာပြန်သွားတယ် ထင်တယ်”

“ရွာပြန်သွားရင် ဘယ်လောက် ကြာတတ်သလဲ”

“နှစ်ရက် သုံးရက်ထက် ပို မကြာတတ်ပါဘူး”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မိုးသည်းထန်စွာရွာနေ၏။ သို့သော် ဒီဒီကမူ မနား။ သူ့လမ်းပြဝက်ကိုခေါ်ပြီး ရွာပြန်နေသောကပ္ပလီလူမည်းကိုဖမ်းရန် ထွက်သွားပြန်၏။

ကျွန်းတော် တစ်မနက်လုံး တဲအတွင်း၌အိပ်နေ၏။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် မိုးတိတ် သွား၏။ ကျွန်းတော် ကျွန်းအခြေအနေကိုလေ့လာရန် တဲအပြင်ထွက်လိုက် ၏။ မလှမ်းမကမ်း မီးသွေးဖုတ်သောမီးဖိုမှ မီးခိုးအူထွက်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်းတော် မီးဖိုရှိရာသို့ လျှောက် သွား၏။ မြင်၍မကောင်းလှသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်ရပါသည်။ ကျွန်းတော်မှဖျက်စိ များကိုပင် ကျွန်းတော် ပထမ မယုံနိုင်။ မီးဖို အပြင်သို့ ခြေထောက်ငါးချောင်း ထိုးထွက်နေ၏။

မီးဖိုတွင်း၌ လူသုံးယောက်ကို မီးရှို့ထားခြင်းဖြစ်၏။ မလှမ်းမကမ်းတွင် သူတို့ စီးလာကြဟန်ရှိသော ဖိနပ်သုံးရန်ကိုလည်းမြင်တွေ့ရ၏။ ကျွန်းတော် ချက်ချင်းပင် ဤလူ သုံးယောက်ကို မည်သူသတ်ထားခြင်းဖြစ်မည်ကို တွေး၍ရ၏။

ဒီဒီ. . . ။

ကြောက်စရာ ဒီဒီ။ ဤလူသုံးယောက်ကို သူ့ဘာကြောင့်သတ်သနည်း။ ဤသတ် ထားသည့်ကိစ္စကိုလည်း သူ့ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုမပြောသနည်း။ သဘောရိုးနှင့်သာ ဖြစ်က ကျွန်တော့်ကိုပြောပြရမည်။ ကျွန်တော် အလွန် ထိတ်လန့်သွား၏။ သူ လက်မဦးမီ ကျွန်တော်လက်ဦးရတော့မည်။ ပြဿနာမှာ သူ့ကို သတ်ပြီးလျှင် ဤကျွန်းမှ နွံထောင်ချောက်များကိုဖြတ်ကျော်ပြီး အဘယ်သို့ မြေမာကမ်းခြေဘက်ကို ပြန်ရောက်အောင် ပြေးရမည်နည်း။ ဒီဒီ၏လမ်းပြဝက်မှာ သူ့သခင်မဟုတ်သော ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်မည်လား။ ဒီဒီသည် သူ့ဝက်ကို တရုတ်စကားဖြင့်အမိန့်ပေး၏။ ကျွန်တော်က တရုတ်စကား တစ်လုံးမျှ မတတ်။ တစ်ခါ ဒီဒီကိုသတ်လိုက်သည်နှင့် ဒီဒီ၏မိတ်ဆွေ တခြားတရုတ် အကျဉ်းသားများကလည်း လက်စားချေရန် ကျွန်တော့်ကိုလိုက်ကြတော့မည်။ ကျွန်တော် ဤရန်မှလွတ်အောင်လည်း အဘယ်သို့ပြေးရမည်နည်း။

ချီချီ ညနေမိုးမချုပ်မီ ပြန်ရောက်လာ၏။

“ပါပီလွန်ရေ . ဒီနေ့တော့ကံကောင်းတယ်ဗျို့။ ဟိုကပ္ပလီနဲ့တွေ့ခဲ့ပြီ။ ခင်ဗျားကို မနက်ဖြန် ခေါ်လာမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

ကျွန်တော်သည် ခါးကြားမှစားကို လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်လိုက်၏။ ချီချီကို တစ်ချက်မျှ အလစ်မပေး။ အလိုက်သင့် သူ့ကို စကားပြန်ပြောပြီး သူ့နောက်မှ တဲအတွင်းသို့ လိုက်ဝင် သွား၏။ ချီချီသည် ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပါ။

“ဟာ . . မီးဖိုမှာလဲ မီးမရှိတော့ပါလား။ ခင်ဗျား မီး ဘာပြုလို့ ဆက်မထည့် ပေးတာလဲ”

“ကျွန်တော် မေ့နေလို့”

“ဟင် . . ခင်ဗျား ဘာမှလဲမယူစားထားပါလား။ ခင်ဗျား နေမကောင်းဘူးလား”

သူ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လှမ်းစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကဲ . . ချီချီ၊ ခဏထိုင်ပါဦး။ တို့ နည်းနည်းဆွေးနွေးကြရအောင်”

“နောက်မှဆွေးနွေးတာပေါ့။ တစ်ခုခုအရင်စားဖို့ လုပ်လိုက်ကြရအောင်”

“နောက်မှလုပ်တာပေါ့။ ထိုင်စမ်းပါဦး။ အရေးကြီးလို့”

ချီချီသည် အလွန်အံ့ဩသွားပုံရပြီး ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပါပီလွန်”

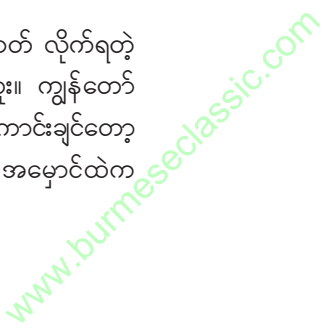
“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မီးသွေးဖုတ်တဲ့ဖိုထဲက အလောင်းသုံးလောင်းကိစ္စ မေးချင်လို့”

“ဪ . . ဒါလား၊ ဒါကြောင့် တစ်နေ့လုံး ခင်ဗျားဘာမှ မစားနိုင် မသောက်နိုင် ဖြစ်နေတာကိုး။ ဟား . . ဟား . . ဟား၊ ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားကို ပြောထားဖို့ မေ့နေတယ်”

ချီချီက သူ့အိပ်စင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ဒီအကောင်သုံးကောင်က ကျွန်တော့်ကိုပြန်ဖမ်းဖို့လိုက်လာကြတဲ့ ကောင်တွေရဲ့ အလောင်းတွေလေ။ နှစ်ကောင်ကအာရပ်တွေ၊ တစ်ကောင်က ပြင်သစ်။ အတိအကျ ပြန် ပြောရရင်တော့ ပထမအကောင်က လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်ရက်က သတ်ထားတဲ့အကောင်။ အဲဒီနေ့ မှာ ကျွန်တော်ကဖုတ်ထားတဲ့မီးသွေးတစ်အိတ်သယ်ပြီး ကျွန်တော့်ဖောက်သည် ခု လှေ ရောင်းပေးမယ့်ကပ္ပလီကို သွားရောင်းတယ်။ အိတ်ကသိပ်မလုံဘူး။ အပေါက်နည်းနည်း ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီထဲကထွက်ပြီး ကျွန်တော်လျှောက်သွားတဲ့လမ်းတစ်လျှောက်မှာ မီးသွေးမှုန့်တွေက တစ်လမ်းလုံးနည်းနည်းချင်း ကျသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီကျသွားတဲ့မီးသွေးမှုန့် သဲလွန်စတွေကိုလိုက်ပြီး၊ အဲဒီ ပထမအကောင်က ကျွန်တော့်ဆီကို ကျွန်တော်ပြန်မရောက် ခင် ရောက်အောင်လာပြီး ကျွန်တော်ပြန်လာရင်သတ်ဖို့စောင့်နေတယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ ကျွန်တော့်လမ်းပြဝက်က ကျွန်းပေါ်မှာ လူစိမ်းရှိနေရင် ချက်ချင်းသိတယ်။ ချက်ချင်း အချက်ပြတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ကျွန်းဘက်ကိုကူးတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ လူစိမ်းရှိနေတယ်ဆိုတာသိနေပြီ။ ဒါနဲ့ သူမမြင်အောင် တစ်ဖက်က တိတ်တိတ်လှည့်ကူး လာပြီး နောက်ကအသာကပ်၊ ဓားနဲ့ထိုးသတ် လိုက်တော့တာပဲ”

“ဒုတိယနှစ်ကောင်ကတော့ ခင်ဗျားမရောက်လာခင် သုံးရက်ကမှ သတ် လိုက်ရတဲ့ အကောင်တွေ၊ ဒီကောင်တွေက ညကြီး ဘယ်လိုရောက်လာသလဲမသိဘူး။ ကျွန်တော် အိပ်ရာကလန့်နိုးတော့ ကျွန်တော့်တဲရဲ့မလှမ်းမကမ်းကို ရောက်နေကြပြီ။ ကံကောင်းချင်တော့ ကျွန်တော်က အချိန်မီ တဲအပြင်ကို သူတို့မသိအောင် ထွက်သွားနိုင်ပြီး အမှောင်ထဲက

နှစ်ယောက်လုံးကို လုံးဝအသံမထွက်အောင် သတ်ပစ်နိုင်ခဲ့တယ်”

“အလောင်းတွေကို ခင်ဗျား နွံထဲပစ်ချပြီး မြှုပ်ပစ်လိုက်ရင်ရသားပဲ။ ဘာပြုလို့ မီးရှို့ပစ်တာလဲ”

“နွံက အသက်ရှိနေတဲ့လူကိုသာမြှုပ်ပစ်ပြီး နောက် သေလို့ပွလာပြီဆိုရင် ပြန်ပေါ်လာတာဗျ။ ပြန်ပေါ်လာပြီဆိုရင် မြင်ရတာသိပ်ဆိုးတယ်။ အနံ့ကနံ၊ လင်းတတွေက လာဝဲနဲ့၊ ခင်ဗျား မမြင်ဘူးသေးလို့။ မြင်ဖူးရင် ကျွန်တော် ဘာကြောင့် မီးရှို့ပစ်ရတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားမယ်။ တော်ပါသေးတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်မှားပြီး ခု ကျွန်တော် ပြန်ပြန်လာချင်းသာ လက်ဦးအောင်ဆိုပြီး မမေးမစမ်းနဲ့သတ်မယ်ဆိုရင် အချောင်းခံရတော့မလို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ စိတ်ချလက်ချနေပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ရန်သူ မဟုတ်တဲ့လူကို ဘယ်တော့မှ မသတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်လဲ ဒီကျွန်းမှာနေရတာ စိတ်မလုံဘူးဗျ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မြန်မြန်ထွက်သွားချင်ပြီ။ ခင်ဗျား လှေရောင်းပေးမယ်ဆိုတဲ့ကပွလီနဲ့ကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်။ ခင်ဗျားက ကိုယ်တိုင်ကြည့်ချင်သေးတယ်ဆို၊ ဒီကောင်က သူလိုချင်တဲ့ အဖိုးရတာနဲ့ရောင်းပေးမှာပဲ။ မနက်ဖြန်လိုက်ကြည့်ပေါ့။ ခင်ဗျား ကြိုက်ရင် တစ်ခါတည်း ဝယ်ချင်လဲ ရတယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် ချီချီနှင့်ကျွန်တော် ကပွလီနှင့် သွားတွေ့၏။

လှေမှာ အလွန်ကောင်းပါသည်။ သို့သော် ဧရာ မပါ။ ဧရာအသစ် ပြန်တပ်ရန် လို၏။

“ခင်ဗျား ဒီလှေကို ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းချင်တာလဲ”

“ဖရန့် နှစ်ထောင်ငါးရာ”

“ကျွန်တော် နှစ်ထောင်ပေးမယ်။ ခင်ဗျားလှေမှာ ဧရာမပါဘူး။ ဧရာ အသစ်တပ်ပေး၊ ဧရာအတွက် ဖရန့်ငါးရာထပ်ပေးမယ်။ နောက် ခင်ဗျား ပဲ့အသစ်နဲ့ ရွက်တိုင်အသစ်လဲ လုပ်ပေးဦး၊ အဲဒါတွေ ဘယ်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ ပြီးနိုင်မလဲ”

“တစ်ပတ်”

“ဟောဒီမှာကြည့်. . ဖရန့် နှစ်ထောင်ငါးရာ၊ ခင်ဗျားကို ခု တစ်ဝက်ပေးလိုက်မယ်။ ကျန်တစ်ဝက်ကို ခင်ဗျား လှေအပ်မယ့်နေ့မှာပေးမယ်။ ခင်ဗျား သဘောတူတယ်မဟုတ်လား”

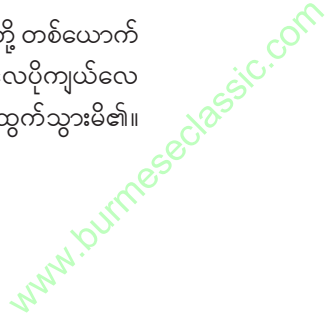
“ဟုတ်ကဲ့. . . တူပါတယ်”

“နောက် ရေတစ်စည်၊ စီးကရက်၊ မီးခြစ်၊ အားလုံးလေးယောက်စာ အတွက် ရိက္ခာအစုံပေါ့ဗျာ။ ဂျုံ၊ ဆီ၊ ကော်ဖီ၊ သကြား ဒါတွေအားလုံးလဲ ခင်ဗျားဝယ်ပြီး လှေပေါ်အသင့်တင်ထားပေး၊ ကျွန်တော် ငွေသက်သက် ကျသလောက်ထပ်ပေးမယ်”

ကပွလီနှင့်လိုအပ်သည်များ အသေးစိတ်ညှိပြီး၊ ချီချီနှင့်ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ ရွက်ကိုမူ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်ချုပ်ယူမည်ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် တပြင်၌ ရွက်ချုပ်နေစဉ် မလှမ်းမကမ်းမှ ချီချီနှင့် ဗွန်ဟူးတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်အော်၍ စကားပြောနေသံကြား၏။ စကားသံမှာ ကြာလေပို့ကျယ်လေ ဖြစ်သဖြင့် နောက်ဆုံး ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့ဘဲ သူတို့ ရှိရာသို့ ထထွက်သွားမိ၏။ ကျွန်တော် ချုံကွယ်တစ်ခုမှ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

ဗွန်ဟူးမှာ တစ်ဖက်ကမ်းတွင်ရှိပြီး၊ ချီချီက ကျွန်းပေါ်တွင်ရှိ၏။ ဗွန်ဟူး၏ လက်ဟန် ခြေဟန်များကိုကြည့်ပြီး ဗွန်ဟူးက ကျွန်းဘက်သို့ကူးလာချင်နေသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်များ ထင်ရှားစွာမြင်နေရ၏။ ချီချီက လက်မခံ၊ အကျောက်အကန် ငြင်းနေ၏။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ချုံတွင်းမှထွက်ပြီး ချီချီအနားသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

ချီချီက ဘာမျှပြန်မပြော။ တစ်ဖက်မှ ဗွန်ဟူးက လှမ်းပြီး . . .

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ဘက်ကိုကူးလာချင်တယ်ဆိုတာ ချီချီက ပေးမလာဘူး။ မလာရဘူးတဲ့”

ကျွန်တော်က ချီချီကို ဗွန်ဟူးအား လာခွင့်ပေးရန်ပြောလိုက်၏။ ချီချီက သူ့ဝက် ကိုခေါ်၍ ဗွန်ဟူးကို တစ်ဖက်ကမ်းမှ ကျွန်းပေါ်သို့သွားခေါ်လာ၏။

“ဆိုပါဦး၊ ပြဿနာက ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဒီကောင်က ကျွန်တော့်ကိုပြေးရင် သူလဲ လိုက်ချင်တယ်တဲ့။ ကျွန်တော်က လှေဝယ်တာ ခင်ဗျားပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်တာ၊ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို ခေါ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူးလို့ပြောပြနေတာ သူက မယုံဖြစ်နေတယ်”

ချီချီက ကျွန်တော့်ကို စ ရှင်းပြ၏။

“ဗွန်ဟူးက လိုက်ချင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်. . ဒီကောင်က သူ့သွားလေရာ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပါ့မယ်လို့ မူလ ကတည်းက ကတိရှိထားပါတယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“ဇာတ်လမ်းကတော့အရှည်ကြီး။ တိုတိုပြောရရင်တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခု လက် တစ်ဖက်ပြတ်နေတာ ဒီကောင်ခုတ်ဖြတ်ထားလို့ပြတ်နေတာ။ ဖြစ်တာကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်ကဖြစ်တာ။ ဖဲဝိုင်းမှာ ဖဲကစားရင်း စကားများပြီး သူ ကျွန်တော့်ကို ခုတ်ပစ်လိုက်တာ။ ခုတ်ပြီးတော့ သူ ကျွန်တော့်ကိုတောင်းပန်ပြီး ပြောတယ်။ သူ့အသက်ကို ကျွန်တော်ရန်မရှာဘူးလို့ ကတိပေးရင် တစ်သက်လုံး ကျွန်တော့်ကိုရှာကျွေးပါ့မယ်တဲ့။ ကျွန်တော်ကလဲ ကတိပေးလိုက်တယ်။ ခု ခင်ဗျားနဲ့ သူ့လိုက်သွားပြီဆိုရင် သူ့ကိုကျွန်တော် ဘယ်လိုပြန်တွေ့ရတော့မှာလဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုပါ ခေါ်သွားရမယ်လို့ သူ့ကို လာ ပြောတာ”

ကျွန်တော် သဘောပေါက်လေပြီ။

“ချီချီ. . ခင်ဗျားကကော ခေါ်ချင်တဲ့စိတ်ရှိသလား”

“ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ခေါ်ချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုထုတ်ပြောရမှာ အားနာလို့”

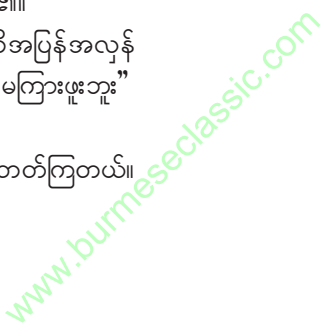
“ကျွန်တော့်ကိုအားမနာနဲ့၊ ခေါ်ခဲ့ပါ။ ဗွန်ဟူးလိုက်ခဲ့ပါ။ လှေထွက်မယ့် နေ့ကို ခင်ဗျားကို အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်မယ်”

ဗွန်ဟူးက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွား၏။

“ခင်ဗျားတို့ကို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ရန်ဖြစ်ပြီး ခုလို ကတိအပြန်အလှန် ထားကြတာမျိုး ကျွန်တော်တို့ ဥရောပသားတွေ လောကမှာတော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

ကျွန်တော်က ချီချီကို ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့တရုတ်တွေလောကမှာတော့ ဒါမျိုး မကြာခဏဖြစ်တတ်ကြတယ်။

ဒီကောင်က လူတော်လူကောင်းပါ။ သတ္တိလဲရှိတယ်။ စိတ်ရင်းလဲ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဓားခုတ်မှုနဲ့ထောင်တွင်းခိုရုံးတင် စစ်ကြတုန်းကလဲ သူဝင်ကယ်လို့။ ကျွန်တော် ဓားနဲ့ခုတ်တာ ကျွန်တော့်ကိုသတ်ဖို့ သူက အရင်ရန်စလို့ဖြစ်ရတာဆိုပြီး အစစ်ခံလို့ ကျွန်တော် သက်သာရာ ရခဲ့တာ”

“ခင်ဗျားတို့ ဒီကပြေးပြီး တခြားနိုင်ငံမှာ ဘာလုပ်စားကြမယ်လို့ စိတ်ကူးထားကြ သလဲ”

“ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ရောင်းမယ်။ ကျွန်တော် တရုတ်ဟင်းမျိုးစုံချက်တတ်တယ်။ ဗွန်ဟူးက ခေါက်ဆွဲလုပ် သိပ်တော်တယ်”

လှေပိုင်ရှင်ကပွလီမှာ ကတိအလွန်တည်သူဖြစ်၏။ ငါးရက်အတွင်း အစစအရာရာ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်အောင်လုပ်ပေး၏။ အသစ် သူတပ်ထားသောရွက်တိုင်၊ ဧရာနှင့် ပဲ့များမှာ ချွတ်ယွင်းချက်ထောက်ပြစရာ တစ်ခုမျှမရှိ။

ပြေးရန် အဆင်သင့်ဖြစ်လေပြီ။

ကပွလီက လှေရွက်တွင် “ကေ ၂၁”ဟုတပ်ထားရန် အကြံပေး၏။ ဤ အမည်မှာ ကိုလိုအူမြစ်အတွင်း မကြာခဏငါးဖမ်းလာတတ်သော လှေအမည် ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ ကျွန်တော်က သဘောတူလိုက်၏။

လှေထွက်မည့်အချိန်ကို နောက်တစ်နေ့ညနေ ခုနစ်နာရီကို သတ်မှတ်လိုက်၏။

ချီချီက သူ့မွေးထားသောကြက်များကိုလိုက်ဖမ်း၍ လမ်းတွင်စားရန် အခြောက် ကြော်လိုက်၏။

“ပါပီလွန်. . ဒီဝက်ကိုတော့ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ခေါ်သွားပါရစေ”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့အသက်သခင်ပါ။ သူရှိလို့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကျွန်တော် လာခို နေနိုင်တာပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို မထားခဲ့ရက်လို့ပါ”

“မြစ်ဝမရောက်ခင် လမ်းမှာအော်ရင်တော့ ပြဿနာပဲ။ ကမ်းခြေက ပြင်သစ် အစောင့်တွေ ကြားကုန်လိမ့်မယ်”

“မအော်စေရပါဘူး။ တစ်လမ်းလုံးတိတ်နေအောင် ကျွန်တော် လုံးဝ တာဝန် ယူတယ်”

ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့ရန် သဘောတူလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ အမှောင်ပျိုးသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့လှေဆိပ်သို့ ထွက်လာကြ၏။ လှေဆိပ်တွင် ဗွန်ဟူးနှင့်လှေရှင်ကပွလီတို့ အသင့်စောင့်နေကြ၏။

ကျွန်တော်က လှေရှင်ကို ပေးရန် ကျန်သောငွေကို ချေလိုက်၏။

“ကဲ. . သွားမယ်။ ဘုရားသခင်က ခင်ဗျားတို့မိသားစုကို စောင့်ရှောက်ပါစေ”

“ခင်ဗျားတို့ကိုလဲ ဘုရားသခင်က စောင့်ရှောက်ပါစေ”

အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ပြီး ရွက်ဖွင့်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

အစန်း (၃၃)

တရုတ်များနှင့် ပင်လယ်စရီး

မိုးမှာ ရွာပြီးစ ဖြစ်၏။
ထွက်လာပြီး သုံးနာရီအကြာတွင် ပင်လယ်ဝသို့ရောက်လာ၏။ ဒီကျချိန်ဖြစ်၍
လှေသွားနှုန်းမှာ မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်ထက် မြန်နေ၏။
ပင်လယ်အတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။
လွယ်ရယ်ကျွန်းမီးပြတိုက်မှ မီးကိုလှမ်းမြင်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့လှေတွင် အိမ်မြှောင်
မပါ။ အရေးမကြီးပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ပထမအကြိမ်ထွက်ပြေးစဉ်က အတွေ့အကြုံများအရ
နေ့လနှင့်ကြယ်များကိုကြည့်ပြီး ခရီးသွားတတ်နေလေပြီ။
မနက်လင်းခဲ့ပြီ။
ကျွန်းကို လုံးဝလှမ်းမမြင်ရတော့။ အကျဉ်းစခန်းများရှိသော ဆာလုကျွန်းမှ ဝေးရာသို့
ရောက်ခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။
ခြောက်ရက်ရှိသွားပြီ။
လှိုင်းကြီး၏။ လေထန်၏။ သို့သော် မိုး လုံးဝမရွာ။
ကျွန်တော့်အဖော် တရုတ်နှစ်ယောက်မှာ သင်္ဘောသားကောင်းများ ဖြစ်၏။ လှိုင်းဒဏ်၊
နေဒဏ်၊ ညဘက်အအေးဒဏ်များကို လုံးဝမညည်း။ အစားအသောက် အမျိုးမျိုး ကို
တစ်နေ့သုံးကြိမ်ချက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုကျွေး၏။ ပြဿနာတစ်ခုမှာ ဤတရုတ်နှစ်ယောက်
လုံး တစ်ယောက်မျှ ပဲ့မကိုင်တတ်။
ချီချီ၏ကြက်သားကြော်များမှာ ကျွန်တော်တို့ငါးရက်စာရိက္ခာအတွက် လုံလောက်
စေခဲ့၏။ ချီချီ၏ဝက်မှာလည်း တစ်လမ်းလုံးငြိမ်ပြီး လိုက်လာခဲ့၏။ တစ်နေ့ ချီချီကို ကျွန်တော်
နောက်လိုက်၏။

“ဝက်သားဟင်းကို ဘယ်နေ့ ချက်မှာလဲ”
ချီချီ၏မျက်နှာသည် ချက်ချင်း နီသွား၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“ကျုပ်ဝက်ကိုသတ်ချင်တဲ့လူဟာ ကျုပ်ကို အရင်သတ်ဖို့လိုလိမ့်မယ်”

ခုနစ်ရက် ပြည့်ခဲ့ပြန်ပြီ။

ကျွန်တော် မအိပ်ဘဲဆက်မနေနိုင်တော့။ လှေပဲ့ကိုဦးတည်ရပ်မပျက်အောင် ကြိုးဖြင့်ချည်ပြီး လှေဝမ်းပေါ်အိပ်ချလိုက်၏။ ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွား၏။ လှိုင်းထန်၍ လန်နိုးလာလျှင် ကျွန်တော်အိပ်ချိန်မှာ လေးနာရီခန့်ကြာသွားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အိပ်ရာမှနိုးလျှင် ကျွန်တော်မှတ်ဆိတ်မွေးများကို ချီချီက ရိတ်ထားပေးသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်တော် လုံးဝမသိလိုက်ပါ။

ကျွန်တော် လှေဦးတည်ရပ်ကို မနေ့ညနေဘက်မှစပြီး မြောက်အရပ်သို့ ဦးတည်ထားရာမှ အနောက်ဘက်သို့ဦးတည်လိုက်၏။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ၌ လှေသွားလမ်းမှာ မြောက်ဘက်သို့ရောက်လွန်းနေသည်ဟု ထင်မိ၏။

အချိန်မှာ နံနက် (၁၁) နာရီခန့် ရှိမည်။

အနောက်ဘက်ကောင်းကင်ပြင်တွင် လေသင်္ဘော(Air Ship)တစ်စီး သွားနေသည်ကို ရုတ်တရက်တွေ့ရ၏။ အရောင်မှာငွေရောင်။ ကျွန်တော်တို့လှေရှိရာသို့ ဦးတည်လာနေသည်မဟုတ်။ မြောက်ဘက်သို့ဦးတည်သွားနေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့လှေရှိရာသို့ ရုတ်တရက်ကွေ့ချလာ၏။ အမြင့်မှအနိမ့်သို့ ထိုးဆင်းလာ၏။ လှေအပေါ်၌ အကြိမ်ကြိမ်ဝဲပတ်၏။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်မှ အလံဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကိုအချက်ပြ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဘာမျှ နားမလည်။ နောက်ဆုံး ကုန်းမြေရှိသော အနောက်စူးစူးသို့ လှည့်ပြန်သွား၏။

တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် လေယာဉ်ပျံတစ်စီးပေါ်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော် တို့လှေကို အကြိမ်ကြိမ်ဝဲ၏။ နောက် ကုန်းရှိရာသို့ ပြန်လှည့်သွားပြန်၏။

ကျွန်တော်သည် ကုန်းမှဝေးသောမြောက်အရပ်သို့ ပြန်ဦးတည်လိုက်၏။

“ကြည့်. . ကြည့်၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

ဗွန်ဟူးက အနောက်စူးစူးသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

“ဘာလဲ”

“ဟိုး. . မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းပေါ်က အမည်းစက်လေးဟာ သင်္ဘောမဟုတ်လား”

မှန်သည်။ စစ်သင်္ဘောတစ်စီးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ဦးတည် မောင်းလာနေ၏။

နောက်တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် ကျွန်တော်တို့လှေအနီးသို့ ရောက်လာ၏။ ရေတပ်မှ ဖျက်သင်္ဘောအမျိုးအစားသင်္ဘောတစ်စီးဖြစ်၏။ သင်္ဘောသားများမှာ ကုန်းပတ်ပေါ်မှရပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကိုလှမ်းကြည့်နေကြ၏။ သင်္ဘောမှာ အင်္ဂလိပ် သင်္ဘော၊ အမည်ကို “ဟာပွန်”ဟု ရေးထား၏။

ကပ္ပတိန်ဟုထင်ရသူက ကျွန်တော်တို့ကိုလှမ်းအော်ပြော၏။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဖြစ်၍ ကျွန်တော် နားမလည်။

“ချီချီ. . ရွက်ကို ချလိုက်စမ်း”

ချီချီက ရွက်ကို ချလိုက်၏။

စစ်သင်္ဘောက ကျွန်တော်တို့လှေအနားသို့တိုးကပ်လာသည်။ ကပ္ပတိန်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“အင်္ဂလိပ်စကားမတတ်ဘူးခင်ဗျား၊ ပြင်သစ်စကားတတ်သူပါရင် ပြင်သစ်လို ပြောပေးပါ”

ကျွန်တော်က ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြန်အော်ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကလာကြတာလဲ၊ တော်ပီတို့မှန်ပြီး မြုပ်သွားတဲ့ သင်္ဘောကလား” ကပ္ပတိန်မှာ ပြင်သစ်စကားတတ်သူဖြစ်၏။ ပြင်သစ်စကားဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မေး၏။

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်တစ်ကျွန်းကပြေးလာတဲ့ အကျဉ်းသားတွေပါ”

“ဘယ် တစ်ကျွန်းလဲ။ ဒရီနီကလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျားတို့လေ့ကို ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောပေါ် ဆွဲတင်မလို့”

“ဟာ. . မတင်ပါနဲ့၊ တစ်ခုခုနဲ့ခိုက်မိပြီး ပျက်သွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဗြိတိသျှဟွန်ဒူးရင်စ်နိုင်ငံအထိ သွားကြမလို့”

“သွားလို့မရဘူး။ ဒီရေပြင်ပေါ်မှာ အခွင့်မရှိတဲ့ လှေသင်္ဘော ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖြတ်ခွင့် မပေးဘူး။ ခု ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်နေတယ်”

“စစ်နဲ့ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က အကျဉ်းသားတွေ”

“မရဘူး။ ဒါအမိန့်ပဲ။ ခင်ဗျားလေ့ကို အနောက်စူးစူးကို ဦးတည်လိုက်ပါ”

မတတ်နိုင်ပြီ။

ကျွန်တော်သည် လှေကို အနောက်စူးစူးသို့ဦးတည်လိုက်၏။ ချိုချိုကို ရွက်များ ပြန်တင်ခိုင်းလိုက်၏။

စစ်သင်္ဘောမှာ ကျွန်တော်တို့လှေနှင့် ထိလုနီးပါးအထိချဉ်းကပ်လာပြီး သင်္ဘော ပေါ်မှ ရေတပ်သားတစ်ယောက် လှေပေါ် ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

“ဟာလို”

သူသည် ကျွန်တော်တို့ကို ရင်းနှီးစွာနှုတ်ဆက်လိုက်၏။ နောက် ကျွန်တော့် လက်ထဲမှ ပဲ့ထိန်းကို ယူကိုင်လိုက်၏။

“ရော့. . စီးကရက် သောက်ကြပါလား”

သူ့အိတ်အတွင်းမှ စီးကရက်သုံးဗူးကိုထုတ်၍ ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းပေး၏။ အင်္ဂလိပ်စီးကရက်များ ဖြစ်၏။

“ခု ဘယ်မြို့ကို ဦးတည်သွားနေတာလဲ”

“ဂျော့တောင်းမြို့”

သူသည် လှေဦးကို အနောက်တောင်ဘက်သို့ဦးတည်လိုက်၏။ သူ လှေပဲ့ ထိန်းပုံမှာ ကျွန်တော့်ထက် ပိုကျွမ်းကျင်မှုရှိ၏။ စစ်သင်္ဘောမှာ ကျွန်တော်တို့လှေကို ချန်ထားရစ်၍ ဂျော့တောင်းမြို့ရှိရာသို့ ရှေ့မှဦးတည်ခုတ်မောင်းသွား၏။

ကျွန်တော်သည် လှေနံရံတစ်ဖက်ကိုမှီထိုင်ပြီး ကျွန်တော် တစ်ကျွန်းမှ ပြေးခဲ့သည့် ခရီးစဉ်များကို ပြန်တွေးကြည့်နေမိ၏။

ယခုတစ်ကြိမ်တော့ တစ်ကျွန်းမှ လုံးဝလွတ်လေပြီ။

မျက်ရည်များပင် လည်လာမိ၏။ အင်္ဂလိပ်အာဏာပိုင်များသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ယခုကဲ့သို့ စစ်ကြီးအတွင်း ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များထံ လွှဲပေးတော့မည်မဟုတ်သည်ကို

ပါပီလွန် နှင့် ဖင်ကို

၂၉၃

ကျွန်တော် ရဲရဲပြောနိုင်၏။ ရှေ့တွင် ကျွန်တော့်ကို လက်ခံမည့် ကျွန်တော်အခြေချ
ချင်စိတ်ရှိသည့် နိုင်ငံတစ်ခုခုကိုရွေးပြီး သွားရန်သာ လိုတော့သည်။

“ကုန်းတွေပြီ”

အင်္ဂလိပ်ရေတပ်သားက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြော၏။ မှန်သည်။ ကုန်းရိပ်များကို
မြင်တွေ့နေရလေပြီ။

မကြာမီ မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို လှမ်းမြင်ရ၏။

“ဂျော့တောင်းမြို့”

အင်္ဂလိပ်ရေတပ်သားက လှမ်းပြောလိုက်ပြန်၏။ ဂျော့တောင်းမှာ အင်္ဂလိပ် ဂီရာနာ
နိုင်ငံ မြို့တော်ဖြစ်၏။

မြို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလျှင် မြောက်မြားစွာသော ပင်လယ်ကူး အရပ်သင်္ဘော
များနှင့်စစ်သင်္ဘောများကိုတွေ့ရ၏။ စစ်ကြီးဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ရှိ သွားလေပြီ။
စစ်ဖြစ်နေသောပတ်ဝန်းကျင်၏လက္ခဏာများကို ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့ခွင့်ရ၏။

ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်မိပြီ။

စောစောက စစ်သင်္ဘောမှကပ္ပတိန်က ကျွန်တော်တို့ကိုဆင်းလာတွေ့၏။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံးရဲ့ကျန်းမာရေးတော့ ကောင်းကြရဲ့မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျား”

“ဒါပေမဲ့ ကာကွယ်ဆေးတွေတော့ သွားထိုးလိုက်ကြဦးပေါ့”

အစန်း (၃၄)

ကျောတောင်းမြို့

ကာကွယ်ရေးဆေးများထိုးပြီးကြသည်နှင့် ရဲဌာနချုပ်သို့ သွားသတင်းပို့ ကြရ၏။
အင်္ဂလိပ်ရဲအရာရှိတစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ကို အသေးစိတ် ပြန်လည် စစ်ဆေးမေးမြန်း၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်က ပြေးလာကြတာလဲ”

“ပြင်သစ် တစ်ကျွန်းထောင်ကပါ”

“အမှုတွေကရော”

ကျွန်တော်က သုံးဦးလုံး၏ အမှုများကို ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်က”

“လျှပ်စစ်မီးပြင်သမားပါ”

“ဟဲ့. . ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ တရုတ်နှစ်ယောက်က”

“ထမင်းချက်တွေပါ”

“ခင်ဗျားက ဒီဂေါအဖွဲ့ကလား၊ ပီတိန်းအဖွဲ့ကလား”

“ဘယ်အဖွဲ့ကမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ကျွန်းရောက်နေတာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ။
ဒီနေ့ ပြင်သစ်ပြည်မှာ ဘယ်နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းအုပ်ချုပ်နေသလဲဆိုတာတောင် ကျွန်တော်
သိတော့တာမဟုတ်ဘူး။ နောက် တစ်ကျွန်းက ထွက်ပြေးလာတာလဲ ဘယ်နိုင်ငံရေး
အဖွဲ့အစည်းနဲ့မှ ပေါင်းချင်လို့မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့် လွတ်မြောက်မှုအတွက် ကိုယ်ပြေးခဲ့တာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားတို့ ခုလောလောဆယ်တွေ ရဲဌာနမှာပဲ ခဏနေကြဦး၊
ခုခင်ဗျားတို့ ခုထွက်တဲ့ ထွက်ချက်တွေက အကုန်အမှန်ချည်းပဲဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ကို
ကျောတောင်းမြို့ပေါ်မှာ လွတ်လပ်စွာနေထိုင်ခွင့် ကျွန်တော်တို့ပေးမယ်”

တစ်ပတ်ကြာပြီးနောက် နေထိုင်ခွင့် ပြုသည့် အိတ်ဆောင်ကတ်ပြားများကို
ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်အားထုတ်ပေး၏။ ဝတ်ဆင်စရာအဝတ်အစားအချို့ကိုလည်း
ပေးလိုက်သေး၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကျောတောင်းမြို့မှာ လူဦးရေ နှစ်သိန်းငါးသောင်းရှိသောမြို့ဖြစ်၏။ လူမျိုးကလည်း စုံလှဘိ၏။ တရုတ်၊ ကုလား၊ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်နှင့် စတင်ဒီနေဗီးယားများအစုံ တွေ့ရ၏။

“တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ ပါပီလွန်”

“ရဲအရာရှိတစ်ယောက်က ဒီမြို့မှာနေတဲ့ ပြင်သစ်လူမျိုးနှစ်ယောက်ရဲ့လိပ်စာ ပေးလိုက်တယ်။ တို့ အဲဒီနှစ်ယောက်အိမ်ကို အရင်သွားကြည့်ကြတာပေါ့”

လမ်းတွင်တွေ့သော မော်တော်ယာဉ်ရဲတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ သွားလိုသည့် ရပ်ကွက်သို့ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ်တင်ပေးပြီး လွှတ်လိုက်၏။

ပြင်သစ်နှစ်ဦးနေထိုင်သည်ဟုဆိုသောအိမ်မှာ တစ်ထပ်အိမ်ငယ်လေး ဖြစ်၏။ အိမ်ဝဲခါးခေါက်လိုက်လျှင် ပြင်သစ်သုံးယောက် ထွက်လာ၏။

“ဟင်. . ပါပီလွန်၊ မင်း ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

သုံးဦးလုံးပင် ကျွန်တော်သိပါသည်။ တစ်ကျွန်းမှ အကျဉ်းသားဟောင်းများဖြစ်ကြ ၏။ ပထမဆုံး မြင်တွေ့ရသူမှာ ဂူတူဆိုသူဖြစ်၏။ (၁၉၃၃)ခုနှစ်အတွင်းက တစ်ကျွန်းသို့ ကျွန်တော်နှင့်သင်္ဘောတစ်စီးတည်းဖြင့် အတူရောက်လာသူ ဖြစ်၏။ ကျန်နှစ်ယောက်မှာ လူစစ်နှင့် ဂျူလော့တို့ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးလုံးကို ဖော်ရွေစွာနှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ခေါ်သွား၏။ နောက် ရဲဌာနမှ ယခုမှထွက်လာကြသည်ကိုသိသည်နှင့် သူတို့နှင့်အတူနေရန်ပြော၏။ သူတို့ အိမ်လေးမှာ အခန်းလေးခန်းရှိ၏။ အိပ်ခန်းအဖြစ် အခန်းနှစ်ခန်းကိုသုံးပြီး၊ မီးဖိုနှင့် ထမင်းစားခန်းအဖြစ် ကျန်နှစ်ခုကိုသုံး၏။ သူတို့လည်း ကျောတောင်းမြို့၌ဖြစ်သလိုရပ်တည် နေကြသူများဖြစ်၏။ သားရေဖိနပ်နှင့်တံမြက်စည်းများကို အိမ်တွင်လုပ်ပြီး ဈေးတွင် သွားရောင်း၍ ဝမ်းစာရှာနေကြ၏။

ညနေထမင်းစားပြီးကြသည်နှင့် တစ်ကျွန်းမှ ကျွန်တော်ပြေးလာခဲ့ပုံ အကြောင်းစုံကို သူတို့ဝိုင်းမေးကြ၏။ သူတို့အားလုံးပင် ဆာဖိန်းကိုလည်းသိကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆာဖိန်း သေသွားသည့်အကြောင်းကိုသိရလျှင် အားလုံး စိတ်မကောင်းကြောင်းဝင်ပြောကြ၏။ ထိုအချိန်၌ အိမ်ရှေ့မှ တရုတ်တစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွား၏။ ချီချီက အိမ်ထဲမှ လှမ်းအော်ခေါ်ပြီး ဗွန်ဟူးနှင့်အတူ ထို တရုတ်နောက်ကိုလိုက်သွားကြ၏။ နှစ်နာရီခန့် ကြာလျှင် သူတို့ လှည်းတစ်စီးဖြင့် ပြန်လာ၏။ လှည်းမှာ မြည်းဆွဲသောလှည်းဖြစ်၏။ လှည်းပေါ်တွင် သေတ္တာသုံးလုံး ပါ၏။ လှည်းမောင်းသူမှာ ချီချီဖြစ်၏။ သေတ္တာသုံးလုံး အတွင်း၌ အဝတ်အစားများမျိုးစုံအပြည့်ပါ၏။ သေတ္တာတစ်လုံးကို ချီချီက ကျွန်တော့်အတွက် ဟုဆိုပြီး လှမ်းပေး၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဒါတွေ ဘယ်ကရလာတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့လူမျိုး တရုတ်တစ်ယောက်က ထောက်ပံ့လိုက်တာ။ မနက်ဖြန်လဲ သူတို့ကို လာတွေ့ဖို့ မှာထားသေးတယ်”

“ဒီလှည်းကရော”

“လှည်းကလဲ ကျွန်တော်တို့လုပ်စားဖို့ဆိုပြီး ငှားပေးလိုက်တာ”

တရုတ်အမျိုးသားများ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရိုင်းပင်းကူညီကြပုံကို ကျွန်တော်ရင်တွင်း၌ အလွန်အံ့ဩနေမိ၏။

ညနေပိုင်းတွင် ဗွန်ဟူး၊ ချီချီနှင့်အတူ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ရပ်ကွက်နှင့် ရင်းနှီးမှု

၂၉၆

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

ရစေရန် ကျွန်တော်တို့လမ်းလျှောက်ထွက်လာကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးရှိ နေထိုင်သူ အားလုံးနီးပါးပင် လူမည်းများဖြစ်၏။ လူဖြူမရှိသလောက်ဖြစ်၏။ တရုတ်စားသောက်ဆိုင်မှာ ဤရပ်ကွက်တွင် နှစ်ခု၊ သုံးခု ရှိ၏။

“ခင်ဗျား ပြင်သစ်လူမျိုးလား”

အဝတ်အစားသပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသော လူမည်းတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုယ့်အမျိုးသားအချင်းချင်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

သူက ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲပြီး ရင်းနှီးစွာနှုတ်ဆက်လိုက်၏။ လူမည်း တစ်ဦးက ကိုယ့်အမျိုးသားအချင်းချင်းဟုပြောသည်ကိုကြားရသဖြင့် ကျွန်တော့် ရင်ထဲ၌ ထူးဆန်းနေ၏။ သူပြင်သစ်စကားမှာ အလွန်ပီသလှ၏။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသူတစ်ဦး ဖြစ်နိုင်၏။

“လာဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီညနေ ခင်ဗျားကို ဧည့်ဝတ်ပြုပါရစေ”

သူက ကျွန်တော့်ကိုဆွဲပြီး ဘားခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်သွား၏။

“ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ တရုတ်တွေကကော ပြင်သစ်စကားတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“တတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဒီမြို့ကို ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲ”

“တစ်ပတ်လောက် ရှိဦးမယ်”

“ဘယ်က လာတာလဲ”

“ပြင်သစ် နယူးဂီနီကပါ”

“ခင်ဗျားဟာ ထွက်ပြေးလာတဲ့အကျဉ်းသားလား၊ ဒီဂေါအဖွဲ့ကိုဝင်ဖို့ ပြေးလာတဲ့ ထောင်အမှုထမ်းလား”

“အကျဉ်းသားပါ”

“ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ တရုတ်တွေကရော”

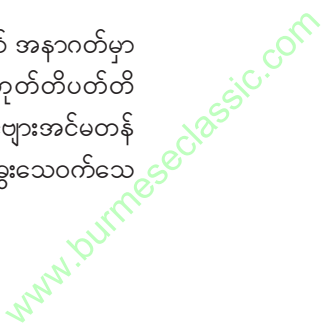
“အကျဉ်းသားတွေပဲ”

“မစ္စတာပါပီ. . ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့အတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေလဲ ဘာမှ မသိချင်ပါ ဘူး။ ခု ကျွန်တော်တို့ပြင်သစ်ပြည်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်လူမျိုး တွေရဲ့ အကူအညီကို သိပ်လိုအပ်နေတဲ့အချိန်၊ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကြီးကို ခု ဂျာမန်တွေသိမ်းထားတယ်။ ဒီကောင် တွေကို ကျုပ်တို့ပြန်တိုက်ထုတ်ရမယ်။ ကျွန်တော်က ခု ဒီဂေါအဖွဲ့ကိုဝင်ဖို့ အင်္ဂလန်သွားမယ့် သင်္ဘောကြိုကိုစောင့်နေတာ။ ခင်ဗျား အမိနိုင်ငံကို ကယ်တင်ဖို့ အင်္ဂလန်ကို ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဟိုမီလီပါ”

“မစ္စတာဟိုမီလီ. . ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ခင်ဗျားကိုပြောပြရင် ကျွန်တော် အနာဂတ်မှာ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ခုအထိ ဘာမှမဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး။ ဟုတ်တိပတ်တိ လွတ်လပ်တဲ့ဘဝကိုရတာတောင်မှ ဒီနေ့မှစရတာ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခင်ဗျားအင်မတန် ချစ်ပါတယ် ပြန်ကယ်တင်ချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံဟာ ကျွန်တော့်ကို ခွေးသေဝက်သေ

သေတော့ဆိုပြီး တစ်ကျွန်းရောက်တဲ့အထိ ကန်ထုတ်ပစ်ပြီး၊ နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့နိုင်ငံပါ။ ခု ကျွန်တော့်မိသားစုတွေတောင် ဘယ်ရောက်နေကြသလဲမသိဘူး။ ကျွန်တော် ခုလုပ်ချင်တဲ့ ပထမဆုံးအလုပ်ကို ပြောရရင် ကျွန်တော့်မိသားစုကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာချင်သေးတယ်။ နောက်မှ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အမိနိုင်ငံကြီးကို ကယ်တင်ဖို့ကိစ္စ စဉ်းစားကြတာပေါ့”

“အေးလေ၊ ခင်ဗျား ခုပြောသလို ခင်ဗျားဘက်ကကြည့်တော့လဲ မှန်နေတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ဒီမှာရှိတုန်း ကျွန်တော့်ဆီက ဘာအကူအညီပဲ လိုချင် လိုချင် ဟောဒီလိပ်စာအတိုင်း လာခဲ့ပါ”

သူ့လိပ်စာကတ်ပြား ကျွန်တော့်ကိုထုတ်ပေး၏။ ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင် ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထိုညက အိမ်ပြန်ရောက်သည်အထိ ဤလူမည်း မစ္စတာဟိုမီလီ ပြောသွားသောစကားများကို ကျွန်တော် မေ့မရတော့ပါ။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော်အိပ်ရာမှ ထချိန်တွင် ဗွန်ဟူးနှင့်ချီချီတို့ မရှိတော့။ သူတို့ မြင်းလှည်းဖြင့် ငွေစရာရန် ထွက်ကြလေပြီ။

“မင်း ရိုးရိုးကော်ဖီသောက်မလား၊ ကော်ဖီမည်းသောက်မလား ပါပီလွန်”
“ရိုးရိုးကော်ဖီပဲ ပေးပါ”

ဂူတူက ကော်ဖီ ကျွန်တော့်အတွက် ဖျော်ပေး၏။
“မင်းတို့ ခုလုပ်ရောင်းနေတဲ့ဖိနပ်တို့ တံမြက်စည်းတို့က တစ်နေ့ ဘယ်လောက်ဖိုး ရောင်းရသလဲ”

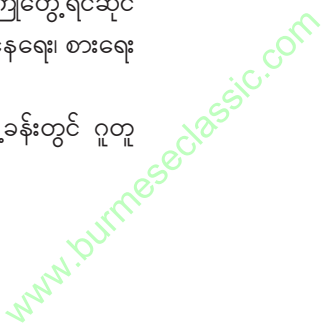
“အမှန်တော့မရှိဘူး။ တို့ နေ့တိုင်း ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်လောက် ဝင်ငွေရ အောင်တော့ ကြိုးစားရတယ်။ အစားအသောက်ဖို့က နေ့တိုင်း ငါဒေါ်လာလောက် ကုန်တယ်။ အိမ်ငှားခက တစ်နေ့ ငါဒေါ်လာပေးရတယ်။ နောက် အထွေထွေ အသုံးစရိတ်အမျိုးမျိုးနဲ့ တစ်ဦးချင်းရဲ့ မှန်ဖိုးအတွက်ကလဲ လိုသေးတယ် မဟုတ်လား”

“လိုက်ရောင်းရတာကော လွယ်ရဲ့လား”
“သိပ်တော့မလွယ်ဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ ဈေးမှာ သွားရောင်းရတာ ခက်လွန်းလို့ ဖိနပ်တွေ တံမြက်စည်းတွေအကုန်ထမ်းပြီး ရပ်ကွက်ထဲလှည့်ရောင်းရတယ်။ နေကလဲ သိပ်ပူတော့ ပင်ပန်းတာပေါ့ကွာ”

“ငါလဲ မင်းတို့ဆီမှာ မှီခိုကပ်ရပ်ပြီးမနေချင်ဘူးကွာ။ မင်းတို့ လုပ်သလိုပဲ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းပင်ပန်း၊ ငါ လုပ်နိုင်တာရှိရင် အကုန်ဝင်လုပ်ချင်တယ်”

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ”
ထိုနေ့တစ်မနက်လုံး အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားများနေထိုင်သည့် ရပ်ကွက်ကို ကျွန်တော် လှည့်လည်ကြည့်ရှု၏။ ရုပ်ရှင်မှာ ရောင်စုံအသံထွက်ရုပ်ရှင်များ ပေါ်နေလေပြီ။ ကျွန်တော့် ဘဝတွင် တစ်ကြိမ်မျှမကြည့်ဖူးသေးပါ။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏အနာဂတ်ဘဝခရီး အတွက်လည်း အမျိုးမျိုးတွေးနေမိ၏။ တစ်ကျွန်းသမားဘဝကို (၁၉၃၁)ခုနှစ်မှစရောက်ခဲ့ရ သည်ဖြစ်၍ လွတ်လပ်သော လူ့ဘဝ၌ ရှင်သန်ရေးအတွက်ရပ်တည်ရာ၌ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင် ရမည့် အခက်အခဲများကိုလည်း မည်သို့စေ့စပ်မည်။ အကျဉ်းသားဘဝမှာ နေရေး၊ စားရေး အဝတ် ဝတ်ဆင်ရေးများအတွက် မိမိအပူများ မဟုတ်ခဲ့။

ညနေ လေးနာရီထိုးခါနီးမှ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာခဲ့၏။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ဂူတူ ထိုင်နေ၏။

“ပါပီလွန်ရေ့ . မင်း တရုတ်တွေနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား”

“မတွေ့ရသေးဘူး”

“အိမ်နောက်ကခြံဝင်းထဲမှာရှိတယ်။ သွားတွေ့လိုက်ဦး၊ ဒီလူတွေ ဒီနေ့ ငွေထွက်ရှာတာ ဘယ်လောက်ရခဲသလဲမင်းသိလား။ ဒေါ်လာလေးဆယ်တောင် ရခဲတယ်။ ငါ့ကို မင်းတို့အားလုံးရဲ့ စရိတ်အတွက်ဆိုပြီး ဒေါ်လာနှစ်ဆယ် အတင်းပေးတယ်။ ငါ မယူဘူး။ မင်းပြန်လာမှပဲ ညှိကြသေးတာပေါ့လို့ပြောထားတယ်”

နောက်ဖေးခြံထဲတွင် ချီချီက သူ့ဝက်ကျွေးဖို့ ကော်ဖီရွက်များကို လှီးဖြတ်နေ၏။ ဗွန်ဟူးက သူတို့ မြည်းကြီးကို ရေချိုးပေးနေပါသည်။

“ပြန်ရောက်လာပြီလား ပါပီလွန်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ ဈေးဦးပေါက် ဒေါ်လာလေးဆယ် ဝင်ငွေရခဲ့တယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးရလို့ ဒီလောက်တောင် တစ်ခါတည်း ငွေလေးဆယ်တောင် ရခဲ့တာလဲ”

“မနေ့က မြည်းနဲ့လှည်းကိုငှားပေးလိုက်တဲ့ ကျွန်တော်တို့လူမျိုး မိတ်ဆွေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပေါ့။ သူ မနက်က ကျွန်တော်တို့ကို ဒေါ်လာနှစ်ရာချေးတယ်။ ကုန်စိမ်း အမျိုးမျိုးနဲ့ ကြက်တို့ ကြက်ဥတို့ကို ဘယ်မှာသွားဝယ်ပြီး ဘယ်မှာ သွားရောင်းနိုင်တယ်ဆိုတာ လိုက်ပြတယ်။ ပထမတော့ ကမ်းနားဈေးနားမှာ ကျွန်တော်တို့သွားရောင်းတယ်။ အရောင်း သွက်သားပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရောင်းဈေးက တခြား ဈေးသည်တွေရောင်းဈေးထက် ပေါနေ တယ်မဟုတ်လား။ နောက် ပိုအဆင်ပြေသွားတာက နောက်နေ့တွေမှာလဲ အမြဲလာဝယ်မယ် ဆိုတဲ့ အမေရိကန်သင်္ဘောသား ဈေးဝယ်အဖွဲ့နဲ့ တွေ့လိုက်တာပဲ။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ လှည်းပေါ်ရှိသမျှ လက်ကားဈေးနဲ့ အကုန်ဝယ်သွားတယ်။ မနက်ဖြန်လဲ လာဝယ်ဦးမယ်လို့ ချိန်းထားသေးတယ်။ ရော့ . ဒီမှာ ဒီနေ့ရလာသမျှ ငွေတွေ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ရဲ့ခေါင်းဆောင်ပဲ။ ဒီငွေတွေကိုလဲ ခင်ဗျားပဲ ဆက်ထိန်းသိမ်းပါ”

ကျွန်တော် လက်ခံရ ခက်နေ၏။

“ချီချီ . ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ လက်စောင့်ခြေစောင့် ငွေ အလုံအလောက်ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရှာရသမျှ ခင်ဗျားတို့ပဲ ယူကြပါ”

“ယူဗျာ၊ အပိုတွေပြောမနေနဲ့။ ခင်ဗျားမယူရင် ကျုပ်တို့ မနက်ဖြန် အလုပ်သွား မလုပ်တော့ဘူး”

တရုတ်လူမျိုးများမှာ စိတ်တိုလွယ်သူများဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော် မငြင်းသာတော့။

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်၊ ခု ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ အိမ်ရှင် ရဲဘော်တွေကို တစ်နေ့ အစားအသောက်အတွက် ငါးဒေါ်လာ၊ အိမ်လခက ငါးဒေါ်လာပေးပြီး ကျန်တဲ့ နေ့စဉ်ပိုတဲ့ငွေကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ဒေါ်လာနှစ်ရာချေးထားတဲ့ တရုတ်မိတ်ဆွေကို အကြွေး ပြန်ဆပ်ကြတာပေါ့”

ချီချီနှင့်ဗွန်ဟူး နှစ်ယောက်လုံးပင် ကျွန်တော်၏အကြံပြုချက်ကို ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်၏။

“မနက်ဖြန်တော့ ခင်ဗျားတို့ ဈေးထွက်ရင် ကျွန်တော်လဲ အတူလိုက်မယ်”

“လိုက်လေ”

“မနက် ဘယ်အချိန် ထရမလဲ”

“ခင်ဗျား စောစောလိုက်ထစရာမလိုဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးသာအိပ်နေပါ။ နံနက်ခုနစ်နာရီထိုးအရောက်သာ သင်္ဘောဆိပ်ကိုလာခဲ့။ ခင်ဗျားက အင်္ဂလိပ်လို နည်းနည်း ပါးပါးတတ်တော့ အမေရိကန်သင်္ဘောသားတွေနဲ့ စကားပြောရဆိုရ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

ထိုနေ့တွင် ဝင်ငွေတိုးလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှ ရဲဘော်အားလုံး အလွန် ဝမ်းမြောက်နေကြ၏။ ဂူတူက ညနေဘက်တွင် ကြံ့မှထုတ်လုပ်သော ဒေသလုပ် အရက်နှစ်လုံး သွားဝယ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဖွဲ့အရက်သောက်ပြီး ပြင်သစ် ကျေးလက်ရိုးရာသီချင်းများကို အော်ဆိုကြ၏။ အိမ်ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသားအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားနှစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွင် ပါတီလုပ်သည်ဟုထင်ပြီး စားစရာ သောက်စရာများယူ၍ ရောက်လာကြ၏။ ထိုညနေတွင် ကျွန်တော်တို့ အလွန်ပျော်ကြ ပါသည်။

ညနေဘက်တွင် ဂူတူနှင့်အတူ အသံထွက်ဆေးရောင်စုံရုပ်ရှင်ကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးသွားကြည့်၏။ ရုပ်ရှင်မှအပြန်တွင် ဂူတူက ဘားခန်းတစ်ခုသို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွား၏။ ထိုဘားခန်းတွင် ပြင်သစ်လူမျိုးအများအပြားကို တွေ့ရ၏။ အားလုံးပင် ဂျော့တောင်းမြို့၌ လာသောင်တင်နေကြသော တစ်ကျွန်းသမားဟောင်းများဖြစ်၏။ အသက်မွေးမှုအလုပ်မျိုးစုံဖြင့် ခက်ခဲစွာ ရပ်တည်နေကြရ၏။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးပင် ဝိုင်းနှုတ်ဆက်ကြ၏။ ညနေပိုင်းရောက်လျှင် အင်္ဂလိပ် ရဲကင်းအဖွဲ့တစ်ခုရောက်လာပြီး ကျွန်တော်၏နေထိုင်ခွင့်လက်မှတ်ကိုယူ၍ စစ်ဆေး၏။ ချွတ်ယွင်းမှုမတွေ့ရ၍ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် ခုနစ်နာရီမထိုးခင် ချီချီတို့နှင့်ကျွန်တော် ချိန်းထားသော သင်္ဘောဆိပ်သို့ ကျွန်တော်ဆင်းသွား၏။ ချီချီနှင့်ဗွန်ဟူးမှာ အသင့်ရောက်နေ၏။ မြည်းလှည်းတစ်စီးလုံးပေါ်တွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်မျိုးစုံနှင့် ကြက်များ၊ ကြက်ဥများ အပြည့် ရှိ၏။

“ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံသားမိတ်ဆွေဆိုတာကော”

“သူ ဒီနေ့ မလိုက်တော့ဘူး။ မနေ့က ဘယ်မှာဝယ် ဘယ်မှာရောင်း ဆိုတာ သူတစ်ခေါက် လိုက်ပြထားပြီးပြီပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ သွားတတ်နေပြီ”

“ဒီကုန်ပစ္စည်းတွေသွားဝယ်ရတဲ့နေရာက ဝေးသလား”

“ဝေးတယ်။ နှစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီခွဲလောက် သွားရတယ်”

ချီချီက လှည်းပေါ်တွင် ဓာတ်ဘူးနှင့်ထည့်၍ယူလာသည့် လက်ဖက်ရည်များကို တစ်ခွက်ခွက်၍ ကျွန်တော့်ကို ပေး၏။

“အမေရိကန်သင်္ဘောသားတွေဆိုတာကော မလာသေးဘူးလား”

“မလာသေးဘူး။ မကြာခင်ရောက်လာကြမှာပါ။ မလာလဲ အရေးမကြီးဘူး။ မနေ့က ကျွန်တော်တို့ ရောင်းတဲ့ဈေးမှာ သွားပြန်ရောင်းမယ်”

မကြာပါ။ အမေရိကန်သင်္ဘောသားများရောက်လာ၏။ သင်္ဘောသားများမှာ စစ်သင်္ဘောမှဖြစ်၏။ ဂျစ်ကားကြီးတစ်စီးဖြင့် ရောက်လာကြ၏။ ကားပေါ်မှ တပ်ကြပ်ကြီး အဆင့်ရှိသူတစ်ဦးဆင်းလာ၏။ ပြီး လှည်းပေါ်ရှိသမျှ ကုန်ပစ္စည်းများကို လိုက်စစ်ဆေး ကြည့်ပြီး ဈေးစဆစ်၏။ ချီချီက ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြော၏။ ကျွန်တော် သူတို့ပြောနေ

သည်ကို တစ်လုံးမျှ နားမလည်။

“သူ ဘယ်လောက် ဆစ်နေတာလဲ”

“ဒေါ်လာ နှစ်ရာတစ်ဆယ်တဲ့။ နည်းတယ်။ ဒီဈေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မရောင်းနိုင်ဘူး”
အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလိပ်စကားတတ်သလား ဟု လှမ်း
မေး၏။

“နည်းနည်းပဲတတ်တယ်။ ခင်ဗျား ဖြည်းဖြည်းပြောရင်တော့ ကျွန်တော် နားလည်
နိုင်မယ် ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ တရုတ်က ဘယ်လောက်ရမှ ရောင်းမှာတဲ့လဲ”

“ဒေါ်လာ နှစ်ရာငါးဆယ်တဲ့”

“ဒီလောက်တော့ ဘယ်ပေးနိုင်မလဲဗျာ”

သူက ဟန်လုပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့အနီးမှ ပြန်ထွက်သွားမည်ကဲ့သို့ လုပ်၏။ နောက်
ဆက်ဆံပြန်၏။ ချီချီကလည်းမလျော့။ နောက် သူ့ဂျစ်ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီး ကားမောင်း
ပြန်ထွက်သွားမည်ကဲ့သို့ဟန်လုပ်ပြ၏။ ထိုအချိန်၌ မနေ့ညက ကျွန်တော်တို့အိမ်မှ ပါတီသို့
လာကြသော အိန္ဒိယလူမျိုးအမျိုးသမီးနှစ်ဦး လမ်းတစ်ဖက်မှကူး၍ ကျွန်တော်တို့ထံ
လျှောက်လာပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ကို လုံးဝ မသိမြင်ဖူးသကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်၍ . . .

“ရှင်တို့ ဒီပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက်နဲ့ရောင်းချင်သလဲ”

“ဒေါ်လာ နှစ်ရာငါးဆယ်”

“အားလုံးလား”

“အားလုံးပေါ့”

“အားလုံးဆိုရင် ကျွန်မတို့ ယူမယ်”

အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကြီး ဂျစ်ကားပေါ်မှ ချက်ချင်းပြန်ဆင်းလာပြီး ဒေါ်လာနှစ်ရာ
ငါးဆယ်ထုတ်ပေး၏။ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးနှစ်ဦးကို သူဝယ်ပြီးသော ပစ္စည်းများဖြစ်သည်ဟု
ပြော၏။ ဗွန်ဟူးက ငွေကို ချက်ချင်းလက်မခံသေးဘဲ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးများကိုပင်
ရောင်းတော့မည်ဟု ဟန်လုပ်ပြန်၏။ အမေရိကန် တပ်ကြပ်ကြီးက နောက်နေ့တွင်လည်း
သူ အမြဲလာဝယ်ပါဦးမည်ဟု ကတိပေးပြီး ဗွန်ဟူးလက်ထဲ ငွေကို အတင်းထိုးပေး၏။ ဗွန်ဟူး
လက်ခံလိုက်၏။

ဂျစ်ကားပေါ်မှ အမေရိကန်ရေတပ်သားများဆင်းလာပြီး မြည်းလှည်းပေါ်မှ
ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် ကြက်ဥနှင့် ကြက်များကို သူတို့ကားပေါ်သို့ ပြောင်းသယ်တင်၏။
လှည်းပေါ်တွင် ချီချီ၏ဝက်လည်းရှိ၏။ ဝက်ကိုလည်း သူတို့ဝယ်ပြီးသောကုန်ပစ္စည်း
များတွင်ပါသည်ဟုထင်ပြီး ပွေ့ချီသွား၏။ ချီချီက ချက်ချင်း ပြေးလိုက်သွားပြီး ပြန်တောင်း၏။
အမေရိကန်သင်္ဘောသားများကလည်း ပြန်မပေး။ သူတို့ ငွေချေပြီးသောပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု
ပြောပြီး ဇွတ်ငြင်း၏။ ချီချီက အတင်းဝင်လှ၏။ ရန်ပုံဖြစ်တော့မည်ကဲ့သို့ဖြစ်သွားပြီး လူများ
အုံလာကြ၏။

ကျွန်တော်က ကြားမှဝင်ပြီး ဤဝက်မှာ ချီချီ၏အလှမွေးထားသော ဝက်ဖြစ်၍
ရောင်းသည့်အထဲမပါကြောင်း၊ အမေရိကန်သင်္ဘောသားများအား ဝင်ရှင်းပြ၏။ ခက်သည်မှာ
အလှမွေးထားသောဝက်ဟူသောစကားကို အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ကျွန်တော်မပြောတတ်။
တတ်သမျှနှင့်ကြိုးစားရှင်းပြသည်ကိုလည်း အမေရိကန်သင်္ဘောသားများက နားမလည်။

ခက်ပြီ။ ရန်ပွဲစတော့မည်။ ကံကောင်းသည်မှာ ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲ၌ အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းစွာတတ်သည်ဟုဆိုသော တစ်နေ့ညက ကျွန်တော်နှင့်ခင်လာသည့် ပြင်သစ်နိုင်ငံသား လူမည်း ဟိုမီလီကို သတိရပြီး အမေရိကန်သင်္ဘောသားများအား ခေတ္တစောင့်ရန်ပြော၍ တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်၏။ ထို့နောက် ဟိုမီလီအား စကားပြန်အဖြစ် တယ်လီဖုန်းဖြင့် အလှူမွေး ထားသည့်ဝက်ပြဿနာကို အမေရိကန်သင်္ဘောသားများအား ရှင်းပြခိုင်းရ၏။ ထိုအခါမှပင် အမေရိကန်သင်္ဘောသားများကလည်း သဘောပေါက်သွားပြီး ကျယ်လောင်စွာကလေးငယ် များကဲ့သို့ အော်ရယ်၍ ဝက်ကို ချီချီအား ပြန်ပေး၏။ ပြဿနာ ရှင်းသွား၏။

ဂျော့တောင်းမြို့သို့ရောက်နေကြသည်မှာ သုံးလရှိသွားလေပြီ။

သုံးလပြည့်သောနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် အိမ်ခန်းတစ်ခန်းကို ငှားနိုင်၏။ အခန်းမှာ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားပိုင် အိမ်တစ်လုံး၏တစ်ခြမ်းဖြစ်၏။ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း၊ ဧည့်ခန်းနှစ်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်းများရှိ၏။ ဗွန်ဟူးနှင့်ချီချီက အိပ်ခန်းတစ်ခန်းတွင်နေ၍ ကျွန်တော့်အတွက် အိပ်ခန်းတစ်ခုကိုပေး၏။ ကျွန်တော်တို့စီးပွားရေးအခြေအနေမှာလည်း အကောင်းကြီးမဟုတ်သော်လည်း မဆိုးပါ။ ဒေါ်လာသုံးလေးဆယ်ခန့် နေ့စဉ်ဝင်၏။ ကျွန်တော့်မှာ အင်္ဂလိပ်စကားကို ယခင်ကထက်များစွာပိုပြောတတ်နေလေပြီ။ အရောင်းအဝယ် လုပ်သည့် ဝေါဟာရ အားလုံးနီးပါးကိုပင် တတ်နေပြီဖြစ်၏။ ချီချီနှင့်ဗွန်ဟူးတို့က နေ့စဉ် ကုန်ကြမ်း ဝယ်သည့်ကိစ္စကို တာဝန်ယူ၍ ကျွန်တော်က ပြန်ရောင်းသည့်ကိစ္စကို တာဝန် ယူ၏။

အိမ်သစ်ပြောင်းပြီးသည့်နောက်တစ်နေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့အနားယူပြီး ယခင် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူနေခဲ့သော ဂူတူတို့အဖွဲ့ကို ကျွန်တော်တို့အိမ်သစ်သို့ ထမင်းစားဖိတ်၏။ ဗွန်ဟူးနှင့် ချီချီတို့ကို ငွေနှစ်ရာချေး၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသစ်ကို သင်ပြပေးခဲ့သော ကျေးဇူးရှင် တရုတ်မိတ်ဆွေကိုလည်း ဂုဏ်ပြုဧည့်သည်တော်ကြီးအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ဖိတ်၏။ အားလုံး ထိုနေ့တွင် အလွန်ပျော်ခဲ့ကြ ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ထံသို့ နေ့စဉ် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဝယ်ရန်လာသည့် ဖောက်သည်များ တွင် အမေရိကန် အီတလီတစ်ဦးရှိ၏။ ကျွန်တော့်မှာ အီတလီ စကား အနည်းငယ်တတ် သဖြင့် သူလာတိုင်း အီတလီစကားဖြင့် ကျွန်တော်က ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်၏။ သူ အလွန် သဘောကျ၏။ ကျွန်တော်တို့ ရောင်းကုန်များကို ကျွန်တော်တို့ ကြိုက်ဈေးဖြင့် သူ အမြဲ ဝယ်သွား၏။

ချီချီမှာ လူထူးလူဆန်းဖြစ်၏။ ဖဲကစားသည့်အလုပ်ကို အလွန်ဝါသနာထုံ၏။ သူ အမြဲအားခဲနေသည်မှာ ဂျော့တောင်းမြို့ရှိ တရုတ်ကလပ်တွင် ဖဲသွား ကစားနိုင်ရေးဖြစ်၏။ သူ့လက်ရှိဘဝတွင် သူ့အချစ်ဆုံးမှာ သူ့ဝက်ဖြစ်၏။ သူ့ ဝက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော် ဖြစ်၏။ သူ ငွေပိုရှိတိုင်း အိမ်အပြန်တွင် ကျွန်တော့်အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို အမြဲ ဝယ်လာတတ်၏။ မဝယ်ခဲ့ရန် ပြော၍လည်း မရ။ အိမ်မှုကိစ္စအားလုံးကိုမူ အိန္ဒိယလူမျိုး မိတ်ဆွေအမျိုးသမီးတစ်ဦးက တစ်နေ့ နှစ်ဒေါ်လာမျှယူ၍ အကုန်လာကူလုပ်ပေး၏။

အစန်း (၃၅)

ကုလားမိသားစု

ဂျော့တောင်းမြို့၌ ဈေးအသက်သာဆုံးနှင့်သုံးရန် အသင့်ဆုံးယာဉ်မှာ စက်ဘီး ဖြစ်၏။ လူအများပင် စက်ဘီးစီး၏။ မြို့မှာ တောင်ဆင်းတောင်တက် မရှိ။ မြေပြန့်ပြစ်၍ စက်ဘီးစီးရန် အလွန်အဆင်ပြေ၏။ ကျွန်တော် စက်ဘီးတစ်စီး ဝယ်ယူလိုက်၏။

စက်ဘီးမှာ အပိုလူတင်ရန်အတွက် ရှေ့တွင်ထိုင်စရာတစ်ခု၊ နောက်တွင် ထိုင်စရာ တစ်ခုရှိသဖြင့် လူနှစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ တင်စီးနိုင်၏။ ကျွန်တော် အမြဲတင်စီးပြီး မြို့ပတ်လည်လေ့ရှိသူနှစ်ဦးမှာ ကုလားညီအစ်မနှစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ ဂျာဗားမှ ဂျော့တောင်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သူများ ဖြစ်၏။ ဟိန္ဒူဘာသာကို ကိုးကွယ် ယုံကြည်သူ များ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်မှာ အသက် (၃၆)နှစ်ရှိလေပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ အလွန်ကျန်းမာ ပြီး နုပျိုဆဲဖြစ်၏။ အကြီးမမှာ (၁၉)နှစ်၊ ကျွန်တော့်အပေါ်၌ တဖြည်းဖြည်းကျလာ နေပြီဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်သိ၏။ သူမသည် စက်ဘီးစီးတိုင်း ရှေ့မှထိုင်၏။ ရှေ့မှထိုင်သဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်တွင် သူမခေါင်းမှာ အမြဲ ဝှေ့နေ၏။ သူမမှာ ကုလားလူမျိုးများဝတ်နေကျ ဆာရီကိုပင်ဝတ်၏။ သူမ၏ နာမည်မှာ အင်ဒရာ ဖြစ်၏။

တစ်နေ့ အင်ဒရာညီမက ခေါင်းကိုက်သည်ဟုအကြောင်းပြပြီး အိမ်တွင် နေခဲ့သဖြင့် အင်ဒရာနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း စက်ဘီးဖြင့် ရုပ်ရှင်သွား ကြည့်ကြ၏။ ရုပ်ရှင် စပြသည်နှင့် သူမ၏ခေါင်းသည် ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်သို့ လာမှီ၏။ ကျွန်တော်က သူမအား ဖျတ်ခနဲနမ်းလိုက်၏။ သူမက မငြင်း။

ရုပ်ရှင်မှအပြန်တွင် အင်ဒရာနှင့်ကျွန်တော်တို့မှာ သမီးရည်းစားများ ဖြစ်သွားကြ လေပြီ။ ကျွန်တော်က အင်ဒရာကို စောစောကပင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌ ကျွန်တော့်မယား ရှိနေပြီးဖြစ်၍ သူမကို လက်ထပ်နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်းကို ရှင်းရှင်းပြောပြထား၏။ အင်ဒရာက ဘာမျှမပြော။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အင်ဒရာသည် ကျွန်တော့်အခန်းတွင် မကြာခဏလာအိပ်တတ်၏။ တစ်နေ့တွင် အင်ဒရာ၏ဖခင် ကျွန်တော့်အိမ်အလည်လာ၏။ အဘိုးကြီးမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့် ရှိလေပြီ။ ကုလားလူမျိုးတို့၏ ရိုးရာအဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ အလွန်ဥပမိရုပ် ကောင်းသူဖြစ်၏။ အဘိုးကြီးမှာ အင်္ဂလိပ်စကား၊ ပြင်သစ်စကားကို လုံးဝမတတ်။ ကျွန်တော့် ကို ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့်သာ စကားပြောရ၏။ ကျွန်တော့်ကို လာအကဲခတ်ဟန်ရှိ၏။

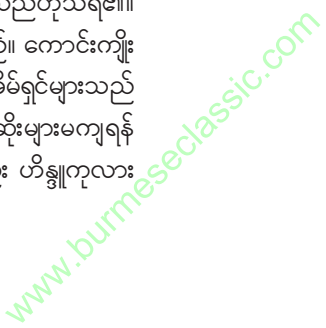
ချီချီတို့နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရောင်းသည့်အလုပ်ကိုမူ မနက်တိုင်း ကျွန်တော် ဆက်လုပ်၏။ မနက်ခြောက်နာရီခွဲသည်နှင့် ကျွန်တော် အိမ်မှထွက်ရ၏။ ကျွန်တော်သွားတိုင်း အင်ဒရာကအတူလိုက်၏။ ချီချီ ဝန်ဟူးနှင့် ကျွန်တော်တို့စားရန်အတွက် နံနက်စာကို ဈေးတွင် သူ လာပြင်ဆင်ပေး၏။

အင်ဒရာသည် မကြာခဏ ရွှေတိုရွှေစများ၊ လက်ကောက်များ၊ ဆွဲကြိုးများ ယူလာပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ဆောင်ပေးတတ်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ထို ရွှေတိုရွှေစများကို ဘူးလေးတစ်ခုတွင်ထည့်၍ သိမ်းထား၏။ နှစ်လခန့်ကြာလျှင် ကျွန်တော် သိမ်းထားသော ဘူးတွင်း၌ ရွှေဆယ့်လေးအောင်စမျှစမိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤရွှေများကို ဘယ်ကရသည် ကို အင်ဒရာကို ကျွန်တော်မေး၏။ သူမက ဘာမျှပြန်မပြောပြ။ ပြုံး၍သာနှုတ်ပိတ်ပြီး နေတတ်၏။ ခက်သည်မှာ အရှေ့တိုင်းသားများမှာ သူတို့မပြောချင်သော အကြောင်းကို မည်သို့မျှ မေး၍ မရပါ။

သို့သော် ထိုပြဿနာကို ကျွန်တော် မကြာမီအဖြေသိရ၏။ တစ်နေ့တွင် အင်ဒရာ က ကျွန်တော့်ကို သူ့ဖခင်အား လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် စက်ဘီးနှင့်လိုက်ပို့ပေးရန်လာပြော၏။ ကျွန်တော်က အိမ်လိုက်သွားပြီး သူမ၏ဖခင်ကို စက်ဘီးနောက်တွင်တင်၍ သူသွားလို သောခရီးကို လိုက်ပို့ပေး၏။ စက်ဘီးကို နှစ်နာရီမျှနင်းရ၏။ မြို့ပြင်ရှိ ချမ်းသာသော ကုလားများနေသည့်ရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ရောက်သွား၏။ အဘိုးကြီးသည် အဝါရောင်အဝတ် ကိုဝတ်ထား၏။ ဝင်းခြံနှင့် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတစ်ခုရှေ့တွင် ကျွန်တော့်ကိုရပ်ခိုင်း၏။ သူ စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းပြီး၊ ခြံတံခါးကိုဆွဲဖွင့်၍ဝင်သွား၏။ ထို့နောက် အိမ်လှေကား အတက် အဆင်းတွင် သူ့အိတ်အတွင်းမှ ကျောက်ဖြူတုံးတစ်ခုကိုထုတ်ပြီး ကြမ်းပေါ်လှိမ့်ချလိုက်၏။ နောက် ပါးစပ်မှ မန်းမှုတ်ခြင်းအမျိုးမျိုးကို လုပ်၏။

မကြာမီ အိမ်ထဲမှ ကုလားမတစ်ဦးထွက်လာပြီး ဘာမျှမပြောဘဲ အသင့် ယူလာသော ရွှေစတစ်ခုကို အဘိုးကြီးရှေ့တွင်ပစ်ချပေးလိုက်၏။ အဘိုးကြီးက ကောက်ယူပြီး နောက် တစ်အိမ်သို့ကူးသွားပြန်၏။ ပထမအိမ်တွင် ပြုကျင့်ခဲ့သည့် အတိုင်းပင် ပြုကျင့်ပြန်၏။ ရွှေစတစ်ခုကိုရပြန်၏။ ထိုနေ့က ညနေလေးနာရီခွဲသည်အထိ အဘိုးကြီးအလုပ်လုပ်၏။ ရွှေစ အများအပြားကို ရ၏။

ကျွန်တော် အလွန်အံ့ဩမိနေသည်။ ဘာကြောင့် ရွှေစများထုတ်ပေးနေကြသည်ကို ပထမသဘောလည်းမပေါက်။ နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော် တစ်ဆင့် စကားကြားရသည်မှာ အင်ဒရာ၏ဖခင်သည် ဂျာဗားတွင်နေစဉ်က နာမည်ကြီး မှော်ဆရာကြီးဖြစ်သည်ဟုသိရ၏။ သူသည် လူတိုင်းအပေါ်တွင် ဘေးအန္တရာယ် မျိုးစုံကိုကျအောင်လုပ်နိုင်သည်။ ကောင်းကျိုး မျိုးစုံရအောင်လည်းလုပ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူဝင်သွားသည့်အိမ်တိုင်း၌ အိမ်ရှင်များသည် သူလာသည်ကိုမြင်သည်နှင့် ရွှေတိုရွှေစများနှင့် သူတို့အပေါ်၌ အန္တရာယ်ဆိုးများမကျရန် အတွက် ပူဇော် ပသရသည်ဟုဆို၏။ မှန်သည်။ မြစ်ဆိပ်သို့သွားလျှင်လည်း ဟိန္ဒူကုလား

တံငါများ မြင်သည်နှင့် သူလိုချင်သမျှငါးများကိုလာပေး၍ပူဇော်ရပြီး ကြောက်လန့်စွာ ပြန် သွားကြ၏။

တစ်နေ့တွင် အင်ဒရာက သူမနှင့်ကျွန်တော်တွေ့ရပိုလွယ်ကူရန်အတွက် သူမ အိမ်သို့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန်အကြံပေး၏။ ကျွန်တော်က အလွယ်တကူ သဘောတူပြီး သူမအိမ် သို့ပြောင်းရွှေ့လိုက်သွားခဲ့၏။ ဗွန်ဟူးနှင့်ချီချီမှာ မူလအိမ်၌ပင် ဆက်နေကြ၏။ တကယ်တော့ အင်ဒရာနှင့်ကျွန်တော် တရားမဝင်လင်မယားများဖြစ်၍ နေကြလေပြီ။

အင်ဒရာတို့အိမ်သို့ပြောင်းခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော် အားလပ်ချိန်၌ မကြာခဏ လုပ်ရသည့်အလုပ်မှာ ဆေးမင်စုတ်ထိုးရသည့်အလုပ်ဖြစ်၏။ ဟိန္ဒူ အမျိုးသမီးများမှာ အင်ဒရာတို့အိမ်သို့လာ၍ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်တွင် အရုပ်အမျိုးမျိုးကို ထိုးခိုင်းတတ်၏။ ထိုးခိုက်လည်း ရက်ရောစွာပေးတတ်၏။ ကျွန်တော်၏လက်ရာမှာ အလွန်ကောင်းသဖြင့် သူတို့အလွန်နှစ်သက်၏။ ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့တွင် အင်ဒရာက ‘ဂျာဗား စုတ်ထိုးပညာရှင်၊ အရုပ်မျိုးစုံထိုးပေးသည်။ သင့်တော်သော အဖိုးအခသာယူသည်’ဟု ဆိုင်းဘုတ်ချိတ် ထားပေး၏။

တစ်နေ့တွင် ချီချီရောက်လာပြီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုကိုဝယ်ရန် တွေ့ထားပြီ ဟုလာပြော၏။ ဆိုင်မှာ နှစ်ခန်းရှိပြီး တစ်ခန်းတွင် စားပွဲရှစ်လုံးစီခင်း၍ ရ၏။ အဖိုးမှာ ဒေါ်လာရှစ်ရာဖြစ်၏။ မီးဖိုမှာလည်း မဆိုး။ အလွန်ကျယ်ပြန့်ပြီး အစားအသောက်မျိုးစုံကို ကောင်းစွာချက်ပြုတ်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

အနန်း (၃၆)

စားသောက်ဆိုင်နှင့် လိပ်ပြာများ

အင်ဒရာပေးထားသောရွှေတိုရွှေစများကိုရောင်း၍ စားသောက်ဆိုင်ကို ကျွန်တော် တို့ဝယ်ယူလိုက်၏။ အင်ဒရာ၏ဖခင်က ရွှေတိုရွှေစများမှာ အင်ဒရာနှင့် ကျွန်တော်အတွက် ပေးထားသော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း၊ စားသောက်ဆိုင်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ပိုင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့စိတ်ကြိုက်လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်ကြောင်းများ ပြော၏။

အင်ဒရာမှာ ကျွန်တော်၏တရားမဝင်မယားဟုလည်းဆိုနိုင်၏။ မိတ်ဆွေစစ် ဟု လည်းဆိုနိုင်၏။ သူမနှင့်ကျွန်တော်မှာ တစ်ကြိမ်မျှ အချင်းမများခဲ့ဖူးပါ။ သူမသည် ကျွန်တော် အလိုကို အမြဲလိုက်၏။ ကျွန်တော်လုပ်ချင်သမျှကို သူမ သဘောတူ၏။ သူမ ကျွန်တော် အပေါ်၌ စိတ်ကွက်တတ်သည်မှာ ကျွန်တော် ဟိန္ဒူကုလားမများ၏လှပသောရင်သားများ ထိပ်၌ အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာ ဆေးမင် ထိုးပေးနေသောအချိန်များ၌သာဖြစ်၏။

စားသောက်ဆိုင်စဖွင့်သည်နှင့် ချီချီက ထမင်းချက်အဖြစ်တာဝန်ယူ၏။ ဗွန်ဟူးက ခေါက်ဆွဲကြော်၏။ ဗွန်ဟူးခေါက်ဆွဲမှာ အလွန်အရသာထူး၏။ လူကြိုက် အလွန်များ၏။ အင်ဒရာက ဒါရာအမည်ရှိသော အခြားဟိန္ဒူကုလားမတစ်ဦးနှင့် အတူ လှပစွာဝတ်ဆင်ပြီး စားပွဲထိုးလုပ်၏။ ကျွန်တော်က ငွေသိမ်းသူ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ဆိုင်မှာ မူလပိုင်ရှင်လက်ထက်က ရှုံးနေသော စားသောက်ဆိုင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့စဖွင့်ပြီး တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်ကြာသည်နှင့် အမြတ်အစွန်းထွက်လာ၏။ စားသောက်သူများလာ၏။ ထိုသို့ အောင်မြင်ခြင်း၊ လူလာများ လာခြင်းမှာ အင်ဒရာနှင့်ဒါရာတို့ကြောင့်ဟုလည်းဆိုနိုင်၏။ အင်ဒရာနှင့်ဒါရာတို့ ဝတ်ဆင်သော ကုလားအဝတ်အစားများမှာ ချက်နှင့်ခါးမှာ ပိုက်သားများပေါ်နေပြီး ရင်သားများမှာလည်း ယောက်ျားများမက်ချင်စရာ တစ်ဝက်မျှပေါ်နေ၏။ အောက်ပိုင်းမှ ပေါင်တစ်ချောင်းမှာလည်း လမ်းလျှောက်သွားတိုင်း မပေါ်တပေါ်ဖြစ်နေ၏။ ဤစွဲမက်စရာ များကိုကြည့်ချင်သည့်အချက် တစ်ရပ်တည်းကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့စားသောက်ဆိုင်သို့

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အမေရိကန်သင်္ဘောသားများ အများအပြားလာ၏။ တချို့ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်ပင်လာစား၏။

ပြင်သစ် တစ်ကျွန်းသမားဟောင်းများအတွက်လည်း ကျွန်တော် စားသောက်ဆိုင် ဖွင့်သည့်သတင်းကြားသည်နှင့် ကျွန်တော့်ဆိုင်ရောက်လာကြ၏။ စားသောက်ကြ၏။ ငွေရှိကြသည့်အခါပေး၍၊ မရှိသည့်အခါလည်း ကျွန်တော် တစ်ပြားမျှမရ။ ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာ သူတို့အတွက် ကွန်းခိုနားစရာစခန်းတစ်ခု ဖြစ်လာ၏။

ထို တစ်ကျွန်းသမားဟောင်းများထဲမှ လိပ်ပြာဖမ်း၍ အသက်မွေးသော လူ တစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော်နှင့် တဖြည်းဖြည်းအလွန်ရင်းနှီးလာ၏။ သူ့အလုပ်မှာ တော တောင်အနံ့လှည့်၍ လိပ်ပြာဖမ်းရပြီး၊ ရသောလိပ်ပြာကိုသတ်၍ ပုံမပျက်စက္ကူမာတွင်ကပ်ပြီး လိပ်ပြာစုဆောင်းသူ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များကို ရောင်းစားရ၏။ ကျွန်တော်က သူ့လိပ်ပြာ များကို ကျွန်တော့်ဆိုင်တွင်ခင်းပြထား၍ ဆိုင်လာစားတတ်သည့်ဖောက်သည်များကို ရောင်းပေး၏။ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ရောင်းပေးခရ၏။

တစ်နေ့တွင် အမေရိကန်ကုန်သည်တစ်ယောက်က သံမဏိအပြာရောင် ရှိသော လိပ်ပြာတွေ့လျှင် သူ့အတွက်ချန်ထားရန်နှင့် ဒေါ်လာငါးရာပေးမည်ဟု မှာသွား၏။ ဒေါ်လာငါးရာဟူသည်မှာ မည်သည့်လိပ်ပြာဖမ်းသမားမျှ မရဖူးသော အဖိုးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေလိပ်ပြာဖမ်း သမားကိုပြန်ပြောပြ၏။

“ပါပီလွန်. . ဒီလိပ်ပြာမျိုးက အင်မတန်ရှားတဲ့လိပ်ပြာမျိုး၊ ဈေးကောင်းလဲ အင်မတန်ရနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ်”

“ဘယ်လောက်အထိ ရနိုင်သလဲ”

“ဒေါ်လာနှစ်ထောင်လောက်တော့ အသာလေးရနိုင်တယ်တဲ့”

“ဒါဖြင့် ဒီအမေရိကန်ကုန်သည်က ကျုပ်တို့ကိုအမဲဖမ်းတာပေါ့. . ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင် အမဲလာဖမ်းတာ”

“ဒါဖြင့် ဒီကောင့်ကို ပြန်အမဲဖမ်းရအောင်၊ အဲဒီလိပ်ပြာနဲ့ အရောင်ဆင်ဆင်ရှိတဲ့ လိပ်ပြာမျိုးကော မရနိုင်ဘူးလား”

“သိပ်တော့မလွယ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အပြာရောင်လိပ်ပြာနှစ်မျိုးရဲ့အတောင်နှစ်ခုကို ရောပြီး ကော်နဲ့ကပ် အတုလုပ်ရောင်းရင်တော့ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီအမျိုးက အပေါ်အတောင်ပံ အရောင်က သံမဏိအပြာရောင်ဖြစ်ပြီး၊ အောက်အတောင်က အပြာနုရောင် ဖြစ်ရမယ်”

“ကော်နဲ့ကပ်ကပ်၊ ဘာနဲ့ပဲလုပ်လုပ်၊ သူလိုချင်တဲ့လိပ်ပြာပုံပေါက်နေရင် ပြီးတာပဲ၊ ခင်ဗျား ကြံဖန်လုပ်ယူလာခဲ့။ ကျွန်တော် ကြည့်ရောင်းမယ်”

နောက်တစ်ပတ်ခန့်ကြာလျှင် အမေရိကန်ကုန်သည်လိုချင်သော လိပ်ပြာတု ကျွန်တော့်ဆိုင်ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့စားသောက်ဆိုင်၏ ပြခန်းတွင် ခင်းပြထား၏။

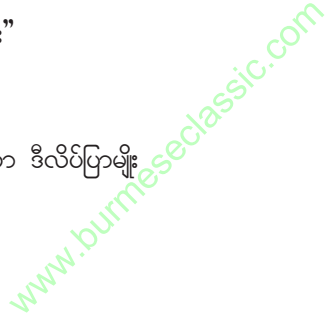
တစ်နေ့ ကျွန်တော်မျှော်နေသော အမေရိကန်ကုန်သည်ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့် ပြခန်းမှ လိပ်ပြာများကို စစ်ဆေး၏။

“ဟို. . အပြာရောင်လိပ်ပြာလေးကို ကျွန်တော့်ကိုရောင်းပေးပါလား”

“ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ပေးမလဲ”

“ဒေါ်လာ ငါးဆယ်”

“ခင်ဗျား ဟိုတစ်ခါပြောသွားတဲ့ ဒေါ်လာငါးရာအထိပေးမယ်ဆိုတာ ဒီလိပ်ပြာမျိုး

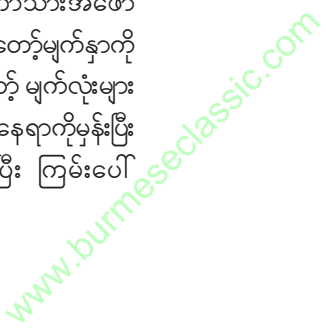
မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက်သိမ်းထားပေးတာ။ ဒေါ်လာငါးရာ အပြည့်ရမှ ရောင်းမယ်”

နောက်တစ်နေ့ ဤအမေရိကန် ပြန်ရောက်လာပြီး သူနှင့်အတူပါလာသည့် မှန်ဘီလူးတစ်ခုနှင့် ကျွန်တော့်လိပ်ပြာကိုစစ်ဆေး၏။ နောက်ဆုံး ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ဒေါ်လာငါးရာထုတ်ပေး၍ဝယ်သွား၏။ ကျွန်တော်က လိပ်ပြာဖမ်းသမားကို ငွေတစ်ဝက်ခွဲ ပေးလိုက်၏။

သို့သော်မကြာပါ။ သုံးလခန့်ကြာလျှင် လိပ်ပြာတုလုပ်၍ ရောင်းမှုဖြင့် အင်္ဂလိပ်ရဲက ကျွန်တော်ကိုလာဖမ်း၏။ ရုံးတင်တရားစွဲ၏။ ရုံးတွင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော်သည် လိပ်ပြာဖမ်းသူမဟုတ်ကြောင်း၊ လိပ်ပြာအကြောင်း လုံးဝနားလည်သူမဟုတ်ကြောင်း၊ မိတ်ဆွေလိပ်ပြာဖမ်းသမားများ ကျွန်တော့်ဆိုင်သို့ လာပို့ပေးထားသောလိပ်ပြာများကို ပွဲခသာယူပြီး ရောင်းပေးနေသူဖြစ်ကြောင်း၊ အမေရိကန် ကုန်သည်မှာ ကျွန်တော့်ထံဝယ်စဉ်က အသေအချာမှန်ဘီလူးဖြင့်စစ်ဆေးပြီး ကျေနပ်သဖြင့် ဝယ်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တရားသူကြီး အားရှင်းပြ၏။ ကျွန်တော့်ရှေ့နေကလည်း ဤလိပ်ပြာမျိုးမှာ ဒေါ်လာနှစ်ထောင်ကျော် တန်ကြောင်း၊ ယခု အမေရိကန်ကုန်သည်မှာ ဒေါ်လာငါးရာသာပေး၍ဝယ်သွားခြင်းဖြစ်၍ တန်ရာတန်ဖိုးမပေးဘဲ ကောက်ကျစ်၍ ဝယ်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် လိပ်ပြာအကြောင်း နားမလည်သူအမှန်ဖြစ်၍သာ ဒေါ်လာနှစ်ထောင်ကျော်တန် လိပ်ပြာကို ဒေါ်လာငါးရာမျှဖြင့် ရောင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းများတင်ပြ၍ ချေပ လျှောက်လဲ၏။ အမှုကို နောက်ဆုံး ကျွန်တော်နိုင်၏။ အမေရိကန်ကုန်သည်က ရုံးတော်မှာ တရားစီရင်ခံ၊ ကျွန်တော့် ရှေ့နေနှင့် ကျွန်တော့်အပေါ် ဂုဏ်သရေ ထိခိုက်အောင်လုပ်ခ ဒေါ်လာနှစ်ရာ ပေးသွားရ ၏။ ထိုညတွင် ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ဆိုင်၌ မိတ်ဆွေတစ်ကျွန်းသမားဟောင်းများနှင့် သောက်ပွဲကြီးကျင်းပကြပါသည်။

စားသောက်ဆိုင်အလုပ်မှာ အလွန်အမြတ်အစွန်းရ၏။ ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ် ညရှစ်နာရီမှစ၍ မိုးလင်းအထိဖွင့်ကြ၏။ သို့သော် ဤလုပ်ငန်းကို ကျွန်တော် ရေရှည် လုပ်ခွင့်မရလိုက်ပါ။ မကြာမီ ပိတ်ရမည့်အကြောင်းများပေါ်လာပြီး ပိတ်ပစ်လိုက်ရ၏။ အကြောင်းမှာ အင်ဒရာနှင့်ဒါရာတို့ကြောင့်ဖြစ်၏။

အင်ဒရာနှင့်ဒါရာတို့မှာ သူတို့ကို ယောက်ျားများစွဲမက်အောင်အမျိုးမျိုး ပြင်ဆင်၏။ ရင်သားများကို ယခင်က မပေါ့တပေါ်ဖော်ထားရာမှ နောက်ပိုင်းတွင် တစ်ဝက်ကျော်ပေါ်နေ အောင် ဖော်၏။ အမေရိကန်သင်္ဘောသားများမှာ နောက်ပိုင်း၌ အရက်မူးလာချိန်များတွင် ဤမက်စရာမြင်ကွင်းများကို လှမ်းကြည့်နေရုံဖြင့် မကျေနပ်ကြတော့။ ဆွဲချင် ရမ်းချင် လာ ကြ၏။ တစ်နေ့ အမေရိကန် အမူးသမားသင်္ဘောသားတစ်ယောက်က အင်ဒရာ၏ရင်သား တစ်ဖက်ကို သူ့ဘေးမှဖြတ်လျှောက်သွားစဉ် လှမ်းဆွဲလိုက်၏။ အင်ဒရာက သူ့လက်ထဲ ကိုင်လာသော ရေဖန်ချိုင့်ဖြင့် အမေရိကန်အမူးသမားခေါင်းကို လှမ်းရိုက်ချလိုက်၏။ သင်္ဘောသား လဲကျသွား၏။ ကျွန်တော်က ပြေး၍လှမ်းထူ၏။ ထိုသင်္ဘောသားအဖော် တစ်ယောက်က ကျွန်တော် အင်ဒရာဘက်မှကူရိုက်ရန်လာသည်ထင်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဆီးကြိုထိုးချလိုက်၏။ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို တည့်တည့်မတ်မတ်ထိုးမိပြီး ကျွန်တော့် မျက်လုံးများ ပြာသွား၏။ ကျွန်တော်ချက်ချင်းဒေါသဖြစ်ပြီး ထိုသင်္ဘောသား၏ ငှေ့ရိုသောနေရာကိုမှန်းပြီး တအားလှမ်းကန်ပစ်လိုက်၏။ ထိုသင်္ဘောသား ကျယ်လောင်စွာအော်ပြီး ကြမ်းပေါ်

လဲကျသွား၏။ သူ့အဖော် ကျန်သင်္ဘောသားများက စားပွဲမှခုန်ထပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းထိုးကြ၏။ ချီချီနှင့်ဗွန်ဟူးက မီးဖိုဘက်မှ ပြေးလာပြီး ကျွန်တော့်ဘက်မှကူ၏။ ဗွန်ဟူးလက်တွင် ခေါက်ဆွဲလုပ်သော သစ်သားတုတ်ကြီးနှင့်။ ချီချီလက်တွင် သံခက်ရင်းကြီးနှင့်။ ချီချီမှာ တွေ့သမျှ သင်္ဘောသားများကိုလှမ်းပြီး သံခက်ရင်းကြီးနှင့်ထိုး၏။ တစ်ခန်းလုံး သွေးသံရဲရဲနှင့် ဖြစ်ကုန်၏။ မကြာမီ ရဲများရောက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကိုဖမ်းသွား၏။

ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဒဏ်ရာရသူ လုံးဝမရှိ။ အမေရိကန် သင်္ဘောသားများဘက်မှမူ ချီချီ၏သံခက်ရင်းဒဏ်ကြောင့် ပေါက်ပြဲကုန်ကြသူများ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် တရားရုံးသို့တင်၏။ ချီချီကို ထောင် သုံးလချလိုက်၏။ ကျန် မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်လုံးဝမပေးပါ။

ထိုပြဿနာပေါ်ပြီးနောက် မကြာခဏ ကျွန်တော်တို့စားသောက်ဆိုင်တွင် ရိုက်ပွဲ များဖြစ်၏။ အမေရိကန်သင်္ဘောသားများကလည်း ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကို ဝိုင်းမဲနေသည်။ ရန်ရှာသည်။ နောက်ဆုံး အခြေအနေ လုံးဝမကောင်းတော့သဖြင့် ဆိုင်ကိုပိတ်ပြီး မူလ ဝယ်စားထက်ပင်လျော့၍ ရောင်းလိုက်ရတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် စားသောက်ဆိုင်ထောင်သည့်လုပ်ငန်းကို ရပ်လိုက်ရလေပြီ။

“ဗွန်ဟူး. . . တို့ ဘာဆက်လုပ်စားကြရင် ကောင်းမလဲ”

“ချီချီထောင်ကလွတ်လာတဲ့အထိ စောင့်ကြသေးတာပေါ့။ ဟင်းသီး ဟင်းရွက် ရောင်းတဲ့အလုပ်ကို ပြန်လုပ်ကြဖို့ကလည်း မြည်းနဲ့လည်းကို ရောင်းပစ်လိုက်ကြပြီးပြီ မဟုတ်လား”

နောက်နှစ်လခန့်အကြာတွင် ချီချီ ထောင်မှပြန်လွတ်လာ၏။ ထောင်တွင်း၌ သူ့ကို ကောင်းမွန်စွာထားသည်ဟု သူပြန်ပြောပြ၏။ ထောင်တွင်း၌ သူ တစ်ခုတည်းသော စိတ်ညစ်စရာကြံ့ခွဲသည့်ပြဿနာမှာ သူ့ကို သေဒဏ်ချခံရတော့မည့် အကျဉ်းသားနှစ်ဦးနှင့် တစ်ခန်းတည်းအတူထားခြင်းဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်ဥပဒေမှာ သေဒဏ်ချခံရတော့မည့်သူကို ကြိုးပေးမသတ်မီ လေးဆယ့်ငါးရက်ထားသေးသည်ဟုဆို၏။ ထိုလေးဆယ့်ငါးရက်အတွင်း အင်္ဂလိပ်ဘုရင်မထံ အသနားခံစာ တင်နိုင်၏။ မနက်ပိုင်း သူနှင့်အတူနေသော အကျဉ်းသား တစ်ယောက်က ကျန် တစ်ယောက်ကို “ဟေ့. . . တို့တော့ ဘယ်နှစ်ရက်ပဲကျန်တော့တယ်”ဟု ပြောတတ်၏။ ထိုသို့ပြောလိုက်တိုင်း ကျန်တစ်ယောက်က ဒေါသဖြစ် စိတ်ဆိုးပြီး တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် မခံချင်အောင်အမျိုးမျိုးပြောတတ်၏။ ရန်ဖြစ်တတ်၏။ ဤစိတ်ညစ်စရာ တစ်ခုကို နေ့စဉ်မြင်တွေ့ ကြားနေရသည်မှအပ ချီချီအတွက် အခြား အထူးပြဿနာ မကြုံတွေ့ မခံစားခဲ့ရပါ။

အစန်း (၃၄)

ဝါးနန်းရိပ်သာ

တစ်နေ့တွင် ပါစကယ်ဖော့စကို ကျွန်တော့်ထံရောက်လာ၏။ ပါစကယ်မှာ ဘောဆိုက်သတ္တုတွင်းတွင် အလုပ်သွားလုပ်နေသူဖြစ်၏။ သူသည် တစ်ကျွန်းသမားဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ မာဆယ်လီမြို့၌ စာတိုက်ဝင်စီးမှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ပြီး သူ့အပေါင်းအပါအားလုံးမှာ သေဒဏ်ခံသွားရ၍ သူတစ်ယောက်တည်း ကျွန်းဒဏ်ကျ၏။ သူသည် အလွန်တော်သော စက်ပြင်ဆရာတစ်ဦးဖြစ်၏။ သို့သော် ယခု ဘောဆိုက်သတ္တုတွင်း၌ တစ်နေ့လေးဒေါ်လာမျှလုပ်ခဖြင့် အလုပ်ဝင်လုပ် နေရရှာ၏။ သူသည် တစ်ကျွန်းသမားဟောင်းဘဝတူချင်းအပေါ်တွင် အလွန် ရိုင်းပင်းကူညီတတ်သူဖြစ်၏။

ပါစကယ်က သူ့ အလုပ်လုပ်နေသောသတ္တုတွင်း၌ စီးပွားလာရှာလျှင် အခြေအနေအလွန်ကောင်းကြောင်းကို ကျွန်တော့်ကိုပြောပြ၏။ ကျွန်တော်က အလွန် စိတ်ဝင်စား၏။ ပါစကယ်၏သတ္တုတွင်းမှာ ဂျော့တောင်းမြို့မှ မြစ်ညာသို့ ဆန်တက်သွားရသောတောတွင်း၌ ရှိ၏။ သတ္တုအထွက်ကောင်းသဖြင့် အလွန် စည်ကား၏။

တစ်နေ့တွင် အင်ဒရာ၊ ဒီချီ၊ ဗွန်ဟူးနှင့်ကျွန်တော် သတ္တုတွင်းသို့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် သွားသောသင်္ဘောဖြင့် လိုက်သွားကြ၏။ သတ္တုတွင်း၌ အလုပ်လုပ်နေကြသော အလုပ်သမားများမှာ အလွန်များလှ၏။ သို့သော် သတ္တုတွင်းပတ်ဝန်းကျင်၌ လူနေထိုင်စရာ အဆောက်အအုံကောင်းဟူ၍ လုံးဝမရှိ။ ရွံ့မံ၍ ဝါးဖြင့် ဖြစ်သလိုယာယီဆောက်ထားသော အဆောက်အအုံများသာရှိ၏။ စားသောက်ဆိုင်လေးဆိုင်ရှိသော်လည်း တစ်ဆိုင်မျှမကောင်း။ ရေခဲသေတ္တာရှိသောဆိုင်ပင် တစ်ဆိုင်မျှမရှိ။ သို့သော် အလုပ်သမားများမှာ ဤမကောင်းသောဆိုင်များ၌ပင် ဘီယာတစ်ခွက်သောက်ခွင့်ရရန် အလွန်တိုးတိုးပေးဝယ်ယူရ၏။ မှန်သည်။ ပါစကယ် ပြောသကဲ့သို့ပင် ဤဒေသ၌ စီးပွားရှာတတ်လျှင် အလွန်စီးပွားဖြစ်တော့မည်။

ထိုအချိန်၌ မိုးရာသီမှာလည်း စတော့မည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် သတ္တုတွင်းပတ်ဝန်းကျင်မှကုန်းအမြင့်ဆုံးနေရာတစ်ခုကိုရွေးပြီး ကပ္ပလီလက်သမားတစ်ယောက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အကူအညီဖြင့် တြိဂံပုံတဲကြီးတစ်လုံးကိုဆောက်၏။ တဲကြီးအလယ်၌ ကပွဲကျင်းပ နိုင်သောစင်မြင့်တစ်ခုကိုလုပ်၏။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် စားပွဲ အလုံးသုံးဆယ်ကိုချ၏။ စားပွဲတစ်လုံး၌ လူလေးယောက်ချောင်ချောင်နေနိုင်၊ စားသောက်နိုင်သဖြင့် လူ(၁၂၀)ကို ဧည့်ခံနိုင်သော ညကလပ်အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်သွား၏။

ထို့နောက် ဂျော့တောင်းမြို့သို့ ကျွန်တော်ခေတ္တပြန်သွားပြီး ညကလပ် တစ်ခုတွင် လိုအပ်မည့်ပစ္စည်းမျိုးစုံကိုဝယ်၏။ ဓာတ်စက်၊ ဓာတ်ပြား၊ စားပွဲခင်း၊ ပန်းကန်၊ အရက်။ နောက် ဒါရာအပါအဝင် လူမည်းအမျိုးသမီးလေးယောက်ကို စားပွဲထိုးလုပ်ရန်အတွက် ငှားလိုက်၏။ အရက်ကို တရုတ်ကုန်သည်တစ်ယောက်က လိုသမျှအကြွေးရောင်းပေးရန် သဘောတူ၏။ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကိုတွေ့ရပြီး နောက်ဆုံးတွင် အမျိုးသမီးခြောက်ယောက် ကို ငှားနိုင်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သတ္တုတွင်းသို့လာသောနေ့တွင် အလုပ်သမားအားလုံးပင် သင်္ဘောဆိပ်၌ လာကြိုနှုတ်ဆက်ကြ၏။ ပန်းစည်းများပေးကြ၏။

ကျွန်တော်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကြုံရသည့်အခက်အခဲမှာ ကချေသည် အမျိုးသမီးခြောက်ယောက်ကိုအဝတ်တစ်လွှာချင်းချွတ်၍ ခုနစ်လွှာအကကို သင်ပြရာ၌ သူတို့နားလည်အောင်မရှင်းပြနိုင်၊ မသင်ပြနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ည မတိုင်ခင် အားလုံးကို သင်ရုံအဆင့်မှ ကတတ်အောင် ကောင်းစွာသင်ပြနိုင်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ ညကလပ်ကို “ဝါးနန်းရိပ်သာ”ဟု အမည်ပေးထား၏။

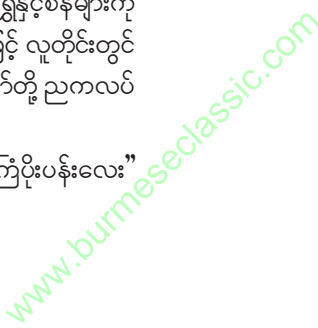
ပထမညတွင် မျှော်လင့်ထားသည်ထက်ပင် များစွာအောင်မြင်၏။ ကလပ် တစ်ခုလုံး တွင် စားပွဲလွတ်ဟူ၍မရှိ။ ရောင်းလိုက်ရသည့်အရက်နှင့် အစားအသောက်များမှာလည်း လက်မလည်အောင်ရှိ၏။ အင်ဒရာနှင့်ဒါရာက စားပွဲထိုးမိန်းကလေးများ အုပ်ချုပ်စီမံ ရသည့်အလုပ်ကို တာဝန်ယူပြီး ဗွန်ဟူးနှင့်ချီချီက အရက်ခန်းကို တာဝန်ယူ၏။ ကျွန်တော်က အထွေထွေအလုပ်မျိုးစုံကို တာဝန်ယူ၏။

နောက်ညများတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဝါးနန်းရိပ်သာညကလပ်မှာ ပို၍ ပို၍ အောင်မြင်မှုများရ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ပါရီမြို့တော်မှ ညကလပ်များကဲ့သို့ ကံထူးရှင် ရှာသည့် ထိလက်မှတ်ရောင်းသောတီထွင်မှုတစ်ခုကိုလည်း ဒုတိယမြောက်ညမှစ၍ ဖန်တီးလိုက်သေး၏။ ထိလက်မှတ်ကို ညစဉ် (၃၂)စောင် ရောင်း၏။ တစ်စောင်၏တန်ဖိုးမှာ ဝိစကီတစ်လုံးဖိုးဖြစ်၏။ ထိပေါက်သည့် ကံထူးရှင်စားပွဲကို စင်မြင့်ပေါ်တွင်ကနေသော ကချေသည်အမျိုးသမီးက အရက်ပုလင်းသယ်လာပြီး ဧည့်ခံရ၏။ ဖိုသတ္တဝါများအတွက် ကျေနပ်မှုရသည့် ဖြေဖျော်မှု နည်းသစ်တစ်မျိုး ဖြစ်၏။

မိုးရာသီ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ကလပ်ဖွင့်နိုင်ခဲ့သည်မှာ ခြောက်လပြည့်ခဲ့ပြီ။ မည်သည့်ပြဿနာမျှ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်မတွေ့ခဲ့ရ။ သို့သော် မိုးရာသီကုန်သည်ဟုဆိုသည်နှင့် ပြဿနာများစတော့၏။ သတ္တုတွင်းပတ်ဝန်းကျင်ဒေသမှာ ရွှေတွင်းနှင့်စိန်တွင်းများရှိသော ဒေသလည်းဖြစ်၏။ ရွှေရွာသူများ၊ စိန်ရွာသူများသည် မိုးရာသီကုန်သည်နှင့် ရောက်လာကြ၏။ ရွှေနှင့်စိန်များကို သူ့ထက်ငါအပြိုင်ရှာကြ၏။ လှပွဲများ၊ လူသတ်ပွဲများ မကြာခဏဖြစ်တတ်သဖြင့် လူတိုင်းတွင် ကိုယ်ခံအစောင့်လက်နက်များပါ၏။ ဤရွှေရွာ၊ စိန်ရွာသမားများမှာ ကျွန်တော်တို့ ညကလပ် သို့လာ၍ မကြာခဏဒုက္ခပေး၏။ သူတို့အားလုံးမှာ လူရမ်းကြီးများ ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်၏ခုနစ်လွှာချွတ်ကချေသည်များတွင် “သစ်ကြံပိုးပန်းလေး”

ဟု အမည်ပေးထားသော အလွန်ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးရှိ၏။ သူ့ကို ညစဉ် လာဝမ်းသည့်ကျားသတ္တဝါအရေအတွက်မှာ မနည်းလှပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ပရိသတ်အကြိုက်အတွက် ကျွန်တော် ညစဉ်ဖွင့်ပေးသောထိပေါက်သူ့ကို ဧည့်ခံမည့် ကချေသည်အား ‘သစ်ကြံပိုးပန်းကလေး’ ကိုပင် သတ်မှတ်ထားပေး၏။

တစ်ညတွင် ရွှေရှာသမားတစ်ယောက်ရောက်လာ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ ပါးမြိုင်းမွေး များနှင့်ပြည့်နေ၏။ ထိုလူသည် သစ်ကြံပိုးမလေးကို စင်မြင့်ပေါ်၌ မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကူနွေမဆယ်နိုင်အောင် အရှူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ငမ်း၏။ ကျွန်တော် ညစဉ်ရောင်းသော ထိလက်မှတ်သုံးဆယ့်နှစ်စောင်မှ အစောင်သုံးဆယ်ကို သူတစ်ဦးတည်းဝယ်ယူလိုက်၏။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်မှာ သစ်ကြံပိုးမလေးကို သူ့ စားပွဲရောက်လာအောင် မရအရကြံလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ညနက်လာပြီ။ ထိလက်မှတ်ဖွင့်ပွဲ ရောက်တော့မည်။

အားလုံးကပင် သစ်ကြံပိုးမလေးမှာ ပါးမြိုင်းမွေးထူလှပျစ်နှင့် ရွှေရှာသမား လူရမ်းကားစားပွဲသို့ရောက်တော့မည်ဟုယူဆနေကြ၏။ ကံဆိုးသဖြင့် အားလုံးမှော်လင့်သလို မဖြစ်လာ။ သူ မဝယ်လိုက်နိုင်သောလက်မှတ်နှစ်စောင်မှ တစ်စောင်ပေါက်သွား၏။ သစ်ကြံပိုးမလေးကို ငွေရောင်သုတ်ထားသော သစ်သားပန်းကန်ပြားကြီးပေါ် အရက်ပုလင်း ကိုင်၍ထိုင်စေပြီး မဲဖောက်သည့်စားပွဲရရှိရာသို့ မ,ချီ ခေါ် သွားကြ၏။

ပါးမြိုင်းမွေးထူလှပျစ်နှင့် ရွှေရှာသမား မည်သို့စိတ်ဖောက်သွားသည် မသိ။ သူ့စားပွဲ မှ ရုတ်တရက်ခုန်ထပြီး သူ့ခါးကြားမှခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်၍ သစ်ကြံပိုးမလေး ကို အသားလွတ်ပစ်သတ်လိုက်တော့၏။ ကျွန်တော်သည် ရုတ်ချည်း လူသတ်သမားထံသို့ ပြေးသွားပြီး ကျွန်တော်အမြဲဆောင်ထားသော အမေရိကန်မောင်းချမ်းအရင်းဖြင့် သူ့ခေါင်းကို ရိုက်ချပစ်လိုက်၏။

ထိုလူသတ်ပွဲမှ နောက်ဆုံးပေါ်ထွက်လာသည့်အကျိုးဆက်မှာ အင်္ဂလိပ် အာဏာပိုင် များက ကျွန်တော်တို့ “ဝါးနန်းရိပ်သာ”ညကလပ်ကို ဆက်ဖွင့်ခွင့် မပေးတော့ဘဲ ပိတ်ပစ် လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားအားလုံး ဂျော့တောင်းမြို့သို့ ပြန်တပ်ခေါက်ခဲ့ကြရပြန် ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဂျော့တောင်းမြို့၌ ဆက်နေချင်စိတ်မရှိတော့။ ငြီးငွေ့စပြုလာလေပြီ။ ပိုဆိုးသည့်ပြဿနာတစ်ရပ်မှာ အင်ဒရာအနေဖြင့် ကျွန်တော့်အပေါ်၌ တစ်နေ့တခြား သံယောဇဉ်ပိုတွယ်လာနေခြင်းဖြစ်၏။ မည်သည့်အမျိုးသမီးမျှ ကျွန်တော့်နား ကပ်သည်ကို သူမကြိုက်။ ကျွန်တော်သွားလေရာကို သူမနောက်မှတကောက်ကောက် လိုက်နေချင်သည်။

ကျွန်တော် ဂျော့တောင်းမြို့မှ လစ်ပြေးရပြန်ဦးတော့မည်။ ကမ္ဘာစစ်ကြီး မှာလည်း အားကောင်းနေဆဲအချိန်ဖြစ်၍ ကျွန်တော် မည်သည့်နိုင်ငံ၊ မည်သည့် သောင်ကမ်းသို့ ဆိုက်ဆိုက် ကျွန်တော့်ကို မည်သူမျှ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များလက်သို့ ပြန်လွှဲပေးကြမည် မဟုတ်တော့။ ဤအခွင့်အရေးကြီးမှာလည်း ကျွန်တော် ဆက်ပြေးချင်စရာ ဆွဲဆောင်နေ သည့် အင်အားတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။

အစန်း (၃၈)

ဂျော့တောင်းမြို့မှ ထွက်ပြေးခြင်း

ရဲဘော်ဂူတူ၏အမြင်မှာလည်း ကျွန်တော်နှင့် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်၏။ သူကလည်း အခြားနိုင်ငံတစ်ခုသို့ ခရီးဆက်နိုင်လျှင် ယနေ့နေထိုင်ရသော ဘဝထက် ပိုသာသောဘဝကို ရောက်နိုင်မည်ဟု အထူးမျှော်လင့်၏။

တစ်ကျွန်းမှ ရဲဘော်ဟောင်း ချာပါ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီး ဂျော့တောင်းမြို့သို့ ရောက်နေသည်မှာလည်း သုံးလကျော်ရှိသွားလေပြီ။ ချာပါမှာ တစ်နေ့ တစ်ဒေါ်လာခွဲမျှ လုပ်ခဖြင့် တရုတ်ကိတ်မုန့်တိုက်တစ်ခုတွင် ဝင်လုပ်နေရ၏။ ချာပါကလည်း ကျွန်တော်တို့ ပြေးလျှင် အတူလိုက်မည်ဖြစ်၏။ ချီချီနှင့်ဗွန်ဟူးကမူ ကျွန်တော်နှင့်လိုက်ကြတော့မည် မဟုတ်။ ဂျော့တောင်းမြို့၌ပင်ပျော်နေပြီး ဤမြို့၌ပင် နေခဲ့ကြတော့မည်ဟုဆို၏။ ကျွန်တော် နှင့်အတူ အခြားလိုက်ပါပြေးမည့်နှစ်ယောက်မှာ ဒီဂျွန်နှင့် ဗာရာလီဆိုသူတို့ ဖြစ်၏။

အင်္ဂလိပ်ရေတပ်က ဂျော့တောင်းမြို့အထွက် ရေကြောင်းတစ်ခုလုံးတွင် သတ်မှတ် ထားသော သင်္ဘောသွားလမ်းမှလွဲ၍ ကျန် ရေနယ်နိမိတ်တစ်ခုလုံးတွင် ရေမြှုပ်ငုံးများ ချထား၏။ ဂျာမန်ရေငုပ်သင်္ဘောများ အန္တရာယ်ကိုစိုးရိမ်၍ဖြစ်၏။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ပြေးမည့်လမ်းကြောင်းတွင် ဤရေမြှုပ်ငုံးများမှာ အန္တရာယ် အဆီးအတားများဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်ခုတည်းသောပြေးနိုင်သည့် လမ်းမှာ အင်္ဂလိပ်ပိုင်တံငါလှေပုံဟန်ဆောင်ပြီး ပြောင်ထွက်ပြေးကြရန်ဖြစ်၏။ အခြားနည်းလမ်း မရှိ။

တံငါလှေတစ်စီးကို ကျွန်တော်တို့ဝယ်ယူလိုက်၏။ လှေမှာ ပထမတန်းစား လှေဖြစ်၏။ လှေ၏တံဆိပ်အမှတ်အသားများကို ဂျော့တောင်းမြို့ပတ်ဝန်းကျင်၌ မကြာခဏ မြင်တွေ့နေကျ တံငါလှေတစ်စီး၏အမှတ်အသားများနှင့်တူအောင် ဖန်တီးလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့မရှင်းနိုင်သည့်ပြဿနာမှာ လှေသမားများပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်၏။ ဂျော့တောင်းမြို့မှ တံငါအများစုမှာ တရုတ်အမျိုးသားများဖြစ်၏။ ဥရောပတိုက်သားများမရှိ။ အကယ်၍သာ ဗြိတိသျှကမ်းခြေစောင့်စစ်သင်္ဘောတစ်စီးစီး နှင့်တွေ့၍သာ အစစ်ဆေးခံရလျှင် ကျွန်တော်တို့

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

မည်သို့မျှလွတ်နိုင်စရာလမ်း မရှိပါ။ မတတ်နိုင်။ စွန့်ကြဲရမည်သာဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌ အင်္ဂလိပ်ပိုင်ဂီရာနာ၌လည်း ကျွန်စနစ်သစ်တစ်ခုမှာ ပေါ်ပေါက်နေသည်ဟုဆိုနိုင်၏။ ဗြိတိသျှအင်္ဂလိပ်အရင်းရှင်များက သူတို့ပိုင် ဂီရာနာ ရှိမြေပေါ်၌ ဝါဂွမ်း၊ ကြံနှင့်ကိုကိုးများစိုက်ရန် ဂျာဗားကျွန်းမှအလုပ်သမားများကို ကန်ထရိုက်စနစ်ဖြင့် ခေါ်ယူ၏။ ကန်ထရိုက်မှာ ငါးနှစ်မှဆယ်နှစ်စာချုပ်ဖြစ်၏။ အလုပ်သမားများကို မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်မညာမတာခိုင်း၏။ နားရက်မပေး၊ မကျန်းမာ၍ ရက်ပျက်ရှိလျှင်လည်း ထိုရက်ပျက် ကို အစားထိုး၍ ပြန်လုပ်ပေးရ၏။ အလုပ်သမားများ၏ဘဝမှာ ငွေဝယ်ကျွန်များဘဝနှင့် မခြားလှပါ။

ဂျောတောင်းမြို့မှ ပင်လယ်ရောက်သည်အထိ ချောမောစွာခရီးဆက် လာနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ပြဿနာလုံးဝမတွေ့ရ။ အင်္ဂလိပ်အာဏာပိုင်တို့က တရားမဝင် ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်ကို ပြန်မိလျှင် မည်သို့အရေးယူမည်ကို ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ မတွေးဆတတ်။

ကျွန်တော်တို့ခရီးစဉ်မှာ မြောက်စူးစူးသို့ဦးတည်ပြီး လေးဆယ့်ရှစ်နာရီမျှ ရွက်လွင့်သွားကြရမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားအတွင်း၌ အရောက်သွားရန် စိတ်ကူးထားသည့်နိုင်ငံမှာ ဗြိတိသျှဟွန်ဒူးရဒ်စ်နိုင်ငံဖြစ်၏။ သို့သော် မျှော်လင့်သလိုမဖြစ်ခဲ့။ ပင်လယ်အတွင်း၌ ခရီးဆန်၍နာရီပေါင်းသုံးဆယ်မျှကြာသည်နှင့် မုန်တိုင်းမိတော့သည်။ မုန်တိုင်းမှာ လေနီကြမ်းကြီးဖြစ်၏။ အလွန်ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းသော လေနီကြမ်းကြီးဖြစ်၏။ မုန်တိုင်းစကျသည်နှင့် ရွက်အပါအဝင် လှေပေါ်ပါသမျှပစ္စည်းအားလုံး လှိုင်းထဲပါသွား၏။ ပဲ့ကျိုးသွား၏။ လှေမှာ လေကြောင်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့သွားလိုသောအရပ်မှ ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်ရှိရာသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်မောပါသွား၏။ အကယ်၍သာ တစ်ပတ်ခန့် ဆက်မုန်တိုင်းကျနေလျှင် ပြင်သစ်ပိုင်ဂီရာနာတစ်ကျွန်းပြန်ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော်တို့ မောပါသွားကြမည်မှာ ဧကန်ဖြစ်၏။ ကံကောင်းပါသည်။ မုန်တိုင်းမှာ နာရီပိုင်းမျှကြာပြီး ပြန်ရပ်သွား၏။ ကုန်သည်လေပြန်တိုက်လာ၏။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ဤမျှကြီးသောမုန်တိုင်းကို မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ နောက်အခါမှသိရသည်မှာ ဤမုန်တိုင်းကြောင့် ဒရီနီဒတ်ကျွန်း တစ်ခုတည်းပေါ်၌ပင် အုန်းပင်ပေါင်းသောင်းချီ၍ အမြစ်မှပြုတ်ပြီး လဲကျပျက်စီးခဲ့ရသည်ဟုဆို၏။

လေငြိမ်သွားသောအခါ၌ ကျွန်တော်တို့လှေပေါ်တွင် ချာပါ လက်မြန်လွန်း၍ လှမ်းဆွဲယူထားနိုင်သော လှော်တက်တစ်ချောင်းသာကျန်တော့၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုလှော်တက်ကို ပဲ့အဖြစ်သုံးပြီး ကုန်သည်လေကြောင်းအတိုင်းလိုက်၍ ကုန်းမြေရှိရာ တောင်အရပ်သို့ဦးတည်လိုက်ပါလာခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အင်္ကျီနှင့်ဂျာကင်များကိုချွတ်ပြီး ဖြစ်သလို ရွက်နှင့်သဏ္ဍာန် တူအောင် ဖန်တီးလိုက်ကြ၏။

နောက် ခြောက်ရက်ကြာလျှင် ကုန်းမြေ စ၊မြင်ရ၏။ ခြောက်ရက်လုံးလုံး ရေတစ်ပေါက်မျှမသောက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်မှတစ်ပါး ကျန်ရဲဘော်အားလုံးမှာ လှေဝမ်း၌ ခွေနေ၏။

“ပါပီ. . . တို့ ခု ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

ချာပါက ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“အမှန်ကိုပြောရရင်တော့ ငါလဲ ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိပ် မမှန်းတတ်တော့ဘူး။ ရှေ့မှာမြင်နေရတဲ့ ကုန်းမြေက ကျွန်းမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။

ပင်လယ်ကွေ့ဖြစ်ဖို့များတယ်။ ပင်လယ်ကွေ့သာဖြစ်နေရင်တော့ ခု တို့ရောက်တဲ့နေရာဟာ အင်္ဂလိပ်ဂီရာနာနဲ့ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံအကြားပဲ။ မင်းရှေ့မှာ မြင်နေရတဲ့ ဘယ်ဘက်ကကုန်းမြေနဲ့ ညာဘက်ကကုန်းမြေကိုသေသေချာချာယှဉ်ကြည့်။ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အကွာအဝေးချင်းမတူဘူး။ ညာဘက်ကနီးပြီး ဘယ်ဘက်က သိပ်ဝေးနေတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က ညာဘက်ကကျွန်းဖြစ်ပြီး၊ ဘယ်ဘက်က ကုန်းမြေ ဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်းက ဒရီနီဒတ်ကျွန်း၊ ကုန်းမြေက ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ”

မှန်သည်။ ကျွန်တော်၏ယူဆချက်များမှာ နောက်ပိုင်းတွင် တစ်ခုမကျန် အကုန်လုံး မှန်ကန်၏။ ခရီးမထွက်လာမီက ရေကြောင်းမြေပုံများကိုအချိန်ယူ၍ အကြိမ်ကြိမ်လေ့လာ ထားသည့် အကျိုးဟု ဆိုနိုင်၏။

“ဒရီနီဒတ်ကျွန်းက အင်္ဂလိပ်ပိုင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“တို့ ဒီကျွန်းပေါ်တက်သွားရင် အာဏာပိုင်တွေက တို့ကိုဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ ဂျော့တောင်းက တရားမဝင်ထွက်ပြေးခဲ့မှုနဲ့တော့ အရေးယူချင် ယူမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်က စစ်ဖြစ်နေချိန်ဆိုတော့ ဘယ်လို အရေးယူမယ်ဆိုတာ ဘာမှတော့ ကြုံမပြောနိုင်ဘူး”

“ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ အနေနဲ့ရော”

“ဒါလဲ ပြောဖို့ခက်တယ်။ သူတို့လုပ်နေကျကတော့ ပြင်သစ်တစ်ကျွန်းသမားတွေ သူတို့နိုင်ငံဘက်ပြေးလာတာမိရင် ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တွေကို အမြဲ ပြန်လွှဲအပ်ပေးလေ့ ရှိတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ခု စစ်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီနိုင်ငံက စစ်ထဲမပါဘူး။ ကြားနေနိုင်ငံ”

“သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီနိုင်ငံဘက် ပြေးရမှာလဲ ကြောက်စရာပဲ”

ကျွန်တော်တို့လှေမှာ မြင်နေရသောကုန်းမြေရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်၍ သွားလျက်ရှိ၏။

အလင်းရောင် ပျောက်သွားပြီ။

ညအချိန် ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီ။

ကမ်းမှ ဥဩဆွဲသံကိုကြားရ၏။ မီးရောင်ဖြင့် အချက်ပြသည်ကိုလည်း မြင်ရ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်တို့ နားမလည်။

“ဟေ့ . . . ဟိုမှာ ဘော်ရာတွေ”

ချာပါက လှမ်းအော်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မှန်သည်။ မှိန်မှိန်လေးရှိသော လရောင်အောက်၌ ဘော်ရာများကို မထင်မရှားမြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်သည် ဘော်ရာ များရှိရာသို့ လှေကိုလှော်သွား၏။ ဘော်ရာတစ်ခုအနီးသို့ ညင်သာစွာ ချဉ်းကပ်လိုက်၏။

“တို့ ဒီဘော်ရာတစ်လုံးဘေးမှာ လှေကိုချည်ထားပြီး၊ မနက်အလင်းရောင် ပေါ် တော့မှပဲ ကမ်းကပ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ချာပါက အကြံပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သဘောတူလိုက်၏။ ဘော်ရာပေါ်၌ လှေကြိုးချည်နိုင်သောချိတ်များမတွေ့ရ။ ဘော်ရာတစ်ခုနှင့်တစ်ခုကို

သံကြီးများတန်း၍ချည်ထား၏။ ကျွန်တော်တို့လှေကို ထိုကြိုးစတစ်ခုနှင့်တွဲချည်လိုက်၏။ ကြိုးချည်ပြီးသည်နှင့် အားလုံး လှေကြမ်းပေါ်တွင် ထိုးအိပ်လိုက်ကြ၏။

အလင်းရောင်ပေါ်မှ အိပ်ရာမှနိုးလာကြ၏။ ပင်လယ်ရေမှာ စိမ်းလဲ့နေ၏။ အောက်ခြေမှကျောက်တန်းများကိုလှမ်းမြင်နေရ၏။ သေချာပါသည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသည့်နေရာမှာ ဒရီနိုဒတ်ကျွန်းနှင့်ပင်နီဇွဲလားနိုင်ငံတို့ အကြား အလယ် တည့်တည့် ခန့်တွင်ဖြစ်၏။

“ကဲ. . တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ၊ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ငါတစ်ယောက်တည်းလဲ မဆုံးဖြတ်ချင်ဘူး။ အားလုံးဆန္ဒကိုမေးပြီး အားလုံးသဘောအတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ချင်တယ်။ ဒရီနိုဒတ်ကမ်းဘက်ကိုကပ်ချင်လား၊ ပင်နီဇွဲလားနိုင်ငံဘက်ကမ်းကို ကပ်ချင်လား၊ အန္တရာယ် ကတော့ ဘယ်ကမ်းပဲကပ်ကပ် သူဟာနဲ့သူ ရှိကြတာချည်းပဲ”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို တင်ပြလိုက်၏။

“တို့ ဒရီနိုဒတ်ကျွန်းဘက်ကိုကပ်တာကောင်းမယ်ထင်တယ်။ အင်္ဂလိပ်အာဏာပိုင်တွေအကြောင်းကို တို့သိတယ်။ ပင်နီဇွဲလားနိုင်ငံအာဏာပိုင်တွေ အကြောင်းကို တို့ ဘာမှသိကြတာ မဟုတ်ဘူး”

ချာပါက သူ့ဆန္ဒကို ဖော်ပြလိုက်၏။

“ကဲ. . မင်းတို့ ဘာမှ ဆွေးနွေးမနေကြနဲ့တော့။ ဟိုမှာ အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့် အာဏာပိုင်အဖွဲ့က လာနေကြပြီ”

ဒီဂျွန်က အဝေးမှ ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းလာနေသော သင်္ဘောတစ်စီးကိုလက်ညှိုးထိုးပြ၍ လှမ်းပြောလိုက်၏။ မှန်သည်။ တစ်မိုင်အဝေးတွင် သင်္ဘောတစ်စီး ကျွန်တော်တို့ထံ ဦးတည်ခုတ်မောင်းလာနေသည်။ ထို သင်္ဘောသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ကိုက်ငါးရာခန့်အကွာတွင် ကျောက်ချ၍ ရပ်နားလိုက်၏။ သင်္ဘောတွင် လွင့်ထူထားသောအလံမှာ ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသောအလံဖြစ်၏။ နောင်အခါ ကျွန်တော်၏အမိနိုင်ငံဖြစ်လာမည့် ပင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၏အလံ ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

ထိုသင်္ဘောမှအသံချဲ့စက်ဖြင့် လှမ်းအော်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ပြင်သစ်တွေ”

“ခင်ဗျားတို့ ရူးနေလား”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“ခင်ဗျားတို့လှေကြိုးချည်ထားတာ ရေပေါ်မိုင်းပုံးတွေ”

ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် ချက်ချင်းထိတ်လန့်သွားကြ၏။ ချာပါက လှေ ကြိုးကို ရုတ်ချည်း ဖြေပစ်လိုက်၏။

ထိုသင်္ဘောရှိရာသို့လှေကို ကျွန်တော်လှော်သွားခဲ့၏။ မှန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လှေကြိုးချည်ထားသောအလုံးကြီးမှာ ဘော်ရာမဟုတ်၊ ရေမျောမိုင်း ဖြစ်၏။ အလွန်ကဲကောင်း ထောက်မ၍သာ မပေါက်ကွဲကြခြင်းဖြစ်၏။ မိုင်းတစ်လုံးသာကွဲလျှင် သူနှင့်တွဲချည်ထားသော မိုင်းပုံးအားလုံးရော၍ ကွဲကြလေမည်။

ပင်နီဇွဲလားသင်္ဘောမှ ကပ္ပတိန်က ကျွန်တော်တို့ကို သူ့သင်္ဘောပေါ် တက်ရန် မခေါ်။ ကျွန်တော်တို့အရေးပေါ်လိုအပ်နေသည့် နို့၊ သကြား၊ စီးကရက် အစရှိသော

၃၁၆

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

ရိက္ခာများကို လှမ်းပေးပြီး . . .

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဗင်နိုဇွဲလားနိုင်ငံဘက်ကိုကပ်သွားပါ။ ဘယ်သူမှ ခင်ဗျားတို့ကို ဒုက္ခမပေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဘာရီမတ်မီးပြတိုက်မှာ အန္တရာယ် တွေ့နေတဲ့ဒုက္ခသည်တွေကိုကယ်ဖို့ ဆက်သွားလိုက်ဦးမယ်။ ဒီရီနိုဒတ်ကျွန်းဘက်ကိုတော့ မကပ်သွားနဲ့။ ရေမြုပ်ဗုံးတွေချထားတာ အများကြီးရှိတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ဗင်နိုဇွဲလားနိုင်ငံပိုင်ကမ်းရိပ်သို့ ဆက်ချဉ်းကပ်သွားကြ၏။ ကမ်းတွင် လူငါးဆယ်ခန့်စောင့်ကြိုနေကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သူတို့အားလုံးပင် အင်္ကျီနှင့်ဂျာကင် များကိုဆက်ပြီး ရွက်လုပ်၍လွင့်လာသော ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင် အလွန် အံ့ဩနေ ကြပုံရ၏။

အခန်း (၃၉)

အာရာပါရွာမှ တံငါများ

ကျွန်တော်တို့အတွက် တစ်ကြိမ်မျှမမြင်ဖူးသော ကမ္ဘာမှလူယဉ်ကျေးများကို ပထမဆုံးတွေ့ရသည်ဟုဆိုရပါမည်။ ရွာသားအားလုံးသည် အလွန် သဘောကောင်းသူ များဖြစ်၏။ အားလုံးပင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆို၏။ ရှိသမျှ အစားအစာ များကိုထုတ်ပြီး ချက်ချင်း ကျွေးမွေး၏။

ရွာအမည်မှာ “အာရာပါ” ဖြစ်၏။ တံငါရွာလေး ဖြစ်၏။

ရွာမြေပေါ်သို့ခြေချမိသည်နှင့် ကျွန်တော် လုံးဝအားပြတ်သွား၏။ အချိန်ကြာမြင့် စွာ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်သွား၏။ အစာအာဟာရပြတ်လာခဲ့ကြသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ အာရာပါရွာသို့ရောက်စက ကျွန်တော်တို့ မည်သူမျှ အစာမစားနိုင်ကြပါ။ သာကုလေးမျှကိုပင် မစားနိုင်ကြ။ မျိုချလိုက်ကြသည်နှင့် ပြန်အန်ထွက်၏။ တစ်စက်ချင်းအချိန်ယူ၍ စားမှ နောက်ဆုံးတွင် ပြန်စားနိုင်ကြ၏။

အာရာပါရွာမှ ရွာသားများမှာ အလွန်ဆင်းရဲသူများဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အဝတ်အစားကိုလည်း တစ်အိမ်တည်းမှမတတ်နိုင်။ တစ်ရွာလုံး လိုက်စုပြီး ဆင်ပေးကြရ ရှာ၏။ လူများကိုလည်း တစ်အိမ်တစ်ယောက်ခွဲထားကြ၏။ ကျွန်တော်နေထိုင်ရသောအိမ်မှ အိမ်ရှင်များ၏အမည်မှာ နာရီတာနှင့် တီဘီဆေး တို့ ဖြစ်၏။

ရွာတွင် အသားမည်းနှင့်အသားဖြူနှစ်မျိုးလုံးရောနေ၏။ သို့သော် အများစုမှာ အသားညိုများဖြစ်၏။ ပေါ်တူဂီနှင့် စပိန်အနွယ်များဖြစ်ဟန်ရှိပြီး စပိန်စကားကို အပြောများ၏။

“ခင်ဗျားတို့ခန္ဓာကိုယ်တွေမှာထိုးထားတဲ့ဆေးမင်ကြောင်အရုပ်တွေကို မြင်တာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ပြင်သစ်ဂီရာနာတစ်ကျွန်းကပြေးလာကြတဲ့ တစ်ကျွန်းသမားတွေဆိုတာ ကျွန်တော်တို့သိပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဘာမှအားမဝယ်နဲ့။ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာရှိအောင် နေကြပါ”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အလွန်ဝတ္တရားကျေသူများဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ရင်တွင်း၌ မဖော်ပြ တတ်အောင် ကျေးဇူးတင်မိကြပါသည်။

အာရာပါရွာသို့ရောက်နေကြသည်မှာ တစ်ပတ်ရှိသွားပြီ။ ယနေ့မနက်တွင် ရွာသားများ မည်သူမျှမျက်နှာမကောင်းကြပါ။ အာဏာပိုင်များ ကျွန်တော်တို့ကိုခေါ်ရန် လာနေကြပြီဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်ချက်ချင်းသဘောပေါက်၏။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားမည်းမလေးတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကိုလာပြော၏။

“ပါပီလွန် . . ရှင်တို့အဖွဲ့ကိုခေါ်ဖို့ ရဲတွေကတော့လာနေကြပြီ။ ရှင်တို့ကို ဘာမှ အန္တရာယ်ဖြစ်အောင် အထူးလုပ်ကြမယ်လို့တော့ ကျွန်မတို့မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင် သူတို့ လက်ထဲမရောက်ခင် သွားရှောင်နေချင်လား၊ ရှောင်နေချင်ရင်လဲ ကျွန်မတို့စီစဉ်ပေးလို့ ရတယ်။ ဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့တောင်အမြင့်ကြီးကို မြင်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတောင်ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်မှာ သွားပုန်းနေရင် ရှင်ကို ဘယ်သူမှလိုက်ရှာလို့တွေ့မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ရှင် ပုန်းနေတဲ့နေရာကို ကျွန်မနဲ့ နာရီတော့ တီဘီဆေးတို့ပဲ သိမယ်”

ကျွန်တော် ဖော်ပြ၍ မတတ်အောင်ပင် ကျေးဇူးတင်မိ၏။

သို့သော် မည်သို့ ပြန်ပြောရမည်လည်းမသိ။

မကြာမီ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ရဲအဖွဲ့ဝင်များရောက်လာ၏။ ဦးဆောင်လာသူမှာ ရာဇဝတ်အုပ်အဆင့်ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုရဲအရာရှိ၏မျက်နှာမှာလည်း အလွန်ချိုပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ နေကောင်းကြတယ် မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ကဲ . . ဆိုပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့က ဒီလူတွေကို ဘာပြုလို့ ခင်ဗျားတို့ရွာ ရောက်ရောက် လာချင်း ကျွန်တော်တို့ဆီ လာမအပ်ကြတာလဲ”

“လူတွေက ကျန်းမာကြတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ငတ်ပြတ်လာကြတာ၊ သူတို့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေလေးကောင်းမှပဲ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတို့ဆီ ခေါ်လာမယ်လို့ စီစဉ်ထားကြတာ”

ရွာသူကြီးလုပ်သူက ဦးဆောင်ဖြေလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ပြင်သစ်ဂီရာနာက ထွက်လာကြတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်ဂီရာနာ ဂျော့တောင်းမြို့ကပါ”

“ဘာပြုလို့ အင်္ဂလိပ်ပိုင်နက်မှာ ဆက်မနေကြတာလဲ”

“ဟိုမှာ အလုပ်အကိုင်ကသိပ်ခက်တယ်။ ဒီမှာ ပိုများအဆင်ပြေမလားလို့”

ရွာသားအများအပြားပင် ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ ပိုင်းလာကြသည်။

“ရာဇဝတ်အုပ်မင်း . . ဆရာ ဒီလူတွေကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ”

ရွာသူကြီးလုပ်သူက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

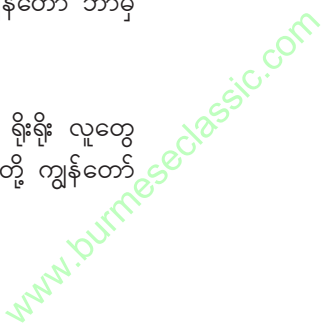
“ကျွန်တော် ဂူရီက ထောင်ကို ခေါ်သွားမလို့”

“ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ သူတို့ကိုဆက်နေခွင့်ပေးဖို့ စီစဉ်မပေးနိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး။ ဒါ နန်းရင်းဝန်ကြီးရဲ့အမိန့်။ သူ့အမိန့်ကိုကျော်ပြီး ကျွန်တော် ဘာမှ လုပ်ပေးပိုင်ခွင့် မရှိဘူး”

“နန်းရင်းဝန်ကြီးက သူတို့ကို ဘာပြုလို့ ထောင်ကိုပို့ချင်နေတာလဲ”

“သူတို့က တစ်ကျွန်းကပြေးလာတဲ့တစ်ကျွန်းသမားတွေ၊ သူတို့က ရိုးရိုး လူတွေ မဟုတ်ဘူး။ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တဲ့လူတွေ၊ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တွေကလဲ သူတို့ ကျွန်တော်

တို့ရဲ့နိုင်ငံပိုင်မြေထဲရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကြားတာနဲ့ ပြန် တောင်းကြမှာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့မြေပေါ်မှာ ဘာပြစ်မှုမှကျူးလွန်ခဲ့ကြတာတွေမဟုတ်ဘဲဗျာ”

“မှန်တယ်၊ ကျွန်တော် သူတို့ကို ဘာမှအရေးယူတာမလုပ်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုအမိန့်က နန်းရင်းဝန်ကြီးဆီကကျလာတဲ့အမိန့်၊ ကျွန်တော် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး”

“မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတာကတော့ မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ။ တတ်နိုင်တာ တစ်ခုခုတော့ ရှိရဦးမှာပေါ့ဗျ”

“ဒီမှ သူကြီးမင်း၊ ခင်ဗျားလူတွေလာတဲ့နိုင်ငံက ကျုပ်တို့ထက်ပိုပြီး ယဉ်ကျေးတဲ့ လူတွေနေတဲ့နိုင်ငံကလာတာပဲ။ အဲဒီ လူယဉ်ကျေးတွေကတောင် သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လက်မခံရဲလို့ တစ်ကျွန်းပို့ထားတဲ့လူတွေ၊ ဒီအပြစ်ကိုလဲ ခင်ဗျားတို့ မေ့မသွားကြနဲ့ဦး”

ကျွန်တော်ငြိမ်ငြိမ် ဆက်နားမထောင်နေနိုင်တော့ပါ။ သူတို့စကားဝိုင်းတွင် ကြားဖြတ်ပြီး ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို တင်ပြလိုက်မိ၏။

“ဒီမှာ ရာဇဝတ်အုပ်မင်း . . . လူယဉ်ကျေးဆိုတာ ဘယ်အပေါ်တည်ပြီး ဆုံးဖြတ် တာလဲခင်ဗျား၊ လေယာဉ်ပျံတွေ၊ ဓာတ်လှေကားတွေ၊ မြေအောက်မီးရထားတွေသုံးနိုင် တဲ့နိုင်ငံမှာနေတဲ့လူတွေမို့ လူယဉ်ကျေးလို့ဆုံးဖြတ်တာလား၊ ခေါ်တာလား။ ကျွန်တော့် ဘဝအတွေ့အကြုံအမျိုးမျိုးအရ နောက်ဆုံးမြင်လာတဲ့သဘောတစ်ခုကို တင်ပြရရင် လူသားအစစ်အမှန်တွေမှာရှိတဲ့ မေတ္တာတို့၊ ကရုဏာတရားတို့ဆိုတာ မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့ ဟောဒီရွာကလူတွေလို သမားရိုးကျ ရှေးအစဉ်အလာအတိုင်း နေကြတဲ့လူတွေရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲတွေ့နိုင်တော့တယ်။ စက်မှုလက်မှု ထွန်းကားနေတဲ့ လူ့ဘောင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မတွေ့နိုင်တော့ပါဘူး။ တကယ်တော့ လူယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ ခုလိုအရပ်မျိုး မှာပဲ ဒီနေ့ကျန်ပါတော့တယ်။ ဒီနေ့ ပြင်သစ်တွေနေကြတဲ့လူ့ဘောင်က လူရိုင်းတွေ နေကြတဲ့လူ့ဘောင်ပါ။ လူယဉ်ကျေးတွေ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

ကျွန်တော်တို့ကို ဂူရီကထောင်သို့ပို့မည့် လော်လီကားလည်းရောက်ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးတန်းစီပြီးတက်ရ၏။ ရွာသားများအားလုံးပင် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ လာပြီး ဝိုင်းနှုတ်ဆက်ကြ၏။ အချို့မှာ စိတ်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင်ကျနေ ကြသည်။ ခရစ်တော်က ဟောပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ “သူတစ်ပါး ကိုမသတ်ရ၊ ငတ်မွတ်နေသူကို အစာကျွေးပါ။ မိမိထက် ကုသိုလ်ကံမကောင်းသူများကို အမြဲစောင့်ရှောက်ကြပါ”

ကျွန်တော် တစ်နေ့ လွတ်မြောက်ပါဦးမည်။ အာရာပါရွာသားများသည် ကျွန်တော့် အား ဘာသာရေး၏သင်ခန်းစာများကိုပါ အသည်းနှလုံးထဲမှ သဘောပေါက်သွားအောင် သင်ကြားပေးလိုက်သူများဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ နောင် ကျွန်တော်၏ ကျန်နေသေးသောဘဝတစ်လျှောက်လုံး၌ ကျွန်တော့်ထက် ဒုက္ခရောက်လာသူများကို အမြဲ ကယ်မစောင့်ရှောက်မှုပြုပါမည်။

အခန်း (၄၀)

အယ်ဒိုလာဒိုထောင်

အာရာပါရွာမှထွက်ခဲ့ကြပြီး နှစ်နာရီအကြာတွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ ရွာကြီး တစ်ရွာသို့ရောက်၏။ ဤရွာမှာ မြို့တစ်မြို့ဖြစ်၏။ ဂူရီမြို့ဟုခေါ်၏။ သင်္ဘောဆိပ်မြို့လည်း ဖြစ်၏။

အာရာပါရွာမှ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို တာဝန်ယူခေါ်ခဲ့သော ရာဇဝတ်အုပ်က ဂူရီမြို့မှ ရဲအရာရှိသို့ ကျွန်တော်တို့ကိုလွှဲပေး၏။ ထိုရဲအရာရှိက ရဲစခန်းတွင်းသို့ခေါ်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို စစ်ဆေးမှုများ စတင်ပြုလုပ်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့က ဂျော့တောင်းမြို့မှထွက်လာပုံနှင့် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသို့ ရောက်လာ ပုံများကို အမှန်အတိုင်းပြန်ပြောပြ၏။ သို့သော် သူက မယုံ။ မဖြစ်နိုင်ဟုဆို၏။

“မင်းတို့ ဂျော့တောင်းမြို့က တို့နိုင်ငံနယ်စပ်ကိုလာရတဲ့ခရီးက နှစ်ရက်ခရီးရှိတာပဲ၊ ဒီနှစ်ရက်ခရီးလေးလာခဲ့ရတာနဲ့ မင်းတို့ရုပ်တွေ ခုလို သေခါနီးရုပ်တွေ ဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလား၊ မင်းတို့ပြေးလာတာ ပြင်သစ်ဂီရာနာက တိုက်ရိုက် ဖြစ်ရမယ်”

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းမှာ မုန်တိုင်းမိခဲ့လို့ပါ ခင်ဗျား”

“ဘာ-မုန်တိုင်းဟုတ်လား။ ဟိုတစ်ပတ်ကျော်လောက်က ကျတဲ့မုန်တိုင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းတို့ ငါတို့ကို မင်းတို့ပြောတိုင်းယုံမယ့်လူအတွေ့လို့ထင်နေကြလား။ တစ်နေ့က ကျတဲ့မုန်တိုင်းတစ်ခုက ခုမင်းတို့စီးလာတဲ့ဆယ့်ခြောက်ပေလောက် အရှည်ရှိတဲ့လှေငယ်လေး တွေမပြောနဲ့ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောအကြီးကြီးတွေကို တောင် မြှုပ်ပစ်ခဲ့တဲ့ မုန်တိုင်း”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ပြောတာမယ့်ရင် ဂျော့တောင်းမြို့က အင်္ဂလိပ် အာဏာပိုင် တွေကို လှမ်းမေးကြည့်ပါ”

“မမေးပါဘူး၊ မေးရင် တို့အရူးဖြစ်မှာပေါ့။ ကဲ . . ဒီကောင်တွေခေါ်သွား၊ သံခြေချင်းခတ်ပြီး အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်ထားလိုက်”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်တို့ ရုတ်ခြည်း အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်သွား၏။
နောက်တစ်နေ့နံနက် လေးနာရီတွင် ကျွန်တော်တို့ကိုလာခန်း၏။ ထို့နောက်
ရဲအစောင့်နှစ်ယောက်ခြံရံ၍ လော်လီကားတစ်စီးပေါ်တက်ခိုင်း၏။ ဘယ်ကိုခေါ်သွားမည်ကို
ကျွန်တော်တို့ကို လုံးဝ အသိမပေး။

သွားရမည့်ခရီးမှာ ငါးရက်တိတိကြာ၏။ လမ်းမှာ အလွန်ကြမ်း၏။ မြေလမ်းဖြစ်၏။
ပင်ပန်းဆင်းရဲလိုက်သည်မှာ အလွန်ပင် ဖြစ်၏။

ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် အယ်ဒိုလာဒိုမြို့ရောက်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့မှာ
ထိုမြို့၏အကျဉ်းစခန်း၌နေကြရပေမည်။ ရိုးရိုးအကျဉ်းစခန်းမဟုတ်။ အထူးအကျဉ်းစခန်း
ဖြစ်၏။ စပိန်နယ်ချဲ့တို့ခေတ်က ဤဒေသတွင် နေထိုင်သည့် ဒေသခံများသည် ရွှေတွင်းများ
ရှိသော ဒေသကိုသိသည်ဟုယူဆ၏။ ဤရွှေတွင်းများမှ မြေကြီးမှာ မည်သည့်ဒေသက
ရွှေတွင်းရှိမြေကြီးနှင့်မျှမတူဘဲ မြေကြီး တစ်ဝက် ရွှေတစ်ဝက်ရှိသည်ဟုယူဆ၏။ ထို့ကြောင့်
ဒေသခံလူများအပေါ် အနိုင်ကျင့်ပြီး ရွှေများရယူရန်အတွက် အကျဉ်းစခန်းကို အထူးခိုင်လုံစွာ
တည်ဆောက်ထား၏။

ကျွန်တော်ရောက်ဖူးသမျှ အကျဉ်းစခန်းများတွင် ဤစခန်းကဲ့သို့ ပြင်းထန်ရက်စက်
သော စခန်းမတွေ့ခဲ့ဖူး။ အကျဉ်းသားများကို ကြိမ်နှင့်ရိုက်၍ တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ မိုးလင်းမှ
မိုးချုပ်ခိုင်း၏။ ကျွန်တော်တို့ ဤစခန်းသို့ရောက်သွားသည်နှင့် အမည်ကိုမျှပင် မေးမြန်း
စစ်ဆေးခြင်းမလုပ်တော့ဘဲ အလုပ်စခန်းသို့ ချက်ချင်းပို့၏။ ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်မှ
နှစ်ယောက်ကို ပေါက်ချွန်းကိုင်စေ၍ ကျန်သုံးယောက်က ပေါက်ပြားကိုင်စေပြီး အလုပ်
စလုပ်စေ၏။ လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ မြောင်းဖောက်ရသောအလုပ်ဖြစ်၏။ လုံးဝအနားမရ။
အစောင့်မှာ ဝါဒါများ မဟုတ်။ စစ်သားဖြစ်ပြီး အကျဉ်းသားများကို ကြိမ်ဖြင့်နောက်ကျောကို
တစ်ချိန်လုံး ရိုက်နေ၏။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်ကိုမူ လုံးဝမရိုက်
သေးပါ။ အကျဉ်းသားများကိုတာဝန်ယူပြီး ကြီးကြပ်ရသည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ လူမည်းတပ်ကြပ်ကြီး
တစ်ဦးဖြစ်၏။ အလွန်ရက်စက်သူဖြစ်၏။

“ပါပီလွန်၊ တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြရင်ကောင်းမလဲ၊ တို့ ဒီနိုင်ငံမှာ ဘာဖြစ်မှုမှမလုပ်ရ
သေးဘဲ ခု အကျဉ်းစခန်းထဲပို့ထားပြီ။ အာဏာပိုင်နဲ့တွေ့ခွင့်တောင်းရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်၊ ဘယ်လို တွေ့ခွင့်ရအောင် ကြံကြမလဲ”
မည်သူမျှမကြံတတ်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံး ကျွန်တော်ပင် ဦးဆောင်ပြီး

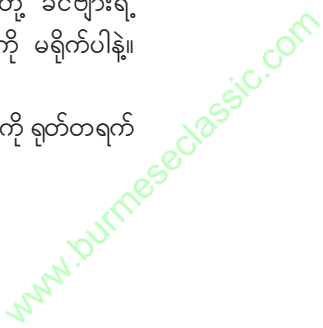
ဤပြဿနာကို ရှင်းပြန်၏။
ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်လုံး တာဝန်ကျလူမည်းတပ်ကြပ်ကြီးကို သွားတွေ့၏။

“ဘာကိစ္စလဲ”
“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် စကားပြောချင်လို့”

“ဘာပြောချင်သလဲ”
“ပထမဆုံး ခင်ဗျားကိုအပြတ်သိထားစေချင်တာက ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားရဲ့

ဘာစည်းကမ်းဥပဒေကိုမှမဖောက်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို မရိုက်ပါနဲ့။
ရိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားဟာ သေလူလို့ မှတ်ပါ”

လူမည်းတပ်ကြပ်ကြီးသည် အလွန်အံ့ဩသောမျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ရုတ်တရက်
ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက်မှ . . .

“နောက်ကော”

“ခင်ဗျား အထက်အရာရှိနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခွင့်ရချင်တယ်”

“ကောင်းပြီ။ ငါ စီစဉ်ပေးမယ်”

ထိုနေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၏။ မကြာမီ အရာရှိလုပ်သူရောက်လာ၏။ ဗိုလ်ကြီး အဆင့်ရှိသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။

“မင်း ငါ့ကို တွေ့ချင်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းနာမည်”

“ပါပီလွန်”

“မင်းတို့ ငါးယောက်မှာ မင်းက ခေါင်းဆောင်လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ခေါင်းဆောင်တွေချည်းပဲ။ ကျွန်တော်က စပိန်စကားအတတ်ဆုံးမို့ ဦးဆောင်ပြီး ပြောခိုင်းကြတာပါ”

“မင်းတို့က ငါ့တပ်ကြပ်ကြီးကို မင်းတို့ကိုရိုက်တာနဲ့ သတ်ပစ်မယ်လို့ ပြောတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတရားရိုက်တာကိုပြောတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ စည်းကမ်း တစ်ခုခုဖောက်မိလို့ရိုက်တာကို မဆိုလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ခု အကျဉ်းစခန်းထဲကို ရောက် နေရတာက အပြစ်ရှိလို့ရောက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ အချောင်ရောက်နေတာ၊ ဗင်နီဇွဲလား နိုင်ငံပိုင်မြေပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဘာအပြစ် မှ ဒီနေ့အထိ မကျူးလွန်ဖူးဘူး”

“ဒါတွေ ငါဘာမှမသိဘူး။ ငါကလဲ ဒီစခန်းရဲ့တာဝန်ခံအရာရှိတွေ ခွင့်သွား နေကြလို့ ခဏဝင်လုပ်နေရတာ၊ နောက် မင်းတို့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာ ညွှန်ကြားချက် စာရွက်စာတမ်းမှလဲ ရောက်ထားတာမရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဘာအတွက် ဖမ်းထားတာလဲ”

“မသိဘူး။ ဖမ်းထားပါဆိုလို့ ဖမ်းထားတာ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီစခန်းရဲ့တာဝန်ခံတွေ ခွင့်ကပြန်လာရင် တွေ့ခွင့်ရချင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်။ ငါတွေ့ပေးပါမယ်။ ဒီကြားထဲလဲ မင်းတို့နဲ့ အကျဉ်းစခန်း တာဝန်ခံ ရဲဘော်တွေနဲ့ ပြဿနာမဖြစ်အောင် ငါအစီအစဉ်လုပ်ပေးဦးမယ်”

ထိုဗိုလ်ကြီးအဆင့်ရှိသော စခန်းယာယီတာဝန်ခံမှာ အလွန်တရားမျှတသူဖြစ်ဟန် ရှိပါသည်။ ထိုတနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်ကို လုံးဝအလုပ်မခိုင်းတော့။ ဤစခန်းရှိ အကျဉ်းသားအများစုမှာ ကိုလံဘီယာနိုင်ငံသားများဖြစ်၏။ ဗင်နီဇွဲလား အကျဉ်းသားများမှာ အလွန်နည်းလှပါသည်။ အံ့စရာကောင်းသည့်အချက်တစ်ရပ်မှာ ဤစခန်း၌ အာဏာပိုင်များသည် အကျဉ်းသားများအပေါ် ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းမှုအမျိုးမျိုးကို လုပ်နေကြသော်လည်း အစာအောင် ကျွေး၏။ ကျွေးသည့်အစာမှာလည်း မဆိုး၊ ကောင်း သည်ဟုဆိုနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ဤစခန်း၌ အာဟာရပြည့်ပြီး အားပြတ်လဲနေသူ လုံးဝမရှိပါ။ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို စစ်သားတစ်ယောက်ကစောင့်ကြပ်ပြီး အလုပ်ခိုင်း၏။ အကျဉ်းသား ငါးဆယ်ရှိလျှင် အစောင့်စစ်သား ငါးဆယ်ရှိ၏။

အင်္ဂါနေ့တွင် စခန်းတာဝန်ခံများ ခွင့်မှပြန်ရောက်လာ၏။ တာဝန်ခံ နှစ်ယောက်လုံး မှာ ဗိုလ်မှူးများဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်ကို ချက်ချင်း ခေါ်တွေ့၏။

“မင်းတို့ ငါတို့ကို တွေ့ချင်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ပထမဆုံး ကျွန်တော်တို့သိချင်တာက ဘယ်တရားရုံးကပြစ်ဒဏ်ချပြီး ခု ဗိုလ်မှူး တို့အကျဉ်းစခန်းကိုပို့လိုက်တာလဲ။ နောက်တစ်ခုက ဘယ်လောက် အပြစ်ဒဏ်ချလိုက် တာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့အထိ ဗင်နီဖွဲ့လားနိုင်ငံမြေပေါ်မှာ ဘာအပြစ်မှမကျူးလွန်ဖူး သေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပင်လယ်မှာ မုန်တိုင်းမိပြီး မျောလာတဲ့ဒုက္ခသည်တွေပါ”

“တို့နိုင်ငံက ခု စစ်ထဲမှာ ပါနေပြီ”

“စစ်ထဲပါတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို အကျဉ်းစခန်းပို့သင့်ပါသလားခင်ဗျား”

“မင်းတို့က ပြင်သစ်တရားဥပဒေကိုချိုးဖောက်ပြီး ပြေးခဲ့တဲ့လူတွေ၊ ရိုးရိုး ဒုက္ခသည် တွေမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တွေရဲ့ဆန္ဒကိုသိပြီးတဲ့အထိ စောင့်ရဦးမယ်”

“မှန်ပါတယ်၊ စောင့်နေတဲ့အတွက်ကို ဘာမှ ကျွန်တော်တို့မပြောချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့တင်ပြချင်တာက ကျွန်တော်တို့က ဗင်နီဖွဲ့လားတရားရုံးက ပြစ်ဒဏ်ချထားတာ ကို ခံနေရတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ”

အကျဉ်းစခန်းအာဏာပိုင်နှစ်ဦးသည် ကျွန်တော်၏တင်ပြချက်ကို သူတို့ အချင်းချင်း နှစ်ကိုယ်ကြား ဆယ်မိနစ်ခန့် ဆွေးနွေးကြ၏။

“ကိုင်း.. မင်းတို့အဆောင်ပြန်ပြီး ခဏနားနေကြဦး။ မင်းတို့ပြဿနာနဲ့ ပတ်သက် ပြီး တို့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတာ မနက်ဖြန်ကျတော့ အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်မယ်”

မနက်ဖြန်ထိပင် မစောင့်လိုက်ရပါ။ ထိုနေ့ညနေတွင်ပင် အမိန့်ရောက်လာ၏။ မည်သည့်အစောင့်စစ်သားမျှ ကျွန်တော်တို့ကို မရိုက်ရ။ အလုပ်ကြမ်းကိုလည်း မလုပ်စေ တော့ပါ။

တစ်ပတ်ရှိသွားပြီ။

ကျွန်တော်တို့ အဆောင်၌ပင် နေ့စဉ် အေးချမ်းစွာနားနေရ၏။

မနေ့ကပြဿနာတစ်ခု ဤစခန်းတွင်ပေါ်ပါသည်။ အစောင့်လူမည်း တပ်ကြပ်ကြီး ဓားထိုးခံရ၏။ ဓားထိုးသူမှာ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိသော အကျဉ်းသားတစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုလူက သူ တပ်ကြပ်ကြီးကိုထိုးသတ်ခဲ့သော ချွန်ထက်အောင် သူသွေးထားသည့်ဇွန်းဓားကိုပါအပ်ပြီး အဖမ်းခံ၏။ အစောင့်စစ်သားအားလုံး အလွန် မခံမရပ်ဖြစ်ပြီး ဒေါသတကြီးဖြင့် အကျဉ်းသား အားလုံး၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် အလားတူအဆောင်ဓားများ ရှိမရှိကို လိုက်ရှာ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို လည်းရှာ၏။ ကျွန်တော် ဘောင်းဘီချွတ်ပြသည်မှာကြာသည်ဟုဆိုပြီး စစ်သားတစ်ယောက် က သေနတ်ဒင်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုရိုက်၏။ ကျွန်တော့်ဘေးမှ ဗာရာသီက ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဆွဲပြီး ထိုစစ်သားခေါင်းကိုရိုက်ချပစ်လိုက်၏။ အခြားစစ်သားတစ်ယောက်က ဗာရာသီကို လှံစွပ်နှင့်ထိုးလိုက်၏။ လက်မောင်းထိသွား၏။ ကျွန်တော်က ထိုစစ်သား၏ဌေးကို လှမ်း ဆောင့်ကန်လိုက်ပြီး သေနတ်ကိုဆွဲလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျန်စစ်သားများဘက်ကိုလှမ်းချိန်ပြီး ပစ်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ဟေ့. . ရပ်. . ရပ်၊ ဟို သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ ပြင်သစ် မင်းသေနတ်ကို ပြန်ချထား လိုက်စမ်း”

ဗိုလ်ကြီးဖရောဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ရောက်စက အကျဉ်းစခန်း၏ တာဝန်ခံလုပ် နေခဲ့ဖူးသူဖြစ်၏။

ကံကောင်းပါသည်။ သူသာ အရောက်နောက်ကျလျှင် လူသတ်ပွဲကြီး ဖြစ်တော့ မည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးလည်း ဤလူသတ်ပွဲတွင် သေကြတော့မည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ဗိုလ်ကြီးဖရောက သူ့လူအားလုံးကို ကျွန်တော်တို့အနားမှထွက်သွားခိုင်း၏။ စစ်သားများက ကျွန်တော်တို့အနားမှထွက်သွားပြီး ကိုလံဘီယာအကျဉ်းသားများကို မဲပြီးရိုက်၏။ ဓားထိုးမှုကျူးလွန်ခဲ့သည့်အကျဉ်းသားကို အကျဉ်းစခန်းအလယ်တွင် ကြီးချည်ပြီး ညနေငါးနာရီမှ နောက်တစ်နေ့မနက်နေထွက်ချိန်အထိ အမျိုးမျိုးအချိန်ယူ၍ ရိုက်နှက် ညှဉ်းပန်းပြီး သတ်ပစ်လိုက်ကြ၏။ သူတို့ညှဉ်းပန်းခဲ့သည့်နည်းများမှာ ကမ်းကုန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ဤအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး **ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် သေလိုက်ချင်စိတ်များ ပေါ်ခဲ့ရပါသည်။**

အစောင့်လူမည်းတပ်ကြပ်ကြီးမှာ မသေ။ ဆေးရုံတွင် ပြန်ကောင်းပြီး နောက် တစ်လခန့်အကြာတွင် အကျဉ်းစခန်းသို့ပြန်ရောက်လာပြန်၏။ ရိုက်နှက် ရက်စက်မှုမျိုးစုံကို အကျဉ်းသားများအပေါ် ပို၍ဆက်လက်ကျူးလွန်ပြန်၏။ တစ်ညတွင် အစောင့်စစ်သား တစ်ယောက်က ဤလူမည်းတပ်ကြပ်ကြီး၏ရက်စက်မှု ကျူးလွန်နေပုံများကို ဆက်လက် မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ သေနတ်ဖြင့်သုံးချက်ဆက်ပစ်၍ သတ်ပစ်လိုက်၏။

အချို့က ယင်းစစ်သားသည် စစ်ထဲမဝင်ခင်က သူ့ခိုးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီး ဤ အကြောင်းကို တပ်ကြပ်ကြီး အထက်အရာရှိကိုသွားတိုင်သဖြင့် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး သတ်ပစ် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟုပြောကြ၏။ မည်သူမှန်သည် ကျွန်တော်တို့ မသိ။

ဤသို့သော အကျဉ်းစခန်းတွင်ပြဿနာမျိုးစုံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာကို လည်း အာဏာပိုင်များအနေဖြင့် စီရင်ချက်မချနိုင်ခဲ့ပါ။ ဗာရာသီ၏ လက်မောင်းမှဒဏ်ရာကို ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြင့် ကောင်းစွာကုသပေး၏။

အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးအပေါ်၌ တရားမျှတစွာ အဆက်ဆံ ခံနေပါသည်။ ချာပါကို ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်တွင် ထမင်းချက်ခန့်လိုက်၏။ သူ အကျဉ်းစခန်း တွင်မနေရတော့။ မလှမ်းမကမ်းရွာရှိ ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်တွင် သွားနေရပါသည်။

မကြာမီ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များကလည်း ကျွန်တော်တို့ကိစ္စနှင့် အကြောင်းပြန်စာ ပို့လာ၏။ ချာပါနှင့်ဗာရာသီမှာ သူတို့၏ပြစ်ဒဏ်များကို တစ်ကျွန်း၌ အချိန်စေ့အောင်ခံပြီး သူများဖြစ်သဖြင့် ပင်နီဇွဲလားအာဏာပိုင်များက ချက်ချင်း ပြန်လွှတ်ပစ်လိုက်၏။ သူတို့ လွတ်သွားကြပြီ။ ကျန်ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကိုလည်း ထောင်ပိုင်ကြီးက “ခင်ဗျားတို့က ပင်နီဇွဲလားနိုင်ငံမြေပေါ်မှာ ဘာပြစ်မှုမှ ကျူးလွန်ထားကြတဲ့လူတွေမဟုတ်တော့ ခင်ဗျား တို့ကလဲ မကြာခင်လွတ်ကြဦးမှာပါ။ အထက်ကအာဏာပိုင်တွေက ခင်ဗျားတို့ အခြေအနေ ကိုစောင့်ကြည့်ချင်သေးလို့ မလွတ်ပေးသေးတာထင်ပါတယ်”ဟု ပြောပါသည်။

ထောင်ဝါဒီများနှင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ တဖြည်းဖြည်းပိုရင်းနှီးလာခဲ့၏။ သူတို့က သူတို့ရိပ်သာတွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဝယ်မရသဖြင့် အလွန်အခက်အခဲတွေ့ကြောင်းကို မကြာခဏညည်းတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဥယျာဉ်ခြံငယ်တစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ယူစိုက်ပေးချင်သည်ဟုပြောလိုက်၏။ စိုက်ခွင့်ပေး၏။ ချာပါကလည်း ထောင်ပိုင် အိမ်ထမင်းချက်အလုပ်မှထွက်ပြီး ကျွန်တော် တို့နှင့် လာပြန်ပေါင်းအလုပ်လုပ်၏။ မကြာမီ ပြင်သစ်တစ်ကျွန်းမှပြေးလာသည့် တိုဒိုအမည်ရှိ တစ်ကျွန်းသမားတစ်ဦးလည်းရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နှင့် ပေါင်းပြန်၏။

ကျွန်တော်တို့ဥယျာဉ်လေးမှာ မကြာမီ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့်ဖြစ်လာ၏။
တစ်နေ့ တိုဒိုက သစ်ပင်များကိုရေလောင်းနေစဉ် အရောင်လက်နေသော ပစ္စည်း
တစ်ခုကို မြေကြီးမှ ရုတ်တရက် လှမ်းကောက်၍ . . .

“ဟေ့ . . ဒါ ဘာလဲကွ”

“ဆေးကြည့်လေကွာ”

စိန်ရိုင်းလေးဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။ ဘာဆက်လုပ်ရမည်
လဲမသိ။ မည်သူ့ထံအကြံတောင်းရမည်လည်းမသိ။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော် ညနေတိုင်း
စာသင်ပေးနေရသော အစောင့်စစ်သားတပ်ကြပ်တစ်ဦးရှိ၏။ ထိုတပ်ကြပ်အမည်မှာ
ဖရန်စစ်စကို ဖြစ်၏။ သူသည် နောင်အခါတွင် ဗင်နီဇွဲလား တပ်မတော်၌ ဗိုလ်မှူးကြီး
တစ်ဦးဖြစ်လာပါသည်။ ထိုစဉ်က ဗိုလ်သင်တန်းဝင်ခွင့် စာမေးပွဲအောင်ရန်အတွက်
ကြိုးစားနေချိန်ဖြစ်၏။

“ဖရန်စစ်စကို၊ ဒါဘာလဲ ကြည့်ပေးစမ်း။ ပယင်း မဟုတ်လား”

ဖရန်စစ်စကိုက အသေအချာယူကြည့်ပြီး . . .

“ဒါ ပယင်းမဟုတ်ဘူး ပါပီလွန်၊ စိန်၊ စိန်အစစ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်က ရလာတာလဲ”

“ဥယျာဉ်ရေလောင်းရင်း မြေကြီးထဲက ရှာတွေ့တာ”

“စိန်က ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကုန်းပိုင်းမှာမရှိဘူး။ မြစ်စပ်က သဲသောင်ထဲမှာ
ရှိတာများတယ်။ ခင်ဗျားတို့မြစ်ဆိပ်ရေသွားတိုက်တုန်း ပါလာတာဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီအကြောင်း
ဘယ်သူ့မှမပေါက်ကြားသွားစေနဲ့၊ ခင်ဗျား အသေအချာသိမ်းထား။ ဒီဒေသဟာ စိန်ကောင်း
တွေ ထွက်တဲ့ဒေသပဲ”

ထိုနေ့မှစပြီး ကျွန်တော်တို့ရေခပ်သွားတိုင်း စိန်ရှာထွက်ကြပါသည်။ ခြောက်လ
အတွင်း တိုဒိုက စိန်ရှစ်ရတီအလေးချိန်စုမိ၍ ကျွန်တော်က ဆယ့်နှစ်ရတီခန့်စုမိ၏။
တစ်နေ့တွင် တစ်ပွင့်တည်း ခြောက်ရတီအလေးချိန်ရှိသော စိန်ရိုင်းတစ်ခုကို ကျွန်တော်
ရှာဖွေတွေ့မြင်၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အလွန် ဝမ်းသာနေကြ၏။

လွတ်လပ်စွာနေခွင့်၊ သွားလာခွင့်ကိုလည်း ယခင်ကထက် ကျွန်တော်တို့ ပိုရပါ
သည်။ နေ့စဉ် ဥယျာဉ်ထွက်အသီးအနှံဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ဝါဒါ ရိပ်သာသို့ ကျွန်တော်
သွားပို့ပေးရ၏။

ရှစ်လ ရှိသွားပြီ။

ကျွန်တော်တို့ကို အကျဉ်းစခန်းမှပြန်မလွတ်သေး။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ၌
ထွက်ပြေးချင်သောစိတ်ကူးများ တဖြည်းဖြည်းဝင်စပြုလာကြလေပြီ။ ထိုအချိန်၌
ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်တွင် ထမင်းချက်လုပ်နေသော ပြင်သစ်တစ်ကျွန်းသမားဟောင်း
တော်ဦးဆိုသူ ထောင်ပိုင်၏မီးခံသေတ္တာတွင်းမှ ဗင်နီဇွဲလား ငွေခနစ်သောင်း ဖောက်ခိုးပြီး
ထွက်ပြေးသွား၏။ ဤငွေ၏တန်ဖိုးမှာမနည်းပါ။ အမေရိကန်ဒေါ်လာ နှစ်သောင်းကျော်ဖိုးရှိ၏။
အစိုးရပိုင်ငွေဖြစ်၍ ထောင်ပိုင်ကြီးက အလွန်အလွန် စိတ်ဆိုးပြီး တောနင်းရှာ၏။ မတွေ့။
သို့သော် အင်္ဂလိပ်ဂီရာနာနယ်စပ်မကူးနိုင်မီ တော်ဦးသည် လူရိုင်းများသတ်၍ သေသွားရှာ၏။
တော်ဦးမှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ် လူထူးလူဆန်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ တကယ့်သူ့နာမည်မှန်ကို
မည်သည့်ဗင်နီဇွဲလား အာဏာပိုင်မျှမသိကြ။ တော်ဦးသည် ယခင်ကလည်း တစ်ကျွန်းမှ
ဗင်နီဇွဲလား နိုင်ငံရောက်အောင် တစ်ကြိမ်ပြေးခဲ့ဖူးပြီ။ ယခုတစ်ကြိမ်မှာ ဒုတိယအကြိမ်မြောက်

ရောက်ခြင်းဖြစ်၏။

တော်ဒူးပြဿနာကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကိုပေးပြီးသား လွတ်လပ်ခွင့်များကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလို၏။ သို့သော် အခြားထောင်အရာရှိများက ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ ကာကွယ်ထောက်ခံပြောပေးကြသဖြင့် သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ပြန် မသိမ်းဖြစ်ခဲ့။ ပေးမြဲတိုင်း ဆက်ပေးထား၏။

ကျွန်တော်တို့အကျဉ်းစခန်း၌ သွက်ချာပါဒရောဂါစွဲနေသော တစ်ကျွန်းမှ ပြေးလာသည့် အကျဉ်းသားတစ်ဦးလည်းရှိသေး၏။ သူ့အမည်ကို မည်သူမျှမသိပါ။ သူ့ရင်ဘတ်တွင်ထိုးထားသော မင်ကြောင်အရုပ်အမှတ်အသားများကို ကြည့်၍သာ တစ်ကျွန်းသမားဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်ရမည်ဟုဆုံးဖြတ်ပြီး အကျဉ်းစခန်းထဲ ပို့ထားကြခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ကို ပိုကိုလီနိုဟုခေါ်ကြ၏။

ကျွန်တော် နေ့စဉ် ဝါဒါရိပ်သာသို့ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပို့သွားတိုင်း ပိုကိုလီနိုကို တွေ့၏။ အကျဉ်းစခန်းနံရံကိုမှီထိုင်နေတတ်၏။ သူသည် တွဲသူမရှိဘဲလည်း လမ်း မလျှောက်နိုင်။ စကားလည်းမပြောနိုင်။ အလွန်သနားစရာကောင်းသော ဒုက္ခိတ အကျဉ်းသားဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သူ့ကိုတွေ့တိုင်း သူ့ဘေးတွင် ငါးမိနစ်ခန့်ဝင်ထိုင်ပြီး သူ့ကို စကားပြောတတ်၏။ ဒုက္ခိတ ပိုကိုလီနိုကလည်း ဝင်းလက်နေသော သူ့မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော် သူ့ကိုစကားပြောတိုင်း အလွန် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကိုပြတတ်၏။ ကျွန်တော် ပါလာသည့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များထဲမှလည်း သူလိုသမျှ နေ့စဉ် အမြဲခွဲပေး၏။ ကျွန်တော် သူ့အပေါ်၌ သနားပုံ ကရုဏာထားပုံကို ဘေးမှလူများက ကြည့်ပြီး ပိုကိုလီနိုကို ကျွန်တော် သားဟူ၍ စတတ်၏။ ဗင်နီဖွဲ့လားထောင်အာဏာပိုင်များကလည်း သနားကြင်နာတတ်သူများဖြစ်ပါသည်။ ပိုကိုလီနိုအပေါ်၌ အားလုံး ဝိုင်းသနားပြီး ကူညီတတ်ကြပါသည်။

အစန်း (၄၁)

လွတ်မြောက်ခြင်း

ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသားများမှာ စိတ်သဘောထားစင်ကြယ်သန့်ရှင်းသူများ ဖြစ်၏။ လူကောင်းများ၏။ ထူးဆန်းသည်မှာ ကြိမ်ဖြင့်ရိုက်၍ အပြစ်ဒဏ်ပေးသည့် စနစ်ကို အများကပင် စနစ်ကောင်းတစ်ခုအဖြစ်မှတ်ယူနေကြ၏။ စစ်သားများ ပြစ်မှုကျူးလွန် လျှင်လည်း ဤသို့ပင် စစ်ဗိုလ်များက အပြစ်ဒဏ်ပေး၏။ အရပ်ဘက် အုပ်ချုပ်ရေး၌လည်း အရာရှိများက သူတို့လက်အောက်အမှုထမ်းများပြစ်မှုကျူးလွန်လျှင် ဤသို့ပင် အပြစ်ဒဏ်ပေး၏။ ဤရက်စက်သည့်စနစ်ကြီးဖြင့်ပင် သူတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး “ကိုးမယ်”က သူတို့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အုပ်ချုပ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်သည် ဗင်နီဇွဲလားအာဏာပိုင်တို့အပေါ်၌လည်း တဖြည်းဖြည်း ယုံကြည်မှု ပိုများလာ၏။ ထွက်ပြေးရန်ကြံစည်နေသည့်စိတ်ကူးများကိုလည်း ပြန်ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်၏။

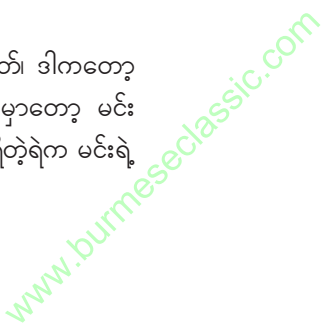
ကျွန်တော်လွတ်မည့်ရက်များ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာလေပြီ။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၌ အာဏာသိမ်းမှုကြီးဖြစ်၏။ ဗိုလ်ချုပ်မီဒီနာ ပြုတ်ကျသွား၏။

တော်လှန်ရေးကြီးပြီး၍ တစ်လအကြာတွင် ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်သစ်များ ရောက် လာ၏။ ထောင်ပိုင်အသစ်မှာ ရှေ့နေနိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်၏။

“ပါပီလွန်. . မင်းကို ငါမနက်ဖြန်ကစပြီးလွတ်လိုက်တော့မယ်။ မင်းကို ငါ တစ်ခု တောင်းပန်ချင်တာက မင်းလွတ်ရင် ဟိုဒုက္ခိတ ပိုကိုလီနိုကိုလဲ မင်းနဲ့ အတူခေါ်သွားပါလား။ သူ့ခမျာလဲ သူ့ကိုတာဝန်ယူပြီးခေါ်သွားမယ့်လူမပေါ်သမျှ ဘယ်တော့မှ ထောင်ကထွက်ရ တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်စွာပင် တာဝန်ယူလိုက်၏။

“ရော့. . ဟောဒီမှာ မင်းအတွက် တို့နိုင်ငံမှာနေခွင့်မှတ်ပုံတင်လက်မှတ်၊ ဒါကတော့ ပိုကိုလီနိုအတွက်၊ တို့နိုင်ငံရဲ့တည်ဆဲဥပဒေအရ ပထမတစ်နှစ်အတွင်းမှာတော့ မင်း ကျေးရွာတစ်ရွာမှာပဲနေခွင့်ရမယ်။ မြို့ကြီးပေါ်မှာ နေခွင့်မရသေးဘူး။ ရွာမှာရှိတဲ့ရဲက မင်းရဲ့

အနေအထိုင်ကောင်းမကောင်းကို အမြဲလေ့လာအကဲခတ်မယ်။ တစ်နှစ်ပြည့်လို့ မင်းဟာ ဘာဖြစ်မှုမှကျူးလွန်တာမရှိဘူး။ အနေအထိုင် လိမ္မာတယ်။ ကောင်းတယ်ဆိုရင် နောက် တစ်နှစ်ကစပြီး မင်းမြို့ပေါ်နေထိုင်ခွင့်ရပြီ။ နောက် မင်းငါးနှစ်ပြည့်တဲ့အထိ တို့တိုင်းပြည်မှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်တယ်ဆိုရင် မင်းကို တို့နိုင်ငံသားအဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး နိုင်ငံသားလက်မှတ် ထုတ်ပေးမယ်”

နောက်တစ်နေ့မနက် ခုနစ်နာရီမှစ၍ ကျွန်တော့်မှာ လူလွတ်ဖြစ်သွားလေပြီ။ ဤနေ့မှာ (၁၉၄၅)ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၁၈)ရက်နေ့။

ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ်အလုပ်လုပ်နေကျ ဥယျာဉ်ခြံရံရာသို့ ပထမ ဆင်းသွား၏။ ကျွန်တော့်ရဲဘော်အကျဉ်းသားအားလုံးကို လိုက်နှုတ်ဆက်၏။ အားလုံးပင် ကျွန်တော့် လွတ်မြောက်မှုအတွက် ဝမ်းသာနေကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်စာသင်ပေးနေခဲ့သည့် အစောင့်တပ်ဖွဲ့မှ တပ်ကြပ်ဖရန်စစ်ကို လက်ဆောင်ပေးသွားသော အပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

ကျွန်တော့်အသက်မှာ ယခု (၃၇)နှစ်။ ကျန်းမာနုပျိုဆဲအရွယ်ဖြစ်၏။ လွတ်လပ်သည့်ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျွန်တော်၏ ဘဝ လမ်းခရီးကို ဆက်လက်ရုန်းကန်ရန် လုံးဝကြောက်ရွံ့တွန့်ဆုတ်စိတ်မရှိပါ။ အလွန်ရက်စက် လှသော ပြင်သစ်တစ်ကျွန်းအကျဉ်းထောင်စနစ်ကိုပင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးနောက် ကျန် အခက်အခဲများမှာ ကျွန်တော့်အတွက် အခက်အခဲမဟုတ်တော့။

“သူငယ်ချင်းတို့၊ မင်းတို့လဲ ငါနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပဲလွတ်ကြတော့မှာပါ”
“တို့လဲသိပါတယ်။ မနက်ကပဲ ထောင်ပိုင်က တို့ကိုခေါ်ပြောတယ်။ နှစ်ပတ်ကို တစ်ယောက်နှုန်း ဆက်တိုက်လွတ်ပေးမယ်တဲ့။ ဪ... ဒါထက် ပါပီ၊ မင်း အပြင်ရောက်ရင် ဘာလုပ်စားမယ် စိတ်ကူးထားသလဲ”

ဤပြဿနာကို ကျွန်တော် လုံးဝ မစဉ်းစားရသေးပါ။
“မှန်တာပြောရရင်တော့ ငါလဲ ဘာလုပ်စားရမယ်ဆိုတာ ဘာမှ မပြောတတ် သေးဘူး။ အပြင်လောကမှာ ဒီနေ့ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းမှမသိဘဲ၊ ဒီထဲက ဘာတွေဘယ်လို စိတ်ကူးသွားမလဲ။ အဲ... တစ်စုံတစ်ခုတော့ ငါရဲ့ပြတ်ပြတ်သားသားသဘောတစ်ခုကို ငါပြောပြသွားမယ်။ အပြင်ရောက်တာနဲ့ ပထမဆုံးတော့ ဘာအလုပ်ပဲရရ ရတာဝင်လုပ်မယ်။ ထမင်းတစ်လှော်စားရရင်ပြီးတာပဲ။ နောက်မှပဲ အခွင့်အခါပေးလာရင်လဲ ပေးလာသလို အခွင့်အလမ်းပိုရှိတဲ့အလုပ် ရှာလုပ်တာပေါ့။ ဥပဒေအပြင်ကအလုပ်တွေတော့ ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံဟာ ငါ့ကို လူကောင်းအနေနဲ့ လက်ခံထားတဲ့နိုင်ငံ။ **ကိုယ့်အပေါ် ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိတဲ့နိုင်ငံအပေါ်မှာတော့ ငါ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာ ပျက်စရာတွေ မလုပ်တော့ဘူး”**

“ငါတို့ သဘောလဲ ဒီလိုပဲ ပါပီ”
ကျွန်တော် ပိုကိုလီနီကိုတွဲပြီး အကျဉ်းစခန်းအပြင်သို့ထွက်လာ၏။ အစောင့် စစ်သားနှစ်ယောက်က မြစ်ဆိပ်အထိလိုက်ပို့ပေး၏။ မြစ်ဆိပ်ရောက်ပြီးနောက် သူတို့ ပြန်သွား၏။

ဆယ့်သုံးနှစ်ကျော်မျှ ကျွန်တော့်ခြေများလက်များတွင် တုပ်နှောင်ထားသည့် အနှောင်အဖွဲ့များမှ ယနေ့ ကျွန်တော်လွတ်ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော် ဘုရားကိုလည်း သတိရမိ၏။

ပါပီလွန် နှင့် ဗင်ကို

၃၂၉

ကျေးဇူးတင်မိ၏။

ယနေ့ လွတ်မြောက်သည့်ဘဝ၌နေထိုင်ခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တိတိ ရှိခဲ့လေပြီ။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသားလည်းဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ အိုးအိမ်အတည်တကျဖြင့် အလွန်ချစ်စရာသမီးတစ်ယောက်လည်း ထွန်းကားခဲ့လေပြီ။ ဤနှစ်များအတွင်း၌ ကျွန်တော့်ဘဝ၏ ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် ရုန်းကန်မှုများမှာလည်း မသေးလှပါ။ စွန့်စားမှုမျိုးစုံဖြင့် အကျဉ်းခံဘဝကဲ့သို့ပင်ပြည့်နေ၏။ ဤလွတ်လပ်သည့် ဘဝ၌ ဆက်လက်ကြံ့တွေ့ခဲ့ရသည့် ကိုယ်တွေ့အဖြစ်များကိုလည်း တစ်နေ့ ဆက်၍ ရေးသားဖော်ပြပါဦးမည်။

* * *

အစန်း (၅၂)

လွတ်မြောက်ပြီးနောက် ပထမမြေလှမ်း

“ကဲ. . ပြင်သစ်ရေ၊ မင်းကို ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး ထောင်ကလွတ်လိုက်ပြီ။ မင်းရဲ့ပြင်ပလောကဘဝတစ်ခုလုံး အဆင်ပြေမှုရှိပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

အယ်ဒိုရာဒိုအကျဉ်းစခန်းမှ ထောင်မှူးက ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်ဆက်စကား ပြောပြီး လှည့်ပြန်သွားသည်။

ဆယ့်လေးနှစ်လုံးလုံး အနှောင်အဖွဲ့အတွင်း၌နေခဲ့ရသောဘဝ၊ ရှေ့တွင် ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရမည့် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးသောအကျဉ်းသားဘဝထက်တော့ ပိုဆိုးမည်ဟု ကျွန်တော်မထင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် ပိုကိုလီနိုကို လက်တစ်ဖက်မှတွဲပြီး အယ်ဒိုရာဒိုရွာရှိရာဘက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့၏။

ယခု ဤအကြောင်းများကို ပြန်ရေးနေသည့်အချိန်မှာ (၁၉၇၁)ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (၁၈)ရက်။ (၂၆)နှစ်လုံးလုံးကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် ထိုနေ့က ထောင်မှူး ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်သွားသောစကားသံမှာ ပြန်တွေးလိုက်လျှင် အားလုံး ကြည်ကြည်လင်လင် ကြားမိသလိုရှိနေသေး၏။ သူ အကျဉ်းစခန်းရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်သွားသော ဟန်အမူအရာများကိုလည်း အားလုံး ပြန်မြင်နေသေး၏။ ယခုအချိန်မှာ ဆယ့်လေးနှစ်ကြာအောင် ကျွန်တော်ရုန်းကန်ခဲ့ပြီး လွတ်မြောက်ခဲ့သည့် ထိုနေ့နံနက် နေရောင်ခြည်ကဲ့သို့ပင် တောက်ပရှင်းလင်းနေသလို ထင်မိ၏။

ထောင်မှူးက ကျွန်တော်နှင့် ပိုကိုလီနိုကို ထားခဲ့ပြီး ပြန်သွားသည့်နေရာမှာ မြစ်တစ်ခု၏ကမ်းဘေးတွင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် အကျဉ်းစခန်းရှိရာသို့ ခေါင်းလှည့်၍ ပြန်မျှော်ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် နောက်ဆုံးကြည့်သော အကြည့်ဖြစ်၏။

ရင်ထဲတွင်လည်း ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုများနှင့်ပြည့်နေသည်။ အနှိမ်ခံဘဝ မှလွတ်ခဲ့ပြီ။ ကြုံတွေ့ပြီးသားဒုက္ခဆင်းရဲများကို ပြန်တွေး၍ ဘာမျှအကျိုးမရှိတော့။ မေ့ကိုမေ့ပစ်ရမည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ဘဝသစ်သို့သာ ရှေ့ရှုရမည်။

လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ မှန်သည်။ လွတ်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော် ယနေ့ လွတ်မြောက်သည့်နေရာဒေသမှာ အဘယ်တွင်ရှိနေပါသနည်း။ ကမ္ဘာကြီး ၏အစွန်းတစ်ခု၊ သို့မဟုတ် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၏ ဂူအာနာကုန်းပြင်မြင့်၌ အလွန် တောထူထပ်သော တစ်နေရာ တွင်ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၏ တောင်ဖျားအလွန်ချောင်ကျသောနေရာ ဟုလည်းဆိုနိုင်၏။ ဘရာဇီးနိုင်ငံ၏ နယ်စပ်နှင့်လည်း ကပ်နေ၏။

အယ်ဒီရာဒိုရွာအနီးသို့ရောက်ခဲ့ပြီ။ ပိုကိုလီနိုက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှုလိုက်၏။ ရွာမှအိမ်များကိုတွေ့ နေရပြီ။ အိမ်အနီးပန်းခြံများတွင် ပန်းများပွင့်လျက်ရှိ၏။ ကလေးအချို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်ကလာကြသည်ကို သိထားကြပြီးဟန်ရှိ၏။ ဘာမျှမပေး။ ကျွန်တော်တို့အနီးမှကပ်ပြီး ရွာသို့ အတူလျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

ရွာထိပ်မှ ပထမဆုံးအိမ်ရှေ့ရောက်လျှင် ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တရပ်လိုက်ကြ၏။ ကော်ဖီဆိုင်ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးဝတ်ကြီးတစ်ယောက်က ဆိုင်ရှေ့တွင် ထိုင်နေ၏။

“ကော်ဖီနှစ်ခွက် ပေးပါခင်ဗျာ”
ကျွန်တော်က စပိန်စကားဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်၏။
“ရပါတယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကိုဖျော်ပြီး ကျွန်တော်တို့ထံယူလာ၏။ ဆိုင်တွင် ထိုင်ခဲ့မရှိ။ မတ်တတ်ရပ်သောက်ရ၏။ ကျွန်တော်က ကော်ဖီနှစ်ခွက်ဖိုး ကို ထုတ်ပေး၏။ အမျိုးသမီးကြီးက မယူ။ ခေါင်းခါ၏။

“ဘာပြုလို့ ပိုက်ဆံမယူတာလဲ ခင်ဗျာ”
“ကျွန်မ ရှင်တို့လွတ်လာတာကိုဝမ်းသာလို့ ကုသိုလ်ပြုတာပါ”
“ကျေးဇူးပါခင်ဗျာ၊ ဘတ်စ်ကား နောက်တစ်စီးက ဘယ်အချိန်ထွက်မှာလဲ”
“ဒီနေ့အားရက်လေ၊ ဘတ်စ်ကားမထွက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထရပ်ကားတစ်စီးက တော့ နေ့လယ်(၁၁)နာရီမှာ ထွက်ဖို့ရှိတယ်”

ထိုအချိန်၌ ဆိုင်အတွင်းဘက်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သည်နှင့် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်၏။

“အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်ကြပါဦးလား”
ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထဲဝင်သွား၏။ အိမ်ထဲတွင် လူဆယ့်နှစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။ ရမ်အရက်ခွက်ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားရဲဘော်က ဘာဖြစ်လို့ လျှာတစ်လစ်နဲ့ဖြစ်နေတာလဲ”
အရက်သောက်နေသူများထဲမှတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့လှမ်းမေးလိုက်၏။
“သူ မကျန်းမာဘူး ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ပေးနိုင်တာရှိသလဲ”
“ဘာမှရှိမယ်မထင်ဘူး ခင်ဗျာ၊ သူက လေဖြတ်ခံထားရတာ။ ဆေးရုံတင်ပြီး ကုရမယ့်ရောဂါပါ”

“သူ့ကို ဘယ်သူ အစာခွဲပေးသလဲ”
“ကျွန်တော်ပဲ ခွဲပေးပါတယ်”
“ခင်ဗျား အစ်ကိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ မိတ်ဆွေပါ”

“ပြင်သစ်ကြီး၊ ခင်ဗျားမှာ ငွေကောပါရဲ့လား”

“နည်းနည်းပါးပါတော့ပါပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို ပြင်သစ်မှန်း ဘယ်လို လုပ်သိတာလဲ ခင်ဗျာ”

“ဒီရွာပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်ခုခုသတင်းထွက်လာတာနဲ့ အကုန်လုံး ချက်ချင်းသိကြ တာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ကို ထောင်ကလွတ်မယ်ဆိုတဲ့သတင်း မနေ့ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ ကြားတယ်။ ခင်ဗျားဟာ သရဲကျွန်းကပြေးလာတဲ့အကျဉ်းသား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့မှာ ခင်ဗျားတို့ကို အကူအညီပေးဖို့တာဝန်တွေရှိပါတယ်”

“တာဝန်တွေရှိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် အလွန်အံ့ဩသွား၏။

“ထောင်ကလွတ်လာတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းအကူအညီပေးပေးရင် ဒီ အပြင် လောကမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရပ်တည်နေနိုင်မှာလဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှဆယ်မရအောင် ဆိုးပေနေလေ့မရှိပါဘူး။ တစ်နေ့နေ့ မှာ သူ့အမှားကိုသူသိပြီး အမြဲနောင်တရလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အကူအညီကလဲ သိပ်လိုအပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗင်နီဇွဲလား လူမျိုးတွေဟာ ဘုရားရှင်မြတ်ရဲ့ အဆုံးအမ တွေအပေါ်မှာ အမြဲယုံကြည်မှုရှိပြီး ဒုက္ခရောက်နေသူတွေကို အမြဲအကူအညီပေးဖို့ အဆင်သင့်ရှိကြတဲ့လူမျိုးပါ။ ခင်ဗျားကို ပြင်သစ်တရားရုံးက ဘယ်လောက် အပြစ်ဒဏ်ချ ထားသလဲ”

“တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်”

“ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာ အကြီးဆုံးပြစ်ဒဏ်က နှစ်သုံးဆယ်ထောင် ဒဏ်ပဲ။ ခင်ဗျား တစ်ကျွန်းမှာ ဘယ်လောက်နေခဲ့ရသလဲ”

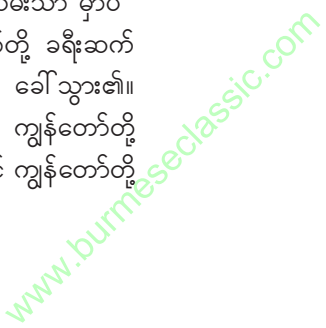
“ဆယ့်လေးနှစ်”

“ဒီဆယ့်လေးနှစ်အတွင်း ခင်ဗျားကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ဒုက္ခတွေ အမြန်ဆုံးသာ ပြန်မေ့ ပစ်လိုက်။ မမေ့ပစ်နိုင်ရင် ခင်ဗျားမှာ အပြီးထားချင်တဲ့စိတ်တွေပေါ်လာမယ်။ အပြစ် တစ်ခုခုကို မကြာခင်ထပ်ကျူးလွန်မိလိမ့်မယ်။ အကောင်းဆုံးက ပြီးခဲ့တာတွေ အကုန် မေ့ပစ်လိုက်။ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ကို အမြန်ဆုံးကောက်ယူ၊ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသူ တွေကလဲ လင်လိုချင်နေကြတဲ့မိန်းမတွေ။ ခင်ဗျား မကြာခင်မှာပဲ ခင်ဗျားနှစ်သက်နိုင်မယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ကိုတွေ့မှာပဲ။ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတွေရလာပြီဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့အတိတ်ကအဖြစ်ဆိုးတွေ အကုန်ပြန်မေ့သွားမယ်။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုတွေကို ခင်ဗျားပြန်ပြီးရမယ်။ ခင်ဗျား မှာ မိဘ ရှိသေးလား”

“အမေမရှိတော့ဘူး။ အဖေတော့ ရှိသေးတယ်”

“ခင်ဗျားအဖေလဲ ခင်ဗျားလွတ်လာပြီဆိုတဲ့သတင်းကြားရရင် သိပ်ဝမ်းသာ မှာပဲ”

အိမ်ရှေ့တွင် ထရပ်ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်သံကြားရ၏။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက် ရမည့်ကားဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ပို့ကိုလီနီကိုတွဲပြီး ထရပ်ကားရှိရာသို့ ခေါ်သွား၏။ ကားပေါ်တွင် ခရီးသည်ဆယ်ဦးခန့်ရှိ၏။ သူတို့အားလုံးက ထိုင်ရာမှထပြီး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံးနေရာကိုဖယ်ပေး၏။ ဒရိုင်ဘာအနီးတွင် ကျွန်တော်တို့

ထိုင်ကြရ၏။ ဗင်နီဇူလာနိုင်ငံသားများ မှာ အံ့စရာလူများဖြစ်၏။ ဒုက္ခသည်များအပေါ်၌ အလွန်ကြင်နာတတ်သူများပင်။ ကျွန်တော်တို့အကျဉ်းစခန်းမှ လွတ်မြောက်လျှင် လွတ်မြောက်ချင်း ရောက်သွားသည့် အယ်ဒီရာဒိုရွာသား တံငါများသာ ဖော်ရွေစွာ ကျွန်တော် တို့ကို ဆက်ဆံသည်မဟုတ်။ နောက်ထပ် လမ်းတွင်တွေ့ရသော စစ်သားများ၊ လယ်သမား များ၊ အလုပ်သမားများအားလုံးတို့ပင် ကျွန်တော်တို့ကို ဖော်ရွေစွာဆက်ဆံ၏။ ဘာကြောင့် တစ်ကျွန်း၌ ပြစ်ဒဏ်ကျပြီး လွတ်မြောက်လာသူများအပေါ်၌ပင် သူတို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်အား ရှိကြပါသနည်း။ ဤစိတ်ထားမျိုးမှာ ယနေ့ ယဉ်ကျေးလှပါသည် ဟုဆိုသော အနောက်တိုင်း လူမျိုးများမှ ဆက်ဆံခြင်းမဖြစ်နိုင်။ သူတို့ နယ်စပ် တစ်လျှောက်နေထိုင်သည့် ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်ဖြတ်ကျော်ခဲ့ဖူးသော အင်ဒီယန်း လူရိုင်းများထံမှ ဆက်ဆံခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

အယ်ကာလာဒိုရွာသို့ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ ရွာမှာ အလွန်ကြီးသောရွာကြီး ဖြစ်သည်။

ရွာလယ်ရှိ ရင်ပြင်ကျယ်ကြီးတွင် လူများကြိတ်ကြိတ်တိုးနေ၏။ အမျိုးသားပွဲတော် ကြီးတစ်ခုကို ကျင်းပနေခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့စီးလာသော ထရပ်ကားသည် ပွဲခင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း တွင်ရပ်လိုက် ၏။ ကျွန်တော်က ပိုကိုလီနီကိုတွဲ၍ ထရပ်ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။ အိတ်ထဲမှပိုက်ဆံထုတ်ပြီး ကားခလုမ်းပေးလိုက်၏။

“မပေးနဲ့ . မပေးနဲ့ ကျွန်မပေးမယ်။ ဒီကုသိုလ်ကို ကျွန်မ ပြုပါရစေ”

ခရီးသည်များအတွင်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ကားခထုတ်ပေးလိုက်၏။ ကားမောင်းသမားကလည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် ဆုတောင်း ပေးလိုက်သေး၏။

ကျွန်တော်အိတ်အတွင်း၌ အနောက်အိန္ဒိယနိုင်ငံမှပါလာသော အင်္ဂလိပ် ပေါင်ငွေ အချို့နှင့် ဗင်နီဇူလာနိုင်ငံသုံး ဘိုလီဗာငွေအချို့ရှိ၏။ ဘိုလီဗာငွေအချို့မှာ အကျဉ်းစခန်း ၌နေစဉ် ကျွန်တော် ညစဉ် သင်္ချာသင်ပေးသောတပည့်က ထည့်ပေးသည့်ငွေများဖြစ်ပြီး ကျန်ငွေများမှာ ခရမ်းချဉ်သီးစိုက်ခင်းမှ မြေရိုင်းများ တူးဆွစဉ် တွေ့သည့်စိန်ငယ်လေးများကို ရောင်းရသည့်ငွေများ ဖြစ်၏။

“ရှင်တို့ ခု ဘယ်ဆက်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားကြသလဲ”

စောစောက ထရပ်ကားခကို အလှူပေးသွားသော ကရုဏာရှင် အမျိုးသမီးလေး က ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်၏။

“တည်းခိုခ သိပ်များများမပေးရဘဲ တည်းခိုနိုင်တဲ့နေရာတစ်ခုခုကို ရအောင် ပထမ ရှာကြည့်မလားလို့”

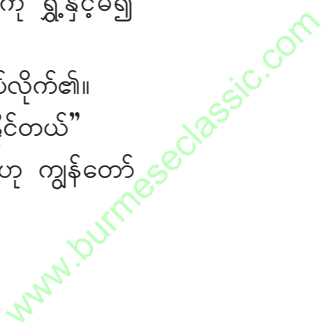
“ဒါဖြင့် ကျွန်မနေရာကို ရှင်တို့ အရင်လိုက်ကြည့်ကြပါဦးလား”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထိုအမျိုးသမီးနောက်မှလိုက်သွားကြ၏။ ကိုက်လေးရာ ခန့်လျှောက်မိလျှင် လမ်းကြားလေးတစ်ခုသို့ချိုးဝင်ရ၏။ ထိုလမ်းမှာ လမ်းမကောင်းလှ။ အိမ်ပုလေးများစီ၍ ဆောက်ထားသောလမ်းဖြစ်၏။ အိမ်များမှာ နံရံကို ရွှံ့နှင့်မံ၍ ဆောက်ထားပြီး အမိုးကို သက်ငယ် သို့မဟုတ် သွပ်ကိုသုံးထား၏။

အိမ်တစ်လုံးရှေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ကိုခေါ်လာသော အမျိုးသမီး ရပ်လိုက်၏။

“ကဲ . ဒီအိမ်ဟာ ကျွန်မအိမ်ပဲ။ ရှင်တို့ ဒီအိမ်မှာ ကြိုက်သလိုနေနိုင်တယ်”

အမျိုးသမီးမှာ မကြီးသေးပါ။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်ခန့်သာရှိပြီးမည်ဟု ကျွန်တော်

ထင်၏။

အိမ်ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ကိုခေါ်သွား၏။ အိမ်မှာ မြေခင်းအိမ်။ အိမ်တွင်း၌ အသက်(၄၀)အရွယ်ခန့်ရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်ထိုင်နေပြီး၊ အသက် ဆယ့်လေးနှစ်၊ ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်များရှိကြမည့် မိန်းကလေး သုံးဦး သူ့အနီးတွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အံ့ဩစွာကြည့်နေကြ၏။ သူတို့အားလုံးအသားမှာ မမည်း။ အသားလတ်ဖြစ်၏။ နီညိုရောင်ဖြစ်၏။

“ဒါ ကျွန်မအဖေနဲ့ ညီမတွေ။ အဖေ . . ဒါ အယ်ဒိုရာဒိုအကျဉ်းစခန်းက ခုမှ ထွက်လာကြတဲ့ ပြင်သစ်အကျဉ်းသမားတွေ။ သူတို့ ဘယ်သွားဘယ်လာရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာတွေ့ရလို့ ကျွန်မ အိမ်ကို ခေါ်လာတာ”

“ကြွပါခင်ဗျာ၊ ထိုင်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ခင်ဗျားတို့အိမ်လိုပဲ သဘောထားပြီး နေနိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့လဲ ဆာလာကြမှာပဲ။ ခု ကော်ဖီ သောက်ချင်လား၊ ရမ်သောက်ချင်လား”

ကျွန်တော်တို့ အလွန်အားနာ၏။ သူတို့စိတ်မကောင်းမဖြစ်စေချင်၍ ငြင်းရမှာ လည်းခက်နေ၏။

“ကော်ဖီပဲ သောက်ပါရစေ ခင်ဗျာ”

အိမ်တွင်းမှ အလွန်ရိုးသော ပရိဘောဂအသုံးအဆောင်များကိုကြည့်၍ ဤမိသားစုသည် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၏ လူဆင်းရဲမိသားစုဖြစ်သည်ကို အလွယ်တကူ မှန်းဆ၍ရ၏။

“ခင်ဗျားတို့ကို ခုခေါ်လာတဲ့ ကျွန်တော့်သမီးနာမည်က မာရီရာတဲ့။ ကျွန်တော့်သမီးတွေထဲမှာ အကြီးဆုံးသမီး။ ကျွန်တော်ကမုဆိုးဖို၊ ကျွန်တော့်ဇနီး ဆုံးသွားတာ ခုဆိုရင် ငါးနှစ်ပြည့်သွားပြီ။ မာရီရာကပဲ ခု ကျွန်တော့်အိမ်မှာ သူ့ အမေနေရာယူပြီး လုပ်ကိုင်နေရတယ်”

မာရီရာက ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကိုယူပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် လာချပေး၏။ သူမ၏ ဖခင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ကျန်ညီအစ်မသုံးယောက်က သူမ၏ အနောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေကြ၏။

ထိုအခါမှပင် မာရီရာကို ကျွန်တော် အသေအချာသတိထားကြည့်မိ၏။ မာရီရာမှာ အပူပိုင်းဒေသသူဖြစ်သည့်အတိုင်း မျက်လုံးများမှာ နက်မှောင်နေ၏။ ဆံပင်မှာတွန့်လိမ်နေပြီး သူမ၏ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ဝဲကျနေ၏။ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားမှာ အလွန်ပြေပြစ်၏။ သူမသည် အိန္ဒိယလူမျိုးအနွယ်စပ်သူဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာမှာ မွန်ဂိုအနွယ်နှင့်တူ၏။ ဝိုင်းပြီးလှ၏။

“ဟောဒီညီမနာမည်က အက်မာရဲဒါ တဲ့။ သူ့မျက်လုံးတွေက စိမ်းနေလို့ ဒီနာမည်ပေးထားတာ။ ဒီညီမနာမည်က ကော်ချီတာ တဲ့။ ဒါက ရိုဒီတာ။ သူ့ပုံသဏ္ဍာန်က နှင်းဆီပန်းနဲ့တူလို့ ဒီနာမည်ပေးထားတာ။ ကျွန်မအဖေနာမည်က ဂျိုဇီ၊ ကဲ-ရှင် ကျွန်မတို့ မိသားစုနာမည်တွေအကုန်သိပြီ။ ရှင်နာမည်က . . ”

“ပါပီလွန်”

“ရှင် အကျဉ်းသားဘဝနဲ့ ဘယ်လောက်နေခဲ့ရသလဲ”

“ဆယ့်လေးနှစ်”

“အကြာကြီးပါလား။ အမျိုးမျိုး ဒုက္ခခံခဲ့ရမှာပဲ”

“မှန်ပါတယ်”

“အဖေ . . ပါပီလွန်အတွက် ဒီအနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်မတို့ ဘာ အလုပ်ရှာပေး နိုင်မယ်ထင်သလဲ”

“အင်း . . ရုတ်တရက် ဘာမှမြင်ထားတာမရှိသေးဘူး။ ခင်ဗျားက ဘာ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာတတ်သလဲ”

“ဘာမှမတတ်ဘူး ခင်ဗျ”

“ဒါဖြင့် ရွှေမိုင်းတွင်းတွေရှိတဲ့နေရာသာသွားတော့။ ခင်ဗျား အဲဒီမှာ သင့်တော်တဲ့ အလုပ်ကြမ်းတစ်ခုခုတော့ ရမှာပဲ”

“မစ္စတာဂျီ . . ခင်ဗျားကော ဘာအလုပ်အကိုင် လုပ်စားသလဲ”

“ဘာမှမလုပ်စားဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်မရှိဘူး။ ရွှေမိုင်းတွေမှာလဲ သွား အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး။ သူတို့ပေးတဲ့လခက သိပ်နည်းတယ်”

မာရီရာ၏ဖခင်တွင် အလုပ်မရှိဘူးတဲ့။ သူတို့မိသားစု ရပ်တည်ရန်အတွက် ဝင်ငွေမှာ အဘယ်မှရနေပါသနည်း။ မစ္စတာဂျီ၏မှာ သူ့ခိုးလား၊ ကျွန်တော် မထွေးချင်၊ မသိချင်။ သူတို့မိသားစုသည် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းဖြင့်နေရသော မိသားစုဖြစ်သည်ကိုမူ ကျွန်တော် ဤအိမ်သို့ဝင်လာမိသည်နှင့် တွေးဆ၍ရထားလေပြီ။

“ပါပီလွန် . . ရှင် ဒီညတော့ ကျွန်မတို့အိမ်မှာပဲအိပ်ပါ။ အပေါ်မှာ ကျွန်မ ဦးလေး လာရင် တည်းလေ့ရှိတဲ့အခန်းလွတ်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီအခန်းမှာ ရှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်ပါတယ်။ ရှင့်မိတ်ဆွေဒုက္ခိတို့တော့ ကျွန်မတို့ အောက်ထပ်မှာပဲဝိုင်းပြုစုပြီး သင့်သလိုသိပ်လိုက်မယ်။ သူ့အတွက်လဲ ရှင်စိတ်မပူနဲ့”

ကျွန်တော် မငြင်းနိုင်ပါ။ ထိုနေ့အတွက် နေထိုင်ရေးကို ယခုထက်ပိုပြီး အဆင်ပြေ အောင် မည်သို့မျှ ကျွန်တော် မစဉ်းစားနိုင်တော့။

ကျွန်တော်နေရမည့်အခန်းမှာ တကယ်တော့ အခန်းလွတ်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ထိုအခန်းသို့ မာရီရာ မခေါ်သွားမီ၊ ထိုအခန်းအတွင်း၌ မာရီရာ၏ ညီမများမှာ မိန်းမ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအချို့ကို ရွှေထုတ်နေသည်ကို လှမ်း မြင်နေရ၏။ ကျွန်တော်က မမြင်ပုံဟန်ဆောင်နေလိုက်၏။

ကျွန်တော် နေရမည့်အခန်းသို့ ရောက်ပြီ။

အခန်းမှာ အခန်းကျဉ်းလေးဖြစ်၏။ သို့သော် ပြတင်းပေါက်သုံးပေါက် ရှိသဖြင့် လေဝင်လေထွက်ကောင်း၏။ မပူ၊ အေး၏။ ခုတင်မရှိ။ အပူပိုင်းဒေသသားများ အိပ်လေ့ ရှိသော ကြိုးပုခက်တစ်ခုသာရှိ၏။ သို့သော် အခန်းမှာ အလွန် သန့်ရှင်း၏။

ကျွန်တော်သည် ကြိုးပုခက်ပေါ်သို့လှဲချလိုက်၏။ အကျဉ်းခံဘဝမှ ပထမဆုံး လွတ်ခဲ့သည့် ဤနေ့သည် ကျွန်တော့်အတွက် အလွန်ကံကောင်းသောနေ့ဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။ ကျွန်တော် ဘာမျှ ခက်ခက်ခဲခဲမရုန်းကန်လိုက်ရ၊ သွားလေရာတွင် သူတော်ကောင်း များနှင့်သာတွေ့နေရ၏။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်မယုံသလိုရှိမိ၏။ ငါ တကယ်မှလွတ်မြောက်လာခြင်းဟုတ်ပါရဲ့လား။ အိပ်မက်များ ဖြစ်နေသလား။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အဖြစ်မှာ လျှောင်ချိုင့်တွင်းမှ ပြန်လွတ်လာစ ငှက်ဘဝနှင့်တူ၏။ မပျံရဲ ပျံရဲ ဖြစ်နေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် မာရီရာကို ဘိုလီဗာငွေသုံးဆယ် ကျွန်တော် ထုတ်ပေးလိုက်

၏။ မာရီရာက ထိုငွေဖြင့် သူနှင့်သူ့ညီမများအတွက် ရွှေအတုဖြင့် အလှလုပ်ထားသော နားကပ်နှင့်ဆွဲကြိုးများဝယ်လိုက်၏။ အားလုံး ဝမ်းမြောက်စွာ ထိုနားကပ်နှင့်ဆွဲကြိုးများကို ဆင်မြန်းလိုက်ကြ၏။ အလွန်ဝမ်းသာနေကြ၏။

မာရီရာတို့မိသားစုမှာ အလွန်သဘောကောင်းသောမိသားစုဖြစ်၏။ ဧည့်သည် များဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့အပေါ်၌ အလွန်ဝတ္တရားကျေ၏။ အလွန်ကြည်ဖြူ၏။ ကျွန်တော် တွင်ပါလာသောငွေအင်အားမှာ သူတို့အိမ်၌ နေမည်ဆိုလျှင် နောက်ထပ် လေးလခန့် နေနိုင်သော ငွေအင်အားရှိ၏။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ ဒုက္ခိတ ပိုကိုလီနီအတွက်လည်း ဘာမျှပူစရာမလို။ သို့သော် ကျွန်တော် ဆက် နေသင့်ပါ၏လော။

ပြဿနာမှာ ဖိုမ ပြဿနာဖြစ်၏။ ညီအစ်မလေးယောက်စလုံးမှာ တစ်မျိုးစီလှ၏။ အပူပိုင်းဒေသသူတို့မှာ သူတို့အပူပိုင်းဒေသတွင်ပွင့်လေရသော ပန်း များကဲ့သို့ပင်၊ ဖိုမ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အလွန်သဘောလွယ်၏။ သွေးဆူလွယ်၏။ သူတို့နှစ်သက်သည့် ယောက်ျားကိုတွေ့လျှင် မဆွတ်ခင်ကညွတ်နေတတ်၏။ မှန်သည်။ ကြည့်- မာရီရာသည်ပင် ကျွန်တော်အပေါ်၌ အကြည့်မှာ ရောက်စကအကြည့်နှင့်မတူတော့။ တပ်မက်သည့် အကြည့်ဖြင့် စကြည့်၍ နေလေပြီ။ ကျွန်တော်အပေါ်၌ ညွတ်၍ နေလေပြီ။ မာရီရာသည် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပင်ပြည့်သေး ဟန်မပေါ်ပါ။ ကျွန်တော်မှာ မျက်နှာနုနေသဖြင့် ငယ်သည်ဟု သူမ ထင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်အသက်မှာ ယနေ့မငယ်တော့။ သုံးဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိ၍ နေချေပြီ။ သို့သော် ရမ္မက်ကို ကျွန်တော် ကြာရှည်ထိန်းချုပ်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် အားနည်းချက်ကို ကျွန်တော်သိ၏။ လက်လွန်ပြီးမှဆိုလျှင် မကောင်းတော့။ ဤ အိမ်မှ ပြန်ထွက်ရန်လွယ်တော့မည်မဟုတ်။ ကျွန်တော် ဤအိမ်မှ အမြန်ပြန်ထွက်မှဖြစ်တော့မည်။ ပိုကိုလီနီကိုမူ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် သူတို့၏အစောင့်အရှောက်အောက်တွင်ထားခဲ့မည်။ ငွေကြေးအပြည့်အစုံပေးခဲ့မည်။

ကျွန်တော် ဘယ်သို့ ဤအိမ်မှ ထွက်ရမည်နည်း။

“မစ္စတာ ဂျီဇီ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့နှစ်ယောက်တည်း တိုင်ပင်ချင်တာလေးတွေ ရှိတယ်ဗျာ။ လမ်းထိပ်က ဘားခန်းကို ခဏသွားကြရအောင်”

“ရပါတယ်. ဒါထက် ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား မစ္စတာတပ်ပြီး ခေါ်မနေပါနဲ့တော့ ဗျာ။ ဂျီဇီလို့ပဲ ရိုးရိုးခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မာရီရာ. . ငါနဲ့ပါပီလွန် လမ်းထိပ်ကဘားခန်းကို ခဏသွားကြဦးမယ်”

“ကြာမှာလား”

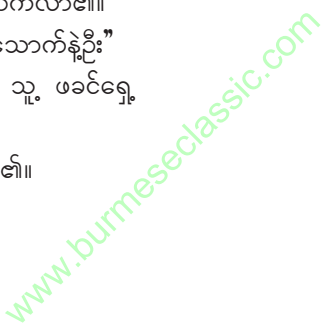
“မကြာပါဘူး”

“ပါပီလွန်. . ရှင့်အင်္ကျီကိုလဲသွားဦး။ ရှင် အခုဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီက သိပ်ပေးနေပြီ” ကျွန်တော် အင်္ကျီလဲရန် အိပ်ခန်းထဲဝင်သွား၏။ အင်္ကျီသစ်တစ်ခုကို လဲဝတ်လိုက် ၏။ ထို့နောက် အခန်းပြင်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် မာရီရာ အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

“ပါပီလွန်. . ဘားခန်းမှာ သိပ်ကြာမနေနဲ့နော်။ နောက် သိပ်လဲ မသောက်နဲ့ဦး”

ကျွန်တော် ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်မိမှာပင်၊ ကျွန်တော်ပါးတစ်ဖက်ကို သူ့ ဖခင်ရှေ့ ၌ပင် နမ်းလိုက်ပြန်၏။

ဂျီဇီက သူ့သမီးအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ကျယ်လောင်စွာအော်ရယ်လိုက်၏။

အိမ်ပြင်ထွက်မိသည်နှင့် ကျွန်တော် ဂျီဇီကို စကားစပြော၏။
 “ဂျီဇီ. . ခင်ဗျားကို ယောက်ျားအချင်းချင်းအနေနဲ့ ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောတော့မယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအိမ်မှာ ကြာကြာဆက်နေရင် ခင်ဗျားသမီး လေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်တော့မယ်။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်တွေဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ကျေးမစွပ်ချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျား တို့ရဲ့မေတ္တာစေတနာတွေ အကုန်လုံးကို လေးစားပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာရှိနေတဲ့ပြဿနာက ကျွန်တော် လူလွတ်မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထောင်သည်။ ပြင်သစ်မှာ ကျွန်တော်လက်ထပ်ပြီးသား မယားရှိတယ်။ နောက် ပြဿနာတစ်ခုက အသက်အားဖြင့်လဲ ကျွန်တော့်အသက်ဟာ ခင်ဗျားသမီး အကြီးဆုံးထက်ကို နှစ်ဆလောက်ပိုကြီးနေပါတယ်။ ပြဿနာဖြစ်ဖို့ အရွယ်တွေ အားဖြင့်လဲ မသင့်တော်ဘူး။ ဒါကြောင့်ဗျာ ပြဿနာမပေါ်ခင်မှာ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဈေးမကြီးတဲ့နေစရာလေးတစ်ခုကူရှာပေးပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျား တို့အိမ်မှာ ကြာကြာ ဆက် မနေသင့်တော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

ဂျီဇီက ကျွန်တော့်စကားကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် တစ်မိနစ်ခန့်ငြိမ်နေပြီး. . .
 “ဒီမှာ ပါပီလွန်၊ ခင်ဗျားဟာ တကယ့်ကိုဖြောင့်မတ်တဲ့ယောက်ျားကောင်းပါ။ ဂုဏ်ယူထိုက်တဲ့ယောက်ျားပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ ဗင်နီဇွဲလားကလူတွေ အကြောင်းကို ဘာမှမသိသေးဘူးထင်တယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ လူအများစုက တရားဝင်လက်ထပ် လေ့မရှိဘူး။ မိန်းမနဲ့ယောက်ျားဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြိုက်ရင် အတူတူနေလိုက် ကြတာပဲ။ နောက် ကလေးရလာတော့မှ အတည်တကျနေမယ့်နေစရာရှာပြီး တစ်အိုး တစ်အိမ် စတင်ထောင်လေ့ရှိတယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ ပေါင်းတာလွယ်သလို၊ ကွဲတာလဲ သိပ်လွယ်တယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကြိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ရှာပြီး ပြန်ခွဲသွား ကတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ပထဝီအနေအထားက ကမ္ဘာကြီးရဲ့သိပ်ပူတဲ့နေရာမှာ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ မိန်းမတွေရဲ့ရမ္မက်သွေးက သိပ်ဆူလွယ်တယ်။ အပျိုဖြစ်တာလဲ ဒီမှာ သိပ်စောတယ်။ လိင်အတွေ့အကြုံလဲ တော်တော်ငယ်ကတည်းက စရှိကြတယ်။ ပွင့်ပွင့်- လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ဗျာ ကျွန်တော့်သမီး မာရီရာကတော့ ခြွင်းချက်ထားရမယ်။ ဗင်နီဇွဲလားသူ ဖြစ်ပေမယ့် ခု သူ့အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်။ ဘယ်ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့မှ အတူတူမအိပ်ဖူးသေးဘူး။ ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံကလူတွေ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား သိက္ခာတွေကို စောင့်ရှောက်ကြတာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံထက် အဘက်ဘက်ကသာပါတယ်။ ဒီမှာ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးကြတာ ဘာမှမထူးဆန်းတဲ့စိတ်ဝင်စားစရာ ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်နေတွေ့နေကျပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ခင်ဗျား ကျွန်တော့် သမီး လေးယောက်ကို ဘာမှ ပြဿနာလုပ်ပြီး ခေါင်းရှုပ်ခံစဉ်းစားမနေပါနဲ့။ ခင်ဗျား ခု အတိုင်းပဲ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ နေချင်သလို ဆက်နေမြဲဆက်နေပါ”

လမ်းထိပ် အရက်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။
 ကျွန်တော်တို့ဆိုင်အတွင်းဝင်သွား၏။ စားပွဲလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး အရက် နှစ်ခွက်ကို မှာလိုက်၏။ ဆိုင်တွင်းရှိ အရက်သောက်နေကြသူအားလုံး နီးပါးပင် ကျွန်တော့်ကို လာနှုတ်ဆက်ကြ၏။ သူတို့ရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်သဖြင့် ဝမ်းသာကြောင်းလာပြောကြ၏။ ကျွန်တော့်အတွက် အရက်ဖိုးကိုလည်း ဝိုင်းပေးကြ၏။
 အချိန်အတန်ကြာသွားခဲ့ပြီ။

မာရီရာ ရုတ်တရက်ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်နောက်မှပုခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်၏။
“လာ-ပြန်မယ်။ နေ့လယ်စာစားဖို့အချိန်ရောက်ပြီ ပါပီလွန်။ ရှင့်ကို ကျွန်မ
အသေအချာမှာလိုက်တယ်မဟုတ်လား။ သိပ်မသောက်နဲ့၊ သိပ် မကြာစေနဲ့လို့”
ကျွန်တော် ထိုင်ခုံမှထလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ဂျီဇီက အခြားစကားပိုင်းတစ်ခုတွင်
လူတစ်ယောက်နှင့်ပြဿနာတစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားစွာ ငြင်းခုံနေဆဲ ဖြစ်၏။

“မင်း အဖေကော”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူ့ကိုထားခဲ့။ ကျွန်မအဖေက ကျွန်မပြဿနာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် မာရီရာနှင့်အတူ အိမ်ပြန်လိုက်လာခဲ့၏။

ဂျီဇီ အိမ်ပြန်လာချိန်၌ မာရီရာနှင့်ကျွန်တော့်မှာ နေ့လယ်စာအတူ စားနေကြဆဲ
ဖြစ်၏။ မာရီရာ၏ညီမတစ်ယောက်က ပိုကိုလီနိုကို အစာခွဲပေးနေ၏။

“ဒီမှာ သမီးတို့. . ပါပီလွန်ကတော့ မင်းတို့ကိုကြောက်ပြီး တို့အိမ်က ပြောင်းပြေး
ချင်လို့ စောစောကပဲ ငါ့ကိုပြောနေတယ်။ ငါကတော့ ပြောလိုက်တယ်။ ပြေးစရာမလိုဘူး။
ငါ့သမီးတွေဟာ သူတို့လုပ်တဲ့အလုပ်ရဲ့အဆိုးအကောင်း အကုန်သိတဲ့ နားလည်တဲ့ အရွယ်
ရောက်နေကြပြီလို့”

ဂျီဇီ၏စကားကြောင့် သူ့သမီးအားလုံးပင် အံ့ဩသွားကြ၏။

“ဒီမှာအဖေ၊ သူ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ သူ့ဟာသူမနေချင်လို့သွားချင်ပြီဆိုရင်တော့
သွားပါစေပေါ့။ အဲ. . သူပြောတဲ့ ကျွန်မတို့လေးယောက်ကိုကြောက်လို့ ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြ
ချက်ကသာ တကယ်ဖြစ်နေရင်တော့ သူ့ဘာမှကြောက်နေစရာ မလိုဘူး။ ပြေးစရာမလိုဘူး။
ဒီမှာ ပါပီလွန်၊ ရှင် ကျွန်မတို့လေးယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ကိုကြိုက်ကြိုက်၊ ရှင်ကြိုက်တဲ့
လူကလဲ ရှင့်ကိုပြန်ကြိုက်တယ်ဆိုရင် ရှင် ဘာပြေးနေစရာလိုလဲ။ ရှင့်မှာ သတ္တိမရှိဘူးလား”

“သူက သတ္တိမရှိလို့ ကြောက်လို့မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ လက်ထပ်ပြီးသား ဖြစ်နေလို့”

“ဪ. . ဒါလား ပါပီလွန်၊ ရှင့်မယားနဲ့ရှင်မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“ဆယ့်လေးနှစ်”

“ကျွန်မတို့နိုင်ငံက ကျွန်မတို့မိန်းမတွေရဲ့အမြင်ကတော့ ယောက်ျား တစ်ယောက်
ကိုချစ်ရင် ဒီယောက်ျားကိုလက်ထပ်နေစရာမလိုဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီယောက်ျားကို
ပေးအပ်လိုက်ဖို့ပဲ။ ရှင်တို့အမြင်နဲ့တော့ ဒါကိုတစ်မျိုးမြင်ချင်မြင်မယ်။ ရှင်-ကျွန်မတို့အဖေကို
ရှင်ဟာ လက်ထပ်ပြီးသားလို့ဖွင့်ပြောတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ဖွင့်ပြောတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ
နားလည်တယ်။ ရှင် ကျွန်မတို့နဲ့ပြဿနာဖြစ်လာရင် ရှင်ဘာမှတာဝန်မယူနိုင်ဘူး။ ကျွန်မတို့
အိမ်မှာ ရေရှည်အတည်တကျ မနေနိုင်ဘူးလို့ပြောချင်တာမဟုတ်လား။ ရပါတယ်၊ အားလုံး
က ရှင့်သဘောပါ။ ကျွန်မပြောချင်တာက ကျွန်မတို့တွေကြောင့် ရှင့်မှာအနှောင့်အယှက်
ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ရှင့်အတွက် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် ကျွန်မတို့အနေအထိုင်ကို နောင်
ကို ဆင်ခြင်ပြီးနေကြပါမယ်။ နောက် ကျွန်မတို့အိမ်သားသဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ အခပေးပြီး
ခဏလာတည်းခိုတဲ့ ဧည့်သည်သဘောမျိုးနဲ့နေချင်တယ်ဆိုလဲနေပါ။ တည်းခိုခိုကို စတီ
လောက်သာပေးပါ။ ကျွန်မတို့လက်ခံပါမယ်။ ရှင် သဘောတူတယ်မဟုတ်လား။ တခြားတော့
ဘယ်မှမပြောင်းပါနဲ့။ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာပဲ ဆက်နေပါ”

ကျွန်တော် ငြင်းရခက်ချေပြီ။

ငြင်းအားလည်းမရှိ။

နဂိုကမှ အကျဉ်းသားဘဝမှလွတ်မြောက်စ၊ လွတ်လပ်သောလူပတ်ဝန်းကျင်နှင့် စိမ်းနေသော ကျွန်တော်မှာ ယခု ယဉ်ကျေးမှုလုံးဝမတူသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အဘယ်သို့ တိကျမှန်ကန်သောဆုံးဖြတ်ချက်များကို ချနိုင်ပါမည်နည်း။

တကယ်တော့ လွတ်မြောက်လာပြီးနောက် ယခုဖြတ်ကျော်နေရသည့် အချိန်များ မှာ ကျွန်တော်အတွက် အလွန်မြန်နေသလိုရှိ၏။

“ပါပီလွန်. . ခင်ဗျား ရွှေမိုင်းမှာအလုပ်ရှာချင်ရင်လဲ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်။ မိုင်းရှိတဲ့နေရာက ကျွန်တော်တို့ရွာနဲ့သိပ်မဝေးဘူး။ တစ်မိုင်ခွဲလောက်ပဲဝေးမယ်။ နေအချိန်မပြင်းမယ့် ညနေငါးနာရီလောက်မှာ ဒီကထွက်ရအောင်”

“ကျေးဇူးပဲ ဂျီဇီ”

ပိုကိုလီနီ၏မျက်နှာမှာ ကျွန်တော် မာရီရာတို့အိမ်၌ ဆက်နေဦးမည်ကို သိရ၍ အလွန်ရွှင်ပျသွား၏။ သူသည် စကားမပြောနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော် တို့ပြောဆိုနေသမျှကို အကုန်နားလည်ပုံရ၏။ သူ့အတွက် မာရီရာတို့အိမ်၌ တည်းခိုနေရခြင်းမှာ အလွန် အဆင်ပြေနေပုံရ၏။ မာရီရာတို့ညီအစ်မလေးယောက်က သူ့ကို လိုလေသေးမရှိပြုစုနေ ကြသည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်အတွက်မှာမူ မာရီရာတို့အိမ်၌ ဆက်နေချင်စိတ်မရှိတော့။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အမြန်ပြောင်းပြေးချင်လှပြီ။ ကျွန်တော်သိသည်။ ကျွန်တော် မာရီရာ တို့အိမ်၌သာ ဆက်နေလျှင် မကြာမီ သူတို့ညီအစ်မလေးယောက်မှ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ငြိတော့မည်။ ငြိလျှင် ကျွန်တော်ဘဝမှာ သူတို့ရွာတွင် ကျောက်ချသလိုရှိတော့မည်။ ကျွန်တော် ကျောက် မချချင်။ ဆယ့်လေးနှစ်လုံးလုံး ဒုက္ခမျိုးစုံကို ရင်ဆိုင်၍ အကျဉ်းခံဘဝမှ ကျွန်တော်ကြီးစား ခဲ့သော ကြိုးပမ်းမှုမှာ ဤကဲ့သို့ ရက်ပိုင်းမျှသောအချိန်အတွင်း ကမ္ဘာကြီး၏ အလွန် ချောင်ကျသောနေရာမျိုး၌ မိန်းမတစ်ယောက်၏ရင်ခွင်တွင် ကျောက်ချရန်မဟုတ်။ ကျွန်တော်ရှေ့တွင် ဆက်ရဦးမည့်ခရီးရှည်ကြီးကို ကျွန်တော် မြင်နေ၏။ ကျွန်တော်ရပ်နား ရမည့် ကွန်း ထောက်စခန်းတိုင်းသည် အချိန်တိုလေးများသာရပ်နားမည့်စခန်းများဖြစ်ရမည်။ မည်သည့်သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးနှင့်မျှ ကျွန်တော် ရေရှည်မရပ်နားနိုင်။ ဆယ့်လေးနှစ်လုံးလုံး ကျွန်တော်အားခဲ၍ လွတ်မြောက်မှုအတွက်ကြိုးပမ်းခဲ့ခြင်း၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မှာ အဘယ်နည်း။ ကလဲ့စားချေရန်မဟုတ်လား။ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် အသက်ရှင်နေကြဦးမည့် ကျွန်တော်အပေါ် မတရားပြုကျင့်ခဲ့သည့်တရားရုံးမှ လူယုတ်မာဆွဲချနှင့် မတရားသက်သေ တို့ကို လှလှပပကြွေးဟောင်းကို ဆပ်ပြရဦးမည်။ လှပသော မာရီရာတို့ညီအစ်မမျက်နှာလေး များပေါ်တွင် သာယာနေပြီး၊ ကျွန်တော်မူလရည်ရွယ်ချက်ကို အပျောက်မခံနိုင်။

ကျွန်တော်သည် ရွာအလယ်ရှိ လူစည်သောဈေးတစ်ပိုက်သို့လျှောက်လာ၏။ “ပရိုပီလီ”ဟုအမည်တပ်ထားသော ကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုတွေ့ရ၏။ ဤအမည်မှာ ကော်ဆီကန်၊ သို့မဟုတ် အီတလီလူမျိုးတစ်ဦးဦး၏အမည်ဖြစ်နိုင်သည်ကို ကျွန်တော် တွက်ဆ၍ရ၏။ ဆိုင်တွင်းသို့ဝင်သွား၏။ တွက်ဆထားသည့်အတိုင်းပင် ဆိုင်ရှင်မှာ ကော်ဆီကန်တစ်ဦးဖြစ်နေ၏။ ပြင်သစ်စကားကိုလည်း ကျွမ်းကျင်စွာပြောနိုင်၏။ ကျွန်တော် က ရွှေမိုင်းတွင်အလုပ်သွားလုပ်ရေးကိုစွဲကို ထိုကော်ဆီကန်ဆိုင်ရှင်အား တင်ပြဆွေးနွေး၏။ သူက အကြံကောင်းအမျိုးမျိုးကို ဝမ်းမြောက်စွာပေး၏။ ပြင်သစ်ပိုင် ရွှေမိုင်းတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်သင့်ကြောင်းနှင့် ထိုမိုင်း၏ သူ့မိတ်ဆွေ မန်နေဂျာထံသို့ ကျွန်တော်အား

အလုပ်ပေးနိုင် မပေးနိုင်ကို စာရေး မေးပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြန်စာရလျှင် ကျွန်တော့်အား အကြောင်းကြားပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။

“ခင်ဗျား ငွေကြေးအကူအညီကော လိုသေးလား”

“မလိုဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်မှာ အလုံအလောက်ပါပါတယ်”

ကျွန်တော် ထိုဆိုင်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

“ဟေ့ . . ပါပီလွန်၊ ဘုရား-ဘုရား မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာလဲ။ လ၊ပေါ်ကပဲ ပြန်လာတာလား၊ မိုးပေါ်ကပဲ လေထီးနဲ့ကျလာတာလား။ လာစမ်း-လာစမ်း သူငယ်ချင်း”

အလွန်ထူးသော ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ပန်းကို ရင်းနှီးစွာဖက်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ကျွန်တော် သူ့ကိုမမှတ်မိပါ။ ပြန်နှုတ်ဆက်ရခက်နေ၏။

“မင်း ငါ့ကို မမှတ်မိဘူးမဟုတ်လား။ ငါ ချားလော့၊ သရဲကြီးချားလော့ လေ”

ကျွန်တော် သိပြီ။

ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့တော်ရှိ အလွန်ဖောက်ထွင်းခိုးယူရန် ခက်သော ကလီချီး-ဂေါမော့ ရပ်ကွက်မှ မီးခံသေတ္တာတစ်လုံးနှင့် ဗာတင်နော်လီ ဘူတာရုံမှ မီးခံသေတ္တာ တစ်လုံးကို အောင်မြင်စွာ ဖောက်ထွင်းခိုးယူနိုင်ခဲ့သော သရဲကြီး ချားလော့၊ ကျွန်တော်နှင့် ပါရီ မြေအောက်လောကတွင် အလွန်ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသော ချားလော့။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ညီအစ်ကိုရင်းများပမာ ဖက်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးနှစ်ဖက်မှ မျက်ရည်များပင် စိမ့်ထွက်လာ၏။

“ငါ တစ်နေ့ကပဲ အယ်ဒိုလာဒိုအကျဉ်းစခန်းက လွတ်လာတာ”

“မင်း အဲဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့သလဲ”

“တစ်နှစ်ကျော်လောက်”

“မင်း ငါနဲ့ ဘာပြုလို့မဆက်သွယ်တာလဲ။ အဲဒီအကျဉ်းစခန်းမှာချုပ်ထားတဲ့ ပြင်သစ်တစ်ကျွန်းပြေးသမားကို တစ်ယောက်ယောက်ကအာမခံနိုင်တယ်။ တာဝန်ယူနိုင် တယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းထုတ်ယူလို့ရတယ်။ ငါသာသိရင် ချက်ချင်း မင်းကိုလာထုတ်တာ ပေါ့ကွာ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာလဲ မင်း အဲဒီအကျဉ်းစခန်းထဲ ပိတ်မိနေလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ အိပ်မက်မမက်မိဘူး”

“ငါလဲ ဒီနိုင်ငံမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိမှမသိဘဲ”

“ဒီမှာ ပါပီလွန်၊ ဒီနေ့ ဗင်နီဇွဲလားတစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ပြင်သစ်တစ်ကျွန်းက ပြေးလာတဲ့ တစ်ကျွန်းသမားတွေနဲ့ပဲပြည့်နေတယ်။ ခု မင်းရောက်နေတဲ့နေရာက ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံထဲ ဝင်ရမယ့်တံခါးဝတင်ရှိသေးတယ်။ အတွင်းဝင်လိုက်တာနဲ့ မင်း ရဲ့မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း တွေ အများကြီးထပ်တွေ့ဦးမယ်။ ဒါထက် ခု မင်း ဘယ်မှာတည်းနေတာလဲ”

“မင်း ဂျီဇီဆိုတဲ့လူ သိလား။ သူ့အိမ်မှာ ငါတည်းနေတယ်”

ဂျီဇီလား။ ဒီကောင်က ပင်လယ်ခါးပြု လူကတော့လူကောင်းပါ။ မင်း အဲဒီကောင် အိမ်မှာ မနေနဲ့တော့။ ငါ့အိမ်ပြောင်းခဲ့”

“မလွယ်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ ငါတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ လေဖြတ်ထားတဲ့

ဒုက္ခိတမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကလည်း ပါနေသေးတယ်”

“ရပါတယ်၊ အဲဒီ မင်းရဲ့ဒုက္ခိတမိတ်ဆွေကိုလဲ အတူခေါ်လာခဲ့ပေါ့။ သူ့ကို ကြည့်ဖို့ ပြုစုဖို့လဲ ငါ့မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒီလိုလုပ်လေ။ မင်း ဂျီဒီအိမ်ကို ပြန်သွား။ အဲဒီကပဲစောင့်နေ။ ငါ မြည်းတစ်ကောင်လွတ်ပေးလိုက်မယ်။ အဲဒီမြည်းရောက်ရင် မင်းမိတ်ဆွေ ဒုက္ခိတကို မြည်းပေါ်တင်ပြီး ငါ့အိမ်ကို ပြောင်းလာခဲ့ကြ”

မာရီရာတို့ညီအစ်မအိမ်မှ တခြားအိမ်သို့ပြောင်းရွှေ့ရသည့်အလုပ်မှာ မလွယ်ပါ။ အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသောအလုပ်ဖြစ်၏။ သို့သော် ချားလော့ အိမ်၌ ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏပြန်လည်တွေ့ဆုံကြမည်ဟုဆိုသဖြင့် အားလုံး ရွှင်ပျသွားကြ၏။

ချားလော့အိမ်သို့လာရသည့်ခရီးမှာ နှစ်နာရီကြာ၏။ သူ့အိမ်မှာ အိမ် ကြီးဖြစ်၏။ ထိုအိမ်မှလှမ်းကြည့်လျှင် ရွှေမိုင်းများရှိသည်ဟုဆိုသော သစ်တောစပ် ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။

ချားလော့၏အိမ်မှာ သစ်မာများဖြင့်ဆောက်ထား၏။ အိပ်ခန်းသုံးခန်း ရှိ၏။ သပ်ရပ်သောထမင်းစားခန်းနှင့်မီးဖိုရုံ၏။ ရေချိုးခန်းမှာ အိမ်ပြင်တွင်တစ်ခု၊ အိမ်တွင်း၌တစ်ခု။ အိမ်ပြင်တွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်မျိုးစုံကိုစိုက်ထားသော ဥယျာဉ် လေးတစ်ခုလည်းရှိ၏။ ကြက်ကောင်ရေငါးရာကျော်ရှိသော ကြက်ခြံတစ်ခုကို လည်းတွေ့ရ၏။

“ငါ ဒီမှာ အခြေတကျလာနေတာ ခုနစ်နှစ်ရှိသွားပြီ။ ငါ့လိုကောင်မျိုး ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဒီလောက်ချောင်ကျတဲ့နေရာမျိုးမှာ တစ်နေ့ အိမ်နဲ့ရာနဲ့အခြေတကျ လာနေမယ်လို့ ဘယ်သူထင်မလဲ၊ မင်း ဒီလိုဘဝမျိုးမှာ မနေချင်ဘူးလား ပါပီ”

“ငါက ခုမှ အကျဉ်းခံဘဝကလွတ်လာတဲ့လူဆိုတော့ ဘာမှမပြောတတ် သေးဘူး ချားလော့”

“ငါကတော့ ဒီမှာပျော်နေပြီ ပါပီ။ ရွှေတွင်းကရတဲ့ တစ်နေ့ ဘိုလီဗာငွေ ဆယ်ရှစ်ကျပ်လောက်နဲ့ ငါကျေနပ်နေတာကို မင်း အံ့ဩချင် အံ့ဩနေမယ်။ မအံ့ဩနဲ့ သူငယ်ချင်း။ ငါ့ကြက်တွေက ငါစားဖို့တောင်မဟုတ်ဘူး။ ရောင်းစား လောက်အောင်ကို နေ့တိုင်းဥပေးတယ်။ ငါ့ဥယျာဉ်လေးထဲက ငါအလွန်ကြိုက်တဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးတွေကလဲ စားလို့ကိုမကုန်နိုင်ဘူး။ ဟော-ဟိုမှာ လာနေတာက ငါ့မယား ကော်ချီတာ”

တိုင်းရင်းသူ အသားမည်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ မျက်နှာမြင်လိုက် သည်နှင့် အလွန်သဘောကောင်းသူဖြစ်နိုင်သည်ကို မှန်းဆ၍ရ၏။

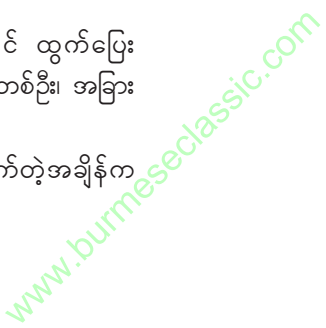
“ကော်ချီတာ- ဒါ ငါ့မိတ်ဆွေ ပြင်သစ်မှာကတည်းကခင်ခဲ့တဲ့ ဟာရီ။ သူ့ကို မင်း ပါပီလွန်လို့လဲ ခေါ်နိုင်တယ်။ သူနဲ့အတူတူ လူမမာမိတ်ဆွေတစ်ယောက်လဲ ပါလာတယ်။ အဲဒီမိတ်ဆွေကိုလည်း မင်း အသေအချာ ဂရုစိုက်ပေးစမ်းပါ”

“မပူနဲ့ ချားလော့၊ ဒီလူမမာအတွက် ကျွန်မအားလုံး တာဝန်ယူမယ်”
ကော်ချီတာ ပြန်ထွက်သွား၏။

ချားလော့က သူ၏တစ်ကျွန်းမှပြေးလာပုံ စွန့်စားခန်းများကို ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြ၏။

ချားလော့သည် တစ်ကျွန်းသို့ရောက်ပြီး ခြောက်လအကြာတွင် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူနှင့်အတူ ဆီမွန်အမည်ရှိ ကော်ဆီကန် တစ်ဦး၊ အခြား အကျဉ်းသားတစ်ဦး လိုက်ပြေးလာကြ၏။

“တို့က သိပ်ကံကောင်းတယ်ကွ။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံကို တို့ရောက်တဲ့အချိန်က

ဒီနိုင်ငံရဲ့အာဏာရှင် 'ဝိုမက်'သေပြီးလို့ သုံးလေးလရှိနေပြီ။ အစိုးရသစ်တက်နေပြီ။ အစိုးရသစ်က 'ဝိုမက်'လက်ထက်တုန်းကလို တစ်ကျွန်းပြေးသမားတွေကို ပြင်သစ်အာဏာပိုင်လက်ထဲပြန်မအပ်တော့ဘူး။ တို့ကို ဗင်နီဇွဲလားမှာ ချက်ချင်း နေခွင့်ပေးတယ်။ ပထမဆုံး 'အယ်ကာလာဒို'မှာ ခြေချုပ်နဲ့ နှစ်နှစ်နေခိုင်းတယ်။ ငါကလဲ ဘာအပြစ်မှ နောက်ထပ်ကျူးလွန်တာမရှိဘဲ၊ လူကောင်းသူကောင်းလို ပြန်နေတော့၊ ခု တဖြည်းဖြည်းချင်းနဲ့ ဗင်နီဇွဲလာနိုင်ငံသားအဖြစ်ကို ခံယူခွင့်ရသွားပြီ။ ပြင်သစ်မှာရှိတဲ့ ငါ့မယားကလဲ ကလေးမွေးရင်းနဲ့ ဆုံးသွားရှာတယ်။ ဒီတော့ ပြင်သစ်မှာလဲ ငါ့အတွက် သံယောဇဉ် ဘာမှမကျန်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ဒီမှာပဲ အခြေချပြီး ရိုးရိုးသားသားနေတော့မှပဲလို့ဆုံးဖြတ်ပြီး အခြေချနေခဲ့တာပဲ။ ခု ငါယူထားတဲ့ ငါ့မယား ကော်ချီတာကလဲ သိပ်လိမ္မာပါတယ်။ ငါ့ဘဝ ငါ့ ဒုက္ခတွေကို အကုန်နားလည်မှုရှိတယ်။ ဒါထက် မင်းရော တစ်ကျွန်းမှာ ဆယ့်လေးနှစ်ကြာအောင် နေခဲ့ရတာဆိုတော့ တော်တော်ဒုက္ခရောက်ခဲ့မှာပဲ။ ကဲ- မင်း အကြောင်းလဲ ပြောပြပါဦး။ မင်းတစ်ကျွန်းက နောက်ဆုံး ဘယ်လို လွတ်အောင်ပြေးခဲ့တယ်ဆိုတာ”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏လွတ်မြောက်လာပုံကို အသေးစိတ် သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်၏။ ချားလော့က အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်၏။

ထို့နောက် နှစ်နာရီခန့်ကြာအောင်ပင် သူ့နှင့်ကျွန်တော် ဆက်စကား ပြောကြပြန်၏။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ သူနှင့်ကျွန်တော်ပြောသော စကားများတွင် ပြင်သစ်တွင် နေခဲ့ကြသည့်အကြောင်းများ တစ်လုံးမျှမပါ။ ကျွန်တော်တို့ မြေအောက်လောက၏ အကြောင်းကိုလည်း တစ်လုံးမျှမပြော။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ပြင်သစ်မှတစ်ကျွန်းသို့ ထွက်လာရသည့် (၁၉၃၃)ခုနှစ်၊ ချားလော့ တစ်ကျွန်းသို့ထွက်လာရသည့် (၁၉၃၅)ခုနှစ်။ ဤနှစ် ဤအချိန်များမှစ၍ ကျွန်တော်တို့သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံကိုလည်းကောင်း၊ မြေအောက်လောကကိုလည်းကောင်း၊ ဘဝဟောင်းတစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် သတ်မှတ်၍ မေ့ထားခဲ့ကြလေပြီ။

ထိုညနေတွင် ချားလော့၏မယား ချက်ကျွေးသောညစာမှာ အလွန် အရသာရှိ လှ၏။ ညစာစားပြီးလျှင် ချားလော့က ကျွန်တော်ပျင်းမည်စိုးသဖြင့် သူ့အိမ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ဘားခန်းတစ်ခု၌ အချိန်သွားဖြန်းရန် အကြံပေး၏။

“တော်ပြီ သူငယ်ချင်း၊ မင်းအိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေးနေရတာ ပိုအရသာရှိပါတယ်”

“ကော်ချီတာ . . . ငါ့သူငယ်ချင်း ပါပီလွန်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးဖို့ မင်း သူငယ်ချင်းတွေထဲက အချောဆုံးအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ရှာပေးစမ်းပါ”

ချားလော့က သူ့မယားကို ပြောလိုက်၏။

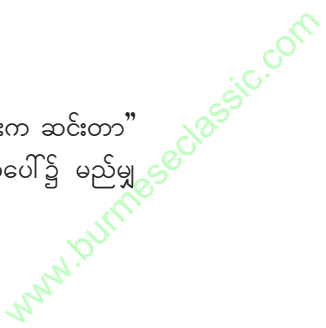
“ရပါတယ်၊ ပါပီလွန်အတွက်ဆိုရင် ကျွန်မထက်ပိုလှတာကို ရှာပေးပါ့မယ်”

“မင်းထက်လှတဲ့မိန်းကလေးတော့ ဘယ်လိုမှရှာလို့ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့မျက်စိထဲမှာ မင်းဟာ အလှဆုံးပဲ”

ချားလော့က သူ့မယားကို စ,လိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအသားက မည်းနေတယ်မဟုတ်လား”

“မည်းနေလို့လဲ မင်းကပိုလှတာပေါ့။ မင်းတို့မှ အမျိုးအနွယ်ကောင်းက ဆင်းတာ” ကော်ချီတာကပြုံးလိုက်၏။ သူမအပြုံးမှာ သူမ၏လင် ချားလော့အပေါ်၌ မည်မျှ

ချစ်မြတ်နိုးသည်ကို ထင်ရှားစွာ ပြနေ၏။

ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် သန့်ရှင်းကျယ်ပြန့်သောခူတင်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းပြီး အမျိုးမျိုးတွေးနေ၏။ မလှမ်းမကမ်းမှ ရေဒီယိုဖွင့်ပြီး၊ ဘီဘီစီမှ လွှင့်နေသော သတင်းကို နားထောင်လိုက်၏။ အပြင်ကမ္ဘာနှင့်ဝေးနေပြီဖြစ်သော ကျွန်တော့်မှာ ယခု လွှင့်နေသည့်သတင်းများကို ဘာမျှနားမလည်၊ ဗင်နီဖွဲ့လား အသံလွှင့်ဌာနမှလွှင့်သော အသံများကိုဖမ်းကြည့်၏။ ကာရစ်ဘီယန်တေးများ လာနေ၏။ ကာလာကတ်မြို့တော်မှ တေးသံများဖြစ်၏။ ကျွန်တော်မကြားချင်ပါ။ မြို့တော်မှအသံများကိုမကြားချင်ပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝနှင့်ဝေးနေသည့်မြို့တော်၏ အထိအတွေ့များကိုမခံနိုင်သေးပါ။ ရေဒီယိုကို ထပိတ်လိုက်မိပြန်၏။

ကျွန်တော်သည် ခူတင်ပေါ်ဆက်လဲပြီး အမျိုးမျိုးတွေးနေမိပြန်သည်။ ကမ္ဘာကြီး၏ အပူပိုင်းဒေသမှာ ညအချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း မအေးသေး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ ခူတင်ပေါ်လဲလျောင်းရင်းဖြင့်ပင် ချွေးများစို့လာပြန်သည်။

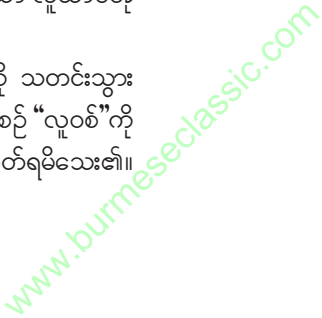
ကျွန်တော်သည် ခူတင်ပေါ်မှထလိုက်၏။ အခန်းတံခါးဖွင့်၍ အိမ်ပြင် ထွက်လာ၏။ အိမ်ပြင်မှာ အနည်းငယ်အေးသလိုရှိ၏။ ကျွန်တော် ဥယျာဉ်တွင်းမှ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ် ထိုင်ချလိုက်၏။

လပြည့်ဝန်းကြီးမှာ ကောင်းကင်တွင်ထိန်ထိန်သာနေ၏။ အဝေးတွင် ရွှေတွင်းများ မှဟု ယူဆရသော မီးရောင်များကိုမြင်တွေ့နေရ၏။ ရွှေတွင်းများသည် ညဘက်တွင်လည်း အလုပ်လုပ်ကြဟန်ရှိ၏။ မကြာခဏပင် ဝန်တင်လှည်းများ အိမ်ရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော လမ်းမပေါ်မှဖြတ်သွားနေကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်တွေးကြည့်၏။ ရွှေမိုင်းတွင်လာအလုပ်လုပ်သော ပြင်သစ် တစ်ကျွန်းပြန် သမားတိုင်းမှာ တစ်နေ့ ချမ်းသာမည်ဟူသော တွက်ကိန်းဖြင့် လာကြခြင်းဖြစ်မည်ဧကန်။ သို့သော် မိုင်းရှင်များသာ တစ်နေ့တခြား ပိုချမ်းသာလာမည် ဖြစ်ပြီး၊ အလုပ်သမားများမှာ တွင်းတူးသမားဘဝမှ မည်သို့မျှ တက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်။ ချားလော့မှာလည်း ဤစာရင်း တွင်ပါသူဖြစ်ရမည်။ သူသည် ယနေ့ ကျွန်တော်နှင့်ပြောခဲ့သောစကားများတွင် ချမ်းသာခြင်း အကြောင်းကို တစ်လုံးမျှ မပြောတော့။ သူ့စိတ်ကိုသူ လျှော့ထားပြီး ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

ကျွန်တော်တွေးကြည့်သည်။ ယနေ့ သူ့အိမ်ဆောက်ထားသည့်မြေရိုင်း နေရာကို သူရှင်းလင်းရန်ပင် (၂)နှစ်ခန့်အချိန်ယူရမည်။ ပင်ပန်းစွာ ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းရမည်။ သူ့ အိမ်ဆောက်ထားသောသစ်မာများကို သူ ဘယ်ကရခဲ့သနည်း။ သူ့အားသူ့ကိုး၍ တောထဲမှ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ခုတ်ယူသယ်ဆောင်လာရမည်ဖြစ်၏။ ယနေ့ သူ့သွေးသူ့ချွေးဖြင့် သူ ခက်ခဲစွာတည်ဆောက်ထားသည့် ဤမြေ ဤအိမ် ဤဥယျာဉ် ဤကြက်ခြံနှင့် ဤမိန်းမကို သူခင်တွယ်၍နေလေပြီ။ သူသည် ဘဝသစ်တစ်ခုကို စတင်စိတ်ရိုဟန်မတူတော့။ ဤ ရောက်နေရာဘဝ၌ပင် သူ့ဇာတ်ကိုသူ မြှုပ်ပစ်ရန် ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ တကယ်တော့ ချားလော့ အသက်မှာ (၄၅)နှစ်သာရှိသေး၏။ မအိုသေး။ သို့သော် လူသာမအို သော်လည်း သူ့စိတ်မှာ အိုချေပြီ။

သူသည် “လူဝစ်” အမည်ရှိသော သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်က ရဲကို သတင်းသွား ပေးသဖြင့် အဖမ်းခံရသူဖြစ်၏။ အဖမ်းခံစက ကျွန်တော်နှင့်ခဏလေး ဆုံမိကြစဉ် “လူဝစ်” ကို တစ်နေ့ သူ ကလဲ့စားချေမည်ဟု အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့သည် ကို ကျွန်တော် အမှတ်ရမိသေး၏။

ယနေ့ သူ “လူဝစ်” ကိုမေ့လိုက်နိုင်လေပြီ။ ခွင့်လွှတ်လိုက်နိုင်လေပြီ။ ယနေ့ သူ့အသွင်မှာ တွေးခေါ်ပညာရှင်တစ်ဦးနှင့် တူလှ၏။

ကျွန်တော့်မှာ စွန့်စားလိုစိတ်ကို ယနေ့အထိကုန်သေးသည်မဟုတ်။ စွန့်စားလိုစိတ် ကုန်သည်နှင့် ကျွန်တော့်ဘဝမှာသေလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ရည်မှန်းချက်ကြီး၏။

မိန်းမ . . .

ကျွန်တော့်ဘဝ၌ မိန်းမနှင့် ဘယ်သို့မျှကင်းပြီးမနေနိုင်သည်ကို ကျွန်တော်သိ၏။ တစ်ချိန်တည်း၌ မိန်းမကြောင့်ပင် အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်တိုးမိသလိုရှိပြီး ကိုယ့်ဘဝရည်မှန်းချက်ပျောက်နိုင်သည်ကို ကျွန်တော်သိ၏။ ထို့ကြောင့် ဗင်နီဇွဲလား၌ နေထိုင်စဉ်အတွင်း မိန်းမကို အလွန်သတိထားရမည်။ မိန်းမနှင့်မကင်းနိုင်၍ သူတို့ရင်ခွင်ထဲသို့ မကြာခဏဝင်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း သံယောဇဉ်မတွယ်မီအောင် အလွန် သတိထားရမည်။

ချားလော့ ယနေ့ အနှောင်အဖွဲ့အတွင်း၌မိနေသလို၊ ကျွန်တော် ဂျော့တောင်းမြို့ ၌နေစဉ် ဟိန္ဒူအမျိုးသမီး အင်ဒရာနှင့် သံယောဇဉ်ငြိတွယ်ခဲ့သည်များကိုလည်း ပြန်သတိရ ၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော် စိတ်ပြတ်နိုင်လွန်း၍ သာ ဂျော့တောင်းမြို့မှ ခရီးဆက်လာနိုင် ပြီး၊ ဗင်နီဇွဲလား ကမ်းခြေသို့ ယနေ့ ဦးတည်မိခဲ့ခြင်းပင် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် ခရီးဆက်ရဦးမည်။

ယူစရာ ကြွေးဟောင်းများ ရှိသေး၏။

မတတ်သာတော့သဖြင့် ကျွန်တော် ဤအရပ်၊ ဤဒေသ၌ တစ်နှစ်ပြည့်အောင် နေမည်၊ ငွေရှာမည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ရိုးရိုးသားသားနည်းဖြင့် ငွေရှာမည်။ မရလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ မထိခိုက်သော နည်းတစ်နည်းဖြင့် ငွေရအောင်ရှာမည်။

ပါရီမြို့တော် . . . ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ ပါရီမြို့တော်။

ပါရီမြို့တော်မှာ ကျွန်တော်၏ရည်မှန်းချက် အဆုံးခရီးဖြစ်၏။ ထိုမြို့တော်သို့ တစ်နေ့ ကျွန်တော် ရောက်အောင်သွားပြီး၊ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ဒုက္ခမျိုးစုံကို ခံရအောင် ပြုခဲ့သည့် စာရင်းရှင်းစရာ လူအားလုံးနှင့် စာရင်းရှင်းမည်။

ကျွန်တော့်စိတ်မှာ ပြန်တည်ငြိမ်သွား၏။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ကျရောက်နေ သည့် အေးမြသောလရောင်ကို ပထမဆုံး ခံစားနိုင်စွမ်းရှိလာသလိုရှိ၏။ ကျွန်တော် အိပ် ခန်းရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်သွား၏။

ပါရီမြို့တော်ကြီးမှာ ယနေ့ ကျွန်တော် ရောက်နေသည့်နေရာနှင့် အလွန် အလှမ်း ဝေးကွာသော ခရီးတွင်ရှိသည့် မြို့တော်ကြီးဖြစ်၏။ သို့သော် မည်သို့ပင် အလှမ်းဝေးကွာ သော ခရီးပင်ဖြစ်ပါစေ။ ကျွန်တော် မရောက်နိုင်သော ခရီးမဟုတ်။ တစ်နေ့တွင် မြို့တော် ကြီး၏ လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ခြေကို ချစေရဦးမည်။

အခန်း (၄၃)

ရွှေမိုင်း

တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် “မော်ကျပ်ရာ”ရွှေတွင်း မန်နေဂျာထံမှ ပရိုပီလီ ကုန်စုံ ဆိုင်ရှင်ထံသို့ ကျွန်တော့်အား အလုပ်ပေးနိုင်ကြောင်း ပြန်ကြားစာရ၏။ ကုန်စုံဆိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်အား ဝမ်းမြောက်စွာ လာပြော၏။ ရွှေမိုင်း၌ ကျွန်တော် အလုပ်ရလေပြီ။

ကျွန်တော့်အလုပ်မှာ ရွှေမိုင်း၏ ရေစုပ်စက်ကို စောင့်ကြည့်စစ်ဆေးရသော အလုပ် ဖြစ်၏။

ရွှေတွင်းမှာ ကျောက်မီးသွေးတွင်းများနှင့် အလွန်သဏ္ဍာန်တူ၏။ မြေနက်အတွင်း ရှိ ရွှေသတ္တုပါသော ကျောက်လွှာကို ရောက်သည်အထိ ဆင်းရ၏။ ထိုကျောက်လွှာကို ယမ်းဘီလူးဖြင့်ခွဲပြီး၊ ကျောက်တုံးငယ်များကို အမှုန်ကြိတ်ပစ်ရ၏။ ထိုကျောက်မှုန်များကို လျှပ်စစ်ဝန်တင်ထရပ်ကားဖြင့် မြေပြင်ပေါ်ရောက်သည်အထိ တင်ရ၏။ မြေပြင်ရောက် သောအခါ၌ “ဆာယင်နိုက်” ငရဲမီး အရည်များထည့်သော လှောင်ကန်အတွင်းသို့ ထည့် လိုက်၏။ ဆာယင်နိုက် ငရဲမီးမှာ ရွှေစားငရဲမီးဖြစ်၏။ ကျောက်မှုန်တွင်ပါသော ရွှေသတ္တု အားလုံးသည် ဆာယင်နိုက် ငရဲမီးအတွင်း၌ ပျော်ဝင်ကုန်၏။ ဆာယင်နိုက်ငရဲမီးမှ ရွှေ သတ္တုများကို ပြန်သန့်ယူရ၏။ သန့်၍ရသော ရွှေသတ္တုများကို အပူပေး၍ အရည်ဖျော်ပြီး (၂၄) ကာရက်ရှိသော ရွှေတုံးများကိုပြုလုပ်၏။ ရွှေတုံးများကို အထူးအစောင့်အကြပ်များ နှင့်ထားသော ကုန်လှောင်ခန်း၌ သိမ်းဆည်းထား၏။

ထို အထူးအစောင့်အကြပ်နှင့်ထားသော ကုန်လှောင်ခန်း၏တာဝန်ခံမှာ မည်သူ ဖြစ်နိုင်သနည်း။ ကျွန်တော် တိတိကျကျ မသိသေးပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ချားလော့နှင့် အတူ တစ်ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးလာသော ဆီမွန် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်၏။

မှန်သည်။ ရွှေမိုင်း၌ အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီး မကြာခင် ဆီမွန်သည် ရွှေတုံးများ သိမ်း ဆည်းသည့် အခန်းတာဝန်ခံ ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် သိရ၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် အလုပ်တာဝန်ပြီးချိန်တိုင်းတွင် ထို ရွှေတုံးသိမ်းသော အခန်းအနီးသို့ သွားလေ့လာကြည့်၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ထိုအခန်းမှာ ကွန်ကရစ်ဖြင့် အခိုင်အမာဆောက်လုပ်ထားသော အခန်းဖြစ်သော်လည်း တံခါးမှာ သစ်သားတံခါးဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ထိုအခန်းအနီးသို့ရောက်တိုင်း ဆီမွန်သည် ရွှေတုံးများကို စနစ်တကျ မပြု၊ ကိုယ်တိုင်သိမ်းဆည်းနေရာချနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆီမွန်သည် ကျွန်တော် သူ့အခန်းအနီးသို့ ရောက်လာတိုင်း အမြဲ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နှုတ်ဆက်၏။

“ပါပီလွန် . . ခင်ဗျား ချားလော့အိမ်မှာ နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်”

“ကျွန်တော့်အိမ်ကိုလဲ လာလည်ပါဦး။ ကျွန်တော့်အိမ်ကတော့ ချားလော့ အိမ်လောက် မကြီးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အိမ်လို သစ်သားအိမ်မဟုတ်ဘူး။ အုတ်နဲ့ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်၊ ကျွန်တော့်မယားကလဲ ငယ်ငယ်လေး၊ ကျွန်တော် ဒီမယားနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် တောင် ခု ရနေပြီ။ ခင်ဗျားနဲ့အတူ လူမမာမိတ်ဆွေတစ်ယောက်လဲ ပါလာသေးတယ်ဆို။ ကျွန်တော့်မယားက ဆေးထိုးတတ်တယ်။ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ လူမမာကို ဆေးထိုးပေးချင်တဲ့ အခါ အချိန်မရွေးပြော”

ဆီမွန်သည်လည်း ချားလော့ကဲ့သို့ပင် ဤဒေသ၌ အခြေချနေရသည်ကို အလွန် ပျော်ပိုက်နေပြီဖြစ်ပုံရ၏။ သူနှင့် စကားပြောတိုင်း အမိပြင်သစ်နိုင်ငံအကြောင်းကို လုံးဝ ထည့်မပြော။ သူ့အတိတ်ကိုလူ လုံးဝ မမှတ်ထားပြီး ဖြစ်ပုံရ၏။ ဆီမွန်၏လုပ်ခမှာ တစ်နေ့ ဘိုလီဗာငွေ ကျပ်နှစ်ဆယ်မျှ ရ၏။ ထိုငွေဖြင့် သူ့မိသားစု စားမလောက်။ ထို့ကြောင့် ကြက်မွေးမြူရေးကိုလည်း တစ်ဖက်မှ တွဲလုပ်သည်ဟု ပြော၏။

ကျွန်တော်သည် ဆီမွန်နှင့် သွားစကားပြောတိုင်း သူ့အလုပ်ခန်းမှ ရွှေတုံးများကို ကြည့်ပြီး သွားရည်ယိုနေ၏။ ရွှေသိမ်းဆည်းသောအခန်း၏ ကွန်ကရစ်ထုမှာ တစ်ပေခန့်သာရှိ၏။ တံခါးပိတ်ထားသည့် တံခါးမှာလည်း သစ်သားတံခါး။ ဤအခန်းမျိုးကို ခိုးဖွင့်၍ ရွှေတုံးများကို အလစ်သုတ်ပြေးရန်အလုပ်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမျှမခက်သော အလုပ်။ နောက် ကျွန်တော့်စိတ်တွင်း၌ ထိုအခန်းတွင်းရှိ ရွှေများတန်ဖိုးကို တွက်ကြည့်၏။ ယနေ့ ပေါက်ဈေးမှာ ရွှေတစ်အောင်စလျှင် အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၃၅)ဒေါ်လာ၊ တစ်ခန်းလုံးရှိ ရွှေများတန်ဖိုးမှာ အနည်းဆုံး ဒေါ်လာတစ်သန်းကျော်ရှိမည်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ခိုးနိုင်ခဲ့လျှင်ဖြင့် တစ်သက်လုံး ဆင်းရဲတော့မည်မဟုတ်။

“ဒီရွှေတုံးတွေမြင်တော့ လိုချင်စိတ်မပေါ်ဘူးလား ပါပီလွန်”

“ပေါ်တာပေါ့ ဆီမွန်၊ နည်းနည်းနောနော တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရတနာတွေမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ မလိုချင်နဲ့။ ကျွန်တော် အသက်ပေးပြီး စောင့်ရှောက်ရမယ့် ပစ္စည်းတွေ”

“ခင်ဗျားက ဒီအခန်းကို (၂၄)နာရီလုံးလုံး တာဝန်ယူနေရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မှန်တယ်။ ကျွန်တော့်တာဝန်က ည (၆) နာရီက မနက် (၉) နာရီအထိ၊ ဒါပေမဲ့ နေ့ဘက်မှာလဲ နေ့အစောင့်အရှောက် အမြဲရှိတယ်။ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့။ စာတိုက်က ငွေစုလက်မှတ်အတုလုပ်မှုနဲ့ တစ်ကျွန်းရောက်လာတဲ့ အလင်ဇင်ဒရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

ဆီမွန်၏ အခန်းမှပြန်ထွက်လာသောအခါ၌ ကျွန်တော့်စိတ်အတွင်း၌ အမျိုးမျိုး တွေးနေမိ၏။ မြင်တွေ့ရသမျှကို မယုံနိုင်အောင်လည်းရှိ၏။ တစ်ချိန်က ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ဆိုးတေပေနေသော ကျွန်းကျလူဆိုးနှစ်ယောက်က အမေရိကန်ဒေါ်လာ သန်းချီတန်သည့် ရွှေတုံးများကို သိမ်းဆည်းသောအလုပ်ကို တာဝန်ယူနေကြသည်တဲ့။

ကျွန်တော် ချားလော့၏ အိမ်ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ လမ်းတွင် အမျိုးမျိုး တွေးနေ၏။ ကျွန်တော့်အလုပ်မှာ တစ်နေ့ (၈) နာရီ။

(၈) နာရီဟုသာဆိုသော်လည်း အလုပ်မှာ မသက်သာလှ။ ရေစုပ်စက်ကောင်းစွာ အလုပ်လုပ်ချိန် မပင်ပန်းသော်လည်း ရေစုပ်စက် ပျက်ချိန်များ၌ အလုပ်ပင်ပန်း၏။ ရေစုပ် စက်မှာ တစ်နေ့ သုံးလေးကြိမ် ရပ်သွားတတ်၏။ ချက်ချင်း စက်ပြန်စုပ်ရန် ပြင်ဆင်ရ၏။

ကျွန်တော့်လခမှာ တစ်နေ့ ဘိုလီဗာငွေ (၁၈) ကျပ်။ တကယ်တော့ ဤလခဖြင့် ကျွန်တော် ကောင်းစွာသုံး၍ လောက်၏။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၏ အစားအသောက်ဈေးမှာ အလွန်ပေါ့၏။ အသား တစ်ကီလိုနစ်ကျပ်ခွဲ၊ ကော်ဖီ တစ်ကီလို နှစ်ကျပ်၊ ဆန် တစ်ကီလို ပြားငါးဆယ်။

သို့သော် ကျွန်တော် ဤဘဝမျိုးတွင် နေချင်သူမဟုတ်။ ကျွန်တော့်မျက်စိတွင်း၌ ဆီမွန်၏ စတုဂံခန်းတွင်းမှ ရွှေများကိုသာ မြင်နေ၏။ ညဘက် လူခြေတိတ်ချိန်၌ ဆီမွန်ကို ရိုက်ပြီး၊ ဒါမှမဟုတ် မေ့ဆေးပေးပြီး သူ့ရွှေများကိုထုတ်ယူသွားရန် ဘာမျှမခက်။ မြင်း တစ်ကောင်နှင့် လှည်းတစ်စီးလိုမည်။ လှည်းမှာ ဘာမျှ ရှာ၍မခက်။ မြင်းရှာရန် အနည်းငယ် ခက်မည်။ သို့သော် ရှာ၍မရအောင် ခက်မည်မဟုတ်။ အကယ်၍ မိုးများများရွာသောနေ့ တွင်သာ ဤလုပ်ငန်းကို စနစ်တကျကြံလျှင် ဘာမျှ မအောင်မြင်စရာ မရှိ။

ကျွန်တော် ချားလော့အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ဘားခန်းအနီးမှ ဖြတ် လျှောက်သွား၏။ ဘားခန်းအတွင်း အရက်သောက်နေကြသော လူများက ကျွန်တော့်ကို ထွက်ခေါ်၏။ ကျွန်တော်ကငြင်း၏။ မရ။ ရေခဲစိမ် ဘီယာတစ်ခွက်သောက်ရန် အတင်းခေါ် သဖြင့် ခေတ္တ ဝင်သွားရသေး၏။ သူတို့အားလုံးက ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းခွင်တွင် အဆင်ပြေမှု ရှိမရှိနှင့် ချားလော့အိမ်၌ နေရသည်မှာ အဆင်ပြေမှု ရှိ မရှိကို ပိုင်းမေးကြ၏။ အကူအညီ လိုသမျှ သူတို့ထံ၌ တောင်းရန်ကိုလည်း ပိုင်းပြောကြ၏။ အားလုံးမှာ ရွှေတွင်းမှ အလုပ်သမား များပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ချားလော့အိမ်ရှိရာသို့ ဆက်လျှောက်သွား၏။ ချားလော့မယား ကော်ချီတာက ကျွန်တော့်ကို ရွှင်ပုစွာ ဆီးကြို၏။ အိမ်တွင်း၌စီးရန်အတွက် ခြေညှပ်ဖိနပ် တစ်ရန်ကို ထုတ်ပေး၏။

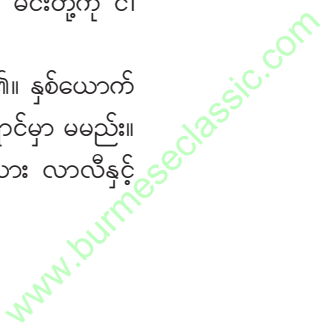
“ကျွန်မ ရှင့်မိတ်ဆွေ ပိုကိုလီနိုကို စနစ်တကျဆေးကုပေးဖို့ ‘ကျူမီလီနိုမြို့က ဆေးရုံ ကို စာရေးထားပြီးပြီ။ ကျူမီလီနိုမြို့က မြို့ငယ်လေး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ရွာထက်တော့ ကြီး တာပေါ့”

ကျွန်တော့်ကို ညစာ ပြင်ကျွေး၏။

ကျွန်တော် ညစာစားနေစဉ် ဧည့်ခန်းသို့ဝင်လာသော အမျိုးသမီးများ အသံကို ကြား၏။ အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ဖြစ်၏။

“ဒါ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ ဟောဒါက ‘မာဆီးဒီး’ သူ့အဘိုးက ဂျာမန်လူမျိုး၊ ဒါက ‘ဂလေစီလာ’ သူ့အဖေက စပိန်လူမျိုး။ ကဲ . . . သူငယ်ချင်းတို့ ဒါက မင်းတို့ကို ငါ ပြောထားပြီးဖြစ်တဲ့ ငါယောက်ျားရဲ့သူငယ်ချင်း ပါပီလွန် ဆိုတာ”

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လုံးက ကျွန်တော့်ကို ရွှင်ပြုံးစွာ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ နှစ်ယောက် လုံးမှာ ဥရောပအနွယ်များနှင့်စပ်၍ ပေါက်ဖွားလာသူများဖြစ်၍ အသားရောင်မှာ မမည်း။ မာဆီးဒီး၏ မျက်နှာကိုမြင်သည်နှင့် ဝိုအာဂျီလာလူရိုင်းရွာမှ ကျွန်တော့်မယား လာလီနှင့်

ဗိုလားမားတို့ ညီအစ်မကို ပြေး၍ သတိရ၏။ ဤ လူရိုင်းညီအစ်မနှင့် ကျွန်တော် ခွဲခွာခဲ့သည် မှာ (၁၂) နှစ် ကြာခဲ့ပြီ။ သူတို့အကြောင်းကို ပြန်တွေးလျှင် ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ ချက်ချင်း အောင့်လာသလိုရှိ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ကော်ချီတာသည် ဧည့်သည်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နှင့် အချိန်အတန် ကြာအောင်ပင် ထိုင်စကားပြောကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် အတွဲရှိပုံမရ။ ကျွန်တော့်ကို လည်း နှစ်သက်ကြပုံရ၏။ သူတို့အပြန်တွင် ရွာအနီးရောက်သည်အထိ ကော်ချီတာနှင့် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ကြ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ပါပီလွန်၊ နှစ်ယောက်စလုံးကတော့ ရှင့်ကို သဘောကျသွားကြပုံပဲ။ ရှင် ဒီနှစ်ယောက်တည်းက ဘယ်သူ့ကို ပိုသဘောကျလဲ”

အပြန်လမ်းတွင် ချားလော့မယား ကော်ချီတာက ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်၏။

“နှစ်ယောက်စလုံး မဆိုးပါဘူး ကော်ချီတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်က ဒီမှာဘာပြဿနာ မှ အဖြစ်မခံချင်ဘူး”

ကျွန်တော့်စိတ်တွင်း၌ ချားလော့၊ ဆီမွန်၊ အလက်ဇင်ဒရာ စသည့် ပြင်သစ်တစ်ကျွန်း ပြန်များ ဤဒေသတွင်ပျော်ပြီး အဘယ်ကြောင့် သောင်တင်နေကြသည်ကို ချက်ချင်း သဘော ပေါက်မိ၏။ သာမန် ပျော်ရွှင်မှုကို နှစ်သက်ကျေနပ်နိုင်သောသူသည် အဘယ်သို့ မိန်းမ အလွန်ပေါ့ပြီး စိတ်သဘောထား အလွန်ကောင်းသူများနေထိုင်သည့် ဤအရပ် ဤဒေသကို အဘယ်မှာ စွန့်ခွာပြေးနိုင်မည်နည်း။ အချိန်ကြာလေ အမြစ်ပိုတွယ်လာလေဖြစ်ကြမည် အမှန် ပင် မဟုတ်လား။

နောက်တစ်နေ့မနက် အစောကြီးပင် ကျွန်တော့်ကို လာနှိုး၏။

“ပါပီ ထ၊ထ၊ မင်းကို တွေ့ချင်တဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်”

ကျွန်တော် အိပ်နေရာမှ ချက်ချင်း ထလိုက်၏။

အသက်ငါးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိမည့် ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် ဒေါက်တာ ဘိုဂရက်ပါ။ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ရောဂါက ကျွန်တော် ဒီမှာ အထူးလုပ် ပေးနိုင်တာမရှိဘူး။ ကာလာကတ်မြို့တော်က ဆေးရုံကြီးတွေကိုပို့ပြီး ကုမုဖြစ်မှာ။ နောက် သူ့ရောဂါ လုံးလုံးပျောက်ဖို့ဆိုတာ တော်တော်လေး ခက်လိမ့်မယ်”

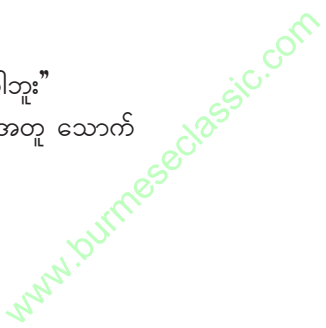
နောက်အခါမှ ကျွန်တော်သိရသည်မှာ ဒေါက်တာ ဘိုဂရက်မှာလည်း တစ်ကျွန်း ပြေးသမားတစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။ သူ့အမှုမှာလည်း ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌ အလွန်ကျော်ကြားခဲ့သော အမှုဖြစ်၏။ သူ့ဆေးခန်း၌ လူနာတစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့သည်ကို သူသတ်သည်ဟု ရဲက စွပ်စွဲ၏။ ဒေါက်တာ ဘိုဂရက်က ဆေးလွန်သွား၍ဖြစ်သည်ဟု တရားရုံးတွင်ထုချေ၏။ တရားသူကြီးက လက်မခံ။ သူ့ကို တစ်ကျွန်းချလိုက်၏။ သို့သော် တစ်ကျွန်းရောက်ပြီး မကြာမီ တစ်ကျွန်းမှ သူထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး ပင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၌ အခြေချနေထိုင်ခဲ့၏။

“ဒေါက်တာ . . ကျွန်တော့်အိမ်မှာ နေ့လယ်စာ စားပြီးမှ ပြန်နော်”

ချားလော့က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“စားတာပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာလဲ ဒီမနက် ဘာမှ အထူးအလုပ် မရှိပါဘူး”

နေ့လယ်စာ မစားမီ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အရက်အနည်းငယ်စီ အတူ သောက် ကြ၏။

“ကဲ. . ဆိုပါဦး ပါပီလွန်၊ ခင်ဗျားကော ဒီမြို့မှာနေရတာ အားလုံး အဆင်ပြေမှု ရှိရဲ့လား”

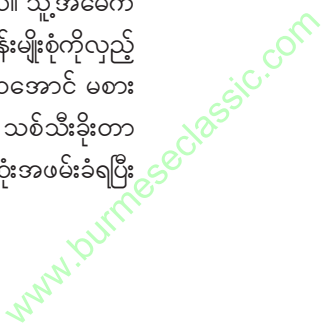
“ပြေတယ်လဲမဟုတ်၊ မပြေတယ်လဲမဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော်က အကျဉ်းခံဘဝက လွတ်စဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်၊ မိတ်ဆွေအသစ်တွေအလယ် မှာ ကလေးငယ်လို ပြန်ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ်လျှောက်ရမယ့်လမ်းကို ကိုယ် ဘယ်လိုလျှောက်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ တခြားလူက ညွှန်ပြသင်ပြပေးမှပဲ လျှောက် တတ်တော့တယ်”

“ဒါက အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ အကျဉ်းသားဘဝက လွတ်လာစလူတိုင်းဟာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းအချိန်ကြာသွားတာနဲ့ ပြန်နေတတ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီတိုင်းပြည်ကိုရောက်နေတာ (၁၉၂၈)ခုနှစ်ကတည်းက ကျွန်တော် သိသမျှ ဒီ တိုင်းပြည်မှာ အခြေချတဲ့ ပြင်သစ်တစ်ကျွန်းပြန်တွေထဲက ပြစ်မှုသစ်ကို ဒီမှာ ထပ်ကျူးလွန် တာ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ တစ်ကျွန်းပြန်တစ်ယောက်ကို သူ့လွတ်လာပြီးတဲ့ နောက် သူနေရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်က လူတွေအကုန်လုံးက သူ့ကို လူကောင်းအနေနဲ့ သတ်မှတ်လက်ခံနေရင် နောက်ဆုံး သူလဲ လူကောင်းအလိုလိုပြန်ဖြစ်သွားတာပဲ။ တကယ် လို့ သူ့အတိတ်က မကောင်းခဲ့တာ၊ မိုက်ခဲ့တာတွေရှိခဲ့ရင်လဲ ဒီမိုက်ခဲ့တာ မကောင်းတာ တွေအားလုံးဟာ သူ့အတိတ်မှာပဲ မေ့မြှုပ်ပစ်ထားခဲ့တတ်ကြပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမယ်။ ဒေါက်တာပြောတဲ့ စကားက တခြား တစ်ကျွန်းပြန်တွေအတွက် မှန်မယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မှန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ပြင်သစ်ပြန်ပြီး စာရင်းရှင်းစရာတွေ အများကြီးကျန်တယ်။ ကျွန်တော် ဆယ်လေးနှစ်လုံးလုံး ဒုက္ခမျိုးစုံကို ကြုံကြုံခံပြီး လွတ်မြောက်တဲ့အထိ ရုန်းခဲ့တာ။ ကျွန်တော့်ဘဝ ရှင်သန်နိုင်ရေး တစ်ခုတည်းအတွက်မဟုတ်ဘူး။ မတရားခံထားရတဲ့ ပြင်သစ် မှာ ကျန်နေသေးတဲ့ စာရင်းဟောင်းတွေကို ရှင်းချင်သေးလို့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝကို ဒီတိုင်းပြည်မှာ အလုပ်ကြမ်းသမားဘဝနဲ့ အခြေတကျနေပြီး မမြှုပ်နှံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် ငွေများများရချင်တယ်။ ပြင်သစ်ရောက်တဲ့အထိ ခရီးဆက်နိုင်ဖို့နဲ့ တကယ်လို့ စာရင်းရှင်းပြီး ပြန်နိုင်တဲ့လမ်းရှိသေးရင် ပြန်လာဖို့အတွက်ပဲ ဆိုပါတော့”

“ပါပီလွန်. . ဒီလို ပြင်သစ်ပြန်ပြီး စာရင်းရှင်းစရာ ကျန်နေတဲ့လူဟာ ကျွန်တော်တို့ ထဲမှာ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းရှိနေတယ် ထင်သလား။ အများကြီးရှိတယ်။ ဒီနေ့ ပြင်သစ် နိုင်ငံရဲ့ လူနေမှုအဆောက်အအုံကြီးကို စိတ်နာမယ်။ ကလဲ့စားချေမယ်ဆိုရင် ပိုစိတ်နာစရာ ပိုကလဲ့စားချေချင်စရာ လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ခင်ဗျား သဘောပေါက်အောင် ကျွန်တော် သိတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြမယ်. . .”

“ဒီကောင်လေးနာမည်က ဂျော့ဒူဘို တဲ့။ သူက ပါရီမြို့တော်ရဲ့ ‘လဗယ်လက်’ ကွက်သစ်မှာမွေးပြီး ကြီးလာတဲ့လူ။ သူ့အဖေက အရက်သမား၊ မိသားစုတစ်ခုလုံးကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပစ်ထားတဲ့သူ။ သူတို့မိသားစုမှာ မောင်နှမ (၆)ယောက်ရှိတယ်။ သူ့အမေက သူတို့မောင်နှမ (၆)ယောက်ကို ထမင်းကျွေးဖို့ ပါရီက လူမည်းတွေရဲ့အခန်းမျိုးစုံကိုလှည့် ပြီး ဖောက်သည်ရှာရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မိသားစုက ဘယ်တော့မှ ထမင်းဝအောင် မစား ရဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်လေးက သူတို့ကွက်သစ်က သစ်သီးဆိုင်တွေမှာ သစ်သီးခိုးတာ လူတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျူးလွန်တယ်။ ရှစ်နှစ်သားမှာ ရဲရဲ့ ပထမဆုံးအဖမ်းခံရပြီး

ကလေးထောင်ကို အပို့ခံရတယ်”

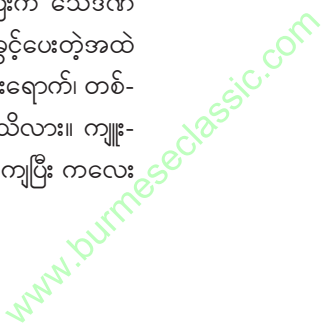
“နောက် ကလေးထောင်က လွတ်လာလိုက်၊ စားဖို့အတွက် ခိုးမှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန် လိုက်၊ ပြန်အဖမ်းခံလိုက်နဲ့ ကလေးထောင်အမျိုးမျိုးကို ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နဲ့ ဒီကောင်လေး ဖြစ်နေတယ်။ (၁၂)နှစ်သားအရွယ်ရောက်တော့ စည်းကမ်းသိပ်ကြီးတဲ့ ကလေးထောင်ကြီး တစ်ခုကို ဒီကောင်လေးကို ပို့လိုက်တယ်။ အဲဒီထောင်က အရွယ်ကြီးတဲ့ကလေးက အရွယ် ငယ်တဲ့ကလေးကို အနိုင်ကျင့်တဲ့ထောင်၊ အဲဒီထောင်ထဲမှာ ဒီကောင်လေးက သူ့ထက် အရွယ်ကြီးတဲ့ (၁၈)နှစ်သားအရွယ်ရှိတဲ့ ကလေးကြီးတွေရဲ့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုကို အမျိုးမျိုး ခံရပြီး နောက်ဆုံး မခံနိုင်တော့ ဓားထိုးမှုတစ်ခု ကျူးလွန်မိပြန်တယ်”

“ဒီ ဓားထိုးမှုကျူးလွန်မိတဲ့အခါကျတော့ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တွေက ဘာကြောင့် ဒီ ပြစ်မှုသစ် ထပ်ကျူးလွန်ရတာကို မစဉ်းစားဘဲ ပြင်သစ် တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ အဆိုးဆုံးဖြစ်တဲ့ ‘အယ်စီ’ ကလေးထောင်ကို ပို့လိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီထောင်က ဘယ်လိုမှ ပြုပြင်လို့မရတဲ့ ကလေးတွေကို ပို့တဲ့ထောင်။ ဒီထောင်မှာ သူ အရွယ်ရောက်ပြီး လွတ်ရမယ့်အချိန်ရောက် တော့ သူ့ကို ပြင်ပလွတ်လပ်တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲလဲ ပြန်မလွတ်ရဲဘူး။ အာဖရိက လူမည်းအသေခံတပ်ထဲကို မဝင်မနေရ ဆိုပြီး ထည့်လွှတ်လိုက်တယ်။ ဒီကောင်လေးက သူ့ကို လူမည်းအသေခံတပ်ကို ပို့ဖို့ ဘူတာရုံအဆင်းမှာ ထွက်ပြေးတယ်။ လွတ်တယ်။ နောက်ဆုံး ပါရီမြို့တော်ကို ပြန်ရောက်ရော”

“ပါရီမြို့တော်ကြီးရဲ့ မြေအောက်ဘူတာတစ်ခုရဲ့ မှောင်ရိပ်မှာ မှောင်ရိပ်ခိုပြီး သူ ငယ်စဉ်ကနေခဲ့တဲ့ လပယ်လက်ကွက်သစ်ကို ပြန်မယ်လို့ စိတ်ကူးနေတုန်း၊ မှောင်ရိပ်တစ်ခုက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့တယ်။ ကောင်မလေးက သူ့ကို စကားစပြောပြီး နောက်ဆုံး အပေါ်စားဟိုတယ်တစ်ခု ခေါ်သွားတယ်။ ဟိုတယ်မှာ တစ်ည အတူတူအိပ်ပြီး တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်ပြောကြရင်းနဲ့ နောက်ဆုံး တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ဘာဖြစ်နေလဲ သိလား။ ကောင်မလေးက ကြက်မလေးဖြစ်နေပြီး သူ့ညီမအရင်း ခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေပြန်တယ်”

“ဒီတော့မှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ငိုပြီး ကောင်မလေးက သူ့အမေ စိတ္တဇဆေးရုံပေါ်ရောက်နေတဲ့အကြောင်း၊ အခြား သူ့ညီမတစ်ယောက်ကလဲ ကြက်ပဲ ဖြစ်နေပြီး လူမည်း ဘားခန်းမျိုးစုံလှည့်ပြီး ဖောက်သည်ရှာပြီး၊ အလွန်ဒုက္ခတွေ့နေတဲ့ အကြောင်းပြောပြတော့ ကောင်လေးက အဲဒီညီမကိုလဲ သွားတွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ကောင်မလေးကလဲ လိုက်ပို့မယ်ဆိုပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ခရီးဆက်ကြမယ်လုပ်တုန်း ရဲ့ တစ်ယောက်ရောက်လာတယ်။ ကောင်မလေးကို မြင်တာနဲ့ ‘ဟဲ့- ကောင်မလေး၊ ငါ တာဝန် ကျတဲ့ နယ်မြေဘက်ကို နင့်ကို မလာပါနဲ့လို့ မှာထားတာ၊ ခု လာပြန်ပြီလား။ နင် ဒီတစ်ခါ တော့ ငါ့အကြောင်းသိမယ်’ လို့ပြောပြီး ကောင်မလေးကို ရိုက်မယ်ပုတ်မယ်လုပ်တော့ ကောင်လေးက မခံနိုင်တာနဲ့ သူ့မှာပါလာတဲ့ဓားနဲ့ ရဲကို ထိုးသတ်လိုက်တယ်”

“နောက်ဆုံး ရဲသတ်မှုနဲ့ ကောင်လေးကို ရုံးတင်တယ်။ တရားသူကြီးက သေဒဏ် ချလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းချင်တော့ သမ္မတရဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးတဲ့အထဲ ကောင်လေးပါသွားပြီး၊ သေဒဏ်က တစ်ကျွန်းဒဏ်ဖြစ်၊ နောက်ဆုံးတစ်ကျွန်းရောက်၊ တစ်- ကျွန်းက ထွက်ပြေးပြီး ပင်နီဇွဲလားရောက်လာတယ်။ ခု သူ ဘယ်မှာနေလဲသိလား။ ကျူး- ဗားနားဆိုတဲ့ သင်္ဘောဆိပ်မြို့မှာ ဖိနပ်ချုပ်သမားလုပ်နေတယ်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေး

ကိုးယောက်တောင်ရနေပြီ။ ကလေးအကြီးတစ်ယောက်က ခု တက္ကသိုလ်တောင်ရောက် သွားပြီ။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ဒီကောင်လေးလောက် ဒီနေ့ ပြင်သစ်လူ့ဘောင် အဖွဲ့ အစည်းကို စိတ်နှာမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ စိတ်နှာစရာရှိဦးမလဲ။ စာရင်းရှင်းမယ်ဆိုရင် သူ့ လောက် စာရင်းပြန်ရှင်းစရာ ရှိဦးမလား”

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ကျွန်းပြန်တွေ့ထဲမှာ ဒီလို ခါးခါးသီးသီး မတရားမှုဒဏ်မျိုးစုံကို ခံထားရတဲ့လူတွေ အများကြီး။ ဒီမှာ ပါပီလွန်၊ ခင်ဗျားဟာ မြို့ကြီးပြကြီးရဲ့ အငွေအသက် အောက်မှာ နေရမှ ပျော်မယ်ထင်ရင် ကာလာကတ်မြို့တော် ရောက်တဲ့အထိ သွားပြီး သွား နေကြည့်ပါ။ အဲ. မြို့တော်ရဲ့ ဒုစရိုက်နယ်ထဲကို မပါမိသွားအောင်တော့ ကြပ်ကြပ်သတိထား ပေါ့ဗျာ။ ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အကျိတ် အစိုင်အခဲတွေကတော့ နောက်ဆုံး အချိန်က ကုစားပြီး သက်သာသွားမှာပါ”

ဒေါက်တာဘိုဂရက် လေသံမှာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦး လေသံအပြည့်ရှိနေ၏။ ကျွန်တော် အယ်ဒီလာဒီအကျဉ်းစခန်းမှ ထွက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ တွေ့ခဲ့သမျှ တစ်ကျွန်း ပြန်များတွင် သူကဲ့သို့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးအဖြစ်သို့ လုံးဝ အသွင်ပြောင်းပစ်လိုက်နိုင်သူ တစ်ဦးမျှ မတွေ့သေးပါ။ ရင်ထဲ၌ ကျွန်တော်သည်လည်း သူကဲ့သို့ပင် တစ်နေ့ လူကြီး လူကောင်းအသွင်သို့ ဖြစ်ချင်ပြောင်းချင်လှ၏။ ဒေါက်တာဘိုဂရက်မှာ ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ် နေသဖြင့် သူ့အတွက် ပင်ကို အသက်မွေးမှု ပညာအရည်အချင်းအရ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ထက် တစ်ပန်းသာနေသည်ကို ကျွန်တော် သိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည်လည်း တကယ် ကြိုးစားလျှင် တစ်နေ့ သူကဲ့သို့ပင် လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးအဖြစ်ကို အဘယ်ကြောင့် မရောက်နိုင် မလှမ်းနိုင်ရမည်နည်း။

ထိုနေ့က ဒေါက်တာဘိုဂရက်သည် ညနေစောင်းမှပင် ချားလော့၏အိမ်မှ ပြန် သွားခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရွှေတွင်း အလုပ်စခန်းသို့ ကျွန်တော် ဆင်းနေကျအတိုင်း ဆင်း၏။

ကျွန်တော် တာဝန်ယူစောင့်ကြည့်ရသော ရေပိုက်များမှာ ထိုနေ့က ချွတ်ယွင်းမှု လုံးဝမတွေ့ရ။ ကျွန်တော်သည် ရေပိုက်များကို ငေးကြည့်ရင်း အမျိုးမျိုး တွေးနေ၏။ ရွှေမိုင်း မှ ရွှေတုံးများကို ခိုးပြေးရန်အလုပ်မှာ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ရဲဘော် တစ်ကျွန်းပြန် အားလုံး ကို သစ္စာဖောက်သော လုပ်ငန်းနှင့် တူနေမည်။ မှန်သည်။ သူတို့အားလုံးသည် ယနေ့ ဤ ရွှေမိုင်းတွင် ရိုးသားစွာ အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ မည်သူမျှ ဘဝဟောင်းမှ ဒုစရိုက်အလုပ်ကို ပြန်လုပ်သူ မရှိကြ။ ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်သစ်တစ်ခုလုံးကလည်း သူတို့အားလုံးကို လူကောင်းသူကောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြလေပြီ။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးနေသည့် ရွှေခိုးမှု နှင့် သူတို့အားလုံးကို လူ အထင်အမြင်သေးစရာဖြစ်ကုန်တော့မည်။ ကျွန်တော့်မိုက်ပြစ် သည် ကျွန်တော့်အပေါ်သာမဟုတ်။ ကျွန်တော့်ရဲဘော်အားလုံးအပေါ်တွင် ဂယက်ရိုက်တော့ မည်။ ကျွန်တော် ဆင်ခြင်သင့်သည်။ ဤကြံစည်မှုစိတ်ကူးကို လက်တွေ့ အကောင်အထည် မဖော်သင့်။

ကျွန်တော့်တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ပြန်ပြီး စာရင်းရှင်းလက်စားချေရန် ငွေအမြောက် အမြားလိုနေသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် ဤငွေကို ဤရွှေမိုင်းမှ ရွှေများကို ခိုးယူခြင်းဖြင့်သာ ရှာနိုင်မည်မဟုတ်။ တကယ်သာ ကြံနိုင်လျှင် တခြားနည်းလမ်းပေါင်းများစွာလည်းရှိဦးမည်။

ယခု ကျွန်တော်ရောက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်၌ပင် တကယ်စွန့်စားရှာဖွေလျှင် ကျွန်တော် ရလိုသောငွေများကို ရစရာနည်းလမ်းတစ်ခုရှိ၏။ မှန်သည်။ ယခု ကျွန်တော်ရောက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသမှာ ရွှေနှင့်စိန်များထွက်သောဒေသ၊ လူမရောက်သောတောများ၊ တောင် များအတွင်းသို့သာ တကယ် စွန့်စားသွားပြီး ရတနာသိုက်များကိုလိုက်ရှာလျှင် တစ်နေ့ မဟုတ် တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ရတနာသိုက်တစ်ခုကို တွေ့လိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ထိုနေ့ညနေ ကျွန်တော့်တာဝန်ချိန်ပြီး၍ အိမ်အပြန်တွင် ကျွန်တော်သည် ရွှေထား သော စတီခန်းအနီးသို့ လုံးဝ အနားသွားသီခြင်းမလုပ်တော့။ အိမ်သို့ တန်းပြန်လာခဲ့၏။ မှန်သည်။ လူမှာ လောဘသားဖြစ်၏။ ရွှေတုံးများကိုသာ ကျွန်တော် အမြဲမြင်နေရလျှင် ကျွန်တော့်လောဘကို ကျွန်တော်မသတ်နိုင်လျှင် ခက်တော့မည်။ တောထဲ တောင်ထဲသို့ စွန့်စားသွားပြီး ရတနာသိုက်များကို မဖြစ်မနေ အရှာထွက်တော့မည်။

ကျွန်တော် ချားလော့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ချားလော့မိန်းမသည် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ရွှင်ပြုံးစွာ ဆီးကြိုနေ၏။

“ပါပီလွန် . ဒီနေ့ ရှင်အစောကြီး ပြန်လာပါလား။ ထမင်းဆာလာလို့လား”

“မဆာပါဘူး ကော်ချီတာ”

“ပါပီလွန် . ရှင်မျက်နှာကြည့်ရတာ လုံးဝမလန်းပါလား။ ရှင် ဒီမှာ ကျွန်မတို့နဲ့ နေရတုန်း ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ။ ကျွန်မယောက်ျား ချားလော့ကတောင် ကျွန်မကို မနေ့ညက ပြောသေးတယ်။ ရှင်မျက်နှာကိုကြည့်ရတာ ရှင်မှာ ပြဿနာတစ်ခုခုရှိနေသလိုပဲတဲ့။ ရှင်မှာ အခက်အခဲရှိရင် ဘာမှ အားနာမနေနဲ့။ ကျွန်မကို ငြောင်ပြောပါ။ ရှင်မှာရှိနေတဲ့ ပြဿနာ ကိုလဲ ကျွန်မထင်တာနဲ့ ချားလော့ထင်တာ လုံးဝမတူဘူး။ ကျွန်မတော့ ချားလော့လို မထင်ပါဘူး။ ရှင်ဟာ မိန်းမတွေနဲ့ဝေးနေရလို့ ရှင်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲ နား ခွင့်ရတာနဲ့ ရှင်ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ချက်ချင်း ပြန်ရလာမှာပဲ”

“ချားလော့က ဘယ်လို ထင်သလဲ”

“ရှင် သူ့ကို ပြန်မပြောနဲ့နော်”

“မပြောပါဘူး။ ကျိန်ဆိုရင် ငါ ကျိန်ပါ့မယ်”

“ရှင်ဟာ ရွှေမိုင်းရဲ့ရွှေလှောင်ခန်းထဲက ရွှေတွေကို ရချင်နေတယ်တဲ့။ သူက ရှင်ကို ဘာမှတော့ အပြစ်မပြောပါဘူး။ ရှင်ဟာ သူတို့လို ငွေနည်းနည်းလေးသုံးပြီး နေတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ နောက် ရှင် ပြင်သစ်ပြန်ပြီး ကလဲ့စားချေချင်တဲ့ ကိစ္စအတွက်ကလဲ ငွေတွေ အများကြီး လိုနေတယ်တဲ့”

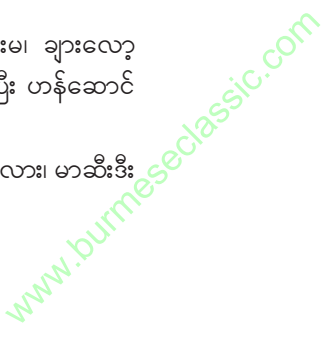
ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ ချက်ချင်း တစ်မျိုး ဖြစ်သွား၏။

“နောက်တော့ ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာမှ အထူးမပြောပါဘူး။ ရှင်ဟာ ဒီရွှေတုံးတွေခိုးယူဖို့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ် ထဲမှာ ဇေဝဇဝါဖြစ်ပြီး အမြဲ ငေးငိုင်နေတာတဲ့။ ကျွန်မကတော့ သူ့လို မထင်ပါဘူး။ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ရှာပေးလိုက်တာနဲ့ ရှင် ချက်ချင်း ပျော်သွားမှာပါ”

“ကော်ချီတာ . မင်းဟာ သိပ်တော်တဲ့မိန်းမ၊ သိပ်ဉာဏ်ရှိတဲ့မိန်းမ၊ ချားလော့ ထင်နေတာ လုံးဝမမှန်ဘူး။ မင်းထင်တာ လုံးဝမှန်တယ်။ ငါ ဘာမှ ဆက်ပြီး ဟန်ဆောင် မနေတော့ပါဘူး”

“တကယ်လား။ ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ရှင် ဂလေစီလာကို ရချင်လား၊ မာဆီးဒီး

ကို ရချင်လား။ မာဆီးဒီးက ရှင့်အကြိုက်ကို ပိုလုပ်ပေးနိုင်မယ်ထင်တယ်။ ကျွန်မ မာဆီးဒီး ကိုပဲ သွားခေါ်လိုက်မယ်”

“သွားခေါ်လေ”

ကော်ချီတာသည် ရွာထဲသွားရန်အတွက် ချက်ချင်း အဝတ်အစား ကောက်လဲ လိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံ ကြား၏။

မာရီရာ ဝင်လာ၏။

ကျွန်တော် အလွန် ဝမ်းသာသွား၏။

“မာရီရာ. . . လာ လာ။ မင်းဟာ ငါ့မျှော်နေတဲ့အချိန်မှာ အတိအကျကိုရောက်လာ တာပဲ။ ကော်ချီတာရေ မင်း ရွာထဲသွားမယ့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်တော့။ ငါ ရချင်တဲ့ မာရီရာ ရောက်လာပြီ”

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော်နှင့်မာရီရာ အိပ်ရာမှနိုးချိန်၌ နေထွက်၍နေလေပြီ။

“မာရီရာ - မင်း ဒီမှာ တစ်ညလုံးအိပ်နေလို့ မင်းအိမ်ကလူတွေ စိတ်ပူနေကြပြီ လား မသိဘူး”

“ပူကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ရှင့်ဆီလာတာ ကျွန်မညီမတွေကို ပြောလာခဲ့တယ်”

“မင်း အဖေရော”

“သူတို့ အဖေကိုလဲ ပြောပြလိုက်ကြမှာပေါ့”

ကျွန်တော် အခန်းအပြင် ထွက်သွား၏။ ချားလော့နှင့် အဆင်သင့်တွေ့၏။

“ဘယ်လိုလဲ ညက အိပ်လို့ကောင်းရဲ့လား။ မင်းကောင်မလေးကတော့ တကယ် လှတာပဲ။ ကောင်မလေးကိုပြောလိုက်။ သူ့အဖေကိုရော သူ့ညီမတွေကိုရော ငါဖိတ်လိုက် တယ်။ မနက်ဖြန် နေ့လယ်စာ ငါ့အိမ်မှာ လာစားကြလို့”

ကျွန်တော် ရွှေတွင်းသို့ အလုပ်ဆင်းသည့်အချိန်မှ မာရီရာသည် ကျွန်တော်နှင့် အတူ သူမအိမ်သို့ ပြန်သွား၏။

နောက်တစ်နေ့ ထမင်းစားပွဲသို့ ရွှေမိုင်း၏စတုမူ၊ ဆီမွန်နှင့် အလက်ဇင်ဒရာတို့ ပါလာကြ၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ကို ဖိတ်ခေါ်ခြင်းမှာ ကျွန်တော့် တွင် ရည်ရွယ်ချက်ရှိ၏။

နေ့လယ်စာ မစားမီ ရမ်နှစ်လုံးခန့်ကုန်အောင် ကျွန်တော်တို့ အတူသောက်ကြ၏။ အရက်ကလေးဝင်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့စကားသံများမှာ ပိုသွက်လာကြ၏။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ဒီနေ့ နေ့လယ်စာကို ဒီမှာလာစားကြပါ လို့ခေါ်တာ ကျွန်တော့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်။ တခြားတော့မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့နှစ်- ယောက် တာဝန်ယူစောင့်ကြပ်နေရတဲ့ စတုခန်းထဲက ရွှေတွေကိုစွဲပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဒီရွှေတွေ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သံသယဖြစ်နေတာတွေရှိမယ်။ ပြော ချင်နေတာတွေရှိမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ချားလော့ကိုယ်တိုင်ကလဲ ကျွန်တော့်ကို မေးချင်ပြောချင်နေတာတွေရှိမယ်။ မဟုတ်ဘူးလား ချားလော့”

“အင်း. . . ဆိုပါဦး၊ မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“ငါဆိုလိုတာကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ့အပေါ် မင်းတို့ သံသယရှိတာ အကုန်လုံး ရှင်းလိုက်ကြဖို့ပဲ။ မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်း ငါ့မှာ ဆယ့်လေးနှစ်လုံးလုံး တစ်ကျွန်းမှာ

ရှင်သန်အောင်နေပြီး နောက်ဆုံး လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာ ရင်ထဲမှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ပြင်သစ်မှာ ဒီနေ့ အသက်ရှင်နေသေးတဲ့ ငါ့အပေါ်မှာ မတရားလုပ်ခဲ့တဲ့ လူယုတ်မာတွေကို ပြန်ပြီး ကလဲ့စားချေဖို့ပဲ။ ဒီလို ပြန်ပြီး ကလဲ့စားချေဖို့ဆိုတာလဲ ငွေများများရှိမှ ဖြစ်နိုင်မယ်။ ဒီလို ငွေများများရှိမှ ဖြစ်နိုင်တဲ့အတွက် ဟောဒီ လူနှစ်ယောက်ကို အမြဲ တာဝန်ယူစောင့်ကြပ်နေရတဲ့ စတီခန်းက ရွှေတွေကိုခိုးယူဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တယ်။ ဘယ်လို ယူနိုင်မယ်ဆိုတာ ကြံခဲ့တယ်။ ဒီလိုကြံနေတုန်းမှာပဲ ငါ့စိတ်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလာခဲ့တယ်။ ဘယ်လို ပြောင်းလာခဲ့လဲဆိုတော့ ဒီဒေသမှာ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြတဲ့ မင်းတို့အားလုံးကလဲ ငါ့လို တစ်ကျွန်းသမားတွေပဲ။ မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ရဲ့ အတိတ်က ဘဝဟောင်းကို လုံးဝမေ့ပြီး သားနဲ့ မယားနဲ့ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်စားပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြတယ်။ ငါ ဒီရွှေတွေကိုသာ ခိုးသွားရင် ‘မပြေးသော် ကန်ရာရှိ’ ဆိုသလို မင်းတို့အားလုံးကလဲ ငါ့အတွက် မျက်နှာပျက်ရတော့မယ်။ ဒေသခံတွေရဲ့ မယုံသင်္ကာမှုကို အမြဲခံနေရတော့မယ်။ ငါ့ကြောင့် မင်းတို့အားလုံးကို ဘယ်သူမှ ဒုက္ခ မရောက်စေချင်ဘူး။ မင်းတို့ ပျော်ရွှင်မှုကို မဖျက်ဆီးချင်ဘူး။ ငါ ပြင်သစ်ပြန်ပြီး ကလဲ့စားချေဖို့အတွက် လိုတဲ့ ငွေတွေကို တခြားနည်းနဲ့ပဲရှာတော့မယ်။ မင်းတို့ ရွှေတိုက်က ရွှေကိုခိုးပြီး မရှာတော့ဘူးလို့ ငါကတိပေးတယ်။ မင်းတို့အပေါ်မှာ သံသယရှိပြီး တွေးပူနေတာရှိရင်လဲ မပူကြန့်တော့။ ငါ ပြောချင်တာကတော့ ဒါပါပဲ”

အားလုံးမျက်နှာမှာ ရွှင်လန်းသွားကြ၏။

“မှန်တာပြောရရင် ငါတို့လဲ မင်းခြေလှမ်းကိုကြိုမြင်ပြီး တွေးပူနေတယ်။ မလုပ်ပါစေနဲ့လို့လဲ ကျိတ်ဆုတောင်းနေကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ငါဆိုရင် အမျိုးမျိုးတွေးပြီး အိပ်တောင်မပျော်ဘူး။ ကဲ. . ထားပါတော့၊ မေ့လိုက်ပါတော့။ မင်းဟာ ဘာကောင်လဲဆိုတာ တို့အားလုံးသိတယ်။ မင်းစကားကို တို့ယုံတယ်။ ကဲ. . အရက်တစ်ခွက်စီ ထပ်သောက်ရင်းနဲ့ ဆုတောင်းကြရအောင်။ **ပါပီလွန် သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ၊ အချစ်ကလေး မာရီရာ သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ၊** ပြင်သစ်မှာရှိတဲ့ မကောင်းတဲ့သူတွေ မြန်မြန်သေပါစေ”

ချားလော့က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရွှေမိုင်း၌ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေခဲ့သည်မှာ ခြောက်လပြည့်ခဲ့ပြီ။ တောတောင်များတွင်းသို့ စိန်ရွှေရတနာသိုက်များ ရှာဖွေရန်အလုပ်မှာ ကျွန်တော့်တွင် စိတ်ကူးသာရှိပြီး လက်တွေ့ အကောင်အထည် မဖော်ဖြစ်ခဲ့။

နေ့စဉ် ရွှေမိုင်းသို့ ရှစ်နာရီကြာအောင် အလုပ်ဆင်းရ၏။ အလုပ်မှာ မပင်ပန်းသော်လည်း ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ကျွန်တော်သည် အလုပ်ချိန်ပြီးသည်နှင့် မာရီရာထံ သွားတတ်၏။ သူမနှင့် နေ့စဉ် အတူအိပ်တတ်၏။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပြည့်စုံနေသော ဘဝ။ သို့သော် ကျွန်တော် မပျော်။ ပြင်သစ် ပြန်ချင်သည်။ လက်စားချေချင်သည်။ ငွေများများ ရချင်သည်။

တစ်နေ့ ညနေ အလုပ်ပြီးချိန်တွင် ရွှေမိုင်းမှ ထရပ်ကားကြိုတစ်စီးဖြင့် မာရီရာတို့ အိမ်ရှိရာသို့ ထွက်လာ၏။ ထိုနေ့က ကျွန်တော် မာရီရာနှင့်မတွေ့သည်မှာ တစ်ပတ်ခန့် ရှိလေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မိုးရွာနေ၏။ ထို့ကြောင့် ထရပ်ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်

သောအချိန်၌ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးတွင် မိုးစိုနေ၏။
 မာရီရာတို့ အိမ်တံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။
 မာရီရာက တံခါးဖွင့်ပေး၏။ ဧည့်ခန်းတွင် သူတို့မိသားစုတစ်စုလုံး စထိုင်နေ၏။
 “ဟင်. . . ရှင့်တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေနဲ့ ရွှဲလို့ပါလား။ လာ-လာ အဝတ်လဲလိုက်ဦး”
 ကျွန်တော့်ကို သူမ၏အခန်းထဲသို့ သူမဖခင်နှင့် ညီမများရှေ့တွင်ပင် ဆွဲခေါ်သွား
 ၏။ အခန်းတွင်းရောက်သည်နှင့် အဝတ်စိုများကိုချွတ်ပေး၏။ စိုနေသောခန္ဓာကိုယ်ကို
 မျက်နှာသုတ်ပဝါများနှင့် သုတ်ပေး၏။

“ရှင် နေနိုင်လိုက်တာ။ ကျွန်မဆီမလာတာ တစ်ပတ်ကြီးတောင် ရှိသွားပြီ။ ကျွန်မ
 မျှော်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီ ထင်သလဲ”

မာရီရာနှင့် ကျွန်တော် အိပ်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့နှိုးချိန်၌ မှောင်စပျိုးနေလေပြီ။

“ပါပီလွန်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ခဏ စကားပြောကြရအောင်”

မာရီရာ၏ဖခင် ဂျိုဇီက ဧည့်ခန်းသို့ဝင်လာသော ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘာ အရေးကြီးတာ ရှိလို့လဲ ဂျိုဇီ”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ခရိုင်တရားသူကြီးဆီကို လျှောက်လွှာတစ်-
 စောင် တင်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် ဗင်နိုဇွဲလားနိုင်ငံရဲ့ ဘယ်တရားဥပဒေကိုမှ မချိုးဖောက်
 ပဲနေတာ ခြောက်လရှိသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် မြို့တော် ကာလာကတ်မှာ ရွှေ့ပြောင်းနေခွင့်
 ပေးပါလို့ လျှောက်ထားတဲ့ လျှောက်လွှာပါ”

“ခု စာပြန်ရောက်လာတယ်”

“ဟုတ်လား. . . ဘယ်လို အကြောင်းပြန်လဲ”

“ခင်ဗျားကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခွင့်ပြုတယ်တဲ့”

ကျွန်တော် အလွန် ဝမ်းသာသွားသည်။

“မာရီရာ ဒီပြန်စာကို တွေ့ပြီးပြီလား”

“တွေ့ပြီးပြီ”

“ဘာပြောလဲ”

“ဘာမှမပြောဘူး။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ရွာကို ရောက်လာစကတည်းက ဒီမှာ
 အမြဲနေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ရှင်းရှင်း ဖွင့်ပြောထားခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်တော့ မကောင်း
 သွားပေါ့ဗျာ။ မာရီရာသာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လဲ စိတ်မကောင်းဘူး”

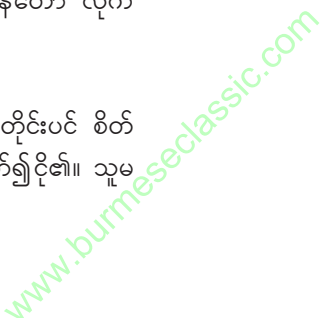
ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲ၌ ဆို့နှင့်သလိုဖြစ်သွား၏။ သို့သော် **ကျွန်တော့်ဘဝတွင်**
ဤသို့ပင် ချစ်ချင်သူများနှင့် ခွဲခွဲရသည့် အကြိမ်ပေါင်း များခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်တော့လောက် ခင်ဗျား ဒီကထွက်မလဲ”

“မနက်ဖြန်ပဲထွက်မယ်။ စောစောက ကျွန်တော် ရွှေ့မိုင်းက လိုက်လာတဲ့ ကား ကြိုက
 မနက်ဖြန် ကာလာကတ်မြို့တော်ကို ဆက်သွားမယ်။ ဒီကားကြိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော် လိုက်
 သွားမယ်”

ခရီးထွက်ရေးအတွက် အရေးပေါ်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ရင်း . . .

ရွှေ့တွင်းမှ မိတ်ဆွေများကို တစ်ဦးချင်း လိုက်နှုတ်ဆက်ရ၏။ လူတိုင်းပင် စိတ်
 မကောင်း။ ချားလော့၏မယား ကော်ချီတာမှာ ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို ဖက်၍ငို၏။ သူမ

အငိုတိတ်အောင် အတော်ကြိုးစား၍ ချောရ၏။

ရွာ၏အာဏာပိုင်ကလည်း ကျွန်တော်၏ သွားလာခွင့်လက်မှတ်များကို လွယ်လွယ် ကူကူပင် ထုတ်ပေး၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက် (၈)နာရီတွင် ကျွန်တော်နှင့် ပိုကိုလီနို မာရီရာတို့ရွာမှ ထွက်လာခဲ့၏။

မာရီရာတို့ညီအစ်မ တစ်ယောက်မျှ ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ထဲ ထွက်မပို့။ အားလုံး ရှောင်နေကြ၏။ ဂျီဇီတစ်ယောက်သာ ကားဆိပ်ရောက်သည်အထိ လိုက်ပို့၏။

“ပါပီလွန် . . ခင်ဗျားရဲ့ ကာလာကတ်မြို့တော်မှာ နေရမယ့် ဘဝဟာလဲ အားလုံး ကျွန်တော်တို့ရွာမှာနေသွားသလိုပဲ အဆင်ပြေမှုရှိပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

ဂျီဇီနှင့်ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးပဲခုံးကို တစ်ဦးဖက်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။ ခွဲခွာရ မည့်အချိန်၌ ဒုက္ခိတ ပိုကိုလီနို၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ စီးကျနေ၏။ သူသည် မာရီရာတို့ညီအစ်မ ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားပေးသဖြင့် အလွန်အဆင်ပြေစွာ နေထိုင်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ သူသည် မည်သို့မျှ မာရီရာတို့အိမ်မှ ထွက်လာချင်မည်မဟုတ်။ ကျွန်တော့် နောက် မလိုက်မဖြစ်၍သာ ထွက်ခဲ့ရရှာသူဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပါကြမည့်ကားကြိုမှာ ရွာမှထွက်ခါနီးမှ စက်ပျက်နေသဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြရသေး၏။

ကျွန်တော်သည် ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးအတွက် အမျိုးမျိုးတွေးနေမိ၏။ မာရီရာတို့ ရွာ၌ နေရသည်မှာ အခြေကျ၍နေလေပြီ။ ကာလာကတ်မြို့တော်မှာ ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်မျှ မရောက်ဖူးသော အရပ်။ ထိုမြို့တော်သို့ရောက်လျှင် ကျွန်တော် အဘယ်တွင်နေမည်နည်း။ ဘာလုပ်စားမည်နည်း။ ကာလာကတ်မြို့တော်သို့ရောက်ပြီးနောက် ကျွန်တော် ငွေအမြောက် အမြား ရအောင်ရှာမည်။ ပြင်သစ်ကို ရောက်အောင်ပြန်ပြီး ကလဲ့စားချေမည်ဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးခြင်း အိပ်မက်တစ်ခုအဖြစ်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်၏။

သို့သော် ဆယ့်လေးနှစ်ကျော် အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည့် တစ်ကျွန်း သမားဘဝကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်နှင့် ကာလာကတ်မြို့တော်သို့ သွားရမည့်ခရီးမှာ ဘာမျှ မကြီးကျယ်သောခရီးအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွား၏။ ကျွန်တော် အားလုံး ကြံ့ကြံ့ခံမည်။ မြို့တော်ကြီးသို့ အမြန်ဆုံး ရောက်အောင်သွားမည်။

ကျွန်တော် ဘာမျှ မကြောက်။

ကားစက်ပြင်ပြီးသည်အထိ စောင့်ရဦးမည်။ ကားသမားက ယနေ့ ခရီးဆက်နိုင် ရန်ပင် မသေချာဟု ပြော၏။ ကျွန်တော် မာရီရာတို့အိမ်သို့ ပြန်လျှောက်သွား၏။ မာရီရာ က ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် အလွန် ဝမ်းသာသွား၏။

“ရှင်- ကာလာကတ်မြို့တော်ကို ဆက်သွားဖို့ ကံမပါဘူး။ ကျွန်မတို့ရွာမှာပဲ ဆက် နေဖို့ ကံရှိတယ်နဲ့တူတယ်။ ကျွန်မ ရှင့်အတွက် မနက်စာချက်လိုက်ဦးမယ်။ ရှင် ရွာထဲ လျှောက်လည်ချင် လည်လိုက်ဦး”

ကျွန်တော် ရွာထဲ ထွက်လာ၏။

မြစ်ကမ်းအနီးသို့ လျှောက်လာ၏။

အစန်း (၄၄)

ဂျိုဂျိုလာပက်ဆီ

ပြင်သစ်တေးသံတစ်ပုဒ်ကို ကြားလိုက်ရ၏။
ဘုရား . . . ဘုရား . . .
ကျွန်တော် ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သည့် ပြင်သစ် မြေအောက်ကမ္ဘာမှ တေးတစ်ပုဒ်
ဖြစ်၏။ ဥပဒေကို လှောင်ပြောင်ထားသည့်တေး။ တေးနာမည်မှာ . . .
“ ဥပဒေ သက်ရှည်ပါစေ ” တဲ့

**ငါးမန်းအိုကြီးများကတော့ ရောက်နေပြီ. . .
သူတို့ လူ့ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ကို ရကြ၍ ဖြစ်မည်၊
သူတို့ထဲမှ တစ်ကောင်က လူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကိုက်ဖြတ်၍စားလိုက်ပြီ. .
သူ ဝါးနေပုံမှာ ပန်းသီး ဝါးစားနေသလိုပင်၊
တစ်ကောင်က အင်္ဂါမစုံသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုက်ပြန်ပြီ၊
ဒရာ လား . . . လား . . .
လက်မြန်သူ ရမည်သာ လက်နှေးသူ ငတ်မည်၊
ထောင်သားတို့၏ နှုတ်ဆက်ပွဲ . . .
ဥပဒေ သက်ရှည်ပါစေ. . . ’**

ကျွန်တော်သည် တေးဆိုနေသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
မြင်သည်နှင့် တစ်ကျွန်းပြန်တစ်ဦးဖြစ်ရမည်ကို မှန်းဆ၍ ရ၏။ သူ့အရပ်မှာ ငါးပေ
ပင် ပြည့်ဟန်မရှိ။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ၏။ နှုတ်ခမ်းမွေးရှည်ရှည်ကြီးများမှာ
လည်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ၏။ သူသည် အပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ထား၏။ ခါးပတ်
ထူကြီးကို ပတ်ထား၏။ သူ့မျက်ခုံးမွေးမှာလည်း အလွန်ရှည်လှ၏။ ဤပုံသဏ္ဍာန်မျိုးရှိသည့်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တစ်ကျွန်းသမားမျိုး ကျွန်တော့်ဘဝတွင် မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။
 “ခင်ဗျားဟာ တစ်ကျွန်းပြန်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်”
 သူက ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် မှတ်ချက်ချလိုက်၏။
 “မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”
 “ကျွန်တော့် နာမည်က ဂျိုဂျိုလာပက်ဆီပါ”
 “ကျွန်တော့်နာမည်က ပါပီလွန်ပါ”
 ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရင်းနှီးစွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။
 “ကျွန်တော်တို့ ဘားခန်းတစ်ခုခုသွားပြီး အရက်တစ်ခွက်လောက် အတူသောက်
 ကြရရင် မကောင်းဘူးလား။ ကျွန်တော် တိုက်ပုံမယ်”
 ကျွန်တော်က စတင် ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။
 “ဘားခန်းက လူရှုပ်တယ်။ မကောင်းဘူး။ ကျွန်တော့်အိမ်သွားပြီး အေးအေးဆေး-
 ဆေး စကားပြောရင်း သောက်ကြရအောင်။ ဟိုးရှေ့က တိုက်ဖြူကြီးဟာ ကျွန်တော့် တိုက်ပဲ။
 တိုက်နာမည်ကို ‘ဗယ်လီဗီလီ’လို့ ကျွန်တော် နာမည်ပေးထားတယ်”
 ကျွန်တော်တို့ မြစ်ရိုးဘေးမှ ဖောက်ထားသောလမ်းအတိုင်း တိုက်ဖြူကြီးရှိရာသို့
 လျှောက်သွားကြ၏။
 အိမ်တွင်းသို့ရောက်လျှင် အိမ်မှာ အလွန်သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည်ကိုတွေ့ရသည်။
 ဖုန်တစ်စက်မျှ မရှိ။
 သူ့မယား ဗင်နီဇွဲလားသူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ရွှင်မြူးစွာ နှုတ်ဆက်၏။ နာမည်
 မှာ ‘လိုလာ’ ဟုခေါ်၏။
 အမျိုးသမီးမှာ အလွန်ငယ်၏။ အသက်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ခန့်ရှိဦးမည်။ ဂျိုဂျိုလာပက်ဆီ
 မှာ အနည်းဆုံး အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့် ရှိပြီဟု ကျွန်တော်ထင်၏။
 “အင်နီစစ် အရက်နှစ်ခွက်ယူခဲ့ဟေ့။ ကျွန်တော့်မှာ ပြင်သစ်က ကော်ဆီကန်
 တစ်ကောင် သယ်လာပေးတဲ့ အင်နီစစ် အရက်ပုလင်းနှစ်ရာလောက်ရှိတယ်။ ခင်ဗျား
 သောက်ကြည့်စမ်းဗျာ။ ကောင်း မကောင်း သိရတာပေါ့”
 အရက်နှစ်ခွက်ကို သူ့မယား လိုလာ က လာချသွား၏။
 “ခင်ဗျား ဂျိုဂျိုလာပက်ဆီဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်နာမည်ကို တစ်ခါမှ ကြားဖူးပုံမပေါ်ဘူး။
 ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”
 “မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”
 “လူတွေဟာ တစ်ခုခုကိုမေ့ပျောက်ဖို့ဆိုရင် သိပ်မေ့ပျောက်ဖို့ လွယ်တတ်ကြပါ တယ်။
 မြေအောက်လောကမှာ ကျွန်တော်ဟာလည်း တစ်ချိန်တစ်ခါက အလွန်နာမည်ကြီး ပဲ။
 လောင်းကစားတဲ့ဘက်မှာ ကျွန်တော့်ကို ပြိုင်ပွဲတဲ့သူ အင်မတန်ရှားတယ်။ လောင်းကစား
 လောကမှာ မှတ်တိုင်တစ်တိုင်ကို ထူနိုင်ခဲ့တဲ့လူ၊ သမိုင်းတွင်ခဲ့တဲ့လူ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတောင်
 ကျွန်တော့်နာမည်ကို မကြားဖူးဘူးဆိုတော့ ဘယ်လောက်နာမည်ကြီးတဲ့လူဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံး
 တော့ အလကားပါပဲ။ ကြာတော့ မေ့ကုန်ကြတာပဲ”
 ကျွန်တော်တို့ အရက်အနည်းငယ်စီ စသောက်လိုက်ကြ၏။
 “ခင်ဗျား တစ်ကျွန်းမှာ သိပ်ကြာကြာမနေလိုက်ရဘူး ထင်တယ်”
 သူက ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်၏။

“အယ်ဒီလာဒို အကျဉ်းစခန်းမှာနေရတဲ့ တစ်နှစ်ကိုပါ ထည့်ပေါင်းရင် အားလုံး ဆယ့်လေးနှစ်တိတိ ရှိတယ်”

“ဟင်. . ဆယ့်လေးနှစ်တောင် ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ တစ်ကျွန်းချခံရဖူး တဲ့ တစ်ကျွန်းသမားရုပ် လုံးလုံး မရှိဘူး။ ကျွန်တော်က မျက်နှာအကဲကို အင်မတန် အခတ် ကောင်းတဲ့ ကစားသမားမို့ ခင်ဗျားကို တစ်ကျွန်းပြန်တစ်ယောက်လို့ပြောနိုင်ခဲ့တာ။ သာမန်လူ ဘယ်သူမှ ခင်ဗျားကို တစ်ကျွန်းပြန်လို့ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် မြင်ဖူးသလောက် တစ်ကျွန်းပြန်တွေရဲ့ရုပ်က လူရုပ်ကိုမပေါ်ဘူး။ မျက်နှာတွေက လူအိုမျက်နှာ၊ ခေါင်းက ဉာဏ်မရှိတဲ့ လူငယ်ခေါင်း”

တစ်ကျွန်းပြန်များကို ပုတ်ခတ်ပြောသည့် သူ့စကားကို ကျွန်တော် လုံးဝမကြိုက်ပါ။ ထထိုးပစ်လိုက်ချင်စိတ်ပင် ချက်ချင်း ပေါ်သွား၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဒေါသစိတ်ကို ကြီးစား ထိန်းချုပ်ထားလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက တစ်ကျွန်းပြန်သမားဟောင်း မဟုတ်လား။ စောစောက ခင်ဗျား ဆိုနေ တဲ့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ကျွန်းပြန်တွေရဲ့ သီချင်းကို ခင်ဗျား ဘယ်လို တတ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားလို တစ်ကျွန်းကပြေးလာတဲ့ ထောင်ပြေးတွေအများကြီးနဲ့ တွေ့ ဖူးတယ်။ သူတို့ ပြောပြကြလို့ တစ်ကျွန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ဇာတ်လမ်းတွေ ဆိုတာလဲ မကြား ဖူးတာ မရှိသလောက်ဘဲ ရိုးနေပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးတွေဖူး၊ ခံစားဖူးသလို တောင် ဖြစ်နေမိတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ဟိုမှာဆိုတတ်တဲ့ သီချင်းကို တစ်ခါတစ်ခါ ညည်းမိတာ။ ခင်ဗျား ခု ဒီရွာမှာ ဘာအလုပ် လုပ်စားနေသလဲ”

“ရွှေမိုင်းမှာ ပိုက်ပြင်သမား လုပ်စားနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ပဲ ကာလာကတ်မြို့ ကို ဆက်သွားတော့မယ်”

“ခင်ဗျား ကာလာကတ်မြို့ကို ဘာအတွက် ဆက်သွားချင်တာလဲ”

“ငွေများများရအောင် ရှာချင်လို့”

“ငွေများများ ဘာအတွက် လိုချင်တာလဲ”

“ပြင်သစ်ပြန်ပြီး ကျုပ်ကို တစ်ကျွန်းရောက်အောင် မတရားပို့ခဲ့တဲ့ လူယုတ်မာတွေ ကို လက်စားပြန်ချေချင်လို့”

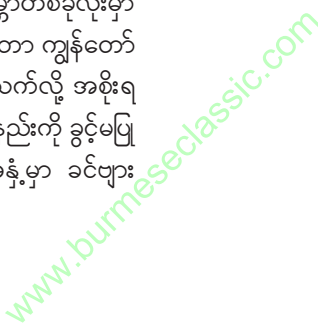
“ဪ. . ဒီလိုလား။ ဒီမှာ ကျွန်တော်ပြောမယ်။ ငွေများများရချင်ရင် ကာလာကတ် မြို့ကို ဆက်မသွားနဲ့တော့။ ငွေများများရနိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းဟာ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာလောက် ဖင်နီဇွဲလား တစ်နိုင်ငံလုံး ဘယ်မှာမှ မရှိဘူး”

“ဘယ်လို အခွင့်အရေးမျိုးလဲ။ ဥပဒေကိုချိုးဖောက်ပြီး လုပ်ရမယ့် အခွင့်အရေး မျိုးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“စိန်လေ. . စိန်ရှာတဲ့လုပ်ငန်း။ ပါပီလွန်. . ခင်ဗျားမှတ်ထား။ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးမှာ စိန်တို့ ရွှေတို့ကို ကိုယ်ကြိုက်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှာခွင့်၊ တူးခွင့်ပေးထားတာ ကျွန်တော် တို့ ဖင်နီဇွဲလား တစ်နိုင်ငံပဲရှိတယ်။ စိန်တွေ၊ ရွှေတွေရှာတဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်လို့ အစိုးရ တားမြစ်ထားတာဆိုလို့ စက်ကိရိယာပစ္စည်း အကြီးစားကြီးတွေသုံးပြီး ရှာတဲ့နည်းကို ခွင့်မပြု တာပဲရှိတယ်။ ပေါက်ပြားတို့၊ ပေါက်ချွန်းတို့ကိုသာသုံး ဖင်နီဇွဲလားနိုင်ငံအနှံ့မှာ ခင်ဗျား

ကြိုက်သလို ရှာနိုင်တယ်”

“ဘယ်မှာ ရှာရမှာလဲ။ ကျွန်တော်နေခဲ့ဖူးတဲ့ အယ်ဒီလာဒို အကျဉ်းစခန်းပတ်ဝန်းကျင် မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ် နောက်သာလိုက်ခဲ့။ ကျုပ် လိုက်ပြမယ်။ သွားရမယ့်ခရီးက တော့ အဝေးကြီး၊ တောတွေ၊ တောင်တွေကိုဖြတ်ပြီး ရက်ပေါင်းများစွာ ခြေလျင်ခရီးသွားရ မယ်။ မြစ်တွေဖြတ်ရမယ်။ စိန်ကျင်းတစ်ကျင်းကို တွေ့ကြည့်။ ခင်ဗျား ပြင်သစ်ပြန်ပြီး ကလဲ့စားချေချင်တဲ့လုပ်ငန်းအတွက် လိုချင်နေတဲ့ ငွေအကုန် အလုံအလောက်ရပြီ”

“စိန်ကျင်းတစ်ကျင်းမှာ စိန်က ဘယ်လောက်အထိ ရနိုင်လဲ”

“အတိအကျတော့ ဘယ်လိုမှ ကြိုပြောလို့မရဘူး။ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ခု အရွယ် လောက်ရှိတဲ့ စိန်ကျင်းတစ်ခုထဲမှာပဲ စိန်ကာရက် အချိန်ပေါင်း ရာချီတဲ့ ကျင်းလည်းရှိတယ်။ ထောင်ချီတဲ့ကျင်းလည်းရှိတယ်။ အားလုံးက ကိုယ်ကံတရားပေါ်မှာတည်တယ်”

“စိန်ရှာ ရွှေရှာလာတဲ့ လူမျိုးတွေက ဗင်နီဇွဲလားလူမျိုးတွေချည်းလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမန်၊ စပိန်၊ ကုလား၊ တရုတ်၊ လူဖြူ၊ လူမည်း၊ အို အစုံပဲ။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံရဲ့ နယ်နိမိတ်က အရှည်ကြီးမဟုတ်လား။ ဟိုမှာ ဘယ်နိုင်ငံသား လဲဆိုပြီး လာစစ်ဆေးမယ့် အာဏာပိုင်လဲ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ အဲ. . လုပ်ရမယ့် အလုပ်က တော့ မလွယ်ဘူး။ ခါးလောက်မြုပ်တဲ့ရေထဲမှာ တစ်နေ့လုံး ကိုယ်တူးဆွယူလာတဲ့မြေတွေ ကို ကျင်ယူရမယ်။ နေက သိပ်ပူမယ်။ မိုးက သိပ်ရွာမယ်။ ရောဂါတွေက မျိုးစုံရှိမယ်။ ငှက်ဖျား၊ အသားဝါ၊ အူရောင်ငန်းဖျား”

“တော်ပြီ ဂျီဂျီ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဒီလို အလုပ်မျိုးလုပ်ပြီး ငွေရှာချင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”
ဂျီဂျီကပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်လဲ သိပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ လက်ကြောတင်းအောင် အလုပ်လုပ် ပြီး ငွေရှာချင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ၊ ခင်ဗျားဟာ ဒီလို စွန့်စွန့်စားစား တောထဲတောင်ထဲ ရတနာတွေ စွန့်စားသွားရှာမယ့်အစား ကာလာကတိမြို့တော်ပေါ်သွားပြီး ရတနာဆိုင်တွေ က ရတနာကိုဖောက်ပြီး စွန့်စားယူရမယ့်အလုပ်ကို ပိုနှစ်သက်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ဒု ဒါတွေ ရှင်းပြနေတာလဲ တခြား မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“စောစောက ကျွန်တော် ပြောပြခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ဟာ ကစားသမား ပါလို့။ ပြင်သစ်မှာနေတုန်းက ကျွန်တော့်ကို ပြိုင်နိုင်တဲ့လူ ရှားပါတယ်လို့။ ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း။ ဒီ အံစာတုံးတွေမှာ ဘာထူးခြားတာတွေလဲ”

သူက ဗီရိုတစ်လုံးအတွင်းမှ အံစာတုံးများကိုထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ပြလိုက်၏။
ကျွန်တော် ကိုင်ကြည့်၏။ ဘာမျှ ထူးခြားမှု မတွေ့။

“ဘာမှ မတွေ့ဘူး”

“ခင်ဗျား မျက်နှာပြင်ခြောက်ခုရဲ့ တစ်ဖက်စီကို အသေအချာ ကိုင်ကြည့်။ တစ်ဖက် က သိပ်ချောနေမယ်”

ကျွန်တော် အသေအချာကိုင်ကြည့်၏။ မှန်သည်။ မျက်နှာပြင်တစ်ခုမှာ ကျန် ငါးခုထက် ပိုချောမွေ့နေသလို ရှိ၏။

“အဲဒါဟာ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ အပွင့်ကိုရအောင် လှည့်နိုင်တဲ့သော့ချက်ပဲ။ ဒီမှာ

ကြည့်။ ခင်ဗျား ဘာအပွင့်ကို လိုချင်သလဲ။ ခြောက်လိုချင်လား”
 သူသည် အံစာတုံးကို လှည့်လိုက်၏။ ခြောက်ပွင့်ပေါ်လာ၏။
 “သုံး လိုချင်လား။ သုံး ရမယ်”
 သူသည် အံစာတုံးကို လှည့်လိုက်၏။ သုံး ကျလာ၏။
 ကျွန်တော် အလွန် အံ့ဩသွား၏။
 ဂျိုဂျို ရွှေတွင်း၊ စိန်တွင်းများ ရှိရာသို့သွားပြီး ဘယ်သို့ ငွေရှာချင်သည်ကို ကျွန်တော်
 ချက်ချင်း သဘောပေါက်မိလေပြီ။

“ခင်ဗျား စိန်တွင်းတွေရှိတဲ့ဆီသွားပြီး ကစားဝိုင်းဖွင့်မယ်။ ရွှေတူးသမား၊ စိန်တူး
 သမားတွေ အိတ်ထဲက စိန်တွေ၊ ရွှေတွေကို ခင်ဗျားရဲ့ ကစားသမားပညာနဲ့ နှိုက်ယူမယ်
 ဆိုပါတော့”

“မှန်တယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက် အတိအကျပဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ချင်တာက”

“ကျုပ်ကို အကာအကွယ်ပေးဖို့အတွက်ပေါ့။ ရွှေရှာသမား၊ စိန်ရှာသမားဆိုတာက
 လူကြမ်းစိတ်ကြမ်းတွေ၊ ဟိုမှာ ဥပဒေဆိုတာမရှိဘူး။ လူသတ်လိုက်လို့ ဘာပြဿနာ ဘာအမှု
 မှ မဖြစ်ဘူး။ ဦးသူ သတ်တမ်း။ အားကြီးတဲ့သူက အားငယ်တဲ့လူကို နိုင်တမ်းပဲ။ ကျုပ် ဖွင့်
 မယ့် ကစားဝိုင်းတွေမှာ ကျုပ်က နိုင်မယ်။ ကျုပ်နိုင်တော့ ကျုပ်ကို ရှုံးတဲ့လူက ကျုပ်ကို
 သတ်ချင်မယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အကာအကွယ်ပေးပေါ့”

ဂျိုဂျို ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးနေသည့်အလုပ်မှာ မလွယ်ပါ။ သို့သော် တစ်ကျွန်း
 ဌ်နေစဉ် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် အမြဲ နေ့စဉ်ထိတွေ့နေရသော အလုပ်ဖြစ်၍ ကျွန်တော် လက်ခံ
 ရန် သဘောတူလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်တော့လောက် သွားချင်သလဲ”

“မနက်ဖြန်ပဲ သွားမယ်။ နေ့ဘက်ဆိုရင် နေအရိန်က သိပ်ပြင်းတော့ ခရီးသိပ်တွင်
 မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ ညဘက်ကိုအားပြုပြီး သွားကြမယ်။ ခင်ဗျားမှာ အဆောင်သေနတ်
 ရှိလား”

“မရှိဘူး”

“ဓားရော”

“မရှိဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒီအဆောင်လက်နက်တွေရဖို့အတွက်လဲ ကျုပ်ပဲ စီစဉ်ပေးမယ်”

ကျွန်တော် ဂျိုဂျိုအိမ်မှ ပြန်ထွက်လာ၏။ မာရီရာတို့အိမ်၌ မာရီရာကို အဆင်သင့်
 ပင်တွေ၏။ နေ့လယ်စာကို ကျွန်တော့်အတွက် ချက်ပြုတ်ပြီးလေပြီ။ ကျွန်တော်က မာရီရာ
 ကို ဂျိုဂျိုနှင့် စိန်တွင်းများရှိရာသို့ လိုက်သွားမည့်အကြောင်းကို ပြောပြ၏။ မာရီရာ အလွန်
 ဝမ်းသာသွား၏။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဒုက္ခိတ ပိုကိုလီနီကိုလည်း သူမတို့ကပင် ဆက်လက်
 တာဝန်ယူရန် ဝမ်းမြောက်စွာ သဘောတူကြ၏။

ကျွန်တော်က မာရီရာ၏ဖခင် ဂျိုဒီနှင့် မနက်ဖြန်ထွက်မည့် ခရီးစဉ်များကို ဆွေးနွေး
 ကြည့်၏။

“ခင်ဗျား ဂျိုဂျိုရဲ့ ‘ပါတနာ’ အဖြစ် လိုက်သွားမှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဝေစုကိုတော့ သူ ဘယ်လိုခွဲမလဲ မသိသေးဘူး”

“ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ သူ့ ‘ပါတနာ’ကို သူ့နိုင်တဲ့ လောင်းကြေးတစ်ဝက်ကို အမြဲ ရက်ရက်ရောရော ပေးတယ်”

“အရင် သူနဲ့တွဲဖူးတဲ့ လူတွေကို ခင်ဗျား သိသလား”

“သိပါတယ်”

“ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိပြီလဲ”

“သုံးယောက်”

“အားလုံး အဆင်ပြေလား။ အကျိုးရှိကြလား”

“အစပိုင်း သုံးလေးခေါက်တော့ အဆင်ပြေကြတာပဲ။ အကျိုးလဲ များကြတာပဲ”

“နောက်တော့ . . .”

“နောက်တော့ ဘာဖြစ်ကုန်ကြလဲ”

“စိန်တွင်းရှိတဲ့ ဒေသက မပြန်လာကြတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဟိုမှာပဲ အခြေချနေလိုက်ကြလား”

“မဟုတ်ဘူး။ သေကုန်ကြတာ”

“သေကုန်ကြတယ်။ ရောဂါနဲ့ သေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အသတ်ခံရတာ။ စိန်ရှာ၊ ရွှေရှာသမားတွေ သတ်ပစ်လိုက်ကြတာ”

“ဂျိုဂျိုကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ မသတ်ကြတာလဲ”

“ဂျိုဂျိုက လူပါး၊ သူ့ဟာသူ ဘယ်တော့မှ သိပ်အနိုင်မယူဘူး။ အမုန်းမခံဘူး။ သူ့ပါတနာကို လူမိုက်လုပ်ခိုင်းပြီး ဦးဆောင်ကစားခိုင်းပြီး အနိုင်ယူခိုင်းတယ်”

ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ။ ဂျိုဂျိုကို ဘာမျှ ဆက်မေးမနေတော့။ ဤအတတ်ပညာမှာ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်မြေအောက်လောက၌ ပြုကျင့်တတ်သော ပညာရပ်တစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ အဆန်းမဟုတ်။

“ဒီခရီးစဉ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဆန္ဒက ဘယ်လိုရှိလဲ။ အားနာစရာမလိုဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ”

“မသွားနဲ့။ ကျွန်တော် မသွားစေချင်ဘူး”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်နေပြီ။ ပြင်လို့မရတော့ဘူး။ သွားမှာပဲ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မေးချင်တာက ကျွန်တော် ဟိုမှာ ရင်ဆိုင်ရမယ့် အန္တရာယ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာသတိပေးချင်တာတွေ ရှိလဲ”

“အဓိက သတိပေးချင်တာကတော့ သတိအမြဲရှိဖို့ပဲ။ ဟိုမှာ ကစားဝိုင်းအကြီးအကျယ် ဖြစ်တဲ့ညဆိုရင် ခင်ဗျား ပွဲပြီးအောင် ဘယ်တော့မှမနေနဲ့။ ပေါက်ကွဲကြတော့မယ့်အခြေအနေကို နည်းနည်းလေးမြင်ပြီဆိုတာနဲ့ ခင်ဗျား ကစားဝိုင်းက ရုတ်တရက် အသာလေး ထလစ်။ ပြောပေါ့ဗျာ ဗိုက်နာတယ်။ အိမ်သာသွားလိုက်ဦးမယ်။ ဘာမယ် ညာမယ်ပေါ့။ နောက် အဲဒီညမှာ ခင်ဗျားအိပ်နေကျနေရာမှာ ဘယ်တော့မှ ပြန်မအိပ်နဲ့။ နေရာပြောင်းအိပ်။ သူများလုံးဝ မထင်မယ့်နေရာမှာ ပြောင်းအိပ်။ ခင်ဗျားတို့ ကစားဝိုင်းမှာ လောင်းကြမယ့် လောင်းကြေးက ငွေသားမဟုတ်ဘူး။ စိန်တုံးတွေလဲ အများကြီးပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား နိုင်တဲ့အထဲမှာလဲ စိန်တွေ အများကြီးပါမှာပဲ။ စိန်ဝယ်တဲ့ကုန်သည်တွေကလဲ အဲဒီ စိန်တွင်းရှိတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အများကြီးရှိတယ်။ သူတို့ပေးကြမယ့် ပေါက်ဈေးကတော့ မြို့ပေါ်က ပေါက်ဈေးထက် အများကြီးနည်းလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား လောဘမကြီးနဲ့။ သူတို့

ပေးသလောက်ဈေးနဲ့ပဲ ရောင်းသာရောင်းပစ်။ နောက်ပြီး ငွေမယူနဲ့။ မြို့ပေါ်ပြန်ရောက်မှပဲ ယူမယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျားနာမည်နဲ့ ငွေလွှဲစာလေးတွေပဲ သူတို့ဆီက တောင်းထား။ ဘယ်သူ မေးမေး ခင်ဗျားမှာ ငွေရော စိန်ရော ဘာမှမရှိဘူး။ မြို့ပေါ်ရောက်မှ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ထုတ်ယူလို့ရမယ့် ငွေလွှဲစာတွေပဲ ရှိတယ်လို့”

“အဲဒီအတိုင်း လိုက်နာပြီး ပြုကျင့်ရင် ခင်ဗျားတို့ ရွာရောက်တဲ့အထိ အသက်ရှင် ပြီး ပြန်လာနိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်း ရှိနေသေးတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်။ ရှိတယ်။ အဲ-ဘုရားသခင်ကလဲ ခင်ဗျားဘက်ကရှိနေရင်ပေါ့ဗျာ”

ထိုညတွင် မာရီရာနှင့်ကျွန်တော် တစ်ညလုံး အလွမ်းသယ်ပြီး အိပ်လိုက်ကြ၏။ မာရီရာကလည်း ကျွန်တော့်ကို အမျိုးမျိုး ဆက်သတိပေးသေး၏။ အိပ်မပျော်မီ မာရီရာ၏ ရင်ခွင်၌ ခိုနားနေစဉ် ကျွန်တော့်မျက်စိ၌ စိန်ပုံကြီးကို မြင်နေမိ၏။ စိန်လုံးလေးများနှင့် စိတ်ကူးထဲတွင် ကစားနေမိ၏။

နောက်တစ်နေ့ ညနေ နေမဝင်မီ ဂျိုဂျိုနှင့်ကျွန်တော် ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော် က မြည်းတစ်ကောင်ကိုစီးခဲ့၏။ ဂျိုဂျိုက မြင်းတစ်ကောင်ကို စီးခဲ့၏။

စိန်တောင်သို့ ခရီးစထွက်ပြီး မကြာမီ နေဝင်သွား၏။

သွားရသည့်ခရီးမှာ အလွန်တောထူသောခရီးဖြစ်၏။ ရှေ့မှသွားထားသူများ ဓား ဖြင့် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းထားသည့် နှစ်ကိုယ်မျှကျယ်သော လူသွားလမ်းကျဉ်းလေးကို အားပြု ပြီး သွားကြရ၏။

သစ်ပင်ကြီးများမှာ မိုးထိုးအောင် မြင့်လှ၏။ အမြစ်စိမ်းစိုသော သစ်တောများဖြစ် သဖြင့် သစ်ရွက်များမှာ ကောင်းကင်ကိုမမြင်နိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်နေ၏။

သစ်တောအတွင်း၌ သွားရသည်မှာ မလွယ်။ အန္တရာယ်မျိုးစုံကို အမြဲဂရုစိုက်နေရ ၏။ လက်တစ်ဖက်က ခေါင်းမလွတ်သော နွယ်ပင်များကို အမြဲမပြတ် ရှင်းနေရ၏။ အဆိပ် ရှိသော သတ္တဝါများ၏အန္တရာယ်မှာလည်း အလွန်ကြောက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ထို အန္တရာယ် များထဲမှ အဆိုးဆုံးအန္တရာယ်မှာ သတ္တဝါများတွင် အကောက်ကျစ်တတ်ဆုံးသော လူအန္တရာယ်ဖြစ်၏။ မိမိကို ရန်ရှာမည့် ရှေ့မှရန်သူ၏အန္တရာယ်ကို အမြဲအနံ့ခံနေရ၏။ သံသယဖြစ်ဖွယ် ရှေ့မှ လှုပ်ရှားမှု၊ သံသယဖြစ်ဖွယ် ရှေ့မှအသံများကို လုံးဝ အလစ်ပေး၍ မရ။

ညဘက်သွားကြရသည့်ခရီးမှာ မှန်းဆသလောက် မပေါက်။ အလင်းရောင်ပေါ်ချိန် ၌ ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တနားပြီး ဓာတ်ဘူးနှင့်ယူလာသည့် ကော်ဖီအနည်းငယ်စီ သောက်ကြ ၏။ ထို့နောက် ခရီးဆက်ကြပြန်၏။

ကျွန်တော် စီးလာသောမြည်းမှာ ထိုမနက်မှစ၍ ဒုက္ခပေး၏။ သူလှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းများမှာ တဖြည်းဖြည်း နှေးကွေးလာ၏။ ကျွန်တော် စူးဖြင့် သူ့တင်ပါးကို နာအောင် ထိုးကြည့်၏။ သို့သော် သူ့ခြေလှမ်းမှာ ပိုမမြန်လာ။ ဂျိုဂျိုနှင့် ကျွန်တော် ကိုက်တစ်ရာခန့် သာအောင်ပင် အလှမ်းဝေးသွားကြလေပြီ။

“ပါပီလွန်၊ ခင်ဗျား မြည်းမစီးတတ်ဘူးထင်တယ်။ မြည်းစီးတတ်တဲ့လူဟာ ကိုယ့် မြည်းကို မြန်အောင်သွားစေချင်ရင် ခြေဖနောင့်နဲ့ တို့လိုက်ရုံနဲ့ မြန်အောင်သွားခိုင်းလို့ရတယ်။ ဒီမှာကြည့် ကျွန်တော် လုပ်ပြမယ်”

ဂျိုဂျိုက သူ့မြင်းကို သူ့ဖနောင့်ဖြင့် ဖိကန်လိုက်၏။ သူ့မြင်းက အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာဖြင့် ခုန်ပေါက်ပြေးသွား၏။

“ကပ္ပတိန် ကွတ်ကွ”

သူက ကလေးငယ်ကဲ့သို့ မြူးထူးစွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

ကျွန်တော် မခံချင်။

ကျွန်တော့်မြင်းကို အမျိုးမျိုး ခြေဖနောင့်ဖြင့် ဖိကန်၏။ မြင်းမဟုတ်ဘဲ မြည်း ဖြစ်နေ၍ပင်လားမပြောတတ်။ ကျွန်တော့်မြင်းမှာ ဂျိုဂျိုစီးနေသော မြင်းကဲ့သို့ မပြေး။

ကျွန်တော် အလွန်ဒေါသဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး အကြိတ်တစ်ခုရပြီး ကျွန်တော့်မြင်း၏ နားရွက်ကို ကျွန်တော်သောက်လာသော စီးကရက်မီးဖြင့် တို့လိုက်၏။ ကျွန်တော့်မြင်းမှာ ရုတ်တရက် ဂျိုဂျိုစီးနေသော မြင်းပြေးသကဲ့သို့ပင် ခုန်ပေါက်၍ ပြေးသွား၏။

သို့သော် အလွန်ယုတ်သော မြည်းစုတ်ဖြစ်၏။ ဖြောင့်ဖြောင့်မပြေး။ ကျွန်တော့် ခေါင်းနှင့် မလွတ်သည့် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်သို့ ရုတ်တရက် ဖြတ်ပြေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ သစ်ကိုင်းနှင့်ဝင်တိုက်မိပြီး မြည်းကုန်းနီးပေါ်မှ တလိမ့်ခေါက်ကွေး လွင့်စဉ် ကျသွား၏။ ကံသိလှ၍သာ အရိုးတစ်ချောင်းမျှ မကျိုးပါ။

ဂျိုဂျိုက ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး အော်ဟစ်၍ ရယ်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ဤမြည်းစုတ်နှင့်ပင် ကျွန်တော် ခရီးဆက်ခဲ့ရပြန်၏။ ညနေစောင်းတွင် ထမင်းဆိုင်ငယ်ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဆိုင်၌ တစ်ညအိပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ခဲ့ရပြန်၏။ မြည်းစီး၍ မသွားနိုင်တော့။ ခြေကျင်သာ သွားကြရ၏။ နောက် လျှော့ဖြင့် နှစ်ရက်ခရီးဆက်ကြရပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင် ရွှေမိုင်းများရှိရာဒေသသို့ ချောမောစွာ ရောက်သွားခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ပါလာသော အထုပ်အပိုးအားလုံးကို ထမင်းဆိုင်တစ်ခု၏ စားပွဲ ရှည်ကြီးပေါ်တွင် တင်လိုက်၏။ ဂျိုဂျိုက ယူလာဟုဆိုသဖြင့် ယူလာခဲ့ရသော ပေါက်ပြား၊ ပေါက်ချွန်းနှင့် အခြားစိန်တွင်းလုပ်ငန်းတွင် သုံးရသည့် ပစ္စည်းများမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ဘဝင်မကျစရာ ပစ္စည်းများ ဖြစ်နေ၏။

“ဂျိုဂျို . . ခင်ဗျား ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော့်ကို ဘာအတွက် သယ်ခိုင်းတာလဲ။ ခင်ဗျားပြောတော့ ကျွန်တော် ဒီရောက်ရင် ပေါက်ပြားတစ်ချက် ပေါက်စရာမလိုဘူးဆို”

“ကိုယ့်လူ အတွေးအခေါ်ကလဲ အလွန်ညံ့လှပါလား။ ဒီအရပ်ကို ဒီပစ္စည်းတွေ မသယ်လာဘဲ ခင်ဗျား လက်ချည်းသက်သက်လာရင် ဒီကလူတွေက ခင်ဗျားကို ဘာထင်မလဲ။ အကြိတ်တစ်ခုခုနဲ့လာတာဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ရိပ်မိကုန်ကြမှာပေါ့။ ပေါက်ပြား ပေါက်ချွန်းတွေကို သယ်လာတာမြင်တော့ လူတိုင်းက ‘ဪ ဘယ်လောက် စိန်ရှာ ရွှေရှာဖို့လာတာ ဖြစ်မှာပဲ’ ဆိုပြီး ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်မိကြမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ ဒီရောက်တာနဲ့ ရေစုပ် စက်အဟောင်းတစ်လုံးကို ငှားရမယ်။ နေ့ဘက်မှာ ဒီရေစုပ်စက်ကြီးတွေနဲ့ လက်ယက် စိန်တွင်းတွေ၊ စိန်ပါတဲ့ သဲမြေတွေကို မြေပြင်ပေါ်ရောက်အောင် အငှားလိုက် စုပ်ပေးမယ်။ ဒီမှာ ရေစုပ်စက်ငှားခက ရှာလို့ရမယ့် စိန်ရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံရတယ်။ ကျုပ် ကိုယ်တိုင်လဲ ဒီလို နေ့ဘက်မှာ လိုက်အလုပ်မလုပ်ရင် ကစားသမား လူလိမ်ဆိုတာ ဒီ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ ချက်ချင်း ရိပ်မိကုန်မှာပေါ့။ ကစားဝိုင်းတွေက ညဘက်မှာမှရှိတာ။ ညဘက်အားလို့ အပျင်းပြေကစားတဲ့သဘောနဲ့ တခြားလူတွေထဲ ရောဝင်ကစားရမှာ။ ခင်ဗျား သဘောပေါက်

ပြီလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဂျိုဂျိုမှာ အမှန်ပင် ဂျိုဒီ ကြိုပြောထားသကဲ့သို့ပင် အလွန်ပါးနပ်လိမ္မာသူ ဖြစ်၏။

အလွန် သဘောကောင်းဟန်ရှိသော မိန်းမဝဝကြီးတစ်ယောက်က ချောကလက် အရောင် ဖျော်ရည်နှစ်ခွက်ကို ကျွန်တော်တို့အတွက် ယူလာ၏။

“ဒီတစ်ခွက်ကို ဘယ်လောက်ပေးရမယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ”

ဂျိုဂျိုက ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါလိုက်၏။

“တစ်ခွက်ကို ဘိုလီဗာငွေ ရှစ်ကျပ်ကျမယ်”

“ဟင် ဒီမှာ အစားအသောက်ဈေးက တယ်ကြီးပါလား”

“အစားအသောက်တင်မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ ဘာမဆို အကုန်ဈေးကြီးတယ်။ ဩော်-ညီမ၊ ဒီမှာ ခုအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ သိပ်အကောင်းကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး”

“လူတာ သတ်တာ တွေရော”

“ဒါတွေအကြောင်းက ရှင် မေးနေစရာလိုသေးလား။ စိန်ရှာတဲ့လူတွေက အများကြီး၊ တွေ့တဲ့စိန်က နည်းနည်းလေး။ ခု နေရာသစ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလက စတွေ့တယ်။ ဒီလေးလအတွင်း စိန်ရှာလာတဲ့လူတွေ ဘယ်လောက်တောင် ရောက်လာပြီ ထင်သလဲ။ လေးထောင်ကျော်သွားပြီ။ သူက ဘယ်သူလဲ”

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကိုမေးငေါ့ပြီး ဂျိုဂျိုကို မေးလိုက်၏။

“ငါ့မိတ်ဆွေပဲ”

“ပြင်သစ်လား၊ ဂျာမန်လား”

“ပြင်သစ်”

“အင်း. . လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။ ရှင်ပဲ ရှာရှာဖွေဖွေ ခေါ်လာတတ်တယ်။ ကျွန်မ သနားလိုက်တာ”

ကျွန်တော် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သနားတာလဲ”

“ဩော်. . ရှင့်မျက်နှာကိုကြည့်ရတာ အသက်ငယ်ငယ်လေးရှိဦးမယ်။ ဒီအရွယ်မှာ သေရမှာ နှမြောစရာကြီး။ ဂျိုဂျိုခေါ်လာတဲ့ လူတွေထဲမှာ ကံကောင်းတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး။ ဒီအရပ်ဒေသက အသက်ရှင်ပြီး ပြန်သွားတာလဲ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“နင့်ပါးစပ်ပုပ်ကြီးကို ပိတ်ထားစမ်း။ လာ. . ပါပီလွန်။ တို့ စခန်းချမယ့် အိမ်အထိ ဆက်သွားလိုက်ကြဦးစို့”

ကျွန်တော်တို့ စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်တွင် ချထားသော အထုပ်အပိုးများကိုထမ်းပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်၏။ လမ်းပေါ်တွင် စိန်ရှာသမား လူမျိုးစုံနှင့်တွေ့ရ၏။ မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ စခန်းချမည့်အိမ်သို့ ရောက်၏။

အိမ်မှာ အိမ်ရှည်။ တန်းလျားဟုလည်းခေါ်နိုင်သည်။ ဆယ်ပေပတ်လည်အခန်းများကို ဖွဲ့ထား၏။ ကျွန်တော်တို့ဌား၍ ရသောအခန်းမှာ မကြာမီကမှ စိန်ရှာသမား ပြောင်း

ရွှေသွားသော အခန်းဖြစ်နိုင်၏။ တစ်ခန်းလုံးတွင် ဘီယာခွံများ၊ အရက်ပုလင်းခွံများနှင့် ပြည့်နေ၏။

ရာသီဥတုမှာ ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အခန်းတွင်းသို့ရောက်သည် နှင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှ အင်္ကျီများကိုချွတ်ပြီး နံရံရှိ အင်္ကျီချိတ်တစ်ခုပေါ်သို့ လှမ်းချိတ် လိုက်၏။

“ပါပီလွန်. . ခင်ဗျား အင်္ကျီကို ပြန်ဝတ်ထားစမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ခင်ဗျား ရင်ဘတ်မှာထိုးထားတဲ့ ဆေးမင်ရုပ်တွေကြောင့်ပေါ့ဗျ။ ဒီဆေးမင်ရုပ်မျိုး တွေကို ဘယ်သူ ထိုးလေ့ရှိသလဲ။ ခင်ဗျားတို့ တစ်ကျွန်းပြန်သမားတွေပဲ ထိုးလေ့ရှိတာ မဟုတ်လား။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ ခင်ဗျားရဲ့ ရင်ဘတ်က ဒီအရုပ်တွေကိုမြင်တာနဲ့ ခင်ဗျားဟာ ရာဇဝင်လူဆိုးဆိုတာ အကုန် မသိကုန်ဘူးလား”

မှန်သည်။ ကျွန်တော် အပေါ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ချက်ချင်း ကောက်ဝတ်လိုက်၏။

“ကစားပွဲတွေက ညဘက် ဘယ်နားမှာ လုပ်သလဲဗျာ”

“ဒီ အဆောက်အအုံထဲမှာပဲ။ ဟိုဘက် နှစ်ခန်းကျော်ရဲ့အခန်းက ခု ကျုပ်တို့နေတဲ့ အခန်းထက် နှစ်ဆလောက်ပိုကြီးတယ်။ အဲဒီအခန်းမှာ ကစားဝိုင်း အမြဲထောင်တယ်”

ထိုည ရှစ်နာရီလောက်တွင် ကစားဝိုင်းဖြစ်မည်ကို ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီး မကြာမီ လူတိုင်း သိနေကြ၏။

ကျွန်တော် ညဘက် ကစားဝိုင်းလုပ်မည့်အခန်းတွင်း၌ စားပွဲရှည်ကြီးနှစ်လုံးကို ဆက်၍ချထားပြီး၊ ပတ်ပတ်လည်တွင် ခုံရှည်များကို ဝိုင်း၍ချထား၏။ စားပွဲအလယ်တည့်- တည့်တွင် မျက်နှာကြက်မှ သံချိတ်တစ်ခုဖြင့် လသာမီးအိမ်ကြီးနှစ်လုံးကို ချိတ်ဆွဲထား၏။ ထိုအခန်းတွင်း၌ အလုပ်များနေသော ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ ဗလကောင်းကောင်း လူတစ်ယောက် ကို ကျွန်တော် တွေ့ရ၏။

ထိုလူက ကျွန်တော်ပြန်ထွက်လာခါနီးတွင် ကျွန်တော့်အနားကပ်လာပြီး . .

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်ကလာခဲ့တာလဲဆိုတာတွေ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ သိလဲ မသိချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တစ်ခု ကြိုပြောထားချင်တာက ခင်ဗျား သိပ်အိပ်ငိုက်နေပြီး သတိလွတ်ချင်နေတဲ့နေ့မျိုးမှာ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား သက်- တော်စောင့်အနေနဲ့ ငှားပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မှဲ့တစ်ပေါက်မှ မစွန်းရအောင် စောင့်- ရှောက်ပေးမယ်”

ပြင်သစ်ဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အသံမှာ အလွန်ဝဲ၏။ ကော်ဆီကန်ကျွန်းသားတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း ရိပ်မိ၏။

“ခင်ဗျား ကော်ဆီကန်ကျွန်းသား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ ကော်ဆီကန်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူး။ အထူးသဖြင့် မြောက်ဘက်သားတွေအပေါ်မှာ ပိုပြီး သစ္စာမဖောက်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်။ ကျေးဇူးပဲ”

ကျွန်တော် အခန်းပြင် ပြန်ထွက်လာ၏။

ထိုည (၇)နာရီတွင် ကစားဝိုင်းအခန်းကို မီးစထွန်း၏။

ကစားပိုင်းမှာ စားပွဲပေါ်တွင် မကစား။ ကြမ်းပြင်တွင်ပင် စောင်နှစ်ခုကို ဖြန့်ခင်းပြီး ကစားကြ၏။ ထိုညတွင် ကျွန်တော် မကစားရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ပွဲပြီးသည်အထိ ဘေးမှသာ ထိုင်စောင့်ကြည့်နေခဲ့၏။

ကစားသမားအများစုမှာ လူကြမ်းကြီးများဖြစ်၏။ သူတို့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မိုင်းအလုပ်ကြမ်းသမားဖြစ်သည်ကို မှန်းဆနိုင်၏။ မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးများကို မရိတ်ထားသူများ၏။ သူတို့ ဝတ်ထားသောအဝတ်များမှာ ညစ်ပေနေခြင်းမရှိသော်လည်း နွမ်း၍ နေလေပြီ။ အချို့ပခုံးတွင် စုတ်နေ၏။ အချို့ကျောပြင်တွင် စုတ်နေ၏။

ကစားပိုင်းတွင်သုံးသော အံစာတုံးမှာ ရှစ်တွဲရှိ၏။ ဘူးလေးတစ်ခုစီတွင် သီးခြားစနစ်တကျ ထည့်ပြီး ချထား၏။

ပွဲစသည်နှင့် ဂျိုဂျိုက ကျွန်တော့်အား စက္ကူခွက်များတွင် ရမ်တစ်ဝက်စီထည့်ပြီး ကစားသမားများရှေ့၌ ချခိုင်း၏။ လူစုံရှေ့၌ ချမိသည်နှင့် ရမ်အရက်တစ်လုံး ကုန်လေပြီ။ ကစားသမားတိုင်း၏ လက်ထဲတွင် ခေါင်းကိုက်ဆေးထည့်သည့် ပုလင်းရှည်တစ်လုံးစီ ကိုင်ထား၏။ ဘာပုလင်း ဖြစ်ရမည်ကို မမေးဘဲ ပြောနိုင်၏။ စိန် . . . ။

စိန်ရိုင်းတုံးကလေးများကလွဲပြီး ဘာမျှ မဖြစ်နိုင်။

မည်သူမျှ စကားများများ မပြော။ ရမ်အရက်ကိုလည်း နည်းနည်းချင်းစုပ်ပြီးသာ အရသာခံ၍ သောက်နေကြ၏။ အားလုံးကြည့်ရသည်မှာ အလွန်နွမ်းနေသလိုပင်။ မနွမ်းစရာလည်းမရှိ။ သူတို့အားလုံးသည် မနက်ခြောက်နာရီ နေထွက်ချိန်မှ ညနေခြောက်နာရီ နေဝင်ချိန်အထိ ပင်ပန်းစွာ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်လုပ်ပြီးလျှင် ဤကစားပိုင်းသို့ လာခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။

ကစားပိုင်း မစမီ အံစာတုံးလေးများကို တစ်လှည့်စီ စစ်ဆေးကြည့်ကြ၏။ မည်သည့် ချွတ်ယွင်းချက်မျှ မတွေ့ကြ။

“အံစာတုံးကို ဘယ်သူ လှည့်မလဲ”

ဂျိုဂျိုက မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် စ လှည့်မယ်”

လူကောင် အလွန်ထွားလှသော ‘ချင်နီ’ဆိုသူက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကစားပိုင်း စလေပြီ။

ညသန်းခေါင် (၁၂) နာရီအချိန်တိတိတွင် ကစားပိုင်းကို သိမ်းရန် သတ်မှတ်ထား၏။ သို့သော် အားလုံးက ပိုင်းတောင်းဆိုသဖြင့် မူလ သတ်မှတ်ထားသည့် (၁၂) နာရီတွင် မသိမ်းဖြစ်။ ည တစ်နာရီမှ သိမ်းဖြစ်၏။

“ကဲ . . ဒါ နောက်ဆုံးအချိန်ပဲနော်”

ဂျိုဂျိုက သတိပေးလိုက်၏။

“ဖွင့်တုန်းကလဲ ဒီည ကျုပ် စဖွင့်တယ်။ ပိတ်တော့လဲ ကျုပ်ပဲပိတ်ပေးမယ်။ ဒီမှာ ဒါ ကျုပ် ဒီညနိုင်ထားတဲ့ လောင်းကြေးငွေအကုန်ပဲ။ ဘိုလီဗာငွေ ကိုးထောင်ကျော် ရှိတယ်။ ဒီငွေမိအောင် ခင်ဗျားတို့ရဲရင် ကြိုက်သလောက်သာ လောင်းကြ”

ချင်နီက စိန်ခေါ်လိုက်၏။

ပွဲပြီးလေပြီ။

ထိုညတွင် ဂျိုဂျို ငွေခုနစ်ထောင်ကျော် ရှုံး၏။ ဂျိုဂျို ပထမညတွင် ဘာကြောင့်

အရှုံးခံ၍ ကစားသည်ကို ကျွန်တော်တွေ့ယူ၍ရ၏။

“ကစားသမားတွေအားလုံးမှာ ကိုယ်ခံလက်နက်မယူလာတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ သေနတ်ပါရင်ပါ။ မပါရင် ဓားပါတယ်။ တချို့ကတော့ ပြောင်ပဲ ဓားရှည်ကို ဖင်ခုထိုင်ထားတာကို ခင်ဗျားမြင်တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် တစ်ကျွန်းမှာတုန်းကလဲ ဒီလို ကစားပွဲမျိုးကြီးတွေကို မကြာခဏတွေ့ဖူးတယ်။ ဒီလောက်တောင် အန္တရာယ်များတဲ့ ကစားပိုင်းမျိုးတော့ မမြင်ဖူးဘူး”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အဖော်ခေါ်ခဲ့ရတာပေါ့”

“ဒီကစားသမားတွေထဲမှာ ဘယ်သူတွေက အန္တရာယ် အပေးတတ်ဆုံးလဲ”

“ဘရာဇီးလူမျိုး ကစားသမားတွေ၊ သူတို့ကို ခင်ဗျား ကြပ်ကြပ်သတိထား”

ထိုညက ဂျိုဂျီနှင့်ကျွန်တော် အခန်းပြန်ရောက်သည်နှင့် အခန်းတံခါးကို လုံခြုံအောင် စနစ်တကျပိတ်ပြီး စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပစ်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့အိပ်ခန်းတွင် ပြတင်းပေါက်မရှိ။ တံခါးမကြီးတွင် သော့ပေါက်ပတ္တာသုံးခု ရှိ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသည်နှင့် နေအရှိန်မှာ ပြင်းထန်စွာ စပူ၏။ လေတိုက်ခြင်းလည်း လုံးဝမရှိ။ ထို့ကြောင့် နေရ အလွန်ခက်၏။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းချနေသော ရွာလေးမှာ အံ့ဩစရာ ရွာလေးဖြစ်၏။ လူမျိုးစုံနေထိုင်၏။ ဘာသာစကားမျိုးစုံပြော၏။

ကျွန်တော် မနေ့က ကစားပိုင်းအခန်းမှာတွေ့သော ကော်ဆီကန်နှင့် တစ်ကြိမ်ပြန်တွေ့၏။ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြုံး၍နှုတ်ဆက်၏။ သူ့နာမည်မှာ “မီဂူး”ခေါ်သည်ဟုပြော၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်က ဘယ်လို ဗင်နီဇွဲလား ရောက်လာတာလဲ”

သူက ကျွန်တော့်ကို မေး၏။

“ခင်ဗျား အမှန်ကို သိချင်တာလား”

သူက ခေါင်းညိတ်၏။

“တစ်ကျွန်းက . . . ပြင်သစ် ဝီရာနာတစ်ကျွန်း အကျဉ်းစခန်းက ကျွန်တော် ထွက်ပြေးလာတာ”

“ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်လဲ စောစောကတည်းက ထင်သားပဲ။ မထူးပါဘူး။ ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားလိုပါပဲ။ ‘ရဲ’ရန်က ထွက်ပြေးရင်း ဗင်နီဇွဲလားရောက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးတာက ခင်ဗျားလို တစ်ကျွန်းက ထွက်ပြေးတာမဟုတ်ဘူး။ ကော်ဆီကန်ကျွန်းက၊ ကျွန်တော် ဟိုမှာတုန်းက ဓားပြ”

“ဪ . . .”

“ရဲက ကျွန်တော် ဓားပြမှန်းသိလို့ ဖမ်းဖို့လိုက်ရှာတော့ ကျွန်တော် အဖမ်းမခံဘဲ တောင်အမေရိကတိုက်ကို ပြေးခဲ့တာ။ နောက်ဆုံး ဒီရွာရောက်နေတာပဲ”

ထို့နောက် သူက ကျွန်တော့် နောက်ကြောင်းများကို မေး၏။ ကျွန်တော်က အကျဉ်းချုပ်၍ ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ပြင်သစ်ကို ပြန်သွားပြီး ကလွဲစားချေမယ့် အလုပ်ကတော့ တော်တော် သတိထားလုပ်ဗျ။ သတိလစ်ပြီး ရဲလက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားရင် ခင်ဗျား ရည်မှန်းချက် ဘာမှ ပြည့်ဝတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ကျွန်းကိုပဲ ပြန်ရောက်သွားမယ်။ ဪ . . . ဒါထက် ခင်ဗျား

ဂျိုဂျိုကိုသိတာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးဘူး။ ဒီကို မထွက်လာခင်လေးမှ စ သိတာ”

“ဒီလူက မဆိုးပါဘူး။ သူနဲ့ တွဲလုပ်တဲ့ ပါတနာတွေ အပေါ်မှာ တော်တော်လေး မျှမျှတတ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် တွေးပူးနေမိတာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ရှိပြီ။ သူနဲ့လိုက်ခဲ့ကြတဲ့ ပါတနာတွေ အသတ်ခံကြရတာ။ ဒါ-
ကြောင့် မနေ့က ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တွေ့တွေ့ချင်း ပြောတာ။ ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ဘေး
မကင်းဘူးလို့ ထင်တဲ့အချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော့်ကို သက်တော်စောင့်အဖြစ်ခေါ်လို့”

“ကျေးဇူးပဲ မိဂူး”

ယခု စခန်းရွာလေးတွင် နေထိုင်သူအားလုံးသည် သူတို့ အတိတ်ဇာတ်လမ်းနှင့်
သူတို့ရှိ၏။ အားလုံး လူကြမ်း စိတ်ကြမ်းကြီးများဖြစ်၏။ ဖြစ်သလိုစား၊ ဖြစ်သလိုနေသူများ
ဖြစ်၏။ တောတွင်းသို့ စိန်ရှာသွားကြပြီး ပြန်မပေါ်လာသောသူများလည်း မကြာခဏ တွေ့
ရ၏။ တစ်ဦးအခန်းသို့ တစ်ဦးသွားလျှင်လည်း ကြို၍ အသံပေးရ၏။ အသံမပေး၊ သတိ
မပေးဘဲ သွားလျှင် ရန်သူဟုထင်ပြီး အသတ်ခံရတတ်၏။ အလွန် သတိထားနေတတ်မှ
အသက်ရှည်နေနိုင်မည့်ရွာ ဖြစ်၏။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ရွာအတွင်း၌ စိန်ရွှေရတနာရောင်းသောဆိုင်များလည်း
ရှိကြ၏။ ကျွန်တော် ဆိုင်တစ်ဆိုင်အနီးသို့ ကပ်သွား၏။ အလှပြမုန်ဗီရိအတွင်း၌ ရွှေ၊ ငွေ၊
ပုလဲ၊ စိန် စသည်ကို လှပစွာ ခင်းထား၏။

ပိုင်ရှင်မှာ အာရပ်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကို ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်မှန်း
ကို သူ ကြိုသိနေ၏။

“ကျွန်တော် မော်ရိုကိုနိုင်ငံက လာတာ၊ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ နေတုန်းကတော့
ခင်ဗျားတို့ ပြင်သစ်တွေကို ကျွန်တော် အင်မတန်မုန်းတယ်။ ဒီရောက်တော့ မမုန်းတော့ဘူး။
ခင်ဗျားမှာ အာရပ်မိတ်ဆွေတွေ ရှိဖူးလား”

“အများကြီးရှိဖူးတယ်။ တချို့လဲ သိပ်ကောင်းတယ်။ တချို့ သိပ်ယုတ်တယ်”

“လူမျိုးတိုင်းမှာ ဒီလိုပါပဲ။ ကျွန်တော် ညနေစာ စားတော့မလို့၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူ
စားပါလား”

“ကောင်းသားပဲ”

သူက အစားအသောက်များထုတ်၍ ကျွန်တော့်အတွက် ပြင်ပေး၏။

“ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်တော့ အာရပ်ဖြစ်ပေမယ့် လူကောင်းအာရပ်တွေထဲ
မှာ ပါတယ်လို့ ခံယူထားတယ်။ ကျွန်တော် ခု အသက်ခြောက်ဆယ်ရှိပြီ။ ခင်ဗျား အသက်
ဟာ ကျွန်တော့်သားအရွယ်လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ သားတစ်ယောက်
ရှိတယ်။ အသက်သုံးဆယ်ရှိပြီ။ မနှစ်က အသတ်ခံလိုက်ရတယ်”

သူ၏မျက်လုံးအိမ်၌ မျက်ရည်များ ဝဲလာသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိ
၏။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ကျွန်တော့်ဖခင်၏
မျက်နှာကို ချက်ချင်းပြေး၍ သတိရမိ၏။ ကျွန်တော့်ဖခင်သည်လည်း ကျွန်တော်အကြောင်း
ကို တွေးလိုက်တိုင်း ယခု အာရပ်ကြီးကဲ့သို့ပင် သူ၏မျက်လုံးအိမ်၌ မျက်ရည်ဝဲနေတော့မည်
မဟုတ်လား။

အာရပ်ကြီး၏နာမည်မှာ “မတ်တာဖာ”ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သူနှင့် အချိန်အတန် ကြာပင် စကားပြောမိ၏။ မတ်တာဖာက ကျွန်တော့်ကို သူ့ဆိုင်သို့ မကြာခဏ အလည်လာ ရန် ပြော၏။

မတ်တာဖာဆိုင်မှ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာချိန်၌ အလင်းရောင်ပျောက်ကွယ်လှ ချေပြီ။ ကစားဝိုင်းကြီးလည်း စကြတော့မည်။ သို့သော် ထိုနေ့မှာ စနေနေ့ဖြစ်နေသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် စခန်းရှိလူများ အလုပ် မလုပ်ကြ။ အနားယူကြမည်။

ကစားဝိုင်းကို ပထမနေ့ကထက် နောက်ကျခံပြီး ညကိုးနာရီမှ စကြ၏။ ကစား ချင်သည့်လူများ များနေသဖြင့် ကစားဝိုင်းကို နှစ်ဦးခွဲလိုက်ပြီး ကြေးကြီး ကစားနိုင်သူများကို အခန်းတွင်း၌ ကစားစေပြီး ကျန်လူများကို အပြင်၌ ကစားစေ၏။ ကြေးကြီးဝိုင်း ကစားမည့် သူများမှာ (၂၄) ဦး ရှိ၏။

ကစားဝိုင်းကြီး စ ပြီ။

ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကစားသမားအားလုံး၏ စက္ကူ ခွက်များအတွင်းသို့ ရမ်အရက်ကို လိုက်ငဲ့ပေး၏။

ကစားပွဲစ၍ မကြာမီပင် ကစားဝိုင်းမှာ အလွန်အရှိန်တက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော် သည် ဂျိုဂျိုလောင်းသည့်ဘက်ကိုချည်း မလောင်း။ သူ မလောင်းသည့်ဘက်ကိုလည်း “ခွ” လောင်း၏။ ဂျိုဂျိုက ကျွန်တော်လောင်းပုံကို မကြိုက်။ မကြာခဏပင် . . .

“ကိုယ့်လူရယ် ခေါင်းသုံးပြီး လောင်းစမ်းပါ”ဟု ပြောတတ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော် ပေပြီး ဆက်လောင်း၏။ နိုင်၏။

မနက်လေးနာရီ ထိုးတော့မည်။

ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ဘိုလီဗာငွေစက္ကူပုံကြီးမှာ တော်တော်လေးကြီး၍ နေလေ၏။

ဂျိုဂျိုက ငါးရာတန် ဘိုလီဗာတစ်ရွက်ကိုထုတ်၍ သူ့ရှေ့ချလိုက်၏။ ကျွန်တော်က တစ်ထောင်တန် တစ်ရွက်ထုတ်၍ ကျွန်တော့် ရှေ့ချလိုက်၏။

“ခုနစ်”

ကျွန်တော်က နံပါတ် (၇) ကို ထိုးလိုက်၏။ အံစာတုံးသုံးလုံးကို လှည့်လိုက်၏။ ခုနစ်ကျ၏။ နောက်တစ်ချီတွင်လည်း ငွေတစ်ထောင်လုံးကို ခုနစ်တွင်ပင် ကျွန်တော် ထိုး လိုက်ပြန်၏။ ခုနစ်ပင် ထွက်လာ၏။

ကျွန်တော့်ရှေ့၌ ငွေစက္ကူ လေးထောင် ဖြစ်လာလေပြီ။

“ဒီငွေလေးထောင်လုံးကို ခုနစ်ကိုပဲ ထိုးဦးမယ်။ ပြိုင်ဝံ့တဲ့သူရှိလား။ မရှိရင် ပွဲ သိမ်းပြီ”

ကျွန်တော်က စိန်ခေါ်လိုက်၏။

ငွေစက္ကူအားလုံးမှာ ဂျိုဂျိုနှင့် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင်သာ ရှိကြ၏။ တစ်ဝိုင်းလုံးတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က နိုင်ထားခြင်းပင်။

ကျွန်တော့်စိန်ခေါ်ချက်ကို မည်သူမျှ မတုံ့ပြန်။ ထို့ကြောင့် ငွေလေးထောင်ကို ပြန်သိမ်းရန် ကျွန်တော် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော့်ငွေကို လူတစ်ယောက်က လှမ်းအုပ်လိုက်ပြီး . . .

“နေဦး. . ကျုပ်မှာ ငွေတော့မရှိတော့ဘူး။ စိန်နဲ့လောင်းမယ်။ ဟောဒီစိန်ဟာ အနည်းဆုံး ဘိုလီဗာငွေ လေးထောင် တန်တယ်”

စိန်တုံးလေးတစ်ခုကို ကစားပိုင်းအခင်း စောင်ပေါ်သို့ လှိမ့်ချပြလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျမှပင် ထိုလူကို အသေအချာ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်၏။ ဘရာဇီးလူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ချီနိုက သူ့စိန်တုံးလေးကို ကောက်ကိုင်ကြည့်ပြီး . . .

“ဒါ သုံးထောင့်ငါးရာထက် ပိုမတန်ပါဘူး”

“ထားပါတော့ သုံးထောင့်ငါးရာပဲ။ သုံးထောင့်ငါးရာဖိုး လောင်းမယ်။ ခု ခင်ဗျား ခုနစ်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်။ ခုနစ်ပဲ”

ဂျိုဂျိုက အံ့စာတုံးကို လှိမ့်လိုက်၏။ စိန်ပိုင်ရှင် ဘရာဇီးလူမည်းက အံ့စာတုံးကို လမ်းမှ ဖြတ်ဖမ်းလိုက်ပြီး . . .

“ဒီလို လှည့်လို့တော့ မရဘူး။ ကျုပ် ပြမယ်”

သူသည် အံ့စာတုံးပေါ်သို့ တံတွေးနှင့်ထွေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ဂျိုဂျိုထံသို့ ပြန် ပစ်ပေးပြီး . . .

“ကဲ . . ဒီအတိုင်းလှည့်”

“ရပါတယ်။ ခင်ဗျား ကျေနပ်ပြီနော်”

“ကျေနပ်ပြီ”

ဂျိုဂျိုက အချိန်ဖြင့် ခွက်ထဲခေါက်ပြီး စောင်ပေါ်လှိမ့်ချလိုက်၏။ ကျွန်တော် နိုင် ပြန်ပြီ။

ဘရာဇီးသည် ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထလိုက်၏။ သူ့သေနတ်ကို ခါးကြားမှဆွဲထုတ် ပြီး ဂျိုဂျိုကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အမိုးပေါ်သို့ ထောင်၍ ဒိုင်းဒိုင်းဖြင့် နှစ်ချက် ဖောက်ပြီး . . .

“ဒီညတော့ ခင်ဗျားတို့ညပဲ။ ကျုပ်ည မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့နိုင်တာ ခင်ဗျားတို့ ယူကြပေတော့”

သူ အခန်းပြင်သို့ ဒေါသတကြီး ပြေးထွက်သွား၏။

သူ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ ချွေးပြန်နေ၏။ တကယ်တော့ သူ လက်ဦးသူဖြစ်၍ ပစ်သတ်မည်ဆိုလျှင် ဂျိုဂျိုနှင့် ကျွန်တော် ခံရတော့မည်။

ကံကောင်းလှပေစွ။

မိုးလင်းခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်နှင့်ဂျိုဂျို အခန်းသို့ပြန်သွားပြီး၊ တံခါးကို အသေအချာပိတ်၍ နေ့လယ် နှစ်နာရီထိုးသည်အထိ အိပ်ပစ်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှနိုးချိန်တွင် ဂျိုဂျို မရှိတော့။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ မနွေကနိုင်ထားသော ငွေများကို စစ်ဆေး ကြည့်၏။ တစ်ပြားမျှ မရှိတော့။ ဂျိုဂျို ယူသွားလေပြီ။ ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ ဂျိုဂျိုသည် ကျွန်တော့်ကိုပြောပြီးမှ ယူသင့်သည်ဟုထင်၏။ ယခု သူလုပ်ပုံမှာ နိုင်ထက်စီးနင်းကျလွန်း သည်။ ကျွန်တော် မခံချင်။

ရွာတွင်း လှည့်ပတ်၍ ဂျိုဂျိုကိုရှာ၏။ အာရပ်ကြီး မတ်တာဖာ၏ ရတနာဆိုင်၌ ဂျိုဂျိုကို တွေ့၏။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အင်္ကျီအိတ်ထဲက ငွေကို ယူချင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြီးမှ ယူဖို့ မကောင်းဘူးလား”

ကျွန်တော်က ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်၏။

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ မင်းနဲ့ငါဟာ နိုင်သမျှရသမျှ တစ်ဝက်စီယူကြမယ့် ပါတနာတွေပဲ။ မင်းအိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံလဲ ငါ့ပိုက်ဆံပဲ။ ငါ့အိတ်ထဲမှာရှိတာလဲ မင်းဟာပဲ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မယုံရင် တို့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အလုပ်တူဆက်တွဲလုပ်ကြတော့မလဲ။ ငါ ဒီမှာ မင်းတစ်ဝက် ငါတစ်ဝက်ငွေကို အားလုံးခွဲပြီးသား။ ရော့ . . ဒီမှာ မင်းအတွက် ရှယ်ယာ။ မင်း ငါ့ကို ယုံကြည်ရင် ဆက်လုပ်။ မယုံရင် ဆက်မလုပ်နဲ့တော့။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စီးတယ်ထင်ပြီး တွက်ကပ်နေကြရင် တို့အလုပ်မျိုးက ဘယ်လိုမှ ဆက်လုပ်လို့ မရတော့ဘူး”

ဂျိုဂျိုပြောသည်မှာ မှန်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ဘာမျှဆက်အပြစ် မတင်တော့။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အတွက် ရသမျှရှယ်ယာများကို မာရီရာအဖေ ဂျိုဇီ ကြိုမှာထားသည့်အတိုင်း ရွာတွင်းရှိ လီဗာနီလူမျိုး ရတနာကုန်သည်တစ်ဦးထံ သွားအပ်ပြီး အက်ကာလာအိုရွာသို့ ပြန်ရောက်မှ ထုတ်ယူနိုင်ရန် စီစဉ်ထား၏။ လီဗာနီကုန်သည်က လည်း သူ့အတွက် အချိုးကျ ကော်မရှင်ကိုသာယူပြီး အယ်ကာလာအိုရွာတွင် နေထိုင်သော သူ့မိတ်ဆွေ ကုန်သည်ထံတွင် **ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စာပြပြီးထုတ်ယူမှ ငွေထုတ်နိုင်သော ငွေလွှဲစာကို ရေးပေးမည်** ဟု ကတိပြုထား၏။ ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ငွေတစ်ပြားမျှ မရှိသဖြင့် မည်သူမျှ ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်။ ရန်မရှာ။

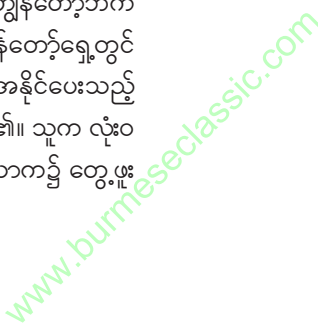
နှစ်ပတ် ရှိသွားခဲ့ပြီ။

နှစ်ပတ်အတွင်း ကျွန်တော်နှင့်ဂျိုဂျိုသည် ကစားပိုင်းမှ ငွေအမြောက်အမြားပင် နိုင်ထားကြ၏။ လီဗာနီကုန်သည်ထံ၌ ကျွန်တော်အပ်ထားသော ဘိုလီဗာငွေမှာ အမေရိကန် ဒေါ်လာငွေ တစ်သောင်းဖိုးမျှ ရှိသွားလေပြီ။

ကစားပိုင်းမှာ တစ်နေ့တခြား ပိုပို ကြီးလာ၏။ ရန်လည်း ပိုပိုများလာ၏။ မနေ့က ကစားပိုင်းတွင် ဘရာဇီးလူမျိုး လူမည်းကြီးလေးယောက်မှာ ပိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်မကစားဘဲ မလှမ်းမကမ်းမှ ကျွန်တော်တို့ပိုင်းကို လေ့လာနေကြသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိ၏။ သူတို့အမူအရာများကို အကဲခတ်ကြည့်သည်နှင့် အကြံတစ်ခုခုဖြင့် လာကြမည်ကို တွေးယူ ကြည့်နိုင်၏။

ယနေ့ည လေးယောက်စလုံး လာခဲ့ကြပြန်ပြီ။ သူတို့လေးယောက်လုံး၏ အင်္ကျီကို အပြင်ထုတ် ဝတ်ထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ခါးကြား၌ သေနတ်သော်လည်းကောင်း၊ ဓားသော်လည်းကောင်း ပါရမည်ကို ကျွန်တော် တွေးယူကြည့်၍ ရ၏။

ညဆယ်နာရီထိုးလျှင် ကစားပိုင်းမှာ ပို၍ အရှိန်ရလာ၏။ သဲသဲမဲမဲ ပို၍ ကစားလာကြ၏။ ဂျိုဂျို၏ကစားပုံကစားနည်းမှာ သုံးလှည့်တွင်တစ်လှည့်၊ လေးလှည့်တွင်တစ်လှည့် အနိုင်ယူပြီး ကိုယ်နိုင်မည့်အလှည့်တွင် ငွေအား မြက်မြက်လေးရအောင် ကစားလိုက်ခြင်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း မိမိရှေ့၌ အမြတ်ငွေများ စုပုံလာစေသောနည်းဖြစ်၏။ ထိုညတွင် ဂျိုဂျိုဘေးတွင် ကျွန်တော် ကပ်၍ ထိုင်ပြီး ကစား၏။ ဂျိုဂျိုသည် ညဉ့်နက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော့်ဘက်ကို အနိုင်များအောင် အံစာတုံးကို ထိန်း၍ကစား၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ဘိုလီဗာငွေစက္ကူများ ပုံကျလာ၏။ ကျွန်တော်က ဂျိုဂျိုအား ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ပေးသည့် အလှည့်ပေါင်းများနေပြီဖြစ်သည်ကို ပြင်သစ်ဘမ်းစကားများသုံး၍ သတိပေး၏။ သူက လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မြေအောက်လောက၌ တွေ့ဖူး

သော အတွေ့အကြုံဟောင်းများအရ မကြာမီ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျတော့မည်ကို အနံ့ခံ၍ ရ၏။ ကျွန်တော်သည် ဘိုလီဇာငွေ ငါးရာတန်စက္ကူ သုံးလေးရွက်ကို စီးကရက်မီးနှင့် အခြား လူများ မသိအောင် အမှတ်အသားလုပ်၍ ရှုံးသည့်အလှည့်တွင် လျော်ငွေများတွင် ထည့် သွင်းပေးလိုက်၏။ ထိုငွေမှာ နားရွက်တွင် အမှတ်အသားရှိသော ကစားသမား လူပိန်ပိန် တစ်ဦး လက်ထဲသို့ ရောက်သွား၏။ ထိုကစားသမားက ကျွန်တော့်ငွေ သူ့လက်ထဲရောက် သည်နှင့် အပေါ့အပါးသွားရန် အပြင်ထွက်သွား၏။ နောက် ပြန်မပေါ်လာတော့။ မကြာမီ ၎င်းငွေကို ကစားပိုင်းအတွင်း၌ ကျွန်တော် ပြန်တွေ့ရ၏။ စိတ်ထဲ၌ အလွန်အံ့ဩသွား၏။ အဘယ်ကြောင့် ပိုင်ရှင်ပြန်မလာဘဲ ငွေငါးရာတန်စက္ကူများ ကစားပိုင်းအတွင်း ပြန်ပေါက် လာကြသနည်း။ အဖြေမှာ ရှင်းနေပါသည်။ ပိုင်ရှင် အသတ်ခံရပြီး လူသတ်သမားများက ဤငွေဖြင့် ကစားပိုင်းအတွင်း ပြန်ကစားနေကြသည် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ကျောချမ်း သွား၏။ အခန်းတွင်း၌ ဆင်ကြံကြံနေသော ဘရာစေးလူမည်းလေးယောက်မှာ အပေါင်း အဖော် ဤလေးယောက်တည်း မဟုတ်နိုင်။ အခန်းအပြင်၌ သူတို့ အပေါင်းအသင်းများ ရှိကိုရှိရဦးမည်။ သူတို့က အခန်းတွင်းမှ အချက်ပြမည်။ အပြင်မှ သူတို့အဖော်က ထွက်လာ သူကို စောင့်သတ်ပြီး ပါသမျှငွေကို ယူမည်။ ငွေထုပ်ဖြင့် ကျွန်တော် ယခု ကစားပိုင်းအပြင် သို့ ထွက်မိသည်နှင့် အသတ်ခံရတော့မည်ကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်၏။

ဂျိုဂျီမှာ ယခု ပေါ်နေသည့်အန္တရာယ်ကို လုံးဝ ရရှိစိုက်ပုံမပြု။ မဲ၍ ဆက်ကစား နေ၏။ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ မကြာခဏ ဆက်အနိုင်ပေးနေသဖြင့် ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ငွေများ မှာ ပို၍ပို၍ များခဲ့ကြပြန်သည်။ အချိန်မရွေး ကျွန်တော့်နောက်မှ လူသတ်သမားတစ်ယောက် သည် ကျွန်တော့်ကိုသတ်ပြီး လုတော့မည်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်၏။ ဘာလုပ်ရ မည်နည်း။

ကျွန်တော် ချက်ချင်း ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်၏။ မလှမ်းမကမ်းမှ ပတ္တမြားအိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲယူပြီး ရှေ့မှ ငွေအားလုံးကို ထည့်လိုက်၏။ အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ ရှိသမျှရွှေနှင့် စိန်စကလေးများကိုလည်း ပတ္တမြားအိတ်အတွင်းသို့ ငွေစက္ကူများနှင့်ရောထည့် လိုက်၏။ ပတ္တမြားအိတ်ကို ကြိုးချည် ပတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် နေမကောင်းချင်ဘူး ဂျိုဂျီ။ ဒီငွေအိတ်ကို ကျွန်တော့်နေရာဘေးမှာ ထားသွားမယ်။ ခင်ဗျား နည်းနည်း ရရှိစိုက်ထားပေးစမ်းပါ။ အပြင်ခဏထွက်ပြီး ခုပဲ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်”

ငွေကို နှမြောနေ၍မရပါ။ ငွေလုချင်သူသည် ကျွန်တော့်အသက်ကို ရန်မရှာဘဲ လူသာအောင် ကျွန်တော် အခွင့်အလမ်း ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“အဲဒီမှာ မချထားနဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုပေးထား။ ကျွန်တော် ဖင်ခုထိုင်ထားမယ်”
အလွန်မိုက်သော ဂျိုဂျီ။

ကျွန်တော် သူ့ကို ဤသို့ မလုပ်ရန် ပြောဖွင့်တားရမည်လား။ မတားပဲ။ ပြဿနာ အားလုံး ကျွန်တော့်အပေါ် ပြန်ပုံကျလာမည်။

ကျွန်တော် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ အချိန်မှာ နံနက်လေးနာရီနှင့် ငါးနာရီ အကြား။ အပူပိုင်းဒေသ၌ အလင်းရောင်ပေါ်သည်မှာ နေထွက်သည်နှင့် တစ်ချိန်တည်း ပေါ်တတ်၏။ ဥရောပတွင်ကဲ့သို့ အရုဏ်အလင်းရောင်မျိုးသည် နေမထွက်မီ အချိန်ကြာမြင့် စွာ ပေါ်နေတတ်သည်မဟုတ်။ နေမှာ နံနက်ခြောက်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်တွင်မှ ထွက်မည်။

အလင်းရောင်မှာ ထိုအချိန်မှပေါ်မည်။ အပြင်တွင် လုံးဝ မည်းမှောင်နေ၏။ ကြောက်မက်ဖွယ် အမှောင်ထုဖြင့် ဖုံးနေ၏။

ကျွန်တော် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လိုက်၏။ အခန်းတွင်း၌ ဘရာဇီးလူမျိုး လူမည်းလေးယောက်က ကျွန်တော့်တွင် ငွေတစ်ပြားမျှ မပါလာသဖြင့် အမှောင်ထုတွင်းမှ လူသတ်သမားကို ကျွန်တော့်ကိုသတ်ရန် အချက်ပြမည်မဟုတ်သည်ကို ကျွန်တော် မှန်းဆ၍ရ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် စိတ်မချနိုင်ပါ။ ခါးကြားမှ သေနတ်ကိုဆွဲထုတ်၍ အသင့်ပြင်ပြီး အမှောင်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။

လမ်းမပေါ် ရောက်သွားပြီ။

ကျွန်တော် လမ်းမပေါ်တွင် ပထမ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်၏။ နောက် မြန်မြန်လျှောက်၏။ နောက် စွတ်ပြေးတော့၏။

မိဂူး၏တဲရွေ့တွင် ကျွန်တော် ရပ်လိုက်၏။ တဲတံခါးကို တခိုးခိုးနှင့် ခေါက်လိုက်၏။

“မိဂူး . . . ထ . . . ထ”

အခန်းတွင်းမှ မိဂူး အိပ်မုတ်မှားဖြင့် ထပြီး ကျွန်တော့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အန္တရာယ်တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်။ ခင်ဗျား သေနတ်ကိုယူ။ အချိန်မီပြန်သွားနိုင်မှ ဂျီဂျီရဲ့အသက်ကို ကယ်နိုင်တော့မယ်”

ထိုအချိန်၌ သေနတ်သံနှစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

မိဂူးနှင့် ကျွန်တော် သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် ကစားဝိုင်းရှိရာသို့ ပြေးသွားကြ၏။ ကစားဝိုင်းခန်းမမှ လူများ ပြေးထွက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။

နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားချိန်၌ ဂျီဂျီသည် ကြမ်းပြင်ပေါ် ပက်လက်လဲလျက် ရှိ၏။ အသက်မပျောက်သေး။ ဒဏ်ရာမှာ သူ့နောက်စေ့တွင် ရထား၏။ ဓားဒဏ်ရာ။ သေနတ်သံနှစ်ချက်မှာ ကစားဝိုင်းခန်းမကို ထွန်းထားပေးသည့် မီးအိမ်ကို ပစ်လိုက်သော သေနတ်သံများ ဖြစ်၏။

ဂျီဂျီ ဖင်ခုထိုင်ထားသော ငွေအိတ် မရှိတော့။

ဘရာဇီးလူမည်းလေးယောက်လည်း မရှိကြတော့။

ကျွန်တော်နှင့် မိဂူးတို့ ဂျီဂျီ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်တွင် ညင်သာစွာ ချထားလိုက်ကြ၏။ နောက်စေ့ဒဏ်ရာမှ သွေးမှာ ထွက်သင့်သလောက်မထွက်။ ထိုအရပ်ဒေသ၌ ဆရာဝန်လည်းမရှိ။ ဆေးအကြောင်း မတောက်တခေါက် နားလည်သူတစ်ဦးကို ရှာပြီး ကျွန်တော်ပြုကြည့်သောအခါ၌လည်း ထိုသူ ဘာမျှ မည်မည်ရရ မလုပ်တတ်။

ညနေသုံးနာရီခန့်တွင် ဂျီဂျီ အနည်းငယ် ပြန်သတိရလာ၏။ မျက်လုံးပွင့်လာ၏။

“အားလုံးက ငါ့အပြစ်ပဲ ပါပီလွန်။ မင်းအပြစ် ဘာမှမပါဘူး။ ငါမိုက်လို့ ငါခံရတာ”

အလွန် ဖြည်းဖြည်းသောအသံဖြင့် ဂျီဂျီသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် မိဂူးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး . . .

“မိဂူး . . . မင်းရဲ့ဝက်စာခွက်နောက်မှာ ငါ ဘူးတစ်ဘူးမြှုပ်ထားတာရှိတယ်။ အထဲမှာ ရှိတာတွေကို မျက်စိတစ်ဖက်လပ်နေတဲ့ အကောင်ကတစ်ဆင့် ငါ့မယားကို ပေးခိုင်းလိုက်ပါ”

ဂျိုဂျို အသက်ပျောက်သွား၏။

ဂျိုဂျို၏ အသုဘအခမ်းအနားသို့ ရွာတွင်းရှိ လူအားလုံးနီးပါးပင် လာကြ၏။ ဘရာဇီးလူမည်းလေးယောက်လည်း လာကြ၏။ ဤလူမည်းလေးယောက်နှင့် ကျွန်တော် သည် ရန်ကြေးကိုရှင်းချင်လှ၏။ သို့သော် ဘာမျှ ပိုထူးလာတော့မည် မဟုတ်၍ ကျွန်တော့် စိတ်ကို ကျွန်တော် ထိန်းထားရ၏။

အသုဘအခမ်းအနားပြီးသည်နှင့် ရွာထိပ်မှ အရက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်လိုက်၏။ ရမ်တစ်ခွက်မှာလိုက်၏။ ဆိုင်ရှင်မိန်းမဝကြီးက ရမ်တစ်ခွက်ကို ကျွန်တော့် အတွက် ချပေးရင်း . . .

“တော်သေးတာပေါ့။ ရှင့်နေရာမှာ သူ ဝင်သေသွားပေးလို့။ ရှင် အခုအချိန်ကစပြီး အေးအေးဆေးဆေး ကြိုက်သလို ငြိမ်းချမ်းစွာ နေနိုင်ပြီ”

“ဘာလဲဗျ၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေနိုင်တယ်ဆိုတာ”

“ရှင့်လက်ထဲမှာ ငွေတစ်ပြားမှမထားဘူး။ ရှင့်မှာရှိသလောက်ငွေတွေကို လီဗာနီ ကုန်သည်ဆီ လွှဲထားပြီးပြီဆိုတာ လူတိုင်းသိနေတာပဲ။ ရှင့်ကို ဘယ်သူမှ ရန်မရှာတော့ဘူး”

“အင်း. . . ဒီ လီဗာနီကုန်သည် အသတ်ခံလိုက်ရပြန်ပြီဆိုရင်တော့ ကျုပ်အတွက် ငွေတစ်ပြားမှ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါလဲ တွေးပူမယ်ဆိုရင် ပူစရာပဲ”

ကျွန်တော် အရက်ဆိုင်မှ ပြန်ထွက်လာ၏။ ထို့နောက် ဘယ်သို့စိတ်ကူးရပြီး လျှောက်သွားမိသည်မသိ။ ရွာသင်္ချိုင်းရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်သွားမိ၏။

ဂျိုဂျိုကို မြှုပ်ထားသော မြေပုံအနီး၌ အာရပ်အဘိုးကြီးမတ်တာဖာ အလုပ်များ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“မတ်တာဖာ. . . ခင်ဗျား ဘာ အလုပ်များနေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဂျိုဂျိုအတွက် လာဆုတောင်းပေးရင်းနဲ့ ခင်ဗျားတို့ လက်ဝါးကပ်တိုင် တစ်ခု သူ့အတွက် လုပ်ပေးဖို့မေ့သွားကြတာကိုတွေ့လို့ လက်ဝါးကပ်တိုင်တစ်ခု လုပ်ပေး နေတာ”

“ဪ. . . ဟုတ်သားပဲ”

ကျွန်တော် မတ်တာဖာကိုကူပြီး ဂျိုဂျို၏မြေပုံပေါ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင်တစ်ခုကို စိုက်ပေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ခရစ်ယာန်မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ သူတို့ ဂျိုဂျိုအတွက် ဆုတောင်းတော့ ခင်ဗျား လိုက်ဆုတောင်းတာကိုမတွေ့ရဘူး။ ခင်ဗျားမှာ ဘာသာ မရှိဘူးလား”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ လောကမှာ ဘုရားတစ်ဆူရှိရမယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပါတယ်။ စောစောတုန်းက တခြားလူတွေနဲ့အတူ တွဲဆုတောင်း ပေမယ့် ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှာ ဂျိုဂျိုအတွက် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေးရုံတင်မဟုတ် ဘူး။ ဘုရားသခင်ကို ဂျိုဂျိုရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက် ကျူးလွန်သွားဖူးတဲ့ မိုက်ပြစ်တွေကိုလဲ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဂျိုဂျိုဟာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ မွေးခဲ့ပြီး ပါရီမြို့တော်ရဲ့ ကွက်သစ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့လူ။ လူ့ဘဝမှာ သူတတ်ထားတဲ့ အတတ်ပညာဆိုလို့ လိမ်ဖွဲ့ ညာဖို့ ကစားဖို့လောက်ပညာပဲ တတ်တယ်။ ဒီလို လူ့ဘဝမျိုးမှာ နေသွားရတာတို့ ဂျိုဂျိုကို ဘုရားသခင် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ”

၃၇၆

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

ကျွန်တော် ပြောဆိုနေပုံမှာ မတ်တာဖာကို ပြောနေသည်နှင့်မတူ။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် ပြောနေသည်နှင့်သာ တူ၏။

ကျွန်တော် ရွာရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ပြန်၏။

ရင်ထဲတွင် ကျွန်တော် အမျိုးမျိုးတွေးနေ၏။ ကျွန်တော်သည် အကျဉ်းစခန်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည့် လအနည်းငယ်အတွင်း အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်သောင်းနှင့် ညီမျှသောငွေကို ရအောင် ရှာနိုင်ခဲ့ပြီ။

ကမ္ဘာစစ်ကြီးသည်လည်း ယခု ပြီးစီးသွားလေပြီ။ အမေရိကန်အစိုးရနှင့် ပြင်သစ် သမ္မတကြီး ဒီဂေါကို စစ်ကြီးပြီးအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ရမည်လား။ စစ်ပြီးခေတ် ယနေ့ကမ္ဘာကြီးတွင် အစိုးရများ ဆောင်ရွက်ကြရမည့် အလုပ်ပေါင်းများစွာ ရှိ၏။ တကယ်တော့ တစ်ကျွန်းပြန် ကျွန်တော်ကဲ့သို့သော လူတစ်ယောက်အပေါ်တွင် မည်သူမျှ စိတ်ဝင်စားကြတော့မည် မဟုတ်။

ကျွန်တော်သည် လူကောင်းသူကောင်း တစ်ယောက်အဖြစ်သာ ယနေ့လောကကြီး တွင် ရပ်တည်နေချင်သည်။ ဆိုးမိုက်၍ ရှာဖွေစားသောက်ရသော ဘဝမျိုးကို ဘယ်အခါမျှ ပြန်မသွားချင်။ ခက်သည်မှာ အားထားလောက်သည့် အသက်မွေးမှု ပညာတစ်ရပ်ကို မတတ်မြောက်ထားခြင်းသည် ပြဿနာတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဤအဖြစ်ကို တွေးပြီး အားငယ်နေ၍လည်း မရ။ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ဤလောကကြီးတွင် ရှင်သန်အောင် ကြိုးစားနေထိုင်သွားရတော့မည် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်တွင် လက်စားချေရန် အလုပ်များရှိနေသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် လော၍မရ။ အချိန် စောင့်ရမည်။ ကျွန်တော့်တွင် အရွယ်ရှိသေးသဖြင့် အချိန်များစွာ ကျန်ရှိနေသေးသည်။

ညရောက်ခဲ့ပြီ။

လထွက်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်သည် လမင်းကြီးနှင့်ကြယ်များကို ငေးကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့်အခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ငြိမ်သက်နေသည်။ သစ်ရွက်များ၊ ချုံများ လှုပ်သံမှအပ အခြားလူသံဟူ၍ ဘာမျှ မကြားရ။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲအိပ်ချလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် လွတ်မြောက်ခြင်းကို ပိုင်ဆိုင်လျက်ရှိပြီး အနာဂတ်ကို စိုးပိုင်လျက် ရှိချေပြီ။

လွတ်မြောက်ခြင်း . . . . ။

လွတ်လပ်ခြင်း . . . . ။

အနှောင်အဖွဲ့မှ ကင်းခြင်း . . . . ။

ကျွန်တော်သည် ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။

အခန်း (၄၅)

အယ်ကာလာအိုမှ နွဲ့စွာခြင်း

နောက်တစ်နေ့နံနက် ဆယ်နာရီတွင် ကျွန်တော့်ငွေများ လွဲထားသော လီဗာနီ လူမျိုး ကုန်သည်နှင့် သွားတွေ့၏။

“ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်။ ခင်ဗျားဆီမှာ ကျွန်တော် လွဲထားတဲ့ငွေတွေ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အယ်ကာလာအိုက ကုန်သည်ဆီရောက်တာနဲ့ ထုတ်ယူလို့ရမှာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်။ ခင်ဗျား စိတ်အေးအေးနဲ့သာ ပြန်သွား။ အယ်ကာလာအိုမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ကလေးလီဗာ မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့ဆီမှာ သွားထုတ်။ ခင်ဗျား ရောက် တာနဲ့ ကျွန်တော့်စာ ပြုလိုက်ရင် ထုတ်ပေးလိမ့်မယ်။ ဪ... ဒါထက် ခင်ဗျား ပြင်သစ် နိုင်ငံ ဘယ်အပိုင်းက လာတာလဲ”

“အာဗီဂွန် ပတ်ဝန်းကျင်က၊ ဗာဆယ်လီမြို့နဲ့လဲ သိပ်မဝေးဘူး”

“ဗာဆယ်လီမြို့သား ပြင်သစ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကျွန်တော့်မှာရှိတယ်။ ခင်ဗျား တို့လိုပဲ ပြင်သစ်မှာ မနေနိုင်လို့ တောင်အမေရိကကို ပြေးလာတဲ့လူ။ သူ့နာမည်က အလက်ဇင်ဒါဂူကွီတဲ့။ ခင်ဗျားများ သိနေမလား မသိဘူး”

“အလက်ဇင်ဒါဂူကွီ ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်သိတယ်။ ခု သူ ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ဘိုအာပင်တာဆိုတဲ့မြို့မှာ။ ဒီက သွားမယ်ဆိုရင် အဝေးကြီး။ သွားရလဲ ခက် တယ်”

“သူ ဟိုမှာ ဘာလုပ်စားနေလဲ”

“ဆံပင်ညှပ်သမား လုပ်နေတယ်။ သူ့ကို တစ်မြို့လုံးသိတယ်။ နာမည်ပြောစရာ မလိုဘူး။ ပြင်သစ်လူမျိုး ဆံပင်ညှပ်သမား သွားစိုက်ဆရာလို့ မေးကြည့်ရင် လူတိုင်း သိတယ်”

“သူက သွားစိုက်ဆရာလဲ လုပ်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

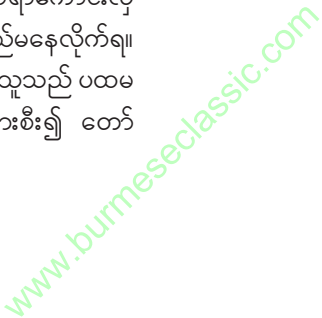
ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ မပြုံးဘဲလည်း မနေနိုင်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အလက်ဇင်ဒါကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာသိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြေအောက်
လောက၌ အလွန်ထူးခြားသော စွမ်းရည်ရှိသူဟု သတ်မှတ်ခံရသူဖြစ်၏။ (၁၉၃၃)ခုနှစ်၌
တစ်ကျွန်းသို့ အပို့ခံရစဉ်ကလည်း အလက်ဇင်ဒါနှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ချိန်တည်းတွင်
အပို့ခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ အလက်ဇင်ဒါသည် ရတနာဆိုင်များကို ဖောက်ထွင်းမူးယူရာ၌ ပြင်သစ်
နိုင်ငံတွင် အလွန် နာမည်ကြီးသူဖြစ်သည်။ သူတစ်ကျွန်းသို့ အပို့ခံရသည့်အမှုမှာလည်း
ရတနာဆိုင် ဖောက်ထွင်းမှုပင် ဖြစ်၏။ ဤအမှုဖြစ်သည်မှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင်မဟုတ်။
ပေါ်တူဂီနိုင်ငံတွင် ဖြစ်၏။ သူ အဖမ်းခံရပုံဇာတ်လမ်းကို အလက်ဇင်ဒါသည် ဟာသများ
နှင့် နှော၍ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြဖူး၏။

“တို့ ဖောက်ထွင်းမှုကျူးလွန်ခဲ့တာက ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာမဟုတ်ဘူး။ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံ
လစ်ဘွန်းမြို့မှာ တို့ဖောက်ခိုးဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ရတနာဆိုင်က သွားဆရာဝန်တစ်ယောက်
ရဲ့ ဆေးခန်းအောက်ထပ်မှာရှိတယ်။ တို့က အဲဒီ သွားဆရာဝန်ဆီ သွား သွားပြ။ သူ့အခန်း
ရဲ့ အနေအထားတွေကိုလေ့လာ။ နောက် အဲဒီ သွားဆရာဝန် ဆေးခန်းပိတ်တဲ့ စနေ၊
တနင်္ဂနွေနေ့မှာ သူ့ဆေးခန်းတံခါးကို သော့တူနဲ့ဖောက်ဝင်။ နောက် သူ့ဆေးခန်းရဲ့ ကြမ်း
ပြင်ကိုဖောက်ပြီး ရတနာဆိုင်ထဲဆင်း။ မီးခံသေတ္တာနှစ်လုံးကို ရအောင်ဖွင့်။ နောက်တော့
ရတနာတွေနိုင်သလောက်သယ်ပြီး ဘာမှ ခြေရာလက်ရာမပျက်စေဘဲ တို့ပြေးကြရော ဆိုပါ
တော့ကွာ။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီ သွားဆရာဝန်က လူပုံသဏ္ဍာန် ရဲကို ပြန်ပြောပြတဲ့နေရာမှာ
သိပ်တော်တယ်ထင်ပါတယ်။ ငါတို့ လစ်ဘွန်းမြို့ရဲ့ မီးရထားဘူတာရုံကိုဆင်းတာနဲ့ ရဲက
အဆင်သင့် စောင့်ဖမ်းပြီး အချုပ်ခန်းထဲ ပို့လိုက်တယ်။ ပေါ်တူဂီတရားရုံးက ငါ့ကို ထောင်
(၁၅) နှစ်ချပြီး၊ ငါ့အဖော်ကို ဆယ်နှစ်ချတယ်။ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံရဲ့ နှစ်ရှည်ချတဲ့ အကျဉ်းသား
တွေကိုထားတဲ့ တစ်ကျွန်းထောင်က အဲဒီတုန်းက “အင်ဂိုလာ” မှာရှိတယ်။ ဒီတော့ တို့ကို
အင်ဂိုလာထောင်ကို ပို့လိုက်တယ်။ အင်ဂိုလာထောင်က ထွက်ပြေးရတာ ဘာမှမခက်ဘူး။
တို့ရောက်ပြီး ဘာမှမကြာဘူး။ ထောင်က လွတ်အောင်ပြေးတယ်။ ဉာဏ်မရှိတဲ့ ငါကတော့
ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တွေရန်က မလွတ်တဲ့ ဗလာစေးဗယ်လီကို ပြေးတယ်။ ဗလာစေးဗယ်လီ
မှာ ငါ ပြင်သစ်ရဲတွေရဲ့ ပြန်အဖမ်းခံရတယ်။ ပြင်သစ် အာဏာပိုင်တွေက ငါ့ကို ပေါ်တူဂီ
တွေရဲ့ လက်ထဲ ပြန်မပို့တော့ဘူး။ ပြင်သစ် ပြန်ပို့၊ ပြင်သစ်တရားရုံး ပြန်တင်ပြီး ထောင်
အနှစ်နှစ်ဆယ် ချပစ်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ငါ တစ်ကျွန်းရောက်ခဲ့ရောဆိုပါတော့။ ငါ ငါ့ရဲ့
အကြောင်း ပြန်တွေးတိုင်း ပေါ်တူဂီ သွားဆရာဝန်ကို ပြန်သတိရပြီး ရယ်ချင်တယ်။ ဒီလူ
က သွားဖာတဲ့ အလုပ်မှာလဲ တကယ်တော်တယ်ကွ။ ငါ့သွားမှာ မင်း ခုကြည့်။ သူ ဖာ
ထားပေးတဲ့နေရာ ခုထိ ကျန်နေသေးတယ်။ နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်တောင်ကြာသွားပြီလဲ”

သွားဆရာဝန်ဆေးခန်းမှတစ်ဆင့် ရတနာဆိုင် ဖောက်ထွင်းမှုကျူးလွန်ခဲ့သော
အလက်ဇင်ဒါဂူကီသည် ယနေ့ သွားစိုက်ဆရာ လုပ်စားနေသည်တဲ့။ ရယ်စရာကောင်းလှ
ပေတကား။ အလက်ဇင်ဒါသည် ပြင်သစ် ဝီရာနာ တစ်ကျွန်း၌လည်း ရေရှည်မနေလိုက်ရ။
ကျွန်တော့်ထက်စော၍ပင် အောင်မြင်စွာ တစ်ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးသွားနိုင်ခဲ့၏။ သူသည် ပထမ
ကျော့တောင်းမြို့သို့ရောက်အောင်ပြေးပြီး ထိုမှ ဘရာဇီးနိုင်ငံတွင်းသို့ နွားစီး၍ တော်
အထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ ရောက်သွားနိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆို၏။

ယခု ကျွန်တော်ရောက်နေသည့် စိန်တွင်း ရွှေတွင်းများရှိသော အရပ်ဒေသမှာ ဘရာဇီးနိုင်ငံ၏ နယ်စပ်နှင့် မဝေးပါ။ ကျွန်တော်သည် ဘရာဇီးနိုင်ငံတွင်းသို့ဝင်ပြီး ဘိုအာဗင်တာမြို့သို့ သွား၍ အလက်ဇင်ဒါနှင့် တွေ့ချင်လှ၏။

ကျွန်တော်သည် ဘရာဇီးနိုင်ငံ နယ်စပ်တစ်လျှောက်ရှိ တောလမ်းများကို ကျွမ်းကျင်မှုရှိသည်ဟု ဆိုသော လမ်းပြနှစ်ယောက်ကို ငှား၏။ ထိုလမ်းပြနှစ်ယောက်ကို အဖော်ပြု၍ ဘရာဇီးနိုင်ငံဘက်သို့ ခရီးထွက်လာခဲ့၏။ သို့သော် လိုရာသို့ ခရီးမရောက်။ ကျွန်တော်ငှားခဲ့သော လမ်းပြနှစ်ယောက်မှာ လူလိမ်များဖြစ်၏။ နယ်စပ်တောလမ်းခရီးကို ကျွမ်းကျင်စွာ သွားလာခဲ့ဖူးသူများ မဟုတ်။ တောထဲ၌ ဆယ်ရက်လုံးလုံး ကျွန်တော်တို့ လမ်းပျောက်၍ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေခဲ့ကြပြီး အစာပြတ်ရေငတ်ဖြင့် နောက်ဆုံး ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၏ အစွန်အဖျားဒေသတစ်ခုအတွင်း၌ရှိသော ရွှေတွင်းတစ်တွင်းရှိရာအရပ်သို့ ရောက်သွား၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ငှားခဲ့သော လူလိမ်လမ်းပြနှစ်ယောက်ကို စိတ်ရှိုလက်ရှို ထိုးပစ်လိုက်ချင်လှ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကြိုးစားထိန်းပြီး ထိုရွှေတွင်းမှ လမ်းပြသစ်တစ်ယောက်ကိုငှား၍ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံအတွင်းပိုင်းသို့ ပြန်လှည့်ဝင်လာခဲ့၏။ မာရီရာတို့၏ အယ်ကာလာအိုရွာ ရောက်သည်အထိ တောလမ်းခရီးကို ငါးရက်ကြာ ခြေကျင်လျှောက်ရ၏။ ပင်ပန်းဆင်းရဲလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ထိုခရီးအကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်၍ပင် မရေးပြချင်တော့ပါ။

မာရီရာတို့ရွာသို့ ပြန်ရောက်ချိန်၌ နေဝင်ချေပြီ။ ကျွန်တော် အိမ်တံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။ မာရီရာ၏ ညီမတစ်ယောက်က တံခါးကို လာဖွင့်ပေး၏။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်နှင့် . . .

“ဟင် . . . သူပြန်လာပြီ။ သူပြန်လာပြီ”

အလွန်ကျယ်သောအသံဖြင့် အလွန် ဝမ်းမြောက်စွာ အော်လိုက်၏။

မာရီရာ ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို ပြေးပြီး ဖက်လိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် သူ၏ပါးကိုနမ်းလိုက်၏။ နောက် သူမ၏ညီမအငယ်အားလုံး၏ ပါးများကို တစ်လှည့်စီ လိုက်နမ်းလိုက်၏။

“ရှင် . . . ချားလော့ကြီးအိမ် ဝင်ခဲ့သလား”

“မဝင်ဘူး။ မင်းဆီ တိုက်ရိုက်လာခဲ့တာ”

ကျွန်တော့်အဖြေစကားကို မာရီရာသည် အလွန်ကျေနပ်သဘောကျသွား၏။

“ရှင် . . . ကျွန်မတို့ရွာမှာ ခဏတော့ ဆက်နေဦးမယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ရှင် . . . ပိန်သွားလိုက်တာ။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ရှင် ခဏဆက်နေတုန်း ရှင် ပြန်ဝလာအောင် ကျွန်မ အမျိုးမျိုး ချက်ကျွေးဦးမယ်။ ရှင် ကျွန်မတို့ရွာမှာ အမြဲအခြေချ မနေနိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး။ ဒီပြဿနာကို ရှင် ကျွန်မကို အစကတည်းက သတိပေးခဲ့တာပဲ။ ကျွန်မဟာကျွန်မ သဘောတူလို့ လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ။ ကျွန်မ နှလုံးသားထဲမှာ ဘယ်လိုပဲ အခံရခက်ပေမယ့် ကျွန်မ ဒီဝေဒနာကို ကြိုးစားပြီး ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ”

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။ သို့သော် ဘယ်လိုမျှလည်း မတတ်နိုင်ပါ။

အယ်ကာလာအို၊ ယူစီပါတာ၊ အူပါတာ၊ ကျမီလိုမို စသည့် ရွာအမည်များမှာ

ဥရောပတိုက်သားများအတွက် နာမည်ဆန်းများ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ကြမည်။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်ထိုက်၏။ ဤရွာများမှာ ကမ္ဘာကြီး၏ အလွန်ချောင်ကျသော အစွန်အဖျားတွင် တည်ရှိသည့် ရွာများဖြစ်၏။ သို့သော် ထူးခြားသည်မှာ ဤရွာတွင် နေထိုင်သူများမှာ ခေတ်သစ်ဟူသော သဘောကို ဘာမျှနားမလည်။ လွန်ခဲ့သည့် ရာစုအစပိုင်းမှ ဥရောပသားများ နေထိုင်သကဲ့သို့ ကြင်နာခြင်း၊ သည်းခံခြင်းစသည့် ဥရောပတွင် ယနေ့ ပျောက်ကွယ်နေပြီဖြစ်သည့် လူ့ဘဝ၏ ထူးခြားသော အနှစ်သာရများကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်း၍ နေထိုင်ကြ၏။ တကယ်တော့ သူတို့ ကျော်ဖြတ်ရမည့် ဒုက္ခမှာလည်း မသေးပါ။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံထက် သုံးဆကျယ်ဝန်းသော နိုင်ငံဖြစ်၏။ သို့သော် လူ မနေသော မြေရိုင်းများဖြင့် ပြည့်နေသည့် နိုင်ငံဖြစ်၏။ အာဏာရှင် **ဂိုမက်** အုပ်စိုးနေစဉ်က အုပ်စိုးသူများ၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှု၊ ရက်စက်မှု မျိုးစုံကို ခါးသီးစွာ ခံခဲ့ကြရ၏။ ယနေ့ လူငယ်များတော့ သိကြတော့မည်မဟုတ်။ အသက် လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ရှိသူတိုင်းက သူတို့ခေတ်၏ ဒုက္ခကို ဘယ်သို့မျှ မေ့နိုင်ကြမည်မဟုတ်။ (၁၉၂၅)ခုနှစ်နှင့် (၁၉၃၅)ခုနှစ်အတွင်း ယောက်ျားတိုင်း စစ်ထဲ မဝင်မနေရ ဥပဒေထုတ်ပြန်ပြီး ရွာတွင်းရှိ အရွယ်ရောက်သော ယောက်ျားတိုင်းကို အမဲလိုက်သကဲ့သို့ အုပ်စိုးသူများ၏ အမဲလိုက်ခြင်းခံခဲ့ရ၏။ ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခြင်း အမျိုးမျိုးကို ခံခဲ့ရ၏။ ချောမောလှပသော မိန်းမများမှာ အုပ်စိုးသူများ၏ ကြိုက်သလိုအသုံးပြုသော အသုံးအဆောင် သက်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုအသွင် ရှိခဲ့၏။ မငြီးငွေ့ခင်သာသုံးပြီး ငြီးငွေ့သည်နှင့် မောင်းထုတ်ခြင်းကို ခံကြရ၏။ ဤ ရက်စက်ခြင်းမျိုးစုံကို မခံနိုင်၍ တော်လှန်ရေးများဖြစ်ခဲ့၏။ လူပေါင်း များစွာ သေခဲ့၏။ ဒုက္ခဆင်းရဲရောက်ခဲ့၏။ ချစ်မေတ္တာဟူသည် သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပျောက်ကွယ်မလောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် ယနေ့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေသော ရွာများ၌ လူ့ယဉ်ကျေးမှု၏ အခြေခံများဖြစ်သော **ဤ ချစ်ခြင်း မြတ်နိုးခြင်း တွယ်တာခြင်း** စသည့် နှစ်သက်မြတ်နိုးဖွယ် ဗြဟ္မစိုရ်တရားများ ဆက်လက်ရှင်သန်နေသည်မှာ အံ့ဩစရာပင်။ တကယ်တော့ ဤအရပ်ဒေသမှာ ကမ္ဘာကြီးတွင် နောက်ဆုံးကျန်ရှိသည့် **သူခဘုံ** ဟုပင် ဆိုနိုင်၏။

ကျွန်တော် ဤသူခဘုံကို ကျောခိုင်း၍ ခွဲခွာသွားသင့်ပါသလော။ ကျွန်တော် အမျိုးမျိုး တွေးနေ၏။

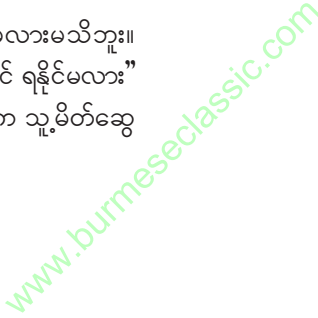
နောက်တစ်နေ့တွင် အလွန်ကြီးသော ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ကျွန်တော် စတင် ရင်ဆိုင်ရ၏။ ကျွန်တော့်ငွေများ လွဲခဲ့သော စိန်တွင်းမှ လီဗာနီကုန်သည် ပေးလိုက်သည့်ငွေလွှဲစာကို သွားပြသောအခါ၌ အယ်ကာလာအိုမှ ကုန်သည်က ကျွန်တော့်ကို ငွေထုတ်ပေးရန် ငြင်း၏။

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ သူ့ကိုပေးစရာ ငွေတစ်ပြားမှမရှိဘူး။ သူ့ဆီကတောင် ရစရာ တွေရှိနေသေးတယ်။ ဒီ လီဗာနီဟာ နည်းနည်းမှ ကတိရှိတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် အလွန် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း၏။

“ကျွန်တော့်ကို လိပ်စာတစ်ခုပေးထားသေးတယ်။ ခင်ဗျား သိမလားမသိဘူး။ စိတ်ကဗောလီဗာက သူ့ မိတ်ဆွေဆိုတာ။ အဲဒီက ကုန်သည်ဆီ သွားထုတ်ရင် ရနိုင်မလား”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပါပဲကော။ ဒီလူဟာ လူလိမ်ပါဆိုတာ။ အဲဒီရွာက သူ့မိတ်ဆွေဆိုတဲ့ ကောင်ဟာလဲ လူလိမ်ပဲ။ အဲဒီရွာမှာလဲ ခု မရှိတော့ဘူး”

ကျွန်တော် ပို၍ စိတ်ဓာတ်ကျသွားမိပြန်၏။

အမေရိကန်ဒေါ်လာငွေ တစ်သောင်းနှင့်ညီမျှသော ဤငွေကိုရရန်မှာ ကျွန်တော့် အသက်ကို အကြိမ်ကြိမ်စွန့်ပြီး ရှာခဲ့ရသောငွေဖြစ်၏။ ကုသိုလ်ကံကောင်းလွန်း၍သာ စိန်တွင်းဒေသမှ မာရီရာတို့ရွာသို့ အသက်ပါပြီး ပြန်လာနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ ငွေကို နှမြောလှ၏။ ကျွန်တော် နောက် ဆယ်နှစ် ထပ်ကြိုးစားရှာ၍လည်း ဤမျှ အရေအတွက် ရှိသော ငွေကို ရနိုင်ပါမည်လား။

ကျွန်တော် အမျိုးမျိုး စဉ်းစား၏။

ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်သင့်သနည်း။

အကောင်းဆုံး လုပ်နိုင်သည့်အချက်မှာ စိန်တွင်းရှိသောရွာသို့ ရောက်အောင်ပြန်သွားပြီး လီဗာနီလူလိမ်ထံမှ ကျွန်တော့်ငွေများကို မရရအောင် ပြန်တောင်းရန်ပင်ဖြစ်၏။

သို့သော် ထိုရွာသို့ ပြန်သွားရမည့်အလုပ်မှာလည်း မလွယ်လှ။ ကျွန်တော် သွားလမ်းကို မမှတ်မိ။ ကျွန်တော် မာရီရာနှင့် ဤပြဿနာကို တိုင်ပင်ကြည့်၏။

“ကျွန်မ အဲဒီရွာရောက်တဲ့အထိတော့ မသွားတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လှေဆိပ်ရောက်တဲ့အထိတော့ လမ်းခရီးကို အကြိမ်ကြိမ် သွားဖူးတယ်။ ကျွန်မ ရှင့်ကို အဲဒီလှေဆိပ်ရောက်တဲ့အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ရှင် အဲဒီ လှေဆိပ်ရောက်တော့ လှေငှားပြီး လှေသမားကို စိန်တွင်းရှိတဲ့ ရွာအရောက် လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်ပေါ့”

မှန်သည်။ လှေဆိပ်ရောက်အောင်သွားနိုင်လျှင် ကျန်ခရီးမှာ ဘာမျှ ဆက်သွားရန် ခက်တော့မည်မဟုတ်။ သို့သော် မာရီရာအား အန္တရာယ်မျိုးစုံဖြင့် ပြည့်နေသည့် တောနက်အတွင်းကို ဖြတ်သွားရမည့်ခရီးကို လမ်းပြအဖြစ် ခေါ်သွားသင့်ပါ၏လော။

ကျွန်တော် မာရီရာ၏ဖခင် ဂျီဇီနှင့် ဤပြဿနာကို တိုင်ပင်ကြည့်၏။

“ခင်ဗျား ခေါ်သာခေါ်သွားပါ။ မာရီရာက သေနတ်လဲ ပစ်တတ်တယ်။ နောက် ဒီပတ်ဝန်းကျင်က အန္တရာယ်တွေကို ဘယ်လို ရှောင်တိမ်းရမယ်ဆိုတာလဲ အကုန် နားလည်ပါတယ်”

“အသွားခရီးကတော့ ကျွန်တော်ပါနေတဲ့အတွက် ပြဿနာမရှိဘူး ထားပါတော့။ အပြန်ခရီးကျတော့ သူ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်။ ချက်ချင်း တစ်ယောက်တည်း ပြန်မလာသေးဘဲ အဖော်ကောင်းရတဲ့အထိ လှေဆိပ်မှာ တစ်ရက်နှစ်ရက် စောင့်လိုက်ပေါ့။ ဒီခရီးက အသွားအလာ သိပ်ပြတ်လှတယ် မရှိပါဘူး”

ကျွန်တော် မာရီရာကိုခေါ်ပြီး အယ်ကာလာအိုရွာမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ဤခရီးထက် ပျော်စရာကောင်းသောခရီး ရှိတော့မည်ဟု မထင်ပါ။ ဂျီဇီနှင့် သွားတုန်းကကဲ့သို့ ခရီးကို အပြင်း မသွားကြ။ လှပသည့် ကွန်းထောက်စခန်းလေးများကို တွေ့တိုင်း ကျွန်တော်တို့ အေးဆေးစွာ အနားယူကြ၏။ အပူပိုင်းသစ်တောများ၏ အလှအပကို ယခု မာရီရာနှင့် ခရီးအတူ သွားသောအခါမှပင် ကျွန်တော် ပထမဆုံး အကြိမ် ခံစား၍ရ၏။

ကျွန်တော်နှင့် မာရီရာသည် မြက်ခင်းပေါ်၌ အတူအိပ်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ အတူ

အိပ်နေစဉ် လိပ်ပြာများသည် ကျွန်တော်တို့ဘေး၌ ယုံဝဲနေ၏။ ငှက်များသည် သစ်ပင်ထက်၌ တေးဆိုနေ၏။ မြက်ခင်းပေါ်၌ အတူအိပ်ရသည်မှာ အိပ်ရာပေါ်၌ အတူအိပ်ရသည်ထက် ပင် အရသာ ထူးလှဘိသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်၏။

မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်လေပြီ။

မာရီရာနှင့်အတူ တောတွင်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည့်ခရီးမှာ ခြောက်ရက်ကြာ၏။ လှေဆိပ်ရှိသော ရွာ၏နာမည်မှာ **ပါဇာတာ** ဟုခေါ်၏။

ကျွန်တော် လှေတစ်စီးကိုငှားပြီး မာရီရာကိုခွဲ၍ ခရီးဆက်ခဲ့၏။ မာရီရာက မြစ် ဆိပ်မှ ကျွန်တော့်ကို လက်ပြပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

စိန်တွင်းစခန်းရှိရာ ရွာဆီသို့ ပြန်ရောက်လေပြီ။

ရွာအဝင်တွင် မိဂူးနှင့် တွေ့၏။ မိဂူးက ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ ဆီးကြို၏။

“ခင်ဗျား ဘာအတွက် ပြန်လာတာလဲ”

“ဟို လီဗာနီရတနာကုန်သည်နဲ့ တွေ့ချင်လို့။ သူပေးလိုက်တဲ့ ငွေလွဲစာတွေက ဟိုမှာ တစ်စောင်မှ ထုတ်လို့မရဘူး”

“ဟင်. . အဲဒါမှ ခင်ဗျား ဒုက္ခပဲ။ ဒီကောင် ဒီရွာကထွက်သွားတာ နှစ်ရက်ရှိနေပြီ။ သက်တော်စောင့်ဆိုပြီး လူမိုက်သုံးကောင်ကိုတောင် ငှားသွားသေးတယ်”

ကျွန်တော် ရင်ကွဲရပြန်ပြီ။

လီဗာနီ ဘယ်အရပ်ကို ထွက်သွားသနည်း။ ကျွန်တော် ဆက်လိုက်နေ၍ ဘာမျှ အကျိုးရှိတော့မည်မဟုတ်။ မကောင်းလိုက်သည့် ကျွန်တော့်ဘဝ၏ ကံတရား။

ကျွန်တော် လီဗာနီ ရတနာကုန်သည်၏ ပြဿနာကို ထိုရွာမှ ကျန် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေများနှင့်ဆွေးနွေး၏။ ထင်မြင်ချက်အမျိုးမျိုးပေးကြ၏။ အများစုက ဘရာဇီးနိုင်ငံ ဘက်ကို သွားသည်ဟု ထင်ကြ၏။ ဖြစ်လည်းဖြစ်နိုင်၏။ ဘရာဇီးနိုင်ငံဘက်သို့သွားလျှင် တစ်ကြိမ်က ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးသော ဘိုအာပင်တာမြို့သို့ သွားခြင်းဖြစ်နိုင်၏။ ခက်သည် မှာ ဤမြို့သို့ လိုက်ရန်မှာ တောလမ်းခရီး မိုင်သုံးရာကျော်ကို ဖြတ်ရမည်ဖြစ်၏။ လက်တွေ့ လိုက်ရန် မလွယ်။ ကျွန်တော် တစ်ကြိမ် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ဖူးလေပြီ။

ကျွန်တော် အမျိုးမျိုးစဉ်းစား၏။ နောက်ဆုံး မာရီရာတို့နေသော အယ်ကာလာအို သို့ ပြန်သွားပြီး လီဗာနီ ပြန်လာသည်အထိ စောင့်ရန်ပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် အယ်ကာလာအိုသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ မာရီရာတို့ မိသားစုအား အကြောင်း စုံ ပြန်ပြောပြလိုက်၏။ ဂျီဇိက. . .

“ကျုပ်တို့ ဒီအနားက ရွှေမိုင်းကို ဝင်လုကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီလို အလုပ်မျိုးကို မလုပ်တော့ဘူးလို့ အပြတ်ဆုံးဖြတ် ထားပြီ”

ကျွန်တော်က ငြင်းလိုက်၏။

မာရီရာ အပေါ်၌ ကျွန်တော်၏ သံယောဇဉ်မှာ တစ်နေ့တခြား ပို၍ ကြီးကြီးလာ ခဲ့၏။ ကျွန်တော် သူမ၏ရွာ၌ ဆက်မနေချင်တော့ပါ။ ကြာလျှင် ခွဲခွာရခက်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် လီဗာနီပေါ်လာသည်အထိ အယ်ကာလာအို၌ ဆက်စောင့်မနေ တော့ဘဲ ကာလာကတ်မြို့တော်သို့ ဆက်သွားရန် အပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ပါပီလွန် နှင့် ဝင်ကို

၃၈၃

ကျွန်တော် လိုက်ပါရမည့်ကားမှာ နံနက်ငါးနာရီတွင် ထွက်မည်ဖြစ်၏။ ထို မနက်
 ကျွန်တော် မုတ်ဆိတ်ရိတ်နေစဉ် မာရီရာ ပျောက်သွား၏။ ကျွန်တော် သူမ၏ ရွာကို ခွဲခွာ
 ပြီး ထွက်သွားမည်ကို မမြင်ချင်၍ ရှောင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် နားလည်၏။
 ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။
 မတတ်သာတော့ပြီ။
 ဒုက္ခိတ ပိုကိုလီနိုကို လက်တွဲပြီး ကားဆိပ်သို့ လျှောက်လာ၏။ ဂျီဇီက ကားဆိပ်
 ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ပို့ပေး၏။

* * *

အခန်း (၄၆)

ကာလာကတ်မြို့တော်

ကာလာကတ်မြို့တော်သို့ သွားကြရမည့်ခရီးမှာ အလွန်ကြမ်းသော ခရီးဖြစ်၏။ မိုင်ပေါင်း ခြောက်ရာကျော်ဝေး၏။ နာရီပေါင်း နှစ်ဆယ် ကားစီးရ၏။ ဒုက္ခိတ ပိုကိုလီနီမှာ ဤခရီးတွင် အလွန် ဆင်းရဲလှ၏။

လမ်းတွင် ဆီယူဒတ်ဗိုလီဗာမြို့၌ ကားခေတ္တရပ်၏။

ကာလာကတ်မြို့တော်သို့ ကျွန်တော်တို့ ကားဆိုက်ရောက်သောအချိန်မှာ ညနေ လေးနာရီတွင် ဖြစ်၏။ မြို့မှာ အလွန်ကြီးသောမြို့၊ ဗင်နီဇွဲလား တစ်နိုင်ငံလုံး၌ အကြီးဆုံးမြို့၊ ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူများ ညမြို့တွင်း၌ သွားလာနေကြသည်။

ကျွန်တော် ပြင်သစ်မြို့တော်ကြီးကို ခွဲခွာလာခဲ့သည်မှာ (၁၉၃၁)ခုနှစ်။ ယခု ကာလာကတ်မြို့တော်သို့ ရောက်သည်မှာ (၁၉၄၆)ခုနှစ်။ ဆယ့်ငါးနှစ်သောအချိန်အတွင်း ကျွန်တော်သည် မြို့တော်ကြီးတစ်ခုသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်လည် ရောက်ရှိနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်နှင့် ပိုကိုလီနီမှာ မြို့အလယ်တွင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြ၏။ ဤမြို့ အလယ်တွင် တစ်ကျွန်းပြန်တစ်ဦး ဖွင့်ထားသော တည်းခိုခန်းတစ်ခုရှိ၏။ လိပ်စာအတိအကျ ကို ချားလော့ထံမှ ကျွန်တော် ရထား၏။ တည်းခိုခန်းအမည်မှာ **ပင်စီဗာလာစီဘို** ဖြစ်၏။

မြို့တော်ကြီးမှာ အလွန်လှ၏။ ပင်လယ်မြေပြင်မှ ပေသုံးထောင်ကျော်အမြင့်တွင် ရှိသော မြို့ကြီးဖြစ်၏။

ကျွန်တော် အငှားကား (တက္ကစီ)တစ်စီးကို လက်ပြု၍တားလိုက်၏။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော လိပ်စာပါ တည်းခိုခန်းကို လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်၏။ ဒုက္ခိတ ပိုကိုလီနီကလည်း အလွန်ကြီးသော မြို့တော်ကြီးကိုကြည့်ပြီး အလွန်ကျေနပ်နေ၏။ ပါးစပ်မှ အရည်များ ကျ လာသဖြင့် ကျွန်တော်က သုတ်ပေးလိုက်ရ၏။ သူ ကျွန်တော့်ကို အလွန် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း သူ့မျက်လုံးများတွင် ပြနေ၏။ တကယ်တော့ ပိုကိုလီနီ ခံစားနေသည့်ဝေဒနာကို ကုသပေး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နိုင်သည့် ဆေးရုံကြီးများမှာ ဤကဲ့သို့ မြို့ကြီးများတွင်သာ ရှိသည် မဟုတ်လား။

ကားသံများမှာ အလွန် ဆူညံလှ၏။ သူ့နာတင်ကားများမှာ ဥဩသံ၊ မီးသတ်ကားများ၏ ခေါင်းလောင်းသံများကိုလည်း မကြာခဏ ကြားကြရ၏။ လမ်းဘေးရှိ လူသွားလမ်းပေါ်၌ ရာပေါင်းများစွာသော လူများသွားလာလျက်ရှိ၏။ ညနေထုတ် သတင်းစာများကို အော်ရောင်းနေသည့် ကလေးများကို တွေ့ရ၏။

လူသံ ကားသံများမှာ တကယ်တော့ တုန်လှုပ်မှု အဖြစ်စေဆုံးဖြစ်၏။ မှန်သည်။ လူသူနှင့်ဝေးသော တစ်ကျွန်းကဲ့သို့သောအရပ်၌ ကျွန်တော် နေခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်ကြာခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ အလုပ်ပိတ်အခန်းများ၌ နေခဲ့ရသည့် ဘဝကိုလည်း ချက်ချင်းပြေး၍ ကျွန်တော် သတိရမိ၏။

“ပိုကိုလီနို၊ ခင်ဗျားရောဂါကို ကုပေးနိုင်မယ့် ဆရာဝန်တွေကို ဒီလို မြို့ကြီးမှာမှ ရှာလို့ ရနိုင်မယ်။ ခင်ဗျား စိတ်မပူနဲ့။ သမားကောင်း တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော် တို့ မကြာခင် တွေ့မှာပဲ။ ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝခရီးရှည်ကို ဆက်လျှောက်ရဦးမယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကိုလဲ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့မှာတော့ ရောက်ကိုရောက်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော် ပြောနေသောစကားများကို ပိုကိုလီနိုသည် နားလည်ဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်ထားသော သူ၏လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ကျွန်တော့်အသားကို ဖိ၍ ဆုပ်လိုက်ပြီး သူ့မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ဥများ လိမ့်၍ ကျလာကြ၏။ ကျွန်တော် ကြင်နာစွာ ပိုကိုလီနို၏ မျက်ရည်ဥများကို သုတ်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုရမည့် တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ ပိုင်ရှင်မှာ အီဗာလီဆိုသူဖြစ်၏။

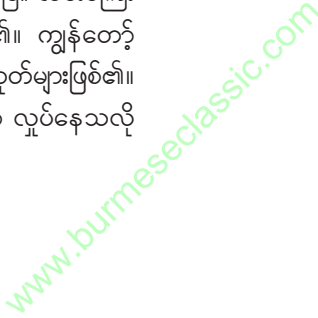
ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားချိန်၌ သူ မရှိပါ။ သို့သော် သူ့ဇနီး ဗင်နီဇွဲလားသူကြီးက ကျွန်တော်တို့ အယ်ကာလာအိုမှ လာခဲ့သူများ၊ တစ်ကျွန်းပြေးများ ဖြစ်ကြောင်းသိသည်နှင့် နှစ်ယောက်အိပ်ခန်း တစ်ခုကိုရအောင် ချက်ချင်း စီစဉ်ပေး၏။

အခန်းသို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးပေနေသော ပိုကိုလီနိုကို ကျွန်တော် ရေချိုးပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့ကို အိပ်ရာပေါ် တင်ပေးလိုက်၏။ အိပ်ရာပေါ်ရောက်ချိန်၌ ပိုကိုလီနိုသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေ၏။ သူ ဘာကို စိုးရိမ်နေသည်ကို ကျွန်တော် မှန်းဆကြည့်၍ ရ၏။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဒီမှာပစ်ပြီး ပြေးမသွားပါဘူး ပိုကိုလီနို။ စိတ်ချပါ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အမြဲ စောင့်ရှောက်မှာပါ။ မြို့ထဲ ကျွန်တော်ပတ်ပြီး လျှောက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ ခဏလေးပါ”

ကျွန်တော် တည်းခိုခန်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။

ပလာဇာဆီမွန်ဘိုလီဗာအမည်ရှိသော ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီး၏ အစည်းကား ဆုံးလမ်းမပေါ်သို့ ကျွန်တော် လျှောက်နေသောအချိန်၌ ညခုနစ်နာရီ ရှိလေပြီ။ လမ်းမကြီး၏ဘေးနှစ်ဖက်လုံးတွင် လျှပ်စစ်မီးများကို ဝင်းထိန်နေအောင်ထွန်းထား၏။ ကျွန်တော့် စိတ်အား ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးမှာ နဂါးရုပ်မီးတန်းများသွယ်ထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်များဖြစ်၏။ မီးများမှာ အရှင်ဖြစ်၏။ ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ နဂါးရုပ်အမြီးမှာ လှုပ်နေသလို ရှိ၏။

လမ်းအလယ် ရင်ပြင်ကျယ်ကြီးတွင်မူ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဆီမွန်ဘိုလီဗာ၏ ကျောက်ရုပ်ကြီးကိုတွေ့ရ၏။ ဤခေါင်းဆောင်ကြီးမှာ တောင်အမေရိကနိုင်ငံများ၏ လွတ်လပ်ရေးကို ဦးဆောင်တိုက်ပွဲဝင်ပေးခဲ့သော ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်၏။

ကျွန်တော် တည်းခိုနေသော တည်းခိုခန်းမှာ ဤကျောက်ရုပ်တုနှင့် တစ်မိုင်မျှ ဝေးသည့်နေရာတွင်တည်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် တည်းခိုခန်းသို့ပြန်သွားပြီး ပိုင်ရှင် အီဗာလီ ကို ရှာ၏။ မတွေ့။ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ရှာမှတွေ့၏။ သူက ကျွန်တော်တို့ရောက်လာကြမည် ကို ချားလော့က ကြိုတင်စာရေးထားသဖြင့် ကြိုသိနှင့်နေပြီဖြစ်သည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော် နှင့် အီဗာလီတို့သည် အရက်ဆိုင်တစ်ခုသို့သွားပြီး စကားပြောကြ၏။

“ကျွန်တော် ဒီမြို့ရောက်နေတာ ဆယ်နှစ်ရှိသွားပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ခု ခင်ဗျားတို့နေနေတဲ့ တည်းခိုခန်းကို ကျွန်တော့်မိန်းမ ပိုင်တာ။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ခင် ခင်ဗျားတို့ကို တည်းခိုခံ တစ်ပြားမှမယူဘူး။ ခုလဲ တစ်ဝက်ပဲယူဖို့ ကျွန်တော့် မိန်းမကို ကျွန်တော် ပြောထားတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ပါလာတဲ့လူက ခင်ဗျားနဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် အယ်ဒိုလာဒိုအကျဉ်းစခန်းက လွတ်ခါနီးမှ တွေ့ဖူးတာ။ တွေ့စကတည်းက ခုအခြေအနေအတိုင်းပဲ။ ခင်ဗျား သူ့ကို မြင်ပြီးပြီလား”

“မမြင်ရသေးဘူး။ ကျွန်တော့်ဇနီး ပြောပြလို့သိတာ။ သူ့အခြေအနေကတော့ တော်တော်ဆိုးတယ်ဆို။ စိတ်ကော နဲ့ ရဲ့လား”

“နဲ့ပါတယ်။ လေဖြတ်ခံထားရပြီး စကားမပြောနိုင်တာနဲ့ မသွားနိုင်မလာနိုင်တာဘဲ ရှိပါတယ်။ သူ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်က လာသလဲဆိုတာလဲ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ရှင်းရှင်း ပြောရရင်ဗျာ ကျုပ်တို့လို တစ်ကျွန်းကထွက်ပြေးလာတဲ့ လူလား။ ရိုးရိုးဥရောပက တောင် အမေရိကကို လေလွင့်လာတဲ့လူလား ဆိုတာတောင် ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ အပင်ပန်းခံပြီး သွားလေရာ ခေါ်သွားနေတာလဲ။ ခင်ဗျား သူ့ကို တာဝန်ယူနေရတဲ့အတွက် ဒုက္ခ မပိုဘူးလား”

“ပိုတာတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော် တာဝန်ယူလာခဲ့တာ ခုဆိုရင် ရှစ်လရှိသွားပြီ”

“ခင်ဗျား ဆက်ပြီး သူနဲ့ ဘယ်လိုစခန်းသွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

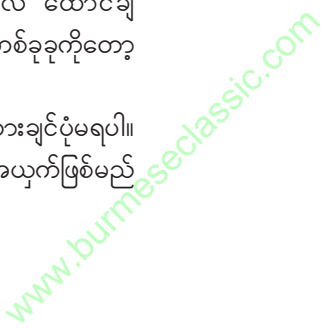
“သူ့ရောဂါကို ကုသပေးနိုင်မယ့် ဆေးရုံတစ်ရုံပေါ် ရောက်သွားတဲ့အထိ အကူအညီ ပေးမယ်လို့တော့ စိတ်ကူးထားတာပဲ”

“ခင်ဗျားမှာ ငွေရှိလား”

“နည်းနည်းပဲရှိတယ်။ ဒီငွေကိုလဲ အကုန်သုံးပစ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ချွေပြီး သုံးရဦး မယ်။ ပြဿနာက ကျွန်တော် စပိန်စကားကို သွက်သွက်လက်လက် ပြောတတ်တာ မဟုတ် တော့ အလုပ်ရှာဖို့ဆိုတာလဲ သိပ်လွယ်မယ် မထင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီမြို့မှာ အလုပ်လာရှာကြတဲ့ နယ်ကလူတွေကလဲ ထောင်ချီ သောင်းချီရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ပါပီ။ သင့်တော်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုကိုတော့ ခင်ဗျား မကြာခင်ရမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကူညီပူမယ်”

အီဗာလီ၏မိန်းမမှာ ပိုကိုလီနိုကို သူမ၏တည်းခိုခန်း၌ လက်ခံထားချင်ပုံမရပါ။ ပိုကိုလီနို၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ပြီး အခြားတည်းခိုနေသူများကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်

စိုးသည်ဟု ပြော၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပိုကိုလီနိုကို အခန်းပြင်သို့ မထုတ်ဝံ့ဘဲ ထမင်းစားချိန်၌ပင် ထမင်းကို အခန်းတွင်းသို့ယူ၍ ခွံကျွေးရ၏။

အီဗာလီကမူ မဆိုးပါ။ သူတတ်နိုင်သမျှ အကူအညီများကို ကျွန်တော့်ကိုပေး၏။ အလုပ်ရှာနိုင်သည့် ဌာနအမျိုးမျိုးမှ လိပ်စာများကို ကျွန်တော့်ကိုပေး၏။ ကျွန်တော် သွား၏။ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ပေးနိုင်သူ တစ်ဦးမျှ ရှာမတွေ့။ ပိုကိုလီနိုကို ဆေးရုံတင်နိုင်ရန်အတွက် ဆေးရုံအာဏာပိုင်များနှင့် သွားညှိ၏။ ဘယ်သူမျှ လက်မခံ။

“ခင်ဗျား အယ်ဒိုလာဒို အကျဉ်းစခန်းက ထွက်လာတော့ ဘာပြုလို့ ဒီဒုက္ခိတကို တာဝန်ခံပြီး ခေါ်ခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ထောင်အာဏာပိုင်တွေက ထည့်ပေးလိုက်တာ”

“ဘယ်သူကပဲ ထည့်ပေးထည့်ပေး ခင်ဗျား ငြင်းချင်ရင် ရတာပဲ။ ခင်ဗျားက မငြင်းဘဲ တာဝန်ခံခေါ်ခဲ့တာဆိုတော့ ခင်ဗျားပဲ တာဝန်ခံ ဆက်ကြည့်ထားပေါ့။ ကျုပ်တို့ ဆေးရုံကတော့ တာဝန်မယူနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော် အလွန် စိတ်ပျက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ဉာဏ်နိဉာဏ်နက် အမျိုးမျိုး ထုတ်ပြီး ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန်အတွက် စဉ်းစားရ၏။ တည်းခိုခန်း၌နေရသည်မှာလည်း အဆင်မပြေ။ အီဗာလီ၏မိန်းမက အခြားဧည့်သည်များအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သည် ဟုပြောပြီး အမျိုးမျိုး ငြူစူနေသည်။

ပိုကိုလီနိုကို တတိယအကြိမ်မြောက် ဆေးရုံတင်ရန် ကျွန်တော်၏ကြိုးပမ်းမှု မအောင်မြင် ဖြစ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ပိုကိုလီနိုကို မြို့တွင်းသို့ တွဲ၍ခေါ်သွား၏။ မြို့တွင်း ကြည့်သင့်သည့်နေရာများကို လိုက်ပြ၏။ နောက်ဆုံး ပန်းခြံတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားပြီး စီးကရက်နှစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ တစ်လိပ်ကို သူ့ပါးစပ်တွင် တွေ့ပေးလိုက်ပြီး တစ်လိပ်ကို ကျွန်တော်ဖွာလိုက်၏။ ပိုကိုလီနိုသည် သူ့ကို ကျွန်တော် တစ်ခုခုပြောချင်နေသည်ကို ချက်ချင်း ရိပ်မိ၏။ သူ့မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချပစ်ရန် တောင်းပန်နေ၏။

“ပိုကို၊ ခင်ဗျားကို ဆေးရုံတင်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားတာ သုံးကြိမ်ရှိပြီ။ တစ်ခါ မှ မအောင်မြင်ဘူး။ ခင်ဗျားသိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတယ်”

သူ့မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်အမေးကို ပြန်အဖြေပေး၏။

“ဒီမြို့တော်မှာ ပြင်သစ်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးရှိတယ်။ ဒီကောင်စစ်ဝန်ရုံး သွားအကူအညီ တောင်းဖို့ဆိုတာလဲ ကျုပ်တို့က တစ်ကျွန်းက ပြေးလာတာတွေဆိုတော့ အကူအညီမရဘဲ ဗင်နီဇွဲလား အစိုးရနဲ့စကားများရမယ့် ပြဿနာတွေတောင် တိုးလာဦးမယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားထားတဲ့ အဖြေတစ်ခုရှိတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မနက်ဖြန် မြို့အလယ်ဗဟိုမှာရှိတဲ့ ပလာဇာဆီမွန်ဘိုလီဗာလမ်းမကြီးကို ခေါ်သွား မယ်။ အဲဒီ လမ်းမကြီးရဲ့ ရင်ပြင်ကျယ်ကြီးမှာ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဆီမွန်ဘိုလီဗာရဲ့ ကျောက်ရုပ်ကြီး ရှိတယ်။ အဲဒီ ကျောက်ရုပ်ကြီးဘေးမှာ ခင်ဗျားကို ထားခဲ့မယ်။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ထားသွားတဲ့အချိန်ကစပြီး ပက်လက်လှုပ်လှုပ်အိပ်နေ။ ဘယ်သူက လာထူပေးပေး မထနဲ့။ ခင်ဗျား မထရင် သူတို့ ရဲခေါ်မှာပဲ။ ရဲက ခင်ဗျား လူမမာမှန်းသိရင် သူနာပြုကားကို ခေါ် မှာပဲ။ သူနာပြုကားလာရင် ခင်ဗျားကို ဆေးရုံပို့ရမှာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆေးရုံအာဏာပိုင်

တွေကလဲ ခင်ဗျားကို မတင်ချင်ဘူးလို့ ဘာမှ ငြင်းလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားရောဂါက လဲ ဆေးရုံတင်ပြီး အကုသခံရမှ သက်သာမှာ။ ခင်ဗျား ဆေးရုံရောက်သွားရင် ကျွန်တော် မကြာခဏ လာကြည့်မယ်။ ပထမ တစ်ရက်နှစ်ရက်မှာတော့ အာဏာပိုင်တွေ မရိပ်မိအောင် လို့ ခင်ဗျားကို လာကြည့်တဲ့အခါ ကျွန်တော် စကားလုံးဝမပြောဘူး။ နောက် အခြေအနေ ကြည့်ပြီး ပြောသင့်တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော်ပြောမယ်။ ခင်ဗျား သဘောပေါက်လား။ သဘောကောတူလား။”

ပိုကိုလီနီက သဘောတူကြောင်းကို ကျွန်တော့်လက်များကိုဆုပ်၍ အဖြေပေး၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပိုကိုလီနီကို ကြိုတင်ကြိုထားသည့်အတိုင်း တောင်အမေရိက နိုင်ငံများ၏ ကယ်တင်ရှင်ကြီး ဆီမွန်ဘိုလီဗာ ကျောက်ရုပ်ဘေးတွင် ထားပစ်ခဲ့၏။ မျှော် လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် အားလုံး ဖြစ်လာခဲ့၏။

ပိုကိုလီနီ ဆေးရုံပေါ်ရောက်သွားလေပြီ။

နှစ်ရက်အကြာမှ ပိုကိုလီနီ တက်ရောက်နေသောဆေးရုံသို့ လူနာကြည့်ခိုက်တွင် ကျွန်တော်တက်သွား၏။ အာဏာပိုင်များ အလစ်တွင် ပိုကိုလီနီ ခုတင်ဘေး၌ ကျွန်တော် သွားရပ်လိုက်၏။

ပိုကိုလီနီသည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် အလွန်ဝမ်းမြောက်ကြောင်းကို သူ့မျက်လုံး များတွင် ပြသနေသည်။

“ခင်ဗျားကို သူတို့ ဂရုတစိုက်ကြည့်ရဲ့လား”

“ကြည့်တယ်”

မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေး၏။ ကျွန်တော် သူ့ခုတင်ခြေရင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ရောဂါမှတ်တမ်း ကတ်ပြားကိုယူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ ငှက်ဖျားနှင့်နွယ် ပြီး ဖြစ်ခဲ့သော ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေသည့်ရောဂါဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထား၏။ နှစ်နာရီတစ်ကြိမ် စစ်ဆေးရန် ညွှန်ကြားထား၏။

“ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ် ပိုကိုလီနီ။ ခင်ဗျားအတွက် ဒီမှာ စီးကရက် ဆယ်ဘူး နဲ့ ဘိုလီဗာငွေ နှစ်ဆယ် ထားသွားတယ်”

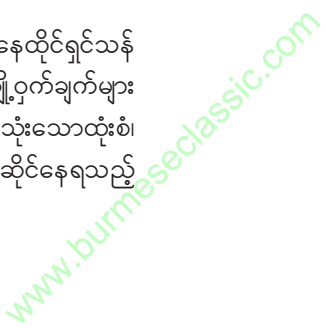
ကျွန်တော် ဆေးရုံမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

ဝန်ထုပ်တစ်ခုတော့ ပေါ့သွားလေပြီ။

ကာလာကတ်သို့ရောက်နေသည်မှာ နှစ်ပတ်ရှိခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်တွင် ပါလာသည့် ဘိုလီဗာငွေထဲမှ နှစ်ရာကျော်မှာလည်း ကုန်သွားပြီဖြစ်၏။ အီဗာလီ၏ တည်းခိုခန်း၌ တည်းခို စရိတ်မှာ တစ်ဝက်သာပေးရသော်လည်း ကျွန်တော့်အတွက် အလွန်များနေသလိုရှိသေး၏။

လှပသော မိန်းမပျိုပေါင်းများစွာကိုလည်း နေ့စဉ် မြင်တွေ့နေရ၏။ သို့သော် တစ်ဦးတစ်ယောက်အနားကိုမျှ ကျွန်တော် မကပ်နိုင်သေး။ ကပ်နိုင်ခွင့်လည်း မရ။ ယခု အချိန်မှာ (၁၉၄၆)ခုနှစ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အရက်ဆိုင်များ၌ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် တည်း ဝင်ထိုင်သည့် ထုံးစံ မပေါ်သေး။

မြို့တော်ကြီးများတိုင်း၌ လျှို့ဝှက်ချက်များရှိ၏။ မြို့တော်ကြီးများ၌ နေထိုင်ရှင်သန် နိုင်ရန်မှာလည်း ဤလျှို့ဝှက်ချက်များကို သိထားမှဖြစ်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်များ ကို သိနိုင်ရန် ဆရာလိုသည်။ လူမျိုးတိုင်းတွင် သူတို့ပြောသောစကား၊ ကျင့်သုံးသောထုံးစံ၊ တရားဥပဒေ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှု စသည့် (၂၄) နာရီအတွင်း အမြဲရင်ဆိုင်နေရသည့်

မလွဲမရှောင်သာသော တရားများရှိ၏။ ဥပဒေနှင့်အညီ ရိုးသားစွာ နေထိုင်ရန်ဟူသော အလုပ်မှာ မြေအောက်လောကမှလာသည့် ကျွန်တော်ကဲ့သို့သော လူတစ်ယောက်အတွက် လွယ်သောအလုပ် မဟုတ်ပါ။

တကယ်တော့ နယ်မှ ကာလာကတ်မြို့တော်သို့ ရောက်လာသူအားလုံးမှာ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ရင်ဆိုင်ရန်နေရသူများဖြစ်၏။ ဥပဒေကို လုံးလုံး မချိုးဖောက်သော်လည်း နည်းနည်းတော့ ချိုးဖောက်တတ်၏။ ရယ်လည်းရယ်စရာ ကောင်းလှ၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် ကိုလံဘီယာလူမျိုး တစ်ယောက်နှင့် တွေ့၏။ ဤ လူကို အယ်ဒိုလာဒို အကျဉ်းစခန်း၌ နေရစဉ်က ခင်မင်လာခဲ့သူဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား ခု ဒီမှာ ဘာလုပ်စားနေသလဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ထိဖွင့်စားတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေတယ်။ ကယ်ဒီလက်ကားကြီးတစ်စီးကို ပေါက်တဲ့လူရမယ်ဆိုပြီး ထိလက်မှတ် လိုက်ရောင်းတယ်”

“ခင်ဗျား ခု တော်တော်ကြီးပွားနေပြီပေါ့။ ကယ်ဒီလက်ကားတွေ ဘာတွေတောင် ပိုင်နေပြီလား”

“ဘယ်ကလာ ပိုင်ရမှာလဲ။ ကားက ကျွန်တော့်ဆရာကား။ ဒီကား ဒရိုင်ဘာ ကျွန်တော်လုပ်နေတာ။ ဆရာလစ်တဲ့အခါ၊ ဆရာ မလာတဲ့အခါ၊ ဒီကားကြီးကို လက်ညှိုး ထိုးပြီး ပေါက်ရင် ဒီကားရမယ်ပြောပြီး ထိလက်မှတ်ကို ညာရောင်းရတာ”

ကျွန်တော် အူတက်မတက် ရယ်မိ၏။

“ခင်ဗျား လက်မှတ်ရောင်းတော့ တခြားလူတွေ စိတ်ဝင်စားအောင် ထိုးချင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်လဲ”

“ဒီလိုလေဗျာ။ ကျွန်တော့်ဆရာက ဘဏ်ကြီးတစ်ခုက သူငွေ၊ ဒါရိုက်တာ။ ကျွန်- တော်က မနက်တိုင်း ကိုးနာရီအရောက် သူ့ဘဏ်ကြီးရှေ့ကို ပို့ပေးရတယ်။ ဆရာဆင်းသွား ရင် ကျွန်တော်က ကားကို ဘဏ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ သွားရပ်ထားရတယ်။ ဒီအလုပ်က တစ်ယောက်တည်းလုပ်လို့မရဘူး။ နှစ်ယောက်လုပ်ရတယ်။ ဆရာ ဆင်းသွားရင် ကျွန်တော် က ဆရာ့နောက်ကလိုက်သွားပြီး ဘဏ်ထဲက ဆရာ ဘယ်တော့ပြန်ထွက်လာမလဲဆိုတာ အမြဲ အလစ်မပေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေရတယ်။ အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ အပြင်က ကျွန်တော့် ရဲဘော်က ကားကြီးကို ရွှေရောင်စာလုံးလေးနဲ့ ရေးထားတဲ့ အဝတ်ကြီးနဲ့အုပ်။ အဝတ်ပေါ် မှာ ရေးထားတာကတော့ သင်. . ဒီကားကို ရချင်လား၊ ထိလက်မှတ်တစ်စောင်ထိုးရုံ နှင့်ရနိုင်တယ်။ သင့်ကို စမ်းချင်ရင် ထိုးကြည့်ပါ။ နောက်လ တစ်ရက်နေ့ ကံထူး သူကို ရွေးမည် အဲဒီလိုပေါ့ဗျာ။ နောက် ပါးစပ်ကလဲ သူများ မထိုးချင် ထိုးချင်အောင် အော်ရတယ်”

“ခင်ဗျားတို့လုပ်ပုံက ဆင်းရဲသားတွေကို ဒုက္ခပေးနေသလို မဖြစ်ဘူးလား”

“ဟာ. . မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ဘိုလီဗာငွေ တစ်ဆယ် လို့ သတ်မှတ်ထားတာ။ သိပ်ဆင်းရဲတဲ့လူတွေ ဘယ်ထိုးနိုင်ပါ့မလဲ။ နည်းနည်းငွေရွှင်တဲ့ လူတွေမှ ထိုးနိုင်တာ”

“ရရန်ကော မကြောက်ရဘူးလား”

“သိပ်မကြောက်ရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကိုင်ပုံက သိပ်သေသပ်တော့ သူတို့

ကလဲ တကယ် ထိဖွင့်နေတာပဲ ထင်တယ်။ တချို့ သိပ်စိတ်ဝင်စားပြီး ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပုံကိုပုံကို ဂရုတစိုက် လာကြည့်နေတဲ့ ရဲကိုမြင်ရင်လဲ အခြေအနေကြည့်ပြီး မေတ္တာ လက်မှတ်ဆိုပြီး တစ်စောင် နှစ်စောင် ပေးလိုက်ရတာပေါ့။ အဲဒီ ရဲကလဲ ဒီလိုရသွားရင် ကျေနပ်သွားကြတာပဲ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းထဲ ပါချင်ပါကြည့်ပါလား။ ကျွန်တော့် ရဲဘော်နဲ့ မိတ်ဆက်ထားပေးမယ်။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဝိုင်းရောင်းတော့ လက်မှတ် ပို ရောင်းရနိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျား အဝတ်အစားကို သူများ အထင်ကြီး အောင် သေသေသပ်သပ် ဝတ်စားလာဖို့ လိုမယ်”

ကျွန်တော် သူတို့လုပ်ငန်းတွင်ပါဝင်ရန် အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိုက်၏။ ကျွန်တော် ကာလာကတ်မြို့သို့ရောက်စကတည်းက စားရေးနေရေးအတွက် ကုန်ကျခဲ့သည့် ငွေပေါင်းမှာလည်း များလှလေပြီ။ ဝင်ငွေက လုံးဝမရှိ။ အယ်ဒီလာဒို အကျဉ်းစခန်းတွင် နေစဉ်က ကျွန်တော်စုဆောင်းလာခဲ့သော စိန်အချို့တော့ရှိသေး၏။ ဤစိန်များကို မထုခွဲ မရောင်းချခဲ့သေး။ သေရေးရှင်ရေးတွင်သုံးရန်အတွက် တစ်ကျွန်းတွင် နေစဉ်ကကဲ့သို့ပင် သတ္တုဘူးရှည်လေးတစ်ခုအတွင်းထည့်ပြီး စအိုအတွင်း သွင်း၍ မည်သူမျှမခိုးနိုင်အောင် သိမ်းထားရသေး၏။

ကျွန်တော်တို့ ထိလက်မှတ်အတုရောင်းသည့်အလုပ်မှာ အစပိုင်းတွင် တော်တော် လေး အဆင်ပြေ၏။ သို့သော် နှစ်ပတ်ခန့် ဤလုပ်ငန်းတွင် ကျွန်တော်ပါဝင်ခဲ့ပြီးနောက် အလွန်စပ်စုတတ်သော ထီးထိုးချင်သူတစ်ယောက် တစ်နံနက်တွင် ရောက်လာ၏။

“ဒီကားက ဒေါက်တာဖူလိုနီရဲ့ကား မဟုတ်လား”

သူက ကားနံပါတ်လှည့်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲဘော်ကို မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒေါက်တာဖူလိုနီက ဒီကားကို ရောင်းချင်နေတာ။ ဈေး ကောင်းကောင်းပေးတဲ့လူလဲ မရှိဘူး။ ဒါနဲ့ ဒီလိုဖွင့်ပြီး ကံထားသူကိုရှာပြီး ရောင်းတဲ့နည်း နဲ့ ရောင်းကြည့်ရင် ပိုရမလားလို့ တွေးမိပြီး ရောင်းနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက လျှို့ဝှက် ကိစ္စမို့ လူကြီးမင်း ကျေးဇူးပြုပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ သွား မပြောပါနဲ့ခင်ဗျာ”

“မပြောပါဘူး။ ကျုပ်ကလဲ နားလည်မှု ရှိပါတယ်”

သို့သော် ထိုလူ ဘဏ်ရိုရာဘက်သို့ ထွက်သွားသည်ကိုမြင်သည်နှင့် ကျွန်တော့် ရဲဘော်က ကားပေါ်တွင်အုပ်ထားသော အဝတ်များကို ချက်ချင်း လိပ်သိမ်းလိုက်၏။ ကျွန်တော်က ဘဏ်ရိုရာသို့ပြေးသွားပြီး အခြေအနေမလှတော့သည်ကို ဘဏ်သူဌေးအခန်း တံခါးဝတွင် စောင့်နေသော ကိုလံဘီယာကို သွားသတင်းပို့လိုက်၏။

သုံးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဘဏ်သူဌေးသည် စောစောက အလွန်စပ်စုတတ်သူနှင့် အတူ ဒေါ်ကြီးမောကြီးနှင့် ဘဏ်အတွင်းမှထွက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။ သို့သော် သူ့ ကားတွင် ဘာထူးခြားချက်မျှ မတွေ့ရသဖြင့် မျက်နှာ ချက်ချင်း ပြောင်းသွား၏။ သူ့ကို သတင်းပေးသူ၏စကားကိုလည်း မယုံအခက် ယုံအခက် ဖြစ်သွားပုံရ၏။ ထိုလူ့ကိုခေါ်ပြီး ဘဏ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြ၏။ ကျွန်တော် သူတို့ နောက်မှ လိုက်ဝင်သွား၏။ စပ်စုသူမှာ ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်သူ မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်တော့် ကို မှတ်မိမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် သူတို့နှင့်ကပ်နေသော စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“တကယ် အကြံကောင်းတဲ့အကောင်တွေ။ ကျုပ်ဟာကျုပ် ဘဏ်နောက်ဖေးပေါက်

ကထွက်ပြီး သူတို့အနား မသိမသာသွားရင် ကျုပ်ကိုတောင် ဒီကောင်တွေ လက်မှတ်ညာ ရောင်းဖို့ သွေးဆောင်ကြဦးမလား မသိဘူး”

ကျွန်တော် ရယ်ချင်လှ၏။

ကားထိလက်မှတ်ညာရောင်းရသည့်အလုပ်မှာ ထိုနေ့တွင်ပင် အဆုံးသတ်၏။ နှစ်ပတ်အတွင်းရလိုက်သည့်ဝင်ငွေမှာ ဆိုးတော့မဆိုးလှပါ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အတွက် ရှယ်ယာပင် ဘိုလီဗာငွေတစ်ထောင်ငါးရာကျော် ရလိုက်၏။ ထိုငွေမှာ ကာလာကတ် မြို့တော်၌ တစ်လကျော်နေနိုင်သော ငွေ ဖြစ်၏။

တစ်နေ့မှ တစ်နေ့သို့ ကူးခဲ့ပြန်ပြီ။

ထိုအချိန်၌ ပြင်သစ်လူမျိုးအများအပြားပင် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသို့ ပြေးဝင်ခဲ့လှလျက် ရှိ၏။ တစ်ကျွန်းမှ လာသူများမဟုတ်။ စစ်ကြီးအတွင်းက ဂျာမန်တို့ကို ကူညီခဲ့သူများဖြစ် ပြီး စစ်ပြီးခေတ်တွင် ပြင်သစ်တွင် မနေရဲတော့၍ ပြေးလာကြခြင်းဖြစ်၏။ နာဇီဟောင်းများ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ဤလူများနှင့် အပေါင်းအသင်း အဆက်အဆံ မလုပ်ပါ။ ရှင်းအောင် နေ၏။

တစ်လ ကူးခဲ့ပြန်ပြီ။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် အပြောင်းအလဲများ မရှိလှ။

အယ်ကာလာအိုမှ မထွက်လာမီက ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီးသို့ ရောက်သော အခါတွင် ဤမျှကြီးမားသော ဒုက္ခအခက်အခဲများနှင့် ပြည့်နေမည်ဟု လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့မိ ပါ။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဝမ်းအတွက် ပြင်သစ်ကော်ဖီများကို အိုးကြီးတစ်လုံးဖြင့် ထည့်ပြီး လမ်းတကာလျှောက်၍ ကော်ဖီလိုက်ရောင်း၏။ ထိုသို့ ရောင်းရင်းဖြင့်ပင် တစ်နေ့ တွင် ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်မြေအောက်လောကမှ ရဲဘော်ဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သော ပအူလို နှင့် ဆုံမိ၏။

ပအူလိုသည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး-

“ပါပီလွန်. . မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီ ကော်ဖီအိုးကြီးနဲ့”

“ကော်ဖီ လိုက်ရောင်းနေတာလေ”

“ဟင်း မင်း ဒီလောက်တောင်ပဲ ဒီမှာ အခက်အခဲတွေ့နေရလား”

ကျွန်တော့်ကို သူသည် ဘားခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွား၏။ ကျွန်တော်၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းများကို ပြန်မေး၏။ ပအူလိုသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပွန်မာဒရီမြို့မှဖြစ်၏။

“မင်း ခု ဘယ်မှာနေလဲ”

ကျွန်တော်နေသည့် တည်းခိုခန်းအမည်ကို သူ့ကို ပြောပြလိုက်၏။

“လာ. . အဲဒီ သွားကြရအောင်”

“သွားတာပေါ့”

ကျွန်တော်က အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ချထားသော ကျွန်တော့်ကော်ဖီအိုး ကြီးရှိရာသို့ ထသွား၏။

“ဟေ့ကောင် မင်းကော်ဖီအိုးကြီးကို ဒီမှာပဲ ထားခဲ့တော့။ နောင်ကို မင်း ကော်ဖီ ရောင်းစရာ မလိုတော့ဘူး”

“သေချာရဲ့လားကွ”

“မသေချာရင် မင်းကို ငါမပြောဘူး။ ထားသာထားခဲ့”
ပအူလို့နှင့်ကျွန်တော် ဘားခန်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ရောက်သွားကြ၏။ ပအူလို့က သူနှင့်ကျွန်တော် တွဲလုပ်နိုင်သည့် အလုပ်တစ်ခုအကြောင်းကို ကျွန်တော့်ကို ပြောပြ၏။ ဗင်နီဖွဲ့လားမြေပေါ်တွင် လုပ်ရမည့်အလုပ် မဟုတ်ပါ။

“တို့ လုပ်ရမယ့်အလုပ်က တစ်ချိတည်းနဲ့ ငွေအများကြီး ပွမယ့်အလုပ်။ နောက်ခက်လဲ မခက်ဘူး။ ငွေတွေအားလုံးက တို့အိတ်ထဲရောက်နေပြီးသားလို့သာ သတ်မှတ်ထားလိုက်တော့”

“အလုပ်က ဘယ်မှာ သွားလုပ်ရမှာလဲ”

“အချိန်တန်တော့ မင်းသိရမယ်လေ။ ခု လောလောဆယ်တော့ ဒါထက်ပိုပြီး ငါဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘူး”

“ဘယ်နှစ်ယောက် ပေါင်းလုပ်ရမှာလဲ”

“လေးယောက်၊ တစ်ယောက်က အလုပ်ရှိတဲ့နေရာကို အသင့်ရောက်နေပြီ။ ငါက ဂျစ်တန်ကိုပြန်ခေါ်ရင်း ဒီပြန်လာတာ။ မင်း ဂျစ်တန်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ကျွန်တော့်လို ပြင်သစ်မြေအောက်လောက သားတစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။

“မင်း အလုပ်အကြောင်းကို ခုထက်ပိုပြီး မင်း ငါ့ကို ဘာမှ မပြောပြနိုင်တော့ဘူးလား”

“မပြောနိုင်ဘူး ပါပီ၊ မင်းကို မပြောသင့်လို့ မပြောတာ။ မပြောချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ မင်း နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အလျင်အမြန်ချလိုက်၏။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်တွင် လက်ရှိအခြေအနေ အရပ်ရပ်များအရ ရွေးနိုင်စရာလည်း တခြားလမ်းများ မရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် ကော်ဖီအိုးကြီး ထမ်းပြီး ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီး၌ မည်သို့မျှ ကြာရှည် လှည့်လည်ရောင်းချ စားသောက်နေနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းလာရသော ဘဝတစ်လျှောက်လုံးသည် စွန့်စားခြင်းမျိုးစုံနှင့် ပြည့်နေသော ဘဝ။ ကျွန်တော်သည် စွန့်စားခြင်းဖြင့်သာ အကျိုးပေးသူ။ ပအူလို့ ကြံနေသည့်အလုပ်မှာ ဘာအလုပ်မျိုး ဖြစ်မည်ကို ကျွန်တော် တွေးယူကြည့်၍ ရ၏။ ကျွန်တော် ရှောင်ချင်၏။ မရှောင်နိုင်။

“မင်း လိုက်မယ် မဟုတ်လား ပါပီလွန်”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်။ တွေဝေမိသေး၏။

“ဗင်ကို”

“ဗင်ကို”

နောက်တစ်နေ့တွင် ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီးမှ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

အခန်း (၄၇)

ဘဏ်တိုက်အောက်မှ ချစ်စရာလိုက်စားခေါင်းလေး

ကားမောင်းလာခဲ့ကြသည်မှာ ခုနစ်ဆယ့်နှစ်နာရီ ကျော်သွားလေပြီ။ ကျွန်တော် တို့ တစ်လမ်းလုံး တစ်လှည့်စီ မောင်းခဲ့ကြ၏။ ပအူလိုမှာ အလွန်အစိုးရိမ်ကြီးသူဖြစ်၏။ ဓာတ်ဆီဆိုင်များတွင် ဓာတ်ဆီဝင်ဖြည့်စဉ်၌ပင် ကားမောင်းနေသူတစ်ဦးကိုသာ ဓာတ်ဆီ ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်စေပြီး ကျန်နှစ်ဦးကို ဓာတ်ဆီဆိုင်မှ လှမ်းမမြင်နိုင်သော ကိုက်သုံးရာ ခန့် အကွာအဝေးတွင် စောင့်နေစေ၏။

တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဂျစ်တန်သည် ပအူလို ဓာတ်ဆီဆိုင်တွင်ဝင်နေစဉ် နာရီဝက်ခန့် မိုးရေထဲတွင် စောင့်နေခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်ပင် စိတ်မရှည်ချင်တော့။

“ပအူလို . . . တို့ မိုးထဲရေထဲ ဒီလိုသာ တစ်လမ်းလုံး ဆင်းစောင့်နေကြရရင်တော့ သိပ်မကြာဘူး။ အအေးမိပြီး သေကြရတော့မယ်။ မင်း ဒီလောက်တောင်ပဲ အကာအကွယ် ယူနေကြဖို့ လိုတယ်လို့ ထင်သလား။”

“ထင်လို့လုပ်တာပေါ့ ပါပီ။ ဒီတစ်ခေါက် ငါ နည်းနည်းကြာသင့်တာထက် ကြာ သွားတာက ကားဘီး လေလျော့နေတာ ပြန်ဖြည့်နေရလို့။ နောက် ရေကလဲ ခန်းတော့ မယ်။ ဒီတော့ ရေကလဲ ဖြည့်ရသေးတယ်။”

“မင်း ကြာတာကို ငါ ဘာမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ငါပြောချင်တာက ခုလုပ်နေတဲ့ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုတွေ လိုတာထက် ပိုမနေဘူးလားလို့။ မင်းသိတဲ့အတိုင်း သိပ်ပြီး အကာ အကွယ် ယူလွန်းရင်လဲ ပြဿနာပေါ်တတ်တယ်။”

“ပါပီ . . . ခုကိစ္စမှာ ငါက ခေါင်းဆောင်၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အားလုံး လိုက်နာနေ ကျပဲ။ မင်း တစ်ကျွန်းမှာ (၁၅) နှစ် အတွေ့အကြုံရှိဖူးသလို ငါလဲ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင်းက ထောင်ထဲမှာ ဆယ်နှစ်အတွေ့အကြုံရှိဖူးတယ်။ ရဲလက်ထဲကို ရောက်သွားနိုင်တဲ့ ချက်ပလက် အမျိုးအစား ကားတစ်စီး လူတစ်ယောက်သတင်းနဲ့ လူသုံးယောက် သတင်းဟာ မတူနိုင်ဘူး” မှန်သည်။ ပအူလို၏ အယူအဆ အမြော်အမြင်မှာ မဆိုးပါ။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှ

ဆက်အငြင်းပွားမနေတော့။

နောက်ထပ် ဆယ်နာရီ ကားဆက်မောင်းသွားကြသောအခါ၌ ကျွန်တော်တို့ သွားချင်ကြသည့်မြို့သို့ ရောက်သွား၏။ ပအူလိုက ကျွန်တော်နှင့် ဂျစ်တန်ကို မြို့စွန့်တစ်နေရာတွင် ဆင်းစေ၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီကဆင်းပြီး ဒီလမ်းအတိုင်း ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်သွား။ ‘မိအာမာ’လို့ ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးတွေ့မယ်။ အဲဒီ အိမ်ကြီးတွေ့ရင် မင်းတို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ အိမ်ထဲကိုသာ တန်းဝင်သွား။ အိမ်ထဲမှာ အော်ဂူတီကို တွေ့လိမ့်မယ်”

ကိုက်အနည်းငယ် လျှောက်သွားသည်နှင့် ပအူလိုပြောသော အိမ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်သွားကြ၏။ ခြံကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ ဆောက်ထားသော အလွန်လှပသည့် အိမ်ကြီးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။

တံခါးပွင့်သွား၏။

“ဟာ. . . ရောက်လာကြပြီလား။ ဝင်ကြ. . . ဝင်ကြ”

အော်ဂူတီက ကျွန်တော်တို့ကို ဆီးကြိုလိုက်၏။ အော်ဂူတီသည် သူ့အင်္ကျီလက်များကို ခေါက်ထား၏။ မြေမှုန့်များလည်း ပေကျံနေသည်။

“ပအူလိုရော”

“မြို့ရဲ့တစ်ဖက်စွန်းက ကားရပ်ထားတဲ့နေရာမှာ သွားရပ်ထားမလို့တဲ့။ တို့ကားလိုင်စင်က ဗင်နိုဇွဲလားနိုင်ငံ လိုင်စင် ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုင်စင်ကို လူသိပ်များများ သတိထားမိသွားကြရင် မကောင်းဘူး”

“မင်းတို့ လာရတဲ့ခရီးကော အားလုံး ချောချောမောမောပဲလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထိုမျှသာ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောပြီး ထမင်းစားခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့လုပ်ရမည့် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဂျစ်တန်ရော ကျွန်တော်ပါဘာမျှ မသိကြသေးပါ။ အော်ဂူတီက . . .

“မင်းတို့ လုပ်ချင်လဲ ရတယ်။ မလုပ်ချင်လဲ ရတယ်။ ငါ့ကို ယုံကြည်ရင် လိုက်ခဲ့ကြ။ မယုံရင် မလိုက်ကြနဲ့။ အားလုံးက တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ဘယ်လောက် ယုံကြည်တယ်ဆိုတဲ့အပေါ်မှာ မူတည်နေတာပဲ။ တစ်ခုပဲ မင်းတို့ကို ငါပြောချင်တာက ခု အလုပ်မှာ ရမယ့်ငွေဟာ မင်းတို့တစ်သက်လုံး အိပ်မက်ခွဲဖူးတာထက် ပိုများသေးတယ်”

အော်ဂူတီက ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကိုဖျော်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် ချပေး၏။ ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘာစကားမျှ မပြောကြသေးပါ။

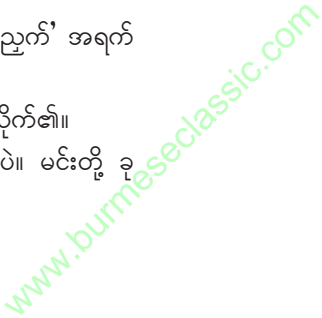
မကြာမီ အိမ်ရှေ့တွင် ကားတစ်စီး ဆိုက်သံကြား၏။ ပအူလို ဖြစ်ရမည်ကို မမေးဘဲ တွေးယူကြည့်၍ ရ၏။

ပအူလို ဝင်လာ၏။

“ကဲ. . . အလုပ်မစခင် တစ်ခုခု သောက်ကြဦးစို့။ အော်ဂူလီ ‘ကော့ညက်’ အရက်ပုလင်း တစ်ပုလင်း ချလေကွာ”

အော်ဂူလီက ကော့ညက်ပုလင်းတစ်လုံးနှင့် ဖန်ခွက်လေးလုံးကို ချလိုက်၏။

“ကဲ. . . ရဲဘော်တို့၊ တို့လုပ်ငန်း စ,မယ့်နေရာကတော့ ဒီနေရာကပဲ။ မင်းတို့ ခု

ရောက်နေတဲ့အိမ်ရဲ့ လမ်းတစ်ဖက်မှာ ဘဏ်တိုက်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ မျက်နှာစာက တစ်ဖက်ကို လှည့်ထားတယ်။ ဒီအိမ်ဘက်ကို မလှည့်ထားဘူး။ ခု ဒီအိမ်ရဲ့လမ်းက လမ်းကျဉ်းလေး၊ ဟိုဘဏ်တိုက် မျက်နှာစာပြုထားတဲ့လမ်းက လမ်းကျယ်ကြီး။ မင်းတို့ ခု အော်ဂူလီရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မြေမှုန့်တွေနဲ့ ဘာပြုလို့ ပေကျံနေလဲသိလား။ မင်းတို့ ငပျင်းနှစ်ယောက် ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ အလုပ်သိပ်လုပ်စရာ မကျန်အောင် သူ တစ်ယောက်တည်း ကြိုလုပ်နိုင်သလောက် လုပ်ထားတာ”

“ဘာအလုပ်လဲ”

ဂျစ်တန်က မေးလိုက်၏။

“လိုဏ်ခေါင်းတူးတဲ့အလုပ်လေ။ တို့ ဟိုဘက်ခန်းကြမ်းခင်းကို ဖောက်ပြီး လိုဏ်ခေါင်းစ တူးထားတယ်။ ဘယ်အထိ တူးမလဲဆိုရင် ဒီအိမ်ရှေ့က ပန်းခြံကိုဖြတ်မယ်။ လမ်းကိုဖြတ်မယ်။ နောက်ဆုံး ဘဏ်တိုက်ကြီးရဲ့ ငွေသေတ္တာတိုက်အောက်တည့်တည့်ကို ရောက်တဲ့အထိ ဆိုပါတော့”

“ဘဏ်က ဘဏ်ကြီးလား”

ဂျစ်တန်က မေးလိုက်၏။

“ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ဘဏ်လဲဆိုတာ မနက်ဖြန်မနက်ကျတော့ မင်းမျက်စိနဲ့ မင်းဟာမင်း သွားကြည့်။ ငွေလက်ခံတဲ့နေရာပဲ ရှစ်နေရာရှိတယ်။ ဒီတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ သွင်းတဲ့ထုတ်တဲ့ငွေ ဒီဘဏ်မှာ ဘယ်လောက် ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းဟာမင်းပဲ ခန့်မှန်းကြည့်”

“အင်း. . ဒါဆိုရင်တော့ မဆိုးဘူး။ တစ်ချိန်တည်းနဲ့ တစ်သက်လုံးအတွက် ပွပေါက်တိုးနိုင်တယ်။ ငါကလဲ ဒီလို အချိန်ကြီးမျိုးမှ ကြံချင်နေတာ”

ကျွန်တော်က ဘာမျှ ဝင်မပြောပါ။ ငြိမ်နေ၏။

“ပါပီ. . မင်းကော ဘာပြောချင်သေးလဲ”

ပအူလိုက ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်၏။

“ငါ့သဘောကတော့ တို့ ခုလုပ်ရမယ့်အလုပ်က သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့အလုပ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ မှန်တာပြောရရင် ငါက သန်းချီပြီးလဲ ငွေ မရချင်ဘူး။ လောဘလဲ သိပ် မကြီးချင်ဘူး။ ရသင့်ရထိုက် ယူသင့်ယူထိုက်တာလောက်ပဲ ရချင်တယ်။ ခုအလုပ်က သိပ် ကြီးကျယ်လွန်းတဲ့အလုပ်ဆိုတော့ လုပ်ငန်းမစခင် ရှင်းအောင် ငါမေးထားချင်တာလေး တစ်ခုရှိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခုအလုပ်က အန္တရာယ်များတဲ့အလုပ်လို့ ငါ ယူဆတယ်။ နောက်တစ်ခုခုအပိုင်းက လစ်ဟင်းမှုရှိသွားတာနဲ့ ငါတို့ ဒုက္ခရောက်ကြတော့မှာပဲ”

“တစ်ခုနှစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ ဆယ်ခု မေးမေး။ အခု နှစ်ဆယ်မေးမေး။ မင်းကြိုက်သလောက်မေး။ မှန်တယ် မင်းပြောတာ၊ ခုအလုပ်ဟာ အန္တရာယ်များတယ်။ တို့ ခု လုပ်ငန်းမှာပါနေတဲ့ လေးယောက်လုံးဟာ ဒီအလုပ်အတွင်းမှာ အသက်အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့တွေ့ပြီး သေသွားနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ထောင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး နေရမယ့်ဘဝမျိုးရောက်သွားနိုင်တယ်။ ဒါလဲ အဘက်ဘက်က ထောင့်စုံအောင်စဉ်းစားပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု အားလုံးက ပြည့်စုံလုံလောက်ပြီလို့ ငါ မယူဆဘူး။ ဟာနေတဲ့နေရာ လစ်လပ်တဲ့နေရာတွေ ရှိနိုင်သေးတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းသဘောကို ရှင်းရှင်းပဲပြောပါ။ ငါ့ကို ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူး”

“ကောင်းပြီ။ ပထမဆုံးမေးချင်တဲ့မေးခွန်းက မင်းတို့ လိုဏ်ခေါင်း စုတူးနေတဲ့ ဟိုဘက်ခန်းနဲ့ အိမ်ရှေ့က လူသွားလမ်းက ဘယ်လောက်ဝေးလဲ”

“ဆယ့်ရှစ်ကိုက်တိတိ ဝေးတယ်”

“နောက်လမ်းနဲ့ ဘဏ်အကွာအဝေးက . . .”

“ဆယ်ကိုက်”

“နောက်တစ်ခုက မင်းဘဏ်ထဲသွားပြီး သေသေချာချာ လေ့လာပြီးပြီလား။ ငွေတိုက်ခန်း ဘယ်နှစ်ခုရှိလဲ။ ငွေတိုက်ခန်း တံခါးတွေက ဘယ်နေရာလဲ”

“ငါ ငွေအပ်တဲ့ သေတ္တာတစ်လုံးငှားပြီး ဒီငွေတိုက်ခန်း တည်နေရာတွေ အကုန်အသေအချာ သွားလေ့လာပြီးပြီ။ ငွေတိုက်ခန်းက နှစ်ခုရှိတယ်။ အပြင်ခန်းနဲ့ အတွင်းခန်း ဆိုပြီး ဆက်ထားတယ်။ ဆက်ထားတဲ့ အလယ်တံခါးက သံမဏိတံခါး။ သော့က နံပါတ် သော့။ နောက် အထဲမှာထားတဲ့ ငွေသေတ္တာငယ်လေးတွေကလဲ သံမဏိသေတ္တာပဲ။ သံမဏိသော့တွေနဲ့ ခတ်ထားတယ်”

“ဒီငွေတိုက်ခန်းနှစ်ခုကို ဆက်ထားတဲ့ နံရံက ဘယ်လောက်ထူလဲ”

“ဒါတော့ ဘယ်လိုမှ အတိအကျပြောလို့ ရနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အလယ်တံခါးရဲ့ သံမဏိအထူကို ကြည့်ပြီးတော့ပဲ အကြမ်းသဘော ခန့်မှန်းကြည့်လို့ရတယ်”

“ငွေတိုက်ကို ဆင်းရဲတဲ့ လှေကားက ဘယ်နှစ်ထပ်ရှိလဲ”

“ဆယ့်ခုနစ်”

“ဒါဖြင့် ငွေတိုက်က မြေအောက် (၁၂) ပေအနက်မှာ ရှိနေတာပေါ့။ မင်း ဒီငွေတိုက်နှစ်ခုကို ဘယ်လို ဖောက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“ငါက အဲဒီငွေတိုက်နှစ်ခုကို ကန့်ထားတဲ့ နံရံအောက်တည့်တည့်က ဖောက်ဝင်မယ် စိတ်ကူးတယ်။ အဲဒီလို ဝင်ရင် ငွေတိုက်နှစ်ခုလုံးထဲဝင်ဖို့ အပေါက်တစ်ပေါက်ပဲ ဖောက်ဝင်စရာ လိုတော့မယ် မဟုတ်လား”

“မှန်တော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေသေတ္တာ အငယ်လေးတွေက ငွေတိုက်ရဲ့နံရံကို ဖောက်ပြီး အသေကပ်ထည့်ထားတာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မင်း အလယ်အကန့်နံရံကို ဖောက်ဝင်မယ်ဆိုရင် ငွေသေတ္တာငယ်လေးတွေ တည့်တည့်ကို ဖောက်ပြီး ဝင်နေသလို မဖြစ်ဘူးလား။ ပိုခက်နေမယ်။ ငါ့သဘောက ငွေတိုက်ခန်းတစ်ခုရဲ့ အလယ်တည့်တည့်က အပေါက်တစ်ပေါက်စီ ဖောက်ပြီး ဝင်ချင်တယ်”

“အဲဒါကို ငါ စောစောက မစဉ်းစားမိဘူး”

“ပါပီလွန်ပြောတာ မှန်တယ်။ ငါ့သဘောကလဲ အပေါက်တစ်ပေါက်စီဖောက်ပြီး ဝင်တာပဲ ပိုကြိုက်တယ်”

အော်ဂူလီက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဒါဖြင့်လဲ နှစ်ပေါက်ဖောက်တာပေါ့”

ပအူလိုက အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိုက်၏။

“ခူ . . မင်းတို့ စ,တူးနေတဲ့ လိုဏ်ခေါင်းအနက်က ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“သုံးကိုက်”

“အကျယ်က”

“နှစ်ပေ ခြောက်လက်မ။ လိုဏ်ခေါင်းထဲမှာ မင်းကိုယ်ကိုမင်း ဟိုဘက် ဒီဘက် လှည့်နိုင်တယ်”

“အမြင့်က”

“တစ်ကိုက်”

“အမြင့်နဲ့အကျယ်ကတော့ ဟုတ်ပြီ။ ငါ့သဘောက အနက်ကတော့ တိမ်လွန်းတယ် ထင်တယ်။ လမ်းအောက် ခြောက်ပေဆိုတဲ့ အနက်က ဘာမှထူးရှိသေးတဲ့ အနက်မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ရှေ့ လမ်းအောက်က တို့ ဖြတ်ဖောက်ကြရမှာဆိုတော့ တကယ်လို့ သိပ်ဝန်ကြီးတဲ့ ကုန် တွေတင်လာတဲ့ ထရပ်ကားကြီးတွေ ဖြတ်မောင်းသွားရင် လမ်းက ဝန်မခံနိုင်ဘဲ တို့ လိုဏ် ခေါင်းထဲ ကျွံကျသွားနိုင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ပါပီ၊ နောက် အိမ်ရှေ့ကလမ်းက လမ်းကျဉ်းလေးဆိုတော့ ငါ ပြောရဲတယ်။ ထရပ်ကားကြီးတွေလဲ လာစရာအကြောင်းကို မရှိဘူး”

“ဒီလို လျှော့တွက်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ တစ်ပေထပ်ပြီး နက်အောင်တူးစေချင်တယ်။ တစ်ပေထပ်ပြီး နက်အောင်တူးလိုက်လို့ တို့အတွက် ဘာမှ ဝန်လေးသွားတာလဲ မဟုတ် ဘူး။ ပို စိတ်ချသွားရတယ် မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခုက ဘဏ်ရဲ့ အုတ်မြစ်ကလဲ သုံးလေးကိုက်တော့ နက်မှာပဲ။ ဒီတော့ ဘဏ်အုတ်မြစ်ကိုဖြတ်တော့လဲ တို့ ဘာမှ အထူး ပိုနက်အောင် တူးနေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ ဘဏ်က ဘယ်နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံလဲ”

“မြေညီထပ်နဲ့ အပေါ်တစ်ထပ်”

“ဒါဖြင့် နှစ်ထပ်ပေါ့။ နှစ်ထပ်တည်းဆိုတော့ အုတ်မြစ်ကလဲ သိပ်နက်စရာတော့ မရှိဘူး။ နောက် ငွေတိုက်ကို ဘယ်လိုဖောက်မယ်လို့ မင်း စဉ်းစားထားလဲ။ ဖောက်ထွင်းမှု ကို သတိပေးတဲ့ ဘယ်လို အသံစနစ်တွေတပ်ထားတယ်ဆိုတာကော မင်း သိလား”

“မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ဒီစနစ်တွေအားလုံးက အဝင်သံမဏိ တံခါးနဲ့နွယ်ပြီး တပ်ထားတဲ့စနစ်တွေပဲ။ တို့ ခု ကြံနေတဲ့ ဖောက်ဝင်ကြမယ့်ပုံက ဒီသံမဏိ တံခါးကို လုံးဝ ထိကြမှာမဟုတ်ဘဲ။ ဒီတော့ ဒီဖောက်ထွင်းမှုသတိပေးတဲ့ ကိရိယာတွေက လဲ အလုပ်လုပ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ဘူး။ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုအနေနဲ့ ငါ စိတ်ကူး ထားတာက သံမဏိတံခါးနဲ့ကပ်နေတဲ့ ငွေသေတ္တာတွေကိုတောင် တို့ လုံးဝ မဖွင့်ဘူး။ ဒီလို သတိထားရင်တော့ ဒီအန္တရာယ်က ကင်းပြီလို့ ငါ ထင်တာပဲ”

“ဖြစ်နိုင်တယ်။ တုန်ခါမှုကြောင့်လဲ ဒီကိရိယာတွေဟာ အလုပ်လုပ်တတ်တယ်။ ဂရုတစိုက်လုပ်ကြတာပေါ့ကွာ။ ရပါတယ်။ ဒါထက် လိုဏ်ခေါင်းတူးဖို့ကိစ္စအတွက် လိုအပ် တဲ့ ကိရိယာတွေကော အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီလား”

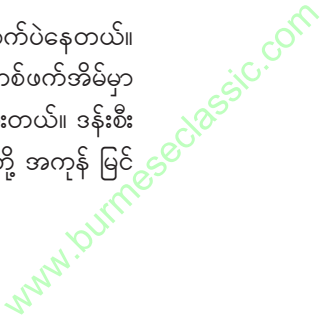
“ဖြစ်နေပြီ။ ကားရုံထဲမှာ ငါ အားလုံး အသင့်လုပ်ထားတယ်”

“လိုဏ်ခေါင်းတူးလို့ ထွက်လာမယ့် မြေကြီးတွေ ပြဿနာရော”

“ပထမထွက်လာမယ့် မြေကြီးတွေကိုတော့ ပန်းခြံထဲမှာ လိုက်ကြပစ်လိုက်မယ်။ နောက်ပိုင်း ထွက်လာတဲ့မြေကြီးတွေကိုတော့ ပန်းပင်တွေရဲ့အမြစ်မှာ ဖို့မယ်။ နောက် တစ်ကိုက်လောက်ကျယ်တဲ့ လူသွားလမ်းတစ်ခု ပန်းခင်းကိုဖြတ်ပြီး ခင်းမယ်။ ဖို့ပေးမယ်။ အရေးကြီးတာက ခြံထဲမှာ မြေပုံကြီး မဖြစ်နေဖို့ဘဲ မဟုတ်လား”

“အိမ်နားနီးချင်းတွေ အန္တရာယ်ကရော”

“ဟိုဘက်အိမ်မှာတော့ အဘိုးကြီး အဘွားကြီး လင်မယားနှစ်ယောက်ပဲနေတယ်။ သူတို့ကတော့ အန္တရာယ်တစ်ခုအနေနဲ့ ဘာမှ ထည့်စဉ်းစားဖို့မလိုဘူး။ တစ်ဖက်အိမ်မှာ တော့ လူကြီးတွေအပြင် ကလေးနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူတို့ နေ့တိုင်း ဒန်းစီးတယ်။ ဒန်းစီး ပြီး မြောက်တက်သွားတဲ့အခါ တို့ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်ရင်တော့ ခြံထဲကို သူတို့ အကုန် မြင်

၃၉၈

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

နိုင်တယ်။ သူတို့ကိုတော့ နည်းနည်း သတိထားကြဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

“နောက်တစ်ခုက တို့ ငွေတိုက်အောက်ကို လိုက်ခေါင်းရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ လူသုံးယောက် တစ်ချိန်တည်း အလုပ်လုပ်နိုင်ဖို့ အခန်းလေးတစ်ခုလိုဖြစ်သွားအောင် နေရာ ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး တူးဖို့ လိုဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအတွက်လဲ ငါ စဉ်းစားထားပြီးပြီ။ လူနေနိုင်ဖို့တင်မဟုတ်ဘူး။ ပစ္စည်းထားဖို့ နေရာရအောင်ကို တူးရဦးမယ်”

“ငွေတိုက်ရဲ့သံမဏိကြမ်းခင်းတွေကို မင်း ဘယ်လို ဖောက်မယ်လို့ ကြံထားလဲ”

“ဒါလဲ ခု တို့ ဆွေးနွေးကြမယ့်ဆီမှာ ဆွေးနွေးကြဖို့တစ်ခုပဲ။ မင်းတို့ သိတဲ့အတိုင်း ငါက ဒီအလုပ်ကို တို့လေးယောက်ထဲမှာ နားအလည်ဆုံးလူ။ သံမဏိချောင်းတွေကိုဖြတ်ဖို့က အောက်ဆီအက်စလင်း မီးသုံးပြီး ဖြတ်ရင် အချိန်ကြာမယ်။ လျှပ်စစ်ဖြတ်စက် သုံးပြီးဖြတ်ရင် အချိန်မြန်မယ်။ ပြဿနာက လျှပ်စစ်ဖြတ်စက်သုံးဖို့က မီးအား (၂၂၀) ဗို့ သုံးဖို့လိုမယ်။ ခု ဒီအိမ်မှာ သုံးထားတဲ့မီးအားက (၁၂၀)ဗို့အားပဲရှိတယ်။ လျှပ်စစ်ဖြတ်စက် သုံးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီပြဿနာကိုရှင်းဖို့ တို့အဖွဲ့ထဲမှာ တခြားတစ်ယောက်ကို ထည့် သုံးဦးမယ်လို့ ငါဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ‘သားမစ်’ မင်းတို့ ‘သားမစ်’ကို သိကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီကောင်က လျှပ်စစ်ပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်အမျိုးမျိုးကို တီထွင်နိုင်တဲ့ အကောင်၊ ကြံဆနိုင်တဲ့အကောင်။ တို့ ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ (၁၂၀) ဗို့က ဖြတ်စက်မှာ သုံးဖို့လိုတဲ့ (၂၂၀) ဗို့ကို ဘယ်လိုရအောင် ကြံဆနိုင်တယ်ဆိုတာ ဒီကောင်ကိုသာခေါ်လိုက်ရင် တစ်ခါတည်း အဖြေရကြမှာပဲ။ ငါ ဒီကောင်ကို ငွေတိုက်ကြမ်းပြင်ခင်းကို မဖောက်ခင် သုံးရက် အလိုမှာ ဒီရောက်အောင်ခေါ်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးသား”

“ဒီကောင်ပါ ပါလာရင် တို့ရမယ့်အစုကို လေးစုက ငါးစုပြန်ခွဲကြရတော့မှာပေါ့”
ဂျစ်တန်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

“မင်း ဒါအတွက်မပူနဲ့ ဂျစ်တန်၊ ဘဏ်ငွေတိုက်ထဲမှာရှိတဲ့ငွေက မင်း ဘယ်လိုမှ သယ်လို့ကုန်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ လေးစုအစား ငါးစုခွဲလိုက်ရလို့လဲ မင်းရမယ့်ရှယ်ယာ ဘာမှ ပိုမနည်းသွားနိုင်ဘူး။ နောက်ဆုံး ငါပြောချင်တာက သတိပဲ။ သတိဆိုတာ ပိုတယ် မရှိဘူး။ ဂျစ်တန်နဲ့ပါပီလွန်က နေ့ဘက်ဆိုရင် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကို ဘယ်တော့မှ မထွက် ကြနဲ့။ ဘေးအိမ်တွေက ဘယ်သူမှ မင်းတို့မျက်နှာကို မမြင်စေချင်ဘူး။ မင်းတို့ထွက်ချင်ရင် ညဘက်ထွက်။ တစ်လှည့်စီထွက်။ ဘယ်တော့မှ တွဲ မထွက်နဲ့”

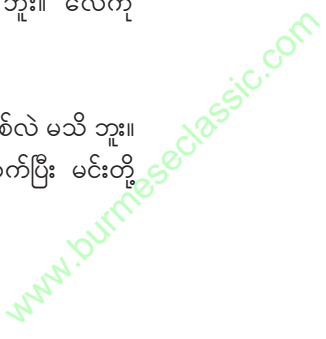
ကျွန်တော်တို့လေးယောက်လုံး တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကူးသွားပြီး အော်ဂူတီ ကြိုတူး ထားသော လိုက်ခေါင်းကို လေ့လာကြည့်ကြ၏။ တူးပုံမှာ အလွန်စနစ်ကျ၏။ သေလည်း သေသပ်မှုရှိလှ၏။

“လိုက်ခေါင်းထဲကို လေသွင်းပေးရမယ့် ပြဿနာရော”

“ငါ လေပေးစက်တစ်ခု ဝယ်ထားပြီးပြီ။ ကာလာကတ်မှာကတည်းက ဝယ်လာ ခဲ့တာ။ စက်က လျှပ်စစ်အားနဲ့ လည်တဲ့စက်။ စက်သံလည်း လုံးဝ မမြည်ဘူး။ လေကို ပလတ်စတစ်ပိုက်နဲ့သွယ်ပြီး လိုက်ခေါင်းထဲ ထည့်ပေးမယ်”

“အအေးစက်ရော”

“ဝယ်ပြီးသား။ ကားရုံထဲမှာရှိတယ်။ ပြဿနာက ဒီစက်ကလဲ ဘာဖြစ်လဲ မသိ ဘူး။ စမ်းဖွင့်ကြည့်တိုင်း ‘ဖြူးစ်’ ပြတ်ပြတ်သွားတယ်။ ကဲ . . လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းတို့

သိချင်တာတွေ အားလုံးစုံပြီ မဟုတ်လား။ ညစာ စားကြရအောင်။ အော်ဂူတီ ညစာပြင်ကွာ”

ညစာစားကြရင်း တစ်ကျွန်း၌ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဖူးသော ဒုက္ခများကို တစ်ဦးကို တစ်ဦး ပြန်ပြောပြ၏။ ကျွန်တော်၏အတိတ်များမှာ ပြန်တွေးလိုက်လျှင် အလွန်စိတ်နှာစရာ များ ဖြစ်၏။

“တော်ပြီကွာ၊ လွန်ပြီးတဲ့ စိတ်မကောင်းစရာ အတိတ်အကြောင်းတွေကို ဘာမှ မပြောနဲ့စို့။ ပျော်စရာ မိန်းမအကြောင်း၊ အရက်အကြောင်း၊ ဖဲအကြောင်းလောက်ပဲ နောင် ကို ပြောကြရအောင်”

ပအူလိုက အကြံပြုလိုက်၏။ အားလုံး သဘောတူလိုက်ကြ၏။

လုပ်ငန်းစလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် လိုဏ်ခေါင်းကို ညီညာမှုရှိစေရန်အတွက် ဖြစ်နိုင်သမျှ မြေကြီး ကို မတူးယူဘဲ လွှဲဖြင့် ဖြတ်ယူ၏။ ပထမလေးကိုက် အနက်အထိ တူးလိုက်၏။ နောက် လိုဏ်ခေါင်းဦးတည်ရမည့်အရပ်ကို ပအူလို အိမ်မြှောင်တစ်ခုဖြင့် လမ်းညွှန်ရပ်ပေးပြီး ကျန် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်က မြေကို ဖြတ်ထုတ်ယူကြ၏။ အစပိုင်းက အင်္ကျီမပါဘဲ ကျွန်တော် တို့ အလုပ်လုပ်ကြ၏။ နောက် လူခန္ဓာမှာ အလွန်ပေကျံမှုများလွန်းသဖြင့် အလုပ်ကြမ်း ဝတ်စုံများရှာဝယ်ပြီး ထိုအလုပ်ကြမ်းဝတ်စုံများဖြင့် အလုပ်လုပ်ကြ၏။ ပေကျံမှု သက်သာ သွား၏။

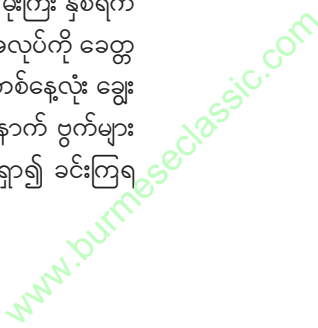
ကျွန်တော်တို့၏ ကြိုတင်တွက်ဆထားချက်များအရ ကျွန်တော်တို့ တူးထုတ်ပစ်ရ မည့် မြေထုပမာဏမှာ ကုဗကိုက်သုံးဆယ် ရှိ၏။

ဘဏ်၏ငွေတိုက်ထဲမှ ငွေများကို မျက်စိထဲမြင်နေကြပြီး အားလုံးပင် ညည်းတွား ခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ အလွန်တက်ကြွစွာ အလုပ်လုပ်ကြ၏။

ထွက်လာသည့် မြေကြီးများကို ခြံဝင်းအတွင်း၌ ဖြန့်ကြဲရသည့်အလုပ်၌လည်း လုံးဝ ပြဿနာ မတွေ့ခဲ့ကြပါ။ ဤအလုပ်ကို ပအူလိုက တာဝန်ယူလုပ်၏။ ပန်းခင်းအတွင်း သွားလာရန် တစ်ကိုက်ခန့်ကျယ်သည့် လူသွားလမ်းဖွဲ့ပြီးသည့်အချိန်၌လည်း မြေပိုများ ရှိနေ သေးသဖြင့် ကားရုံသို့ ကားအဝင်အထွက်လုပ်သည့်လမ်းကို ဆက်ဖွဲ့ကြရပြန်၏။ ပန်းခင်း၌ မြေများ ဖြန့်ကြဲရသည်မှာ ပမာဏများလွန်းသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း မြေကြီးမှာ မြင့်တက် လာပြီး ပန်းရုံအထက်သို့ တက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ပန်းပင်များကိုနုတ်ပြီး ပန်းအိုးဖြင့် ပြန် စိုက်ကြရ၏။

လိုဏ်ခေါင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ရှည်လာသောအခါ၌ အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ ပို၍ ခက်လာ၏။ အပေါ်မှ လေပေးစက်၊ လေအေးစက်များလည်း စွမ်းအား တဖြည်းဖြည်း ကျ လာ၏။ လိုဏ်ခေါင်းထဲ၌ အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ အလွန်ပူပြီး အသက်ရှူလည်း ကျပ်လှဘိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မြေပြင်ပေါ် ပြန်ရောက်၍ တစ်နာရီခန့် ကြာသည်အထိပင် အသက်ရှူ၍ မဝ။ ခန္ဓာကိုယ်၌လည်း အပူဖုများ ပေါက်လာ၏။

တစ်ကြိမ်တွင် အလွန်ကြီးသော ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရ၏။ မိုးကြီး နှစ်ရက် ဆက်ရွာ၏။ လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုလုံး ရေများနှင့် ပြည့်ကုန်၏။ ကျွန်တော်တို့အလုပ်ကို ခေတ္တ နားထားရပြီး မိုးတိတ်သောနေ့တွင် လက်ဆွဲရေစုပ်စက်တစ်လုံးသွားဝယ်၍ တစ်နေ့လုံး ခွေး တလုံးလုံးဖြင့် လိုဏ်ခေါင်းတွင်းမှ ရေများကုန်အောင် ရေစုပ်ပစ်ရ၏။ ထို့နောက် ဗွက်များ နှင့် ပြည့်နေပြီး သွားလာရခက်လွန်းသဖြင့် လိုဏ်ခေါင်းအခင်းကို သစ်သားရှာ၍ ခင်းကြရ

ပြန်၏။

ဒီဇင်ဘာလသို့ ရောက်တော့မည်။

အကယ်၍ နိုဝင်ဘာလမကုန်မီသာ ဘဏ်တိုက်အုတ်မြစ် ရောက်သည်အထိ လိုဏ်ခေါင်းရောက်အောင် ဖောက်နိုင်လျှင် အားလုံးပြီးမည်။

လျှပ်စစ်ပညာရှင်ကြီး “သားမစ်” အချိန်မီရောက်လာခြင်း ရှိ မရှိမှာလည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် တွေးပူစရာပြဿနာတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။ သားမစ် အချိန်မီရောက်လျှင်ရောက် မရောက်လျှင်လည်း နောက်ဆုံးပေါ်အကောင်းဆုံး လျှပ်စစ်ဖြတ်စက်တစ်လုံး ရှာဝယ်ပြီး ကိုယ့်အစွမ်းအစဖြင့် ငွေတိုက်၏ ကြမ်းခင်း သံမဏိကို ဖြတ်ကြတော့မည်ဖြစ်၏။ သို့သော် လွယ်တော့ လွယ်လှသည့်မဟုတ်။ ပစ္စုပ္ပန် လျှပ်စစ်ဖြတ်စက်ကိုဝယ်လျှင် ဤမြို့တွင်မဝယ်ဘဲ သံသယပိုကင်းမှုရှိအောင် တခြားမြို့တွင် သွားဝယ်မည်ဟု ပြော၏။

လိုဏ်ခေါင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ရှည်လာလေပြီ။

နိုဝင်ဘာ (၂၄) ရက်နေ့တွင် ဘဏ်တိုက်၏ အုတ်မြစ်အောက်သို့ လိုဏ်ခေါင်းရောက်၏။ နောက်ထပ် သုံးကိုက်အရှည်တူးလျှင် ငွေတိုက်အောက်သို့ ရောက်တော့မည်။ ထိုငွေတိုက်အောက်၌ ကုဗပေဆယ်နှစ်ပေရှိသော အခန်းလေးတစ်ခုဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့ တူးကြရဦးမည်။

ထိုနေ့တွင် ပဏာမအောင်ပွဲအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ရှန်ပိန်အရက်တစ်လုံး ဖွင့်၍ သောက်ကြ၏။

“အရသာက နည်းနည်း စိမ်းသလိုပဲ”

အော်ဂူတီက သူ့ရှန်ပိန်ခွက်ကို မြည်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“အဲဒါ ကောင်းတဲ့နီမိတ်ကို ပြတာပေါ့ကွ။ အစိမ်းဆိုတာ ဒေါ်လာငွေစက္ကူရဲ့ အရောင်မဟုတ်လား။ တို့ ငွေရတော့မယ်”

အားလုံး ပျော်သွားကြ၏။

ပစ္စုပ္ပန် နောက်ဆုံးအဆင့် ပြင်ဆင်မှုများကို စလုပ်၏။

“တို့ . . လိုဏ်ခေါင်းကိုဆက်တူးရင် နောက်ခြောက်ရက်ဆိုရင် မြေတူးတဲ့အလုပ် တွေ အကုန်ပြီးပြီ။ ငွေတိုက် ကြမ်းခင်းသံမဏိဖောက်တဲ့အလုပ်က သုံးရက်ထားလိုက်။ ဒီတော့ နောက်ကိုးရက်ဆိုရင် လုပ်ရမယ့် ပဏာမအလုပ် အကုန်ပြီးပြီ။ အဲဒီနေ့က ဘာနေ့ ကျမလဲ တွက်ကြည့်စမ်း။ ဒီဇင်ဘာလ လေးရက်နေ့ မဟုတ်လား။ အင်း. . . ဟုတ်တယ်။ အဲဒီနေ့က သောကြာနေ့၊ ဘဏ်က ညနေ (၇) နာရီဆိုရင် ပိတ်ပြီ။ ည (၈) နာရီမှာ တို့ လုပ်ငန်းစမယ်။ ဘဏ်ငွေတိုက်ထဲ စဝင်မယ်။ တို့ သောကြာနေ့တစ်ညလုံး၊ စနေနေ့တစ်နေ့ လုံး၊ တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့လုံး ဘဏ်ငွေတိုက်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်မယ်။ တနင်္လာနေ့ မနက် နှစ်နာရီမှာ ငွေတိုက်က ပြန်ထွက်မယ်။ ပြေးမယ်။ ဒါဆိုရင် ငွေတိုက်ထဲမှာချည်းပဲ အလုပ် လုပ်ဖို့က လေးဆယ်နှစ်နာရီ ရမယ်။ ဒီအကြံ ဘယ်နှယ်လဲ သဘောတူကြလား”

“ဟာ. . မဖြစ်ဘူး ပစ္စုပ္ပန်။ ငါ သဘောမတူဘူး”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပါပီလွန်”

“ဘဏ်တိုက်က မနက် ခုနစ်နာရီဆိုရင် ဘဏ်သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားတွေ အတွက်

စ ဖွင့်ပေးပြီ။ ဒါကြောင့် အာဏာပိုင်တွေအနေနဲ့ မနက် ခုနစ်နာရီဆိုရင် ဘဏ် အဖောက်ခံရတယ်ဆိုတာ စ,သိပြီ။ တို့ လွတ်အောင်ပြေးဖို့ သိပ်အချိန်ရကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့သဘောက တနင်္ဂနွေနေ့ည ခြောက်နာရီမှာ လုပ်ငန်းအားလုံးကိုရပ်ပြီး ငွေတိုက်ထဲက ပြန်ထွက်လာစေချင်တယ်။ ဒီလို ခြောက်နာရီ ထွက်ခဲ့ကြရင်တောင် တို့က ဝေစုခဲ့ကြဖို့ ကိစ္စအတွက် အနည်းဆုံး အချိန်က နှစ်နာရီ ယူကြရဦးမယ်။ ည ရှစ်နာရီ ရှိသွားပြီ။ ဒီလို ညရှစ်နာရီမှာ လူစုခွဲ စပြေးရင် မနက် ခုနစ်နာရီ အာဏာပိုင်တွေသိတဲ့အချိန်မှာ တို့ ဒီက ထွက်ပြေးလို့ ဆယ့်တစ်နာရီ ရှိသွားပြီ။ တကယ်လို့များ ဘဏ်ဖွင့်တဲ့ မနက်ကိုးနာရီမှသာ အာဏာပိုင်တွေသိကြမယ်ဆိုရင် ဆယ့်သုံးနာရီတောင် အချိန်ရလိုက်ဦးမယ်။ ပို ဘေးမကင်းဘူးလား”

အားလုံး ထင်မြင်ချက်အမျိုးမျိုး ပေးကြ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံး ကျွန်တော်၏ အကြံပြုချက်ကို လက်ခံလိုက်ကြ၏။ ရှန်ပိန်အရက်တစ်လုံးကို ထပ်ဖောက်ပြီး အရသာခံသောက်ကြပြန်၏။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရှန်ပိန်ခွက်များကိုကိုင်ရင်း အမျိုးမျိုး တွေးနေကြ၏။ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်နေကြ၏။ ကျွန်တော့်အတွက် ဤဘဏ်မှရမည့်ငွေများဖြင့် ပြင်သစ်ပြန်၍ ကလဲ့စားချေရန် လုပ်ငန်းအတွက် လိုအပ်သောငွေများ လုံလောက်လေပြီ။ ငွေရှိလျှင် ကျွန်တော့်အကြံအစည်များလည်း အောင်တော့မည်။

ကလဲ့စားချေပြီးသည့်အချိန်၌ ကျွန်တော့်တွင် ကံရှိသေး၍ တောင်အမေရိကသို့ ပြန်လာနိုင်ခဲ့လျှင် အယ်ကာလာအိုသို့ ပြန်သွားမည်။ မာရီရာကိုခေါ်မည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ကျွန်တော့်အဖေကိုလည်း သတိရမိ၏။ သားဆိုး၏ ဖခင်။ ယခုအချိန်တွင် အသက်ရှင်၍ပင် ရှိပါသေး၏လော။ ကျွန်တော့်အဖေအတွက် ကျွန်တော် တွေးပူလှဘိ၏။

ရှန်ပိန်သောက်ပွဲကြီး ကျင်းပပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့ အိပ်မက်ကြီး ပြိုကွဲပျက်စီးသွားတော့၏။ ဖြစ်ပုံမှာ လျှပ်စစ်ဖြတ်စက်ဝယ်ရန်အတွက် အချိန်ကျရောက်ခဲ့ပြီ။ ပအူလိုက ဤစက်ကို မလှမ်းမကမ်းရှိ မြို့တစ်မြို့၌ သွားဝယ်မည့်ခရီးတွင် အော်ဂူလီကိုသာမက ကျွန်တော်နှင့် ဂျစ်တန်ကိုပါ ခေါ်သွားရန်အတွက် သဘောတူ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဂျစ်တန်မှာ လူကြီးလူကောင်းများနှင့်တူအောင် အလွန်သစ်လွင် သော အဝတ်အစားများကို လဲဝတ်လိုက်၏။

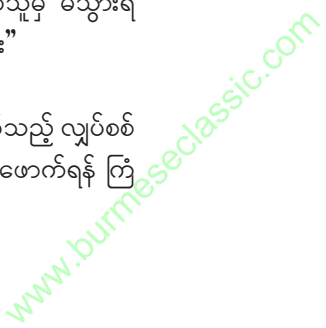
“ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ဒီအိမ်ထဲမှာ ကျုပ် အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ရက်တွေ များလှပြီ သူငယ်ချင်း။ အပြင်လေး ဘာလေး ထွက်လည်လိုက်ကြဦးမှကွ။ အားသစ်လူသစ် စိတ်သစ်နဲ့ အလုပ်ကို ပိုလုပ်နိုင်ကြအောင်ပေါ့”

ကျွန်တော်တို့လေးယောက်သည် အိမ်မှ တစ်ပြိုင်တည်းအတူမထွက်ဘဲ ကျွန်တော်နှင့် ဂျစ်တန်က အိမ်မှ ကိုက်သုံးရာခရီးခန့်တွင် စောင့်နေပြီး ပအူလိုနှင့် အော်ဂူလီက ကားနှင့် လိုက်လာ၍ လာကြိုသွား၏။

“အရက်ဆိုင်တို့၊ ဖာအိမ်တို့၊ ကစားပိုင်းတို့ ဟိုမြို့ရောက်ရင် ဘယ်သူမှ မသွားရဘူးနော်။ ဒါ အလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားကြတာ။ အပျော်ခရီးသွားကြတာ မဟုတ်ဘူး”

ကားထွက်သည်နှင့် ပအူလိုက အားလုံးကို သတိပေးလိုက်၏။

ခရီးစဉ်တစ်ခုလုံးမှာ အားလုံးပင် ချောချောမောမော ရှိခဲ့၏။ လိုအပ်သည့် လျှပ်စစ်ဖြတ်စက်ကိုလည်း အလွယ်တကူပင် ဝယ်ယူ၍ရခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ ဘဏ်ဖောက်ရန် ကြံ

နေသည့်မြို့သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်တော်တို့နေထိုင်သည့် အိမ်မှ ကိုက်သုံးရာခန့် အကွာအဝေးတွင် ပအူလိုသည် အသွားတုန်းကကဲ့သို့ပင် ဂျစ်တန်နှင့် ကျွန်တော်ကို ချထားခဲ့ပြီး ကားကို ဆက်မောင်းသွားခဲ့၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဂျစ်တန်သည် အေးဆေးစွာပင် အိမ်ရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ အိမ်မှ ကိုက်အနည်းငယ် အကွာအဝေးသို့ရောက်လျှင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး ‘ဟင်’ ခနဲ ဖြစ်သွားကြ၏။ ဂျစ်တန်၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အဖျားတက်သကဲ့သို့ တုန်နေ၏။

“သွားပြီ၊ သွားပါပြီ။ တို့ရဲ့ နာရီပေါင်းများစွာ ဒုက္ခခံပြီး တူးထားရတဲ့ ချစ် စရာ လိုက်ခေါင်းလေးတော့ ပျက်ပါပြီ။ သူတို့ တွေ့သွားပြီ”

မှန်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့တွင် ရဲကားများနှင့် မီးသတ်ကားတစ်စီး ရပ်ထား၏။ ဘာဖြစ်ကုန်ပြီဆိုသည်ကို ကျွန်တော်တို့ မည်သူ့ကိုမျှမမေးဘဲ မှန်းဆတွေးယူကြည့်၍ ရနိုင်၏။ ထိုအချိန်၌ ဝက်မျက်နှာနှင့်တူသော ရဲတစ်ယောက် လမ်းတစ်ဖက်မှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်း မျက်နှာကိုပြင်ပြီး . . .

“ဘယ်က အမျိုးယုတ် သူခိုးတွေ ဘဏ်ဖောက်ဖို့ လိုက်ခေါင်း လာတူးကြသလဲ မသိဘူး။ ဘယ်ရမှာလဲ၊ ဘဏ်ဆိုတာ ဖောက်ဖို့ လွယ်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ထောင်ထဲရောက်ကုန်ကြရုံ ရှိမှာပေါ့”

စပိန်ဘာသာဖြင့် ကျွန်တော် ကျယ်လောင်စွာပြောပြီး ဂျစ်တန်ကို ဆွဲခေါ်၍ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ ရဲ၏မြင်ကွင်းမှ လွတ်သည်နှင့် မပြေးရုံနီးပါး လျင်မြန်စွာ လျှောက်ခဲ့ကြပြီး . . .

“ဂျစ်တန်ရေ . . . တို့ ဒီကပဲ လူခွဲပြေးကြတော့မှထင်တယ်။ ငါ့မှာတော့ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ခြောက်ရာနဲ့ ဘိုလီဗာငွေ တစ်ထောင်ငါးရာ အိတ်ထဲမှာပါတယ်။ မင်းမှာ ဘယ်လောက်ပါသလဲ”

“ဒေါ်လာ နှစ်ထောင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းဟာမင်း ပြေးတော့။ ငါ့ဟာငါ ပြေးတော့မယ်”

“မင်း ဘယ်ကိုပြေးမယ်လို့ စိတ်ကူးရလဲ ပါပီ”

“ပင်လယ်ကမ်းရှိတဲ့မြို့ဘက်ကိုသွားပြီး ရေလမ်းခရီးနဲ့ပဲ ဗင်နီဇွဲလားကို ပြေးမယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်။ ကဲ . . . ကဲ လူစုခွဲကြစို့”

“မင်း ကံကောင်းပါစေ”

“မင်းလဲ ကံကောင်းပါစေ”

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီ လူစုခွဲပြီး လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ဦးတည်သွားခဲ့သော ဆိပ်ကမ်းမြို့မှ ပူတိုရီကိုမြို့သို့သွားသော သင်္ဘောတစ်စီးဖြင့် ခရီးကြို လိုက်လာနိုင်ခဲ့၏။ ပူတိုရီကို လေယာဉ်ပျံလက်မှတ်ဝယ်ပြီး ကိုလံဘီယာနိုင်ငံသို့ သွားခဲ့၏။ ကိုလံဘီယာမှ ဗင်နီဇွဲလားသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်ပြီး နောင်အခါမှ ကျွန်တော်သိရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ လျှပ်စစ်ဖြတ်စက် သွားဝယ်နေစဉ် ဘဏ်၏ မျက်နှာစာတွင်ရှိသော လမ်းမကြီးမှာ ရေပိုက်လိုင်း ပေါက်သွား၏။ ထိုလမ်းပေါ်သို့ ရေများ လျှံတက်လာသဖြင့် ထိုလမ်းကို လမ်းပြ

ပါပီလွန် နှင့် ဖင်ကို

၄၀၃

ရဲများကပိတ်လိုက်ပြီး ယာဉ်များကို ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့ လမ်းကျဉ်းလေးမှ သွားစေ၏။
 ထိုသို့ ယာဉ်များသွားစဉ် သံချောင်းများ အပြည့်တင်လာသည့် ထရပ်ကားကြီးတစ်စီး ဖြတ်
 မောင်း၏။ ကျွန်တော်တို့ဖောက်ထားသော လိုဏ်ခေါင်းပေါ်ဖြတ်စဉ် ကျွန်တို့သွား၏။ **လျှို့-**
ဝှက်ချက် တစ်ခုလုံး ပေါ်သွား၏။ ရဲများ ရောက်လာ၏။
 ဆိုးလိုက်သည့် ကျွန်တော်တို့ ကံတရား။

* * *

အစန်း (၄၈)

ဇလသူရဲ ကာလော့တီး

ခရစ်စမတ် ပွဲတော်ချိန်။

ကာလာကတ်မြို့တော်တစ်ခုလုံးမှာ မီးရောင်စုံများဖြင့် ထွန်းညှိထား၏။ ခရစ်စမတ် ပွဲ တေးသီချင်းများလည်း လမ်းတိုင်း အရပ်တိုင်းတွင် သီဆိုနေကြ၏။ တေးသံမှာ လွမ်းဖွယ် တေးသံ။ သို့သော် စပိန်သံဝဲနေသဖြင့် ကျွန်တော့်အတွက် ခံစားမှုတစ်မျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေ လျက် ရှိ၏။

တစ်မြို့လုံး ပွဲတော်ချိန်မို့ ပျော်နေသော်လည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်အတွက်မူ စိတ်ဓာတ်ကျချင်နေသလိုရှိ၏။ ဘဏ်တိုက်မှ ငွေများစွာရနိုင်သော မျှော်လင့်ချက်ကြီးတစ်ခု ပျက်ခဲ့ပြီမဟုတ်လော။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ပြန်ထိန်း၏။ တကယ်တော့ ဘဏ်တိုက်ဖောက်ရန် ကြံခဲ့ခြင်းသည် လောင်းကစားခြင်းတစ်မျိုးပင် ဖြစ်၏။ နိုင်လျှင်နိုင်၊ မနိုင်လျှင် ရှုံး။ ကျွန်တော် ရှုံးခဲ့သည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် အသက်နှင့်ကိုယ် မြဲနေသေးသည်။ လွတ်လပ်နေသေးသည်။ တွေးကြည့်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်တို့ တူးခဲ့ကြ သော လိုဏ်ခေါင်းလေးမှာ ဂျစ်တန်ပြောသကဲ့သို့ ချစ်စရာလိုဏ်ခေါင်းလေး ဖြစ်နေသည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်မှ ခရစ်စမတ်ပွဲတော်၏ တေးသံများမှာ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ပို၍ ရိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့သူများအားလုံးကို ပြန်သတိရ၏။ ကြေးနန်းရုံးသို့ သွားပြီး မာရီရာထံ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရိုက်လိုက်၏။

ချစ်သော မာရီရာ

မင်းနဲ့ မင်းတစ်အိမ်လုံးအတွက် ငါ့ကို မင်း ချမ်းမြေ့မှုများပေးခဲ့ သလို ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော ခရစ်စမတ်နေ့ ဖြစ်ပါစေလို့ . . .

ပါပီလွန်

ကျွန်တော် ဆေးရုံသို့သွားပြီး ပိုကိုလီနီနှင့်လည်းတွေ့၏။ သူ့အတွက် လက်ဆောင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

များကိုဝယ်ပေးခဲ့ပြီး သူ့ကို ဆေးရုံအရှေ့ ပန်းဥယျာဉ်အတွင်းသို့ တွဲခေါ်သွားခဲ့ပြီး အချိန်အတော်ကြာအောင် သူနှင့် အတူနေခဲ့၏။ ပိုကိုလီနီနှင့်ပတ်သက်၍ ဝမ်းမြောက်စရာများ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ပိုကိုလီနီ၏ရောဂါမှာ သိသိသာသာပင် သက်သာလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယခင်ကကဲ့သို့ လျှာအမြဲတစ်လစ်နှင့် အမြင်မတော်အောင် ဖြစ်မနေတော့။ သွားရည်အမြဲ ကျမနေတော့။

လွတ်မြောက်သောဘဝ၌ ဘဝအစကို ပြန်စရသည်မှာ အဘယ်မျှ ခက်သည်ကို ပြန်စဖူးသူများမှ သိ၏။ ကျွန်တော် ယနေ့အထိ အဘယ်မျှ ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်ကို ကျွန်တော် အသိဆုံးဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ မမေ့သင့်သော အချက်နှစ်ရပ်ကို အမြဲရင်ဝယ်ပိုက်ထား၏။ ပထမအချက်မှာ မိမိ၏ အနာဂတ်အပေါ်တွင် အမြဲ ယုံကြည်မှုရှိရန် ဖြစ်ပြီး၊ ဒုတိယအချက်မှာ ဘဝကို ခင်တွယ်မှုရှိရန် ပင်။

ဒေါက်တာ ဘိုဂရက်က သူ၏ အလှအပပစ္စည်းများထုတ်လုပ်သောအလုပ်ခန်းလေးတွင် ကျွန်တော့်ကို အလုပ်တစ်ခုပေး၏။ အလုပ်မှာ ငွေများများရလှသော အလုပ်မဟုတ်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက် စားရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေးအတွက် လုံလောက်သော အလုပ်ဖြစ်၏။

သို့သော် ဒေါက်တာ ဘိုဂရက်ပေးသောအလုပ်၌ ကျွန်တော် ကြာရှည်မမြဲပါ။ ဟန်ဂေရီ အမျိုးသမီးတစ်ဦးပိုင်သည့် ဒိန်ချစ်စက်ရုံငယ်တစ်ခု၌ ကျွန်တော် လုပ်ချင်သော အလုပ်တစ်ခုရသဖြင့် ထိုစက်ရုံသို့ ကျွန်တော် ပြောင်းသွား၏။

ထိုဒိန်ချစ်စက်ရုံ၌ ကျွန်တော် ပြင်သစ်လေသူရဲတစ်ဦးနှင့်တွေ့၏။ ခင်မင်၏။ သူ့နာမည်မှန်ကို ကျွန်တော် မဖော်ပြချင်ပါ။ သူ ယနေ့ ပြင်သစ်လေကြောင်းကုမ္ပဏီ၌ လေယာဉ်မှူး လုပ်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်ကြောင့် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ မညှိုးနွမ်းစေလို၍ဖြစ်၏။ သူ့နာမည်ကို ကာလော့တီး ဟုပင် ခေါ်ကြပါစို့။

ကာလော့တီးနှင့်ကျွန်တော်မှာ စိတ်တူကိုယ်တူ အကြိုက်တူသူများဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့်တွဲချိန်၌ ကာလော့တီးသည်လည်း ဟန်ဂေရီမပိုင် ဒိန်ချစ်စက်ရုံ၌ပင် ဝင်အလုပ်လုပ်နေချိန်ဖြစ်၏။ သူနှင့်ကျွန်တော် ညနေအလုပ်အားချိန်တိုင်းပင် ဘားခန်းငယ်လေးများ သို့သွား၍ အရက်အတူသောက်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ငွေရွှင်သည့်နေ့၌ “မယ်ဂျစ်တစ်” ဟိုတယ်ကြီးသို့ပင် ဝင်၍ အရက်တစ်ခွက် နှစ်ခွက် မှာသောက်တတ်ကြသေး၏။ ဤဟိုတယ်မှာ ယနေ့ မရှိတော့။ ဟိုအချိန်တုန်းကမူ ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီး၏ ဘင်လင်ဆီကို ရပ်ကွက်တွင် အကြီးဆုံးဟိုတယ်ကြီး ဖြစ်၏။

တစ်နေ့ ကာလော့တီး ရုတ်တရက် ပျောက်သွား၏။ နောက် မကြာမီပင် လေယာဉ်ပျံငယ်တစ်စီးဖြင့် ပြန်ပေါ်လာ၏။ ထိုလေယာဉ်ပျံကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ မောင်းလာသည်ဟု ပြော၏။ အဘယ်သို့ ရလာသည်ကို ကျွန်တော် မမေးပါ။ နှစ်ယောက်စီး လေယာဉ်ပျံလေး ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား ဒီလေယာဉ်ပျံနဲ့ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မသိသေးဘူး။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ တစ်ခုခုလုပ်ရင် ခင်ဗျားကိုလဲ အစုစပ် အဖြစ်ခေါ်မယ်”

“ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြံကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ကျွန်တော်နှင့် ကာလော့တီးနှစ်ယောက်လုံး ဒိန်ချစ်စက်ရုံမှ ထွက်လိုက်၏။

ဟန်ဂေရီမကြီးမှာလည်း အလွန် သဘောကောင်းသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထွက်ခွင့်ကို အလွယ်တကူပင် ပေး၏။

ကာလော့တီးသည် အလွန်ပျော်တတ်သူဖြစ်၏။ သူ့ရဲကောင်း လေသူရဲတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ပြင်သစ်မြေအောက် တော်လှန်ရေးသမားများကို လန်ဒန်မြို့မှ ပြင်သစ်နိုင်ငံ လျှို့ဝှက်မြေအောက်စခန်းများသို့ သူအကြိမ်ကြိမ် အကြိုအပို့လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ လက်နှိပ်ခတ်မီးသုံး၍သာ အချက်ပြနိုင်သော လျှို့ဝှက်လေယာဉ်ကွင်းများသို့ ညအမှောင်ကြီးထဲတွင် သူ ဆင်းဖူး၏။ သူ့အသက်အန္တရာယ်များကို သူ လုံးဝဂရုစိုက်သူမဟုတ်ပါ။ လေယာဉ်ပျံကို အနိမ့်ပျံရာ၌လည်း အလွန်ကျွမ်းကျင်၏။ လယ်ကွင်းတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ဂါဝန်ကို သူ့လေယာဉ်ပန်ကာ အရှိန်ဖြင့် လန်အောင် သူတစ်ခါက ကျွန်တော့်ကို လုပ်ပြဖူး၏။ ကျွန်တော် ကြောက်လှိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

ကျွန်တော်နှင့် ကာလော့တီးတွင် တစ်ခါတစ်ရံ သူ့လေယာဉ်ပျံတွင် ဓာတ်ဆီထည့်ရန်ပင် ဓာတ်ဆီဖိုး မရှိကြပါ။ မကြာခဏ ပြဿနာတွေ့ရ၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော် အကြိမ်တစ်ခုရ၏။ နောက်ဆုံးပေါ် မိန်းမ အဝတ်အစားများကို ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၏ အစွန်အဖျား မြို့ရွာများသို့ လေယာဉ်ဖြင့် လှည့်လည်ရောင်းချကြရန် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်တွင် ဂျူးလူမျိုး ကိုလီရက်ဟုခေါ်သော မိတ်ဆွေတစ်ဦးရှိ၏။ သူ့အစ်ကိုနှင့် ပေါင်း၍ အထည်ဆိုင်တစ်ခု ဖွင့်ထား၏။ သူ့ဆိုင်မှာ အလွန်ရောင်းရသော ဆိုင်ဖြစ်ပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့တော်မှ နောက်ဆုံးပေါ် မိန်းမ အဝတ်အစားမျိုးစုံကို ရနိုင်၏။ ကျွန်တော် ကိုလီရက်နှင့်ဆွေးနွေးပြီး ကျွန်တော်နှင့် ကာလော့တီးကို သူ့ဆိုင်မှ မိန်းမအဝတ်အစားများ လေယာဉ်ပျံဖြင့် လှည့်လည်ရောင်းခွင့်ပေးရန် ပြော၏။ ကိုလီရက်ကလည်း သဘောတူ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုလီရက်ထံမှ နောက်ဆုံးပေါ် မိန်းမအဝတ်အစားများကို လေယာဉ်ပျံဖြင့် တင်ပြီး ကာလော့တီးနှင့် ကျွန်တော် အမြို့မြို့ကို လှည့်ရောင်းကြ၏။

မအောင်မြင်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ လေယာဉ်ပျံဓာတ်ဆီဖိုးပင် မကာမိ။ ကိုလီရက် အတွက်လည်း အမြတ်အစွန်းမရှိ။ သို့သော် ကာလော့တီးနှင့် ကျွန်တော် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ အနံ့သို့ ရောက်ကြ၏။

ပြည့်တန်ဆာအိမ်များမှာ ကျွန်တော်၏ဖောက်သည်အိမ်များဖြစ်၏။ ပြည့်တန်ဆာမများကလည်း ပါရီမြို့တော်ကြီးမှလာသော ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ဆုံးပေါ် အဝတ်အထည်များကို အလွန်ကြိုက်ကြ၏။

“အပျိုတော်များ စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားကြ။ ဒီအဝတ်ဝယ်လိုက်လို့ မင်းတို့အတွက် လုံးဝ အနူးမရှိဘူးနော်။ ပိုလှသွားပြီး မင်းတို့ဆီလာမယ့် ဖောက်သည် ပိုများသွားစေရမယ်”

ကျွန်တော်က အဝတ်များကို စားပွဲပေါ် ဖြန့်ခင်းပြရင်း ပြည့်တန်ဆာမများကို အမျိုးမျိုး လုပ်ကြံပြောရ၏။

သို့သော် ပြည့်တန်ဆာခေါင်း အချို့ကမူ ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းကို မနှစ်မြို့ပါ။ သူတို့၏ စားခွက်ကို လှသည်ဟုပင် ထင်ကြ၏။ မှန်သည်။ သူတို့က သူတို့အိမ်မှ ပြည့်တန်ဆာများကို ဈေးကြီးတင်၍ အကြွေးစနစ်ဖြင့်ရောင်း၏။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာသဖြင့် သူတို့ စားပေါက်ပိတ်သွားသကဲ့သို့ ရှိသည်မဟုတ်လား။

တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာကြီးတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရ၏။ ပူတိုလ်ကရက်

မြို့တွင်ဖြစ်၏။ ထိုမြို့သို့ ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏရောက်၏။ ထိုမြို့၌ အမျိုးသမီးခြောက်-ဆယ်ရှိသော ပြည့်တန်ဆာ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှိ၏။ ပိုင်ရှင် ဗင်နီဇွဲလားမကြီးမှာ အလွန် သဘောကောင်း၏။ သို့သော် သူမ၏ယောက်ျား ပနားမားလူမျိုး ပြည့်တန်ဆာခေါင်း လူမိုက် မှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် မတည့်။ ထို့ကြောင့် သူ မရှိသည့်အချိန်မျိုးကို ရွေး၍ ကျွန်တော်နှင့် ကာလော့တီး သွားရ၏။

တစ်နေ့တွင် ခေါင်းလူမိုက်နှင့် သူ့နေအိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့ တန်းတိုးနေ၏။

“မင်းတို့ ဘာအတွက်လာတာလဲ။ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ထပ်မလာကြနဲ့”

ကျွန်တော်တို့ကို မြင်မြင်ချင်းပင် မောင်းထုတ်၏။ ကျွန်တော်က အဝတ်ထုပ်ကြီး ကိုသယ်ပြီး ပြန်ထွက်မည်လုပ်ကာမှ ကာလော့တီးက တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် . . .

“အေး. . စိတ်ချ၊ မင်းအိမ်ကို နောက် တို့ ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြေကြီးကမလာဘဲ လေထဲကတော့ ငါ တစ်ခေါက်လာခဲ့ဦးမယ်”

ကာလော့တီး ဘာကိုပြောသည်ကို ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ပါ။

နောက်တစ်နေ့မနက် လေယာဉ်တွင်းမှ လေထဲတက်ခဲ့သည်နှင့် ကာလော့တီးက ကျွန်တော့်ကို လေယာဉ်ပျံတွင် ရေဒီယိုစကားပြောခွက်မှ လှမ်းပြော၏။

“ပါပီ - မောင်ရင့်ထိုင်ခုံကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အသေအချာကိုင်ထား။ မကြောက်နဲ့။ ကိုယ် ပြည့်တန်ဆာခေါင်းကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ကာလော့တီးသည် လေယာဉ်ပျံကို ရှေးဦးစွာ အနည်းငယ်အမြင့်သို့ ထောင်တက် လိုက်ပြီး ပြည့်တန်ဆာအိမ် မြင်လောက်သည့်နေရာ ရောက်သည်နှင့် မြေပြင်သို့ ထိုးစိုက်၍ ဆင်းလိုက်၏။ လေယာဉ်ပျံအရှိန်မှာ ပို၍ မြန်လာ၏။ မြေပြင်အနီးသို့ရောက်သောအခါ၌ မြေပြင်အနားကပ်၍ ဓာတ်ကြိုးများအောက်သို့ပင် လျှပ်ပျံပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် မနေ့က ရန်ဖြစ်ထားသော ပြည့်တန်ဆာခေါင်း၏ အိမ်အနီးရောက်သည်နှင့် လေယာဉ်ပျံကို ပြည့် တန်ဆာခေါင်း၏ အိမ်သွပ်အမိုးနှင့် ထိလုနီးပါကပ်၍ပျံပြီး အပေါ်သို့ ထိုးတက်လိုက်၏။

ကျွန်တော့်စိတ်တွင် လေယာဉ်ပျံ ဝမ်းဗိုက်နှင့် အိမ်အမိုး တိုက်သွားပြီဟုပင်ထင်၏။ မတိုက်။

အမြင့်သို့ရောက်၍ ထိုအိမ်ရှိရာသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ ထိုအိမ်၏ သွပ်မိုးအားလုံးပင် လေယာဉ်ပျံအရှိန်ကြောင့် လေထဲ မြောက်တက်လွင့်စဉ် ထွက်ကုန်ကြ ၏။ အိမ်အမိုး သွပ်များ မရှိတော့။ အိမ်အတွင်း၌ ဖြစ်နေကြပုံမှာ ကြည့်၍ကောင်းလှ၏။ ပြည့်တန်ဆာမများနှင့် အိမ်အတွင်း အခန်းအသီးသီးတွင် ပျော်ပါးနေသူများမှာ အဝတ်မပါ ကိုယ်တုံးလုံးများဖြင့် ခုတင်အသီးသီးမှ ခုန်ပေါက်ထပြေးကြပြီး၊ နောက်မှ ကျွန်တော်တို့ လက်ချက်မှန်းသိ၍ လေယာဉ်ပျံရှိရာသို့ လက်သီးပြုသူက ပြု လက်ဝါးပြုသူက ပြုနှင့် ကျန် ရစ်ခဲ့ကြတော့၏။ ကျွန်တော်နှင့် ကာလော့တီးမှာ လေယာဉ်ပျံပေါ်၌ အူးတက်မတတ် ရယ်မိ ကြ၏။

နောက်အခါမှ ကာလာကတ်မြို့သို့ရောက်လာသော ပြည့်တန်ဆာအမျိုးသမီး တစ်ယောက် ပြောပြ၍ သိရသည်မှာ ပြည့်တန်ဆာခေါင်းသည် ကျွန်တော်တို့ကို အလွန် ဒေါသဖြစ်ပြီး၊ နောက် သူတို့ကို ဒုက္ခ ထပ်မပေးနိုင်အောင် သူ့အိမ်ခေါင်းမိုးကို အလွန်ကြီး သော သံများဖြင့် ရိုက်၍ သူကိုယ်တိုင် ပြန်မိုးလိုက်သည်ဟု ဆို၏။

လေသူရဲ ကာလော့တီးနှင့် ကျွန်တော်မှာ သဘာဝအလှ၏အရသာကို အလွန်ခံ

စားတတ်၊ ခံစားချင်သူများ ဖြစ်၏။ ပင်နီဖွဲ့လားနိုင်ငံ၏ အလွန်လှသော ကမ်းခြေများ၊ ကျွန်းများ၊ ရေပြင်များကို လေယာဉ်ပျံဖြင့် လှည့်ပတ်၍ ကြည့်တတ်၏။ အချို့ရေအိုင်မှရေများမှာ အလွန် ကြည်လင်လှ၏။ ပေ ခြောက်ဆယ် ခုနစ်ဆယ် အနက်အထိပင် ဖောက်ထွင်းကြည့်၍ မျက်စိဖြင့် မြင်နိုင်၏။

ကာလော့တီးသည် သူ့လေယာဉ်ပျံကို ငှက်များ ကမ်းခြေတွင် ဆင်းသကဲ့သို့ အလွန် ကျွမ်းကျင်စွာ ဆင်းတတ်၊ တက်တတ်သူ ဖြစ်၏။

စပိန်ဘာသာဖြင့် “အစ်လာဒီအယ်” ဟုခေါ်သော ငှက်ကျွန်းမှာ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် တစ်ချိန်လုံး ငှက်များဖြင့် ပြည့်နေသော ကျွန်းဖြစ်၏။ ငှက်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ တွေ့ရ၏။ ငှက်များမှာ လူကိုလည်း မကြောက်၊ ကျွန်တော်နှင့် ကာလော့တီးသည် ငှက်များကြားတွင် ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ပြီး ပိုင်အရက်တစ်လုံး ကိုယ်စီဖြင့် တစ်နေ့လုံး ပက်လက်လှန် အိပ်နေကြပြီး ညနေစောင်းမှ ပြန်လာတတ်ကြ၏။

ထို လူသူ အရောက်အပေါက်မရှိသော ပင်လယ်တွင်းမှ ကျွန်းများမှာ ပုစွန်များ ဖမ်းမကုန်အောင် ပေါလှ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လေယာဉ်ပျံနေရာ ဆံသလောက် ဖမ်းမိသော ပုစွန်များကို တင်ခဲ့ကြပြီး ကာလာကတ်မြို့တော်၌ တစ်ကောင်ကို ဘိုလီဗာငွေ ငါးဆယ်ဖြင့် ပြန်ရောင်းစားကြ၏။

အချို့ကျွန်းများတွင် အလွန်ကြီးသော ယုံနိုင်စရာမရှိသည့် ဂူကြီးများကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရ၏။

တစ်နေ့ ပြည့်တန်ဆာခေါင်းနှင့် ပြဿနာပေါ်ခဲ့ကြဖူးသော ပူတိုလ်ကရက်မြို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း ခရီး၌ လေယာဉ်ပျံသွားနေစဉ် ကာလော့တီးသည် ကျွန်တော်ကို ရုတ်တရက် လှမ်းအော်ပြော၏။

“ပါပီ. . . တို့လေယာဉ်ပျံ ဓာတ်ဆီကုန်တော့မယ်။ ဒီမှာပဲ အရေးပေါ်ထိုးဆင်းရဲတော့မယ်။ မောင်ရင် သက်ကယ်ခါးပတ်ကို သေသေချာချာ ပတ်ထားနော်”

မလှမ်းမကမ်းရှိ “ဆင်တိုပီ” ဓာတ်ဆီ ကုမ္ပဏီပိုင် လေယာဉ်ကွင်းတိုလေးတစ်ခုသို့ ကာလော့တီးသည် လေယာဉ်ပျံကို ဦးစိုက် ဆင်းသွား၏။ လေယာဉ်ဘီးနှင့် မြေပြင် ထိလုနီးပါးမှ လေယာဉ်ပြေးလမ်းအလယ်သို့ ဓာတ်ဆီတင် ကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာ၏။ ကာလော့တီး ဆက်ဆင်းလျှင် ထိုဓာတ်ဆီကားနှင့် တိုက်မိတော့မည်ဖြစ်၏။ သူသည် လေယာဉ်ဦးကို ဓာတ်ဆီတင်ကား လွတ်ရုံလေးမျှ အနည်းငယ်ဆွဲတင်ပြီး ပြေးလမ်းပေါ်သို့ ဆက်ဆင်း၏။ ပြေးလမ်းတစ်ဖက်တွင် လေယာဉ်ဘီးများ မြေကြီးနှင့် ထိသွား၏။ ထိုအချိန်၌ ရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင် နွားများတင်လာသော လော်လီကားတစ်စီး လေယာဉ်ပြေးလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့နှင့် တည့်တည့်သို့ဦးတည်ပြီး မောင်းလာနေသည်ကို တွေ့ကြရပြန်၏။ ကာလော့တီးက သူ့လေယာဉ်ပျံ ဘရိတ်များကို အစွမ်းကုန်အုပ်ပြီး အရှိန်ရပ်ရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် ဘီးနှင့်မြေကြီး ထိစဖြစ်၍ မည်သို့မျှ အရှိန်ရပ်မရ။

ကံကောင်းသည်ဟုပဲ ဆိုရပါမည်။
လေယာဉ်ပျံနှင့် လော်လီကားကြီး တိုက်မိခါနီးမှ လော်လီမောင်းသမားက သူ့လော်လီကားကို ပြေးလမ်းဘေး ချောက်ထဲ ထိုးချလိုက်၏။
လေယာဉ်ပျံ ရပ်သွားပြီ။
ကျွန်တော်နှင့် ကာလော့တီး လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး လော်လီကားရှိရာ သို့

ပြေးသွားကြ၏။ လော်လီမောင်းသမားမှာ အိတလီလူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကြောက်လွန်း သဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရုတ်တရက် သွေးဆုတ်ပြီး၊ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေ၏။ သူ့ လော်လီကားပေါ်ရှိ နွားများလည်း ကားတံခါး ပွင့်ထွက်သွားသဖြင့် ခုန်ချပြေးကြလေပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် ကာလော့တီးသည် နွားများကို လေယာဉ်ပြေးလမ်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လှည့် လည်၍ ဝိုင်းကူဖမ်းပေးခဲ့ကြ၏။

ထိုနေ့က ကာလော့တီး လေယာဉ်ပျံ ဆင်းသက်လိုက်ပုံမှာ မည်သို့မျှ ဆင်းသက် နိုင်သည့် အခြေအနေမရှိသော အနေအထားတွင် အောင်မြင်စွာ ဆင်းသက်လိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့နာမည်လည်း လေသူရဲလောကတွင် ရုတ်ခြည်း ကျော်ကြားသွား၏။ ထို့ကြောင့် လည်း ဗင်နီဇွဲလား အာဏာပိုင်များက ကာလော့တီးကို လေယာဉ်မောင်းနည်းပြဆရာအလုပ် ကို ချက်ချင်း ခန့်လိုက်၏။ သူ့လေယာဉ်ပျံကိုလည်း အမောင်းသင်လေယာဉ်ပျံအဖြစ် ငှား လိုက်၏။

ကာလော့တီးဘဝ အဆင်ပြေသွားလေပြီ။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကာလော့တီးနှင့် ကျွန်တော် လမ်းခွဲလိုက်ကြ၏။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ အနံ့လိုက်၍ လေယာဉ်ပျံဖြင့် အမျိုးသမီး အဝတ်အစားရောင်းသော အလုပ်ကိုလည်း ရပ်လိုက်ကြ၏။ အဝတ်အစားတိုက်ပိုင်ရှင် ကိုလီရက်မှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် တွဲလုပ်ရသည့်အလုပ်အတွက် အကျိုး လုံးဝမရှိပါ။ အရှုံးပင် ပေါ်၏။ သို့သော် သူ ကျွန်တော့်ကို တရားမစွဲ။ ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းလှ၏။ ထို့ကြောင့် လည်း သူ့အရှုံးများကို နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော် စီးပွားရေးကောင်းလာသောအခါ၌ တစ်ပြားမကျန် ကျွန်တော် ပြန်ဆပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

ကာလော့တီးနှင့်နေစဉ် လေယာဉ်မောင်းနှင့်သည့်ပညာကို ကျွန်တော် အနည်းငယ် သင်ခွင့်ရ၏။ သို့သော် တတ်သည့်အဆင့် မရောက်လိုက်။ ပြန်တွေးကြည့်လျှင် ကာလော့တီး နှင့် အတူနေခဲ့ရသောဘဝမှာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းသောဘဝ ဖြစ်၏။

ကာလော့တီးသည် လေယာဉ်မောင်းနည်းပြဆရာအလုပ်ရသွားပြီးနောက်လည်း ကျွန်တော်နှင့် မကြာခဏ လာတွေ့၏။ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် အရက်ဆိုင်ငယ်ကလေးများသို့ အတူသွားပြီး အရက် အမြဲ အတူသောက်တတ်ကြ၏။ တစ်နေ့ သူနှင့် ကျွန်တော် အရက် ဆိုင်ငယ်တစ်ခု၌ အရက်အတူသောက်နေစဉ် လူစိမ်းနှစ်ယောက် ဝင်လာ၏။

“ဒီဆိုင်ကို ပြင်သစ်လေသူရဲတစ်ယောက် မကြာခဏ လာတတ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ် လား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ လေသူရဲက ကျွန်တော်ပဲ”

ကျွန်တော်သည် လူစိမ်းနှစ်ယောက်မှ မျက်မှန်အနက်တပ်ထားသူကို အသေအချာ ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ မြင်ဖူးသလိုလိုလည်းရှိ၏။ နောက်မှ လီရွန်ဖြစ်နေသည်ကို သိ၍ နှုတ်ဆက်မည်လုပ်ကာမှ . . .

“ပါပီ”

လီရွန်က ကျွန်တော့်ကို စူးစူးဆက်လိုက်၏။ လီရွန်မှာ တစ်ကျွန်းသမားဟောင်း တစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။ တစ်ကျွန်းတွင် နေစဉ်က ကျွန်တော်၏ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ အလွန်ရင်းနှီး၏။ အရပ်မြင့်ပြီး မျက်နှာသွယ်၏။

လူစိမ်းများ ရှိနေကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နားလည်မှု ရှိစွာဖြင့် ဘာမျှ အထွေအထူး စကားမပြောကြ။ သူက သူနှင့်ပါလာသော ဒီလီလူမျိုးနှင့်

ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေး၏။ ကျွန်တော်က ကာလော့တီးနှင့်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် အရက်ဆိုင်၏ ထောင့်စားပွဲတစ်လုံးသို့ သွားပြီး စကားပြောကြ၏။

လီရွန်က သူ့ အပေါ့စား လေယာဉ်ပျံတစ်စီးနှင့် လေသူရဲတစ်ဦးကို ငှားချင်သဖြင့် လိုက်ရှာနေကြောင်း၊ အရက်ဆိုင်တွင်ရှိတတ်သည်ဟု သတင်းကြားသဖြင့် လာခဲ့ကြောင်း များ ပြောပြ၏။

“ခင်ဗျားတို့ တွေ့ချင်နေတဲ့ လေသူရဲက ကျွန်တော်ပဲ။ အပေါ့စားလေယာဉ်ပျံ တစ်စီးလည်း ကျွန်တော့်မှာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့နောက်ကျသွားပြီ။ ကျွန်တော့် လေယာဉ်ပျံက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ မရှိတော့ဘူး။ စာချုပ်နဲ့ ငှားလိုက်ပြီ။ နောက် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လဲ သူများဆီမှာ အခစားဝင်လုပ်နေမိပြီ”

“ဒါဖြင့်လဲ ပြီးရောပေါ့ဗျာ”

လီရွန်တို့လာသောကိစ္စမှာ ပြတ်သွားပြီ ဖြစ်၏။

ကာလော့တီးမှာ ခဏမျှ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူထိုင်ပြီး ထသွား၏။ နောက် လီရွန် နှင့်အတူ ပါလာသော ချီလီလူမျိုးမှာလည်း ဘားကောင်တာရှိရာသို့ ထသွား၏။ လီရွန်နှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်သောအခါမှ . . .

“ပါပီ. . .”

“လီရွန်. . .”

“မင်း ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အခြေအနေကော ဘယ်လိုလဲ။ အားလုံး ကောင်း ရဲ့လား”

“ခင်ဗျားရော”

လီရွန်မှာ ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီး၏။

“ငါ့အခြေအနေကတော့ ဆိုးတယ်လဲမဟုတ်ဘူး။ ကောင်းတယ်လဲ မဟုတ်ဘူး။ တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မတွေ့ကြတာ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်ပဲရှိတော့မယ် ထင်တယ်။ စောစောက ငါမေးတဲ့မေးခွန်းကို ဖြေပါဦး။ မင်း အခြေအနေက . . .”

“ရှင်းရှင်း ပြောရရင်တော့ လီရွန်၊ ဘာမှ မကောင်းဘူး။ တစ်နေ့ကောင်းခိုးကောင်း ခိုးနဲ့ အကောင်းဘက်ကို မျှော်လင့်ပြီး ဆက်ရှင်သန်အောင် လုပ်နေတာပဲ။ ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ် လုပ်စားဖို့ဆိုတာ ပြောတော့သာ လွယ်တယ်။ လက်တွေ့ မလွယ်ဘူး။ အသက် မွေးမှု အတတ်ပညာတစ်ခုကို တတ်ထားရင်တော့ မဆိုးပါဘူး။ မှန်တာပြောရရင် ဒီနေ့ ကျွန်တော်နေထိုင်တဲ့ ဗင်နီဇွဲလာနိုင်ငံကြီးဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ကျေးဇူးတရားတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒီလိုရှိလို့လဲ ဒီနိုင်ငံနေသရွေ့ ဒီနိုင်ငံရဲ့ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်တဲ့အလုပ်တွေ ဘာမှမလုပ်ဘူးလို့ဆုံးဖြတ်ပြီး အစွမ်းကုန် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်ပြီး နေခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လီရွန်၊ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ပြင်သစ်ပြန်ပြီး ကလဲ့စားမချေရရင် မဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့် မှာ နောက်ပိုင်းအကြွေးဟောင်း ဇာတ်ကြောင်းတွေရှိတယ်။ ဒီစာရင်းကို အမြန်ဆုံး ရှင်းရ ဦးမယ်။ ခုလို နပ်မှန်အောင် စားနိုင်ရုံဝင်ငွေလေးနဲ့ ကျေနပ်နေလို့တော့ ဒီ ရန်ကြွေးတွေကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ဆပ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ခု ဒီမှာနေရတာ တစ်ကျွန်းက အလုပ်ပိတ်အခန်းထဲမှာ နေရတုန်းကလိုပဲ ရင်ထဲမှာ အမြဲကျပ်နေတယ်။ ဥပဒေကို ချိုးဖောက် ချင်ပေမယ့် ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်မို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ဗျာ။ ချိုးဖောက်လု ချိုးဖောက်ဆဲ အချိန်မျိုးကိုတောင် ရောက်တော့မလို ရှိနေပြီ ဆိုပါတော့”

လီရွန်က ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေ၏။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ပြောစကားအားလုံးကို သူ့ရင်ထဲတွင် ခံစားနေရသည်ကို ကျွန်တော် နားလည်၏။ သူသည် မိနစ်အနည်းငယ်ခန့် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေပြီး . . .

“ဒီလို လုပ်ရအောင် ပါပီ။ မနက်ဖြန်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ အဲဒီတော့မှပဲ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်စကားပြောကြရအောင်”

လီရွန်နှင့် သူ့အဖော် ပြန်ထွက်သွားကြ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် လီရွန်တို့နှင့် ကျွန်တော် ပြန်ဆုံ၏။ သူ့အဖော် ချီလီလူမျိုး အမည်မှာ ပီဒရို ဖြစ်၏။

“ငါ မနေ့က မင်းပြောလိုက်တဲ့စကားတွေ ငါ့အခန်း ပြန်ရောက်ပြီးတဲ့အခါကျတော့ ငါအားလုံး အသေအချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်။ မင်းအတွက် ငါဘာလုပ်ပေးနိုင်တယ် ဆိုတာလဲ ငါတွေ့တယ်။ ပထမဆုံး ဒီ ကာလာကတ်မြို့ကို ငါတို့ ဘာကြောင့် ရောက်လာ တယ်ဆိုတာကို ငါ အရင်ပြောပြဦးမယ်”

လီရွန်နှင့်သူ့အဖော်သည် အခြား တောင်အမေရိက နိုင်ငံတစ်ခုသို့အသွား၊ လမ်း ကြုံ၍ ကာလာကတ်မြို့သို့ ဝင်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ အတိအကျ ရထားသော သတင်း တစ်ခုအရ ယခု သူတို့သွားကြမည့် နိုင်ငံရှိ အပေါင်ဆိုင်တစ်ခုတွင် စိန်ရွှေရတနာလက်ဝက် လက်စား အမြောက်အမြား ရှိ၏။ ထိုဆိုင်မှ ရတနာများကို ရောင်းလိုက်လျှင် အမေရိကန် ဒေါ်လာ သန်းချီ၍ ရနိုင်သည်ဟု ဆို၏။ သူတို့ လေသူရဲကြီး ကာလော့တီးကို မနေ့က လာတွေ့ကြခြင်းမှာ ထိုအပေါင်ဆိုင်ကို ဖောက်ထွင်းပြီး ရတနာများယူ၍ ထွက်ပြေးကြမည့် ခရီးတွင် အသုံးချရန်အတွက် လာညှိနှိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကာလော့တီးပြဿနာ မှာ ပြတ်သွားလေပြီ။

“ဒီကိစ္စမှာ မင်းပါချင်ရင် ပါနိုင်တယ် ပါပီ”

“ကျွန်တော် ပါတော့ ပါချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မှ မရှိဘဲ”

“နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတွက် မပူနဲ့။ ငါတို့ ကြံပေးနိုင်တယ်။ ပီဒရို ခင်ဗျားလုပ် ပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ အစစ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ခင်ဗျား ခုကိုင်ထားတဲ့ အတု မျိုးပဲရမယ်။ ဒီလို အတုကိုင်တာ တစ်ခုတော့ သိပ်ကောင်းတယ် ပါပီလွန်။ ခင်ဗျားတော့ သိချင်မှသိမယ်။ ဘာကောင်းတာလဲဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ တရားဝင် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံက ထွက်သွားတာလဲ မရှိဘူး။ ပြန်ဝင်လာတာလဲ မရှိဘူး”

“ဒီလက်မှတ်အတွက် ဘယ်လောက်ကုန်မလဲ”

“တစ်ထောင်လောက်ကုန်မယ်။ တစ်ထောင်တော့ မင်းမှာရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ရှိတယ်”

“ရှိရင် ပြီးတာပဲ”

နောက်နှစ်ပတ်အကြာတွင် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံမှ အလှမ်းမဝေးလှသော တောင် အမေရိကနိုင်ငံတစ်ခုသို့ ကျွန်တော် ရောက်၍နေလေပြီ။ လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာလည်း ပြီး သွားလေပြီ။ အောင်မြင်၏။ ဘာမျှ မခက်လိုက်။

ကျွန်တော်တို့ဖောက်ခွဲသည့် အပေါင်ဆိုင်နှင့် ကပ်လျက်ဆိုင်မှာ လည်ပင်းစည်း

“နက်တိုင်များ” ရောင်းချသည့်ဆိုင်ဖြစ်၏။ လီရွန်နှင့် ပီဒရိုသည် ယင်း ‘နက်တိုင်’ ဆိုင်သို့ ‘နက်တိုင်’ ဝယ်ယူမည့် ဟန်မျိုးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်သွားကြပြီး ဆိုင်အနေအထားကိုလေ့လာ၍ ထို ‘နက်တိုင်’ ဆိုင်မှတစ်ဆင့် ညဘက်အပေါင်ဆိုင်ကို ဖောက်ထွင်းခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ အပေါင်ဆိုင်အတွင်း၌ ရတနာများထားသည့် အနေအထားများကိုလည်း အပေါင်ဆိုင်အမှုထမ်းတစ်ဦး ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းတွင် ပါနေသဖြင့် အားလုံး အတိအကျ သိနေ၏။ ရတနာများမှာလည်း မီးခံသေတ္တာနှင့် မထား။ ရိုးရိုးသောခတ် နံရံကပ်သေတ္တာများဖြင့် ထား၏။ ထို့ကြောင့် အလွယ်တကူ ကျွန်တော်တို့ ဖွင့်နိုင်ခဲ့၏။ စနေနေ့ည ဆယ်နာရီတွင် ကျွန်တော်တို့ ဖောက်ဝင်ပြီး တနင်္ဂနွေနေ့ ညဆယ်နာရီတွင် ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော်ရသော ရတနာဝစုကို ကျွန်တော်သည် သံဘူးတစ်ခုနှင့်ထည့်ပြီး ထိုအပေါင်ဆိုင်ရှိသော မြို့မှ (၁၂) မိုင်အကွာအဝေးတွင်ရှိ အလွန်ကြီးသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ မြှုပ်ထားလိုက်၏။ ထိုသစ်ပင်၏ တည်နေရာကိုလည်း အသေအချာ ကျွန်တော်မှတ်ထားလိုက်၏။ တကယ်တော့ မမှတ်မိစရာလည်း မရှိပါ။ ထိုသစ်ပင်ရှိသော တောအုပ်မှာ တံတားကြီးတစ်ခု၏ အလွန်တွင်ရှိပြီး ထိုသစ်ပင်မှာ ထိုတောအုပ်၏ ကားလမ်းဘေးပထမဆုံးအပင် ပင်ဖြစ်၏။

တနင်္လာနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သုံးဦး စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု၌ ပြန်ဆုံရန် ချိန်းထားကြ၏။ ကျွန်တော်က အရင်ရောက်နေပြီး နောက်မှ လီရွန်နှင့် ပီဒရိုတို့ ရောက်လာကြ၏။ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ် ဝှက်ထားပြီးကြလေပြီ။ ပီဒရိုမှာ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် သူ့အစုကို တော်တွင်းတစ်နေရာ၌ မြှုပ်ထားခဲ့၍ လီရွန်မှာ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံ၌ အပ်ထားခဲ့၏။ တစ်ဦး ဝှက်သည့်နေရာကို တစ်ဦး လုံးဝ မသိ။ ထို့ကြောင့် အကယ်၍ ပြဿနာပေါ်ဦးလည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချောက်မချနိုင်ပါ။ ဆွဲမထည့်နိုင်ပါ။

“ပါပီ. . ဘယ်လိုလဲ။ မင်းရတဲ့အစုကို မင်းကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျေနပ်ပါတယ်။ တန်ဖိုးကတော့ ခင်ဗျား နဂိုက အကြမ်းခန့်မှန်းပေးထားတဲ့ တန်ဖိုးထက် ဘယ်လိုမှ နည်းမယ်မထင်ဘူး”

“ကဲ. . ဒါဆိုရင် အားလုံးကျေနပ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ညစာစားပွဲ ကျင်းပကြစို့”
ထိုအချိန်၌ပင် ကျွန်တော်တို့ စားပွဲသို့ ရဲများ ရောက်လာ၏။

“မလှုပ်နဲ့ ကိုယ်နေရာကိုယ် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေ”

လက်ထိပ်များခတ်လိုက်၏။

“ဘာလဲ။ ဘာအတွက် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ကို ဖမ်းတာလဲ”

လီရွန်က ကန့်ကွက်လိုက်၏။

“ဘာအတွက် ဖမ်းတယ်ဆိုတာ နောက်မှပြောမယ်။ ကဲ. . အားလုံးလိုက်ခဲ့ကြ”
ကျွန်တော်တို့ကို ကားနှင့် တင်ခေါ်သွား၏။ ရဲဌာနချုပ်သို့ ပို့လိုက်၏။ ထိုည

တစ်ညလုံး အမျိုးမျိုး ညှဉ်းဆဲ၏။ အပေါင်ဆိုင်မှ ဖောက်ယူသွားသော ရတနာများ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားသည်ကို မေး၏။

အားလုံး ဘူးခံ၏။

မနက် ငါးနာရီထိုးခဲ့ပြီ။

ရဲများ အလွန်ဒေါသ ဖြစ်လာ၏။

“ကဲ. . ဒီလောက်ခေါင်းမာနိုင်တဲ့ ကောင်တွေကို ခေါင်းမာနိုင်အောင် ပညာပေး

ကြသေးတာပေါ့။ မင်းတို့ တစ်ကိုယ်လုံး ခုချွေးတွေ ရွှံ့စိုနေတယ် မဟုတ်လား။ ပြန်ပြီး ချွေး တိတ်သွားအောင် ခု တို့ ပြန်လုပ်ပေးမယ်”

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လုံးကို ဌာနချုပ်မှ ကားပေါ်ပြန်တင်ပြီး အဆောက်အအုံ တစ်ခုရှိရာသို့ ခေါ်သွား၏။ ထိုအဆောက်အအုံသို့ရောက်သောအခါ ထို အဆောက်အအုံ တွင် အလုပ်လုပ်နေသော အလုပ်သမားများကို အပြင် ထွက်ခိုင်းလိုက်၏။

“ကဲ. . မင်းတို့ ဒါ ဘာလဲဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ အမဲသားသိုးသားတွေကို ရေခဲဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့အခန်း။ မင်းတို့ကို နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးအနေနဲ့မေးမယ်။ မင်း တို့ အပေါင်ဆိုင်က ခိုးသွားကြတဲ့ ရတနာတွေ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားလဲပြော။ မပြောရင် မင်း တို့သုံးယောက်လုံးကို ဒီအခန်းထဲထည့်ပြီး အရှင်လတ်လတ်က ရေခဲတုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပစ် မယ်။ တို့ကို အထက်က အမိန့်ပေးထားပြီးသား။ မင်းတို့ကို ပေါ်အောင်မေး။ မေးမရရင် သတ်ပစ်လို့။ မင်းတို့လုပ်တဲ့ ပြဿနာဟာ ဘယ်လောက်ကြီးတယ်လို့ မင်းတို့ထင်လဲ။ ဒီ အပေါင်ဆိုင်ဟာ ပုဂ္ဂလိကပိုင် အပေါင်ဆိုင် မဟုတ်ဘူး။ အစိုးရပိုင်တဲ့ အပေါင်ဆိုင်။ ဒီ ရတနာတွေပြန်မရရင် အစိုးရနဲ့ ပြည်သူလူထု ဘယ်လောက် ပြဿနာပေါ်နိုင်တယ် ထင် သလဲ။ ခုတောင် အပြင်မှာ ကောလာဟလ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ သိသလား။ ကဲ. . ပြော၊ ရတနာတွေ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားကြသလဲ”

ရဲအရာရှိလုပ်သူက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့မှ မသိဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“လီရွန်က ပြောလိုက်၏။

“မင်းတို့ မသိဘူး ဟုတ်လား။ ကဲ. . ဒါဆိုရင် မင်း အရင်ဝင်။ ဒီကောင်ကို အစွန် ဆုံးအခန်းမှာ ထည့်ပေးလိုက်”

လီရွန်၏ ဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်များကို ချွတ်ခိုင်းပြီး အအေးခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ကန်သွင်းလိုက်၏။ လီရွန်ကို သွင်းရန် တံခါးဖွင့်စဉ် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသော အအေး ဓာတ်ငွေ့များမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်သွားကြသလို ရှိ၏။

“ကဲ. . ချီလီ၊ ဒီတစ်ခါ မင်းအလှည့်။ ပြောစမ်း။ မင်းတို့ ရတနာတွေ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားလဲ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး ခင်ဗျား”

အအေးခန်းတံခါးတစ်ခုကိုဖွင့်၍ ပီဒရိုကို တွန်းသွင်းလိုက်ပြန်၏။

“ကဲ. . ဝုတ်။ မင်းက မင်းတို့သုံးယောက်ထဲမှာ အငယ်ဆုံးပဲ။ ဟိုမှာ ဒီအအေးခန်း တွေအတွင်းမှာရှိတဲ့ အအေးချိန်ကို ပြနေတဲ့ သာမိုမီတာတွေကို မင်းကြည့်စမ်း။ သုညအောက် လေးဆယ်ဒီဂရီ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မင်း မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီအအေးခန်းထဲကို သွင်းပြီး ပြန်ထုတ်လိုက်တာနဲ့ ‘နမိုးနီးယား’ရောဂါရဖို့ မင်း သေချာတယ်။ နောက် တို့ ဆေးရုံ ပို့ပေးရင်တောင် ဒီရောဂါနဲ့ မင်း လေးဆယ့်ရှစ်နာရီအတွင်း သေမှာပဲ။ မင်းအသက် ငယ် ငယ်လေး ရှိသေးတယ်။ ဟိုနှစ်ကောင်လို မသေချင်နဲ့ဦး။ မင်းတို့ ဖောက်ခိုးသွားတဲ့ ရတနာ တွေ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်း”

ကျွန်တော် ကိုင်ဆောင်ထားသည့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မှာ အီတလီနိုင်ငံသား လက်မှတ်ဖြစ်၏။ နာမည်မှာ (ဝုတ်) ဟု ဖော်ပြထား၏။

“ဒီလူနှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ

က တစ်ယောက်ကိုပဲ သိတာ။ သိတာလဲ ခုမှသိတာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ။ ခု သူနဲ့ ပြန်တွေ့လာတာ လုံးဝ မမျှော်လင့်ထားဘဲ အဲဒီစားသောက်ဆိုင်မှာ ရုတ်တရက် ပြန်တွေ့ကြတာ။ ခင်ဗျားတို့မယုံရင် အဲဒီ စားသောက်ဆိုင် စားပွဲထိုးတွေကို မေးကြည့်။ ဒီ လူနှစ်ယောက် သူတို့ဟာ သူတို့ ဘာလုပ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝ မသိဘူး။ ခင်ဗျားတို့ မေးနေတဲ့ ရတနာတွေဆိုတဲ့ အကြောင်းလဲ ကျွန်တော် လုံးဝ မသိဘူး”

“ကဲ. . ကဲ ရှည်တယ်။ ဒီလောက်ခေါင်းမာတဲ့ ဒီ အိတ်လီစုတ်ကိုလဲ ထည့်လိုက်ကြတော့”

ကျွန်တော့်ကို အအေးခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ရဲများက တွန်းသွင်းလိုက်၏။ အပြင်မှ သော့ခတ်လိုက်၏။

တစ်ခန်းလုံး မှောင်သွား၏။

ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ အပေါ်တွင်ချိတ်ထားသည့် ချိတ်များနှင့် တိုက်မိနေ၏။ အသားချိတ်သော ချိတ်များဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ကြမ်းခင်းမှာ ရေခဲနေ၏။ ဤအခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်မိသည်နှင့် အသားတွင်သာမဟုတ် အရိုးတွင်ပါ စိမ့်ပြီး အေးလာ၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို လက်ဖြင့် လိုက်ပွတ်၏။ နွေးအောင်လုပ်၏။ မရ။ ခြေဖဝါးမှာ ဖိနပ် ခြေအိတ် မပါသဖြင့် ရေခဲတွင် ကပ်နေ၏။ နာလာ၏။

“ပါပီ. . မင်းကို ဒီအခန်းထဲမှာ သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဆယ်မိနစ်ထက် ပိုမထားဘူး။ အလွန်ဆုံးထားဦး ဆယ့်ငါးမိနစ်ပေါ့။ တောင့်ထား ပါပီ တောင့်ထား။ အသက်ပြင်းပြင်းရှူ”

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အားပေး၏။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းပင် လက်များမှာ လှုပ်မရတော့။ ခြေဖဝါးမှာလည်း ရေခဲပြင်နှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်နေလေပြီ။ ကျွန်တော် မေ့မြောသွားချင်သလို ဖြစ်လာ၏။ မျက်စိတွင်း၌ ကျွန်တော့်အဖေ၏ မျက်နှာပေါ်လာ၏။ နောက် မတရားသက်သေ။ အံ့ဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ကျွန်တော့်မျက်စိတွင် မြင်နေရသော သူတို့မျက်နှာအားလုံးမှာ ပြုံးနေ၏။ ကျွန်တော် ဒုက္ခခံစားနေရသည်ကို ဝမ်းသာနေကြသလိုပင်။ ကျွန်တော် မခံချင်ပါ။ မသေချင်ပါ။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မေ့မြောသွား၏။

အချိန် အဘယ်မျှ ကြာသည် မသိ။

ဘယ်နေရာ ရောက်နေသည် မသိ။

ကျွန်တော် မျက်စိဖွင့်လိုက်သောအချိန်၌ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို နှိပ်နယ်ပေးနေသော လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကိုတွေ့၏။ ကျွန်တော် စကားမပြောနိုင်ပါ။ ကျွန်တော့် ပါးစပ်မှာလည်း အအေးဒဏ်ဖြင့် ခဲနေသလို ရှိ၏။ ကျွန်တော့်ဘေး ညာဘက်စားပွဲခုံပေါ် တစ်ခု၌လည်း လူတစ်ယောက် ပက်လက်လှဲနေသည်။ ထိုလူကိုလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြုလုပ်ပေးနေသကဲ့သို့ပင် နှိပ်နယ်ပေးလျက်ရှိကြ၏။ ထိုသူ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သနည်း။

ကျွန်တော့်ကို နှိပ်နယ်ပေးနေသူမှာ အလွန် သန်စွမ်းဟန်ရှိ၏။ သူ့လက်အရှိန် ဖြင့် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ပူလာ၏။ သွေးများလည်း ပြန်လျှောက်လာ သလို ခံစားမိ၏။ ရဲအရာရှိကြီးက ကျွန်တော့်ကို သုံးလေးကိုက်အကွာမှ လှမ်းကြည့်နေသည် ကို သတိထားမိ၏။

“ဒီကောင်တော့ မသေတော့ဘူး။ ကိုယ်အပူချိန် ပြန်တက်လာပြီ”

ကျွန်တော့်ကို နှိပ်နယ်ပေးနေသူက ရဲအရာရှိကြီးကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

နောက် တစ်နာရီခန့် ထိုလူသည် ကျွန်တော့်ကို ဆက်နှိပ်နယ်ပေး၏။ တကယ် တော့ ယခုအချိန်၌ စကားပြောမည်ဟုဆိုလျှင် ပြောနိုင်လေပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော့ပါးစပ် ကို ကျွန်တော် တမင်ပိတ်ထား၏။ သူတို့က ပိတ်ထားသော ပါးစပ်ကို ဆွဲဖွင့်၍ အရက်များ လောင်းထည့်ပေး၏။

ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်တွင်လည်း စားပွဲတစ်ခု ရှိသေးသည်ကို စတင်သတိထားမိ ၏။ ထို စားပွဲပေါ်၌ မည်သူမျှ မရှိ။ ညာဘက်စားပွဲပေါ်မှ လူကိုမူ နှိပ်နယ်ပေးခြင်းကို ဆက်လက် ပြုမြဲပြုလျက်ရှိ၏။ ထိုလူအရပ်မှာ ကျွန်တော့်အရပ်နီးပါးပင် ရှိ၏။

လီရွန်လား။

ပီဒရိုလား။

ကျွန်တော် မခွဲခြားတတ်။ လှမ်းလည်း မကြည့်နိုင်။

ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိုင်နိုင်သည်အထိ ထူပေးလိုက်၏။ တစ်ဖက် စားပွဲပေါ်မှ လူကို ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော် ခွဲခြားသိနိုင်၏။

လီရွန် မဟုတ်။

ချီလီလူမျိုး ပီဒရို ဖြစ်နေ၏။

“ဟေ့ကောင်. . ချီလီ။ မင်း စကားပြောနိုင်ပြီ မဟုတ်လား”

ရဲအရာရှိကြီးက ပီဒရိုကို မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရတနာတွေ ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး”

“ဟေ့ကောင် အိတလီ မင်းရော”

“ကျွန်တော် ဒီလူတွေအဖွဲ့ထဲမှာ ပါတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီ။ ဒီလောက်ခေါင်းမာတဲ့ အကောင်တွေ။ ဒီမှာ ကြည့်ကြစမ်း”

ကျွန်တော့်ကို စားပွဲပေါ်မှဆင်း၍ မတ်တတ်ရပ်ခိုင်း၏။ ကျွန်တော် အလွန် ကြိုးစား ၍ရပ်ရ၏။ ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးများအတွင်း၌ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူသောဝေဒနာကို ခံစား နေရ၏။ သွေးများ ပြန်လျှောက်၍ ပေါ်လာသော ဝေဒနာ ဖြစ်နိုင်၏။

ညာဘက် စားပွဲအောက်တွင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ လီရွန်၏ အလောင်းဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ရေခဲများနှင့် ပြည့်နေ၏။ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ အပြင်သို့ ပြူးထွက်နေ၏။

‘မင်းတို့ မြင်တယ်မဟုတ်လား။ မင်းတို့ကို ဒီတစ်ခါ အအေးခန်းထဲ ထပ်ထည့်ရင် ဒီအကောင်လိုပဲ ရေခဲတုံး ဖြစ်ကြတော့မယ်။ ကဲ. . ဒီကောင်တွေရဲ့ အဝတ်ကို ချွတ်ပစ် လိုက်ကြစမ်း’

ကျွန်တော်တို့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်များကို ရဲများက ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်ကြ၏။

“ကဲ. . မင်းတို့ ပြောမလား။ မပြောဘူးလား”

ကျွန်တော့်မှာ မျက်စိရှေ့မှ လီရွန်၏ အလောင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်အစု ရတနာကို ဘယ်တွင်ဝှက်ထားသည်ကိုပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ ပီဒရို၏အသံ ထွက်လာ၏။

“ဒီမှာ. . ရဲအရာရှိကြီး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လောက်ခြောက်ခြောက် ကျုပ်

တို့က ကြောက်မလှကောင်တွေမဟုတ်ဘူး။ ဒီလူသေသွားတာ ခင်ဗျားတို့ သတ်ရဲလို့ သေ သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ လက်လွန်ပြီး မတော်တဆ သေသွားတာဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိတယ်။ ခင်ဗျားတို့လက်လွန်တာ တစ်ကြိမ်ဆိုရင် ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ အထက်အာဏာ ပိုင်တွေက ခွင့်လွှတ်ချင် လွှတ်မယ်။ နှစ်ကြိမ်ဆိုရင်တော့ မရတော့ဘူး။ ကျုပ်တို့က နိုင်ငံခြား သားတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံသားတွေ မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံခြားသားသုံးယောက်ကို ခင်ဗျားတို့ မသင်္ကာမှုနဲ့ စစ်ရင်းနဲ့ ရေခဲတုံးဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး သတ်ပစ်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့သံရုံးက အာဏာပိုင်တွေကကော ငြိမ်ခံနေကြမယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား။ ခင်ဗျား ခုထိ လုပ်ထား တာပဲ လွန်လှပြီ။ ဒါ လူသတ်မှုနော်”

ပီဒရို၏ သံမဏိစိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်မှာ သူ့စိတ်လောက် မခိုင်ပါ။

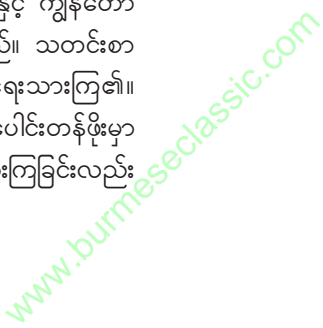
ရဲအရာရှိကြီး၏မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း ပြောင်းသွား၏။ စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ ဘာမျှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ငြိမ်နေပြီး . . .

“မင်းတို့ ဘာတွေဆိုတာ ရုပ်ကိုကြည့်တာနဲ့ ပြောနိုင်တယ်။ ဒီလိုကောင်တွေမှန်း သိလို့လဲ ငါ ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ကို ငါတစ်ခု ချီးမွမ်း တယ်။ မင်းတို့မှာ ဉာဏ်ရှိတယ်။ မင်း ခေါင်းကို ကောင်းကောင်းသုံးတတ်တယ်။ ကဲ . . . ဒီကောင်တွေကို အဝတ်ပြန်ဝတ်ပေးလိုက်။ ထောင်ကိုပြန်ခေါ် သွား။ တရားရုံးရှေ့ကို မထုတ် နဲ့ဦး။ ဒီကောင်တွေတစ်ကိုယ်လုံးက ဒဏ်ရာတွေ ကောင်းကောင်းပျောက်မှ ရုံးထုတ်ခဲ့”

နောက် တစ်လအကြာတွင် ကျွန်တော့်ကို တရားရုံးသို့ထုတ်ပြီး စတင်စစ်ဆေး၏။ လည်ပင်းစည်း ‘နက်တိုင်’ ရောင်းသောဆိုင်မှ ဆိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်ကို တစ်ကြိမ်မျှ မမြင်ဖူး ပါဟု အစစ်ခံ၏။ စားသောက်ဆိုင်မှ စားပွဲထိုးများက ကျွန်တော်သည် တစ်ဦးတည်း အလျင် ရောက်နေသူဖြစ်ကြောင်း၊ အစားအသောက်ကိုလည်း တစ်ယောက်စာသာ မှာစားခဲ့သူ ဖြစ် ကြောင်း၊ လီရွန်၊ ပီဒရိုတို့နှင့် တွဲလာသူ မဟုတ်ကြောင်း အစစ်ခံ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့် မှာ ဤအမှုတွင် လုံးဝပါဝင်သူ မဟုတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေပြီး လွတ်မိန့်ပေးလိုက်ရ၏။ သို့သော် ရဲက ငါးရက်အတွင်း ထိုနိုင်ငံမှ ထွက်ခွာသွားခိုင်း၏။

ကျွန်တော့်ကို တရားသူကြီးရှေ့၌ စစ်ဆေးနေစဉ် လီရွန်နှင့် ပီဒရိုတို့၏ သတင်း ပေး အပေါင်ဆိုင် အမှုထမ်းကိုလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်တွေ့ဖူး၏။ အမှုတစ်ခုလုံးမှာ ဤလူကြောင့် ပေါ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ဤလူသည် သူ့ဝေစု ရတနာများကို ရသည်နှင့် ထို ရတနာများထဲမှ ရှေးဟောင်း လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ညကလပ်တစ်ခုမှ သူကြိုက်နေသော ကလပ်မယ်တစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်၏။ ထိုလက်စွပ်မှ သဲလွန်စရပြီး ရဲက ထိုလူကို ဖမ်း ၏။ ထိုလူက လီရွန်နှင့် ပီဒရိုတို့ကို ဖော်လိုက်၏။

ထိုနိုင်ငံမှ လေယာဉ်ပျံဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာလာချိန်တွင် ကျွန်တော့်အိတ်အတွင်း ၌ ဒေါ်လာငွေ ငါးရာသာ ပါ၏။ တံတားအနီး သစ်ပင်အောက်၌ ကျွန်တော်မြှုပ်ထားသော ကျွန်တော့်အစု ရတနာများကိုလည်း သွားမဖော်ယူရဲခဲ့ပါ။ သွားဖော်သည်နှင့် ကျွန်တော် ချောက်ကျတော့မည်ကို ကျွန်တော်သိ၏။ ကျွန်တော် အချိန်စောင့်ရဦးမည်။ သတင်းစာ များတွင် ဤအပေါင်ဆိုင်ဖောက်ထွင်းမှုကို အကြီးအကျယ်ဖော်ပြ၍ ရေးသားကြ၏။ သတင်းစာများ၏ ထုတ်ဖော်ချက်အရ အခိုးခံရသော ရတနာများ၏ စုစုပေါင်းတန်ဖိုးမှာ အမေရိကန်ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းဖိုးရှိသည်ဟု သိရ၏။ သို့သော် ချဲ့၍ရေးသားကြခြင်းလည်း

ဖြစ်နိုင်သည်။ အကယ်၍ ဒေါ်လာနှစ်သိန်းအစား တစ်သိန်းပဲထားဦး၊ ကျွန်တော် ဝေစုရ ထားသည့် ရတနာများ၏တန်ဖိုးမှာ အနည်းဆုံး ဒေါ်လာ သုံးသောင်းဖိုး ရှိရမည်။ အပေါင် ထားသည့်ပစ္စည်းမှာ အပေါင်ခံသူသည် တစ်ဝက်သာသတ်မှတ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုရတနာများကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဈေးမှန်ရအောင်ရောင်းတတ်လျှင် တစ်ဆယ်ပုံတိုး၍ ရ မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဝေစုမှာ ဒေါ်လာ ခြောက်သောင်းဖိုးအထိ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ကျွန်တော် စိတ်အေးသွား၏။

ဤငွေများ ပေါ်လာချိန်တွင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ အမြဲ အစိုင့်အခဲတစ်ခုအဖြစ် တည်ရှိနေသော ပြင်သစ်ပြန်၍ လက်စားချေရမည့်အလုပ်များကို လုပ်နိုင်လေပြီ။ ငွေအတွက် စိတ်ပူနေစရာ မလိုတော့။

လီရွန်အတွက်မူ ပြန်တွေးကြည့်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။ ရတနာ များအားလုံး လက်ထဲရောက်နေပြီးမှ တစ်ပြားမျှ သူ မသုံးသွားရရှာ။ ကံဆိုးလိုက်လေခြင်း။ ထောင်ထဲတွင် ကျန်ခဲ့သော ချီလီလူမျိုးအတွက်မူ ကျွန်တော့်တွင် လုပ်ကိုင်ပေးစရာ အကြွေး ဘာမျှ မကျန်။ တောင်အမေရိက မြေအောက်လောက၌ ဤသို့ ဖောက်ထွင်းမှုပြုလုပ်ပြီး ဝေစုခဲ့ပြီးသည်နှင့် လုပ်ငန်းပြီးလေပြီ။ ကိုယ့်အစုကို ကိုယ်ဝှက်၍ ကိုယ့်ဘဝပြဿနာကို ကိုယ်ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်၏။ ကျန်လူများက ဒုက္ခရောက်နေသူကို ပြန်ကူစရာမလို။ ဤစနစ် ကို ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ။ သို့သော် ဤဥပဒေမှာ တောင်အမေရိကနိုင်ငံများ၏ မြေအောက် လောကတွင် ကျင့်သုံးနေသော ဥပဒေဖြစ်၏။ ကျွန်တော် အဘယ်သို့ ချိုးဖောက်နိုင်မည် နည်း။

ကျွန်တော် ပြန်တွေးကြည့်သည်။ ဤဖောက်ထွင်းမှု၌ ကံအကောင်းဆုံးဖြစ်သူသည် ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်၏။ ဘုရားမ၊ခဲသည်ဟု ဆိုရမည်လား။ ဖြစ်နိုင်၏။ သို့သော် ဘုရားမ၊ သည်ဟု ယူဆလိုက်လျှင် ဤမ၊စခြင်းမှာ အလွန်မြင့်မြတ်သော မ၊စခြင်းဖြစ်၍ ဘုရားရှင်၏ အမြဲဟောကြားထားသော တရားတော်များတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ ပြင်သစ်ပြန် ကလဲ့စားချေရမည့် အလုပ်များကို မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်ရတော့မည်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် မမေ့ပျောက်နိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဘုရားမ၊ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မသတ်မှတ်ချင်။ ကံကောင်းသည်ဟုသာ သတ်မှတ်ချင်၏။ မကောင်းမှုပြုရာ၌ ကံကောင်းခြင်းပင်။

ကျွန်တော့်ကို သယ်ဆောင်လာသော လေယာဉ်ပျံကြီးသည် အလွန်မြင့်သော အမြင့်သို့ ပျံသန်းတက်လာ၏။ ကောင်းကင် အပြာကြီးကို မြင်နေရ၏။ တိမ်များသည် လေယာဉ်ပျံဗိုက်အောက်တွင် ပြေးသွားလျက် ရှိ၏။ မိုးများ၊ လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်များကို သယ် ဆောင်လာသောတိမ်များ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်သည်။ ကောင်းကင်တွင် ပြာ နေသောမြင်ကွင်းမှာ ကျွန်တော်၏ ငယ်စဉ်က ကျွန်တော့်မိသားစုနှင့် နေခဲ့ရသော သန့်စင် သည့်၊ အေးချမ်းသည့်ဘဝနှင့် တူလှ၏။ လေယာဉ်ဗိုက်အောက်မှ တိမ်ညို၊ တိမ်ပုပ်များ၏ မြင်ကွင်းမှာမူ မြေအောက်လောကသို့ စတင်ရောက်ရှိပြီး ညစ်ထေးနေသည့် ဘဝခရီး၌ လျှောက်နေရသည့် ဘဝနှင့် တူလှ၏။ ဤဘဝတွင် ချစ်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းများ မရှိပါ။ အဆုံးမသတ်နိုင်သော လောဘစိတ်နှင့် ရွံစရာ ရမ္မက်စိတ်များသာ ရှိကြပါသည်။

အခန်း (၄၉)

ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီ။ ဤမြို့တော်ကြီးပေါ်သို့ ခြေချရသည်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် အမြဲချမ်းမြေ့စရာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် လွတ်မြောက်ခဲ့သည်မှာ လပေါင်း နှစ်ဆယ် ရှိခဲ့ပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော် အခြေချ နေထိုင်လျက်ရှိသည့်နိုင်ငံမှ လူထုနှင့် ယနေ့အထိ ရောစပ်၍ မရသေးပါ။ ပြဿနာမှာ အလုပ်မရနိုင်သေး၍ ဖြစ်၏။ အလုပ်သာရခဲ့လျှင် ကျွန်တော်သည် ဤလူထုအတွင်း၌ ဝင်ဆံ့သွားတော့မည် ဖြစ်၏။ အလုပ်ဟူရာ၌လည်း မိမိနှင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သည့် အလုပ်ကို လုပ်ခွင့်ရမှဖြစ်မည် ဖြစ်၏။ အလွန်အောက်ကျသော အလုပ်ကိုလည်း မလုပ်နိုင်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်ရနိုင်သည့် အလုပ်များရှိသည်။ ပြဿနာမှာ ဘာသာစကား ဖြစ်၏။ စပိန်စကားကို ဒီနေ့အထိ သွက်လက်စွာ ယဉ်ကျေးအောင် မပြောတတ်သေး။ အလုပ်ကောင်းရချင်လျှင် ပထမဆုံး စပိန်စကားကို တတ်အောင် လုပ်ရမည် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် စပိန်အဘိဓာန်နှင့် စပိန်ဘာသာ သင်ကြားသည့် စာအုပ်များကို ဝယ်၏။ ကျွန်တော့်အခန်းကို အလုံပိတ်ပြီး စပိန်စာနှင့် စပိန်ဘာသာကို တက်မြောက်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစား၏။ ကြိုးစားသလောက် ခရီးမပေါက်။ ပြဿနာမှာ အသံထွက်များ ဖြစ်၏။ အချို့ စပိန်အသံထွက်များမှာ ကျွန်တော် ဘယ်သို့မျှ ပီအောင်မထွက်တတ်။ နောက်ဆုံး စိတ်ညစ်ပြီး စာအုပ်များလွင့်ပစ်၍ လမ်းကောင်းတစ်ခုခုကို ညွှန်ပြပေးနိုင်သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို တွေ့နိုးနိုးဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ထွက်လာမိ၏။

ယခုအချိန်၌ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသို့ ပြေးလာပြောင်းလာသော ပြင်သစ်လူမျိုးများ မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြဆဲဖြစ်၏။ ဤလူအများစုမှာ နိုင်ငံရေးရောဂါ စွဲကပ်လာသော နိုင်ငံရေးရောဂါသည်များ ဖြစ်၏။ အချို့မှာ ဥပဒေကို ရှောင်ချင်၍၊ အချို့မှာ လက်ရှိအာဏာရ အစိုးရကို မကျေနပ်၍၊ အချို့မှာ ယနေ့ အလွန်ရှုပ်နေသော ပြင်သစ်လူ့ဘောင်ကို ရှောင်ပြီး၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်း အေးချမ်းခြင်းများကို ရချင်၍ ဖြစ်၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော့် မျက်စိထဲတွင် ယနေ့ ရောက်နေကြသော ပြင်သစ်လူမျိုးမှာ ပြင်သစ် လူမျိုးဟုသာ ဆိုသော်လည်း ပြင်သစ်လူမျိုးများနှင့် မတူပါ။ ကျွန်တော် ပြင်သစ်တွင်ရှိစဉ်က ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ဦးတွင် ရှိသင့်သော စိတ်ဓာတ်၊ ခံယူချက်၊ ယုံကြည် ချက်၊ ခံစားချက်မျိုး တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိကြတော့ပါ။ ယနေ့ သူတို့ရင်တွင်းရှိ အတွေး အခေါ်များ၊ ခံယူချက်များ၊ ယုံကြည်ချက်များမှာ ကျွန်တော့်အမြင်တွင် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ကျွန်တော် သူတို့နှင့် စကားထိုင်ပြောမိတိုင်း မကြာခဏ ကျွန်တော့်အမြင်ကို ဖွင့်ပြောမိ၏။

“ကျွန်တော်ထင်တာတော့ ခင်ဗျားတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အတိတ်ကို ခုလို လုံးဝ မေ့ပစ်ထားကြတာ မကောင်းဘူးလို့ထင်တယ်။ စစ်ကြီးလဲ ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ။ ကမ္ဘာမှာ အပြောင်းအလဲတွေလဲ အများကြီး ရှိနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျဆုံးသွားတဲ့ နာဇီစနစ်ကို ထောက်ခံ နေတဲ့လူတွေ ခင်ဗျားတို့ထဲမှာ အများကြီး ပါလာတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုပဲ ပြောမယ်။ ဒီနေ့ ခင်ဗျားတို့ ဂျူးတွေအကြောင်းပြောရင် လူ့အမျိုးအနွယ်တစ်ခုက ကျန်အမျိုးအနွယ်တစ်ခုကို အလွန်ရွံရှာမုန်းတီးစရာဖြစ်အောင် ပြောနေကြသလိုပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ခု ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ ရောက်နေကြပြီ။ ဒီနိုင်ငံမှာ နေနေပြီး ဒီမှာ အမျိုးအနွယ် ခွဲခြားမှုဆိုတာလဲ မရှိဘူး။ ဘာသာရေးခွဲခြားမှု ဆိုတာလဲ မရှိဘူး။ ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ အခြေချပြီးနေဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားရင် ကြိုက်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြ”

“ဒါပေမဲ့ ဥရောပတိုက်ကြီးတွေအနေနဲ့တော့ လာ မနေကြပါနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြင့်မြတ်တဲ့ အမျိုးအနွယ်ကြီးတွေက ပေါက်ဖွားလာသူတွေလို့ စိတ်ကြီးဝင်ပြီးတော့ လာ မနေကြပါနဲ့။ ကျွန်တော် မငြင်းချင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ပညာပိုင်းအတွေ့အကြုံအနေနဲ့ ဒီနိုင်ငံမှာ နေထိုင်တဲ့ အများစုထက် သာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီပညာပိုင်းအတွေ့အကြုံများတယ် ဆိုတဲ့ဟာက ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်လောက် အကျိုးပြုခဲ့ဖူးသလဲ။ ပညာတတ်ပြီး ဉာဏ်ပညာ မကြီးရင် အလကားပဲ။ ခင်ဗျားတို့ တတ်တဲ့ပညာဟာ စာအုပ်ကတတ်တဲ့ ပညာပဲရှိတာ။ **စာအုပ်က တတ်တဲ့ပညာနဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံကတတ်တဲ့ပညာ ကွာခြားတာတွေ အများကြီးရှိတယ်”**

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့နဲ့ စကားပြောရတဲ့အခါ အချို့လူတွေပြောနေပုံက အားလုံး ခြံ့ပြီး အဓိပ္ပာယ်ကောက်လိုက်ရင် ဒီနေ့ ကမ္ဘာကြီးကို သူတို့လိုလူမျိုးတွေ အုပ်စိုးမှ ဖြစ်တော့ မယ်လို့ ပြောနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော် ဒီလို မထင်ဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်ကြီးဖြစ်ခဲ့တာ။ ကမ္ဘာ လူသတ်ပွဲကြီးဖြစ်ခဲ့တာ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေ အုပ်စိုးလို့ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

ကျွန်တော် ဤပြင်သစ်များ ဗင်နီဇွဲလားသို့ ရောက်လာကြသည်ကို မကြိုက်ပါ။ သူတို့တွင် စွဲကပ်နေသော အတွေးအခေါ် ညဉ့်ဆိုးရောဂါများ၊ ဒေသခံများထံ ပြန့်ပွားသွား မည်ကို ကြောက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသားများ၏ ငြိမ်းချမ်းသောပတ်ဝန်း ကျင်ကို ပျက်စီးသွားမည်ကို ကြောက်လှပါသည်။

(၁၉၄၇) ခုနှစ်အတွင်း၌ “ဒယ်လီဖာ” ဆိုသူနှင့် ကျွန်တော် စတင် သိကျွမ်း၏။ ပြင်သစ်တစ်ကျွန်း အကျဉ်းစခန်းမှ ပြေးလာသူတစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။ ဒယ်လီဖာမှာ ဗင်နီဇွဲလား နိုင်ငံ၏ (၁၉၄၅) ခုနှစ် အာဏာသိမ်းပွဲ၌ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သော အာဏာရှင် ဗိုလ်ချုပ် ဗီဒီနာအင်ဂါရီဒါကို အလွန်နှစ်သက်သူ ထောက်ခံသူ ဖြစ်၏။ ဒယ်လီဖာသည် စိတ်ဓာတ် လည်း ကြံ့ခိုင်၏။ အတွေးအခေါ် ရည်မှန်းချက်လည်း မြင့်၏။ သူသည် ပြုတ်ကျသွားသော ဗိုလ်ချုပ်ဗီဒီနာကို ထောက်ခံရန် အမြဲစည်းရုံး၏။ မကြာခဏပင် ယနေ့လက်ရှိ အာဏာရ

နေသူများသည် အရည်အချင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်ဗီဒီနာ၏ ဖိနှပ်ကြိုးကိုပင် မိနိုင်သူ မဟုတ်ကြောင်း ပြောတတ်၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် ဒယ်လီဖာ၏စကားများကို မထောက်ခံချင်လှပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ လက်ရှိရပ်တည်မှု အခက်အခဲများကြောင့် သူနှင့် အဆင်ပြေအောင် နေထိုင်ခဲ့၏။

ဒယ်လီဖာသည် ကျွန်တော် မျှော်မှန်းထားသည့်အတိုင်းပင် တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်အတွက် အလုပ်တစ်ခု ရှာပေးနိုင်ခဲ့၏။ အာမင်ဒိုအမည်ရှိသော သူငွေတစ်ဦးမှတစ်ဆင့် ရှာပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အာမင်ဒိုမှာ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၏ ချမ်းသာသော အာဏာရှိသော မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသူ ဖြစ်၏။ ပညာတတ်၏။ စိတ်ထား မြင့်မြတ်၏။ သတ္တိရှိ၏။ သူ့တွင် ပြဿနာဟူ၍ ကလီမင်တီ အမည်ရှိသော သူ့ညီ လူမိုက်တစ်ယောက်ကို အမြဲ အုပ်ထိန်းပေးနေရသည်မှာ သူ့အတွက် တာဝန်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေရှာ၏။

ဒယ်လီဖာက ကျွန်တော့်ကို သူငွေအာမင်ဒိုနှင့် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပင် မိတ်ဆက်ပေး၏။

“ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ပါပီလွန်ဆိုတာပဲ အာမင်ဒို။ သူလဲ ကျွန်တော့်လိုပဲ ပြင်သစ်တစ်ကျွန်းက ထွက်ပြေးလာတဲ့ တစ်ကျွန်းသမားဟောင်းတစ်ယောက်ပဲ”

အာမင်ဒိုက ကျွန်တော့်ကို ငွေလိုနေသလားဟု မေး၏။ ကျွန်တော်က ငြင်း၏။

“ကျွန်တော်က ငွေမရချင်ဘူး ခင်ဗျာ။ အလုပ်ပဲ ရချင်ပါတယ်။ လောလောဆယ် စားဖို့သုံးဖို့လဲ ကျွန်တော့်မှာ ငွေကျန်ပါသေးတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မနက်ဖြန်မနက် ကိုးနာရီမှာ လာတွေ့ပါ”

နောက်တစ်နေ့မနက် ကိုးနာရီတွင် ကျွန်တော် သွားတွေ့သောအခါ၌ ကျွန်တော့်ကို ကားပြင်ဆိုင် “ဝပ်ရှော့” တစ်ခုသို့ ခေါ်သွား၏။ ၎င်း ကားပြင်ဆိုင်ကို “ပြင်သစ် ဗင်နီဇူလာ ကားပြင်ဆိုင်” ဟု အမည်ပေးထား၏။ ၎င်းကားပြင်ဆိုင်၌ ပြင်သစ်လူငယ်သုံးဦးနှင့် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေး၏။ နှစ်ဦးမှာ အိမ်ထောင်သည်များ ဖြစ်၏။ တစ်ဦးက အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ဆီမွန်နီ အမည်ရှိသော အမျိုးသမီးနှင့် လက်ထပ်ထား၏။ ကျန်တစ်ဦးမှာ ဒီတီအမည်ရှိသော အမျိုးသမီးနှင့် လက်ထပ်ထား၏။ ခလီစီအမည်ရှိသော သားလေးတစ်ယောက်ပင် ရှိနေလေပြီ။

အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက် ကြိုဆိုကြ၏။

“ခင်ဗျား သူတို့နဲ့ပဲနေ။ သူတို့နဲ့ပဲ အလုပ်အတူလုပ်”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကားပြင်အလုပ်ရုံ၌ပင် အတူနေကြ၏။ အမျိုးသမီးများ ရှိနေသဖြင့် အစားအသောက်အတွက်လည်း အားလုံး အဆင်ပြေလှ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ နေထိုင်သဖြင့် မိသားစုတစ်ခု အတူနေကြသည်နှင့် တူလှ၏။ မှန်သည်။ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အချိန်အတွင်း ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံး မိသားစုတစ်ခုအတွင်း ပြန်နေဖူးခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။ ကျွန်တော်သည် ယခု အတူနေကြသော ပြင်သစ် လူငယ်များတွင် အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်၏။

ကားပြင်အလုပ်ရုံတွင် အလုပ်ရခြင်းဖြစ်၍ ကားပြင်အလုပ်သက်သက်ကိုသာ လုပ်ရမည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ သို့သော် မဟုတ်။ ကျွန်တော် ရောက်လာပြီး မကြာမီပင် ဤလူစုသည် ဘာကို ကြံနေကြသည်ကို ကျွန်တော်မမေးဘဲ သိလာ၏။ ကားပြင်စက်ခန်းအတွင်း၌ တွင်ခုံတစ်ခု ရှိ၏။ ပြင်သစ်လူငယ်သုံးဦးမှ တစ်ဦးမှာ တွင်ခုံဆရာဖြစ်၏။ ဤတွင်ခုံတွင်

ကျွန်တော် ရောက်စက ကား “ပလပ်” များပြင်ရန်ဟု ပြော၏။ သို့သော် လက်တွေ့တွင် ကား “ပလပ်” ပြင်ရာ၌ မသုံး။ ဓာတ်ငွေ သံဘူးကြီးများကို ပြုပြင်ပြီး ဗုံးလုပ်ရန် ကြံနေကြ သည်ကို ကျွန်တော် ရိပ်မိ၏။

တစ်ညနေ ကျွန်တော်နှင့်အတူနေသာ ပြင်သစ်လူငယ်နှစ်ဦးနှင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်းရှိစဉ် ကျွန်တော့်စိတ်တွင် မရှင်းဖြစ်နေသော ပြဿနာကို သူတို့ကို မေးကြည့်၏။

“ဒီဗုံးက ဘာတွေအတွက် လုပ်နေတာလဲ။ ဘာတော်လှန်ရေးလုပ်မလို့လဲ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ဘယ်သူ့ဘက်ကလဲ”

“မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့က ဓာတ်ငွေဘူးတွေ ရှာလာပေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဗုံးဖြစ်အောင် တီထွင်ပေးလိုက်တယ်။ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို တော်လှန် ကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျွန်တော်တို့က လုပ်ခများများရဖို့ပဲ စိတ် ဝင်စားတယ်။ ခု သူတို့က ကျွန်တော်တို့ လိုချင်သလောက် လုပ်ခတွေ ပေးထားပြီပဲ။ ငွေ ရနေရင် ပြီးရော မဟုတ်လား”

“မောင်ရင်တို့အတွက် ပြီးနိုင်မယ်။ ကိုယ့်အတွက်က မပြီးနိုင်ဘူး။ ကိုယ်က ဒီ နိုင်ငံမှာ ခိုလှုံခွင့်ပေးထားလို့ နေနေတာ။ ကိုယ့်မှာ ပြန်စရာ ပြေးစရာနိုင်ငံရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့သိသလောက် ခင်ဗျားလဲ ငွေများများ ရချင်နေတယ်။ ငွေများများ ရရင် ပြင်သစ်ပြန်မယ်။ ခင်ဗျား ဟိုမှာ ရှင်းစရာရှိတဲ့ ရန်ကြေးကို ရှင်းမယ်။ ဒီမှာ အမြဲ နေမယ့်စိတ်ကူး ခင်ဗျားမှာလဲ မရှိဘူး မဟုတ်လား”

မှန်သည်။ ကျွန်တော် အပေါင်ဆိုင်ကို ဖောက်ထွင်းမှုလုပ်ပြီး ရတနာများ ဝှက်ထား သည့် ကိစ္စတစ်ခုခုလှုံပြီး သူတို့ကို ကျွန်တော့်ဘဝအကြောင်း အားလုံး ပြန်ပြောပြထားဖူး၏။

“ဒါတော့ ဒါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနိုင်ငံ ဥပဒေဖောက်ဖို့ကိစ္စတွေ လုပ်ကိုင်ဖို့ ကိုယ့်မှာ ဘာစိတ်ကူးမှ မရှိဘူး။ ဒါထက် မေးပါရစေဦး။ မောင်ရင်တို့ ခုလုပ်နေကြတဲ့ ပြဿနာဟာ ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ ပြဿနာဆိုတာ သိကြတယ် မဟုတ်လား။ မောင်ရင်တို့ မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေ ပြဿနာကို နည်းနည်းမှ ထည့်မစဉ်းစားဘူးလား”

“စဉ်းစားသားပဲ။ သူတို့လဲ သိနေကြတာပဲ။ တော်လှန်ရေးစမယ့် နေ့မတိုင်မီ တစ်လအလိုမှာ ဗိုကိုတာကို ပို့လိုက်ဖို့ အားလုံး စီစဉ်ပြီးသား”

ကျွန်တော် သူတို့နှင့် ဘာမျှ ဆက်မဆွေးနွေးတော့ပါ။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်းမှာပင် ကျွန်တော် အယ်ဒီဖာနှင့် အာမင်ဒို နှစ်ယောက်လုံးနှင့် သွားတွေ့၏။ ကားစက်ပြင်အလုပ်ရုံ၌ ပြင်သစ် လူငယ်နှစ်ဦးကို ရှင်းပြသကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော် သည် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံအပေါ်၌ သစ္စာမဖောက်နိုင်သည့်အကြောင်းကို သူတို့ကို ရှင်းပြ၏။ အာမင်ဒိုက ကျွန်တော့်ကို ပြော၏။

“ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ဒီနေ့ အုပ်စိုးနေတယ်ဆိုတာ ဒီနေ့ အာဏာရနေတဲ့ အေဒီအဖွဲ့က မဟုတ်ဘူး။ အေဒီအဖွဲ့ဆိုတာ နာမည်ခံပဲရှိတာ။ ဗင်တာကောက်နဲ့ ဂေါ်လီဂို ဆိုတဲ့ လူနှစ်ယောက်က သူတို့လုပ်ချင်သလိုလုပ်ပြီး အုပ်စိုးနေကြတာ။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗီဒီနာကို ဖြုတ်ချတုန်းက စစ်တပ်က ဦးဆောင်ပြီး ဖြုတ်ချခဲ့တာ။ စစ်ခေါင်းဆောင်တွေက တကယ်တော့ လူရိုင်းတွေ။ အလှည့်ဖြားခံလိုက်ကြရတာ။ ခေါင်းဆောင်ကြီးဗီဒီနာက တကယ် တော့ သူတို့လို စစ်သားဟောင်းကြီးပဲ။ သူတို့နဲ့ ဘဝတူပဲ။ သူတို့ဘဝကို ပိုပြီးနားလည်တယ်။ အရပ်သားအစိုးရ တက်လာတယ်ဆိုပေမယ့် အရပ်သား ခေါင်းဆောင်တွေက လွတ်လပ်မှု

သဘောကို ပိုပြီး နားမလည်ကြသေးတယ်။ သူတို့ တော်လှန်ရေးတုန်းက ကြွေးကြော်ခဲ့ကြတဲ့ ညီညွတ်ခြင်း၊ တရားမျှတခြင်းဆိုတာတွေ သူတို့ ဒီနေ့ အကုန်မေ့ကုန်ကြပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗီဒီနာ အာဏာပြန်ရဖို့အတွက် ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ပေးနေတာ”

“ခင်ဗျား ပြောတာတွေ ခင်ဗျားအတွက် မှန်မယ်။ ဒီနေ့ အာဏာရနေတဲ့ ပါတီက မူလ သူတို့ ကြွေးကြော်ခဲ့တာတွေကို ဒီနေ့ အကုန်မေ့ပစ်ပြီး လုပ်ချင်သလို လုပ်နေကြတယ် ဆိုတာလဲ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ အာမင်ဒို . . . ခင်ဗျားကတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဗီဒီနာ ကို ဘုရားလို ကိုးကွယ်ထားသူမို့ ခင်ဗျားကိုလဲ ဘာမှ အထူး ထပ်မဝဖန်ချင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနေ့ ပြဿနာကို နိုင်ငံရေးအမြင်နဲ့ ဘာမှမပြောချင်ဘူး။ ကျွန်တော့် လက်တွေ့ဘဝအမြင်နဲ့ပဲ ပြောချင်တယ်။ ကျွန်တော် ဗင်နိုဇွဲလားနိုင်ငံ အယ်ဒိုလာဒို အကျဉ်း စခန်းက အလွတ်ပစ်ခံရတာ ခု ပါတီအာဏာရမှ အလွတ်ပစ်ခံရတာ။ အဲဒီ အကျဉ်းစခန်း ထဲက ရက်စက်မှုတွေအားလုံးဟာ ခု ပါတီအာဏာရမှ ရပ်သွားကုန်တာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့် အပေါ် ကျေးဇူးရှိတဲ့ လက်ရှိအစိုးရကို ဖြုတ်ချမယ့် ခင်ဗျားတို့ တော်လှန်ရေးမှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မပါနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားတို့ ပြင်သစ် ဗင်နိုဇွဲလား မော်တော်ကားပြင်ဆိုင် က ထွက်ခွင့်ပေးပါ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ရပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ကြားခဲ့တာတွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ သွားမပြောဘူး။ ကျွန်တော် မြေအောက်လောက က လာတဲ့လူပါ။ ကျွန်တော့်နှုတ်ဟာ လုံတယ်ဆိုတာ ယုံပါ”

အာမင်ဒိုသည် အလွန်သဘောထားပြည့်ဝသူ ဖြစ်၏။

“ပါပီလွန် . . . ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကိစ္စမှာ မပါချင်လဲ မပါဘဲ နေလို့ရပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ဗုံးလုပ်တဲ့အထဲမှာ ပါတာလဲ မဟုတ်၊ တွင်ခုံဆရာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့ကိုလဲ ဗုံးလုပ်တဲ့ကိစ္စမှာ လုံးလုံးမပါနဲ့။ ကားပြင်တဲ့ကိစ္စတွေမှာလဲ ခိုင်းတာကို ကူလုပ်ပေး။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းမစခင် တစ်လတိတိမှာ ခင်ဗျားကို အလုပ်က ထွက်နိုင်ဖို့ ကြို သတိပေးမယ်။ အဲဒီတော့မှ ခင်ဗျားအလုပ်ကထွက်။ ကြိုပြီး ခု အချိန်ထဲက ထွက်စရာ မလိုပါဘူး။ အေးအေးပဲ ခုနေသလိုပဲ နေမြဲတိုင်း ဆက်နေပါ”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မော်တော်ကားပြင်အလုပ်ရုံ၌ ဆက်နေ၏။ ပြင်သစ် လူငယ် သုံးယောက်၏ အမည်မှန်များကိုလည်း ကျွန်တော် မဖော်ပြလိုပါ။ အတိုကောက်သာ **ပီအိုင်၊ ဘီအယ်၊ ဂျေဂျီ** ဟုပင် ခေါ်ကြပါစို့။ လူငယ်များဖြစ်၍ အနာဂတ်ကို ဘာမျှတွေးပြီး ပူတတ် သူများ မဟုတ်ပါ။ အမှန်ကိုဝန်ခံရလျှင် သူတို့နှင့် ကျွန်တော် အတူနေခဲ့ကြရသည့် လပေါင်း အနည်းငယ်မှာ ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီး၌ ကျွန်တော်နေရသည့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တွင် အပျော်ဆုံးအချိန်များပင် ဖြစ်၏။

ကားရုံပိတ်သည့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းတွင် ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီးမှ မလှမ်း မကမ်းရှိ ပင်လယ်ကမ်းခြေအရပ်များသို့ မိသားစုလိုက် ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်တတ်၏။ ကားကို ကျွန်တော်တို့နှစ်သက်သော ကားများထဲမှ အကြိုက်ဆုံးကားများကို စက်စမ်းရန်ဟု အကြောင်းပြပြီး ယူသွားတတ်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကားပိုင်ရှင်များနှင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေ၌ တိုးနေတတ်၏။ သို့သော် ကားစမ်းလာသည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ကို ယုံကြည်ဖြင့် တစ်ကြိမ်မျှ ပြဿနာ မပေါ်ခဲ့ဖူးပါ။

တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ကားပြင်ဆိုင်သို့ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ သံအမတ်ကြီး၏ ကား ပြင်ရန်ရောက်နေ၏။ ဓာတ်ဆီတိုင်ကီ ယိုနေသဖြင့် ဖာပေးရန်နှင့် ရှေ့ဘီးထိန်းများ

ပြင်ပေးရန် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ပိုက်ပျော့တစ်ခုဖြင့် အသေအချာ ဓာတ်ဆီတိုက်ကိမှ ဓာတ်ဆီများကို ထုတ်ပစ်၏။ ထို့နောက် ထိုအပေါက်ကို ဂဟေတို့၍ ဖာ၏။ ကံဆိုးသည် မှာ တိုင်ကီအတွင်း၌ ဓာတ်ဆီအနည်းငယ် ကျန်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဂဟေတို့လိုက်သည်နှင့် ဓာတ်ဆီတိုင်ကီကြီး ပေါက်ကွဲပြီး မီးလောင်မှု ဖြစ်ပွားတော့၏။

မီးကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖွဲ့သားလုံး ဝိုင်းဝန်းငြိမ်းသတ်ကြသဖြင့် သံအမတ်ကား တစ်စီးသာ လောင်ပြီး မီးငြိမ်းသွား၏။

“တို့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ။ ဒီကိစ္စကို အာမင်ဒိုကို ချက်ချင်း အကြောင်းကြားမှ ထင်တယ်”

ဘီအယ်က ပြောလိုက်၏။

အားလုံး သဘောတူ၏။

ထို့ကြောင့် ဘီအယ်က အာမင်ဒိုထံ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ အာမင်ဒိုနှင့် မတွေ့။ သူ့ညီ လူကြောင် ကလီမင်တီနှင့်သာ တွေ့၏။

ကလီမင်တီ ကားရုံရှိရာသို့ ပြေးလာ၏။ သူ့ထံမှ ကျွန်တော်တို့ ဘာအကူအညီ မျှ မရ။ ရောက်ရောက်ချင်း အလွန်ပျာနေသဖြင့် သူ့စိတ် ပြန်တည်ငြိမ်မှုရရန်ပင် ကျွန်တော် တို့ ဝီစကီသုံးခွက် ဆက်တိုက်၍ မနည်းကြိုးစားလိုက်ရ၏။

ထိုနေ့ညတွင် အာမင်ဒို ပေါ်လာ၏။ သူ့ညီဖြစ်သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၏။ အလွန် တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် . . .

“အလုပ်လုပ်ရင် ပြဿနာတော့ ပေါ်မှာပဲ။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ပြီးတဲ့ပြဿနာကို ဘာမှ ပူမနေကြနဲ့တော့။ ကျွန်တော် သံအမတ်ကြီးနဲ့ သွားတွေ့ပြီး ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် ကြည့်ရှုင်းလိုက်မယ်”

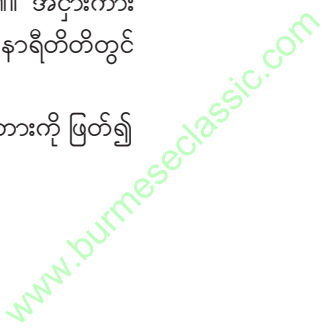
ဆွစ်ဇာလန် သံအမတ်ကြီးကို ကားသစ်တစ်စီး ပြန်ဝယ်ပေးလိုက်၏။ သို့သော် ထိုသံအမတ်ကြီး ကျွန်တော်တို့ ကားပြင်ဆိုင်သို့ နောက်ထပ် ဘယ်အခါမျှ ကားလာမပြင် တော့ပါ။

ကားပြင်ဆိုင်၌ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေသည်မှာ ရက်ပေါင်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြာညောင်းခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် အပေါင်ဆိုင်မှ ရထားသည့် ရတနာများ ဝှက်ထားသည့်ကိစ္စ ကို ပြန်သတိရ၏။ ယခုအချိန်တွင် ထိုနိုင်ငံမှ အာဏာပိုင်များလည်း ဤဖောက်ထွင်းမှုကိစ္စ ကို မေ့သလောက်ရှိကောင်းလေပြီ။ ကျွန်တော် ပြန်သွား၍ တူးဖော်ရန်အတွက် အချိန် ကျခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော် လေယာဉ်ပျံလက်မှတ်ဝယ်၍ ကားပြင်ရုံမှ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများ ကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အားလုံးနှုတ်ဆက်ပြီး ခရီးထွက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက် မှာ ပင်နီဇွဲလားသို့ လုံးဝ ပြန်မလာတော့။ ထိုရတနာများ တူးဖော်ပြီးသည်နှင့် ပြင်သစ်သွား ပြီး ကျွန်တော် ကလဲ့စားချေသည့်လုပ်ငန်းများကို စတော့မည်။

ထိုနိုင်ငံသို့ မနက်ခြောက်နာရီတွင် ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံ ဆိုက်၏။ အငှားကား တစ်စီးငှားပြီး ကျွန်တော် ရတနာများ ဝှက်ထားသောနေရာသို့ နံနက်ကိုးနာရီတိတိတွင် ရောက်သွား၏။

ကျွန်တော်သည် တံတားတစ်ဖက်တွင် အငှားကားကိုရပ်ခိုင်းပြီး တံတားကို ဖြတ်၍ လျှောက်လာ၏။

“ဟင်... ဘာဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

တံတားအစွန်းသို့ရောက်သည်နှင့် အသံထွက်၍ပင် ပြောလိုက်၏။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်၏။ မြင်ကွင်းအားလုံးမှာ လုံးဝ ပြောင်းသွားလေပြီ။ ကျွန်တော် ရတနာမြှုပ်ထားသော သစ်ပင်ကြီးသာ မဟုတ်။ ထိုသစ်ပင်ရှိသော တောအုပ်ကြီး တစ်ခုလုံးပင် လုံးဝ မရှိတော့။ ပြောင်တလင်းကြီး ဖြစ်နေ၏။ ကားသွားလမ်းဟောင်းကို လမ်းသစ်အဖြစ် ပြန်ဖောက်ပြီး ယခင်ကထက် နှစ်ဆသုံးဆကျယ်အောင် ချဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ တံတားကြီး၏ နောက်ဆုံး ပုံအနေအထားမှာလည်း လုံးဝ ပြောင်းလဲနေ၏။

“ဘုရား... ဘုရား... ငါ့ရတနာဂုဏ်ထားတဲ့နေရာကို ဘယ်လိုပြန်ရှာတော့မလဲ”

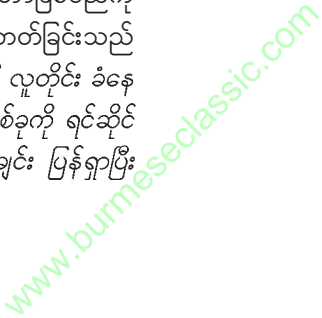
ကျွန်တော် သစ်ပင်အုံကြီးရှိသည့်နေရာကို တံတားအနေအထားနှင့် တွက်ချက်ပြီး လျှောက်သွား၏။ မည်သို့မျှ နေရာအတိအကျကို ရှာမရ။ ပိုဆိုးသည်မှာ လမ်းသစ်ဖောက်ရာ၌ မြေညီစဉ် ဆယ့်နှစ်ပေခန့် မြေအနက်ကို တူးပြီးညှိထားကြ၏။ ကျွန်တော့် ရတနာဘူးကို မြှုပ်ထားသည်မှာ သုံးပေအနက်တွင်။ အဘယ်သို့ ဤရတနာဘူး၏ အရိပ်အယောင်များကို ပြန်ရှာ၍ ရတော့မည်နည်း။ မြေညီစက်ကြီးများဖြင့် မြေညှိရာတွင် ပါသွားခဲ့လေပြီ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်သည် ဆိုးလှသော ကံတရားကို အလွန် ဒေါသဖြစ်လှ၏။ လမ်းဘေးတစ်လျှောက် မြင်တွေ့သမျှ အရာဝတ္ထုများကို လွင့်စဉ်သွားအောင် လိုက်ကန်ပစ်လိုက်မိ၏။ ကျွန်တော့်အသက်ကိုစွန့်၍ ရှာထားသော ရတနာများ။

ကျွန်တော်သည် တံတားရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ တံတားပေါ်သို့ ရောက် ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် တုန်နေ၏။ ကျွန်တော်၏ အိပ်မက်ကြီးတစ်ခု ပျက်ခဲ့ပြန်ပြီ။

ကျွန်တော်သည် တံတားအောက်တွင် ဖြတ်စီးနေသော ရေပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်း စိတ်များကို ပြန်လည်တည်ငြိမ်လာအောင် ကြိုးစား၏။ ငါသည် အမြဲပင် ဤသို့သော အရှုံးနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်လား။ ငါ့ရည်မှန်းချက်အားလုံးကို ဖျက်လိုက်ရတော့မည်လား။ ငါ အခု ဘာဆက်လုပ်သင့်သနည်း။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ပြန်တွေးမိ၏။ တစ်ကျွန်းမှ လွတ်အောင် ကြိုးစားစဉ် ငါ ဘယ်နှစ်ကြိမ် အရှုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသနည်း။ ခုနစ်ကြိမ်လား။ ရှစ်ကြိမ်လား။ ယခု လွတ်မြောက်သော ဘဝတွင် ဆက်လက်ရင်ဆိုင်ရသော ပြဿနာများတွင်လည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ် ရှုံးမည်။ နှစ်ကြိမ်ရှုံးမည်။ သို့သော် တတိယအကြိမ်၊ သို့မဟုတ် စတုတ္ထအကြိမ်... တစ်ကြိမ် ကြိမ်တွင်တော့ အနိုင်ရတော့မည်ဖြစ်၏။ ဒါ ဘဝ...။ ဘဝကို ခင်တွယ်လျှင် ငါသည် ဤ ဒုက္ခများကို ရင်ဆိုင်ရမည်။

ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီးသို့ အပြန်ခရီး လေယာဉ်ပျံပေါ်တွင် ကျွန်တော်သည် ကံတရား၏ အလှည့်အမျိုးမျိုးကို ပြန်တွေးပြီး စိတ်ညစ်နေသည့်ကြားက ရယ်ချင်စိတ်များ ပင် ပြန်ပေါ်လာမိ၏။ တကယ်တော့ လူသားတိုင်းသည် ကံစီမံရာကို ခံနေကြရခြင်းဖြစ်၏။ အနာဂတ်ကို မည်သူမျှ စိုးပိုင်ခြင်း မရှိပါ။ နောက် တစ်နှစ်နှစ်တွင် ကိုယ်ဘာဖြစ်မည်ကို မည်သူမျှ ကြိုမပြောနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အနာဂတ်အတွက် ကြိုတင်ပူပင်တတ်ခြင်းသည် မိုက်မဲခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ပါပီ... တကယ်တော့ ကံဆိုတာရဲ့ လှည့်စားခြင်းကို လူတိုင်း ခံနေရတယ်ဆိုတာ မင်း သိထားစမ်းပါ။ အရှုံးကို ရင်ဆိုင်တတ်စမ်းပါ။ အရှုံးတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရပြီးတိုင်း ဘယ်တော့မှ ညည်းမနေနဲ့။ ရည်မှန်းချက်သစ်တစ်ခုကို ချက်ချင်း ပြန်ရှာပြီး

ထပ်ကြီးစားစမ်းပါ။ လူ့ဘဝမှာ သေချာတယ်ဆိုတာ ပစ္စုပ္ပန်မှာပဲ ရှိတယ်။

ကျွန်တော် ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ရပြန်ပြီ။ ကျွန်တော့်ရဲဘော် များရှိသော ကားပြင်ဆိုင်သို့ပင် တန်းပြီး ပြန်သွားခဲ့၏။ အားလုံးပင် ကျွန်တော် ပြန်ရောက် လာခြင်းအတွက် အံ့ဩနေသည်။ သူတို့ ကျွန်တော် ပြန်လာတော့မည်ဟု လုံးဝ မျှော်လင့် မထားကြ။ ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြ၏။ ကြိုဆိုပွဲပင် လုပ်ကြ၏။ ထိုည တွင် ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်ပြုသည့် အထူးဘိန်းမုန့်ကြီးတစ်ခုကို ဖုတ်ကြ၏။

အယ်ဒီဖာနှင့် သူဌေး အာမင်ဒိုတို့ကလည်း ကျွန်တော့်အပေါ်၌ ဘယ်သို့မျှ သဘောမထားပါ။ ယခင်အတိုင်းပင် ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံ၏။ မကြာခဏပင် သူတို့ထံသို့ ခေါ်၍ ညစာကျွေး၏။ ညစာကျွေးသောနေရာမှာ အယ်ဒီဖာ၏ အခန်းတွင်ဖြစ်၏။ အယ်ဒီဖာက ကိုယ်တိုင် ချက်ကျွေး၏။ လက်ရှိ ကမ္ဘာကြီးပြဿနာမျိုးစုံကို ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးကြ၏။ သို့သော် စကားဝိုင်းသိမ်းတိုင်း နောက်ဆုံး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဗီဒီနာ အကြောင်း နှင့်ပင် ပြီးကြ၏။

သို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော်သည်လည်း သူတို့ ကြံနေကြသော လက်ရှိ အာဏာရအစိုးရကို ဖြုတ်ချမည့် လုပ်ငန်းများတွင် ပါမှန်းမသိ ပါလာခဲ့၏။ မှန်ရာကို ဝန်ခံ ပါမည်။ ကျွန်တော် ပါသွားရသည့်အကြောင်းမှာ နိုင်ငံရေး ယုံကြည်ချက်ကြောင့် မဟုတ် ပါ။ လုပ်ငန်းကြီးပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော် လိုနေသောငွေကို ထုတ်ပေးမည်ဟူသော ကတိ စကားကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

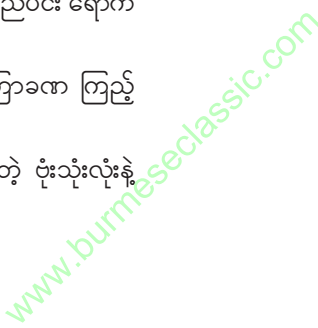
အာဏာသိမ်းပွဲ လုပ်ကြမည့်နေ့သို့ . . . ရောက်ခဲ့ပြီ။ အယ်ဒီဖာ၏အခန်း၌ ကျွန်တော်နှင့် အယ်ဒီဖာ စစ်ဝတ်စုံများ လဲလိုက်ကြ၏။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ကြီးအဝတ်အစား။ အယ်ဒီဖာက ဗိုလ်မှူးကြီးအဝတ်အစား။ ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေးရဲဘော်များ တိုက်ပွဲ ဝင်မည့်နေရာ၌ ဆုံမည့်အချိန်ကို နံနက် နှစ်နာရီအချိန် သတ်မှတ်ထား၏။ လူမမှားရန် အတွက် အရပ်ဝတ်နှင့် လာကြသူများသည် လက်ပတ်အစိမ်းများကို ပတ်ထားကြရမည် ဖြစ်၏။

ညဆယ့်တစ်နာရီအချိန်တွင် အယ်ဒီဖာ၏၏ အခန်းရှေ့သို့ မြင်းလှည်းတစ်စီးဖြင့် လူလေးယောက် ရောက်လာ၏။ အိမ်ပေါ်မတက်။ ဂီတာတစ်လုံးဖြင့် မြင်းလှည်းပေါ်မှ တော်လှန်ရေးသီချင်းများကို အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ဆိုကြ၏။ နောက် ကျွန်တော်တို့ရှိသော အခန်းတစ်ဖက်သို့ လှမ်း၍လည်း “ဟေ့. . . အယ်ဒီဖာ၊ ဒီညကစပြီး တို့နိုင်ငံက လူယုတ်မာ တွေ ပလ္လင်ပေါ်က ဆင်းရဲတော့မယ်ဟေ့။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗီဒီနာအာဏာပြန်ရတော့မယ်”

မပြောသင့်သော စကားများကို အော်၍ ပြောသွား၏။ ဤကဲ့သို့သောလူများ ပါဝင်နေသည့် လျှို့ဝှက်အာဏာသိမ်းပွဲကြီးမှာ အဘယ်သို့ အောင်မြင်နိုင်ပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အမျိုးမျိုးတွေးပြီး လန့်နေ၏။ အချိန်မရွေး ရဲများ ပေါ်လာ တော့မည်ဟုလည်း ယူဆနေ၏။ ကြောက်နေ၏။ ခက်သည်မှာ ကျွန်တော်သည် ဤကိစ္စ ကို ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် ပါဝင်နေသည်မှာ လည်ပင်း ရောက် နေပြီဖြစ်၍ မည်သို့မျှ ပြန်ထွက်၍ မရတော့။

အယ်ဒီဖာမှာ သူဝတ်ထားသော ဗိုလ်မှူးကြီးဝတ်စုံကို မှန်တွင် မကြာခဏ ကြည့် ပြီး အလွန် ကျေနပ်နေ၏။

“ပါပီလွန်. . . စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ။ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ဗုံးသုံးလုံးနဲ့

ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျား သိပ်တွေးမပူနဲ့။ ဒီဗုံးတွေထဲမှာ ဓာတ်ငွေ့တွေပဲ ရှိတယ်။ လူကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်တဲ့ သံတိုသံစတွေ မပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီဗုံးသုံးလုံးကို ခွဲလိုက်တဲ့အခါ အသံပဲမြည်မယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်မပေးဘူး”

“ဒီအသံက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“တော်လှန်ရေးကြီး စပြီးဆိုတာ တစ်မြို့လုံးမှာဖြန့်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဘော် တွေကို အချက်ပေးလိုက်တာလေ”

မကြာမီ ကရိန်းတပ်ထားသော ကားကြီးတစ်စီးဖြင့် ကားစက်ပြင်ရုံမှ ကျွန်တော့် ရဲဘော် ပြင်သစ်လူငယ်သုံးယောက် ရောက်လာ၏။ ဤကားမှာ အကျဉ်းထောင်နှင့် မြို့-တော်ဝန်၏အခန်းတို့မှ မီးခံသေတ္တာများကို အာဏာသိမ်းပွဲကြီး ပြီးချိန်၌ သယ်ဆောင်ခဲ့ရန် ဖြစ်၏။ အာမင်ဒို၌ ကြိုတင်ညှိနှိုင်း သဘောတူထားကြသည့်အတိုင်း အကျဉ်းထောင် မီးခံသေတ္တာတွင်ပါမည့် ငွေတစ်ဝက်ကို ကျွန်တော် ရမည်ဖြစ်၏။

ဆက်သားတစ်ဦး ရောက်လာ၏။ တော်လှန်ရေးဌာနချုပ်မှ အမိန့်စာတစ်ခု ပါ လာ၏။ မည်သည့် ရန်သူ့ကိုမျှ သုံးပန်းအဖြစ် မဖမ်းရ။ ခေါင်းဆောင်များကိုပင် သူတို့ ပြေး ချင်ရာသို့ ပြေးခွင့်ပေးလိုက်ရမည်။

ကျွန်တော်နှင့် အယ်ဒီဖာမှာ မနက် (၂) နာရီမထိုးမီ ငါးမိနစ်အလိုတွင် မူလသတ်-မှတ်ထားသည့်အတိုင်း သမ္မတအိမ်တော်၏ အနောက်တံခါးအနီးသို့ ကားတစ်စီးဖြင့် ရောက် သွားကြ၏။ (၂) နာရီထိုးသည်နှင့် တံခါးပွင့်သွားမည်။ ဗုံးပေါက်ကွဲသံကြားရမည်။ တံခါးပွင့် သည်နှင့် ကားဖြင့် အခန့်သား ကျွန်တော်တို့ သမ္မတအိမ်အတွင်း ဝင်သွားမည်။ အိမ်တော် တွင်းမှ ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်များနှင့် ပေါင်းလိုက်မည်။

နှစ်နာရီ ထိုးပြီ။
ဗုံးသံလည်း မကြား။
တံခါးလည်း မပွင့်။
နှစ်နာရီ ငါးမိနစ် ရှိပြီ။

ဘာမျှ ထူးမလာသေး။
“အယ်ဒီဖာ. . ပြေးကြမှထင်တယ်။ အချိန်က ငါးမိနစ်တောင် လွန်လာပြီ”

“နေပါဦး၊ ဗုံးသံကြားတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ဦးစို့။ တံခါးလဲ ပွင့်လာမှာပါ”

တံခါးမကြီး ဘေးပေါက်မှ စစ်သားအချို့ သေနတ်များပြင်ပြီး ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့ ကားကို မယုံသင်္ကာဖြင့် လှမ်းကြည့်၏။ အယ်ဒီဖာ၏ ဗိုလ်မှူးကြီး ယူနီဖောင်း ကိုကြည့်ပြီး မမေးရဲ မစစ်ရဲ ဖြစ်နေကြ၏။

“အယ်ဒီဖာ. . . ပြေးမှ ထင်တယ်”
“နေပါဦး. . စောင့်ပါဦး”

ကျွန်တော် စိတ်မရှည်တော့။ ကျွန်တော့်ခါးကြားထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးကိုထုတ်ပြီး ကားမောင်းသမားခေါင်းကိုချိန်၍. . .

“ဟေ့ကောင်. . ကားကို လာလမ်းအတိုင်း ပြန်မောင်းစမ်း။ မမောင်းရင် မင်း ခေါင်းထဲ ကျည်ဆန်ခြောက်တောင့်လုံး ရောက်ပြီသာမှတ်တော့”

ကားပြန်ထွက်လာ၏။
အာဏာသိမ်းပွဲကြီး မစရသေးမီပင် အရေးနိမ့်ခဲ့လေပြီ။

နောင်မှ သိရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ တော်လှန်ရေးသမားများ နှုတ်မလုံ သဖြင့် အာဏာပိုင်များ သတင်း ကြိုတင်ရသွားကြသည်ဟု ဆို၏။

ကျွန်တော် ကားပြင်ဆိုင်ရုံရာသို့ ပြန်ပြေးသွား၏။ ထိုဆိုင်တွင် ပြင်သစ်လူငယ် သုံးယောက်လည်း ရောက်နေ၏။

မနက် (၆) နာရီတွင် တယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာ၏။

“ပြင်သစ်တွေ... မင်းတို့ လူခွဲပြေး၊ တစ်ယောက်တစ်လမ်းသာ လွတ်အောင် ပြေးကြတော့။ ဘီအယ်ကတော့ ဆိုင်မှာပဲ ခဏစောင့်နေဦး”

ကျွန်တော်တို့ လွတ်ရာသို့ ချက်ချင်း ပြေးကြ၏။ ကျွန်တော်က မိန်းမလိုဝတ်ပြီး ပြင်သစ်မြေအောက်တော်လှန်ရေးတုန်းက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ တစ်ဦးနှင့်အတူ ကာလာကတ်မြို့တော်မှ (၁၂၅) မိုင်ဝေးသည့် ရီအိုချီအိုမြို့သို့ လွတ်အောင်ရှောင်ပြေးနိုင်ခဲ့၏။ ဘီအယ်မှာ အဖမ်းခံသွားရရှာ၏။ အညှဉ်းဆဲမခံရရှာပါ။ ဥပဒေအတိုင်း ရုံးတင် တရားစွဲဆိုခြင်းသာ ခံရ၏။ အယ်ဒီဖာက ထိုညတွင်ပင် နကလာဂူရာနိုင်ငံ သံရုံးသို့ဝင်ပြီး နိုင်ငံရေး ခိုလှုံခွင့် တောင်းသွား၏။

ကျွန်တော့်အတွက်မူ ဘေး လုံးဝ မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ရီအိုချီအိုမြို့၌ ပြင်သစ်တပ်မတော်မှ ဗိုလ်ကြီးဟောင်းတစ်ဦး၏ လင်မယားအိမ်၌ အခြားပြင်သစ်လူမျိုး နှစ်ဦးနှင့်အတူ ခေတ္တရှောင်နေခဲ့ရခြင်းသာရှိ၏။ ထိုသို့နေစဉ် ဗိုလ်ကြီးဟောင်းနှင့်အတူ ကျွန်တော်သည် ထရပ်ကား မောင်းသည့်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးခဲ့၏။ တစ်နေ့ ဘိုလီဗာ နှစ်ဆယ့်တစ်ကျပ်မျှသော ဝင်ငွေဖြင့် ကျွန်တော်တို့ငါးယောက် အေးချမ်းစွာ နေခဲ့ကြ၏။

ရီအိုချီအိုမြို့မှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင်ရှိသော မြို့ဖြစ်သဖြင့် ညနေတိုင်း ကျွန်တော် ငါးသွားများ၏။ ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းလှသော ပင်လယ်တစ်ဖက်မှ နေဝင်သွားပုံကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသော ဘဝများကို ပြန်သတိရ၏။ အပူပိုင်းဒေသ၌ နေဝင်ချိန်တွင် ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး နီနေတတ်၏။ တကယ်တော့ ဤအနီရောင်မှာ ကျွန်တော့်ဘဝ၏ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်များနှင့် တူလှ၏။

ကျွန်တော် ပြန်တွေးကြည့်သည်။

ကျွန်တော်သည် လွတ်မြောက်သောဘဝ၌ နှစ်နှစ်မျှ ရှိသေး၏။ ဤ နှစ်နှစ်အတွင်း ပထမဆုံး ရွှေတွင်းတွင် အလုပ်လုပ်ပြီး၊ ကျွန်တော့်ရဲဘော်များအပေါ် သစ္စာစောင့်သိခြင်းဖြင့် ကျွန်တော် သွားရည်ကျနေသော ရွှေပုံကြီးကို ကျောခိုင်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ကြိုးပမ်းမှုအဖြစ် စိန်တွင်းက ကစားပိုင်းများတွင် အသက်စွန့်၍ ငွေရှာခဲ့သည်။ ငွေများ လက်ထဲရောက်ပြီးမှ လီဗာနီ ရတနာကုန်သည် လက်ထဲသို့ ငွေများ ပါသွားခဲ့သည်။ နောက် ဘဏ်ဖောက်ရန် ကြံစဉ်ကလည်း ကံမကောင်း။ အပေါင်ဆိုင်ဖောက်ထွင်းမှုတွင်လည်း ငွေသည် လက်ထဲရောက်ပြီးမှ လွတ်ကျသွားခဲ့ရပြန်သည်။ ပြန်တွေးကြည့်လျှင် လွတ်မြောက်သောဘဝတွင် နေခဲ့သည့် နှစ်နှစ်အတွင်း ကျွန်တော့်ဘဝသည် စွန့်စားခန်းများနှင့် ပြည့်နေသည်။ ငြီးငွေ့ဖွယ်၊ စိတ်ပျက်ဖွယ်များ ဘာမျှ မတွေ့ခဲ့။

အနောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်သို့ ဝင်တော့မည့် နေလုံးကြီးတစ်ဝက် ရေထဲမြုပ်၍နေလေပြီ။ ပင်လယ်ရေပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ပို၍ နီလာ၏။ ဤသို့ ပို၍ နီလာခြင်းသည် ကျွန်တော့်ဘဝ၏ မျှော်လင့်စရာများ ပို၍ ရှိလာခြင်း၊ အတိတ်နိမိတ်ကောင်းများဟုပင် ကျွန်တော် ယူဆ၏။

၄၂၈

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

ပင်လယ်လေညှင်းလေးများသည် ကျွန်တော် ရှိရာသို့ တိုက်ခတ်လာ၏။
 ကျွန်တော့်စိတ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ပို၍ လန်းဆန်းလာကြသလို ရှိ၏။
 နေဝင်သွားခဲ့ပြီ။
 မင်္ဂလာညချမ်းပါ နေမင်းကြီး ခင်ဗျား . . . ။

ဤကမ္ဘာလောကကြီးကို ဖန်ဆင်းခဲ့သည့် အရှင်မြတ်ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်ကို ယခု
 ကဲ့သို့ လွတ်လပ်မှု၊ ချမ်းမြေ့မှုများကို ပေးသနားသည့်အတွက် ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်လှ
 ပါသည်။

* * *

အစန်း (၅၀)

မာလာကာဦး

တစ်နေ့ ကာလာကတ်မြို့တော်သို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ခေတ္တသွားစဉ် ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ပါရီမြို့တော်ကြီးမှ စံပြမယ်ဟောင်းတစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ ဤ စံပြမယ်မှာ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ မာလာကာဦးမြို့၌ ဟိုတယ်ငယ်ကလေးတစ်ခုကို ဖွင့်ထားပြီး သူမကို ဟိုတယ်လုပ်ငန်း၌ ကူအလုပ်လုပ်ပေးနိုင်မည့် လူကို အရှာထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဟိုတယ်မှာ ဖွင့်ပြီးစ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က သူမ ဟိုတယ်၌ ကူအလုပ်လုပ်ပေးရန် သဘောတူ လက်ခံလိုက်၏။ သူမ၏အမည်မှာ ရော်ရင့် ဟုခေါ်၏။ မာလာကာဦးမြို့နှင့် ကာလာကတ် မြို့တော်မှာ မိုင်ခြောက်ရာ ဝေး၏။ ဤအလုပ်ကို ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ရခြင်း၏ အခြား ရည်ရွယ်ချက်တစ်ရပ်မှာ အာဏာပိုင်များရန်မှ ပိုဝေးရန်အတွက်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် တွေး၍ ကြောက်နေသည်မှာ အာဏာသိမ်းပွဲ၌ ပါဝင်ခဲ့သူအားလုံးကို စနစ်တကျစစ်ဆေးခြင်း ပြုလုပ် ပြီး တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ထံ မြားဦးလှည့်လာမည်ကို စိုး၏။ ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီးမှ ပို ဝေးလေ ဤရန်မှ ပိုဝေးလေ မဟုတ်ပါလား။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မာလာကာဦးမြို့သို့အရောက် ကားဖြင့် လိုက်ပို့၏။ ဆယ့် လေးနာရီ ကားစီးခဲ့ပြီးနောက် မာလာကာဦးကန်ကြီးကို ပထမဆုံးစတွေ့၏။ ကန်ဟုသာ ခေါ်သော်လည်း ကန်ဟု မခေါ်ထိုက်ပါ။ ပင်လယ်ကွေ့ငယ်တစ်ခုဟုပင် ခေါ်နိုင်၏။ ထိုကန် မှာ မိုင်ပေါင်း တစ်ရာခန့်ရှည်ပြီး မိုင်ခြောက်ဆယ်ကျယ်၏။ ပင်လယ်နှင့်လည်း ဆက်နေ၏။ ပင်လယ်နှင့်ဆက်နေသော ရေလက်ကြားမှာ ရှစ်မိုင်ခန့် ရှိ၏။ မာလာကာဦးမြို့မှ မြောက် ဘက်တွင် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ရေလက်ကြား၏ အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် တည်ရှိ၏။ ယနေ့မူ အနောက်ဘက်ကမ်းနှင့် အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာ တံတားကြီးတစ်ခုဖြင့် ဆက်ထား၏။ ကျွန်တော် စသွားသည့်အချိန်တုန်းကမူ ကာလာကတ်မြို့တော်ဘက်မှလာသော ကားများသည် တစ်ဖက် သို့ ဖောင်ဖြင့် ကူးရ၏။

ဤရေကန်ကြီး၏ ဘေးတစ်လျှောက်တွင် မျှော်မဆုံးနိုင်သော တညီတည်းရှိသည့်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မျှော်စင်များရှိ၏။ ဤမျှော်စင်များမှာ ရေနံတွင်းများကို အဝေးမှ မြင်တွေ့နေရသည့် အသွင် သဏ္ဍာန် ဖြစ်၏။ ဤရေနံတွင်းများတွင် ရွှေနက်ဟုခေါ်သော ရေနံတွင်းများကို နေ့ရော ညပါ တူးလျက် ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မာလာကာဗိုးမြို့ဘက်သို့ ဖောင်ဖြင့် ကူးနေစဉ် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ ၏အကြောင်းကို တွေးနေ၏။ ဤနိုင်ငံသည် အလွန်အံ့ဖွယ်ဖြစ်၏။ ယခု ကျွန်တော် ရောက် နေသောနေရာမှာ ဗင်နီဇွဲလား၏ မြောက်ဘက်အစွန်းပိုင်း။ တူး၍မကုန်နိုင်သော ရေနံတွင်း များနှင့် ပြည့်နေ၏။ ယခု ဤနေရာမှ မိုင်ပေါင်း တစ်ထောင်နှစ်ရာ ဝေးသည့် ဗင်နီဇွဲလား ဂီရာနာဟုခေါ်သော ဤနိုင်ငံသို့ ကျွန်တော် စတင်ခြေချခဲ့သော အပိုင်းတွင်မူ စိန်၊ ရွှေ၊ သံ၊ နီကယ်၊ မင်ဂနီအောက်ဆိုက်နှင့် ယူရေနီယမ် စသော အဖိုးတန် သတ္တုမျိုးစုံနှင့် ပြည့် နေ၏။ ဘုရားသခင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤနိုင်ငံတစ်ခုတည်းတွင် ဤမျှ သဘာဝ သယံဇာတပစ္စည်းများကို ပေးသနားထားပါသနည်း။

နော်မန်ဒီဟိုတယ် ဟုခေါ်သော ရော်ရင့်ပိုင်သည့် ဟိုတယ်မှာ ဝင်းခြံကြီးတစ်ခု အတွင်းရှိ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ပင် ဖြစ်၏။ တစ်ခြံလုံး ပန်းပင်များနှင့် ပြည့်နေပြီး ပန်းများမှာ လည်း ပွင့်နေကြ၏။

“ဒါ ကျွန်မ အဖို့တော့ နန်းတော်ကြီးပဲ”

ရော်ရင့်က ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ ဆီးကြို၏။ ရော်ရင့်သည် ဤဟိုတယ် ကို စဖွင့်သည်မှာ နှစ်လမျှ ရှိသေး၏။ အခန်း ဆယ့်ခြောက်ခန်းသာ ရှိ၏။ အခန်းတိုင်းတွင် အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်းတို့နှင့် တွဲထားပြီး သပ်ရပ်သန့်ရှင်းမှု အပြည့်ရှိ၏။

ရော်ရင့်၏ လက်ထောက်အဖြစ် ကျွန်တော်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် အလုပ်ဝင်၏။ သူမ၏အသက်မှာ လေးဆယ်ခန့်ရှိလေပြီ။ မနက် (၆) နာရီတွင် အိပ်ရာမှ ထ၏။ သူမ ဧည့်သည်များအတွက် မနက်စာပြင်ဆင်၏။ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်လုပ်၏။ သူများလုပ်သည်များကိုလည်း လစ်ဟင်းမှု မရှိအောင် လိုက်ကြီးကြပ်၏။ မြက်ရှင်းသည့်ကိစ္စမှ မီးဖိုချောင်အလုပ်များအဆုံး သူမ ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် သူမကို ကျွန်တော် အစွမ်းရှိသရွေ့ အကူအညီပေး၏။ တကယ် တော့ ရော်ရင့်သည် သူမ၏ အင်အားရှိသည်များထက် မမျှသော အလုပ်ကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူမတွင် အဆင့်ရှိသော ဟိုတယ်မျိုးကို ဖွင့်နိုင်သည့် ငွေအင်အားလည်း ရှိရာသူ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် သိသည်။ သူမတွင် လည်ပင်းရောက်အောင်ပင် အကြွေး များနှင့် ပြည့်နေ၏။

တစ်နေ့ သူမနှင့်မတိုင်ပင်ဘဲ ဟိုတယ်နှင့်ပတ်သက်သည့် အလုပ်စာချုပ်တစ်ခုကို ကျွန်တော့်သဘောနှင့် ကျွန်တော် ချုပ်ခဲ့၏။ ရေနံကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့် ဖြစ်၏။ သူမ အလွန် ဝမ်းသာမည့် အလုပ်စာချုပ် ဖြစ်၏။

“ပါပီ. . ရှင့်ကို ကျွန်မ ဆူတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ရှင် တစ်ညနေလုံး ဘယ် သွားနေတာလဲ”

ဟိုတယ် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ရော်ရင့်က ကျွန်တော့်ကို မေး၏။

“အပျင်းပြေ လမ်းလျှောက်ထွက်တာလေ”

“အပျင်းပြေ လမ်းလျှောက်ထွက်တယ် ဟုတ်လား။ ရှင့်မှာ ပျင်းဖို့များ အချိန်ရ သေးလို့လား ပါပီရယ်”

“ရတယ်လေ။ ဘဝမှာ ဒီလို နားတတ်မှပဲ။ အကြံသစ် ဉာဏ်သစ်ဆိုတာ တွေ့ရ တော့မှာပေါ့ ရော်ရင့်ရဲ့။ ခင်ဗျားကော အကြံသစ်ဉာဏ်သစ်တွေ ဟိုတယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထုတ်ဖို့ ဘာမှ စိတ်မကူးတော့ဘူးလား”

“စိတ်ကူးဖို့လဲ မအားဘူး ပါပီ။ ကျွန်မမှာ အမှန်ပြောရရင် လက်ရှိအခြေအနေ ကို ဆက်ထိန်းထားနိုင်ဖို့တောင် တော်တော်ခက်နေတယ်”

“မပူနဲ့။ ဒီနေ့ ခင်ဗျားတွေ့နေတဲ့ ပြဿနာအားလုံးက ကျော်နိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် သွားဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပြီးပြီ”

ရော်ရင့်မှာ အလွန် အံ့ဩသွား၏။ ယုံရခက် မယုံရခက်လည်း ဖြစ်နေပုံရ၏။

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ပါပီ။ နောက်နေတာလား။ တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့။ နားထောင်၊ ကျွန်တော် ပြန်ပြောပြမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီဟိုတယ် ကို လာကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေ တော်တော်များများက ကျွန်တော့်ကို ပိုင်ရှင်လို့ ထင်နေတယ်။ ခင်ဗျားကို ပိုင်ရှင်လို့ မထင်ကြဘူး”

“အင်း.. . ဆိုပါဦး”

“အဲဒီလိုထင်တဲ့ လူတွေထဲမှာ ရေနံကုမ္ပဏီက ကနေဒါလူမျိုးတစ်ယောက်လဲ ပါတယ်။ သူက ဒီဟိုတယ်ကို တော်တော်သဘောကျနေတယ်။ ဒီနေ့ သူတွေ့ချင်တယ်ဆို ပြီး လှမ်းခေါ်လို့ ကျွန်တော် ဒီညနေသွားတွေ့ပြီး၊ ခင်ဗျား ဝမ်းသာမယ့် အလုပ်လက်ခံတဲ့ စာချုပ်ကြီးတစ်ခု ချုပ်ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဘာလဲ.. . ပြောစမ်း ပြောစမ်း ကျွန်မ သိချင်လှပြီ”

“သူ့ကုမ္ပဏီက ခင်ဗျားဟိုတယ်ကို တစ်နှစ်စာချုပ်နဲ့ ငှားမယ်တဲ့”

ရော်ရင့်သည် ထိုင်ရာမှထခုန်ပြီး ကျွန်တော့်ပါးကို ဝမ်းမြောက်စွာ နမ်းလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရော်ရင့်နှင့် လူမတ်ရေနံကုမ္ပဏီမှ အာဏာပိုင်တို့ ဟိုတယ် ငှားသည့်စာချုပ်ကို ချုပ်လိုက်၏။ တစ်နှစ်စာ ဟိုတယ်ခကို လေးရစ်ခွဲ၍ ပေးမည်။ ပထမ တစ်ရစ်စာ ငွေရသည်နှင့် ရော်ရင့်မှာ သူမ၏လည်ပင်းရောက်အောင် တင်ရှိနေသည့် အကြွေး များ ကျေလေပြီ။

ထိုညနေ၌ အောင်မြင်မှုရသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျွန်တော်၊ ရော်ရင့်နှင့် ရေနံကုမ္ပဏီမှ ကနေဒီယန်တို့ ရှုမိပိန်အရက် တစ်ပုလင်းဖောက်၍ သောက်ကြ၏။

ကျွန်တော် အလွန်ပျော်နေ၏။

ထိုညအိပ်ရာထဲသို့ဝင်စဉ် ခုတင်ပေါ်၌ လှဲအိပ်ရင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်၏။

“ပါပီ.. . ရော်ရင့်ဟာ မင်းလောက် ခေါင်းမကောင်းပါဘူး။ မင်းလောက် အရည် အချင်း မရှိပါဘူး။ ချမ်းသာဖို့၊ ငွေရဖို့ဆိုတာ မကောင်းတဲ့ ဒုစရိုက်ကိုလုပ်ပြီး ငွေရှာမှ ရနိုင် တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်ပြီး ငွေရှာရင်လဲ ရနိုင်တာပဲ။ တော်ပြီ။ မင်း ပြင်သစ်ပြန် ကလဲ့စားချေဖို့အတွက် လိုတဲ့ငွေကို ဒုစရိုက်အလုပ်နဲ့ရှာဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့။ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်ပြီး ရှာဖို့သာ ကြိုးစားတော့။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံဟာ ပြင်သစ် နိုင်ငံနဲ့ မတူဘူး။ ပြင်သစ်မှာ လမ်းဘေးအလုပ်သမားတစ်ယောက် ချမ်းသာလာဖို့ဆိုတာက မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ခဲယဉ်းပေမယ့်၊ ဗင်နီဇွဲလားမှာ မခက်ဘူး။ ဗင်နီဇွဲလားမှာ ဉာဏ် ရှိရင် ကြိုးစားအလုပ်လုပ်ရင် ချမ်းသာလာနိုင်တဲ့ လမ်းတွေ နည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်”

ကျွန်တော့်ဘဝ၏ ဦးတည်သွားနေသော လမ်းကို ပြန်ပြုပြင်ရန် အပြတ်ဆုံးဖြတ်

လိုက်၏။ ကျွန်တော် ဒုစရိုက်နှင့်နွယ်နေသည့် လုပ်ငန်းများဖြင့် ငွေရှာတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်သည်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခုကို စတင်လျှင် ပထမဆုံး အရင်းအနှီး အနည်းငယ်စုမိအောင် ကြံရမည်။ အရင်းအနှီး ရလာပြီဆိုလျှင် လုပ်ငန်းတစ်ခုကို စတင်လုပ်ရန် ဘာမျှမခက်တော့။ ကျွန်တော် ဘယ်သို့ အရင်းအနှီးရအောင် ကြံရမည်နည်း။ ဝင်ငွေကောင်း သော အလုပ်တစ်ခုခုကို ရအောင် ကြံရမည်။ ငွေစုရမည်။

မာလာကာဗိုးမြို့၏ စီးပွားရေးအခြေအနေမှာ အလွန်ကောင်းလှ၏။ တစ်နေ့တခြား မြို့အခြေအနေမှာ ကြီးထွားနေ၏။ ရေနံနှင့်နွယ်ပြီး အရောင်းအဝယ်များမှာ အလွန်ကောင်း နေ၏။ အလုပ်ပေါသည်။ လုပ်ခများသည်။ လုပ်ခများပြီး ငွေသုံးနိုင်သူပေါသဖြင့် ဤမြို့ တွင် အစားအသောက်၊ အဝတ်အထည် အစစအရာရာ ဈေးကြီး၏။

ကျွန်တော် သတိထားသုံးသပ်ကြည့်မိသည်။ ရေနံထွက်ပြီး ပြည်နယ်တစ်ခု ဖွံ့ဖြိုး လာသည်ဟုဆိုလျှင် စီးပွားရေးကဏ္ဍနှစ်ခုကို ဖြတ်သန်းသွားရ၏။ ပထမကဏ္ဍမှာ ရေနံတွင်း သစ်များ ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီး ပြည်နယ်တစ်ခုလုံး စီးပွားရေး ရုတ်တရက် ထောင်တက်လာသော ကဏ္ဍ ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာအနှံ့မှ ရေနံကုမ္ပဏီများ အပြေးအလွှားရောက်လာကြမည်။ သူတို့ရုံး များ ဖွင့်ရန်အတွက် အဆောက်အအုံ လိုမည်။ အိမ်သစ်၊ လမ်းသစ်ကြီးများ ဆောက်ရမည်။ လျှပ်စစ် စက်သစ်ကြီးများ တည်ရမည်။ ထို လျှပ်စစ်အားဖြင့် ရေနံတွင်းသစ်များ တူးမည်။ ရေနံပိုက်လိုင်းများ ချမည်။ ဤအချိန်သည် ဤဒေသ ဤပြည်နယ်အတွက် အကောင်းဆုံး အချိန် ဖြစ်၏။ အိမ်သစ်၊ ကျောင်းသစ်၊ ဆေးရုံသစ်များကို ဆောက်ကြသည်။ အလုပ်များ အလွန်ပေါမည်။

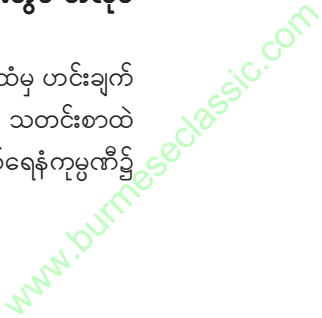
ဒုတိယကဏ္ဍမှာ အနည်ကျသွားသော ကဏ္ဍ ဖြစ်၏။ ရေနံတွင်းများ၊ ရေနံချက် စက်ရုံများ သူ့နေရာနှင့်သူ အခြေတကျရှိသွားပြီး လမ်းများ အဆောက်အအုံများလည်း ဆောက်လုပ်ပြီးသွားပြီ။ ထိုအချိန်၌ ရေနံတွင်းများ၌လည်း လူပို မလိုတော့။ သူ့အလုပ်သမား နှင့်သူ ပြည့်သွားပြီ။ ဤအချိန်၌ ဤဒေသမှထွက်သော သဘာဝ သယံဇာတများမှာ ဤ ဒေသသို့ တိုက်ရိုက် အကျိုးမပြု။ ဤဒေသမှ ထွက်သမျှ အခြားတိုင်းပြည်သို့ ပို့မည်။ ရောင်း မည်။ ရသမျှ အမြတ်အစွန်းများ ရေနံတွင်းကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးများအိတ်သို့ ဝင်သွားကြ တော့မည် ဖြစ်သည်။

ယခု ကျွန်တော် မာလာကာဗိုးမြို့သို့ ရောက်ချိန်မှာ ဒုတိယကဏ္ဍသို့ ကူးပြောင်း ဝင်ရောက်ချိန်ဖြစ်၏။ ပထမကဏ္ဍကဲ့သို့ ဒေသခံတို့အတွက် အကောင်းဆုံးအချိန် မဟုတ် တော့။ သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက် ကံကောင်းသည်မှာ ရေနံကုမ္ပဏီများသည် ပီရီဂျာ တောင်တန်းဒေသသို့ ရေနံရှာဖွေလုပ်ငန်းများ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ရန် ပြင်ဆင်ချိန်နှင့် တိုးနေ၏။ ဤတိုးချဲ့မှုကို မာလာကာဗိုးမြို့တွင် အခြေစိုက်၍ ပြုလုပ်မည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့် တွင် ငွေရှာနိုင်သောလမ်းများ အခွင့်သာနေသည်။

ကျွန်တော် သတင်းစာထဲတွင် ကြော်ငြာတစ်ခု ထည့်လိုက်၏။

“ပြင်သစ်ထမင်းချက်၊ အသက် (၄၁)နှစ်။ ရေနံကုမ္ပဏီကြီးများတွင် အလုပ် လုပ်မည်။ အနည်းဆုံး လစာ ဒေါ်လာ (၈၀၀)”

ကျွန်တော်သည် ရော်ရင့်၏ ဟိုတယ်၌ အလုပ်လုပ်စဉ် ထမင်းချက်ထံမှ ဟင်းချက် ပြုတ်နည်းများကို ကျိတ်၍ သင်ထား၏။ တတ်တတ်ချင်းပင် ထိုကြော်ငြာကို သတင်းစာထဲ ထည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကံကို စမ်းကြည့်၏။ တစ်ပတ်အတွင်း၌ပင် ရစ်မောက်ရေနံကုမ္ပဏီ၌

ဒေါ်လာရှစ်ရာဖြင့် ကျွန်တော် အလုပ်ရသည်။

ကျွန်တော် အလုပ်ဝင်စက ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ယုံကြည်မှု နည်းလှ၏။ မနည်းစရာလည်း မရှိ။ ကျွန်တော့်မှာ တကယ်တော့ ထမင်းချက်အလုပ်ကို မတတ်တတ် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။ ပြင်သစ်ချက်ပြုတ်နည်းများကို ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးက အထင်ကြီး၏။ ထို့ကြောင့် ပြင်သစ်လူမျိုးလည်းဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ကို ထမင်းချက်များ၏ ဦးစီးအဖြစ် ခန့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် အခြားကုမ္ပဏီရှိ ထမင်းချက်များရှေ့တွင် ဟန်လုပ်၍သာ နေရသည်။ ဘာမျှ ဟုတ်တိပတ်တိ တတ်လှသည်မဟုတ်သော ကျွန်တော့် အရည်အချင်း ကို သူတို့ ရိပ်မိသွားမည်ကို အလွန် စိုးရွံ့လှ၏။ သို့သော် ရယ်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ အခြားလူမျိုး ထမင်းချက်များကလည်း ကျွန်တော် ကဲ့သို့ပင် အခြေအနေအရ ထမင်းချက် ဝင်လုပ်နေသူများဖြစ်၏။ သူတို့ မတတ်သည်ကို ကျွန်တော် ရိပ်မိသွားမည်။ ကျွန်တော် ကြိမ်းမောင်းမည်ကိုတွေးပြီး လန့်နေကြသည်ကို နောင်အခါမှ ကျွန်တော် သိရ၏။

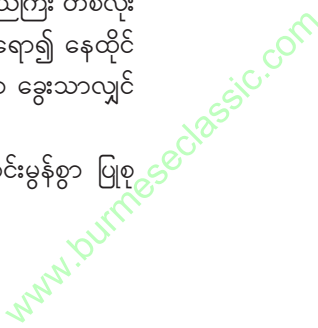
ကျွန်တော့်တွင် ပြင်သစ်ထမင်းချက်နည်း စာအုပ်ထူကြီးတစ်အုပ်ရှိ၏။ အချက်အပြုတ် ဝါသနာပါသော ပြင်သစ် ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက်က လက်ဆောင်ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌ နာမည်ကြီးသော ချက်နည်းပြုတ်နည်း စာအုပ်ထူကြီးဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သည် ထိုစာအုပ်ကို ဝှက်ထားပြီး၊ ထိုစာအုပ်မှ ပြင်သစ်ဟင်းနာမည် သုံးလေးမျိုးကို ကူး၍ ထမင်းစားခန်းအတွင်း **ယနေ့ ကျွေးမွေးမည့် ဟင်းများ** ဟု နာမည်တပ်ပြီး ကြော်ငြာ သင်ပုန်း၌ ကပ်ထား၏။

ကျွန်တော့်ကို ပို၍ အထင်ကြီးလာကြ၏။ ကျွန်တော်က ကုမ္ပဏီရှိ အာဏာပိုင် များအား ကျွန်တော်ရသည့် လခနှင့် ကျွန်တော် တတ်သည့်ပညာမှာ လိုက်လျောမှုမရှိ ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ကို လခ ဒေါ်လာ တစ်ထောင်နှစ်ရာအထိ တိုးပေးသင့်ကြောင်း ပြော ၏။ သူတို့က ကျွန်တော် တောင်းသည်အထိ လခကို တိုးပေးသော်လည်း တစ်ထောင်အထိ တိုးပေးလိုက်ကြ၏။

ကုမ္ပဏီမှ အရာရှိကြီးများနှင့်လည်း ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးလာ၏။ အထူး ရင်းနှီးလာခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘူမိဗေဒအရာရှိချုပ် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ဤ အရာရှိချုပ်အား ပီရီဂျာတောင်တန်းသို့ သူ ရေနံရှာဖွေရန် သွားသည့်အခါ ကျွန်တော့်ကိုပါ ခေါ်ရန်အတွက် ပြောထား၏။ သူက ခေါ်မည်ဟုလည်း ကတိပေးထား၏။

ပီရီဂျာတောင်တန်းမှာ မာလာကာဗိုး ရေကန်၏ တစ်ဖက်တွင်ရှိပြီး ဗင်နီဇွဲလား နိုင်ငံနှင့် ကိုလံဘီယာနိုင်ငံ နယ်နိမိတ်အဖြစ် ကန့်သတ်ပေးထားသော တောင်တန်းများ ဖြစ်၏။ ဤတောင်တန်းသို့ သွားရသည့်ခရီးမှာ အလွန် ဘေးရန်များလှပါသည်။ ဤ တောင်တန်းတွင် မိုတီလွန် အမည်ရှိသော လူရိုင်း အနွယ်တစ်မျိုး နေထိုင်၏။ ဤလူရိုင်း အနွယ်သည် မည်သည့် လူရိုင်းအနွယ်မှ ဆင်းသက်လာသည်ကို ယနေ့အထိ မည်သူမျှ မသိကြသေးပါ။ သူတို့ပြောသောစကားများ၊ သူတို့ ကျင့်သုံးသော ဓလေ့ထုံးစံများမှာ အနီး ပတ်ဝန်းကျင်မှ မည်သည့် လူရိုင်းအနွယ်ဝင်နှင့်မျှ မတူပါ။ သူတို့သည် တဲရှည်ကြီး တစ်လုံး တွင် လူငါးဆယ်ခန့် စုပြုံ၍ နေထိုင်၏။ မိန်းမ ယောက်ျား၊ ကလေး အကုန်ရော၍ နေထိုင် ၏။ တိရစ္ဆာန်မွေးမြူခြင်းလည်း မလုပ်၊ သူတို့နှင့်အတူနေသည့် တိရစ္ဆာန်မှာ ခွေးသာလျှင် ရှိ၏။

မိုတီလွန် လူရိုင်းတစ်ဦးကို ဖမ်းမိ၍ မြို့ပေါ်သို့ခေါ်လာပြီး ကောင်းမွန်စွာ ပြုစု

ကျွေးမွေးထားလျှင်လည်း သူတို့သည် ကောင်းစွာမနေ။ ယဉ်ကျေးအောင်လုပ်၍မရ။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့လက်မှ သွေးကြောများကို သူတို့သွားဖြင့် ကိုက်ဖြတ်ပြီး သတ်သေလိုက်ကြသည်ဟု ဆို၏။

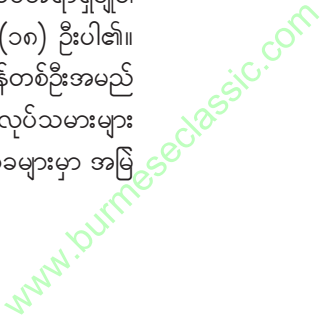
ကျွန်တော် ဤပီရီဂျာတောင်တန်းသို့ ရေနံရှာဖွေသည့်အဖွဲ့တွင် လိုက်ပါလာခြင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက်သုံးရပ်ကြောင့် ဖြစ်၏။ ပထမရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီအလုပ်စခန်း၌ ထမင်းချက် လုပ်နေရသည့်အလုပ်ကို လုံးဝ မပျော်။ မလွဲသာ၍ လခများများရ၍ လုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ဝါသနာပါသည်မှာ စွန့်စားသွားလာ လုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်။ ယခုလုပ်ရမည့် အလုပ်မှာ သည်းထိတ်ရင်ဖို့ အမြဲ စွန့်စားနေရသော အလုပ်ဖြစ်၏။

မိုတီလွန် လူရိုင်းများသည် သူတို့တောင်တန်းပေါ်သို့ လူစိမ်းများလာသည်ကို မကြိုက်။ အမြဲရန်ရှာ၏။ အဆိပ်လူးမြားဖြင့် ပစ်၏။ တစ်ကြိမ်သွားလျှင် လူနှစ်ယောက် သုံးယောက် အမြဲသေကျန်ခဲ့ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ ဒုတိယရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်တော် လခ ပိုရချင်သည်။ ယခု စွန့်စားသည့်အဖွဲ့နှင့် လိုက်သွားရမည့်လခမှာ ထမင်းချက်လခထက် နှစ်ဆပိုရမည် ဖြစ်သည်။ တတိယရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်တော်သည် လေ့လာချင်သည်။ တတ်ချင်သည်။ ကျွန်တော်သည် အသက်အရွယ်လွန်နေပြီဖြစ်၍ အတတ်ပညာရပ်တစ်ခု ကို အစစအဆုံး မသင်နိုင်သည့်အဖြစ်ကို သိသော်လည်း အခွင့်သာသလောက် အတတ်ပညာ များကို သိချင်သည်။ တတ်ချင်သည်။ ယခု ကျွန်တော် လိုက်ပါသွားရမည့် အဖွဲ့သားအများစု မှာ ပညာရှင်များ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သူတို့အဖွဲ့ထံမှ အတတ်ပညာကို ရနိုင်သမျှ ဆည်းပူးချင်သည်။ လေ့လာချင်သည်။

နောက်တစ်ခု ပို၍ အဆင်ပြေသည်မှာ ယခု လေ့လာရေးအဖွဲ့တွင် ကျွန်တော်သည် အစားအသောက်တာဝန်ခံဖြစ်သော်လည်း စခန်းတွင် ပြုလုပ်သကဲ့သို့ ကြိုးစားချက် ပြုတ်ခြင်း ဘာမျှ လုပ်စရာလိုမည် မဟုတ်။ အသားဘူး ဖောက်ပေး။ ပေါင်မုန့်ဖုတ်ပေးရုံ လောက် လုပ်ပေးလျှင်ပင် လုံလောက်လေပြီ။

ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်သော ဘူမိဗေဒအရာရှိချုပ်၏အမည်မှာ ကနီးချက် ဆိုသူဖြစ်၏။ သူ့ကို ယခု ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်နေသော ရစ်မောက်ရေနံကုမ္ပဏီမှ ငှားထားခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် သူ့ပညာတွင် တစ်ဖက်ကမ်းခပ်အောင် တတ်၏။ သို့သော် အခြားပညာများ၌ ဘာမျှ မတတ်။ စိတ်မဝင်စား။ ဥပမာ လူ့သမိုင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မဟာအလက်ဇင်ဒါ ဘုရင်ကြီးသည် နပိုလီယန်ဘုရင်နောက်မှ ပေါ်သလား၊ ရှေ့က ပေါ်သလားကိုပင် သူ မသိ။ သို့သော် ရေနံကုမ္ပဏီက လိုချင်နေသော ဘူမိဗေဒလေ့လာရေး တွေ့ရှိချက် သတင်းများကို သူ တိတိကျကျ ရှာပေးနိုင်လျှင် သူ့အလုပ်မှာ ပြီးပြည့်စုံနေပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် သူနှင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရသည်မှာ အလွန် အဆင်ပြေလှ၏။ ဘာပြဿနာမှ မရှိ။

ပီရီဂျာ တောင်တန်းသို့ ရေနံရှာဖွေရေးခရီးမှာ တစ်ကြိမ်သွားလျှင် ရက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်မှ နှစ်ဆယ်ငါးရက်အထိ ကြာတတ်၏။ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တွင် ဘူမိဗေဒအရာရှိချုပ်၊ သူ့လက်ထောက် ဘူမိဗေဒအရာရှိနှစ်ဦး၊ အထမ်းသမားနှင့် အခြားအကူ (၁၈) ဦးပါ၏။ လက်ထောက် ဘူမိဗေဒအရာရှိနှစ်ဦးမှ တစ်ဦးအမည်မှာ ကာလော့ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးအမည်မှာ လက်လီဖြစ်၏။ ကာလော့မှာ လက်ဝဲနိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ အလုပ်သမားများ၏ အခွင့်အရေး အမြင်ရရှိစိုက်၏။ သူ့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်၏ အချိန်ပိုလုပ်ခများမှာ အမြဲ

အပြည့်အဝရ၏။ ကျွန်တော်၏တာဝန်မှာ ဘူမိဗေဒအရာရှိသုံးဦး၏ ထမင်းချက် ဖြစ်၏။ အခြားအလုပ်သမားများအတွက် ချက်ပြုတ်ပေးစရာ မလို။ သူတို့အတွက် ထမင်းချက်မှာ သီးသန့်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ လော့လာရေးခရီးမှာ တောင်ခြေရောက်သည်အထိ ထရပ်ကားများဖြင့် သွား၏။ နောက် လမ်းကျဉ်းသွားသဖြင့် ဂျစ်ကားများဖြင့် သွား၏။ ဂျစ်ကားမသွားနိုင်သော လမ်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ မြစ်ဘက်ရောက်သည်အထိ လျှောက်၍ ကျွန်တော်တို့ သွား၏။ မြစ်ရောက်လျှင် လှေငယ်များဖြင့် ခရီးဆက်ရ၏။ ဘူမိဗေဒပညာရှင်များသည် သူတို့ ရလိုသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် ရှာဖွေကြ၏။ မြစ်သည် ရေတိုက်စားခြင်းဖြင့် အပေါ်ယံမြေလွှာကို အဆင်သင့်တူးထားပေးသလိုရှိသော သဘာဝကျောက်တုံးများကို နံပါတ်စဉ်များတပ်ပြီး သေတ္တာဖြင့်ထည့်၍ ယူဆောင်ခဲ့ကြ၏။ ဌာနချုပ်ရောက်သောအခါ၌ ထိုကျောက်တုံးများ၏ အမျိုးအစားနှင့် တွေ့ရှိသော နေရာများကို ခန့်မှန်း တွက်ချက်ကြ၏။

လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးမှာ မိုတီလွန် လူရိုင်းများ၏ ပြဿနာသာမရှိလျှင် မည်သည့် အခက်အခဲမျှ မရှိပါ။ မိုတီလွန် လူရိုင်းများ အန္တရာယ်ကြောင့် လူ မကြာခဏ သေတတ်သဖြင့် လူသစ်များကို စုဆောင်းရာတွင် ကုမ္ပဏီအနေဖြင့် အလွန် အခက်အခဲတွေ့ရ၏။ ငွေများစွာ အကုန်ခံရ၏။

ကျွန်တော်သည် ဤလော့လာရေးခရီးစဉ်တွင် အကြိမ်ကြိမ် လိုက်ပါသွားခဲ့၏။ အတွေ့အကြုံအမျိုးမျိုးလည်း ရခဲ့၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ဘူမိဗေဒလက်ထောက်အရာရှိနှစ်ဦးမှ တစ်ဦးဖြစ်သော လက်လီသည် “အယ်လီဂေဟာ” ဟုခေါ်သော မိကျောင်းတစ်မျိုး၏ ဥများကို မိကျောင်းမ မရှိစဉ် တိတ်တဆိတ် တူးဖော်ပြီး စခန်းရှိရာသို့ ယူလာ၏။ သူ့စခန်းဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ မိကျောင်းတစ်ကောင်သည် အလွန်ပြင်းသော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ မိကျောင်းမှာ ဆယ်ပေခန့်ရှိမည်။ မိကျောင်းတစ်ကောင်၏ ပြေးနှုန်း ဤမျှမြန်သည်ကို ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော် မြင်ဖူး၏။ လက်လီက မိကျောင်းရန်မှလွတ်အောင် သစ်ပင်များကိုပတ်၍ ပြေး၏။ မိကျောင်းကလည်း နောက်မှကပ်၍ လိုက်၏။ မိလူမိခင်၊ ကိုက်မိလူ ကိုက်မိခင်တွင် ဘူမိဗေဒအရာရှိချုပ်ကရီးချက်နှင့် သူ့လူများက သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်သဖြင့် မိကျောင်း ကျည်ဆန်မှန်ပြီး သေဆုံးသွား၏။ လက်လီသည် သီသီလေး မိကျောင်းရန်မှ လွတ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

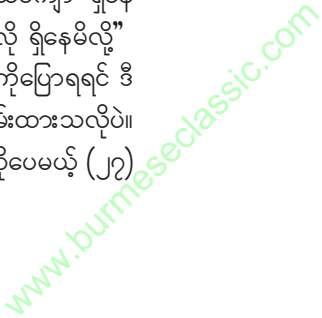
ထိုညနေ ကျွန်တော်တို့ ညစာစားနေစဉ် ဘူမိဗေဒအရာရှိချုပ် ကရီးချက်က ပြင်သစ်စကားဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြော၏။

“ပါပီ. . မင်းအသက်ဟာ သိပ်မငယ်တော့ဘူး ထင်တယ်။ သုံးဆယ့်လေးနှစ် လောက်ရှိနေပြီ မဟုတ်လား”

“မကဘူးခင်ဗျ။ ဆရာ ဘာအတွက် မေးတာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကို ကြည့်ရတာ အသက်သာ သုံးဆယ်ကျော် ရှိနေတယ်။ နေပုံပြုမူပုံတွေက အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်လိုပဲ။ ထူးဆန်းသလို ရှိနေမိလို့”

“ကျွန်တော့်အသက် (၄၁)နှစ်ရှိနေပြီ ခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ မှန်တာကိုပြောရရင် ဒီ (၄၁)နှစ်ထဲမှာ (၁၄)နှစ်က ကျွန်တော့်ဘဝကို သေတ္တာတစ်ခုထဲ ထည့်သိမ်းထားသလိုပဲ။ ဘာမှ အသုံးမချလိုက်ရဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အသက်က ခု (၄၁)နှစ်ဆိုပေမယ့် (၂၇)

၄၃၆

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

နှစ်လိုပဲ ဖြစ်နေတယ်”

“မင်းပြောလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ငါ သိပ်နားမလည်ဘူး”

“နားလည်စရာလဲ မလိုပါဘူး ဆရာရယ်။ သူ့ဘဝက သူ့အကြောင်းနဲ့သူပါ”

ကျွန်တော် ကရီးချက်ကို ကျွန်တော့်ဘဝအကြောင်း ဘာမျှ ပြန်ပြောချင်စိတ် မရှိပါ။

မှန်သည်။ ကျွန်တော့်ဘဝ၏ (၁၄)နှစ်အရွယ်မှာ အခိုးခံ အဆုံးရှုံးခံထားရသလို ရှိ၏။

ပြန်တွေးကြည့်လျှင် အလွန် ရင်နာစရာပင်။

တစ်နေ့ အရုဏ်တက်အချိန်၌ စခန်းအတွင်းမှ လူတစ်ယောက်၏ အလွန်စူးရှသော အော်သံကြားရ၏။ အလုပ်သမားများထဲမှ ထမင်းချက်ကို မိုတီလွန်လူရိုင်းများ၏ မြားတစ်ချောင်းက နံရိုးဘေးတစ်ဖက်တွင် စိုက်နေပြီး တစ်ချောင်းက တင်ပါးတွင် စိုက်နေ၏။ ထိုလူကို ချက်ချင်း မာလာကာဗိုးမြို့သို့ ပြန်ပို့ရ၏။ သို့သော် သွားရမည့်ခရီးမှာ လှေတစ်တန် ဂျစ်ကားတစ်တန် ထရပ်ကားတစ်တန်နှင့်ဖြစ်၍ မာလာကာဗိုးမြို့ရောက်ချိန်၌ အသက်ရှိမည် မရှိမည် မသေချာပါ။

ယခုတစ်ခေါက် ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသောနေရာမှာ လူရိုင်းများနှင့် အလွန်နီးသောနေရာတွင်ဖြစ်နိုင်၏။ လူတိုင်း သတိပီရိယနှင့် သွားနေရသည်။ လန်နေရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ပတ်လည်၌ လူရိုင်းများ ရှိနေကြသည်ကို အားလုံးတွက်ယူ၍ရ၏။ ခက်သည်မှာ သူတို့ကိုရှာ၍လည်း မတွေ့။ သူတို့ တောတွင်း ရွှေ့လျားသွားလာကြပုံမှာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ ရွှေ့လျားသွားလာပုံနှင့် အလွန်တူ၏။

အလုပ်သမားတိုင်းသည် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် သေနတ်ကို ဘယ်သူမျှ လက်ကမချ။ လူရိုင်းများ အသံကြားပြီး လန်နေရန်အတွက် အကောင်မြင်တိုင်း မဆင်မခြင် ပစ်ခတ်ကြ၏။ တစ်တောလုံး ဆူနေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် အခြေအနေ ပိုဆိုးလာ၏။ သွေးလန်မှုများ ပို၍ များလာ၏။ အလုပ်သမားအများစုက ယခုတစ်ခေါက် ခရီးစဉ်ကို ရပ်ပစ်ချင်လှပြီ။

“ပါပီလွန်. . ငါတို့အဖွဲ့ ပြန်လှည့်ကြရင် ကောင်းမလား မသိဘူး”

လက်ထောက် ဘူမိပေဒအရာရှိ ကာလော့က ကျွန်တော့်ကိုမေးလိုက်၏။ ဤ သူမှာ သတ္တိအလွန်ရှိသူ ဖြစ်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကရီးချက်က ပြန်စေချင်ပြီတဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး။ လူရိုင်းအန္တရာယ်က တဖြည်းဖြည်း ပိုဆိုးလာနေသလိုပဲ”

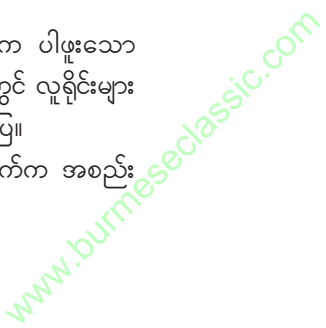
“ကျွန်တော့်သဘောက ဆက်သွားမှာနဲ့ ပြန်လှည့်မှာ သိပ်ထူးမယ် မထင်ဘူး။ သူတို့အန္တရာယ်ပေးမယ်ဆိုရင် အပြန်ခရီးမှာလဲ ပေးနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခု တို့ လူရိုင်းရွာတစ်ရွာနားကို ကပ်ရောက်နေကြတယ်လို့ ထင်တယ်။ မင်း ဟိုနားက ကျောက်တုံးကို သေသေချာချာကြည့် တစ်ယောက်ယောက်က လာပြီးချောနေအောင် ပွတ်တိုက်ထားပေးလို့ ချောနေတာ”

“ခင်ဗျား. . ကရီးချက်ကို ဒီအကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါလား”

ကရီးချက်မှာ အမေရိကန်လူမျိုး ဖြစ်၏။ နော်မန်ဒီတိုက်ပွဲတုန်းက ပါဖူးသော စစ်ဗိုလ်ဟောင်းလည်းဖြစ်၏။ ခေါင်းမာ၏။ သတ္တိအလွန်ရှိ၏။ ယခုအချိန်တွင် လူရိုင်းများ အန္တရာယ် အဘယ်မျှ ရှိနေသည်ကို သူသိသော်လည်း လုံးဝ တုန်လှုပ်ပုံ မပြ။

နောက်ဆုံး အလုပ်သမား၏ဆန္ဒကို မငြင်းနိုင်တော့သဖြင့် ကရီးချက်က အစည်း

အဝေး ခေါ်ရ၏။ လေ့လာမှုခရီးကို ပြီးဆုံးသည်အထိ ဆက်လုပ်ရန် သူ့အလုပ်သမားများ ကို သွေးဆောင်၏။ မရ။ အားလုံးက ကြောက်နေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် နောက်ဆုံး သူ စိတ်တို လာပြီး . . .

“ကဲ. . ပြန်ချင်တဲ့အကောင်တွေ အကုန်ပြန်၊ ကျန်တဲ့လူနဲ့ပဲ ငါ လေ့လာရေး ဆက် လုပ်မယ်”

အလုပ်သမား အကုန်ပြန်သွား၏။ သူ၏လက်ထောက် ဘူမိဗေဒအရာရှိနှစ်ယောက် နှင့် ကျွန်တော်သာ ကျန်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့ ငါးရက်ဆက်၍ လေ့လာရေးများကို ဆက်လုပ်၏။ ဘာအန္တရာယ် မှ မတွေ့ရ။ နောက်ဆုံး ကရီးချက်ကိုယ်တိုင် မြစ်ကမ်းပါးတစ်ခု၌ လူရိုင်းတစ်ယောက်၏ ကမ်းပါးစွန်းကို ကုပ်ထားသော လက်ချောင်းလေးများကို တွေ့လိုက်မိမှ စခန်းပြန်ရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“လက်လီရေ. . တို့ မာလာကာဗိုးကို ပြန်ကြဖို့ အချိန်တန်ပြီ ထင်တယ်။ တို့ မပြန် ရင် တို့က လေ့လာရေးမလုပ်ရဘဲ လူရိုင်းတွေက တို့ကို ပြန်ပြီး လေ့လာရေးလုပ်ကြတော့မယ်” ကရီးချက်က လက်လီကို ပြောလိုက်၏။

ထရပ်ကားစောင့်နေသော (ဗူရာ) အမည်ရှိရွာသို့ ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော် တို့ လေးယောက် ချောချောမောမောပင် ပြန်လာခဲ့နိုင်ကြ၏။ ထိုရွာမှာ အိမ်ခြေ ဆယ့်ငါးလုံး မျှရှိသော ရွာငယ်လေးဖြစ်၏။ ထိုရွာသို့ ရောက်သောအခါ၌ ထရပ်ကား မရှိပါ။ မရောက် သေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေကြရသေး၏။ ထိုသို့ စောင့်နေစဉ် ထိုရွာသား လူရိုင်း သွေး တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပါဟန်ရှိသော အရက်မူးသမားတစ်ဦး ကျွန်တော့် အနီးကပ်လာပြီး

“ခင်ဗျား ပြင်သစ်လူမျိုး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျား ပြင်သစ်ဖြစ်နေပြီး ဒေသခံတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဂရုမစိုက်ဘဲ လုပ်နေရတာလဲ”

“ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ခင်ဗျားတို့ မိုတိုလွန် လူရိုင်းတွေနေတဲ့ ဒေသသွားပြီး ဘူမိဗေဒ လေ့လာရေး လုပ်ကြတာလို့သာ ပြောတယ်။ လူတိုင်း သေနတ်သယ်သွားပြီး အမဲလိုက်ပွဲ လုပ်ကြသလိုပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဒီလို လုပ်တဲ့အတွက် သူတို့ ဘယ်လောက် ထိခိုက်မှု ရှိကုန်ကြ သလဲ သိလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြ၏။

“သူတို့ရဲ့ ရိက္ခာသိုလှောင်ရုံ တစ်ခုလုံးကို ပျက်စီးအောင် လုပ်နေသလို ဖြစ်နေ တယ်။ မိုတိုလွန် လူရိုင်းတွေက သူတို့အုပ်စုစားဖို့အတွက် တစ်ရက်စာ သားကောင်ကို တစ်ရက်စာအတွက်ပဲပစ်ပြီး စားသောက်တယ်။ နောက် ပစ်တော့လဲ မြားနဲ့ပစ်တာ အသံ မကြားရဘူး။ အကောင်တွေ လန့်မပြေးဘူး။ ခု ခင်ဗျားတို့က ပစ်ချင်သလို ပစ်နေတော့ သားကောင်တွေက လန့်ပြီး အကုန် ထွက်ပြေးကုန်တယ်။ သူတို့အတွက် ရိက္ခာရှာရ ခက် ကုန်တယ်”

ဤလူ ပြောနေသည်မှာ မှန်နေသည်ကို ကျွန်တော်သိ၏။ ထို့ကြောင့် သူ ဆက် ပြောချင်အောင် အရက်အနည်းငယ် ထုတ်၍ တိုက်လိုက်၏။

“မိုတီလွန် လူရိုင်းတွေက ခင်ဗျားတို့ကို မြားနဲ့ ဘာပြုလို့ ပစ်သလဲသိလား။ အဲဒီလို ခင်ဗျားတို့ သူတို့ကို ဒုက္ခပေးနေလို့”

“ဒါကို ကျွန်တော်တို့ လုံးလုံး မသိဘူး”

ကျွန်တော်က ဝန်ခံလိုက်၏။

“နောက် ရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ မြစ်အတိုင်း၊ ချောင်းအတိုင်း လှေနဲ့ သွားကြတဲ့အခါ ကျဉ်းနေတဲ့နေရာ၊ ရေတိမ်တဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ကြသလဲ”

“လှေပေါ်က အားလုံးဆင်းပြီး လှေကို ဝိုင်းတွန်းတင်သွားကြတယ်”

“အဲဒါက ခင်ဗျားတို့ သူတို့ ဝါးတွေ သစ်တွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ ငါးလှောင်ကန်တွေကို ဖျက်စီးပစ်တာ။ ခင်ဗျားတို့ ဒီလို ငါးလှောင်ကန်မျိုးတွေရင် အသေအချာ ရရှိစိုက်ပြီး မပျက်စီးအောင် ကွင်းသွားကြပါလား။ သူတို့ ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်ဒုက္ခပေးတော့မလဲ”

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ မာလကာဦးမြို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ၌ ကျွန်တော် ရေနံကုမ္ပဏီ၏ မန်နေဂျာနှင့် သွားတွေ့၏။ ကျွန်တော့်ကို လေ့လာရေးအဖွဲ့၏ သွားလာရေးကြီးကြပ်သူအဖြစ်ခန့်အပ် လေ့လာရေးအဖွဲ့သားများအား မိုတီလွန် လူရိုင်း များ ရန်မရှာအောင် တာဝန်ယူမည်ဟု ပြော၏။ သူက ကုမ္ပဏီ၏ အကြီးဆုံး ဘူမိဗေဒ အရာရှိနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အစမ်းခန့်ကြည့်ရန် သဘောတူလိုက်၏။ အမေရိကန် လူမျိုးများတွင် အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ကျွန်တော် အဘယ်သို့ ကြီးကြပ်မည်ဟူသော မေးခွန်းကို မမေးပါ။ ကျွန်တော် တကယ် ကြီးကြပ်နိုင်သည်၊ မကြီးကြပ်နိုင်သည်ဟူသော လက်တွေ့အောင်မြင်မှုကိုသာကြည့်ပြီး သူ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို ဆုံးဖြတ်တတ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ အတုယူစရာ တစ်မျိုးပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်တာဝန်မှာ သွားလာမှုကြီးကြပ်ခြင်း တာဝန်နှင့် တွဲ၍ ဘူမိဗေဒအရာရှိသုံးဦး၏ ထမင်းချက်တာဝန်ကိုလည်း ယူရမည်။ လခကို မူ ချက်ချင်း တိုးမြှင့်ပေးလိုက်၏။

ဤလေ့လာရေးအဖွဲ့တွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှစ်လက်နှင့် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် သာ ကျွန်တော် ယူခွင့်ပေး၏။ ခြောက်လုံးပြူးကို ကျွန်တော် ကိုင်ဆောင်ပြီး ကျန်ရိုင်ဖယ် နှစ်လက်ကို အခြားလူနှစ်ယောက်အား ကိုင်ဆောင်စေ၍ လုံးဝ မပစ်ခတ်၍မဖြစ်သည့် အချိန်အခါမျိုးတွင်သာ ပစ်ခတ်ရန်အတွက် အသေအချာ မှာထားလိုက်၏။ ချောင်းများ၌ မိုတီလွန်လူရိုင်းများ၏ ငါးထောင်ချောက်များကို တွေ့သောအခါ၌လည်း အဖွဲ့သားအားလုံး ကို ကွင်းရှောင်သွားစေရုံသာမက လူရိုင်းများအတွက် အလွန်ရှားပါးရိက္ခာဖြစ်သည့် ဆားဘူးများနှင့် သူတို့အတွက် အသုံးကျမည့် တူ၊ ဓား စသော ကိရိယာများကိုလည်း မလှမ်းမကမ်း တွင် ချပေးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ချထားပေးသော ပစ္စည်းများသည် အမြဲ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လူရိုင်းများ ယူသွားကြလေပြီ။

ယင်းသို့ သတိထား သွားလာခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ လူရိုင်းများသည် ကျွန်တော် တို့ လေ့လာရေးအဖွဲ့သားများကို ဒုက္ခပေးခြင်း မရှိကြတော့ပါ။ ဤသို့ အခြေအနေ ရုတ်ခြည်းပြောင်းသွားသည်ကို အံ့ဩကြပြီး အချို့ဒေသခံများက ကျွန်တော်သည် စုန်းအတတ်၊ မှော်အတတ်ကို တတ်ပြီး ဤမှော်ပညာဖြင့် လူရိုင်းများ အနားမလာဝံ့အောင် လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုကြ၏။

ငါးမျှားချိတ်၊ ပိုက်ကွန် စသည့် ငါးမျှားကိရိယာများကို လုံးဝ မသုံးဘဲ ငါးမျှားသည်

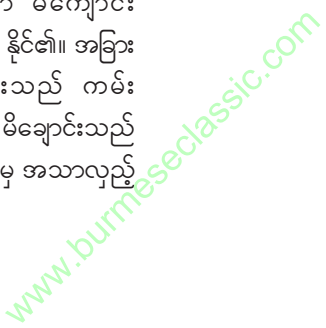

အတတ်ပညာကိုလည်း ဤလေ့လာရေးအဖွဲ့နှင့် လိုက်လာစဉ်၌ပင် ကျွန်တော် တတ်မြောက် ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ဆရာမှာ လူမဟုတ်။ ဝက်နှင့် သဏ္ဍာန်တူသော “ဒင်တာ”ဟု ခေါ် သည့် အကောင် ဖြစ်၏။ “ဒင်တာ”မှာ ဝက်နှင့် တူသော်လည်း ဝက်ထက်အရွယ်ပိုကြီး၏။ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းက နောက်ခြေနှစ်ချောင်းထက် တို၏။ အချို့ “ဒင်တာ”များမှာ ခြောက်ပေ ကျော်ရှည်၏။

တစ်နေ့ စမ်းချောင်းတစ်ခုဘေး၌ ရပ်နေစဉ် ရေထဲမှတက်လာသော ဒင်တာ တစ်ကောင်ကိုတွေ့၏။ ကျွန်တော် ထို ဒင်တာကို မလှမ်းမကမ်းမှ အသာငြိမ်ပြီး စောင့်ကြည့် နေ၏။ ဒင်တာသည် စမ်းချောင်းဘေးသို့တက်လာပြီး စမ်းချောင်းဘေးတွင် ပေါက်နေသော နွယ်ပင်တစ်မျိုးကို ကိုက်၍ ဝါးစား၏။ တော်တော်များများ စားပြီးသောအခါ၌ ရေထဲ ပြန် ဆင်းပြီး ရေငြိမ်နေသော စမ်းချောင်း တစ်နေရာ၌ ရပ်၍ စောစောက စားထားသော နွယ်ပင် များကို နွားများ စားမြုံ့ပြန်သကဲ့သို့ သူ့ဗိုက်မှ ပြန်ထုတ်၏။ ပါးစပ်မှ ထွက်လာသော နွယ်ပင် များမှာ အရည်ကို ရေပြင်ပေါ်တွင် နှုတ်သီးဖြင့်ယမ်း၍ ဖြန့်ကြဲပေးလိုက်၏။ အချိန်အနည်း ငယ်အတွင်းပင် မူးနေသော ငါးများ ရေပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်လာကြ၏။ ထို ပေါ်လာသော ငါးများထဲမှ သူကြိုက်သော ငါးများကို ရွေး၍ စား၏။

ကျွန်တော် ဤဒင်တာများ၏ ငါးဖမ်းနည်းကို အသေအချာမှတ်ထား၍ စမ်းချောင်း ဘေးမှ ၎င်းစားသော နွယ်ပင်များကို ရှာပြီး ကျောက်ခဲနှင့် ကြိတ်၍ ချေ၏။ ထို့နောက် ရေဆွတ်ပြီး ကျွန်တော် ငါးရချင်သော စမ်းချောင်းတစ်နေရာတွင် အရည်ညှစ်ချလိုက်၏။ မကြာမီ မူးနေသော ငါးများ ရေပေါ်ပေါ်လာ၏။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်တော် ငါးဖမ်းရာ မကြာခဏ ငါးအမြောက်အမြားရပြီး ဘူမိဗေဒပညာရှင်များ၏ ထမင်းပွဲတွင် ငါးအမျိုးမျိုး ကို ချက်ကျွေးနိုင်ခဲ့၏။

ကျွန်တော် ကြီးကြပ်သည့် လော့လာရေးခရီးစဉ်များတွင် တစ်ခါတစ်ရံ မိကျောင်း ပစ်သော မုဆိုးများကို လမ်းပြအဖြစ် ခေါ်သွားတတ်၏။ ကျွန်တော် ခေါ်သွားလေ့ရှိသော မုဆိုးအဖွဲ့မှာ သားအဖသုံးယောက်အဖွဲ့ ဖြစ်၏။ ဤမုဆိုးများမှာ မိုတိုလွန် လူရိုင်းများ ဓလေ့ကို အလွန် နားလည်သူများ ဖြစ်၏။ နေ့ဘက်တွင် လမ်းပြအဖြစ် သူတို့ကို သုံးပြီး ညဘက်တွင် သူတို့ပစ်ချင်သော မိကျောင်းပစ်သည့် အလုပ်ကို လွတ်လပ်စွာ လုပ်လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် သူတို့နှင့် အတူလိုက်သွားတတ်၏။ သူတို့အလုပ်မှာ မလွယ်ပါ။ သက်စွန့်ဆံဖျားလုပ်ရသော အလုပ်ဖြစ်၏။ ရှေ့ဦးစွာ လှေဖြင့် ချောင်းရိုးအတိုင်း လှော်သွားပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် မိကျောင်း လိုက်ရှာရ၏။ မိကျောင်း ရေထဲတွင် ပေါ် နေသောအပိုင်းမှာ မျက်လုံးနှင့် နှာခေါင်းပိုင်းသာ ရှိ၏။ မျက်လုံးမှာ ညဘက် မီးရောင် အောက်တွင် နီနေ၏။ အနီစက် နှစ်ခုအဖြစ် ရေထဲတွင် မြင်နေရ၏။ ထိုအနီစက် ရှိရာသို့ လှေကိုလှော်သွားပြီး လှေပေါ်မှ နှစ်ကိုက်ခန့် အကွာအဝေးရောက်လျှင် အလေးချိန် နှစ်ပေါင် ရှိသော မှိန်းဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်ရ၏။ ထိုသို့ ပစ်ထည့်ပြီးသည်နှင့် လှေကို အမြန်ဆုံး ကမ်း သို့ ရောက်အောင် ပြန်လှော်ပြေးရ၏။ လွတ်အောင်မပြေးနိုင်လျှင် ဒဏ်ရာရထားသော မိကျောင်း ရေပေါ်ပြန်ပေါ်လာပြီး အမြီးနှင့် လှမ်းရိုက်သောအရှိန်ဖြင့် လှေမှောက်၍ သေ နိုင်၏။ အခြား မိကျောင်းများ ဝိုင်းကိုက်၍ သေနိုင်၏။ မိကျောင်းပစ်သမားများသည် ကမ်း စပ်ရောက်သည်နှင့် ကမ်းပေါ် တက်ပြေးရ၏။ ပုန်းနေရ၏။ ဒဏ်ရာရသော မိချောင်းသည် မကြာမီ ကမ်းပေါ်တက်လာမည်၊ ထို တက်လာသော မိချောင်းကို အနောက်မှ အသာလှည့်

၍ ကပ်သွားပြီး အသင့်ယူလာသော အလွန်ထက်သည့် ပုဆိန်ဖြင့် ပေါက်သတ်ရ၏။ တစ်ကြိမ် ပေါက်သတ်ရုံဖြင့် သေလေ့မရှိပါ။ အကြိမ်ကြိမ် ပေါက်သတ်ရ၏။ တစ်ချိန်တည်း တွင် မိချောင်းကလည်း သူ့အမြီးနှင့် လှမ်းရိုက်၍ ကိုယ့်ကို ရန်မူမည် ဖြစ်၏။ လွတ်အောင် ရှောင်ရ၏။ အလွန် မလွယ်သော အလုပ်ပင်။

မိကျောင်း သေသွားလျှင် ထိုမိချောင်းသေကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး မနက်ဘက်မှလာ၍ မိချောင်း၏ ဝမ်းဗိုက်နှင့် အမြီးအောက်ပိုင်းမှ အရေခွံများကို လှီးထုတ်၍ ယူကြ၏။ ဤ အရေခွံများမှာ အဖိုးတန်၏။ မြို့၌ ပြန်ရောင်းစားကြ၏။ မိကျောင်းအသားကို မုဆိုးများ လည်း မစားပါ။ မိချောင်း အချင်းချင်းလည်း မစားပါ။ ထို့ကြောင့် အရေဆုတ်ပြီးသော မိချောင်းခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မြေတွင် မြှုပ်ပစ်ကြရ၏။

ကျွန်တော်သည် မိုတီလွန်လူရိုင်းများဒေသ၌ပြုလုပ်သော ဤဘူမိဗေဒလေ့လာရေး ခရီးစဉ်များကို ကြီးကြပ်သူအဖြစ် အကြိမ်ကြိမ် လိုက်ပါခဲ့၏။ ငွေလည်း အထိုက်အလျောက် စုမိခဲ့၏။ ဤသို့ ငွေအနည်းငယ် စုမိပြီး မကြာမီပင် ကျွန်တော့်ဘဝ၏ အလွန်ထူးခြားသော ပြောင်းလဲမှုကြီး တစ်ရပ်ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။

အနန်း (၅၁)

ဗီလာရစ် ဟိုတယ်

ကျွန်တော်သည် တစ်ကျွန်းရှိ စိန်ဂျိုးဇက်ထောင် အလုံပိတ်ခန်းထဲ၌ အပြစ်ဒဏ် ခံနေရစဉ် ကျွန်တော့်စိတ်ကို အလုံပိတ်ခန်း အထီးကျန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်အောင် စိတ်ကို လုံးဝ အနားမပေးဘဲ စိတ်ကူးယဉ် လောကအမျိုးမျိုးကို တည်ဆောက်ခဲ့ဖူး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကြယ်များဆီသို့ ခရီးသွား၏။ တစ်ခါတစ်ရံ စပိန်နိုင်ငံသို့ ရောက်သွားပြီး ရဲတိုက်ပိုင်ရှင်ကြီး အဖြစ် စိတ်ကူးကြည့်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လူလွတ်အဖြစ် မြို့တော်ကြီးတစ်ခု၌ သွားလာ နေ ထိုင်ကြည့်နေ၏။

ဤသို့ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ခဲ့သည့် ဘဝအမျိုးမျိုးတွင် မိန်းမချောတစ်ဦးနှင့် ကျွန်တော် အတူနေခဲ့ရသော ဘဝလည်း ပါ၏။ ဤမိန်းမချောမှာ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲတွင် မကြာခဏ ပါတတ်သဖြင့် ဤစိတ်ကူးထဲမှ မိန်းမချောမျက်နှာကို ကျွန်တော် အမြဲ အမှတ်ရ နေ၏။ ကျွန်တော် ယနေ့ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည့် ဘဝတွင်လည်း မပေ။ ဤစိတ်ကူးယဉ် ချက်သည် အံ့ဩဖွယ် တကယ့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုအဖြစ် ကြုံတွေ့ရမည်ကို ကျွန်တော် လုံးဝ မထင်ခဲ့ဖူးပါ။ သို့သော် တစ်နေ့တွင် တကယ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။

ပီရီဂျာတောင်တန်းသို့ ဘူမိဗေဒလေ့လာရေးအဖွဲ့နှင့် အကြိမ်ကြိမ် လိုက်ပါသွား ခဲ့ပြီးနောက် မာလာကာဗိုးမြို့သို့ ခေတ္တပြန်ရောက်နေစဉ် ရစ်မောက် ရေနံကုမ္ပဏီမှ ပေး ထားသော ကျွန်တော့်အခန်း၌ နေချင်စိတ်မရှိသဖြင့် မာလာကာဗိုးမြို့တွင်းရှိ ဟိုတယ်တစ်ခုခု သို့ ပြောင်းနေရန် ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီကားတစ်စီးဖြင့် မြို့တွင်းသို့ လိုက်လာခဲ့၏။

မြို့လယ်ရှိ ကာလီဗင်နီဇွဲလား အမည်ရှိသော လမ်းပေါ်တွင် ဆင်းလိုက်၏။ ဤ လမ်းမှာ လမ်းကျဉ်းကလေးဖြစ်သော်လည်း မာလာကာဗိုးမြို့၏ လူစည်ကားသော ဘိုလီဗာ ရင်ပြင်နှင့် ဗာရောရင်ပြင်ကို ဆက်ထားပေးသော လမ်းသွယ်လေး ဖြစ်၏။ ဤ လမ်းတွင်း တစ်ထပ်အိမ်၊ နှစ်ထပ်အိမ် စသည့် အိမ်နိမ့်လေးများသာ များ၏။

ကျွန်တော့်အရှေ့တွင် ဗီလာရစ်ဟိုတယ် ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့လိုက်၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အဆောက်အအုံမှာ အပြာနုရောင် ဖြစ်၏။ မြင်လိုက်သည်နှင့် နေချင့်စဖွယ် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ဟိုတယ်၏ မျက်နှာစာရှေ့သို့ ဖြတ်လျှောက်သွား၏။ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးယဉ်လောကတွင်းမှ မိန်းမပျိုကို ထိုနေရာ၌ ပထမဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိကိုပင် ကျွန်တော် မယုံပါ။ ကျွန်တော် အသေအချာ ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော် မမှားနိုင်။ အကျဉ်းသားဘဝက ကျွန်တော့်အိပ်မက်အတွင်း၌ ဤမျက်နှာလေးကို အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ထားခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လော။

“အခန်းငှားဖို့ အခန်းလွတ်တစ်ခုလောက် ရှိပါသေးလား ခင်ဗျာ”

သူမဘေး၌ ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်တွင် ဆွဲလာသော အဝတ်အစား သားရေ အိတ်ကို ချလိုက်၏။ ရှိသည်ဟု ပြန်ဖြေလိမ့်မည်ကိုလည်း ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် အလိုလို သိနေ၏။

“ရှိပါတယ်ရှင်။ အထဲကိုကြွပါ။ ရှင် ပြင်သစ်လူမျိုး ထင်တယ်”

ကျွန်တော့်ကို ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် ပြင်သစ်မှန်း ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ရှင် စပိန်စကားပြောပုံကို ကြည့်ပြီး သိတာပါ။ ဝင်ပါရှင်၊ ဝင်ပါ”

သူမ နောက်မှလိုက်၍ ဟိုတယ်အတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်သွား၏။

ကျွန်တော့်အတွက် အလွန် နေချင့်စဖွယ် အခန်းတစ်ခုကို ရ၏။ ကျွန်တော် ရေချိုး လိုက်၏။ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများ ရိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှို့လိုက်ပြီး အိပ်ရာထက်၌ ပက်လက်လှဲရင်း . . .

“အံ့စရာ ကောင်းလှပါလား။ ငါ့စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲမှာ ငါ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ဖူး ခဲ့တဲ့ မိန်းမဟာ ခု လက်တွေ့ ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ။ ပါပီ . . မင်း ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့မှ သွားမပြောနဲ့။ မင်းကို ဝိုင်းရယ်ကြလိမ့်မယ်။ အရှူးလို့ အထင်ခံရလိမ့်မယ်။ မင်း သူ့ကို ရချင်လား၊ ရချင်ရင် စိတ်ကို အေးအေးထား။ ဖြည်းဖြည်း နဲ့ နီးစပ်အောင်ကြံယူ”

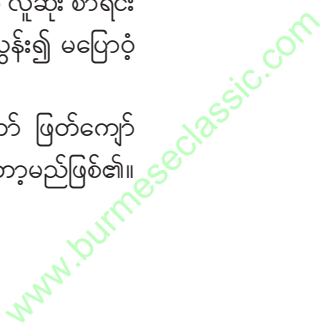
ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ထိန်း၏။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူမသည် ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်မည်ကိုလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် တွေးယူကြည့်၏။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် သူမသည် ဤ ဟိုတယ် အလုပ်သမား မဖြစ်နိုင်။ ပိုင်ရှင်သာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်၏။

ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်းလည်း မှန်ကန်မှုရှိခဲ့၏။ သူမ၏နာမည်မှာ “ရီတာ”။

ကံတရားသည် အလွန်ဆန်းကြယ်လှပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဟိုတယ်သို့ရောက် ပြီး မကြာမီပင် “ရီတာ”၏အချစ်ကို ကျွန်တော် ရခဲ့၏။ နောက်မကြာမီပင် သူနှင့်ကျွန်တော် တရားဝင် အတူနေလိုက်ကြလေပြီ။ ခက်သည်မှာ ကျွန်တော့်တွင် ပြင်သစ်၌ လက်ထပ်ခဲ့ ပြီးသော မိန်းမ ရှိနေသဖြင့် “ရီတာ”ကို ဘုရားကျောင်း၌ တရားဝင် လပ်ထက်ခြင်း မပြုနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် သူမ၏အချစ်ကို မရမည်စိုး၍ ကျွန်တော်၏ အတိတ်ဘဝ၌ ကျွန်တော်သည် တစ်ကျွန်းသမား ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်းနှင့် မြေအောက်လောကမှ လူဆိုး စာရင်း ဝင်ဖြစ်ကြောင်းကို သူမကို မပြောပြခဲ့မိပါ။ တကယ်တော့ ပြောသင့်၏။ ချစ်လွန်း၍ မပြောဝံ ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရပြီ။ ကျွန်တော် ဖြတ်ကျော် ခဲ့သော တစ်ကျွန်းသမားဘဝကို ဤနေ့ ဤအခါမှစ၍ လုံးဝ မေ့လိုက်ရတော့မည်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်မိန်းမသည် ဗီလာခရစ်ဟိုတယ်၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည်လည်း ဟိုတယ် ပိုင်ရှင်ဘဝကို အလိုအလျောက် ရောက်ခဲ့ရလေပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် ရီတာ နှစ်ဦးလုံးပင် အလွန် ပျော်ရွှင်နေခဲ့ကြ၏။

အချစ်ရှိခဲ့ပြီ။

အိမ်ရှိခဲ့ပြီ။

အရှင်မြတ်ဘုရား . . . တပည့်တော်အား လိုအပ်သည့် မင်္ဂလာအားလုံးကို ပေးခဲ့ လေပြီ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခုလုံးသည် လမ်းပေါ်တွင် လှည့်လည်နေရသည့်ဘဝ၊ ပင်လယ် အတွင်း လှည့်လည်နေခဲ့ရသည့် ဘဝ၊ စွန့်စားမှုများကို သာမန်လူများ နေ့စဉ် ပေါင်မုန့်စား ရေသောက်သကဲ့သို့ ကျင့်သုံးခဲ့ရသည့်ဘဝ။ ယခု ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ ယခု ကျွန်တော့်ဘဝသည် ကျွန်တော့်အဖေ၏ဘဝ၊ ကျွန်တော့်အမေ၏ဘဝ၊ ကျွန်တော့် ညီမများ၏ဘဝ၊ သာမန်လူသားများ၏ဘဝနှင့် ဘာမျှမခြားတော့။ အချစ်ရှိခဲ့ပြီ။ အိမ်ရှိခဲ့ပြီ။

ရီတာသည်လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ဘဝ၏ အကွေ့အကောက်အမျိုးမျိုးကို ဖြတ်ပြီး နောက်ဆုံး ပင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသို့ ရောက်လာသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အကျဉ်း စခန်းအမျိုးမျိုး မဖြတ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း သူ ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည့် ဒုက္ခများကလည်း မသေးလှပါ။

သူမသည် အာဖရိကတိုက်မြောက်ပိုင်းတွင်ရှိသော တင်ဂျီရာမြို့တွင် မွေးဖွား ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်၏။ မုဆိုးမ သူ့အမေမှာ ကလေးခြောက်ယောက်ရှိ၏။ သားသုံးယောက် သမီး သုံးယောက်။ ရီတာသည် အငယ်ဆုံးသမီး ဖြစ်၏။ သူမ၏အိမ်တွင် အိပ်ခန်းနှစ်ခုသာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ခုနစ်ယောက်ရှိသော သူတို့မိသားစုသည် အခန်းကျဉ်းလေး၌ စုပုံ၍ အိပ်ကြရ၏။ သူမအိမ်မှာ ကျဉ်းလွန်းသဖြင့် သူမသည် အိမ်၌ နေလေ့မရှိ။ လမ်းပေါ်နှင့် ပန်းခြံများတွင်သာ အနေများခဲ့၏။ သူမသည် ဖိနပ်ကို ဆယ်နှစ်အရွယ်ကျမှ စီးနိုင်ရှာ၏။ ကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဖိနပ်မပါ။ ဗလာခြေဖဝါးနှင့် ဖြစ်၏။

ဆပ်ကပ်ပွဲများကို သူမသည် အလွန်ကြိုက်၏။ ငွေမရှိသဖြင့် ဝင်မကြည့်နိုင်။ တစ်ခါတွင် ဆပ်ကပ်တွင်းမှ လူပြက်အိုကြီးတစ်ဦးက သူမကို သနားသဖြင့် အခမဲ့ ကြည့် ခွင့်ပေး၏။ သူမ၏ ပထမဆုံး ကြည့်ဖူးသော ဆပ်ကပ်ပွဲ ဖြစ်၏။

တင်ဂျီရာမြို့မှာ သင်္ဘောဆိပ်မြို့ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာအနှံ့မှ သင်္ဘောများ အဝင်အထွက် ရှိ၏။ လူမျိုးအစုံ မြင်တွေ့ဖူး၏။ သို့သော် ဤလူမျိုးများနှင့် ဤသင်္ဘောများ အဘယ်မှ ရောက်လာကြသည်ကို သူမ အနည်းငယ်သာ သိရှာ၏။ သို့သော် ဤသင်္ဘောများကို ကြည့် ပြီး သူမသည် ခရီးရှည်သွားချင်သည်။ အမေရိကတိုက်တွင် မြောက်အမေရိကနှင့် တောင် အမေရိကတိုက်ရှိသည်ကို သိ၏။ မြောက်အမေရိကတိုက်မှာ အလွန် ချမ်းသာသူများ နေပြီး၊ နယူးယောက်မြို့ဟူသော အမည်ကို မြောက်အမေရိကတစ်ခုလုံးဟုပင် သူမ ထင်၏။ တောင် အမေရိကတိုက်ကိုမူ လူရိုင်းများ နေသည့်နေရာ၊ တောနက်ကြီးများရှိပြီး ပန်းမျိုးစုံပွင့်သော နေရာဟု သူမ သိ၏။

သူမသည် ဆပ်ကပ်အဖွဲ့များနှင့် လိုက်ပြီး နေရာအနှံ့သို့ ခရီးသွားချင်လှ၏။ သို့သော် မသွားနိုင်ခဲ့။ သူမ၏ မိသားစုသည် သင်္ဘောဆိပ်မြို့များတွင် အနည်းငယ် ကြီးသော သင်္ဘောဆိပ်မြို့ဖြစ်သည့် ကာဆာဗင်ကာမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့၏။ ထိုမြို့၌ ဆယ့်ခြောက်နှစ် သမီးအရွယ်တွင် အဝတ်အထည်ဆိုင်တစ်ခု၌ သူမ ဝင်အလုပ်လုပ်၏။ သူမ အထည်ရောင်း

သောဆိုင်မှာ “လေကိုလီ” လေကြောင်းကုမ္ပဏီနှင့် အလွန်နီး၏။ လေသူရဲများ သူမ၏ဆိုင်သို့ မကြာခဏ လာတတ်သဖြင့် နာမည်ကြီး လေသူရဲများကိုကြည့်ပြီး သူတို့ကဲ့သို့ပင် ကမ္ဘာကြီးကိုပတ်ပြီး ခရီးသွားချင်လှ၏။

သူမ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ်တွင် ဥရောပနိုင်ငံများသို့ သစ်သီးရောင်းသော ကုန်သည်တစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်၏။ သမီးတစ်ယောက်ရ၏။ သူမ၏အိမ်ထောင်မှာ အလွန်အဆင်ပြေသော အိမ်ထောင်ဖြစ်၏။ အိမ်တွင် ကားနှစ်စီးပင် ထားနိုင်ပြီး သူမ၏ မိသားစုကိုလည်း ကောင်းစွာ ထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့၏။

သို့သော် ဤအဆင်ပြေမှုမှာ ကြာရှည်မခံ။ တစ်နေ့ သူမ၏ခင်ပွန်း တင်ပို့ပေးလိုက်သော သင်္ဘောနှစ်စီးပေါ်မှ လိမ္မော်သီးများ ခရီးဆုံးမရောက်ခင် အကုန်ပုပ်ကုန်၏။ စီးပွားပျက်မှုကြီးကို စတင်ကြုံရ၏။ အကြွေးများ ပတ်လည်ပိုင်းကုန်၏။ သူမ ခင်ပွန်းမှာ တင်နေသော အကြွေးများကို ကြိုးစားဆပ်၏။ သို့သော် နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာအောင် ဆပ်သော်လည်း အကြွေးကျေနိုင်မည်မဟုတ်သောဒုက္ခကိုတွေ့မိပြီး တောင်အမေရိကတိုက်သို့ ထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူမကို အတူလိုက်ရန် ခေါ်၏။ သူမကလည်း မငြင်း။ အလွယ်တကူပင် သဘောတူခဲ့ပြီး၊ သူမ၏ သမီးကို သူမ၏အမေနှင့် ထားပစ်ခဲ့၍ သင်္ဘောတစ်စီးဖြင့် လိုက်ပါထွက်ပြေးခဲ့ကြ၏။ ထိုသင်္ဘောမှာ ဥရောပမှ တိတ်တဆိတ် ထွတ်ပြေးလာသူများကို လိုက်ပို့ပေးသော သင်္ဘောဖြစ်၏။ အရှည်ပေသုံးဆယ်၊ အကျယ် ဆယ့်ငါးပေမျှရှိသော သင်္ဘောငယ်လေးဖြစ်ပြီး သင်္ဘောကပ္ပတိန်ကို သင်္ဘောခ အင်္ဂလိပ်ငွေ ပေါင်ငါးရာ ပေးရ၏။ သူမတို့နှင့်အတူ စပိန်မှ ဖရန်ကို၏ရန်ကိုကြောက်၍ ထွက်ပြေးကြသော စပိန်လူမျိုး ဆယ်ယောက်၊ ပေါ်တူဂီလူမျိုးတစ်ယောက်၊ မိန်းမနှစ်ယောက်နှင့် ငါးနှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်၊ ကပ္ပတိန်၏မယားငယ်တစ်ယောက်ပါ၏။

ခရီးသည်အားလုံးတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်တွင်မျှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် မပါ။ နိုင်ငံအသီးသီးမှ ထွက်ပြေးလာသူများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ကပ္ပတိန်က ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံရောက်သည်အထိ ပို့ပေးမည်ဟု သဘောတူထား၏။ သင်္ဘောမှာ ခရီးသည်တင် သင်္ဘောမဟုတ်သဖြင့် သင်္ဘောသားများအခန်းတွင်ပင် ရော၍ အိပ်ကြရ၏။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံရောက်သည်အထိ တစ်ရာနှစ်ဆယ့်နှစ်ရက် ကြာ၏။ လမ်းတွင် မုန်တိုင်းမိပြီး သင်္ဘောရေဝင်သဖြင့် ရေနစ်သေကြရတော့မလို ဖြစ်ခဲ့ကြသေး၏။ တစ်ခါ ကိတ်ဗာဒီကျွန်း၌ သင်္ဘောဝင်ပြင်နေစဉ် ကပ္ပတိန်လုပ်သူက ညစ်ပြီး ခရီးသည်အားလုံးကို ထိုကျွန်းတွင် ထားခဲ့ရန်ကြံသဖြင့် ခရီးသည်စပိန်တော်လှန်ရေးသမားများက ကပ္ပတိန်ကို ဓားနှင့်ထောက်ပြီး ဗင်နီဇွဲလားအရောက် မောင်းခိုင်းခဲ့ရ၏။

မိုင်ပေါင်း (၄၉၀၀) ရှိသည့် သူတို့၏ ခရီးစဉ်သည် (၁၉၄၈) ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၁၆) ရက်နေ့တွင် အဆုံးသတ်၏။ ကာလာကတ်မြို့တော်မှ ဆယ့်ငါးမိုင်ဝေးသည့် လာဂူအာလာဆိပ်ကမ်းတွင် သင်္ဘောဆိုက်၏။

ဗင်နီဇွဲလားအစိုးရက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မပါသော ခရီးသည်အားလုံးကိုပင် လက်ခံလိုက်၏။ မကျန်းမာသူများကို ဆေးရုံသို့ပို့ပေးပြီး ကျန်လူများကို အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေရနိုင်သည်အထိ စောင့်ရှောက်ထားပေးခဲ့၏။

ရီတာသည် ခရီးစဉ်အတွင်း ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင်နှစ်ဆယ် ကျသွားခဲ့၏။

ရီတာ၏ဘဝသည် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အကျဉ်းထောင်များတွင် မနေဖူးသော်လည်း

ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ဒုက္ခဆင်းရဲမျိုးစုံကို ကျော်လွှားခဲ့ရသူ မဟုတ်ပါလား။

ရီတာ၏ ခင်ပွန်းသည် လွန်ခဲ့သည့် သုံးလက မာလာကာဗိုးမြို့နှင့် မိုင်နှစ်ရာ ဝေးသောအရပ်သို့ စွန့်စားငွေရှာရန်အတွက် ထွက်သွား၏။ သူမကိုမူ ဗီလာခရစ်ဟိုတယ် တွင် ထားပစ်ခဲ့၏။ မာလာကာဗိုးမြို့၌ သူမ၏ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိ၏။ စီးပွားရေးကိစ္စ အမျိုးမျိုးနှင့် အမြဲ ခရီးထွက်နေရသူ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့၏ ချစ်ခရီးမှာ အစပိုင်းတွင် အလွန်အဆင်ပြေ၏။ သို့သော် အတူ နေကြပြီး သုံးလအကြာတွင် ပြဿနာကြီးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ ထိုပြဿနာမှာ အခြားမဟုတ်။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေသည့် ဘူမိဗေဒ လေ့လာရေးအဖွဲ့၏ ရေနံကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်သော ရစ်မောက်ကုမ္ပဏီ၌ မီးခံသေတ္တာ ဖောက်ထွင်းမှုကြီးတစ်ခုဖြစ်၏။ ရဲက နောက်ကြောင်း မရှင်းသော ကျွန်တော့်ကို ဘာမျှမဆိုဘဲ မသင်္ကာမှုဖြင့် ဖမ်း၏။ မာလာကာဗိုးမြို့ အကျဉ်း ထောင်တွင်းသို့ ကျွန်တော့်ကို သွင်းလိုက်၏။

ရီတာကိုလည်း အမျိုးမျိုး စစ်ဆေးမှုလုပ်၏။ ကျွန်တော်၏ နောက်ကြောင်းများကို ပြန်ပြောပြ၏။ လျှို့ဝှက်ထားသည့် တစ်ကျွန်းပြန် ကျွန်တော့်ဘဝကို ရီတာ သိသွားလေပြီ။ သို့သော် သူမသည် ကျွန်တော့်ကို ပစ်မသွားဘဲ ထောင်ထဲရောက်နေသည့် ကျွန်တော့်ကို အမျိုးမျိုး အကူအညီပေး၏။ ရှေ့နေငှားပေး၏။ နှစ်ပတ်အကြာတွင် အာဏာပိုင်များက ကျွန်တော့်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

အကျဉ်းထောင်မှလွတ်လာသော ကျွန်တော့်ကို ရီတာ လာကြိုသောအခါ၌ မျက်နှာမကောင်းပါ။ ယခင်ကဲ့သို့ မဟုတ်တော့သည်ကို ကျွန်တော် သိ၏။ ကျွန်တော် သူမ ကို အဆုံးမခံချင်ပါ။ မခံနိုင်ပါ။

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာပြုလို့ ညာခဲ့တာလဲ”

“ရီတာ.. မင်းယုံပါ။ မင်းကို ငါ စမြင်ကတည်းက သဘောကျတယ်၊ မြင်မြင်ချင်း စ ချစ်တယ်။ သိပ်ချစ်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါ့ရဲ့အတိတ်က အကြောင်းတွေ ပြောပြ လိုက်ရင် မင်းက ချစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မြင်ချင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ပြီး ငါ မပြောရဲခဲ့တာပါ။ လိမ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင် လိမ်တာ။ လိမ်တာဟာ လိမ်တာပဲ။ ရှင်ကို လူကောင်းလို့ ကျွန်မ ထင်အောင် ရှင် တမင်လုပ်ခဲ့တာ”

သူမသည် ကြောက်လန့်စိတ် အမျိုးမျိုးဖြင့် ရူးသွားသလို ရှိ၏။

“ဒီမှာ ရီတာ၊ ငါဟာ လူကောင်းမဟုတ်ဘူး၊ လူကောင်း မဖြစ်လာနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်လဲ။ ငါ ယုံကြည်တယ်။ ငါဟာလဲ တခြား လူသားတိုင်းလိုပဲ ကောင်းတာ၊ ရိုးသားတာ၊ ပျော်ရွှင်တာတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ဘဝမျိုးကို ပြန်ရနိုင်ခွင့်ရှိရမယ်။ ပြန်ရရမယ်။ မင်း သိစေချင်တာ၊ ကိုယ်ချင်းစာစေချင်တာက ဒီနေ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အရက်စက်ဆုံး အကျဉ်းထောင်စနစ်ကို ဆယ့်လေးနှစ်လုံးလုံးကြာအောင် ငါကျော်ဖြတ်ခဲ့ရတာ ဘယ်လောက် ခက်ခဲမယ်လို့ ထင်လဲ။ မင်းယုံပါ။ ငါ့အတိတ်ကို ငါမပြောခဲ့တာက မင်းကို အဆုံးမခံနိုင်လို့ ဆုံးသွားမှာ ကြောက်လို့ မပြောခဲ့တာ။ ငါ့ကိုယ်ငါ အမြဲပြောမိတယ်၊ ငါ့အတိတ်မှာ ငါ ဘယ်လောက်မကောင်းတာတွေကို လုပ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် မင်းနဲ့တွေ့ပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး ငါဟာ အတိတ်က ဘဝနဲ့ လုံးဝဆန့်ကျင်တဲ့ဘဝကို ဦးတည်သွားတော့မယ်။ မင်းနဲ့လက်တွဲပြီး ဒီ ခရီးတစ်ခုလုံးကို အတူလျှောက်မယ်။ လျှောက်ရမယ့်ခရီးကိုလဲ ငါ မြင်နေတယ်။ ငါ

ကျိန်ပါဆိုရင် ကျိန်ပြောရဲတယ် ရီတာ။ ကျိန်တာမှ ရိုးရိုး ကျိန်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ အင်မတန် ချစ်ရတဲ့ ငါ့အတွက် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ခံစားရတဲ့ ငါ့အဖေကို တိုင်တည်ပြီး ကျိန် ပြောရဲတယ်”

ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် မထိန်းနိုင်တော့ပါ။ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ဥများ ပေါက်ပေါက် ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ကျလာကြ၏။ ငိုချလိုက်မိ၏။

“ဒါတွေဟာ အမှန်ပဲလား ပါပီ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရှေ့လျှောက်ရမယ့်ခရီးကို ရှင် ဒီလိုပဲ တကယ်မြင်လား။ လျှောက်မှာလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွန်တော့်ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်၏။

“မငိုပါနဲ့တော့ ပါပီ။ ကျွန်မ ယုံတယ်။ ရှင် ခု နောက်ဆုံးပြောသွားတဲ့စကားတွေ အကုန်လုံးကို ကျွန်မ ယုံတယ်။ ကျွန်မကို ရှင် ကတိတစ်ခုသာ ထပ်ပေးစမ်းပါ။ လာမယ့် အနာဂတ်မှာ ကျွန်မကို လျှို့ဝှက်ထားတာ ဘာမှ မထားတော့ဘူးဆိုတာ”

ကျွန်တော် ကတိပေးလိုက်၏။

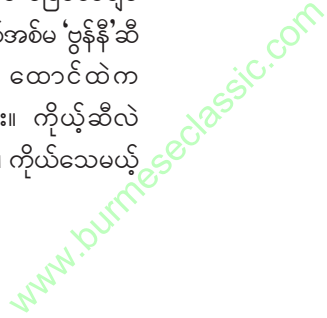
ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းလာခဲ့သော ဘဝတစ်ခုလုံးအကြောင်းကို အသေးစိတ် အကုန် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“နောက်ဆုံး မင်းကို ငါ ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ ပြောပြမယ် ရီတာ။ ငါ့ ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ စွန့်လွှတ်လို့မရတဲ့ ငါ့ရင်ထဲမှာ အမြဲ တင်းကျပ်နေတဲ့ ပြင်သစ်ပြန် ပြီး ငါ့ရန်သူတွေအပေါ်မှာ ကလေးစားချေရမယ့် အလုပ်ကိုတောင် မင်းအတွက် ငါ စွန့်လွှတ် လိုက်ပြီ။ ငါ့ကို တစ်ကျွန်းရောက်အောင် မတရားလုပ်ခဲ့တဲ့ ဆွေချ ရှေ့နေလူလိမ်ကြီး၊ တရားရုံး ပို့ခဲ့တဲ့ရဲ့ လိမ်ပြုံး သက်သေလာထွက်ပေးခဲ့တဲ့ သက်သေတွေကို ဘယ်တော့မှ သူတို့ အိပ်ရာ တွေမှာ အေးအေးဆေးဆေး မသေစေရဘူး။ ငါ့လက်နဲ့သတ်ပြီးမှ သေစေရမယ်ဆိုတာ ငါ အမြဲဆုံးဖြတ်ထားတာ။ ခုတော့ မင်းကိုချစ်တဲ့အတွက် သူတို့ အိပ်ရာတွေပေါ်မှာ အေးအေး ဆေးဆေး သေကြပါစေတော့။ အတိတ်က ပါပီလွန်ဟာ သေသွားပြီ။ အခုရှိနေတဲ့ ပါပီလွန် ဟာ လူသစ်။ အသစ်မွေးဖွားလာတဲ့ ပါပီလွန်”

ရီတာသည် ကျွန်တော်ပြောသွားသော စကားကို တစ်နေ့လုံး စဉ်းစားနေဟန်ရှိ ၏။ ထိုည ဟိုတယ်ပိတ်ချိန်တွင် သူမက ကျွန်တော့်ကို ပြော၏။

“ပါပီ. . . ရှင့်အဖေအကြောင်းတွေ ရှင် အများကြီးပြောခဲ့တယ်။ ရှင် ဒီလောက် ချစ်တဲ့ ရှင့်အဖေဆီ ရှင် ဘာပြုလို့ စာတစ်စောင်မှ မရေးခဲ့တာလဲ”

“(၁၉၃၃)ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလကစပြီး အဖေ ဘယ်လိုရှိနေတယ်ဆိုတာလဲ ကိုယ် မသိတော့ဘူး။ ကိုယ် ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာလဲ အဖေ သိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် သူ့ကို အမြဲသတိရသလို စာလည်း အမြဲ ရေးချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် စာရေးလိုက်ရင် အနာဟောင်းကို ဆွပေးသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ ကိုယ် မရေးခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ကို သူ့ဘဝက မေ့ပစ် လိုက်စေချင်တယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် သူ့နှလုံးသားမှာ ဘာမှ ထိခိုက်မှုတွေ ထပ် မဖြစ်စေချင် တော့ဘူး။ နောက် တစ်ကျွန်းကနေ စာရေးရတယ်ဆိုတာလဲ မလွယ်ဘူး။ ကိုယ့်အစစ် ‘ဗွန်နီ’ဆီ နောက် ဆုံးရေးတဲ့ စာမှာတော့ ထည့် ရေးလိုက်တယ်။ အဲဒီစာဟာ ထောင်ထဲက ရေးလိုက်တဲ့စာပဲ။ ကိုယ် နောက်ထပ် စာဘယ်တော့မှ မရေးတော့ဘူး။ ကိုယ့်ဆီလဲ နောက်ဘယ်တော့မှ စာမရေးပါနဲ့တော့။ ‘အယ်ဖရက်ဒီဗစ်နီ’ရဲ့ မြေခွေးလိုပဲ။ ကိုယ်သေမယ့်

အချိန်မှာ မငိုဘဲ၊ မညည်းဘဲ၊ အသံမထွက်ဘဲ သေမယ့်နည်းကို နားလည်သွားမှာပါလို့”
“ဒါတွေကို ရှင့်ရဲ့ အတိတ်က ခံယူထားတဲ့ ခံယူချက်တွေပဲ။ ဒီနေ့ ရှင့်ဘဝက ပြောင်းခဲ့ပြီပဲ။ ရှင့်အဖေဆီ စာတစ်စောင်လောက် ရေးလိုက်ပါလား”

“အင်း.. . ရေးဆိုလဲ မနက်ဖြန် ရေးလိုက်မယ်လေ”

“မနက်ဖြန် လုပ်မနေနဲ့။ ဒီနေ့ပဲရေး”

ကျွန်တော် စာအရှည်ကြီးတစ်စောင်ကို ကျွန်တော့်ဖခင်ထံ ရေးလိုက်၏။ စာထဲ တွင် အဖေစိတ်ကို ထိခိုက်မှုမရှိစေရန်အတွက် ရေးသည့်အကြောင်းရော၊ သုံးသည့် ဝေါဟာရ များကို အထူးသတိထား၍ ရေးလိုက်၏။ အဖေထံ ဤစာ မရောက်ပါ။ **လိပ်စာရှင် ရှာ မတွေ့ပါ** ဟူသော စာတိုက်မှ မှတ်ချက်ဖြင့် ဤစာ ကျွန်တော့်ထံသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ အဖေ အဘယ်အရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့မည်နည်း။ အဖေသည် ကျွန်တော်နာမည်ဆိုး အမျိုးမျိုးကြောင့် မူလ ချက်မြုပ်ရာဒေသတွင် ဆက်မနေဝံ့တော့သဖြင့် ပြောင်းရွှေ့သွားလေ ပြီလား။

ရီတာကတော့ ကျွန်တော့်ကို အားပေး၏။

“ကိစ္စမရှိဘူး ပါပီ။ ကျွန်မ ပြင်သစ်ကို လိုက်သွားမယ်။ ရှင့်အဖေကို ကျွန်မကိုယ် တိုင် ပြောင်းသွားတဲ့ဆီကို တွေ့အောင်လိုက်ရှာပြီး ကျွန်မ သွားတွေ့မယ်”

ကျွန်တော် အလွန် အံ့ဩသွား၏။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ တစ်ကျွန်းပြေးတစ်ဦးအပေါ် သူမသည် အလွန် စိတ်ချယုံကြည်စွာ သူမ၏ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးကို အပ်၍ ပြင်သစ် သွား မည်တဲ့။

“နောက် ရှင် ရေနံရှာတဲ့အဖွဲ့မှာ ဝင်လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကလဲ ထွက်လိုက်တော့။ အဲဒီ အလုပ်ကလဲ သိပ် အသက်အန္တရာယ်များလွန်းတယ်”

ကျွန်တော် ရစ်မောက် ရေနံကုမ္ပဏီမှ ထွက်လိုက်၏။ ရီတာသည် သူမ၏ဟိုတယ် ကိုငှားပြီး ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်၏။ တစ်နေ့ဝယ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသော်လည်း ငွေအင်အား အခြေအနေ မလှသေးသဖြင့် မဝယ်နိုင်သေး။ ကျွန်တော် ရစ်မောက်ရေနံကုမ္ပဏီမှ ထွက် လိုက်သောအခါ၌ လက်ထဲတွင် ဘိုလီဗာငွေ ခြောက်ထောင် စုမိနေ၏။ ထိုငွေနှင့် ရီတာ လက်တွင်းရှိ ငွေများပေါင်းပြီး ဟိုတယ်တန်ဖိုးကို တစ်ဝက်ချေလိုက်ကြ၏။ ကျန်တစ်ဝက် ကိုကျေအောင် အတွက်လည်း ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းကုန် အပင်ပန်းခံ၍ အလုပ်လုပ်ကြ၏။ တစ်နေ့တွင် တစ်ခါတစ်ရံ ဆယ့်ရှစ်နာရီ ဆယ့်ကိုးနာရီအထိပင် အလုပ်လုပ်ကြ၏။ နှစ်ယောက်လုံး မည်သူမျှ မညည်းကြ။

ကျွန်တော်သည် ဟိုတယ်အလုပ်များအပြင် ဝင်ငွေအနည်းငယ် ပိုရရန်အတွက် ဘီးနှစ်ဘီးတပ် လက်တွန်းလှည်းတစ်စီးဝယ်ပြီး အင်္ကျီအဝတ်အစားများရောင်းသောအလုပ် ကိုလည်း လုပ်လိုက်သေး၏။ ဤအလုပ်မှာ အင်္ကျီအဝတ်အစားများ ထုတ်လုပ်သော ကုမ္ပဏီ မှ အဆင့်မမီ၍ ပယ်လိုက်သော အဝတ်အစားများကို ဈေးနှုန်းချိုသာစွာဖြင့် ဝယ်ပြီး တွန်း လှည်းတွင် တင်၍ “ပလာဇာဗာလက်”အမည်ရှိသော မာလာကာဗီးမြို့၏ အစည်ကားဆုံး ဈေးကွက်တွင် လိုက်ရောင်းရသော အလုပ်ဖြစ်၏။ နေ့စဉ် နံနက်ရှစ်နာရီမှ နေ့မွန်းတည့် ချိန်အထိ လိုက်ရောင်းရ၏။ ထိုအလုပ်ပြီးသည်နှင့် ဟိုတယ် ပြန်ပြေးလာပြီး ဟိုတယ်မှ အလုပ်များကို ဆက်လုပ်ရ၏။

မာလာကာဗီးမြို့သည် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၏ အပူဆုံးဒေသတွင်တည်ရှိသောမြို့ ဖြစ်

သော်လည်း ရိတာနှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးပင် ဤမြို့ကို ခင်တွယ်၏။ သဘောကျ၏။ ဤမြို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေထိုင်သော တိုင်းရင်းသားများမှာ စပိန်သွေး အနည်းငယ်သာပါပြီး အင်ဒီးယန်းလူရိုင်းသွေး ပိုပါသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့ပြောသော စပိန်စကားသံမှာ ဂီတသံပါပြီး အလွန် ရက်ရောတတ်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဤမြို့တွင် နေထိုင်သူများမှာ ကာလာကတ်မြို့တော်တွင် နေထိုင်သူများကိုပင် အထင်မကြီးပါ။ မာလာကာဗိုးမြို့တွင် ဗြိတိန်၊ ပြင်သစ်၊ အမေရိကန်တို့မှ အကောက်ခွန်မဲ့ သွင်းခဲ့သော အရက်၊ စီးကရက် စသည်တို့ကို ရောင်းသည့် မှောင်ခိုဈေးလည်းရှိ၏။ မြို့တော်၏ လူအစည်ကားဆုံး ‘ပလာဇာဗာလက်’ ဈေးကြီးအတွင်း၌ ရောင်းချနေကြ၏။ ရဲများကလည်း အထူးဒုက္ခပေးလေ့ ဖမ်းလေ့ မရှိပါ။ မမြင်ဟန်ဆောင်နေတတ်ကြ၏။

ဟိုတယ်တစ်ခုကို ဦးစီးလုပ်ဆောင်ရသည့် အလုပ်မှာလည်း လွယ်လှသည့်အလုပ်မဟုတ်ပါ။ ဗင်နီဇွဲလား ဧည့်သည်များသည် နံနက်စာကို ပြောင်းခြောက်၊ ကြက်ဥ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ဒိန်ခဲအပျစ်များကို စားလေ့ရှိ၏။ ရိတာသည် ဤဟိုတယ်ကို သူမ ဦးစီးလုပ်ကိုင်ပြီးသောအခါ၌ နံနက်စာကို ပေါင်မုန့်ထောပတ်နှင့် ကော်ဖီမည်းကို ပြောင်းကျွေး၏။ ဗင်နီဇွဲလားဧည့်သည်များက မကြိုက်။ ဧည့်သည် တစ်ဝက်ခန့် အခြား ဟိုတယ်များသို့ ရွှေ့သွားကြ၏။

ယခု ကျွန်တော် ရောက်လာပြီး ဦးစီးရသောအခါ၌ ဟိုတယ်၏ လုပ်ကိုင်ပုံအားလုံးကို ကျွန်တော် ပြောင်းပစ်လိုက်၏။

ပထမဆုံး ဟိုတယ်တည်းခိုခိုကို တစ်ဆမြှင့်တင်လိုက်၏။

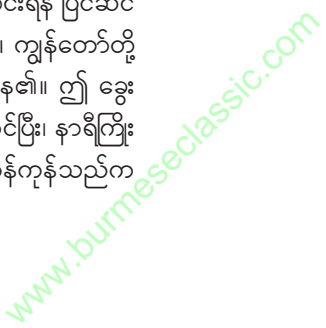
အစားအစာကို ပြင်သစ်စာ ပြောင်း၍ ကျွေး၏။

ဟိုတယ်ခန်းတိုင်းကို အအေးစက် တပ်ပေးလိုက်၏။

မာလာကာဗိုးမြို့၌ ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်အဆင့်မျိုးရှိသော ဟိုတယ်များ၌ အအေးစက်တပ်ထားသော ဟိုတယ်များမှာ အလွန်ရှား၏။ အအေးစက်တပ်ပေးလိုက်သည့် အချိန်မှစပြီး ဟိုတယ်သို့ လာတတ်သည့် ဧည့်သည်အမျိုးအစားများမှာလည်း ပြောင်းသွား၏။ ကုန်သည် ခရီးသည်များ အလာများ၏။ တစ်နေ့ ဗတ်မြို့သား စပိန်ကုန်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ နာရီ လာရောင်းခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့နာရီများမှာ ပီရူးနိုင်ငံတွင်လုပ်ပြီး ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံတွင် လုပ်သည်ဟု အမည်တပ်ပြီး လာရောင်းခြင်းဖြစ်၏။ သူ့နာရီများကို လက်ကားမရောင်းဘဲ မြို့အနှံ့ လိုက်ရောင်းမည့် ဈေးသည်များကို တစ်လုံးချင်း နှစ်လုံးချင်းသာ ရောင်းပေး၏။ ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်မှာ လုံခြုံမှုရှိသော်လည်း သူက သူ့ပစ္စည်းများကို စိတ်မချသဖြင့် သူ့အခန်း၏တံခါးတွင် သူ့စရိတ်ဖြင့် သော့ခလောက်နှစ်ခု အပို ထပ်တပ်ခိုင်းပြီး သော့သုံးချောင်း ခတ်ထား၏။

ဤသို့ ခတ်ထားသည့်ကြားမှပင် သူ့နာရီများမှာ မကြာခဏ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ထူးဆန်းစွာ ပျောက်သွားတတ်၏။ သူ့ခိုးကိုလည်း ရှာမရ။ ပျောက်ပုံမှာ ဆန်းကြယ်လွန်းသဖြင့် နာရီကုန်သည်က သူ့အခန်းတွင် တစ္ဆေရှိသည်ဟုထင်ပြီး အခန်းပြောင်းရန် ပြင်ဆင်နေ၏။ သို့သော် သူ မပြောင်းမီပင် သူ့ခိုးကို ဖမ်းမိ၏။ သူ့ခိုးမှာ လူမဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်၏ အလှပွေးထားသော ခွေး၊ ဗူကရက် အမည်ရှိ ခွေးမလေးဖြစ်နေ၏။ ဤ ခွေးမလေးက ဤစပိန်ကုန်သည်ရှိသည့်အချိန်မှာပင် သူ ဤအခန်းထဲသို့ တွားဝင်ပြီး နာရီကြိုးကို လှမ်းကိုက်ဆွဲပြီး ပြေးသွား၏။ သူဝပ်ပုံ ယူပုံမှာ ညင်သာလွန်းသဖြင့် စပိန်ကုန်သည်က

လုံးဝ မသိ။ နောက်ဆုံး သိသွားသောအခါ၌ ခွေးကို ထိုသို့ခိုးရန် ကျွန်တော် သင်ထားပေးသည်ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို သူခိုးအဖြစ် စွပ်စွဲ၏။ ရယ်လည်း ရယ်ရ၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို စိတ်မဆိုးဘဲ အချိန်အတန်ကြာအောင်ပင် ရယ်နေမိပြီး “ခင်ဗျားရဲ့ အတုလုပ်ထားတဲ့ နာရီတုမျိုးတော့ ခိုး မရောင်းဘူး။ ခိုးရောင်းချင်ရင် နာရီအစစ်ကိုပဲ ခိုးရောင်းမယ်” ဟု ပြောလိုက်မှ သူ ပြန်ငြိမ်သွား၏။

ဗင်နီဇွဲလားတောင်ပိုင်းမှလာသော ကုန်သည်များကလည်း ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ် နာမည်ကို အဘယ်သို့ သိသွားကြသည် မသိပါ။ ကျွန်တော်တို့မြို့သို့ ရောက်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်၌သာ လာတည်းကြ၏။ အခန်းလွတ်ပင် မရှိတော့။ နီပိုလီတန် ကုန်သည်များမှာလည်း လာတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်၌သာ တည်း၏။ သူတို့မှာ အထည်ကုန်သည်များ ဖြစ်၏။ သူတို့နှင့်ပါလာသော အထည်များကို တစ်အိမ်တက် တစ်အိမ်ဆင်း၊ မိုးလင်းမှ မိုးချုပ် လှည့်ပတ်၍ ရောင်းသူများ ဖြစ်၏။ နှစ်ထည်စာအဝတ်ကို လေးထည်စာဟု ဝယ်သူထင်အောင်လည်း လှည့်ပတ်ပြော၍ ရောင်းတတ်၏။ ဟိုတယ်အခန်းတိုင်းတွင် ပြည့်နေသဖြင့် ဤကုန်သည်များ လာသောအခါ၌ အခန်းဖြင့် မသိပ်နိုင်တော့။ သူတို့မှာ ညဘက်မှ ပြန်လာတတ်သဖြင့် ဟိုတယ် ဆင်ဝင်အောက်၌ပင် သံခွတ်များ ချခင်းပေးပြီး သိပ်ရ၏။ ကျွန်တော်က ဟိုတယ်တည်းခိုခို အခန်း၌တည်းသူများအတိုင်း တောင်းသည်ကို သူတို့က မကျေနပ်ကြ။ မကြာခဏပင် လျှော့ပေးရန်သာ ငြင်းတတ်ကြ၏။ ကျွန်တော်က သူတို့အိပ်ရန် သံခွတ်များကို ညထုတ်၊ မနက်စောစော ပြန်သွင်းလုပ်ရသည့်အလုပ်မှာ မလွယ်ကြောင်း၊ အလုပ်သမားခပင် ပိုကုန်ကြောင်း၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် အထုတ်အသွင်းအလုပ်ကို လုပ်ပေးလျှင် လျှော့ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်မှ ငြိမ်ကျသွားကြ၏။

တစ်နေ့တွင် မာလာကာဗိုးမြို့မှ သုံးမိုင်ဝေးသော အရပ်တွင် ပြည့်တန်ဆာအိမ်ထောင်ထားသော ပိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီး ကျွန်တော့်ထံလာ၏။ သူ့အိမ်၌ အလုပ်လုပ်သော ပြည့်တန်ဆာအမျိုးသမီးမှာ တစ်ရာနှစ်ဆယ့်ကျော်ရှိကြောင်းနှင့် ထိုပြည့်တန်ဆာများထဲမှ ပြင်သစ်ပြည့်တန်ဆာမအချို့မှာ အနားယူချိန်၌ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူချင်ကြကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဟိုတယ်၌ ရေရှည် တည်းခိုလိုကြကြောင်း လာညီ၏။ ကျွန်တော်က ဟိုတယ်တည်းခိုခို တစ်နေ့ ဘိုလီဗာငွေ နှစ်ဒေါ်လာ ပိုပေးလျှင် လက်ခံမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။ အဒေါ်ကြီးကလည်း သဘောတူ၏။ ဦးရေကို ခြောက်ဦးသာ လက်ခံ၏။ သို့သော် တစ်လအတွင်း ကျွန်တော့်ဟိုတယ်သို့ အဘယ်သို့ ဆယ့်နှစ်ဦး ရောက်နေကြသည်ကို ကျွန်တော် မသိလိုက်ပါ။

ရီတာက ဤအမျိုးသမီးများနှင့်ပတ်သက်ပြီး တင်းကျပ်သော စည်းကမ်းတစ်ခုကို ချထား၏။ ဟိုတယ်အတွင်း မည်သည့် ယောက်ျားနှင့်မျှ ငွေမရှာရ။ အမျိုးသမီးများကလည်း မရှာကြပါ။ ဟိုတယ်၌ နေစဉ် အလွန် သိက္ခာရှိသော အမျိုးသမီးကောင်းများကဲ့သို့ပင် နေထိုင်ပြီး သူတို့ အလုပ်ချိန်နီးမှ အလှူမျိုးမျိုးပြင်ပြီး ထွက်သွားကြ၏။ သူတို့အလုပ်သွားကြသော အချိန်မှာ ည (၉) နာရီမှ မနက် (၄) နာရီအထိ ဖြစ်၏။

ပြည့်တန်ဆာများရှိသဖြင့် သူတို့ကို ပိုင်ဆိုင်သော ကာလာကတ်မြို့တော်မှ ပြည့်တန်ဆာခေါင်းများလည်း ဟိုတယ်သို့ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်၏။ သူတို့သည်လည်း ဟိုတယ်၌ အေးဆေးစွာ တည်းခိုပြီး၊ သူတို့ပိုင် ပြည့်တန်ဆာမထံမှ ငွေရသည်နှင့် ကာလာကတ်မြို့သို့ ပြန်သွားတတ်ကြ၏။

တစ်ခါက ဤပြည့်တန်ဆာခေါင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ အလွန် ရယ်စရာကောင်း သော အဖြစ်တစ်ခုနှင့် ကြုံဖူး၏။ တစ်နေ့ ဟိုတယ်၌ တည်းခိုနေသော ပြည့်တန်ဆာခေါင်း တစ်ယောက်လာပြီး သူ့အခန်းနှင့်ကပ်လျက် တစ်ဖက်အခန်းမှ ဧည့်သည်၏ဒဏ်ကို သူ မခံနိုင်တော့သဖြင့် သူ့ကို အခန်းပြောင်းပေးပါဟု ကျွန်တော့်ကို လာပြော၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်လို အနှောင့်အယှက်ပေးလို့လဲ”

“ဟာ မပြောချင်ပါဘူး”

“ပြောပါ၊ ပြောသာ ပြောပါ။ ပြောမှပဲ ကျွန်တော်တို့က တားမြစ်ပေးလို့ရတယ်။ အခန်းပြောင်းသင့်လဲ ပြောင်းပေးမယ်”

သူက မလွဲသာတော့သဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အကုန်ပြန်ပြောပြ၏။ သူပြောပြီးသည့် အချိန်၌ ကျွန်တော် ရယ်ချင်လွန်းသဖြင့် မနည်းအောင့်ထားရ၏။ ဖြစ်ပုံမှာ သူ့တစ်ဖက်ခန်း မှ ဧည့်သည်မှာလည်း သူကဲ့သို့ပင် အီဗာလူမျိုး ခေါင်းတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။ သူတို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အတွင်းရေးများဖြစ်၍ ကျွန်တော် မဖော်ပြတော့ပါ။

ကျွန်တော် အခန်းပြောင်းပေးလိုက်၏။

အံ့စရာကောင်းသည်မှာ ကျွန်တော့်ကို အခန်းပြောင်းပေးရန် လာပြောသော ပြည့်တန်ဆာခေါင်းမှာ အသက် (၄၀) ခန့်သာရှိသေးပြီး တစ်ဖက်ခန်းမှ လူမှာ (၅၅) နှစ် ခန့် ရှိလေပြီ။

ဟိုတယ်၌ လာရောက်တည်းခိုနေသည့် ဧည့်သည်များမှာ လူစုံဖြစ်၏။ အနုပညာ သည်များလည်း လာတတ်၏။ တစ်ခါက ဟန်ဂေရီလူမျိုး ပန်းချီဆရာမတစ်ဦး လာတည်းဖူး ၏။ ဤ ပန်းချီဆရာမမှာ တစ္ဆေကို ယုံသူဖြစ်၏။ သူမ၏ ကွယ်လွန်သွားပြီးဖြစ်သော ယောက်ျားမှာ တစ္ဆေဖြစ်ပြီး သူမကို မကြာခဏ လာအနှောင့်အယှက်ပေးနေသည်ဟု ယူဆ နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်ရောက်မှ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းချွတ်လိုက်သဖြင့် ဤ အစွဲကျွတ် သွား၏။

ကျွန်တော့်တို့ဟိုတယ်၌ တည်းခိုနေသော ပြည့်တန်ဆာမများထဲမှ နှစ်ယောက်မှာ မြို့တွင်း၌ အိမ်တစ်လုံးရှာပြီး ပြည့်တန်ဆာအလုပ်ကို သူတို့အိမ်၌ပင် သူတို့ လုပ်ရန် ကြိုးစား ကြ၏။ ဖောက်သည်ရှာရာ၌ ရိုးရိုးမရှာဘဲ “ဂျူလီနှင့်နာနာ” ဟု အမည်တပ်ပြီး ကတ်ပြား လေးများလုပ်၍ တစ်မြို့လုံး လျှောက်ဝေ၏။ ဤသို့ ဝေရာ၌ လက်ဆင့်ကမ်းဝေသည် မဟုတ်။ လမ်းဘေးရပ်ထားသည့် ကားများ၏ ရှေ့မှန်ပေါ်တွင် တင်ပေးသွားတတ်ကြ၏။ တစ်နေ့ တွင် မာလာကာဗိုးမြို့မှ အကြီးဆုံး ဝိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီး အလွန် စိတ်ဆိုး၏။ ဤကတ်ပြားကို ယူပြီး မာလာကာဗိုးမြို့ ဘာသာရေးသတင်းစာတွင် ကတ်ပြားပါ ဖော်ပြ၍ ပုတ်ခတ်သော သတင်းကို ရေးစေ၏။ ဝိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီး မျှော်မှန်းသလို မဖြစ်လာပါ။ “ဂျူလီနှင့်နာနာ” ပြည့်တန်ဆာအိမ်လည်း အပိတ်မခံရပါ။ တစ်မြို့လုံး ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သည်အထိ လူသိ များသွားပြီး သူတို့ထံသို့ ဧည့်သည်များလာလွန်းသဖြင့် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ရောင်းသော တွန်းလှည်းသမားတစ်ဦးကိုပင် ခေါ်၍ သူတို့ အိမ်ရှေ့၌ မုန့်ရောင်းခိုင်းပြီး ဧည့်သည်များ ကို လူမြင်ကောင်းအောင် ထိန်းခိုင်းထားရသည်ဟု ဆို၏။

ဟိုတယ်အကြောင်းကို ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့သည်မှာ များလေပြီ။ ဤအချိန် ဤ အခါ ဤ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၏ ပြောင်းလဲနေသော နိုင်ငံရေးအကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြရဦး မည်။

(၁၉၄၈) ခုနှစ်

ပင်နီဇွဲလား၏ နိုင်ငံရေးအခြေအနေမှာ မတည်ငြိမ်ပါ။ ယနေ့ အာဏာရနေသည့် ဂါလီဂိုနှင့် ပင်တင်ဂေါက်အစိုးရမှာ (၁၉၄၅)ခုနှစ်က အာဏာရပြီး တက်လာသူများ ဖြစ်၏။ ပင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသမိုင်း၌ ဒီမိုကရေစီစနစ်ကို ပထမဆုံး ကျင့်သုံးခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။ (၁၉၄၈) ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ (၁၃) ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်မှူး သောမတ်မင်ဒိုဇာက ဦးဆောင်ပြီး အာဏာ သိမ်းရန် ကြိုးပမ်း၏။ မအောင်မြင်။ ထိုလ (၂၄) ရက်နေ့တွင် အာဏာသိမ်းပွဲတစ်ခု ဖြစ် ပြန်၏။ စစ်တပ်ကပင် ဦးဆောင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သမ္မတ ဂါလီဂို ပြုတ်ကျသွားပြီး သူ့ လက်ထောက် ပင်တင်ဂေါက်မှာ ကိုလံဘီယာသံရုံးသို့ ခိုလှုံသွား၏။

တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ကောလာဟလသတင်း အမျိုးမျိုး ထွက်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး တထိတ်ထိတ်ဖြင့် နေထိုင်ရ၏။ နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာတွင် အာဏာသိမ်းပွဲ ကို ဦးဆောင်ခဲ့သည့် ဗိုလ်မှူးကြီးသုံးဦး၏ ဓာတ်ပုံများ ပါလာခဲ့ပြီး ဗိုလ်မှူးကြီး ဒယ်ဂါဒိုက သမ္မတ ဖြစ်လာခဲ့၏။ နိုင်ငံသားအားလုံးပင် ပြုတ်ကျသွားသည့် အစိုးရလက်ထက်က ပေး ထားသော အခွင့်အရေးများ ပြန်လည် ဆုံးရှုံးသွားမည်ကို စိုးရွံ့နေကြ၏။ စိုးရွံ့နေကြသကဲ့သို့ မဖြစ်လာ။ အစိုးရသစ်က အစိုးရဟောင်းလက်ထက်က ပေးထားပြီးသော အခွင့်အရေးများ ကို ဆက်လက် ပေးထားသည်ကို မြင်တွေ့ကြရ၏။ ထူးခြားသော ပြောင်းလဲချက်ဟူ၍ နိုင်ငံ တစ်ဝန်းလုံးရှိ အရေးကြီးသော ရာထူးအားလုံးကို စစ်တပ်မှ အရာရှိများက လွှဲပြောင်း ယူလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

နောက် (၂) နှစ်အကြာတွင် သမ္မတ ဒယ်ဂါဒို လုပ်ကြံခံရ၏။ သတ်သူကို ဖမ်းမိ သော်လည်း ထိုလူသတ်သမားကို အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့စဉ် အသတ်ခံလိုက်ရပြန်သဖြင့် သတ် ခိုင်းသူ မဖော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျီမီဇက် အာဏာရလာ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျီမီဇက်သည် (၁၉၅၂) ခုနှစ်မှစ၍ ပင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၏ အာဏာရှင်အဖြစ် တရားဝင် ခံယူ လိုက်၏။

ကျွန်တော်နှင့် ရီတာမှာမူ ပင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၌ နိုင်ငံရေး အရှုပ်အထွေးအမျိုးမျိုး ဖြစ်နေစဉ်၌ပင် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် မအားနိုင်အောင် ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်အပြင် ထွက်လည်လေ့မရှိ။ အပျော်အပါးလည်း ဘာမျှ မလုပ်။ ကျွန်တော်တို့ သာယာမှုမှာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်တွင်း၌သာလျှင် ရှိ၏။ တစ်နေ့ အခွင့်သာလျှင် ယနေ့ ကိုးနှစ် အရွယ် ရှိနေပြီဖြစ်သော ရီတာ၏သမီးနှင့် ကျွန်တော့်အဖေကို ကျွန်တော်တို့ထံ ခေါ်ယူရန် စဉ်းစားထား၏။ ထိုမျှော်မှန်းချက်များဖြင့် အလုပ်ကို ပို၍ ကြိုးစားလုပ်၏။

နောက်ဆုံး တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ မျှော်မှန်းထားသော ပန်းတိုင်တစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။ (၁၉၅၀) ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလအတွင်း ဖြစ်၏။ ဟိုတယ်ဝယ်သည့် တန်ဖိုးဆပ် ရန် ကျန်နေသော ငွေတစ်ဝက် အကုန်ဆပ်နိုင်၏။ ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ပိုင် လုံးဝ ဖြစ်သွားလေပြီ။

အခန်း (၅၂)

ကျွန်တော့်အဖေ

ဟိုတယ်အကြွေး အပြေဆပ်နိုင်ပြီး၍ မကြာမီပင် ရီတာသည် ကျွန်တော့်အဖေ ကို ရှာရန်အတွက် ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာသွား၏။

“ရှင် ဘာမှ မပူပါနဲ့ ပါပီ. . ကျွန်မ ရှင့်အဖေကို မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာပြီး ခေါ်လာခဲ့မယ်”

ရီတာ ခရီးထွက်သွားပြီးနောက် တွန်းလှည်းဖြင့် မနက်ဘက် အဝတ်အစားများ လိုက်ရောင်းသောအလုပ်ကို ကျွန်တော် ရပ်ပစ်လိုက်၏။ ဟိုတယ်အလုပ်များမှာ ရီတာ မရှိသဖြင့် ကျွန်တော် ပိုပြီး အချိန်ပေးရ၏။ ရီတာရှိသည့် အချိန်ထက်ပင် ပိုကောင်းအောင် လုပ်ဦးမည်ဟု ကျွန်တော် အားခဲထားခဲ့၏။

အဖေ။

တစ်ကျွန်းသို့ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့စဉ်က ရွာတွင် ကျောင်းဆရာ လုပ်ပြီး ကျန်ခဲ့သော အဖေ။ ယနေ့ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ တရားဥပဒေ ဟူသော တံတိုင်းကြီး ကာဆီးထားသဖြင့် ယနေ့ အဖေ့ထံ ပြေးသွားချင်လှသော်လည်း ကျွန်တော် မပြေးသွားနိုင်။ ရီတာ တစ်ယောက်တည်းသာ အဖေ့ကိုတွေ့လျှင် ပြောပြရမည်။

“ကျွန်မဟာ ဦးရဲ့ ချွေးမပါ။ ဦးသား ပါပီဟာ ဒီနေ့ တစ်ကျွန်းကလွတ်ပြီး လူကောင်းဖြစ်ပြီး အိမ်နဲ့ ရာနဲ့ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်တောင် ဖြစ်နေပြီ ဦးရဲ့”

အဖေ အဘယ်မျှ ဝမ်းသာမည်နည်း။

ကျွန်တော် နေ့စဉ် နံနက် ငါးနာရီ ထ၏။ (၁၂) နှစ်အရွယ် “ကိုရစ်တီး” အမည်ရှိသော ကောင်လေးနှင့်အတူ ဈေးသွား၏။ ကိုရစ်တီးမှာ ကလေးထောင်တွင် နေဖူးပြီး ထောင်မှအလွတ်တွင် ကျွန်တော် ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ဈေးတွင် ဟိုတယ်၌ တစ်နေ့လုံးအတွက် လိုအပ်မည့် ပစ္စည်းပစ္စယအမျိုးစုံကို ဝယ်ရ၏။ အသား၊ ငါး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ ထောပတ်။

နံနက် ခြောက်နာရီခွဲတွင် ကိုရစ်တီးနှင့် ကျွန်တော် ဟိုတယ်ပြန်ရောက်ပြီး နံနက်

စာ စားကြ၏။ ကျွန်တော် နံနက်စာစားစဉ် ထမင်းချက်၏ သမီး လေးနှစ်အရွယ်ကလေး မလေးကို ပေါင်ပေါ်တင်၍ အမြဲစားရ၏။ ဤကလေးကို ကျွန်တော် အလွန်ချစ်ပြီး ကလေး ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အလွန် ခင်တွယ်၏။ ကလေးမှာ အသားမည်းလေးဖြစ်၏။ အိမ်၌ ကျွန်တော်မွေးထားသော ခွေးတစ်ကောင်အပြင် ရီတာ၏ ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်လည်း ရှိသေး၏။

ကျွန်တော် ဈေးမှ ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော် ဝယ်လာသော ဈေးခြင်းတောင်း ကို အလုပ်သမား အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ဆီးယူပြီး လိုအပ်သည်များကို ဆက်လုပ်ကြ ၏။ အလုပ်သမား အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှာ (၂၄) နှစ်အရွယ်ရှိပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ (၁၈) နှစ်အရွယ် ရှိ၏။

ရီတာ ထွက်သွားသည်မှာ တစ်လကျော်ခဲ့ပြီ။

စာလည်း မလာ။

သူမ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။

ဗင်နီဇွဲလားမှ ပြင်သစ်ရောက်အောင် သွားရမည့် ပင်လယ်ခရီးမှာ ဆယ့်ခြောက် ရက်ကြာ၏။ ထို့ကြောင့် ရီတာ ပြင်သစ်ရောက်နေသည်မှာ နှစ်ပတ်ကျော်ခဲ့ပြီ။

သူမ ကျွန်တော့်ထံ စာ မရေးချင်၍လား။

အဖေအကြောင်းများ ပြန်မပြောချင်လို့လား။

စာရေးလိုက်မည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း စာရောက်ရန် ရက်အနည်းငယ်တော့ စောင့် ရဦးမည်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင်း၌ ရီတာထံမှ စာမလာတောင် “အဖေ နေကောင်းသည်၊ အဖေ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တုန်း” ဟူသော ကြေးနန်းမျိုး ရောက်လာစေချင်လှ၏။

စာပို့သမားကို ကျွန်တော် အမြဲ မျှော်နေ၏။

စာပို့သမားလာစဉ် ကျွန်တော်နှင့် လွဲသွားမည်ကိုစိုးသဖြင့် ဟိုတယ်မှပင် ကျွန်တော် အပြင် သိပ်မထွက်ခဲ့မိ။ အပြင်မထွက်မဖြစ်သည့် အလုပ်ပေါ်လျှင်လည်း အလုပ်ပြီးသည် နှင့် ဟိုတယ်သို့ အပြေးအလွှား ပြန်လာခဲ့မိ၏။

ကြေးနန်းပို့သမားကို မျှော်ရသည်မှာလည်း အမော။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၌ ကြေးနန်း ပို့သမားများမှာ ယူနီဖောင်းဝတ်ခြင်း မရှိပါ။ ရိုးရိုးအရပ်ဝတ်သာ ဝတ်၏။ သို့သော် လူငယ် များသာ များ၏။ ကြေးနန်းစာရွက်မှာ အစိမ်းရောင်၊ ထို့ကြောင့် အစိမ်းရောင်စာရွက်ကို ငြိမ်း လာသည့် လူငယ်ကိုမြင်လျှင် ကျွန်တော် ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်သွားမိ၏။ ကြေးနန်း များ မကြာခဏ လာတတ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက် ကြေးနန်းများ မဟုတ်။ ဟိုတယ်တွင် တည်းနေသော ဧည့်သည်များအတွက် ကြေးနန်းများသာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် မျှော်ရလွန်းသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်မရှည်တော့။ ဤ မျှော်ရ သည့်အလုပ်ကို မေ့ရန်အတွက် ဟိုတယ်၌ အလုပ်သစ် အမျိုးမျိုးကို ကြံဖန်လုပ်နေတတ်၏။ မီးဖိုချောင် အလုပ်များကိုလည်း ဝင်ကူသည်။ အခန်းစစ်ဆေးရသည့်အလုပ်ကိုလည်း တစ်ကြိမ်လုပ်ရမည့်အစား နှစ်ကြိမ်လုပ်သည်။ ဧည့်သည်များနှင့်လည်း စကားမရှိ စကား ရှုပြီး သွားပြောနေတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ဖဲဝင်ကစား၏။

ဟိုတယ်၌ ရီတာ မရှိစဉ် ဆိုးရွားသော ပြဿနာကြီးဟူ၍ တစ်ခုသာရှိ၏။ ကျွန်တော့်တပည့်ကောင်လေး ကိုရစ်တိုး က မီးဖိုချောင် ကြမ်းခင်းတိုက်ရန် ဖယောင်းရည်

ဝယ်ခိုင်းသည်ကို ရေနံဆီမှားဝယ်ခဲ့ပြီး ထမင်းချက်က ၎င်းရေနံဆီကို မီးဖိုချောင်ကြမ်းခင်းတွင် လောင်းလိုက်မိသဖြင့် မီးလောင်မှု ဖြစ်ပွား၏။ အပျက်အစီး မရှိလှသော်လည်း ထမင်းချက် ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ ခြေထောက်မှ ဗိုက်အထိ မီးလောင်သည့်ဒဏ်ရာများ ရသွားခဲ့ကြ၏။

ရီတာထံမှ ဘာစာ ဘာကြေးနန်းမျှ မရောက်။

ကျွန်တော် ရီတာကို တဖြည်းဖြည်း စိတ်ပူလာ၏။

သူမ ထွက်သွားပြီး ငါးဆယ့်ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် လေယာဉ်ပျံဖြင့် ရီတာ ပြန်လာ၏။ ကျွန်တော် လေဆိပ်သွားကြို၏။ သူမ ပြန်မလာမီလေးတွင် “အင်္ဂါနေ့ညနေ သုံးနာရီခွဲ ခရီးစဉ် အမှတ် (၇၀၅) ဖြင့် ရောက်မည်” ဟူသော ကြေးနန်းလေးတစ်စောင်သာ ရောက်လာ၏။ အဖေအကြောင်းလည်း တစ်လုံးမျှမပါ။

အဖေ့ကို ရီတာ ရှာမတွေ့ဘူးလား။

ကျွန်တော် ဘာမျှ ဆက်မတွေးချင်ပါ။ မတွေးရဲပါ။

ရီတာ ပြန်ရောက်ပြီ။

လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော့်ကို လက်လှမ်းပြ၏။ ကျွန်တော်က ပြန်ပြ၏။ သူမနှင့်အတူ ဘယ်သူမျှလည်း မပါခဲ့။

ကျွန်တော် သူမရှိရာသို့ ပြေးသွား၏။

“အဖေ့ကို ရှာတွေ့ခဲ့လား”

ရီတာ မျက်နှာ မကောင်းပါ။

ရီတာ အဖေ့ကို ရှာတွေ့ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အသက်ရှင်နေသော အဖေမဟုတ်။ အဖေ့သင်္ချိုင်း မြေနေရာ။ အဖေ့မြေပုံ အုတ်ဂူသာလျှင် ဖြစ်၏။ အဖေသည် ရီတာ ပြင်သစ်မြို့ မရောက်မီ လေးလက ဆုံးသွားရှာခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ ရီတာသည် အဖေ့မြေပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်၍ ကျွန်တော့်ကို ပြရန် ယူလာခဲ့၏။

ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် မဆောက်တည်နိုင်တော့ပါ။ လူမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပစ်လွှဲပစ်လိုက်ချင်သလို ရှိ၏။ ဘုရားသခင်တော်မြတ်မှာလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် ရက်စက်လွန်းသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ကျွန်တော်၏ နုပျိုသော အရွယ်တစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်။ ယခု ကျွန်တော်ချစ်လှသော ဖခင်၏ ရင်ခွင်သို့လည်း ပြန်လည် ဝင်ရောက်ခွင့် မပေးပြန်။ အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို ငယ်စဉ်က ချစ်စနိုး “လီလီ”ဟု ခေါ်၏။ ကျွန်တော့်ကို ခုပြန်တွေ့လျှင်လည်း “လီလီ” ဟုပင် ခေါ်ဦးမည် ဖြစ်၏။

ရီတာက ကျွန်တော် တစ်ကျွန်းသို့ အပို့ခံရပြီးနောက် ကျွန်တော့်ဖခင်၏ ဘဝများ အကြောင်းကိုလည်း သူ စုံစမ်းခဲ့သည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော် ဘာမျှ မကြားတော့ပါ။

“ . . . တွေ့ ငါ မင်းတို့ကို လာသတ်ဦးမယ်။ တစ်ယောက်တည်း မသတ်ဘူး။ များများ သတ်နိုင်အောင် ‘ဒီအော်ဖီ’က မင်းတို့ ဌာနချုပ်ကို ဝင်ပြီး ထရပ်ကားတစ်စီးထဲမှာ ယမ်းဘီလူးတွေ အပြည့်ထည့်ပြီး မင်းတို့ ဌာနချုပ်တစ်ခုလုံးပြိုပြီး မင်းတို့ အကုန်သေအောင် ကို လုပ်ပစ်ဦးမယ်။ ဆွဲချ၊ မင်းလဲ ငါ့အကြောင်း သိမယ်။ မင်းကို ငါ မသတ်ခင် ငါ့ဘဝကို ဒီလောက်ပျက်စီးအောက် လုပ်ခဲ့တဲ့ မင်းလျှာကို အရင်ဖြတ်ပစ်ဦးမယ်”

ကျွန်တော် ရင်ထဲ၌ အမျိုးမျိုး ကျိန်ဆဲနေ၏။

“ရီတာ. . မင်းနဲ့ငါ ခွဲဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီလို့ ငါထင်တယ်။ ငါ့ဘဝကို မင်း နားလည်ပါ။ အဖေနဲ့ ပြန်မတွေ့နိုင်အောင် ဒီကောင်တွေ လုပ်ခဲ့တာ လက်စားချေရမယ်။ ပြန်ပြီးတော့ကို လက်စားချေရဦးမယ်။ ဒီလုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးအတွက် လိုမယ့်ငွေကို ဘယ်မှာ ရှာရင် ရနိုင်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ လောလောဆယ် မင်း ငါ့ကို ဘိုလီဗာ ခြောက်ထောင် လောက်ပဲ ထုတ်ပေးလိုက်။ ကျန် လိုတာတွေ ငါ့ဟာ ငါ ရှာမယ်”

ရီတာက ဘာမျှ ပြန်မပြော။ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင်ရပ်ပြီး ငြိမ်နေ၏။ တကယ်တော့ သူမမျက်နှာကိုလည်း ကျွန်တော် မမြင်တော့ပါ။ ချက်ချင်း ပြင်သစ်ပြန်ပြီး ကလဲ့စားချေ မည့် အစီအစဉ်များကို အရေးပေါ် ဆွဲနေမိ၏။

ပထမဆုံး အယ်ကာလာအိုပြန်ပြီး ရွှေတွင်းရွှေတိုက်မှ ရွှေများကို ဖောက်ယူမည်။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသော ရွှေတွင်းဖြစ်၍ အဘယ်သို့ ဖောက်ယူရမည်ကို ကျွန်တော် အကုန်သိ၏။ နောက် ကာလာကတ်မြို့တော် ပြန်လာပြီး မြို့အလယ်ကောင်ရို ကုမ္ပဏီကြီး ငွေထိန်းထံမှ ငွေများကို ဘဏ်သို့ အပို့တွင် လမ်းမှလှမည်။

ရွှေနှင့်ငွေများ အလုံအလောက်ရသည်နှင့် ဗြိတိန် ဂီရာနာသို့ သွားမည်။ “ဂျော့- တောင်းမြို့” သို့ သွားမည်။ ရွှေများကို အရည်ကျိုပြီး အတုံးငယ်ကလေးများဖြစ်အောင် လုပ် မည်။ ရွှေကုန်သည်ထံ ရောင်းမည်။ ငွေကို အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံ ဘူနံအေးရီမြို့မှ ဘဏ်ကို လွှဲမည်။ “ဒရီးနီးဒတ်မြို့” မှ ရိုင်အိုမြို့သို့ လေယာဉ်ပျံစီး။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်လဲ။ နောက် အာဂျင်တီးနားသို့ ခရီးဆက်မည်။

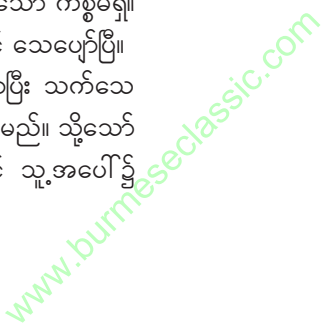
နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ကျွန်တော် လေးမျိုးဆောင်ထားမည်။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အတုများ အဘယ်သို့ ရအောင် ကြံဆောင်ရမည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သိ၏။ တောင် အမေရိကတိုက် နိုင်ငံများတွင် ဂျာမနီမှ ပြေးလာကြသော နာဇီဟောင်းများ အများအပြား ရှိသည်။ သူတို့ထံတွင် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မျိုးစုံကို ငွေသာရိုလျှင် ကြိုက်သလို ဝယ်နိုင်၏။

ကျွန်တော် အာဂျင်တီးနားမှ ငွေထုတ်ပြီး ပေါ်တူဂီနိုင်ငံကို လေယာဉ်ပျံစီး သွား မည်။ ပေါ်တူဂီမှ စပိန်နိုင်ငံ ဖြတ်ပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံထဲ ဝင်မည်။ ကျွန်တော့်မှာ ယနေ့ စပိန် စကား ပြောတတ်နေပြီဖြစ်၍ တောင်အမေရိကရှိ အူရာကွေးနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ကိုင်ထားလျှင် ကျွန်တော့်အပေါ် မည်သူမျှ သံသယရှိကြမည် မဟုတ်။

ပြင်သစ်ရောက်သည်နှင့် ပါရီမြို့တော်သို့ သွားမည်။ ပဉ္စမမြောက် ဂျော့ဘုရင် ဟိုတယ်ကြီး၌ တည်းမည်။ ဈေးအကြီးဆုံး အခန်းကိုရွေး၍ နေမည်။ ထိုအခန်းမှ ရဲဌာနချုပ် နှစ်ခုကို ပထမဆုံး ငဲ့ဖောက်ခွဲ၍ ဖျက်ဆီးမည်။ နောက် ပါရီမြို့ပြင် စိန့်မြစ်အနီးမှ အိမ် တစ်လုံးကို ငှားမည်။ ဆွဲချ ရှေ့နေ “ပလာဒယ်” ၏ အသွားအလာကို စနစ်တကျ လေ့လာ ပြီး ကျွန်တော်ငှားထားသော အိမ်ကို အရှင်ဖမ်းလာမည်။ ချက်ချင်း မသတ်။ တဖြည်းဖြည်း ညှဉ်းပြီးမှ ဖိတ်ဆွဲ၍ သတ်မည်။

နောက် ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်မည်နည်း။ ပြင်သစ်မှ မည်သို့ ပြန်ထွက်မည် နည်း။ လွတ်မြောက်အောင် ထွက်နိုင်သည့်လမ်းမှာ အလွန်နည်းလှ၏။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ ကျွန်တော် ကလဲ့စားချေချင်သည်များကို လုပ်ဆောင်ပြီးပြီဖြစ်၍ သေရလျှင် သေပျော်ပြီ။

ဪ. . . တစ်ယောက် ကျန်နေသေးသည်။ ကျွန်တော့်ကို ရုံးလာပြီး သက်သေ လိမ်ထွက်ပေးသည့် လူမိုက်။ ဒီကောင်ကိုလည်း အရှင်မထားနိုင်။ သတ်ရဦးမည်။ သို့သော် ဒီကောင့်ကို နောက်ဆုံးမှ သတ်၍ဖြစ်မည်။ စောစော သွားသတ်မိလျှင် သူ့အပေါ်၌

ကျွန်တော် ရန်ငြိုးရှိထားသည်ကို ရဲများ သိသဖြင့် ကျွန်တော့်လက်ချက် ဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်း တွေးမိကြပြီး ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံများကို ဖြန့်ဝေ၍ ပါရီမြို့တစ်မြို့လုံး မြေလှန်ရှာကြလျှင် မကြာမီပင် ကျွန်တော့်ကို မိမည်။ ကျွန်တော့်ကို မိသွားလျှင် ကျန်သည့် ကလဲ့စားချေရမည့် အလုပ်များကို ပြီးအောင်လုပ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။

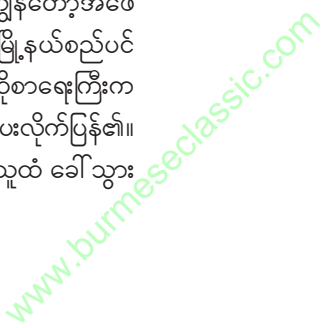
“ရီတာ. . . ငါ မနက်ဖြန်ပဲ ဒီက သွားတော့မယ်”

ကျွန်တော့်နှုတ်မှ ရုတ်တရက် အသံထွက်သွား၏။ ရီတာသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာ ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး . . .

“ရှင် မသွားရဘူး။ ရှင်အဖေကို ရှာဖွေ ပြင်သစ်သွားရင်းနဲ့ အပြန်မှာ ကျွန်မသမီး နဲ့ ကျွန်မ ဝင်တွေ့တယ်။ ကလေးကို ဒီလိုက်လာဖို့ အားလုံး စိစဉ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွန်မ ဒီကို ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မသမီးကို လှမ်းမခေါ်တာ ပထမဆုံး ပြဿနာက နေစရာ မရှိလို့။ ဒါကြောင့် နေစရာ ပထမ ရှာရတယ်။ ဒုတိယပြဿနာက အဖေ မရှိလို့။ ရှင် ရောက်လာ ပြီးတဲ့နောက် ကလေးအတွက် အဖေဆိုတာလည်း ရှိပြီ။ ရှင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ယုံကြည်ပြီး ချစ်ပြီး တည်ဆောက်ခဲ့ ကြီးစားခဲ့တာတွေ အားလုံး ကို ဖျက်ဆီးပစ်တော့မလို့လား။ သမီး လိုက်လာမယ်ဆိုတာ ရှင်ကို အားကိုးပြီး လိုက်လာ တာ။ ပါပီ. . . ရှင် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ရှင်အဖေသာ အသက်ရှင်ပြီး ရှင် မေးလို့ရသေးလို့ ခု ရှင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကလဲ့စားချေမယ့် အလုပ်တွေကို သဘောတူမလား လို့မေးရင် ဘယ်လို ပြန်ဖြေမယ် ထင်သလဲ။ သဘောမတူဘူးလို့ ဖြေမှာပဲ။ ကျွန်မ ပြောမယ်။ ရှင် ကလဲ့စားချေရင် ဒီလိုချေ။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်၊ ကျွန်မတို့မိသားစုရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုဟာ ဒီနေ့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ စံပြုဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ ကျွန်မတို့ စီးပွားရေးကို ရှင် အစွမ်းအစ၊ ကျွန်မ အကူအညီနဲ့ ပေါင်းပြီး ခုထက် တိုးတက်အောင် လုပ်ရမယ်။ လူတိုင်းက ရှင်ကို ဒီ ပြင်သစ်ဟာ လူကောင်း၊ လူပြောင့်။ သူ့စကားဟာ သူ့အရိုးလိုပဲ မြိတဲ့လူ၊ တည်ကြည်တဲ့ လူဆိုတာမျိုးဖြစ်အောင် နေပြရမယ်။ ဒီလိုသာ နေနိုင်တယ်ဆိုရင် ကလဲ့စားချေချင်တဲ့ လူတွေ ကို ကလဲ့စားချေပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့ဟာ ရှင်ကို မတရား တစ်ကျွန်းပို့ပစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ အကုန် ပေါ်လွင်နေပြီ။ ရှင် မှန်တယ်၊ သူတို့ မှားတယ်ဆိုတာ မပြောဘဲနဲ့ အားလုံး သိအောင် ပြထားသလို ရှိနေပြီ။ ဒါထက်ကောင်းတဲ့ ကလဲ့စားချေနည်းဆိုတာ ဘာရှိသေးလဲ”

နောက်ဆုံးတွင် ရီတာ၏ စကားအားလုံးမှာ မှန်နေသဖြင့် ကျွန်တော် အရှုံးပေး လိုက်ရ၏။ အိမ်မှထွက်သွားမည့် အစီအစဉ်ကို ပြန်ဖျက်ပစ်လိုက်ရ၏။

ထိုညတွင် ရီတာနှင့် ကျွန်တော် တစ်ညလုံး ထိုင်စကားပြောကြ၏။ သူမက သူမ၏ ခရီးစဉ်များအကြောင်းကို ကျွန်တော့်ကို အသေးစိတ် ပြန်ပြော၏။ သူမသည် အချိန်တိုတို လေးအတွင်း ဗင်နီဇွဲလားမှ ပြင်သစ်ရောက်အောင် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကို ကျော်လွှား၍ သွားခဲ့ရ၏။ ပြင်သစ် ရောက်သောအခါ၌လည်း ဘယ်မြို့တွင်မျှ မနားဘဲ ကျွန်တော့်အဖေ ရှိရာ ရွာသို့ သွားခဲ့၏။ သူမ၏မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ မြို့နယ်မှ မြို့နယ်စည်ပင် သာယာရေးအဖွဲ့ ရုံးအုပ်စာရေးကြီးထံ မိတ်ဆက်စာ ရေးပေးလိုက်၏။ ထိုစာရေးကြီးက သူမိတ်ဆွေ ကျွန်တော်တို့ရွာမှ “ဟာရီချင်ပယ်” ဆိုသူထံ မိတ်ဆက်စာ ရေးပေးလိုက်ပြန်၏။ ဟာရီချင်ပယ်က ရီတာအား ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ရှေ့နေ “တက်ဒတ်” ဆိုသူထံ ခေါ်သွား

၏။ ရှေ့နေ တက်ဒတ်က ကျွန်တော့်အဖေ သေသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းမျှသာ ပြောပြီး တစ်ဖက် လူများ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကြမည်ဟု အကြောင်းပြကာ ကျွန်တော့်အဒေါ်၏ လိပ်စာ ကိုလည်း မပေးဘဲ ငြင်းနေ၏။

ထို့ကြောင့် ရီတာသည် သူမ၏ အစွမ်းအစဖြင့်ပင် ကျွန်တော့်အဖေအကြောင်းကို ဆက်စုံစမ်းရ၏။ ရွာသင်္ချိုင်းသို့သွားပြီး ကျွန်တော့်အဖေ အုတ်ဂူကို ရှာရ၏။ ကျွန်တော့် အဖေသည် မုဆိုးဖိုဘဝဖြင့် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်နေပြီးနောက် အိမ်ထောင်ထပ်ပြု၏။ ရွာမှ အငြိမ်းစား ကျောင်းဆရာမတစ်ဦးနှင့် ဖြစ်၏။ ထိုဆရာမနှင့် ရီတာ သွားတွေ့၏။ အလွန် သဘောကောင်းသည့် အဒေါ်ဖြစ်သည်ဟု ရီတာ ပြော၏။ ကျွန်တော့်အဖေ ဓာတ်ပုံကို ပင် အိမ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသေးသည်ဟုဆို၏။ အဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်အဖေသည် ကျွန်တော့်အကြောင်း သူ့အား မကြာခဏ ပြောပြတတ်ကြောင်း၊ နှစ်စဉ် ကျွန်တော့် မွေးနေ့ ဖြစ်သော နိုဝင်ဘာလ (၁၆) ရက်နေ့တွင် ငိုတတ်ကြောင်း၊ ခရစ္စမတ်ပွဲတော် နေ့တိုင်းတွင် လည်း ကျွန်တော့်အတွက် ရည်မှန်းပြီး ကုလားထိုင်လွတ်တစ်လုံးကို အိမ်တွင် အမြဲချန်၍ ထားကြောင်းများ ပြောပြ၏။

အဒေါ်ကြီး၏ အမည်မှာ 'တင်တီဂျီ' ဖြစ်၏။ တင်တီဂျီက ရီတာကို လိုသမျှ အကူအညီများ အကုန်ပေးသော်လည်း ကျွန်တော့်အစ်မများ၏ လိပ်စာများကိုမူ ကျွန်တော့် အစ်မများကို မေးပြီးမှ ပေးပါရစေဟု တောင်းပန်သည်ဟု သိရ၏။

လိပ်စာမပေးသည့်အတွက်လည်း တင်တီဂျီကို ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အစ်မများနှင့် ကျွန်တော် ကွဲကွာနေသည်မှာလည်း ကြာချေပြီ။ သူတို့ဘက်တွင် လည်း အပြောင်းအလဲ အမျိုးမျိုး ရှိနိုင်၏။ သူတို့မှ ပေါက်ဖွားလာသော ကလေးများကလည်း ကျွန်တော့်နာမည်ကို ကြားဖူးချင်မှ ကြားဖူးကြတော့မည်။ သူတို့၏ သဘောကို မေးစမ်းပြီး မှ သူတို့၏လိပ်စာကို ပေးလိုက်ခြင်းမှာ မှန်ကန်သော လုပ်ရပ်တစ်ခုပင် ဖြစ်၏။

ရီတာက သူမ ရောက်သွားသော ကျွန်တော်၏ရွာ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြန်ပြော၏။ ကျွန်တော်၏ အိမ်ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြန်ပြောပြ၏။ ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိလှပါ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် ကျွန်တော် ထွက်လာစဉ်က အတိုင်းကဲ့သို့ပင် ရှိကြသေး၏။

အဖေ ကွယ်လွန်သည် ဟူသော သတင်းကို ကျွန်တော် ကြားရခြင်းမှာ အသက် လေးဆယ်အရွယ် လူလတ်ပိုင်းတစ်ဦး၏ ရင်ထဲ၌ ခံစားရပုံမျိုး မရှိပါ။ ဆယ်နှစ်ရွယ် ကလေး တစ်ဦး၊ သူ့ကို အမြဲ အလိုလိုက်သောဖခင် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသည့်သတင်းကို ကြားရသည်နှင့် အလွန်တူလှပါသည်။ ထိခိုက်လှုပ်ရှားမှုများ ကြီးမားလှပါသည်။

ရီတာ၏သမီး **ကလိုလီတီ** သည် ရက်ပိုင်းအတွင်းပင် ဗင်နီဇွဲလားသို့ ရောက်လာ ၏။ အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်မှာ သေးသေးကျစ်ကျစ်လေး ဖြစ်နေသဖြင့် ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်ဟုပင် ထင်ရ၏။ သူမ၏ အနက်ရောင် မျက်လုံးများမှာ ဉာဏ်ရှိခြင်း၊ သိချင်တတ်ချင်စိတ် ရှိခြင်းများကို ပြနေ၏။ သူမကို မြင်မြင်ချင်းပင် ကျွန်တော် သည် သမီးလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ချစ်မိပါသည်။

ကလိုလီတီ ရောက်လာပြီးနောက် မနက်ဈေးသွားတိုင်း ကလိုလီတီကို ကျွန်တော်

၄၅၈

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

နှင့်အတူ ခေါ်သွား၏။ မာလာကာဗိုးမြို့၏ ဈေးကြီးအတွင်း၌ မြင်တွေ့ရသမျှမှာ သူမအတွက် အထူးအဆန်းများ ဖြစ်နေ၏။ စိတ်ဝင်စားစရာများ ဖြစ်နေ၏။ အထူးသဖြင့် ကြောင်ကြောင် ကျားကျားများ ဝတ်စားပြီး မျက်နှာတွင်ဆေးရေးထားသော အင်ဒီးယန်းလူရိုင်းများ ပုံသဏ္ဍာန် မှာ သူမ၏စိတ်ကို အလှုပ်ရှားစေဆုံးအရာများ ဖြစ်ကြ၏။

ကလို့လီတီသည် ဈေးမှ ပြန်လာတိုင်း ရိတာကို သူမ ဈေးတွင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသော အံ့ဖွယ်များကို ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်ပြောတတ်၏။

* * *

အစန်း (၅၃)

မင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသား ဖြစ်လာခြင်း

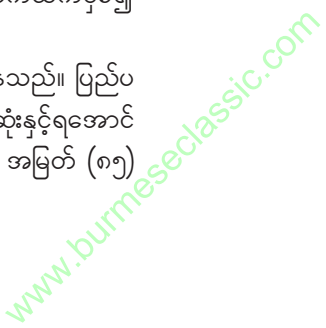
စာရှုသူများသည် ကျွန်တော်၏ စွန့်စားခန်းများကိုသာ ဖတ်ချင်မည်။ မင်နီဇွဲလား၏ သမိုင်းကြောင်းကို ဖတ်ချင်ကြမည် မဟုတ်သည်ကို ကျွန်တော် သိ၏။ သို့သော် မင်နီဇွဲလား၏ နိုင်ငံရေးမှာ ကျွန်တော့်ဘဝကို အမြဲ ရိုက်ခတ်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝ၏ လှုပ်ရှားမှု၊ ကျွန်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်တို့မှာ ဤနိုင်ငံရေးအခြေအနေများ အပေါ်တွင်တည်ပြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝအကြောင်းကို ရေးလျှင် မင်နီဇွဲလား၏ နိုင်ငံရေးအကြောင်းကိုလည်း မရေး၍ မဖြစ်ပါ။ အနည်းငယ် အကျဉ်းချုံး၍ ဖော်ပြရပါမည်။

မင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ ဟုပြောလိုက်လျှင် လူအများစုအနေဖြင့် တောင်အမေရိကတွင် ရှိသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ။ အမေရိကန် ရေနံအရင်းရှင်ကြီးများ၏ လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားသော ကိုလိုနီတစ်ခုအသွင်ဖြင့်သာ သိကြမည်။ မမှန်ပါ။

အစပိုင်းက အမေရိကန် ရေနံအရင်းရှင်ကြီးများ တစ်နိုင်ငံလုံး၏ စီးပွားကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားကြသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် မင်နီဇွဲလား၏ စီးပွားရေးမှာ တဖြည်းဖြည်း အမေရိကန်လက်အောက်မှ လွတ်ခဲ့ပါသည်။

ယနေ့ မင်နီဇွဲလားမှာ နိုင်ငံရေးအားဖြင့်လည်း လုံးဝ လွတ်လပ်သောနိုင်ငံ ဖြစ်၏။ ဤအဖြစ်ကို ကုလသမဂ္ဂ နိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်နေခြင်းဖြင့် လုံးဝ သက်သေပြလျက် ရှိလေပြီ။ မင်နီဇွဲလား၌ နိုင်ငံရေးပါတီကွဲ အမျိုးမျိုးရှိသော်လည်း ဤပါတီကွဲများ အားလုံး၏ တူညီသော သဘောတစ်ခုမှာ မင်နီဇွဲလား၏ လွတ်လပ်မှုကို ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအားလုံးနှင့် ချစ်ကြည်စွာ နေထိုင်ခြင်းဖြင့် ပြသရန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းဆောင်ကြီး “ရာဖီကော်ဒီလာ” လက်ထက်မှစ၍ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအားလုံးနှင့် သံတမန်ဆက်သွယ်မှုများ ရှိခဲ့၏။

မှန်သည်။ မင်နီဇွဲလား၏ စီးပွားရေးသည် ရေနံအပေါ်၌ အမှီပြုနေသည်။ ပြည်ပ ရေနံကုမ္ပဏီကြီးများကို အားကိုးနေရသည်။ သို့သော် ရေနံကို ဈေးအမြင့်ဆုံးနှင့်ရအောင် ရောင်းနိုင်ခဲ့ကြပြီး ပြည်ပရေနံကုမ္ပဏီကြီးများ၏ မင်နီဇွဲလားရေနံအပေါ်မှ အမြတ် (၈၅)

ရာခိုင်နှုန်းကို ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသို့ ပြန်ပေးခဲ့ကြရ၏။

ဗင်နီဇွဲလား၏ သယံဇာတပစ္စည်းများမှာ ရေနံသာ မဟုတ်။ သံနှင့် အခြား ဓာတ် သတ္တုပစ္စည်း အမျိုးမျိုး ရှိကြသေး၏။

ယနေ့ ဗင်နီဇွဲလားတက္ကသိုလ်မှ လူငယ်များ၏ မျှော်မှန်းချက်မှာ နိုင်ငံ၏ လူမှုရေး၊ တရားစီရင်ရေး၊ လူမျိုးရေးများကို ကောင်းသောဘက်သို့ ပြောင်းလဲကြရန်ပင် ဖြစ်၏။ ဤ ပြောင်းလဲမှုများကို ပြုလုပ်ရာ၌လည်း တစ်နေ့ အောင်မြင်ရမည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်သည် အားလုံး၏ ရင်ဝယ်ရှိကြပြီး နိုင်ငံ၌ တည်ဆောက်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သော အခြေခံလွတ်လပ်မှုများ ကို မထိခိုက်သော ပြောင်းလဲမှုများကိုသာ လုပ်ကြမည်။ နိုင်ငံကို လက်ဝဲစွန်း လက်ယာစွန်း နှင့် အာဏာရှင်စနစ်များ၏ လက်သို့ အရောက်ခံကြမည် မဟုတ်။ ကျွန်တော် ယုံကြည် သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၏ ကြွယ်ဝလှသော သယံဇာတပစ္စည်းများကို ခေတ်မီ နည်းစနစ်များဖြင့် ဖော်ထုတ်ယူနိုင်သည့်နေ့ကို ရောက်သည်နှင့် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသည် ကမ္ဘာ တွင် နိုင်ငံရေးအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ စီးပွားရေးအားဖြင့် လည်းကောင်း စံပြုတိုင်းပြည်ကြီး ဖြစ်လာရမည်။ ယနေ့ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၏ ရုန်းကန်နေရသော တိုက်ပွဲအားလုံး တစ်နေ့ အောင်မြင်ရမည်။

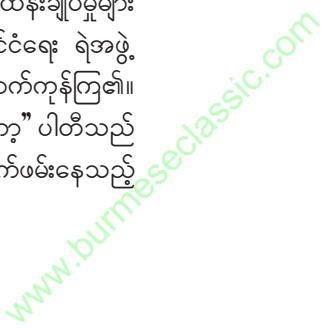
ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသည် ကမ္ဘာ့ခရီးသည်များ အလည်အပတ်လာရေး လုပ်ငန်း အတွက်လည်း အကောင်းဆုံး နိုင်ငံတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ အုန်းပင်များ အုပ်နေသည့် အလွန် လှသော ကမ်းခြေများ၊ သောင်ပြင်များ၊ ငါးဖမ်း၍ကောင်းသော ပင်လယ်များ နိုင်ငံအနှံ့ တွင်ရှိသည်။ နေရောင်ရသည်။ ဗင်နီဇွဲလား၏ စားသောက်မှု ကုန်ကျစရိတ်မှာ ဥရောပနိုင်ငံ များထက် အလွန် သက်သာသည်။ အသားအရောင် ခွဲခြားမှု ပြဿနာများ ဤနိုင်ငံတွင် လုံးဝ မရှိ။ လူရိုင်းများကို တွေ့ချင်သလား။ ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီးမှ လေယာဉ်ခရီးဖြင့် တစ်နာရီခန့် သွားလိုက်သည်နှင့် လူရိုင်းများ နေထိုင်သောရွာသို့ ရောက်သွားနိုင်သည်။ ဆီးနှင်းဖုံးနေသော တောင်တန်းကြီးကို ကြည့်ချင်သလား။ တစ်နှစ်လုံး နှင်းပွင့်များဖြင့် အုပ် ထားသည့် “အင်ဒီ” တောင်တန်းကြီး ရှိ၏။

မှန်သည်။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသည် လူသားတို့လိုအပ်သည့် လိုအပ်ချက်အားလုံးနှင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝပြီးသော နိုင်ငံကြီး ဖြစ်၏။ အလွန်ပါးနပ်သော၊ စီးပွားရေးကွက်ကျော် မြင် တတ်သော နိုင်ငံခေါင်းဆောင်မျိုးပင် ဤတိုင်းပြည်၌ အုပ်ချုပ်စရာ လိုမည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။ နိုင်ငံအတွင်း၌ အားလုံး ပြည့်စုံကြွယ်ဝလျက် ရှိလေပြီ။

(၁၉၅၁) ခုနှစ်။

လူသည် မိမိပတ်ဝန်းကျင်မှ ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲ အမျိုးမျိုး၏ ဒဏ်နှင့် မကင်းနိုင်သလို နိုင်ငံရေး၏ အပြောင်းအလဲ ဒဏ်များနှင့်လည်း မကင်းနိုင်ပါ။

ဗင်နီဇွဲလား၏ သမ္မတ “ဒယ်ဂါချောဘတ်” ထူးဆန်းစွာ အသတ်ခံရပြီးနောက် “ဂျီမီဇက်” တက်လာ၏။ အာဏာရှင်စနစ် အသက်ဝင်လာ၏။ ပထမဆုံး လုပ်ရပ်အဖြစ် လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်အားလုံး ပိတ်သွား၏။ သတင်းစာနှင့် ရေဒီယိုကို ထိန်းချုပ်မှုများ စလုပ်၏။ “ဆီဂါရက်နာရှင်နယ်” အမည်ရှိသော အလွန်ဆိုးရွားသည့် နိုင်ငံရေး ရဲအဖွဲ့ ပေါ်လာသည်။ နိုင်ငံရေးပါတီအားလုံး မြေပေါ်ရှိနေရာမှ မြေအောက်ရောက်ကုန်ကြ၏။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော့်ကို ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၌ ခိုလှုံခွင့်ပေးခဲ့သော “အာဒီကော့” ပါတီသည် လည်း ပါ၏။ နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး၌ နိုင်ငံရေးသမားများကို လျှို့ဝှက်ရဲများက လိုက်ဖမ်းနေသည်

သတင်းများ နေ့စဉ် ကြားနေကြ၏။

နိုင်ငံရေးသမားများမှာ ဗင်နိုဇွဲလားနိုင်ငံအနံ့သို့ပြေးပြီး ခိုလှုံနေကြ၏။ ကျွန်တော့် အလုပ်မှာ ဟိုတယ် ဖွင့်ထားသောအလုပ်။ ဤခိုလှုံသူများနှင့် မည်သို့မျှ မကင်းနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် အရပ်ရပ်မှ ပြေးဝင်ခိုလှုံလာသော နိုင်ငံရေးသမားများကို အကြိမ်ကြိမ် ဝှက်ထားပေးရဖူး၏။ ကျွန်တော့်ဟိုတယ်သို့ လာရောက်တည်းခိုသည့် ဧည့်သည်၏ နိုင်ငံသား အိတ်ဆောင်ကတ်ပြားကို ဘယ်အခါမျှ ကျွန်တော် မတောင်းပါ။ မမေးပါ။

ကျွန်တော့်ဟိုတယ်တွင် နိုင်ငံရေးသမား ဒုက္ခသည်များအပြင် ပြင်သစ်လူမျိုး ဒုက္ခသည်များလည်း မကြာခဏ ရောက်လာတတ်ကြ၏။ ဤပြင်သစ်များသည် အလုပ်တစ်ခုခု ရသွားသည်အထိ ကျွန်တော့်ဟိုတယ်၌ ခိုကပ်ပြီး နေတတ်ကြ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း မည်သည့်အခါမျှ တည်းခိုခ မတောင်း။ စားစရာ မရှိသူများကိုပင် စားစရာကျွေးလိုက်သေး၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဟိုတယ်ကို ပြင်သစ်များက **မာလာကာဗိုးမြို့မှ ပြင်သစ် ကောင်စစ်ဝန်ရုံး** ဟု ခေါ်ကြ၏။

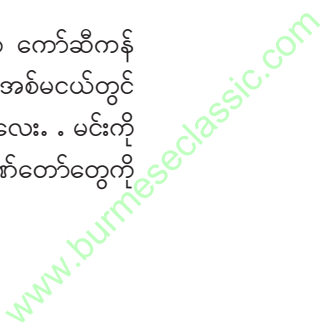
ဤနှစ်များအတွင်း ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ပြောပလောက်သည့် ထူးခြားချက်များ မရှိခဲ့။ ပြင်သစ်တွင် ရှိနေသော ကျွန်တော့်အစ်မများနှင့်မူ ပြန်အဆက်အသွယ်ရလာသည်။ ရီတာ ပြင်သစ်မှ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော့်မိထွေး တင်တီဂျူက ရီတာ လာသွားသည့်အကြောင်း ကျွန်တော့်အစ်မနှစ်ယောက်ထံ စာရေးလိုက်၏။ ကျွန်တော့်အစ်မများက ကျွန်တော့်ထံ ချက်ချင်း စာလှမ်းရေးကြ၏။ သူတို့ထံမှ ပထမလာသည့် စာကို ဖောက်စဉ် ကျွန်တော့်လက်များ တုန်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူတို့မိသားစုအတွင်း လက်ခံကြပါဦးမည်လား။

အားလုံးကပင် ဝမ်းမြောက်စွာ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လက်ခံကြ၏။ အားလုံးပင် ကျွန်တော် လွတ်မြောက်ပြီး၊ အသက်ရှင်ပြီး၊ အိမ်ထောင်ကျပြီး ဗင်နိုဇွဲလားတွင် အခြေချနေ သည့် သတင်းအတွက် ဝမ်းသာမဆုံး ရှိနေကြ၏။

ကျွန်တော့်အစ်မကြီးတွင် ကလေး လေးယောက်ပင် ရှိလေပြီ။ သမီးသုံးယောက်၊ သားတစ်ယောက်။ မိသားစုဓာတ်ပုံများ ပို့လာ၏။ စစ်အတွင်းက သူတို့၏ဘဝများကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြကြ၏။ အစ်မကြီး စာတွင် ကျွန်တော့်အဖေ အမေများ ကျွန်တော့်ကို ငယ်စဉ်က ခေါ်ကြသကဲ့သို့ပင် “ချစ်သောလီလီ”ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ရေးလာ၏။ ကျွန်တော် မျက်ရည်များပင် ဝဲလာမိ၏။ ကျွန်တော့် မိသားစု ဓာတ်ပုံကိုလည်း ပို့ပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်မှာ ကျွန်တော့်ဖခင်၏ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် တစ်ထေရာတည်း တူသည်ဟု ပြောကြ၏။ အစ်မကြီးက “မင်းဟာ အဖေနဲ့ ရုပ်တူသလို စိတ်လဲတူမယ်လို့ တို့ ယုံကြည်တယ်”ဟု ရေးလာ၏။

ရီတာ လာသည့် သတင်းကို ပြင်သစ်ရဲများကလည်း အနံ့ရသွားဟန်ရှိ၏။ သူတို့ထံ လာမေးကြသေးသည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော့်ယောက်ဖက “ဟုတ်တယ်၊ သူ ခု ဗင်နိုဇွဲလား မှာ နေနေတယ်။ သိပ်ပျော်နေတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်ဟု ဆို၏။

ကျွန်တော့်အစ်မငယ်မှာ ပါရီမြို့တွင် နေထိုင်၏။ သူ့ယောက်ျားမှာ ကော်ဆီကန် လူမျိုး ရှေးနေတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူတို့ အခြေအနေမှာ ကောင်းပါသည်။ အစ်မငယ်တွင်လည်း သားနှစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်နှင့်။ အစ်မငယ်လည်း “မောင်လေး.. မင်းကို လွတ်မြောက်အောင် စိတ်ချမ်းမြေ့အောင် ကယ်ဆယ်ပေးခဲ့တဲ့ ဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေကို

အစ်မရော၊ အစ်မ ယောက်ျားရော၊ အစ်မ ကလေးတွေကရော အမြဲ ချီးမွမ်းနေကြပါတယ်” ဟု ရေးလာသည်။

အစ်မကြီးက ကျွန်တော့်သမီးကိုပင် ပြင်သစ်တွင် ကျောင်းလာနေရန်နှင့် သူတို့ တာဝန်ယူမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလာသေး၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အစ်မများသည် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ တစ်ကျွန်းပြန်တစ်ဦး ကို ပြန်လည်လက်ခံပုံကြသည့်မေတ္တာမှာ သေးသောမေတ္တာ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ကြလွန်း၍သာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်၏။

တစ်ချိန်တည်းတွင် တစ်ကျွန်းတွင် ကျွန်တော်နေစဉ်က ကျွန်တော့်အပေါ် ကျေးဇူးကြီးလှသော ဒေါက်တာ “ဂယ်ဗတ်ဂါမိန်း” ကိုလည်း ပြန်သတိရ၏။ ဤဆရာဝန်၏ အကူအညီကြောင့်ပင် တစ်ကျွန်းမှ ကျွန်တော် လွတ်အောင်ပြေးနိုင်မည့် ကမ်းနှင့် အနီးဆုံး ကျွန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လာနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို သူ့မိသားစုမှ သွေးရင်း သားရင်းတစ်ဦးကဲ့သို့ပင် ဆက်ဆံခဲ့၏။ ကံကောင်းထောက်မစွာ သူ့လိပ်စာကို ကျွန်တော် ရှာ၍ ရ၏။ စာတစ်စောင် လှမ်းရေးလိုက်၏။ တစ်နေ့တွင် သူ့ထံမှ ပြန်စာတစ်စောင် ရောက်လာပါသည်။

လွန်းမြို့ ၂၁- ၂- ၅၂။

ခင်မင်သော ပါပီလွန်. . .

ခင်ဗျားထံမှ သတင်းကောင်းများကို ကြားရ၍ ကျွန်တော်ရော ကျွန်တော့်ဇနီးပါ အလွန် ဝမ်းမြောက်နေပါသည်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အမြဲသတိရပြီး ကျွန်တော်နဲ့ အမြဲ အဆက်အသွယ် ရအောင် ကြိုးစားနေသည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဂျီပူတီ တွင်ရှိနေစဉ်က ကျွန်တော့်အမေက ဗင်နီဇွဲလားမှ စာတစ်စောင် ရောက်နေသည်ဟု ပြောဖူးပါသည်။ တလောကမှ ခင်ဗျားစာကို ကျွန်တော့်ထံသို့ ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။

အောက်တိုဘာလအတွင်းက ကျွန်တော် အင်ဒိုချိုင်းနားကို ပြောင်းဖို့ အမိန့်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ (၂)နှစ်နေရပါမည်။ ခုထိတော့ မပြောင်းရသေးပါ။ မတ်လ (၆)ရက်နေ့တွင် စ၊ပြောင်းမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားပါသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးကတော့ ကျွန်တော် ဟိုမှာ အခြေကျပြီးမှ လိုက်ခဲ့ပါမည်။

ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ နေခဲ့ဖူးသည့် အချိန်များကို အမြဲ သတိရပါသည်။ ကျွန်တော့် ထမင်းချက် “ယူချီ” လည်း စိန်လောရင်း တွင် အခြေချလိုက်သည်ဟု သိရပါသည်။

ဘဝ ဆိုသည်မှာ အလွန်ဆန်းကြယ်လှပါလား။ ခင်ဗျားသည် ဘဝကို ဘယ်အခါမျှ အနှုံးမပေး။ မျှော်လင့်ချက်များကို ဘယ်အခါ မျှ အဆုံးမခံခဲ့သည်များကို သတိရပါသည်။ တကယ်တော့ ခင်ဗျား ရဲ့ တွေးခေါ်ချက်အားလုံး မှန်ပါသည်။

ခင်ဗျား မိသားစုဓာတ်ပုံကို မြင်တွေ့ရသည့်အတွက် ကျွန်တော် တို့ အလွန်ဝမ်းသာပါသည်။ တစ်နေ့ ခင်ဗျားတို့ထံ အလည်လာနိုင်

လိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်ပါသည်။ ခင်ဗျား ဓာတ်ပုံတွင်ပါသည့်
 ခင်ဗျားတို့ ဟိုတယ်လေးမှာလည်း နေချင့်စဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။
 ခင်ဗျားထွက်ပြေးဖို့ ခိုးဆောက်ပြီး ဝှက်ထားသည့် ဖောင်ကို
 မင်ဒိုလီနီ တွေ့သွားသည့်နေ့က အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း ကျွန်
 တော်တို့ မကြာခဏ ပြောမိကြပါသည်။
 ယခုစာနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု၏ ဓာတ်ပုံကိုလည်း
 ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်လက ရိုက်ထားသောပုံ
 ဖြစ်ပါသည်။

ကျန်းမာရွှင်လန်းပါစေ
 အေ-ဂယ်ဗတ်ဂါမိန်း

ဒေါက်တာဂယ်ဗတ်ဂါမိန်း၏ ဇနီးကလည်း သူ့ယောက်ျားစာနှင့်အတူ ကျွန်တော်
 ကို သတိရကြောင်း စာလေးတစ်စောင် ရေးထည့်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဒေါက်တာ ဂယ်ဗတ်ဂါမိန်း၏ ဇနီးမှာ အင်ဒိုချိုင်းနားသို့ပင် မလိုက်သွားလိုက်ရပါ။
 ဒေါက်တာ ဂယ်ဗတ်ဂါမိန်းသည် အင်ဒိုချိုင်းနားသို့ရောက်ပြီး မကြာမီပင် တိုက်ပွဲတစ်ခု၌
 ကျဆုံးသွားပါသည်။

ကျွန်တော် အလွန် စိတ်မကောင်းပါ။ ကမ္ဘာတွင် အရက်စက်ဆုံး ပြင်သစ် အကျဉ်း
 ထောင်စနစ်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး အကျဉ်းသားများဘက်မှ မှန်မှန်ကန်ကန် ရပ်ပေးဝံ့ခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်
 မှာ ဒေါက်တာ ဂယ်ဗတ်နှင့် အခြား လက်တစ်ဆုပ်စာ လူများသာ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

မိထွေး တင်တီဂျူထံမှ ကျွန်တော့်ထံ ရေးလာသည့် စာများမှာလည်း မိထွေး
 တစ်ယောက်၏ နှလုံးသားမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် စာများနှင့် မတူပါ။ မိခင်တစ်ယောက်၏
 နှလုံးသားမှ ထွက်လာသော စာများနှင့်သာ တူပါသည်။ သူမသည် ကျွန်တော့် ဖခင်ရှိစဉ်က
 ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြောသွားခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော် ကြားချင်သည့် စကားအားလုံးကို
 ပြန်ရေးပြခဲ့ပါသည်။ စစ်အတွင်း ပြင်သစ်မြေအောက် ထောက်လှမ်းရေးသမားများ နာဇီကို
 တော်လှန်ရာ၌ ခြေရှုပ်နေကြသည်ကို မြင်လျှင် “ငါ့သားရှိရင် ဒီအဖွဲ့မှာ ထိပ်ဆုံးက ပါနေ
 မှာပဲ”ဟု ပြောသည်ဟု ဆို၏။ အဖေသည် သူ့မြေးများကိုလည်း အလွန် ချစ်ခဲ့ပါသည်။
 အလိုလိုက်ရာတွင်လည်း အခြားအဘိုးများထက် လွန်ကဲခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ချစ်သူများထံမှ လာသောစာများကို ရီတာနှင့်အတူ
 အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်၏။ စာတိုင်းကို အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ သိမ်းသကဲ့သို့ အသေအချာ သိမ်း
 ထားခဲ့ပါသည်။

(၁၉၅၃)ခုနှစ်၌ ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်ကို ကျွန်တော်တို့ ရောင်းပစ်လိုက်ကြပါ သည်။
 မာလာကာဗိုးမြို့၌ အမြဲ အခြေတကျနေရန် ရီတာနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ယောက်လုံး တွင်
 ရည်ရွယ်ချက် မရှိခဲ့ကြပါ။ ယခုအချိန်၌ ဗင်နီဇွဲလားဂီရာနာတွင် သံများတွေ့ပြီး အလွန်
 စီးပွားဖြစ်နေကြသည်ဟု သတင်းကြား၏။ ထို့ကြောင့် ဤဒေသသို့ သွားလေ့လာပြီး စီးပွား
 ရှာသင့်လျှင် ရှာမည်ဟု ရီတာနှင့် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြ၏။

တစ်နေ့တွင် ကားတစ်စီးဖြင့် ကျွန်တော်တို့ပိုင် ပစ္စည်းအားလုံးကိုတင်ပြီး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

မာလာကာဦးမြို့မှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီးသို့ ခေတ္တဝင်ကြ၏။

မြို့တော်ကြီးမှာ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားလေပြီ။ အဆောက်အအုံများ၊ လမ်းသစ် များ၊ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းသစ်၊ လေဆိပ်သစ်ဖြင့် ကမ္ဘာ့မြို့တော်ကြီးတစ်ခု၏ အသွင်ကို လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သမ္မတ ကော်ဒီလာ၏ ပြောင်မြောက်သော စွမ်းဆောင်ချက် များပင် ဖြစ်၏။

ကာလာကတ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ရက်အနည်းငယ် နားကြ၏။ မိတ်ဆွေ အများ အပြားနှင့်လည်း ပြန်လည် ဆုံစည်းခွင့်ရ၏။ ပိုကိုလီနီနှင့် ပတ်သက်၍လည်း လိုက်စုံစမ်း ခွင့်ရ၏။ မိတ်ဆွေကြီး ဒုက္ခိတ ပိုကိုလီနီထံသို့ မာလာကာဦးမြို့၌ ကျွန်တော် အခြေကျပြီး နောက် လူကြုံတွေ့တိုင်းပင် ငွေအနည်းငယ် ကျွန်တော် အမြဲ ပို့ပေး၏။ (၁၉၅၂) ခုနှစ် အတွင်း၌ ပိုကိုလီနီသည် လာဂူအာလာ၌ အခြေချနေထိုင်ချင်သည်ဟု ဆိုသဖြင့် ငွေ တော်တော်များများပင် တစ်ကြိမ် ကျွန်တော် ပို့ခဲ့သေး၏။ သူ့ကျန်းမာရေးမှာလည်း ဆေးရုံ ၌ ရေရှည်အကုသခံရပြီးနောက် သိသိသာသာပင် တိုးတက်မှုရှိလာ၏။ စကား အနည်းငယ် ပြန်ပြော၍ ရလာ၏။ သူ၏ ညာလက်မှာလည်း အနည်းငယ် လှုပ်ရှား အလုပ်လုပ်၍ ရလာ ၏။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကျွန်တော်နေသော မာလာကာဦးမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်ဖူး၏။ သူက ဆေးရုံကောင်းများရှိရာ ကာလာကတ်မြို့၌ပင် ဆက်နေချင် သည်ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော့်ထံ မပြောင်းလာခဲ့ပါ။ ယခု ကာလာကတ်သို့ ကျွန်တော် ပြန် ရောက်လာသောအခါ၌ ပိုကိုလီနီ ပျောက်နေသည့်သတင်းကို ကြားရ၏။ သူ ဂူအာလာ ဆိပ်ကမ်း၌ သွားလာနေသည်ကို မကြာခဏ တွေ့ရပြီးနောက် ရုတ်တရက် တစ်နေ့တွင် ပျောက်သွား၏။ ဘယ်သို့ ပျောက်သွားသည်ကို မည်သူမျှ မသိကြတော့။ အချို့က သင်္ဘော တစ်စီးနှင့်လိုက်ပြီး ပြင်သစ် ပြန်သွားသည်ဟု ယူဆကြ၏။ ကျွန်တော် သူ့ထံသို့ ကိုယ်တိုင် သွားတွေ့ပြီး မခေါ်မိသည်ကို စိတ်မကောင်းပါ။

ကာလာကတ်တွင် ရက်အနည်းငယ် နားပြီးနောက် ဗင်နီဇွဲလားဂီရာနာသို့ ကျွန်တော်တို့တားဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ တကယ်တော့ ဂီရာနာသို့ သွားခြင်းမှာ အခြေအနေ များ လေ့လာကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ မဟန်လျှင် ကာလာကတ်၌ပင် အခြေပြန်ချရန် ကျွန်တော် တို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြ၏။

လမ်းခရီးတွင် စိတ်ကပ်လီဗာမြို့၌ တစ်ညအိပ်၏။ ဤမြို့ကို လွန်ခဲ့သည့် ရှစ်နှစ် က ကျွန်တော် တစ်ကြိမ် ဖြတ်သွားဖူးပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက် နံနက်စာစားရန် ဟိုတယ်မှ အထွက်၌ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ထိုလူမှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်၊ ပိန်ပိန်မြင့်မြင့် မြက်ဦးထုတ်ကို ဆောင်းထား၏။

“ကျွန်တော့် မျက်လုံးပဲ မကောင်းလို့ ကျွန်တော် လူများတာဆိုရင်တော့ သည်းခံ ပါခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ပြင်သစ်လူမျိုး ပါပီလွန်များ ဖြစ်နေမလားလို့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပါပီလွန်ပါ”

ထိုလူ ဘယ်သူဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း အမှတ်ရ၏။ တစ်ကျွန်း၌ ကျွန်တော်နှင့် အတူနေဖူးသော မာဆယ်။ ကျွန်တော် မာဆယ်ကိုခေါ်ပြီး ရီတာနှင့်အတူ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ဝင်သွားကြ၏။ မာဆယ်သည် ကျွန်တော့်အား သားသားနားနား ရှိသော အခြေအနေများကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေပုံရ၏။ သူ့အခြေအနေမှာမူ ကောင်းပုံမရ။

အထူးမေးစရာ မလို။ သူဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများကို ကြည့်သည်နှင့်ပင် ပြောနိုင်၏။

ကျွန်တော်တို့ ချီလီနိုင်ငံလုပ် ပိုင်အရက်တစ်ခွက်စီ သောက်ကြပြီးနောက် မာဆယ်က ရီတာကို ပြော၏။

“ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်ကို သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ယောက်ျားနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ကျွန်းမှာ အကြာကြီး အတူတူ နေခဲ့ဖူးတယ်။ လူတစ်ယောက် ကံတစ်မျိုးစီပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် တစ်ခါက ပြင်သစ်နိုင်ငံကပြေးပြီး ကနေဒါနိုင်ငံမှာ သွားအခြေချဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက လူကလဲ လူငယ်။ ကနေဒါ တောင်ပေါ်ရဲ့အဖွဲ့မှာ ဝင်အမှုထမ်းတယ်။ အဆင်သိပ်ပြေတယ်။ တစ်သက်လုံး ဟိုမှာ အခြေချတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးဆုံးဖြတ်ထားပြီးမှ ကိုယ့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်။ ဓားထိုးမှုဖြစ်တယ်။ ဟိုလူ သေသွားတယ်။ ကျွန်တော် ဒီလူကို မသတ်ချင်ပါဘူး။ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူက ယုံမလဲ။ ပြင်သစ်ရောက်တဲ့အထိ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ဖြတ်ပြီး ထွက်ပြေးရပြန်တယ်။ ပြင်သစ် ပြန်ရောက်တော့ ပြင်သစ်ရဲက ဆီးဖမ်းပြီး တစ်ကျွန်းကို ပို့လိုက်တယ်။ အဲဒီ တစ်ကျွန်းမှာ ခင်ဗျားယောက်ျားနဲ့ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရတော့တာ”

ရီတာက ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေ၏။

“မာဆယ်၊ ခင်ဗျား ခု ဒီမှာ ဘာလုပ်စားနေလဲ”

“ခရမ်းချဉ်သီး စိုက်စားနေတယ်”

“အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား”

“ရာသီဥတု ကောင်းတဲ့နှစ်တော့ ကောင်းတယ်။ ရာသီဥတု မကောင်းတဲ့နှစ်မှာ တော့တော်တော် အခက်တွေ့ရတယ်”

“ကျွန်တော် ဘာကူညီနိုင်တာ ရှိသလဲ”

“အင်း. . ကူညီနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့. . .”

သူသည် ရုတ်တရက် အကူအညီမတောင်းသေးဘဲ စဉ်းစားနေ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ထဲတွင် ဘုရားတ နေ၏။ များများ မတောင်းပါစေနှင့်။

“ဖိနပ်တစ်ရုံ၊ ခြေအိတ်တစ်စုံ၊ ဘောင်းဘီတစ်ထည်၊ အင်္ကျီတစ်ထည်၊ နောက်နက်တိုင်တစ်ခု။ ခင်ဗျား ပေးနိုင်ရင်တော့ ပေးသွားပါ”

ကျွန်တော် အံ့ဩသွား၏။ ကျွန်တော်က ငွေတောင်းမည်ဟု ထင်ထား၏။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်ဖို့လဲ မာဆယ်၊ ကျွန်တော် ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကားထဲက ကျွန်တော့်အဝတ်အစားတွေထဲက ကြိုက်တာသာ ရွေးယူ”

“ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ မနက်ဖြန် ကျွန်တော်တို့ တစ်ကျွန်းသမား ဟောင်းကောင်လေးတစ်ယောက် လက်ထပ်မယ်။ သူ ဘုရားကျောင်းသွားတဲ့အခါ အဝတ် အစားကောင်းကောင်း ဝတ်စရာမရှိလို့ သူ့အတွက် တောင်းပေးတာပါ”

“ဒီမှာ အခြေချကြတဲ့ တစ်ကျွန်းသမား ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“နှစ်ဆယ်လောက် ရှိလိမ့်မယ်”

“လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ သူက ဘယ်သူလဲ”

“မာကျူးရက်”

“ဟင်. . . မာကျူးရက်”

ကျွန်တော်နှင့်အတူ ထောင်ဆေးရုံကိုဖောက်ပြီး ပင်လယ်ခရီး မိုင်ပေါင်း တစ်ထောင်ငါးရာကျော်ကို အတူသွားခဲ့ဖူးသော မာကျူးရက်။ အသံတိတ်ထောင်၌ (၂)နှစ် အတူ ဒုက္ခခံဖူးသော မာကျူးရက်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော် ထိုနေ့တွင်ပင် ခရီးဆက်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ထား၏။ သို့သော် ခရီး မဆက်ဖြစ်တော့။ မာကျူးရက်၏ လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပမည့် နောက်တစ်နေ့ အထိ ထိုမြို့တွင် ဆက်နေခဲ့၏။

မာကျူးရက်သည် တိုင်းရင်းသူ အသားမည် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်၏။ သူ ဒုတိယအကြိမ်တွင် မည်သို့ လွတ်လာသည်ကို ကျွန်တော် မမေးပါ။ ကျွန်တော် မည်သို့ လွတ်လာသည်ကိုလည်း သူ မမေးပါ။

“ပါပီ. . ကျွန်တော်တို့ နည်းနည်းသာ ကံကောင်းခဲ့ရင် ဆယ်နှစ်လောက်စောပြီး တစ်ကျွန်းက လွတ်ကြမှာနော်”

ထိုမျှသာ သူ ကျွန်တော့်ကို ပြော၏။ မိတ်ဆွေအားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် ခရီးဆက်ခဲ့ပြန် ၏။ ယခု သွားသည့်မြို့မှာ ကျွန်တော် အခြေအနေ သွားလေ့လာရန် ရည်မှန်းခဲ့သော စီဒတ်ပီအာမြို့ ဖြစ်၏။ လမ်းတွင် တစ်လမ်းလုံး မာကျူးရက်နှင့် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ရိတာကို ပြန်ပြောပြသွား၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး၏ အတိတ်သည် တကယ်တော့ မေ့ရန် မလွယ်သော အတိတ်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဤအတိတ်များကို နှစ်ယောက်လုံး လုံးဝ မေ့ထားကြ၏။

စီဒတ်ပီအာမြို့သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ သံတူးဖော်မှုများ ပြုလုပ်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်မှု အမျိုးမျိုး လုပ်နေကြသည်ကို မြင်တွေ့ရ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် ရိတာတို့အတွက်မူ ဖီးပွားရှာချင်စရာ အကွက်အကွင်း ကောင်းကောင်းကို မတွေ့ကြရပါ။ ထို့ကြောင့် ကာလာကတ် သို့ပင် ပြန်သွားပြီး လုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ကာလာကတ်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီ။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ ဝယ် လိုက်၏။ ထိုဆိုင်မှာ ကာလာဘိုဘို ပန်းခြံဘေးတွင် ရှိသည်။ အလွန်ရှုခင်းသာသော ဆိုင် လေး ဖြစ်၏။

အစပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကိုင်ရသည်မှာ အလွန် ပင်ပန်းလှပါသည်။ မူလ ပိုင်ရှင်မှာ ကာနရီမှလာသူ ဖြစ်၏။ သူ့ဆိုင်ကို အစမှအဆုံး ပြုပြင်မှုများကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်လုပ်ရ၏။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ဖွင့်သော စားသောက်ဆိုင်မှာ ဗင်နီဇွဲလား အစားအစာ တစ်ဝက်၊ ပြင်သစ်အစားအစာ တစ်ဝက် ရနိုင်သော စားသောက်ဆိုင် ဖြစ်၏။

ဖွင့်၍ မကြာမီပင် လူကြိုက်များသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ လူအများပင် လာရောက်စားသောက်ကြ၏။

(၁၉၅၆) ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၆) ရက်နေ့။
တနင်္လာနေ့ ဖြစ်၏။
ထိုနေ့တွင် ဗင်နီဇွဲလား အစိုးရ ပြည်ထဲရေးဌာနမှ ကျွန်တော် နိုင်ငံသားအဖြစ်

လျှောက်ထားသည်ကို လက်ခံလိုက်ကြောင်း အကြောင်းပြန်ကြားစာ ရောက်လာ၏။

ကျွန်တော် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၌နေသည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော် ရှိခဲ့ပြီ။ ထို ဆယ်နှစ် အတွင်း မည်သည့် ရာဇဝတ်မှုမျှ ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း မရှိသဖြင့် ရရှိသော ဆုလာဘ်ပင် ဖြစ်၏။

(၁၉၅၆)ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၅) ရက်နေ့မှာ ဗင်နီဇွဲလား နိုင်ငံ၏ အမျိုးသား ရုံးပိတ် ရက်ဖြစ်၏။ ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော် နိုင်ငံသားအဖြစ် သစ္စာခံယူပွဲသို့ တက်ရောက်ရ၏။ သစ္စာခံကြမည့် သူများမှာ အားလုံး သုံးရာကျော် ရှိ၏။

ကျွန်တော် နိုင်ငံတော်၏ အလံတော်ရှေ့၌ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ရင်ထဲတွင် အမျိုးမျိုး တွေးနေမိ၏။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသည် ရုပ်စွမ်းအင် အကူအညီသာ မဟုတ်။ စိတ်စွမ်းအင် အကူအညီကိုပါ ပေးခဲ့သော နိုင်ငံ။ ဤတိုင်းပြည်၏ ကျေးဇူးတရားများမှာ ကျွန်တော့်အပေါ် တွင် အလွန်ကြီးလှဘိ၏။

ဘရာဇီး နယ်စပ်၌ နေထိုင်သော “အိုင်နိုမားမိုး” အမည်ရှိသည့် လူရိုင်းများ၏ ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုကို ပြေး၍ ကျွန်တော် သတိရမိ၏။ ဤလူရိုင်းများက သူတို့ကိုယ်သူတို့ “ပီလီဗို” ၏ သားများဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ ပီလီဗိုဟူသည်မှာ လမင်းကြီးကို ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ပီလီဗိုသည် တစ်ချိန်က စစ်သူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ တစ်နေ့ သူ့ရန်သူများနှင့် စစ် တိုက်စဉ် မြားမှန်၏။ သေဘေးမှလွတ်ရန်အတွက် လေထဲသို့ ခုန်တက်လိုက်၏။ မြေပြင်မှ အလွန်ဝေးကွာသော အရပ်ရောက်အောင် လေထဲတက်သွား၏။ ထိုသို့ တက်သွားစဉ် သူ့ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရထားသော မြားဒဏ်ရာမှ သွေးများသည် တစ်စက်ပြီးတစ်စက် မြေပြင်သို့ ကျလာ၏။ ထိုသွေးစက်များသည် မြေပြင်သို့ ရောက်သောအခါ၌ သူတို့ အိုင်နိုမားမိုး လူရိုင်း မျိုးကို ဖြစ်လာစေခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ မှန်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဤဒဏ္ဍာရီကို သတိရမိ သည်နှင့် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေး ဖခင်ကြီး ဘိုလီဗာကို ပြေး၍ သတိရမိ၏။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသားများသည် ဤမျှ ရက်ရောတတ်ခြင်း၊ သဘောထားကြီးခြင်း၊ ဒုက္ခသည် များအပေါ်၌ ညာတာတတ်ခြင်း များသည် သူ့ရဲကောင်းကြီး ဘိုလီဗာ၏ သွေးစက်များ ပြန်၍ ပေါက်ဖွားကြီးထွားသော လူမျိုးများ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်နိုင်၏။

အမျိုးသား သီချင်းကို စတင်တီး၏။ လူတိုင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်တော် သည် အလံတော်ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ဥများ လိမ့်ကျလာကြ၏။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ အမျိုးသားသီချင်းကို ဆိုနိုင်သောဘဝကို မည်သည့်အခါမျှ ပြန်ရောက်တော့မည် မထင်ခဲ့မိပါ။ ကျွန်တော်သည် အခြားလူများနှင့် တွဲ၍ နိုင်ငံတော်သီချင်းကို အသံကုန် အော်၍ပင် ဆိုလိုက်၏။

“အာဗာဂျို ဂါဒနာ”

စပိန်စကား ဖြစ်၏။

“နှောင်ကြိုးပြေပါစေ”

မှန်သည်။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် နှစ်ရှည်လများ ချည်နှောင်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည့် နှောင်ကြိုးများ ယနေ့ လုံးဝ ပြေသွားပြီ။ ထာဝရ ပြေလေပြီ။

“ဗင်နီဇွဲလားအလံတော်သည် သင်တို့၏ အလံတော်ဖြစ်ပြီး ဤအလံတော်ကို

၄၆၈

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

သစ္စာစောင့်ပါမည်ဟု သစ္စာဆိုကြပါ”

ကျွန်တော်တို့ လူသုံးရာလုံး တစ်ပြိုင်တည်း သစ္စာဆိုလိုက်ကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ဤလူသုံးရာထဲတွင် အခိုင်မာဆုံး သစ္စာဆိုသူမှာ ကျွန်တော်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်။

ပါပီလွန် သူ၏အမိနိုင်ငံက သူ မကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုအတွက် သူ့ကို သေဒဏ် ထက်ကြီးသော ပြစ်ဒဏ်ကို ချခဲ့သည်။ မှန်သည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံသည် သူ၏မွေးဖွားရာနိုင်ငံ သာ ဖြစ်၏။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသည် သူ၏ စိတ်အေးချမ်းသာဖွယ်ရာ သုခဘုံနှင့်တူသော နိုင်ငံ ဖြစ်ပါသည်။

အစန်း (၅၅)

ကျွန်တော့်ကလေးဘဝ

နိုင်ငံသားဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ဘဝ၏ အပြောင်းအလဲများမှာ အလွန် မြန်လှ၏။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တစ်ခုကို ချက်ချင်းလျှောက်၍ ရ၏။ ကျွန်တော် စပိန်နိုင်ငံသံရုံးသို့ သွားပြီး စပိန်သို့ ဝင်ခွင့်ဗီဇာတောင်း၏။ သုံးလနေခွင့် ဗီဇာကို ချက်ချင်း ထုတ်ပေး၏။ ကျွန်တော်သည် ဥရောပသို့သွားရန် သင်္ဘောလက်မှတ်ဝယ်ပြီး နာပိုလီ အမည်ရှိသော သင်္ဘောဖြင့် ရိတာနှင့်အတူ ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။

ခရီးစဉ်တစ်ခုလုံးမှာ အလွန် အဆင်ပြေလှ၏။ မြင်ကွင်းအားလုံးမှာ လှပနေသည်။ ရာသီဥတုဆိုးချိန်၌ပင် ပင်လယ်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းတွင် လှနေ၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ကျွန်တော်၏ ဝယ်ပြီးစ “လင်ကွန်း” ကားကြီးကိုလည်း ယူလာခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရှေးဦးစွာ စပိန်နိုင်ငံသို့ သွားမည်။ ထိုနိုင်ငံမှ ပြင်သစ်နယ်စပ်သို့သွားပြီး ကျွန်တော့်အစ်မ မိသားစုများနှင့် တွေ့မည်။ ကျွန်တော့်အစ်မ မိသားစုမှာ စပိန်နိုင်ငံဘက်ကူးလာပြီး ကျွန်တော့် ဧည့်သည်များအဖြစ် နေမည် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် သူတို့နှင့် လုံးဝ မတွေ့ခဲ့ရသည်မှာ (၂၆) နှစ် ရှိသွားလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်လတိတိ အတူတူနေထိုင်ကြမည် ဖြစ်၏။

ဂျီဘရော်တာ ရေလက်ကြားကို ဖြတ်ခဲ့ပြီ။

ဤရေလက်ကြားကို ဖြတ်ပြီးနောက် သင်္ဘောမှာ ပင်လယ်အတွင်း ပြန်ခုတ်မောင်းပြန်၏။ ကမ်းခြေမှာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးဖြင့် ထိုင်ပြီး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတစ်ဖက်သို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။ ဤမိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် မကြာမီ ဥရောပကမ်းခြေသည် ပေါ်လာတော့မည် ဖြစ်၏။

(၁၉၃၀) ခုနှစ်မှ (၁၉၅၆) ခုနှစ် . . . ။

နှစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်အသက်မှာ (၂၄) နှစ်၊ ယခု ငါးဆယ်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သင်္ဘောဦးမှာ ရေပြင်ကို ခွဲပြီး သင်္ဘောနောက်တွင် အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ ဗွီပုံသဏ္ဍာန် ရေလှိုင်းများကိုဖြတ်၍ ကျန်ရစ်စေ၏။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ကျွန်းပို့စဉ်က ခေါ်သွားသော သင်္ဘောအမည်မှာ **လာဗာတီလီနာ**။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ကို လှောင်ပိတ်ခေါ်သွားသော သင်္ဘော၏ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းတွင် အပြင်ကြည့်နိုင်သော တံခါးပေါက် မရှိသဖြင့် ခွဲခွာရမည့် ပြင်သစ် ကမ်းခြေကို လုံးဝ မြင်ခွင့်မရခဲ့။

ကျွန်တော်သည် မိခင် ပြင်သစ်မြေ၏ အကြောင်းကို တွေးနေသည်။ ကျွန်တော့် အတွေးများတွင် ကျွန်တော်၏ ကလေးဘဝမှ ဖြစ်ရပ်များမှာလည်း အရိပ်များသဖွယ် တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍ ပေါ်လာ၏။

စီး၍ရသော မြင်းရုပ်ကို ကျွန်တော့်အဘိုး ဝယ်ပေးသောအချိန်၌ ကျွန်တော့် အသက်မှာ ငါးနှစ်ရှိသေး၏။ မြင်းရုပ်ကြီးမှာ အလွန်လှ၏။ မြေရင်းကို နင်းလိုက်လျှင် စက်ဘီး များ စီးသွားသကဲ့သို့ပင် မြင်းရုပ်အောက်မှဘီးများ ရွေ့ပြီး လမ်းမပေါ် စီးသွား၍ရ၏။ ကျွန်တော် ကျောင်းသွားတိုင်း ဤမြင်းရုပ်ကြီးကို စီးသွား၏။ ကျွန်တော်တို့အိမ်က ကျွန်တော့် ကိုထိန်းသော အမျိုးသမီးက ကုန်းတက်များတွင် မြင်းရုပ်ကြီး အပေါ်တက်နိုင်အောင် နောက် မှ တွန်းပေးရ၏။ ဤမြင်းရုပ်မျိုးမှာ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် နှစ်ခုသာ ရှိ၏။

ကျွန်တော်နေသော ကျောင်းမှာ ကလေးထိန်းကျောင်းဖြစ်၏။ ကျောင်းဆရာမ ကြီးဖြစ်သော “မဒန်ဗွန်နယ်” မှာ ကျွန်တော့်အမေ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့် မြင်းရုပ် ကြီးကို ဆရာမကြီးက ကျောင်းဝင်းထဲ ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော့်ကို စီးခွင့်ပေး၏။

ကျွန်တော်တို့ ဝင်းခြံအတွင်း၌ ဗယ်လီသီးများ ရှိ၏။ အဖေက ဤအသီးများကို မှည့်မှ ခူးစားရန် မှာထား၏။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်အစ်မများက မမှည့်မီပင် အဖေ မမြင်သည့်အချိန်၌ ခိုး၍စားတတ်၏။ ဤအပင်သို့ သွားသည့်အချိန်၌ ကျွန်တော် သည် အဖေ မမြင်အောင် မြေပြင်တွင် တွား၍သွား၏။ ထိုအချိန်မျိုး၌ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် လူရိုင်းနီတစ်ယောက်ဟု ထင်နေမိ၏။

အသက် ရှစ်နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်ပြီ။

ထိုအချိန်အထိ အဖေနှင့်အမေ ပေါင်ပေါ်၌ ကျွန်တော် အိပ်တတ်သေး၏။ ကျွန်တော့်အမေနှင့်အတူ အိပ်စဉ် အမေ၏ လည်ပင်းကိုဖက်၍ ကျွန်တော် အိပ်တတ်၏။

အမေသည် အလွန်လှသော မိန်းမဖြစ်၏။ အရပ်မြင့်ပြီး ကိုယ်လုံးသွယ်၏။ စန္ဒရား ကို ကောင်းစွာ တီးတတ်၏။ အမေ စန္ဒရားတီးနေစဉ် အမေ့ဘေး၌ ကျွန်တော် ဒူးထောက် ပြီး ထိုင်နားထောင်နေတတ်၏။ အမေ၏အဖေမှာ လူချမ်းသာတစ်ဦး ဖြစ်၏။ အမေတို့ ညီအစ်မကို ကျောင်းလခ အလွန်ပေးရသော ကျောင်းကောင်းတွင် ပညာသင်ကြားစေခဲ့၏။

ကျွန်တော့်အဘိုးမှာ အလွန် သဘောကောင်းသူဖြစ်၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးမှာ ဖြူ နေ၏။ နံနက်ခင်းများ၌ အဘိုးနှင့် ကျွန်တော် လက်တွဲပြီး လယ်ကွင်းများရှိရာဘက်သို့ လမ်းလျှောက်သွားတတ်၏။ အဘိုးသည် အသွားခရီးတွင် လယ်သမားများအတွက် သတင်းစာ သစ်များ ယူသွားပေးပြီး အပြန်တွင် သတင်းစာဟောင်းများ ပြန်သယ်လာတတ်၏။

အသက် ရှစ်နှစ်သားအရွယ်မှစ၍ ကျွန်တော် စုဆောင်းလာ၏။ ကျွန်တော်တို့ ရွာဘေး မှ တူးမြောင်းတွင် ရေသွားခိုးကူးတတ်၏။ တူးမြောင်းမှာ ငါးကိုက်မျှ ကျယ်သောလည်း နက်၏။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းအားလုံး အဝတ်မပါ ဗလာကိုယ်လုံးများနှင့် ရေကူးတတ် ကြ၏။ ရေခိုးကူးရသည့်အလုပ်မှာ အလွန်ပျော်ခဲ့ရသော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်၏။

(၁၉၁၄) ခုနှစ် . . . ။

စစ်ကြီးဖြစ်ခဲ့ပြီ။

အဖေ စစ်ထံ လိုက်သွားရ၏။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတစ်စုလုံး မီးရထားဘူတာရုံသို့ အဖေကို လိုက်ပို့ကြ၏။

“အဖေ မကြာခင် ပြန်လာမယ်။ သမီးတို့ကလဲ အိမ်အလုပ်တွေ အဖေ့ကို ကူလုပ်ပေးကြ။ အမေက ကျောင်းမှာ အဖေ့အတန်းကိုရော၊ သူ့အတန်းကိုရော နှစ်တန်းလုံး စာသင်ပေးရမှာဆိုတော့ သိပ်ပင်ပန်းမယ်။ ဒီစစ်ကြီးက မကြာပါဘူး။ မကြာဘူးဆိုတာလဲ လူတိုင်း ပြောနေပါတယ်”

စစ်ကြီးမှာ လေးနှစ်ကြာသွား၏။

စစ်အတွင်း၌လည်း ကျွန်တော်တို့ ကလေးများမှာ ပျော်ခဲ့ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အဖေ နေရာတွင်ဝင်ပြီး အမေနှင့်အတူ အိပ်၏။

လေးနှစ်ဟူသော အချိန်မှာ လူ့သမိုင်းအတွက် ဘာမျှ ပြောပလောက်သည့် အချိန် မဟုတ်သော်လည်း ကလေးတစ်ယောက် ဘဝအတွက်မူ အလွန်ကြာခဲ့သော အချိန်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်၏ လူကောင်ကြီးထွားလာမှုမှာ အလွန် မြန်ဆန်လှ၏။ စစ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့ ကလေးများက စစ်တိုက်တမ်း ကစားကြ၏။ မကြာခဏ ပွန်းပျိုး ငို၍ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာတတ်၏။ အမေက ဆီးကြို ဆေးထည့်ပေးရ၏။

“လိမ္မာစမ်းပါ သားရယ်။ အမေကလဲ ကျောင်းမှာ ကလေးခြောက်ဆယ်ကိုတောင် တာဝန်ယူ စာသင်ပေးရတော့ သိပ် ပင်ပန်းတယ်။ နောက်တစ်ခါ သား ဒီလို မဆိုးတော့ ဘူးလို့ မေမေ့ကို ကတိပေးစမ်း”

ကျွန်တော် ကတိပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော့်ကတိမှာ ဘယ်အခါမျှ မတည်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်အနောက်တွင် ထင်းများကိုစီ၍ သိမ်းထား၏။ ဤထင်းများ မကြာခဏ အခိုးခံရ၏။ သူခိုးလာသည့်အချိန်တွင် အမေက ကြောက်တတ်၏။ ကျွန်တော်က အဖေ့ကို ဖက်ထားပြီး မကြောက်အောင် အားပေးရ၏။

လသာသော တစ်ည။

အမေက ကျွန်တော်ကို လှုပ်နှိုး၏။

“အပြင်က လူသံကြားတယ်။ သူခိုးကပ်တာလား မသိဘူး”

ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ ထလိုက်၏။ အဖေ့သေနတ်ကို ယူလိုက်၏။ ကျည်နှစ်တောင့် ထည့်လိုက်၏။ ပြတင်းပေါက် အနီးသို့ကပ်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်၏။

လမင်းကြီးမှာ ထိန်ထိန်သာနေ၏။

မည်သည့် အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရ။

“ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး အမေ။ မယုံရင် ဒီလာကြည့်ပါ”

အမေက ပြတင်းပေါက်နား လာကြည့်၏။ သူမ၏စိတ်ထဲတွင် သူမသားသည် သတ္တိရှိသည်ဟု ယူဆပြီး ကျေနပ်နေမိမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် အဖေ့ကို ကူညီတတ်သလို အမေ မကြိုက်သည့် အပြုအမူလုပ်ရပ် များကိုလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ တစ်ခါက ကြောင်တစ်ကောင်ကို အိမ်ရှေ့မှ ခေါင်းလောင်း တွင် ဇောက်ထိုး အမြီးမှ ကြိုးချည်၍ ဆွဲထားခဲ့ဖူး၏။ ရွာမှ စာရေးကြီး၏ စက်ဘီးကို တစ်ခါက သူ့အလစ်တွင် ချောင်းထဲ တွန်းချခဲ့ဖူး၏။

(၁၉၁၇) ခုနှစ် အတွင်း၌ အဖေ ရှေ့တန်း တစ်နေရာတွင် ဒဏ်ရာရ၏။ ဤ သတင်းကို ကြက်ခြေနီအသင်းမှတစ်ဆင့် ရခဲခြင်းဖြစ်၏။ သေနိုင်သော ဒဏ်ရာမဟုတ်။ ခေါင်းထဲသို့ ကျည်ဆန်စအချို့ မှန်သွားသည်ဟုဆို၏။

သတင်းရသည်မှာ (၂၄) နာရီ ကျော်လာခဲ့ပြီ။

အမေသည် ကျောင်းမှခွင့်မယူဘဲ သူ့အတန်းကို စာဆက်သင်မြဲသင်နေသည်။ ကျောင်းမှ မည်သူမျှလည်း ဤအကြောင်းကို မသိကြ။

ကျွန်တော် အမေ စာသင်နေပုံကို ငေးကြည့်နေသည်။ ယခင်နေ့များက ကျွန်တော် သည် အမေစာသင်သည့်အချိန်တွင် ရှေ့ဆုံးတန်း၌ ထိုင်၏။ ထိုနေ့က နောက်ဆုံးတန်းတွင် ထိုင်၏။ အမေသည် အထွေထွေသိပ္ပံဘာသာကို ပြီးသည်အထိ သင်၏။ နောက် သင်္ချာ ပုစ္ဆာတစ်ခုကို ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင်ရေးပြီး . . .

“ကလေးတို့ ဒီပုစ္ဆာကို ပြီးအောင်တွက်ထားကြ။ ဆရာမ အပြင်ခဏထွက်လိုက် ဦးမယ်”

အမေ စာသင်ခန်းအပြင် ထွက်သွား၏။

ကျွန်တော် နောက်မှ လိုက်သွား၏။

ကျောင်းဝင်း တံခါးအနီးရှိ ပန်းချိုတစ်ခုအနားသို့ လျှောက်သွား၏။ ထိုပန်းချို အနားသို့ ရောက်သည်နှင့် အမေ စုရို၏။

ကျွန်တော်က အမေ့ကို အနောက်ဘက်မှ ဖက်လိုက်၏။

“သား. . သားအဖေ ဒဏ်ရာရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်၊ သားသဘောကတော့ မေမေရယ်. . အဖေ့ကို ဒဏ်ရာကြီးကြီး ရလေ ပိုကောင်းလေလို့ ထင်တယ်။ ဒဏ်ရာကြီးကြီးရတော့ အဖေ စစ်မြေပြင်ကို ထပ်သွားစရာ မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား”

အမေသည် ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ပြီး ချက်ချင်း အငိုတိတ်သွား၏။

“သားပြောတာ မှန်တယ်။ သားရဲ့အဖေ အသက်သေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မေမေ တို့နဲ့ ပြန်အတူလာနေနိုင်သေးတာပဲ”

အမေသည် ကျွန်တော်၏နဖူးနှင့် ပါးပြင်များကိုနမ်းပြီး စာသင်ခန်းရှိရာသို့ ပြန် လျှောက်သွားခဲ့၏။

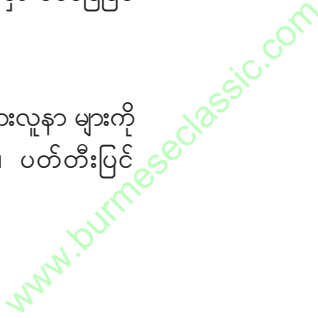
ရှေ့တွင် စပိန်နိုင်ငံ ကမ်းခြေကို မြင်နေရပြီ။ ကျွန်တော်သည် ကမ်းခြေမှ အဖြူ စက်ကလေးများကို ကြည့်ပြီး အိမ်အမိုးများ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းကြည့်နေ၏။

(၁၉၁၇)ခုနှစ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစု တစ်ခုလုံး ပျော်ရွှင်စွာ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည့် အဖြစ်များကိုလည်း ပြန်သတိရမိသေး၏။

အဖေဒဏ်ရာမှာ ကြိုတင်ကြားထားရသည့် သတင်းအတိုင်းပင် မကြီးလှပါ။ ခေါင်း မှ ကျည်ဆန်အစ အချို့မှာ ပြန်ထုတ်ယူ မရပါ။ အဖေ့ကိုလည်း ဒုက္ခမပေးပါ။ အဖေ ဆေးရုံမှဆင်းပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အပျော်ခရီးထွက်၏။ အဖေမှာ စစ်မြေပြင် သို့ မသွားရတော့သော်လည်း အရန်တပ်တွင် ဆက်အမှုထမ်းရ၏။

အပျော်ခရီးထွက်စဉ် အမေသည် အလွန်ပျော်၏။

ဆေးရုံများသို့သွားပြီး လူနာများကို ပိုင်းအကူပေးကြ၏။ အချို့ စစ်သားလူနာ များကို တွန်းလှည်းတွင်တင်ပြီး နေရောင်ရှိသည့် နေရာသို့ ရွှေ့သွားပေး၏။ ပတ်တီးပြင်

စည်းပေးကြ၏။ အိမ်သို့ စာကုရေးပေးသင့်သူကို ကုရေးပေးကြ၏။

ထိုခရီးမှအပြန်တွင် အမေ ရုတ်တရက် နေမကောင်း စဖြစ်၏။ ဆေးရုံတင်ရ၏။ အင်ဒိုချိုင်းနား စစ်သားများထံမှတစ်ဆင့် ရလိုက်သော ရောဂါဟု ဆို၏။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမများလည်း ဆေးရုံတွင် သွားတွေ့ခွင့်မရ။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ အားလုံး အမေ ညီမအိမ်သို့ ခေတ္တ ပြောင်းရွှေ့နေကြ၏။

အမေရောဂါမှာ မသက်သာ။ အချိန်ကြာစွာ ကုသရမည်ဟု ဆိုသဖြင့် အစ်မများ က မိန်းကလေးကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးကျောင်းသို့ လည်းကောင်း ပြောင်းရွှေ့ပြီး ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားနေရ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် စိတ် အညစ်ဆုံး နေ့ရက်များမှာ ကျောင်းအားရက် တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် ဖြစ်၏။ အမေနှင့် ဝေး နေသဖြင့် အမေကို လွမ်းလှ၏။ တစ်နေ့လုံး ဓားတစ်လက်ဖြင့် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ဓား ပေါက်တမ်း ကစားနေတတ်၏။ ကျောင်းဝင်းပြင်ကို ကျွန်တော် လုံးဝ မထွက်ပါ။

တစ်နေ့ အမေဆုံးကြောင်း သတင်းရောက်လာ၏။ အမေအသုဘမှာ ကျွန်တော် ဘဝတွင် ဘယ်အခါမျှ မေ့ရနိုင်မည် မဟုတ်သော မြင်ကွင်းများ ဖြစ်၏။ ဝမ်းနည်းသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် လူတိုင်း အမည်းရောင်၊ အနက်ရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင် ထားကြ၏။ အသုဘ၌ လူစုံ၏။ ကျွန်တော် အဘိုး အဘွားများလည်း လာကြ၏။

သင်္ချိုင်းတွင် ကျွန်တော် အသုဘပို့သူများ အနားကို မသွားပါ။ ဆယ်ကိုက်ခန့် အကွာတွင် ရပ်နေ၏။ မျက်ရည် လုံးဝ မထွက်၊ ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းခြင်း ကြေကွဲ ခြင်းများမှာ ဆို့ကျပ်နေကြသလို ရှိ၏။

သပြိုဟ်ခြင်း ကိစ္စပြီးမှ အဖေ ကျွန်တော့်အနားသို့ လျှောက်လာသည်။ ကျွန်တော့် ကို လက်မတွဲ။ ပွေ့ချီလိုက်၏။

အဖေရင်ခွင်တွင်းရောက်မှ ကျွန်တော် စင်စစ်ရ၏။

“သားအမေက နောက်ဆုံး သားနာမည်လေးကိုခေါ်ပြီးမှ ဆုံးသွားတယ်”

စစ်ကြီး ပြီးသွားပြီ။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်သို့ အဖေမိတ်ဆွေတစ်ယောက် အလည်လာ၏။ ဝိုင် အရက်တစ်လုံးကို အနည်းငယ်စီ အတူသောက်ရင်း ထိုင်စကားပြောကြ၏။ သူတို့ ပြောသမျှ စကားများကို ကျွန်တော် အကုန်ကြားနေရ၏။ စစ်အတွင်းမှ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်၏။ ထိုလူက ပြန်ခါနီးတွင် အဖေကို ပြော၏။

“နောက်ဆုံးတော့ ဒီစစ်ကြီးကြောင့် ခင်ဗျားရော၊ ကျွန်တော်ရော ခင်ဗျားယောက်ဖ ရော ဘယ်သူမှ မြတ်တာလည်း မရှိဘူး။ ရှုံးတာလဲ မရှိကြပါဘူး”

ထိုလူ အိမ်မှထွက်သွားလျှင် ကျွန်တော် နောက်မှလိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းကို ချုံကွယ် တစ်ခုနောက်မှ ခဲလုံးဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်၏။ သူ ဘယ်သူပေါက်သည်ကို သိရှာမည်မဟုတ် ပါ။ မတော်တဆ ခဲမှန်ခြင်းဟုသာ ထင်ပြီး မလှမ်းမကမ်းမှ အိမ်တစ်အိမ်သို့ဝင်သွားပြီး ဆေးထည့်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော် အဘယ်ကြောင့် ခဲနှင့် ပေါက်သည်ဟု ထင်ပါသနည်း။ ဤစစ်ကြီး ကြောင့် ကျွန်တော့်အဖေတွင် အရှုံးမရှိဟူသော စကားကို ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်၍ ဖြစ်၏။

ဤစစ်ကြီးအတွင်း ကျွန်တော်တို့ မိသားစုထဲမှ ကျွန်တော့်အမေကို ဆုံးခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ ဤအရှုံးထက် ကြီးသောအရှုံးသည် ကျွန်တော့်မိသားစုတွင် အဘယ်မှာ ရှိနိုင်

ပါမည်နည်း။

အမေ မရှိသည့်နောက် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ပြောင်းနေရ၏။ ကျွန်တော် အထက်တန်း ကျောင်းသားကြီးပင် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ စက်မှုတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ရန်အတွက် ကျောင်းဝင်စာမေးပွဲဖြေရန် ကြိုးစားနေ၏။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမှု အရှိဆုံးနှင့် အတော်ဆုံး ဘာသာရပ်မှာ သင်္ချာဘာသာ ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌ စိတ်ကြမ်း လူကြမ်း လူငယ်တစ်ယောက်၏ဘဝအဖြစ်ကို ရောက်မှန်း မသိ ရောက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော် မကြာခဏ ရန်ဖြစ်တတ်၏။ အနည်းဆုံး တစ်လလျှင် နှစ်ကြိမ် ရန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ရန်ဖြစ်လေ့ရှိသော နေ့ရက်များမှာ အင်္ဂါနေ့များတွင် ဖြစ်၏။

အင်္ဂါနေ့မှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားနေသော ကျောင်းသားများကို သူတို့မိဘ များက လာတွေ့တတ်သောနေ့ ဖြစ်၏။ အခြားသူများကို သူတို့ အမေများ လာတွေ့ကြသည် ကို ကျွန်တော် မနာလိုပါ။ မရှုဆိတ်ပါ။ အမေမရှိသော မပြည့်စုံသည့် ကျွန်တော့်ဘဝကို ရင်နာပြီး အခြားကျောင်းသားများကို ရန်လုပ်၏။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ရှေ့၌ မိခင်၏ အယုအယကို ပိုခံရသော ကျောင်းသားကို ကျွန်တော် ပိုရန်လုပ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ့်မိခင်ကို အထင်သေးတတ်သော ကျောင်းသားများကိုလည်း ရန်လုပ်၏။ အချို့ကျောင်းသားများမှာ တောမှလာသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့မိခင်များမှာ တောဝတ်တောစားဖြင့် သူတို့ကို လာတွေ့၏။ သူတို့က အတွေ့မခံချင်ကြ၊ ရှက်ကြ၏။ ဤသို့သော မိခင်ကို စော်ကားသော ကျောင်းသားများကိုလည်း ကျွန်တော် ရန်လုပ်၏။

တစ်နေ့ ဤသို့ လုပ်ရင်းဖြင့် ကျွန်တော့်ထက် အရွယ်ကြီးသော ကျောင်းသား တစ်ယောက်နှင့် အချင်းများ၏။ ကွန်ပျားမှ စူးချွန်တစ်ချောင်းစီယူပြီး တစ်နေရာ၌ ချိန်း၍ ထိုးပွဲပြုလုပ်၏။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ စူးချွန်ဖြင့် ကျောင်းသား၏ နှလုံးအောက်ကို ထိုးမိ သွား၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော့်အရွယ်မှာ ဆယ့်ခုနစ် အရွယ်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အမှုကို စစ်ဆေးရသော တရားသူကြီးက အမှုကို ပိတ်ပစ်နိုင်သော တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်း မှာ ကျွန်တော့်ကို ရေတပ်မတော်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး အမှုထမ်းစေလိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု အဖေ့ကို ပြောပြ၏။ ရေတပ်မတော်၌ သုံးနှစ်အမှုထမ်းပါမည်ဟူသောစာချုပ်ကို အာဇီနပ် ရဲစခန်းတွင် ကျွန်တော် ချုပ်ဆိုခဲ့ရ၏။

အဖေက ကြီးမားလှသော ကျွန်တော်၏ မိုက်မဲမှုအတွက် ကျွန်တော့်ကို ဘာမျှ အထူး ဆိုးဆိုးရွားရွား အပြစ်တင် ပြောကြားခြင်း မပြုရှာပါ။

“သားက သားနဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့ ကလေးက သားထက်ကြီးတဲ့ ကလေးမို့ လက်သီးချင်း ပြိုင်မထိုးဘဲ သံစူးချင်း ပြိုင်ထိုးကြဖို့ ချိန်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဖေ”

“အဲဒီ ရန်ဖြစ်တဲ့နည်းက လူမိုက်ချင်း ပြိုင်သတ်ကြတဲ့နည်း သားရဲ့။ သားက လူမိုက်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အဖေ”

“သားက အမေသာရှိရင် သားရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ သားအမေကို ဘယ်လောက် စိတ် ထိခိုက်သွားစေမယ် ထင်သလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီလို မထင်ပါဘူး အဖေ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကျွန်တော် အမေအတွက် ဒီရန်ပွဲကို လုပ်ခဲ့မိတာပါ”

“သား ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“သားက တခြားကောင်လေးတွေ သူတို့အမေတွေနဲ့ သားအရှေ့မှာ ကြားပြီး တွဲသွားတဲ့လာ လုပ်ကြတာ မကြည့်နိုင်လို့။ မခံချင်လို့ ရန်ဖြစ်ခဲ့မိတာပါ”

“ဒါဆိုရင် သား လုံးလုံး မှားနေတာပေါ့။ ဒီလို ရန်ဖြစ်တာကို လုပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် သားအမေကို သားချစ်တယ်ဆိုတဲ့သဘော မပြတော့ဘူး။ ဒါတွေဖြစ်တာ အကုန်လုံးက သားအမေကို ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ သားရဲ့ သိပ်ပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တတ် တဲ့ စိတ်ကြောင့်။ သားအမေဆုံးရတာ ကုသိုလ်ကံ မကောင်းလို့ ဆုံးရတာ။ သားလက်ထဲက ဘယ်သူမှ လူယူသွားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သားအမေကို ချစ်ရင် သားအမေသာရှိရင် စိတ် ချမ်းသာမယ် ဆိုတာတွေကိုပဲ သားလုပ်ရမယ်။ ခုတော့ တခြား ရွေးစရာလမ်းလဲ မရှိတော့ ဘူး။ သား ရေတပ်ထဲသာ ဝင်လိုက်တော့။ ရေတပ်ထဲမှာ အနည်းဆုံး သုံးနှစ် အမှုထမ်း ရမယ်တဲ့။ နောက်ဆုံး အဖေ သားကို တစ်ခုပဲ ပြောမယ်။ အဖေ စိတ်မကောင်းဘူး။ သား ဟာ အချိန်မရွေး အဖေကိုပါ ဆုံးသွားပြီး မိဘမဲ့ဘဝကို ရောက်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ သတိရပါ”

အဖေပြောသွားသော ဤစကားများမှာ ကျွန်တော်နှလုံးသားထဲ၌ ထွင်းထား သကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ ပြန်တွေးမိတိုင်းလည်း ဘယ်အခါမျှ စိတ်မကောင်းခဲ့ပါ။

အဖေသည် နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်အကျဉ်းသားဘဝတွင် ထောင်ထဲလာတွေ့စဉ် ၌ပင် အပြစ် မပြောခဲ့ပါ။

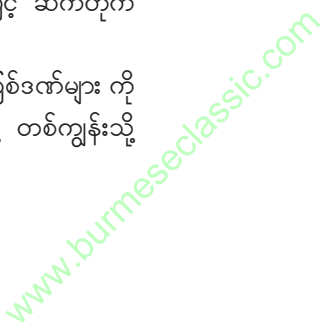
“သား.. ဒီလို ဘဝမျိုးရောက်ရတာ အဖေအပြစ်တွေ အများကြီး ပါပါတယ်။ အဖေ သားကို ကောင်းကောင်း ကြီးပြင်းလာအောင် မထိန်းသိမ်းတတ်ခဲ့လို့ အဖေဖျက်ဆီး ခဲ့လို့”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်သွားပါသည်။ အလွန် သနားစရာကောင်းသော အဖေ။ ကျွန်တော် ရေတပ်ထဲ ဝင်ခဲ့ရပြီ။

ရေတပ်သားဖြစ်ပြီ။

(၁၉၂၃) ခုနှစ် ပြင်သစ် ရေတပ်မတော်၏ စည်းကမ်းမှာ အလွန်ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းအောင် ဆိုးရွားပါသည်။ ရေတပ်သားကို အဆင့်ခြောက်ဆင့်ခွဲထား၏။ ပညာ အရည်အချင်းကို လိုက်၍ ခွဲထား၏။ ကျွန်တော့်မှာ ပညာအရည်အချင်းအရ အဆင့်အမြင့်ဆုံး တပ်သားတွင်ပါ၏။ သို့သော် ပညာမဲ့သော သင်တန်းဆရာ လူကြမ်းများ၏ တဇောက်ကန်း ပြုလုပ်သော စည်းကမ်းများမှာ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် မလိုက်နာနိုင်သော စည်းကမ်းများ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပညာအရ အဆင့်အမြင့်ဆုံး ရေတပ်သားတွင် ပါသဖြင့် ရေတပ်မတော်၏ အတတ်ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ တစ်ခုခုဖက်ကို သင်ရန် ရွေးချယ်သင့်၏။ မရွေး ချယ်ခဲ့။ ရေတပ် စည်းကမ်းဖောက်မှု အမျိုးမျိုးဖြင့် ဆက်တိုက် အရေးယူခံရ၏။

ပထမဆုံး ရေတပ်မတော်၏ အချုပ်ခန်းများတွင် အချုပ်ခံရသည့် ပြစ်ဒဏ်များ ကို ခံရ၏။ နောက် ရေတပ်၏ စစ်ထောင်အမျိုးမျိုးသို့ အပို့ခံရ၏။ တစ်နေ့ တစ်ကျွန်းသို့ ရောက်သွားရန်အတွက် ပထမခြေလှမ်း အဖြစ်လည်း သတ်မှတ်နိုင်၏။

၄၇၆

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

နောက်ဆုံး “ကော်တီ” စစ်အကျဉ်းစခန်း၌ ညဉ့်ပန်းမှု အမျိုးမျိုးကို ခံနေရစဉ် “ကရာလာ” အမည်ရှိသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကျွန်တော်ဒုက္ခကို မကြည့်ရက်သဖြင့် တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ကြမ်းစခန်းမှ စစ်အကျဉ်းထောင်သို့ ပြန်ရာလမ်းတွင် စာတို လေးတစ်စောင် ခိုးပေးသွား၏။

ကောင်လေး . . .

**မင်း ဒီ ကြောက်စရာ အကျဉ်းစခန်းက လွတ်ချင်ရင် မင်း
လက်မတစ်ချောင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်။ လက်မတစ်ချောင်း အလုပ်
လုပ်ရင်း ပြတ်သွားတဲ့လူကို သူတို့ တပ်ထဲမှာ ဆက်ထားနိုင်ခွင့်
မရှိဘူး။ တပ်က ထွက်ခွင့်ပေးရမယ်။ ဒါ (၁၈၁၃) ခုနှစ်ကတည်းက
ထုတ်ထားတဲ့ ဥပဒေပဲ။ (၁၈၈၃) ခုနှစ် ဇူလိုင်လ အတွင်းမှာလည်း
ပြန်တမ်းထဲ ထပ်ထည့်ထားသေးတယ်။**

သင့်ရဲ့
ကရာလာ

ကော်ဆီကန်လူမျိုး အကျဉ်းသားရဲဘော်တစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် အလုပ်ကြမ်း လုပ်နေစဉ် ကျွန်တော်၏လက်မကို ထက်သော ကျောက်စွန်းတစ်ခုဖြင့် ထုပြီး ဖြတ်နိုင်ခဲ့၏။ ထိုဒဏ်ရာဖြင့် တပ်မှ အောင်မြင်စွာ ကျွန်တော် ထွက်နိုင်ခဲ့၏။

တပ်အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်ခဲ့ပြီ။
ကျွန်တော် အဖေထံ ပြန်သွား၏။
“သား ဘာအလုပ် လုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”
“အဖေ ဘာအလုပ်မျိုး လုပ်စေချင်လဲ”

“သင့်တော်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုကို ရအောင် သား အမြန်ဆုံးသာ ရှာတော့။ သား အသက်က ခု နှစ်ဆယ်ရှိနေပြီ”

ကျွန်တော် အလုပ်ဝင် စာမေးပွဲနှစ်ခု ဝင်ဖြေ၏။ တစ်ခုမှာ စာတိုက်မှ အလုပ် ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ခုမှာ စစ်အုပ်ချုပ်ရေးဘက်မှ အလုပ် ဖြစ်၏။

ရေးဖြေရသော မေးခွန်းများ၊ နှုတ်ဖြင့်ဖြေရသော မေးခွန်းများ နှစ်မျိုးလုံးကိုပင် ကောင်းစွာ ကျွန်တော် ဖြေဆိုနိုင်၏။

မကြာမီ အောင်စာရင်းများ ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော် ထိပ်ဆုံးမှ အောင်၏။ အဖေ က ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ရှန်ပီအရက်တစ်လုံး ရှာဝယ်ပြီး အိမ်၌ ပါတီတစ်ခုပင် လုပ်လိုက် သေး၏။ ထိုပါတီပွဲ ပြုလုပ်ချိန်တွင် အမေဆုံးပြီးနောက် ပထမဆုံး တစ်အိမ်သားလုံး ပျော်ရွှင် ရသောအချိန် ဖြစ်၏။

တစ်အိမ်သားလုံး ပျော်နေကြသည်။
သို့သော် ကြာရှည် မပျော်လိုက်ရပါ။

ရေတပ်မှ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ထောက်ခံချက် မပေး နိုင်သဖြင့် အလုပ်နှစ်ခုလုံးပင် ကျွန်တော့်ကို လက်မခံနိုင်ကြောင်း အကြောင်းပြန်စာများ ရောက်လာ၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

အဖေသည် စိတ်ဝတ်ကျသွားဟန် ရှိ၏။ အော်ဗီနပ်မြို့၌ ကျောင်းဆရာ စည်းဝေး တက်ရန်ဟု ပြောပြီး အဝတ်အစားအနည်းငယ်ကို ယူ၍ အိမ်မှ ခေတ္တခဏ ခရီးထွက်သွား၏။

ကျွန်တော့်ဘဝခရီးကို အဘယ်သို့ ဆက်ရတော့မည်နည်း။ အစိုးရအမှုထမ်းဘဝ ကိုတော့ ရရန် မလွယ်တော့။

ကျွန်တော်သည် အဖေနှင့် ဆက်အတူနေပြီး အဖေ့ကိုလည်း ဆက်၍ ဘာမျှ ဒုက္ခ မပေးချင်တော့ပါ။ ကျွန်တော့် အဝတ်အစားများကို သေတ္တာတစ်လုံးတွင် အမြန်ဆုံး ထည့်လိုက်၏။

လှေကား အဆင်းတွင် အဘွားနှင့် ကျွန်တော် တွေ့၏။

“ဟာရီ၊ မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ရေတပ်က အကျင့်စာရိတ္တကောင်းပါတယ်ဆိုတဲ့ ထောက်ခံစာမပါဘဲ အလုပ်လုပ် နိုင်တဲ့ နေရာမှာ သွားအလုပ်လုပ်မလို့ အဘွား။ အဖေ့ကို ပြောပြလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ပါရီမြို့တော်ကို ထွက်သွားတယ်လို့”

“ကော်ဗီ” ရေတပ် အကျဉ်းစခန်း၌နေစဉ် ရင်းနှီးခဲ့သော ရဲဘော်များမှတစ်ဆင့် ပါရီမြို့မြေအောက်လောကသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

ကမ်းနှင့် နီးကပ်လာခဲ့ပြီ။

မကြာမီ သင်္ဘောဆိပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ကြတော့မည်။ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော် ဝေးကွာခဲ့ပြီး ရှည်လျားစွာ လာခဲ့သော ခရီးဆုံးသို့ ကျွန်တော် ရောက်တော့မည်။

ကျွန်တော့်အစ်မများနှင့် စာအဆက်အသွယ် ပြန်ရှိနေခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ် ရှိသွားပြီ။ ဤ ငါးနှစ်အတွင်းတွင် သူတို့ ကလေးများအား ဦးလေးဟာရီ ဟူသော ကျွန်တော့်အကြောင်း ကို သူတို့ မကြာခဏ ပြောပြလိမ့်မည် ထင်၏။ ဤ ငါးနှစ် ဟိုဘက်ကမူ ကျွန်တော့်အကြောင်း ကို သူတို့ လုံးဝ ပြောခဲ့ကြဖူးမည် မဟုတ်။ သေလူအဖြစ် မပြန်လာတော့မည်လူ အဖြစ် မေ့ထားခဲ့ကြမည်။ တစ်ခါတစ်ရံသာ ကျွန်တော့်အမည်ကို အဖေနှင့်တွေ့ကြစဉ် ပြောကောင်း ပြောမိကြမည်။

ယခု အချိန်ကြာမြင့်စွာ ခွဲခွာနေကြပြီး ပြန်တွေ့ကြရမည်ဆိုသဖြင့် အားလုံး ပျော် နေကြမည်။ ဆယ့်လေးနှစ်ဟူသော ကျွန်တော်၏ အကျဉ်းသားဘဝတွင် အဘယ်သို့ ခံစား ခဲ့ရသည်ကို မည်သူမျှ တွေးကြည့် ခံစားတတ်ကြမည် မဟုတ်။

ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ ကလေးဘဝကိုပင် ကျွန်တော့် အစ်မများ၏ မျက်စိ၌လည်း ရေးရေးသာ ပြန်မြင်နိုင်ကြမည် ဖြစ်၏။

စပိန်နိုင်ငံ ဗာစီလိုနားမြို့သို့ သင်္ဘောဆိုက်ခဲ့ပြီ။

အထုပ်အပိုးမျိုးစုံဖြင့် ပြည့်နေသည့် ကျွန်တော့်ကားကို သင်္ဘောဝမ်းအတွင်းမှ ထုတ်၍ ကျွန်တော်တို့ ခရီးစထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော် ကားဖြတ်မောင်းလာခဲ့ရသော လမ်းဘေးမှ စပိန်နိုင်ငံ ကျေးရွာများ၏မြင်ကွင်းမှာ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က နေထိုင်ခဲ့သည့် ပြင်သစ်မှ ကျွန်တော့်ရွာ၏ ပတ်ဝန်းကျင် မြင်ကွင်းများနှင့် အလွန်တူလှ၏။

ပြင်သစ်နယ်စပ်နှင့် အနီးဆုံး ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် ကျွန်တော်တို့ ညအိပ်ကြ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ရီတာက မီးရထားဖြင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီး ကျွန်တော့် မိထွေး တင်တီဂျူကို သွားကြို၏။ ကျွန်တော့်မှာ ပြင်သစ်တစ်ကျွန်းထောင်မှ ပြေးလာသူ ဖြစ်၍ ယနေ့ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံသား ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ပြင်သစ်တရားဥပဒေမှ လွတ်

၄၇၈

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

ကင်းခွင့် မရသေးပါ။ ကျွန်တော် ပြင်သစ်မြေထဲ ဝင်သွားသည်နှင့် ပြင်သစ်ရဲများက ဆီးဖမ်းကြမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မိထွေးကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သွားကြိုချင်ပါလျက် မကြိုနိုင်ခဲ့။

ရီတာ ပြန်ရောက်မည့် အချိန်နီးသောအခါ၌ ဘူတာရုံတွင် ကျွန်တော် သွားစောင့်နေသည်။

မီးရထား ဆိုက်ခဲ့ပြီ။

ရီတာ အရင် ဆင်းလာ၏။

အရပ်မြင့်သော အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက် လိုက်ဆင်းလာ၏။ ရီတာက အဒေါ်ကြီးကို တွဲလာသည်။

တင်တီဂျူ . . .

ကျွန်တော့်မိထွေး။

ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် သူမ၏ ထွားကျိုင်းသော လက်ကြီးများဖြင့် ဆီးကြိုဖက်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်မိခင်၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်ရသကဲ့သို့ပင် ခံစားမိပါသည်။ မှန်သည်။ တင်တီဂျူမှာ ကျွန်တော့်မိထွေးနှင့်မတူပါ။ ကျွန်တော်၏ ဒုတိယမိခင် ဖြစ်ပါသည်။

ရီတာနှင့် တင်တီဂျူတို့ ပြန်ရောက်လာသောအချိန်မှာ နံနက် (၁၁) နာရီ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်သုံးနာရီမှ အဘွားကြီး အိပ်ရာဝင်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး မမောတမ်း စကားပြောကြ၏။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အိပ်ပျော်သွား၏။ မနက် (၁၁) နာရီမှ နိုး၏။

နောက်နှစ်နာရီအတွင်း ကျွန်တော့်အစ်မ တစ်ယောက်နှင့် သူ့မိသားစု ရောက်လာကြဦးမည်။ နယ်စပ်တွင် ကျွန်တော် သွားကြိုရဦးမည် ဖြစ်၏။

“စောစောသာ သွားစောင့်နေတော့ ဟာရီ။ သူတို့က မင်းကို တွေ့ချင်တဲ့ဇောနဲ့ ကားကို အမြန်ဆုံး မောင်းလာကြမှာ။ စောရောက်လာဖို့ သေချာတယ်”

တင်တီဂျူက ပြောလိုက်၏။

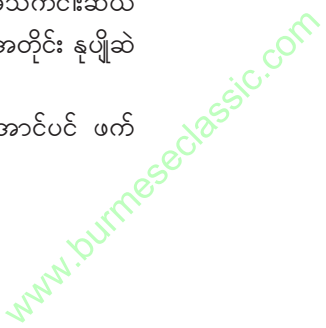
ကျွန်တော် ပြင်သစ်နယ်စပ်သို့ ကားဖြင့်ထွက်လာ၏။ ကားကို စပိန်ပိုင်နယ်စပ် အနီး၌ ရပ်လိုက်၏။

သူတို့ လာကြပြီ။

သူတို့ စီးလာသောကားကို ပြင်သစ်အကောက်ခွန်ဌာနမှ စစ်ဆေးနေသည်ကို ပြီးသည်အထိပင် မစောင့်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်ယောက်ဖနှင့် ကားကို ထားပစ်ခဲ့၍ နယ်စပ်ကို ပြေးဖြတ်ကူးလာကြ၏။ ရှေ့ဆုံးမှ လာသူမှာ ကျွန်တော့်အစ်မ ဟီလီနာ။ ကျွန်တော်နှင့် လေးကိုက်အလိုခန့်ရောက်လျှင် ဟီလီနာသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ခေတ္တရပ်၍ စိုက်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်သို့ ပြေးဝင်လိုက်၏။ နှစ်ယောက်လုံး ဖက်ပြီး ငိုမိကြ၏။

ဟီလီနာ၏ မျက်နှာမှာ ဘာမျှ အပြောင်းအလဲ မရှိပါ။ ယခု အသက်ငါးဆယ် အရွယ် ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က မြင်တွေ့နေကျအတိုင်း နုပျိုဆဲပင်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အချိန်အတန်ကြာအောင်ပင် ဖက်ထားမိ၏။ ရီတာက ကလေးတစ်ဦးစီ၏ ပါးလေးများကို လိုက်နမ်းနေသည်။

“တို့ အဒေါ်က တော်တော်လှတာပဲ”

ကလေးတစ်ယောက်က ရီတာကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါမှ ဟီလီနာ နှင့် ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လွတ်လိုက်ကြမိပြီး ကလေးများနှင့် စကား စပြောမိကြ၏။

ဟီလီနာနှင့် ကလေးသုံးယောက် ပါလာ၏။ အားလုံး မိန်းကလေးများ ဖြစ်၏။ သူတို့ သားအကြီး ဂျိုးဇက်ကိုမူ မခေါ်လာနိုင်။ အယ်လ်ဂျိုးရီးယားတွင် ဖြစ်နေသော စစ်၌ မပါမနေရ အခေါ်ခံရသဖြင့် စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်နေ၏။

ကျွန်တော် ထိုနေ့က သူတို့နှင့်အတူ ပထမဆုံးအကြိမ် ပိုင်းစားကြသည့် ထမင်း ပိုင်းကိုမူ ဘယ်အခါမျှ မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့် ဒူးများမှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် တုန်နေ၏။

(၁၉၃၀) ခုနှစ်နှင့် (၁၉၅၆) ခုနှစ်အတွင်း သူတို့ဘဝတွင်လည်း အပြောင်းအလဲ ပေါင်းများစွာ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ ထမင်းစားနေစဉ် ကျွန်တော်၏ အကျဉ်းခံဘဝများ အကြောင်းကို တစ်လုံးမျှ မပြောပါ။ ကျွန်တော့်ယောက်ဖနှင့်သာ ကျွန်တော့်ကို တရားရုံးမှ အပြစ်ဒဏ် စချစက သူတို့ဘက်မှ အဖြစ်အပျက်များအကြောင်းကို အနည်းငယ်မေးမိ၏။

ထိုမျှ မေးမိပြီးနောက် အကျဉ်းထောင်အကြောင်း၊ ကျွန်တော့်အမှုအကြောင်းများ ကို လုံးဝ မပြောတော့ဟု စိတ်ထဲ၌ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ၏။ မှန်သည်။ ရီတာ ပြောဖူးသကဲ့သို့ ပင် အတိတ်မှ မကောင်းသည့် အနိဋ္ဌာရုံများကို အတိတ်၌ပင် မြှုပ်နှံထားပစ်ခဲ့ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်၏။ ပါပီလွန် ဟူသော နာမည်ကိုလည်း မေ့ပျောက်ရန် အချိန်ရောက် ပြီ။ ကျွန်တော်၏ မူလနာမည် ဖြစ်သော **ဟာရီချာလီရီ** ဟူသော အမည်ကို ပြန်အသက် သွင်း ပေးရပေတော့မည်။

တစ်လ သို့မဟုတ် ရက်ပေါင်း သုံးဆယ်။

ဤအချိန်မှာ အကျဉ်းထောင်ထဲ၌သာ နေရလျှင် အလွန်ရှည်ကြာသောအချိန် ဖြစ်မည် ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခု ကျွန်တော့်အစ်မ မိသားစုတို့နှင့် အတူနေရသော ဤတစ်လ ဟူသော အချိန်မှာမူ အလွန် ကုန်လွယ်လှ၏။ ယခင် တစ်လက သူစိမ်းများအသွင်သာ ရှိသော အစ်မ၏ သမီးများမှာလည်း ယနေ့ ကျွန်တော့် သမီးများကဲ့သို့ပင် ရင်းနှီးသွားကြ လေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ စီပန်ကမ်းခြေ၌ အနားယူရင်း နေ့စဉ် အချိန်ဖြုန်းကြ၏။

ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်ပင် ရောက်တော့မည်။ ရီတာနှင့် ကျွန်တော်သည် သောင်ပြင် ပေါ်တွင် လှဲအိပ်နေကြတုန်း ဖြစ်၏။ ရီတာသည် ကျွန်တော့်ပေါင်ကို ခေါင်းမိုပြီး အိပ်နေ သည်။

“မနက်ဖြန် သူတို့ ပြန်ကြတော့မယ်။ အချိန်တွေကလဲ အကုန်မြန်လိုက်တာ။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ့်တာဝန်တွေ အမျိုးမျိုးနဲ့ဆိုတော့ ခုလောက်နေကြရတာကိုလဲ ကျေနပ် ဖို့ ကောင်းပြီဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆွဲထားလို့ရနိုင်ရင် ဆွဲထားလိုက်ချင်သေး တယ်။ တစ်နေ့ ခုလို စုံစုံစေ့စေ့ ပြန်တွေ့ကြဖို့ဆိုတာလဲ တို့ ဒီတစ်သက်မှာ ရှိချင်မှ ရှိ တော့မယ်။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ တစ်ဖက်စီမှာ နေကြတာဆိုတော့ ဒီကို ခုလို လာအနားယူကြဖို့ ဆိုတာ စရိတ်ကလဲ သိပ်ကြီးတယ် မဟုတ်လား။”

“အနာဂတ်အပေါ်မှာ ယုံကြည်စမ်းပါ ဟာရီရယ်။ ကျွန်မတို့ တစ်နေ့မှာ ခုလိုပဲ

ပြန်ဆိုကြပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အတူနေကြရဦးမှာပါ”

ရီတာက ကျွန်တော့်ကို အားပေးလိုက်၏။

အစ်မကြီး ဟယ်လီနီတို့ မိသားစုကို ပြင်သစ်နယ်စပ် ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော် လိုက်ပို့၏။ နယ်စပ်မျဉ်းကြောင်းနှင့် ကိုက်အနည်းငယ်အကွာ ရောက်မှပင် ကျွန်တော်တို့ ခွဲကြ၏။

ခွဲခွာသည့် အချိန်၌မူ မည်သူမျှ မျက်ရည်မကျကြ။ နောက် (၂) နှစ်တွင် တစ်ကြိမ် ပြန်ဆိုကြဦးမည်။ ထိုအချိန်တွင် ယခုကဲ့သို့ တစ်လမဟုတ်။ နှစ်လ အတူနေကြမည်ဟု ကျွန်တော် ပြောထားသော စကားများအရ ဖြစ်၏။

“ဦးလေး ဟာရီက တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပြောတာပါ ကလေးရယ်”

ကျွန်တော့်တူမတစ်ယောက်က မယုံသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ထပ်မေးလိုက်သေး၏။ ကျွန်တော့်မိထွေး တင်တီဂျူမှာလည်း အစ်မဟီလီနာတို့ ကားနှင့်ပင် အတူပြန်လိုက်သွား၏။

ဟီလီနာတို့ ပြန်သွားကြပြီး သုံးရက်အကြာတွင် ကျန် ကျွန်တော့် အစ်မတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ ကားနှင့် လာသည် မဟုတ်။ လေယာဉ်ပျံနှင့် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော် လေဆိပ်၌ သွားကြ၏။

အစ်မမှာ ပြင်သစ်မှ သူ့အိမ်ကို အချိန်ကြာကြာ မပစ်ထားနိုင်သဖြင့် ကျွန်တော် နှင့် သုံးရက်မျှသာ နေသွားနိုင်ရှာ၏။

နောက် နှစ်ရက်အကြာတွင် ရီတာ၏ အမေ တင်ဂျီလီရာ မှ ရောက်လာပြန်သည်။

“ငါ့သားက ငါ့သမီး ရီတာကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ အမေ ကြားရလို့ သိပ်ဝမ်းသာ တယ်”

ရီတာ၏အမေက လေဆိပ်တွင် ကျွန်တော့်ကိုဖက်၍ နှုတ်ဆက်စဉ် ပြောလိုက် ခြင်းဖြစ်၏။

စပိန်တွင် အနားယူနေထိုင်ခဲ့ကြသည်မှာ ကြာသွားလေပြီ။ ဗင်နီဇွဲလားကို ပြန်ကြ ရတော့မည်။ အပြန်ခရီးတွင် သင်္ဘောနှင့် မပြန်နိုင်။ သင်္ဘောနှင့်ပြန်လျှင် ဆယ့်ခြောက်ရက် ကြာမည်ဖြစ်၍ အချိန်ကုန် မခံနိုင်။ ဗင်နီဇွဲလားတွင် ပစ်ထားခဲ့ရသော အလုပ်များကလည်း လစ်ဟင်းလှလေပြီ။ လေယာဉ်ပျံနှင့် ပြန်ခဲ့ကြ၏။

မပြန်မီ စပိန်နိုင်ငံအတွင်း ရီတာနှင့်ကျွန်တော် အနည်းငယ် ကြည့်ရှုသင့်သော နေရာများကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြ၏။ ဂရယ်နေဒါမှ ဥယျာဉ်များမှာ ကျွန်တော်တို့ကို ဆွဲဆောင်မှုအရှိနိုင်ဆုံး ဥယျာဉ်ပင် ဖြစ်၏။ အာရပ်လူမျိုးတို့၏ အံ့ဩဖွယ် ယဉ်ကျေးမှုများ ကိုလည်း ဂရယ်နေဒါ ရောက်မှပင် မြင်တွေ့ဖူး၏။ မာလာဒို အမည်ရှိသော မျှော်စင်အောက် ၌ ရေးထိုးထားသော ကဗျာလေးမှာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို အလှုပ်ရှားနိုင်ဆုံး ကဗျာလေးဖြစ် ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ . . .

သူ့ကို . . .
နားခိုစရာပေးပါ။
ချစ်စရာ မိန်းမ
ပေးလိုက်ပါ။
ဂရယ်နေဒါကို ရောက်လာပြီး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပါပီလွန် နှင့် ဝင်ကို

၄၈၈

ဤ မျက်စိကန်းနေရှာသူလောက်
လူ့လောကတွင်
ဝမ်းနည်းဖွယ်ရှိသော လူသည်
မရှိတော့ပါ . . .   ။   ။

ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ဤကဗျာကို အငြင်းပွားချင်လှ၏။ ယခု ဝရယ်နေဒါကို ရောက်လာသူ များတွင် မျက်စိမမြင်သူထက် ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော လူတစ်ယောက် ရှိသေး၏။ အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်၊ အနုပျိုဆုံး အရွယ်၊ အကျန်းမာဆုံးအရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ကို သူ မကျူးလွန်ခဲ့သော လူသတ်မှုအတွက် သူ၏ နုပျိုသော ဘဝတစ်ခုလုံးကို တစ်ကျွန်းဆိုသောအရပ်၌ ပျက်စီး ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။ ဤလူမျိုးလောက် လူ့ဘဝတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသော သူများ ကျန်ရှိပါသေး၏လော။ ဤကဲ့သို့သော လူများ ဤအရပ်သို့ ဘယ်နှစ်ဦး အလည် ရောက်ခဲ့ဖူးပါသနည်း။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဟု မထင်ပါ။

အနန်း (၅၅)

တော်လှန်ရေး

ကျွန်တော်နှင့်ရီတာကို စပိန်နိုင်ငံ မာဒရစ်မြို့တော်မှ သယ်ဆောင်လာခဲ့သော လေယာဉ်ပျံသည် ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီး၏ မာကိုတီးရား လေဆိပ်သို့ သက်ဆင်းခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ သမီးနှင့် မိတ်ဆွေအချို့ လာကြိုကြ၏။ နောက် မိနစ်နှစ်ဆယ်ကြာတွင် အိပ်ပြန်ရောက်၏။ အိမ်မှ အိမ်ဖော် အင်ဒီးယန်းမလေးနှင့် ခွေးများက အိမ်ဝမှ ဆီးကြိုကြပြန်သည်။

ဘဝ ရှင်သန်မှုအတွက် အလုပ်လုပ်ကိုင်ရသော ရုန်းကန်မှုများကို ပြန်စကြရပြန်ပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ဖွင့်ထားသော စားသောက်ဆိုင်ကို ပြန်ရောင်းလိုက်ပြီး “ကာသီဘား” ဟု အမည်ပေးထားသော အရက်ဆိုင်တစ်ခုကို ပြောင်းဖွင့်ကြ၏။ တစ်ညလုံး ညလုံးပေါက်ဖွင့်သည့် အရက်ဆိုင် ဖြစ်၏။

လူမျိုးစုံလာ၏။ အလုပ်မှာ စားသောက်ဆိုင် အလုပ်ထက်ပို၍ ခေါင်းရှုပ်၏။ ပြဿနာလည်း များ၏။

ကျွန်တော်တို့ဆိုင်သို့ အမတ်မင်းများ၊ ဘဏ်သူဌေးများ၊ ဝတ်လုံများနှင့် အရာရှိမျိုးစုံလာ၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဆိုင်သို့ရောက်ပြီး အရက်ကလေးအနည်းငယ် ဝင်သွားသည်နှင့် သူတို့၏ ရာထူးကြီးများကိုမေ့ပြီး သာမန်လူများကဲ့သို့ပင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်တတ်ကြ၏။ ဆိုင်တွင် ခန့်ထားသော အမျိုးသမီး ဘားခန်းမယ်များလည်း ရှိ၏။ သူတို့ကို ထိန်းသိမ်းရသည်မှာလည်း ပြဿနာတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။

ဤအလုပ်မှာ ကျွန်တော်နှင့် အလွန် အကျိုးပေး၏။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်သစ်နှစ်ခု ကိုပင် ထပ်တိုး၍ ဖွင့်လိုက်သေး၏။ ဒုတိယဆိုင်၏ အမည်ကို “နော်မန်ဒီ”ဟု အမည်ပေး လိုက်၏။

ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင် အတိုက်အခံ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သော ဝွန်ဇီလာဒူလန်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သည် ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ၏ အကူအညီဖြင့် ညကလပ်ပိုင်ရှင်၊ အရက်ခန်းပိုင်ရှင်၊ စားသောက်ခန်းပိုင်ရှင်များ စုပေါင်း၍ အသင်းတစ်ခု ဖွဲ့စည်းလိုက်၏။ အစပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ဤအသင်း၏ သာမန်အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာခဲ့၏။

“မာဒီဂယ်” ဘားကို ကျွန်တော်သည် “နီနောကာ” ဟု အမည်ပြောင်း၍ လူအများ စိတ်ဝင်စားအောင် ရုရှအရက်ခန်းအသွင်မျိုးပြောင်း၍ ဖွင့်လှစ်၏။ ဘားခန်း အမှုထမ်း နှစ်ယောက်ကိုလည်း ရုရှ “ကော့ဆက်” အဝတ်အစားများ ဝတ်ခိုင်းထား၏။

ကျွန်တော်ပိုင်သော အခြားဘားခန်းတစ်ခုဖြစ်သည့် “နော်မန်ဒီ” မှာ ရှုခင်းလှသည့် နေရာလေးတွင် တည်ရှိသော အရက်ဆိုင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ပြဿနာမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် အဆောက်အအုံသည် ရဲဋ္ဌာနချုပ် ဖြစ်နေ၏။ ထိုဋ္ဌာနချုပ်မှာ လက်ရှိအစိုးရ၏ ညှဉ်းပန်းမှု အမျိုးမျိုး လုပ်ရာဋ္ဌာန ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လမ်းတစ်ဖက်တွင် လူအချို့သည် အညှဉ်းပန်းခံ ရပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေချိန်၌ ကျန် လမ်းတစ်ဖက် ဘားခန်း၌ လူများ ပျော်နေကြသည့် မြင်ကွင်းနှစ်ခုမှာ သင့်တော်သော မြင်ကွင်းများ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင်လည်း မသန့်ပါ။ သို့သော် မကြာခင် ကျွန်တော့်ဘားခန်းမှာ ရဲဋ္ဌာနချုပ်အတွင်း အညှဉ်းပန်းခံနေရသည့် အကျဉ်းသားများနှင့် ပြင်ပမှ သူတို့ရဲဘော်များ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ရာဋ္ဌာန ဖြစ်လာ၏။ လျှို့ဝှက်စာများ အလဲအလှယ်ပြုလုပ်ရာ ဆုံရပ်နေရာ ဖြစ်လာ၏။ ဤအလုပ်များမှာ ကျွန်တော့်ဆိုင်အတွက် အဘယ်မျှ အန္တရာယ်များသည်ကို ကျွန်တော် သိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် လုပ်ခွင့်ပြုထား၏။

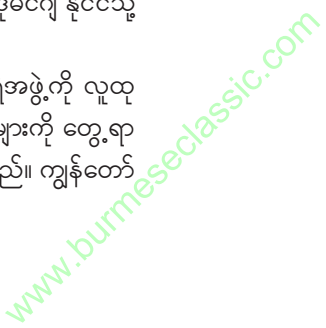
(၁၉၅၈) ခုနှစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

အာဏာရှင် ဂျင်မီဇက်အစိုးရမှာ တဖြည်းဖြည်း အခြေယိုင်စပြုလာ၏။ သူ၏ အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားများမှာ သူ့အနားမှ တဖြည်းဖြည်း ခွာကုန်ကြ၏။ သူ့ဘက်တွင် စစ်တပ်နှင့် သူ၏ “ဆီဂူလီဒတ်” ဟုခေါ်သော အလွန်ရက်စက်သည့် နိုင်ငံရေး ရဲအဖွဲ့သာ ရှိတော့၏။ ဤနိုင်ငံရေး ရဲအဖွဲ့သည် နိုင်ငံအတွင်း၌ အဖမ်းအဆီးများကို တစ်နေ့တခြား ပို၍ ပြုလုပ်နေ၏။

ထိုအချိန်၌ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ နိုင်ငံရေးခိုလှုံနေကြသော ခေါင်းဆောင် ကြီးသုံးဦးဖြစ်သည့် “ကော်ဒီလာ”၊ “ဗယ်လောဗာ”၊ “ဗင်တင်ကုတ်” တို့ကလည်း ဂျီမီဇက် ပြုတ်ကျရန် အမျိုးမျိုး ကြံနေ၏။ ဇန်နဝါရီလ တစ်ရက်နေ့၌ လေတပ်ဗိုလ်ချုပ် “ကတ်ဒရိုလီရွန်” က အာဏာသိမ်းရန် ကြိုးစား၏။ လေသူရဲအချို့က ကာလာကတ်မြို့ပေါ်ရှိ အာဏာရှင် ဂျီမီဇက်၏ နန်းတော်ကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်၏။ သို့သော် အာဏာသိမ်းပွဲ မအောင်မြင်။ နောက်ဆုံး ဗိုလ်ချုပ် ကတ်ဒရိုလီရွန်သည် ကိုလံဘီယာနိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေးသွားရ၏။

သို့သော် ဇန်နဝါရီလ (၂၃)ရက်နေ့၌ အာဏာရှင် ဂျီမီဇက်သည် တဖြည်းဖြည်း ယိမ်းယိုင်လာသည့် သူ့အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သိပြီး သူ့မိသားစု၊ သူ့အခြေအရံတို့နှင့် အတူ ရွှေ့ပြောင်းအမြောက်အမြားကို လေယာဉ်ပျံ တစ်စီးပေါ်တင်ပြီး ဆင်တာဒိုမင်ဂျီ နိုင်ငံသို့ တိမ်းရှောင်သွား၏။

ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံမှာ သုံးပတ်ခန့် ဥပဒေမဲ့ နိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။ ရဲအဖွဲ့ကို လူထုက အလွန်အမြင်ကတ်နေကြပြီး အထူးသဖြင့် နိုင်ငံရေးလျှို့ဝှက် ရဲအဖွဲ့ဝင်များကို တွေ့ရာ နေရာတွင် ပိုင်းသတ်နေကြသဖြင့် ရဲအဖွဲ့ အမှုထမ်းအားလုံး ရှောင်နေကြသည်။ ကျွန်တော်

၏ “နော်မန်ဒီ” ဘားအရှေ့ ရဲဌာနချုပ်မှ ရဲအရာရှိများပင် အသတ်ခံလိုက်ကြရ၏။

အာဏာရှင် ဂျီမီဇက် ထွက်ပြေးစတွင် ဘားခန်း၊ ညကလပ်နှင့် စားသောက်ဆိုင်ကြီးများမှာ သူ၏ နောက်လိုက်များ၏ ပျော်ပါးရာ အရပ်ဟု သတ်မှတ်ပြီး အဖျက်ဆီးခံကြရ၏။ ကျွန်တော်၏ ဆယ့်နှစ်နှစ်ကျော် ကြိုးပမ်းရှာဖွေစုဆောင်း၍ တည်ဆောက်ခဲ့သော ကျွန်တော်ပိုင် ဘားခန်းသုံးခုလုံးမှာလည်း အဖျက်ဆီးခံရခါနီးထိ ဖြစ်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်နှင့် ရိတာမှာ ကိုယ့်ချွေးသွေးဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့သော စီးပွားရေးဖြစ်သဖြင့် အသက်စွန့်၍ ကျွန်တော်တို့ပိုင် ပစ္စည်းများကို ကာကွယ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ကျွန်တော်တို့ နေသည်မှာ “ကာသီ” ဘား၏ အပေါ်ထပ်တွင် ဖြစ်၏။ ပုလင်းအလုံးနှစ်ဆယ်တွင် ရေနံဆီများထည့်ပြီး “မိုလိုတော့” ဗုံးများလုပ်၍ ဖျက်ဆီးမည့်သူများလာလျှင် ပစ်ရန် အသင့်လုပ်ထား၏။

နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် ရောက်လာကြ၏။ လူအုပ်ကြီးမှာ လူနှစ်ရာခန့် ရှိမည်။

ဆိုင်အနီး ရောက်တော့မည်။

ကျွန်တော်တို့ “မိုလိုတော့” ဗုံးများကို မီးရှို့ရန် မီးပင် ခြစ်ထားလေပြီ။

ကံကောင်းသည်။

လူလေးယောက် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ပေါ်လာပြီး လူအုပ်ကြီးအရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

“ရဲဘော်တို့၊ ကျုပ်တို့လဲ အလုပ်သမားတွေပဲ။ ခင်ဗျားတို့လို တော်လှန်ရေးသမားတွေပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ခုဖျက်ဆီးကြမယ့် ဆိုင်ရှင် ပြင်သစ်ကို ကျုပ်တို့ သိနေတာ နှစ်ပေါင်းကြာလှပြီ။ သူက ကျုပ်တို့လူ၊ ကျုပ်တို့ဘက်မှာ အကြိမ်ကြိမ် ရပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ မှားကုန်တော့မယ်။ ပြန်ကြ၊ ပြန်ကြ”

မိနစ် နှစ်ဆယ်ခန့် ဤလူလေးယောက်နှင့် လူအုပ်ကြီး၏ခေါင်းဆောင်များ ငြင်းခုံနေကြပြီးနောက် လူအုပ်ကြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့ဆိုင် အဖျက်ဆီး မခံလိုက်ကြရပါ။

နောက်မှ ကျွန်တော် သိရသည်မှာ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကို အကာကွယ်ပေးခဲ့ကြသော လူလေးယောက်သည် ကျွန်တော့်ဆိုင်အနီး “ကာလာကတ် ရေနံကုမ္ပဏီ” မှ အလုပ်သမားများ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ဆိုင်မှ အစားအသောက်နှင့် အအေးများကို အခမဲ့ သူတို့ကို အကြိမ်ကြိမ် ကျွေးဖူးသည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်တော် မမှတ်မိ။

ရက်အနည်းငယ် ကြာပြီးနောက် ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ် “ရော်လာဇာဗော” ဦးဆောင်သည့် အစိုးရတပ်လာသည်။ အာဏာရှင် ဂျီမီဇက်လက်ထက်က မရယ်ရဲ၊ မငိုရဲဖြင့် အလွန် အဖိနှိပ်ခံခဲ့ရသော လူထုသည် ယခု ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ် အစိုးရလက်ထက်တွင် အလွန် ပျော်နေကြသည်။ ခေါင်းဆောင်သစ်က အလွန် ဆင်းရဲနေသူများကို ကယ်ဆယ်ရေးအတွက် အရေးပေါ် စီမံချက်များကို ပြုလုပ်၏။ ရွေးကောက်ပွဲတစ်ခုကို အမြန်ကျင်းပပေးရန်လည်း ကတိပြု၏။

ကတိပြုသည့်အတိုင်း ကျင်းပပေးခဲ့၏။

ပင်တင်ကုတ် အာဏာရသွား၏။ အစိုးရသစ်ကို ဖွဲ့စည်း၏။ ပင်တင်ကုတ်အစိုးရသည် ယိုယွင်းနေသော နိုင်ငံအခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းနိုင်အောင်

ကြိုးစား၏။

ကျွန်တော်သည် ကာလာကတ်မြို့၌ အကြီးဆုံး ကော်ဖီဆိုင်ကြီး ဖြစ်သော “ဂရင်း ကော်ဖီဆိုင်” ကို ဝယ်ယူလိုက်၏။ ဤဆိုင်မှာ ဧည့်သည်လေးရာကို ဧည့်ခံနိုင်သောဆိုင်ကြီး ဖြစ်၏။

ဗင်နိုဇွဲလားနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးအခြေအနေမှာ တက်လာသော အစိုးရသစ်ကိုလည်း အခက်အခဲ အမျိုးမျိုး ကြုံတွေ့စေ၏။ နိုင်ငံရေးလုပ်ကြံမှု အမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရ၏။ အဆိုဆုံး လုပ်ကြံမှုမှာ ဆင်တာဒိုဗင်ရိုနိုင်ငံသို့ ဒိုလုံသွားသော ဂျီမီဇက်က ထိုနိုင်ငံ၏ သမ္မတ “ဒရူဂျီလို”၏ အကူအညီဖြင့် သမ္မတသစ် ဗင်တင်ကုတ်ကို လုပ်ကြံရန် ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်၏။ ကားတစ်စီးတွင် ယမ်းဘီလူးများ အပြည့်ထည့်၍ သမ္မတကြီး အခမ်းအနားတစ်ခုသို့ အသွားတွင် သမ္မတကြီး၏ ကားအနီး၌ ဖောက်ခွဲလိုက်၏။ သမ္မတကြီးမှာ အသက်မသေသော်လည်း လက်တွင် ဒဏ်ရာရသွား၏။ သမ္မတကြီးအားကိုးသော ခေါင်းဆောင်အချို့ ကျဆုံးသွား၏။

ဤသို့ နိုင်ငံရေး မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေချိန်၌ အစိုးရ ရာထူးကြီးများကို ရုတ်တရက် ရလိုက်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း အလွန် အာဏာပြုလာကြ၏။ ရဲဘက်တွင် အာဏာ ရလာသူများက ကျွန်တော့်အပေါ်၌ ငွေညစ်မှုများ စတင်ပြုလုပ်လာ၏။ ကျွန်တော်သည် တစ်ကျွန်းထောင်ပြေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ဆိုင်သို့ တစ်ကျွန်းပြေးများ အဝင် အထွက်ရှိသည်ကို သူတို့ သိ၏။ ပြင်သစ် တရားဥပဒေအရလည်း ယနေ့တိုင် ကျွန်တော် သည် ရာဇဝတ်သား ဖြစ်နေသည်ကို သူတို့ သိ၏။ ဤ အားနည်းချက်များကို ထောက်ပြီး ကျွန်တော့်အပေါ်၌ ခြိမ်းခြောက်မှု အမျိုးမျိုး ပြုလုပ်၏။ ဥပမာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်က ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ဦး အသတ်ခံရ၏။ ဤလူသတ်မှုတွင် တရားခံရှာမရ။ ကျွန်တော့်ထံ လာ၍ ဤပြဿနာကို သိသလား။ အသတ်ခံရသူနှင့် ခင်သလား။ ရန်ငြိုးရှိဖူးလား စသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုး ပြုလုပ်၏။

နောက်ဆုံး ဤဒဏ်များကို မခံနိုင်သဖြင့် ကျွန်တော်ပိုင် “ဂရင်းကော်ဖီဆိုင်”ကြီး ကို ပြန်ရောင်းပစ်လိုက်ရ၏။ စပိန်နိုင်ငံသို့ ရွှေ့ပြောင်းပြီး စီးပွားရှာရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် ဥရောပနိုင်ငံများသည် အလွန်စည်းရုံး၏။ လူသစ်ကို သူတို့မြေပေါ်၌ စီးပွားရေးအကွက် များကို ဝင်ခွင့်မပေးပါ။ ဥပဒေ အမျိုးမျိုးဖြင့် ဝင်ရခက်အောင် ထိန်းထား၏။ ဥပမာ- စပိန် နိုင်ငံ မာဒရစ်မြို့တော်၌ ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအတွက် ခွင့်ပြုချက် ဆယ့်သုံးမျိုးလိုသည်ဟု ကျွန်တော် လျှောက်ထားစဉ်က အာဏာပိုင်များက ပြော၏။ ဤ ခွင့်ပြုချက် ဆယ့်သုံးမျိုးကို ရအောင် ကြံဆောင်ပြီးသောအခါ၌ ဆယ့်လေးမျိုး ရရန်လိုသည် ဟု အာဏာပိုင်များက ပြောကြပြန်၏။ နောက်ဆုံး ဤအခက်အခဲများကို မကျော်နိုင်သဖြင့် ဗင်နိုဇွဲလားသို့ပင် ပြန်လာပြီး ဗင်နိုဇွဲလား၌ပင် အခြေပြန်ချရန် စိစဉ်ပြန်၏။ ရီတာကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဗင်နိုဇွဲလား၌ပင် အကျိုးပေးသည်ဟု ပြော၏။

အနန်း (၅၆)

ပုစွန်ကုန်သည်ဘဝ

ကာလာကတ်မြို့တော်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ရပြန်ပြီ။

အချိန်မှာ (၁၉၆၁) ခုနှစ်။

အကျဉ်းသားဘဝမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်မှာ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိသွားပြီ။

ဤအချိန်အတွင်း ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီး၌ အပြောင်းအလဲများမှာ အံ့စရာ ကောင်းအောင်ပင် ပြောင်းလဲကုန်ကြ၏။ အကောင်းဘက် မဟုတ်၊ အဆိုးဘက်သို့ ပြောင်း လဲသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ယခင် ကျွန်တော်ဖွင့်ခဲ့ဖူးသည့် ဘားခန်းများကဲ့သို့ သန့်ရှင်းသော ဘားခန်းများမှာ ယနေ့ ကာလာကတ်မြို့ တစ်မြို့လုံးတွင် တစ်ဆိုင်မျှ မရှိတော့ပါ။ ဘားခန်း များသည် လူထု၏ စိတ်ဓာတ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်သောနေရာဟု လက်ရှိအစိုးရက သတ်မှတ် ထား၏။ ဥပဒေသစ်များထုတ်၍ ဘားခန်းများအပေါ် စည်းကြပ်မှု အမျိုးမျိုး ပြုလုပ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဤအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသို့ လုံးဝ ပြန်မသွားတော့ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသစ်ကို ရှာရမည်။

ကျွန်တော် မြင်ထားသော စီးပွားရှာနိုင်သည့် အကွက်တစ်ခု ရှိ၏။ ပုစွန်ကုန်သည် လုပ်ရန်ပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် နေခဲ့ဖူးသော ရေနံထွက်သည့် မာလာကာဗိုးမြို့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်လျှောက်၌ “ကာမလွန်” ဟုခေါ်သော ပုစွန်သေးတစ်မျိုးနှင့် “လင်ကိုစီးနီး” ဟု ခေါ်သည့် ပုစွန်ကြီးတစ်မျိုး ထွက်၏။ ဤပုစွန်များကို ပုစွန်ခိုင်ဖွင့်၍ဝယ်ပြီး နိုင်ငံခြားသို့ ပုစွန်ကုန်ကူး ရလျှင် အမြတ်အစွန်း အလွန် ရနိုင်မည်။

ကျွန်တော်တို့ မာလာကာဗိုးမြို့သို့ ပြန်ပြောင်းသွားကြ၏။

“ဘာပီတန်ချီကို”ဟု အမည်ပေးထားသော ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က မန်နေဂျာ၊ ရီတာက လက်ထောက်။

ကျွန်တော် စက်တပ်ငါးဖမ်းလှေ ဆယ့်ရှစ်စီးကို ဝယ်ယူလိုက်၏။ တစ်စီးကို ဘိုလီဗာ ငွေ တစ်သောင်းနှစ်ထောင်ငါးရာ ကျ၏။ လှေတိုင်းတွင် ကိုက်ငါးရာရှည်သော ကွန်များ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပါရိပိုင်း မြင်းကောင်ရေ ငါးဆယ်ရှိသော စက်များကို တပ်ထား၏။ ဤလှေများကို မာလာကာဦး ရေကန်ကြီးအနီး၌ နေထိုင်သော တံငါရွာတစ်ရွာမှ တံငါများအား ငှားလိုက်၏။ ဤရွာမှာ ကျွန်တော် မရောက်မီက အလွန်ဆင်းရဲသောရွာ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်လှေ ငှားသော တံငါများကို လှေဖိုငွေ တစ်ပြားမျှ မတောင်းဘဲ ဖမ်းမိသမျှ ပုစွန်များကို ပေါက် ဈေးထက် ပြားငါးဆယ် လျှော့ရောင်းရန်ဟူသော ကန့်သတ်ချက်တစ်ခုသာ ကန့်သတ်၍ ငှားပေးလိုက်၏။

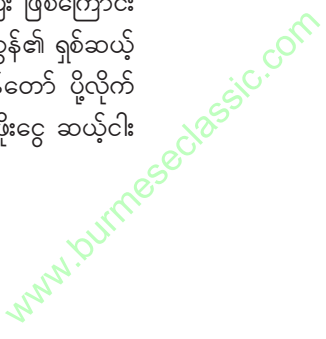
ဤစီးပွားရေးလုပ်ငန်း၏ တိုးတက်မှုမှာ ကျွန်တော် မှန်းဆလာခဲ့သည်ထက် ပို၍ လျင်မြန်လှ၏။ ကျွန်တော့်တွင် အအေးခန်းပါသော ထရပ်ကားသုံးစီး ရှိ၏။ သုံးစီးလုံးမှာ ပုစွန်များကို မပြတ် သယ်ယူနေရသဖြင့် လုံးဝ မအားရ။ ကျွန်တော်သည် လှေဆိပ်၌ ပုစွန် ခေါင်းခြွေရန် ပေတစ်ရာရှည်သော စင်ကြီးတစ်ခုကိုပင် ဆောက်ထားရ၏။ ဤစင်ကြီး၌ ရိတာ ဦးစီးသော ပုစွန်ခေါင်းခြွေသည့်အလုပ်ကို လုပ်ကြသည့် အမျိုးသမီးအလုပ်သမား မှာ လေးဆယ် ရှိ၏။ ပုစွန် အရွယ်အစားကိုလိုက်၍ ဈေးနှုန်းအမျိုးမျိုး သတ်မှတ်၏။ ထို ပုစွန်များကို စနစ်တကျထုပ်ပိုးပြီး အအေးခံ၍ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ နေ့စဉ် ပို့၏။ ကျွန်တော် နေ့စဉ် ဒီစီ (၈) အမျိုးအစား လေယာဉ်ပျံဖြင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ပို့ သော ပုစွန်ပမာဏမှာ ပေါင်ချိန် (၂၄၈၀၀) ရှိ၏။

ကျွန်တော် ဤလုပ်ငန်းဖြင့် အလွန် အကျိုးပေး၏။ အကယ်၍သာ အမေရိကန် လူလိမ်တစ်ယောက်ကို စပ်တူလုပ်ရန် လက်ခံမိခဲ့လျှင် ငွေအမြောက်အမြား ချမ်းသာသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်၏။ ကံမကောင်းချင်တော့ အမေရိကန် လူလိမ်တစ်ယောက်ကို စပ်တူအဖြစ် လက်ခံမိခဲ့၏။

တစ်နေ့ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းဖြင့် အမေရိကန်တစ်ယောက် ကျွန်တော့်ထံ ရောက်ရှိ လာပြီး စပ်တူလုပ်ရန် အကြံပေး၏။ ကျွန်တော်က လက်ခံလိုက်၏။ သူ့ငွေရင်း တစ်ပြား မျှလည်း ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းတွင် ထည့်ဝင်ခြင်း မရှိပါ။ အမျိုးအစား အကောင်းဆုံး အအေး စက်တပ် ထရပ်ကားများကို ငှားပေးခဲ့ခြင်းသာ ရှိ၏။ ဤပုစွန်များကို ပို၍ စနစ်တကျ အအေး ခံနိုင်၏။ ပုပ်ခြင်း သိုးခြင်း ပို၍ နည်းသွား၏။ ဤအမေရိကန်မှာ ပြင်သစ်စကားလည်း မတတ်။ စပိန်စကားလည်း မတတ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အင်္ဂလိပ်စကား မတတ်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့် ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်မျှ စကားမများခဲ့ကြဖူးပါ။

ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းမှာ တစ်နေ့တခြား ပို၍ ကြီးထွားလာ၏။ နေ့စဉ် ကျွန်တော့် လှေသမား တံငါများကို ရှင်းပေးရသည့်ငွေပင် ဘိုလီဗာငွေ သုံးသောင်းကျော် ရှိ၏။ ဤ အလုပ်မှာ အမြတ်အစွန်းကောင်းသော လုပ်ငန်းဖြစ်၍ အပြိုင်လုပ်သူများလည်း ပေါ်လာ၏။ ဤလူများမှာ ကိုယ်ပိုင် တံငါလှေ မထားဘဲ ကျွန်တော့် လှေသမားများထံမှ ဈေးပိုပေး၍ ခိုးဝယ်ကြသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မကြာခဏ ပြဿနာဖြစ်ကြ၏။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ရောင်းသည့် ပုစွန်များ၏ ငွေပေးချေမှုကို နှစ်နိုင်ငံ ရှိ ဘဏ်များက တာဝန်ယူ၍ ပြုလုပ်၏။ ကျွန်တော် လေယာဉ်ပျံဖြင့် တင်ပို့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း လေယာဉ်ကုမ္ပဏီမှ ကုန်တင်လက်မှတ် ပြန်နိုင်သည်နှင့် ဘဏ်မှ တင်ပို့ပြီး ပုစွန်၏ ရှစ်ဆယ့် ငါးရာနှုန်း တန်ဖိုးငွေကို ထုတ်ပေး၏။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှ ကျွန်တော် ပို့လိုက် သော ပုစွန်ကို လက်ခံရရှိကြောင်း ကြေးနန်း ရောက်သည်နှင့် ကျန် ပုစွန်ဖိုးငွေ ဆယ့်ငါး ရာနှုန်းကို ထုတ်ပေး၏။

ပြဿနာမှာ စနေနေ့များတွင် ပုစွန် ပို့သောအခါ၌ ပေါ်တတ်၏။ ထိုနေ့မှာ ဘဏ် ပိတ်ရက်။ ငွေထုတ်၍ မရ။ အာမခံလုပ်၍ မရ။ နှစ်ဖက်နိုင်ငံ၌လည်း ကုန်တင်ကုန်ချ ပြဿနာများ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် စနေနေ့ ပုစွန်ပို့သောအခါတွင် ကျွန်တော်၏ စပ်တူ အမေရိကန်က ကိုယ်တိုင် လိုက်သွားရ၏။ စရိတ်ငွေ ဒေါ်လာငါးရာ ပိုကုန်၏။ သို့သော် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ ပုစွန်ရောင်းသောအခါတွင် တနလော်နေ့ ပုစွန်ဈေးမှာ အခြား နေ့ဈေးထက် ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း ပိုကြီးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပို့ကုန်သည် ကုန်ကျစရိတ် ကာမိသည့်အပြင် အမြတ်အစွန်းလည်း ပိုရ၏။ ထို့ကြောင့် စနေနေ့ ပုစွန်ပို့မှုကို ဘဏ်မှ အာမခံချက်မရှိဘဲ ကျွန်တော် စွန့်လုပ်ခဲ့မိ၏။

တစ်နေ့၊ တစ်ခုသော စနေနေ့တွင် လောဘ အလွန်ကြီးသော ကျွန်တော်သည် ဒီစီ-၈ လေယာဉ်နှစ်စီးအပြည့် ပုစွန်များကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ပို့လိုက်မိ၏။ ကျွန်တော့်စပ်တူ အမေရိကန်က လိုက်သွား၏။ တနလော်နေ့လည်း ဘာသတင်းမျှ မကြား။ အင်္ဂါနေ့တွင်လည်း ဘာသတင်းမျှ မကြား။

နောက်တစ်ပတ်ကျော်၍လည်း ဘာသတင်းမျှ မကြား။ နောက်ဆုံးမှ ကျွန်တော် သိရသည်မှာ အမေရိကန် လူလိမ်သည် ကျွန်တော်၏ ဒီစီ-၈ လေယာဉ်ပျံနှစ်စီးစာအပြည့် ပုစွန်များကို လိမ်ယူသွားခဲ့လေပြီ။ ဤတန်ဖိုးငွေမှာ နည်းသော ငွေတန်ဖိုး မဟုတ်ပါ။ ဒေါ်လာ ငွေ တစ်သိန်းခွဲဖိုး ရှိ၏။

ကျွန်တော် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသို့ အပြေးအလွှားလိုက်ပြီး လူလိမ် အမေရိကန်ကို ကလဲ့စားချေရန် လိုက်ရှာ၏။ သူ လိပ်စာပေးဖူးသည့် နေရာအားလုံးကို လိုက်ရှာ၏။ ဘယ်မှာမျှ ရှာမရ။

ကျွန်တော် မွဲရပြန်ချေပြီ။

ကျွန်တော့်တွင် တံငါလှေများ ကျန်နေကြသေးသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် ဤလှေ များမှာ အားထား၍ မရ။ နေ့စဉ် ပုစွန်ဝယ်ရာ၌ လှည့်ပတ်ရသည့် ငွေပမာဏမှာ အလွန် ကြီး၏။ ဤငွေပမာဏကို လက်ဝယ်မရှိဘဲ ဤလုပ်ငန်းကို ဘယ်သို့မျှ ဆက်လုပ်၍ မဖြစ် နိုင်တော့။ ကျွန်တော်၏ ပိုင်ဆိုင်သော ကျန်ပစ္စည်းဥစ္စာ မှန်သမျှကို ရောင်းပစ်လိုက်ရ၏။ ရိတာကမူ အယုံလွယ်သော ကျွန်တော်၏အားနည်းချက်ကို ဘာမျှ အပြစ်မတင်ရှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဆယ့်လေးနှစ်လုံးလုံး အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရှာဖွေခဲ့ကြသည့် စီးပွား ဥစ္စာအားလုံး ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်တို့ အလွန် စိတ်ဆင်းရဲစွာဖြင့် မာလာကာဗိုးမြို့မှ ကာလာကတ်မြို့သို့ ပြန်ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြ၏။

အခန်း (၅၅)

ပြောက်ကျား

အိမ်ရှေ့မှ တံခါးခေါက်သံ ကြားရ၏။
ကျွန်တော် ထိုင်နေရာမှထပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်၏။
ဗိုလ်မှူးကြီး ဘိုလက်နိုး . . . ။

ဤပုဂ္ဂိုလ်မှာ အယ်ဒိုလာဒို အကျဉ်းစခန်းတွင် ကျွန်တော် အကျဉ်းသားဘဝဖြင့်
နေစဉ်က ကျွန်တော် စာသင်ပေးခဲ့ဖူးသူ။ ကျွန်တော့်တပည့်။ ထိုစဉ်က သူ့ရာထူးမှာ
တပ်ကြပ်၊ အခု ဗိုလ်မှူးကြီး။

ဗင်နီဇွဲလားတစ်နိုင်ငံလုံး၌ ယနေ့ ကျွန်တော့်ကို ပါပီလွန်ဟု ခေါ်သူများမှာ သူနှင့်
သူ့မိသားစုသာ ရှိ၏။ ကျန်လူများက ကျွန်တော်၏ စီးပွားရေးအောင်မြင်မှု အရှိန်အဝါများ
ကြောင့် ပါပီလွန်ဟု မခေါ်ဝံ့ကြ။ ကျွန်တော့် အမည်ရင်း “အင်ရီကွီ” ဟုသာ လေးစားစွာ
ခေါ်ကြ၏။ ဘိုလက်နိုးနှင့် ကျွန်တော်မှာ အယ်ဒိုလာဒို အကျဉ်းစခန်းမှ လွတ်မြောက်လာပြီး
သည့် နောက်တွင်လည်း မကြာခဏ တွေ့ကြပြီး အလွန်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်၏။

“ပါပီလွန်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် မတွေ့ကြတာ သုံးနှစ်ရှိသွားပြီ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဖရန်စစ်ကို။ သုံးနှစ် ရှိသွားပြီ”

ဘိုလက်နိုး၏ ပထမနံမည်မှာ ဖရန်စစ်ကို ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ရဲ့ အိမ်သစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လာမလည်တာလဲ”

“ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းက ဖိတ်ဖူးလို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဗင်နီဇွဲလားမှာ ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေကို ဘယ်တော့မှ လာလည်ပါလို့
မဖိတ်ဘူး။ ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေက ရင်းနှီးတဲ့အနေနဲ့ မဖိတ်ဘဲ လာရတယ်။ အိမ်ရှင်က သွား
ဖိတ်ရင် အဖိတ်ခံရတဲ့ သူ့ကို စော်ကားတာနဲ့ အတူတူပဲ”

သူ ပြောသည်မှာ မှန်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဘာမျှ ပြန်မချေပမိတော့။ ငြိမ်
နေမိ၏။

ရီတာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။

ဘိုလက်နိုးက ရီတာကိုဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ၏ ဗိုလ်မှူးကြီး ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အိမ်ကို ဘယ်လိုရှာပြီး လာခဲ့တာလဲ”

မှန်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်ရီတာမှာ ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီးသို့ ပြန်ပြောင်းလာစ အချိန်ဖြစ်၏။ ဘိုလက်နိုး ကျွန်တော်၏ အိမ်လိပ်စာကို အဘယ်သို့ ရှာဖွေလာနိုင်သည်ကို ကျွန်တော် အံ့ဩနေမိ၏။

“ဒါက . . ကျွန်တော့်အလုပ်ပါ။ ခင်ဗျားသိဖို့မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားကကော ဒီပြန် ရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ဘာပြုလို့ အကြောင်းမကြားတာလဲ”

“အလုပ်ကများ၊ စိတ်ညစ်စရာတွေကလဲ များလွန်းလို့”

“ခင်ဗျားမှာများ စိတ်ညစ်စရာတွေ များသေးတယ်”

“များတာပေါ့ ဖရန်စစ်စကို၊ သိပ်များတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မလာသင့်တဲ့အချိန်မျိုးမှာ လာနေမိပြီထင်တယ်”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“ကျွန်တော်က ငွေချေးချင်လို့ လာခဲ့တာ။ ဘိုလီဗာငါးထောင်လောက် ချေးချင် တယ်”

“ချေးစရာမရှိဘူး ဖရန်စစ်စကို၊ တကယ်ပဲ ကျွန်တော့်မှာ ချေးစရာငွေကို မရှိ တော့ဘူး”

“ကျွန်မတို့ စီးပွားအားလုံး ပျက်ကုန်ပြီ”

ရီတာက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား စီးပွားပျက်နေတယ် ဟုတ်လား ပါပီလွန်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့် အိမ်သစ်မှာ ကျွန်တော့်ကို လာမတွေ့တာ မဟုတ်လား”

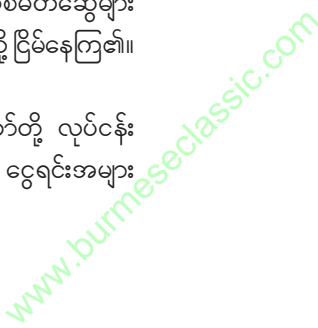
“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားဟာ တော်တော်တုံးတဲ့လူ။ ခင်ဗျားမှာ မိတ်ဆွေကောင်းတွေရှိတယ်ဆို တာလဲ ခင်ဗျား နားမလည်ဘူး။ ခင်ဗျား စီးပွားပျက်တယ်ဆိုရင် ပျက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော့် ကို ဘာပြုလို့ လာမပြောတာလဲ။ ခင်ဗျားပြဿနာတွေကို ကျွန်တော်ကြားတယ်။ ခု ဒီ ပြဿနာတွေကိုကြားလို့ ခင်ဗျားကိုကူဖို့ တကူးတကကိုရှာပြီး ကျွန်တော် လာခဲ့တာ”

ကျွန်တော်နှင့်ရီတာ နှစ်ယောက်လုံး ဘိုလက်နိုး၏ စကားကို နားထောင်ပြီး အလွန် အံ့ဩနေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးမှာ မာနအလွန်ကြီးခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ စီးပွားပျက်ခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ ဤအကြောင်းကို မည်သည့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မပြောမိခဲ့ပါ။ အကူအညီ မတောင်းခဲ့မိပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူးနှင့် မကင်းသော မိတ်ဆွေ များ ကာလာကတ်မြို့ပေါ်တွင် များစွာရှိ၏။ သို့သော် ယနေ့အထိ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပေါ်လာပြီး အကူအညီ တစ်ပြားမျှ မပေးကြဖူးသေးပါ။ အထူးသဖြင့် ပြင်သစ်မိတ်ဆွေများ မှာ အဆိုးဆုံး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ သတင်းကို ကြားသော်လည်း မသိသကဲ့သို့ ငြိမ်နေကြ၏။

“ကဲ . . ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲဆိုတာ ပြောစမ်း”

“ခင်ဗျား ကူညီချင်လဲ ကူညီနိုင်ဖို့က သိပ်မလွယ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်း သစ်တစ်ခုကို ပြန်ထူထောင်ချင်တယ်။ လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခုကို ထူထောင်ရင် ငွေရင်းအများ

ကြီး ပြန်ထည့်ရမယ်။ ဒီလို ငွေအများကြီးက ခင်ဗျားမှာ ရှိဦးလဲ ခင်ဗျား စိုက်ထုတ်ပေး ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရီတာ. . မင်း အဝတ်သွားလဲ။ တို့ ညစာကို ကာလာကတ်မြို့မှာရှိတဲ့ အကောင်း ဆုံး ပြင်သစ်စားသောက်ဆိုင်မှာ သွားစားကြရအောင်”

ဘိုလက်နိုးက ရီတာကို လှမ်းပြော၏။

ညစာ အတူစား၍ ပြီးသောအခါ၌ လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခုကို အမြန်ရှာဖွေပြီး ပြန် ထူထောင်ကြရန် အားလုံး ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

“ခင်ဗျား လုပ်ငန်းသစ်အတွက် အားလုံး ရင်းနှီးဖို့ငွေ ဘယ်လောက်လိုမယ်ဆိုတာ အသေအချာ တွက်ချက်ပြီး ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်ငွေရှိတာနဲ့ လောက်ရင်လဲ လောက်၊ မလောက်ရင်လဲ ကျွန်တော့်အစ်ကိုတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ယောက်ဖတွေဆီက ချေးပေးမယ်”

ဘိုလက်နိုး ပြန်သွား၏။

ဘိုလက်နိုး ပြန်သွားပြီးနောက် ရီတာနှင့်ကျွန်တော် လုပ်ငန်းအသစ်ထူထောင်ရေး ပြဿနာများနှင့်ပတ်သက်၍ အချိန်အတန်ကြာအောင် ဆွေးနွေးနေမိကြ၏။

“ရှင့်လူက ဘယ်လောက် ယုံရမယ်လို့ ရှင်ထင်လဲ”

“ငါလဲ ဘာမှ ကြိုမပြောတတ်ဘူး။ သူ တပ်ကြပ်ဘဝတုန်းကတော့ သူ့မှာရှိတဲ့ အဝတ်ကောင်းတစ်စုံတည်းကို ငါအကျဉ်းစခန်းက လွတ်တဲ့အချိန်မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်သွားနိုင်ဖို့ အတွက်ဆိုပြီး ပေးလိုက်ဖူးတာပဲ။ ခုလဲ သူ့စကား တည်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်း မှန်ခဲ့ပါသည်။ ဘိုလက်နိုးသည် ကျွန်တော်တို့၏ ငွေကြေးပြဿနာအားလုံးကို ဖြေရှင်းသွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ပြင်သစ်စားသောက်ဆိုင်သစ်တစ်ခုကို ပြန်ဖွင့်၏။ ကျွန်တော် အသစ် ဖွင့်လိုက်သောဆိုင်မှာ ကာလာကတ်မြို့၏ ဂရင်ဆာဗာနာ ရပ်ကွက်တွင် ရှိ၏။

ထိုစားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး မကြာမီပင် ပြင်သစ် သမ္မတကြီး “ဒီဂေါ” ဗင်နီဇွဲလား နိုင်ငံသို့ အလည်အပတ် ရောက်ခဲ့၏။ ဒီဂေါသည် ဗင်နီဇွဲလား သမ္မတကြီး “ရော်လီအိုနီ” ၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ တရားဝင် အလည်အပတ်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကာလာကတ်မြို့တော်တစ်ခုလုံး သမ္မတကြီး ရောက်လာသည့်အချိန်၌ ကြိုဆိုမှု များပြုလုပ်ရန် ပြင်ဆင်မှုများကို အကြီးအကျယ် ပြုလုပ်ကြ၏။

သမ္မတကြီး ရောက်မလာမီ တစ်ခုသော နံနက်ခင်းတွင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်ဆိုင်၌ ကျွန်တော် ပြင်သစ်တစ်ယောက်နှင့် ဝိုင်အတူသောက်ရင်း ထိုင် စကားပြောနေ၏။ ထိုပြင်သစ်က သူ့စိတ်ကူးထားသော သိန်းချီပွဲနိုင်သည်ဟုဆိုသည့် ဖျော်ဖြေ ရေး ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးသောလုပ်ငန်း၌ ကျွန်တော့်ကိုပါဝင်ရန် စည်းရုံးနေသည်။ သူက သူ့ လုပ်ငန်းမှာ လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းဟုပြောပြီး တိုးတိုးတိုးတိုးဖြင့် သူ့ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးမည့် အစီအစဉ် များကို နှစ်ကိုယ်ကြား ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနေသည်။ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါ။ ရှင်းပြ နေသည့် ပြင်သစ်ကိုလည်း လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်နိုင်စွမ်းရှိသူဟု မထင်ပါ။ အပျင်းပြေ နားထောင်နေမိခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ တစ်ဖက်စားပွဲမှ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ ပြောသမျှကို မသိမသာ ဂရုတစိုက် လိုက်နားထောင်နေသည်ကို သတိထားမိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်။ မကြာမီ ငွေ

သိမ်းသောအလုပ်များဖြင့် ကောင်တာတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသည့် ရီတာထံမှ စာတိုလေး တစ်စောင် စားပွဲထိုးယူလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ပေး၏။

“ရှင်တို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ။ ရှင်တို့ တစ်ဖက်စားပွဲက လူကတော့ ရှင်တို့ ပြောသမျှကို ဂရုတစိုက် လိုက်နားထောင်နေတယ်။ သတိထားကြဦး။ လူပုံကြည့်ရတာ နိုင်ငံခြားသား ရဲတစ်ယောက်နဲ့ တူသလိုပဲ”

ကျွန်တော် ရီတာ့စာကို ဖတ်ပြီးနောက် စကားလက်ဆုံကျနေသည့် ပြင်သစ်နှင့် စကားဖြတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့စားပွဲမှ ထပြီး နိုင်ငံခြားသား ရဲနှင့်တူသည်ဟု ရီတာ ပြောသောလူ ထိုင်နေသည့်စားပွဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အဝတ်အစား သေသေသပ်သပ်ဝတ်ထားသူ တစ်ဦးကို မြင်ရ၏။ သူ့စားပွဲပေါ်၌ ဝိုင်တစ်ခွက်ကို တင်ထားပြီး ဝိုင်ခွက်ဘေးတွင် ပြင်သစ် စီးကရက်ဘူးတစ်ဘူးကို ချထား၏။ ဘာလူမျိုး ဖြစ်ရမည်၊ ဘာအသက်မွေးကျောင်းကို လုပ်သူ ဖြစ်ရမည်ကို ကျွန်တော် မမေးဘဲ ချက်ချင်းသိ၏။

ထိုလူရှိရာသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွား၏။

“အနှောင့်အယှက်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျွန်တော် သိချင်လို့ မေးတာပါ။ ခင်ဗျား သောက်နေတာ ပြင်သစ်စီးကရက် မဟုတ်လား။”

ကျွန်တော် စပိန်ဘာသာစကားဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ ပြင်သစ်လူမျိုးပါ”

ပြင်သစ်စကားဖြင့် သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ပြင်သစ်လူမျိုး ဟုတ်လား။ အင်း . . . သမ္မတကြီး ဒီဂေါကို လုပ်ကြံဖို့ အမြဲ ကြိုးစား နေတဲ့ ပြောက်ကျားအဖွဲ့ထဲက အဖွဲ့သားတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကျွန်တော်က ရယ်စရာပြောသလိုဖြင့် ထိုလူကို သွေးတိုးစမ်းလိုက်၏။ ထိုလူသည် ထိုင်ရာမှထပြီး ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် ရဲအရာရှိ ဗာလိန်ပါ။ သမ္မတကြီးဒီဂေါရဲ့ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံပါ”

“သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်လဲ သိရတာ အလွန်ဝမ်းသာပါတယ်။ ခင်ဗျားလဲ ပြင်သစ်လူမျိုးပဲ ထင်တယ်”

“ဒီမှာ အရာရှိမင်း၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျား ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆိုင်ထဲရောက်နေတာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ပြင်သစ်အစား- အသောက်ကို စားချင်သောက်ချင်လို့ ရောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် မှန်းကြည့် လို့ ရပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ”

“ဘာမှ မပြောနဲ့ဦး။ ကျွန်တော်ထင်တာကို ဆက်ပြောလိုက်ဦးမယ်။ ခင်ဗျား စားပွဲ ပေါ်မှာ ဒီပြင်သစ်စီးကရက်ကို ချပြထားတာကိုက ကျွန်တော် ခင်ဗျားစားပွဲကိုလာအောင် ခင်ဗျားကို စကားပြောအောင် လုပ်ထားတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဝိုင်တစ်ခွက် ထပ်ယူပါဦးလား”

“ယူလေ။ မှာလိုက်ပါ”

ကျွန်တော် ဝိုင်တစ်ခွက် ထပ်မှာပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆိုင်ကိုလာတာ ခင်ဗျားကိုတွေ့ဖို့ စကားပြောဖို့ လာတာပါ။ ကျွန်တော်က ကာလာကတ်မြို့ပေါ်မှာနေတဲ့ ပြင်သစ်တွေထဲက သမ္မတကြီးမရောက်လာခင် နယ်နှင့်သင့်တဲ့လူကို နယ်နှင့်ဖို့ စာရင်းလုပ်နေရပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားစာရင်းထဲမှာ ပါတယ်ဆိုပါတော့”

“မပါဘူး”

“ဘာပြုလို့ မထည့်တာလဲ”

“ခင်ဗျားက လူကောင်းဖြစ်နေပြီပဲ။ အိမ်ထောင်နဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်နဲ့”

“နောက်ကော ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘာသိသေးသလဲ”

“ပြင်သစ်မှာရှိတဲ့ ခင်ဗျား အစ်မကြီးက ဘယ်မှာနေတယ်။ ခင်ဗျား အစ်မငယ်က ဘယ်မှာနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ လိပ်စာတွေ အကုန်ရှိတယ်”

“ပြီးတော့ . . . ”

“ခင်ဗျားက လာမယ့်နှစ်ထဲမှာ၊ အင်း. . . တိတိကျကျပြောရရင် (၁၉၆၆) ခုနှစ် ဇွန်လမှာ ပြင်သစ်မှာ ပြစ်ဒဏ်ချထားတဲ့အမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရတော့ မယ့်လို့”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူ ပြောလိုက်သလဲ”

“ဒါ ကျွန်တော့်အလုပ်ပဲ။ ပါရီမြို့က မထွက်လာခင်ကတည်းက ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက် ပြီး သိသင့် သိထိုက်တာတွေ အကုန်ရှာဖွေ စုံစမ်းခဲ့ပြီးသား။ ခင်ဗျား လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရတော့မယ့်အကြောင်းကို ဒီ ကာလာကတ်မြို့က ပြင်သစ် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကိုတောင် ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကြားထားပေးသေးတယ်”

“ကောင်စစ်ဝန်ကလဲ ဒီသတင်းကို ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ဆက်အကြောင်းမကြား သေးပါလား”

“သူက ခင်ဗျားလိပ်စာကို တရားဝင်သိတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကော သူ့ဆီ တရားဝင်များ မေးလို့ရမလား”

“ရပါတယ်။ ကြိုက်တဲ့အချိန်သာ သွားမေးပါ”

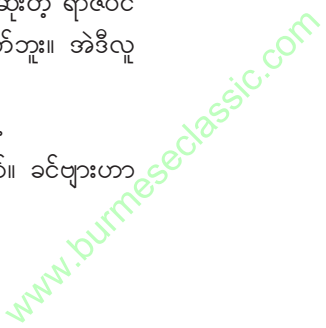
“ဒါပေမဲ့ အရာရှိမင်း၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာ ဒီမနက် တစ်မနက်လုံး လာထိုင် နေတာ ဒီသတင်းပြောဖို့ တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ လာတာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

“မှန်တယ် ပါပီလွန်။ ခင်ဗျား အခြေအနေကို ကိုယ်တိုင်လဲ လေ့လာချင် သိထား ချင်သေးလို့”

“ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပါပီလွန်အနေနဲ့ပဲ သိမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ပါရီမြို့တော် ရဲ့ မှတ်တမ်းမှာ မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ သိမယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် လူကောင်းပါလို့ မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ ပါရီမြို့က ရဲမှတ်တမ်းထဲက ပါပီလွန် ကတော့ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီ ရဲမှတ်တမ်းထဲက လူထက် ပိုဆိုးတဲ့ ရာဇဝင် လူဆိုးလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ခဲ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှတ်တမ်းထဲက လူတော့ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလူ ကျူးလွန်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ လူသတ်မှုကိုလဲ မကျူးလွန်ခဲ့ဘူး”

ရဲအရာရှိက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အသေအချာ စိုက်ကြည့်ပြီး . . .

“တရားမဝင် ပြောရရင်တော့ ခင်ဗျားစကားကို ကျွန်တော်ယုံတယ်။ ခင်ဗျားဟာ

ခင်ဗျား မကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ လူသတ်မှုအတွက် အချောင် မတရား ပြစ်ဒဏ်ခံရတယ်လို့ပဲ ထင်တယ်”

“မထင်နဲ့၊ အဲဒါအမှန်။ အဲဒီ လူသတ်မှုကို ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မကျူးလွန်ခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်တော် ပြောရဦးမယ်။ ခု ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆိုင်ကို လာတာက ခင်ဗျား ရင်ထဲမှာ သံသယတစ်ခု ရှိနေလို့။ ဒီသံသယကို သေချာသွားအောင်ဆိုပြီး ဒီမနက် ကျွန်တော့် ဆိုင်ကို ထွက်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဒီသံသယဟာလဲ ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော် သိ တယ်။ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်။ ခင်ဗျား ကြားချင်သလား”

“ပြောပါဦး”

“ရာဇဝတ်ဘေးဒဏ်က ရှောင်ပြေးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဘယ်တော့မှ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်တဲ့ ပြစ်မှုသစ်ကို လုပ်တော့မယ်လို့ မဟုတ်ဘူးလို့ သတ်မှတ်လို့ မရဘူး။ ပါပီလွန်ဟာ ငွေရှိနေလို့ ငွေအတွက်တော့ ဥပဒေချိုးဖောက်မှုကို မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ယူဆနိုင်ပေမယ့် ယုံကြည်ချက် တစ်ခုခုအတွက်နဲ့တော့ ဥပဒေကို မချိုးဖောက်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ သမ္မတကြီး ဒီဂေါလာတဲ့အခါ လုပ်ကြံမယ့် အဖွဲ့ထဲမှာ သူ မပါဘူးလို့ ဘယ်လိုမှ ယူဆလို့ မရနိုင်ဘူး။ မဟုတ်ဘူးလား။ ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းပဲ ယူဆထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒါ ခင်ဗျား လုံးဝ မှားတာပဲပေါ့ အရာရှိမင်း။ ပထမဆုံး ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မပတ်သက်ခဲ့ဘူး။ ရာဇဝတ်မှုလဲ ဘာတစ်ခုခုမှ နွယ်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုမျိုးကို မကျူးလွန်ခဲ့ဖူးဘူး။ နောင်လဲ မကျူးလွန်ဘူး။ နောက် သမ္မတဒီဂေါလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို လုပ်ကြံမယ့် ကိစ္စမျိုးမှာ ပိုတောင် မပါသေးတယ်။ အဲ. . တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သမ္မတကြီးဒီဂေါကို အမြဲ လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားနေကြတဲ့ အဖွဲ့အစည်း”

“အိုအေအက်”

“ဟုတ်တယ်။ အိုအေအက်လို အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအနေနဲ့ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံကို လာပြီး ကြံကြရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပြင်သစ်လို နိုင်ငံမျိုးမှာ ကြံလို့မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံမျိုးမှာ လာကြံကြရင် ဖြစ်နိုင်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး အလွယ်ကလေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာကြောင့် ခင်ဗျား ဒီလိုယူဆလဲ”

“သူတို့ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံထဲ ဝင်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းက စပြောမယ်။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံကို သူတို့ ဝင်တဲ့အခါ လေဆိပ်တို့ သင်္ဘောဆိပ်တို့ကိုဖြတ်ပြီး ဝင်လာစရာ မလိုဘူး။ ဗင်နီဇွဲလားက ဘရာဇီး၊ ကိုလံဘီယာ၊ ဗြိတိသျှဂီရာနာတို့နဲ့ နယ်နိမိတ်အားဖြင့်လည်း ဆက်နေတဲ့ နိုင်ငံဆိုတော့ အဲဒီနိုင်ငံတွေထဲကလဲ နယ်စပ်ဖြတ်ပြီး ဝင်လာနိုင်တယ်။ ပင်လယ်ဘက်ကလဲ တိတ်တိတ်ကလေး ဝင်လာနိုင်တယ်။ ကြိုက်တဲ့အချိန် ကြိုက်တဲ့နေရာက ဝင်ချင်သလို ဝင်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အရာရှိမင်း၊ ဒီ အိုအေအက် အဖွဲ့သားတွေက ကျွန်တော်တို့ အမြဲ ကြားနေရသလိုသာ သိပ်တော်တဲ့ လူတွေ၊ သိပ်ထက်တဲ့လူတွေသာ ဖြစ်နေကြရင် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံထဲ ရောက်လာကြပြီးတဲ့အခါကျတော့ ဘယ်တော့မှ ဒီမှာနေတဲ့ ပြင်သစ်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်ဘူး။ သူတို့ သိနေကြတာပဲ။ သမ္မတကြီး မကြွလာခင် သမ္မတကြီးရဲ့ လုံခြုံရေးကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု လာလုပ်ကြမယ့် ပြင်သစ်ရဲတွေဟာ ဗင်နီဇွဲလားမြေကို

နှင်းလိုက်တာနဲ့ ပထမဆုံး ဒီမှာ နေကြတဲ့ ပြင်သစ်တွေကို စိစစ်မှုတွေလုပ်မှာပဲ။ ဒီတော့ ဘယ်အကြံသမားမှ ဒေသခံ ပြင်သစ်တွေအနား လာသိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခုက အလွန်ညံ့တဲ့ အကြံသမားတွေဖြစ်ခဲ့ကြရင်တောင် ဟိုတယ်တို့ တည်းခိုခန်းတို့မှာ တည်းခိုပြီး ကြံကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ပင်နီဇွဲလားမှာ ငှားပြီးနေနိုင်တဲ့ အိမ်လွတ်တွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ အိမ်ငှားကြတဲ့အခါ ဘယ်အိမ်ရှင်ကမှလဲ သူတို့အိမ်ငှားရဲ့ နောက်ကြောင်းတို့ ဘာတို့ကို စုံစမ်းကြ၊ မေးမြန်းကြတာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ခပေးလိုက်ရင် ငှားလိုက်ကြတာပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျား အိုအေအက် အဖွဲ့သားတွေကို ခြေရာခံချင်ရင် အချိန်ကုန်ခံပြီး ဟိုတယ်တို့ တည်းခိုခန်းတို့မှာလဲ သွားမစုံစမ်းနဲ့။ ဒေသခံ ပြင်သစ်တွေဆီလဲ သွားမနေနဲ့”

ရဲအရာရှိ ဗာလိန်က ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထပြန်သွား၏။ မပြန်မီ ပြင်သစ်သို့ ရောက်သည့်အခါ သူ့ထံ ဝင်လာရန်ပင် မှာသွားခဲ့သေး၏။

သမ္မတကြီးဒီဂေါသည် ကာလာကတ်မြို့တော်၌နေစဉ် မည်သည့်အန္တရာယ်မျှ မတွေ့သွားခဲ့ပါ။ ခရီးစဉ်တစ်ခုလုံး ချောချောမောမော ရှိလှ၏။

ရူးသည်ဟု ဆိုချင်လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ကျွန်းသို့ မတရား ပို့ပစ်ခဲ့သော နိုင်ငံ၏ သမ္မတကြီးကို ကြိုဆိုသည့် ကာလာကတ်မြို့ လူထုအတွင်း၌လည်း ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်အဖြစ် ပါဝင်ပြီး ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုမိခဲ့ပါသည်။ သမ္မတကြီးကို ဂုဏ်ပြုသော ပြင်သစ်သံရုံးဧည့်ခံပွဲသို့ ကျွန်တော့်ကိုဖိတ်လျှင်လည်း ဝမ်းမြောက်စွာ သွားတက်လိုက်မိဦးမည် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကို မဖိတ်ပါ။ ကာလာကတ်မြို့ရှိ ပြင်သစ်မြေအောက်လောကမှ လူများကမူ ကလဲ့စားချေသည့် အထိမ်းအမှတ် တစ်ခုအဖြစ် ပြင်သစ်သံရုံး ဧည့်ခံပွဲသို့ ပြင်သစ်ပြည့်တန်ဆာမဟောင်းတစ်ဦးအား အမျိုးမျိုးကြံ၍ ဝင်သွားစေခဲ့ပြီး ပြင်သစ်သမ္မတကြီး၏ ဇနီးလက်သို့ ပန်းခြင်းတစ်ခြင်းကို ရောက်အောင် ပို့ပေးခဲ့ကြပါသည်။

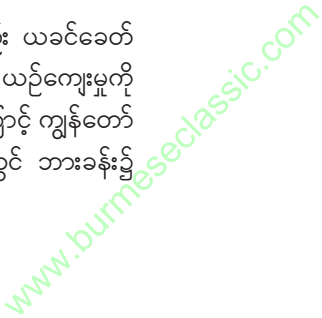
သမ္မတကြီး ပြန်သွားပြီးနောက် ပြင်သစ်ကောင်စစ်ဝန်နှင့် ကျွန်တော်၏ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်၏။ ရဲအရာရှိ ဗာလိန် ပြောသွားသကဲ့သို့ပင် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အတွက် အကြောင်းကြားထားသည့် အကြောင်းကြားစာကို တွေ့ရပြီး ကောင်စစ်ဝန်က ကျွန်တော့်ကို ဖတ်ပြ၏။ နောင်နှစ် ဇွန်လတွင် ကျွန်တော် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရမည်။

တစ်နှစ် လိုသေးသည်။

နောင်နှစ် ဤအချိန်တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ သွားလိုက ကျွန်တော် လွတ်လပ်စွာ သွားနိုင်တော့မည် ဖြစ်၏။

ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီး၏ အခြေအနေများမှာလည်း လျင်မြန်စွာပင် တိုးတက်ပြောင်းလဲလာ၏။ ဘားခန်းများကို ပြန်ဖွင့်ခွင့်ရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည် မြို့တော်၏ အလယ်တွင်ရှိသော ဘားခန်းတစ်ခုကို ဝယ်ယူလိုက်ပြီး ဘားခန်းပိုင်ရှင်အဖြစ်ဖြင့် ဆက်၍ အသက်မွေးရပြန်၏။

ညကလပ်များ၊ ဘားခန်းများ၌ ညအခါ ပျော်ပါးကြသူများမှာလည်း ယခင်ခေတ်နှင့် မတူကြတော့။ စိတ်ကြမ်းလူကြမ်းများ ဖြစ်လာကြ၏။ ပျော်ပါးရာ၌ ယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ သိက္ခာစောင့်စည်းခြင်းများလည်း လုံးဝ မရှိကြတော့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဘားခန်းပိုင်ရှင်အဖြစ်သာ အသက်မွေးနေရသော်လည်း ညဘက်တွင် ဘားခန်း၌

၄၉၆

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

ထိုင်နေလေ့ မရှိ။ လမ်းပေါ်တွင်သာ သွားလာနေထိုင်လေ့ရှိသည်။

ထိုသို့ နေထိုင်ရင်းဖြင့် ကာလာကတ်မြို့တော်ကြီးတွင် နေထိုင်ကြသော လူငယ် ဆင်းရဲသားများ၏ ဘဝကို ပို၍ သိခွင့် နားလည်ခွင့်များ ရခဲ့ပါသည်။ ကာလာကတ်မြို့တော် ကြီး၌ နေထိုင်ကြသူများတွင် ဆင်းရဲသည့်လူများမှာ အလွန် ဆင်းရဲကြပါသည်။ အချို့ ငါးနှစ်အရွယ်မှ ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်ရှိသော ကလေးများမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြား နှစ်ပြားရအောင် ညဘက်တွင် မြို့တော်တစ်ခုလုံးကိုပတ်၍ ငွေရှာကြရ၏။ အများစုမှာ ညကလပ်၌ လိုက်ပျော်ပါးကြသူများ၏ ဖိနပ်ကိုတိုက်ပေးခြင်း၊ သူတို့၏ ကားများကို စောင့်ပေးခြင်း အလုပ်များကိုလုပ်၍ ငွေရှာကြရ၏။

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။

ဤလူငယ်များကို ကယ်တင်နိုင်ရေး လုပ်ငန်းအများအပြား၌ပင် ကျွန်တော်သည် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့၏။ ကျွန်တော်ပိုင် ဘားခန်းပတ်ဝန်းကျင်၌ ငွေရှာကြရသော ကလေး အချို့နှင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ရင်းနှီးခဲ့၏။ ဤ ရင်းနှီးခဲ့သော ကလေးများတွင် “ပါဗလီတို” အမည်ရှိသော ကလေးမှာ ကျွန်တော်နှင့် နီးစပ်မှု အရှိဆုံးကလေးပင် ဖြစ်၏။ ဤကလေး မှာ (၁၂) နှစ်သားအရွယ်မျှ ရှိသေးသော်လည်း စိတ်မနှံ့သော မုဆိုးမမိခင်နှင့် ညီမများကို ရှာဖွေ ကျွေးမွေးနေရရှာသူ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် ဤကလေး ကားတိုက်ခံရပြီး ဆေးရုံတက် ရောက် ကုသနေချိန်၌ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆေးရုံသို့ လိုက်သွားပြီး ကူညီစောင့်ရှောက်မှု အမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

အစန်း (၅၈)

ကျွန်တော့် လူသတ်မှု

(၁၉၆၇) ခုနှစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော် ပြင်သစ်တွင် ကျူးလွန်ခဲ့ပါသည်ဟု မတရား စွပ်စွဲခံထားရသော လူသတ်မှုမှာလည်း လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်တွင် ပါသွားလေပြီ။

ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ ကျွန်တော် ယနေ့ အလည်သွားချင်လျှင်လည်း သွားနိုင်ပြီ။ သို့သော် ပြင်သစ်သို့ အလည်ပြန်သွားလျှင်လည်း ဂုဏ်ရှိရှိဖြင့် အလည်သွားချင်သည်။ ဂုဏ် ရှိရန်မှာ ငွေရှိမှ ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကြိုးစား၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့၏။

“ပြင်သစ်ပြန်သွားပြီး ရှင့်အဖေရဲ့ သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူကို ရှင် သွားကန်တော့လိုက်ပါဦး။ ရှင့်အစ်မတွေရဲ့ အိမ်ကိုလည်း သူတို့အိမ်ပေါ် ရောက်တဲ့အထိ ရှင် ပြန်သွားပြီး လည်လိုက်ပါဦး။”

ရီတာက ကျွန်တော့်ကို ပြော၏။

ကျွန်တော် ပြင်သစ် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးသို့သွားပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံ ဝင်ခွင့်ဗီဇာနှင့် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်စာကို တောင်း၏။ ကောင်စစ်ဝန်က ခွင့်ပြုချက်နှစ်ခုစလုံးကို ထုတ်ပေး၏။

“ခင်ဗျားကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြည်ထဲရေးဌာနကို စာရေးပြီး ကျွန်တော် မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ သူတို့ ခင်ဗျား ပြင်သစ်နိုင်ငံအတွင်း သွားလာရေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာကန့်သတ်ချက်များ လုပ်ချင်ကြဦးမလဲ မသိဘူး။ ပြန်စာရောက်တဲ့အထိတော့ ခဏ စောင့်လိုက်ပါဦး။”

ကျွန်တော် မစောင့်ပါ။

မည်သည့် ကန့်သတ်ချက်နှင့်မျှ ကျွန်တော် ပြင်သစ် မပြန်ချင်ပါ။ အကြောင်းကြားစာ ကျွန်တော့်လက်ထဲ တရားဝင် မရောက်သမျှ ကျွန်တော်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံအတွင်း မည်သည့်သွားလိုရာသို့ သွားသော်လည်း ဥပဒေကို ချိုးဖောက်သကဲ့သို့ ရှိမည်မဟုတ်ပါ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်သည် စပိန်နိုင်ငံမှတစ်ဆင့် နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင်း သို့ဝင်မည်။ ပထမ “နီး” မြို့သို့ သွားပြီးနောက် ပါရီမြို့တော်သို့ ဆက်သွားမည်။ ပါရီမြို့တော် သို့ တိုက်ရိုက်လေယာဉ်ယုံဖြင့် သွားလျှင် ကောင်စစ်ဝန် လှမ်းမေးထားသော ပြန်စာ ညွှန်ကြားချက်ကို အာဏာပိုင်များက လေဆိပ်မှ ဆီးပေးနိုင်သည်။ စပိန်နယ်စပ်ဘက်မှ ဝင်လျှင် မည်သို့မျှ ပေးနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်။

(၁၉၃၀) ခုနှစ်မှ (၁၉၆၇) ခုနှစ် . . . ။

နှစ်ပေါင်း (၃၇) နှစ်လုံးလုံး ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီ။

ဤ (၃၇) နှစ်တွင် (၁၄) နှစ်မှာ အကျဉ်းသားဘဝ။ (၂၂) နှစ်မှာ လွတ်လပ်စွာ နေနိုင်ခဲ့သောဘဝ။ ထို (၂၂) နှစ်မှ နှစ်ပေါင်း (၂၀) မှာ အိမ်နှင့် မိသားစုနှင့် လူ့ပတ်ဝန်းကျင် ၌ လူကောင်းအဖြစ် ပြန်နေနိုင်ခဲ့သော ဘဝ။

(၁၉၅၆) ခုနှစ်၌ ကျွန်တော့်အစ်မများနှင့် စပိန်နိုင်ငံ၌ တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ယနေ့ ပြန်မတွေ့နိုင်ခဲ့ကြသည်မှာ ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိခဲ့ပြန်ပြီ။ သို့သော် ဤ ဆယ့်တစ်နှစ် အတွင်း စာအဆက်အသွယ်မှာမူ ကျွန်တော်တို့ အမြဲ ရှိခဲ့ကြ၏။

ယခု (၁၉၆၇)ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် သူတို့အားလုံးနှင့် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ဆုံခွင့် ရပြန်၏။ ပထမအကြိမ်ကကဲ့သို့ စပိန်နိုင်ငံတွင် ချိန်းတွေ့ကြရသည် မဟုတ်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ သူတို့အိမ်များတွင် ဖြစ်၏။

ယခုအကြိမ် တွေ့ကြသောအခါတွင်မူ ကျွန်တော့်အစ်မများသည် မြေးများပင် ရနေကြလေပြီ။

ကျွန်တော့်မိထွေး တင်တီဂျူနှင့်လည်း ကျွန်တော် သွားတွေ့၏။ သူမနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ဖခင်၏ သင်္ချိုင်းမြေရိရာသို့ အတူသွားကြည့်နိုင်၏။ ကျွန်တော့်မိထွေးက ကျွန်တော့် ဖခင်၏ သင်္ချိုင်းသို့ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် အဖေ၏အကြောင်းများကို မမော တမ်း ပြောပြသွားခဲ့၏။

“သူ့ အသက်ကြီးလာလေ ခေါင်းမာလာလေပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာ မြည်းတစ်ကောင် လိုပဲ ခေါင်းမာတယ်။ သူ့သစ်ပင်တွေ ရေလောင်းတဲ့အခါ ရေကိုယ်တိုင်သယ်ပြီး မလောင်း နဲ့၊ ရေပိုက်ပျော့လေးတွေဝယ်ပြီး ရေသွယ်ပြီးမှ လောင်းပါဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရဘူး။ နောက်ဆုံး ဒီလို ရေအသယ်ကောင်းလိုပဲ သူ့နှလုံးရောဂါပြန်ထပြီး သေသွားရတာ။ သူ ခေါင်းမာရင် ခုထိ အသက်ရှင်ချင် ရှင်နေဦးမယ်”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်မိထွေး လက်ကိုတွဲ၍ လမ်းလျှောက်ရင်း အဖေ အကြောင်းများကို ပြန်တွေ့၏။ ကျွန်တော်၏ ငယ်စဉ်ဘဝများကို ပြန်သတိရ၏။

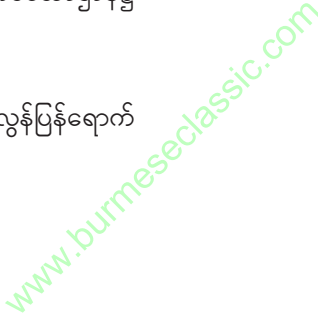
တွေ့ချင်သည့် ဆွေမျိုးအားလုံးနှင့် တွေ့ပြီးနောက် ပါရီမြို့သို့ ကျွန်တော်တို့ ခရီး ဆက်ခဲ့၏။

ပါရီမြို့တော်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော် ပါလာသော လက်ဆွဲအိတ်များကို ဘူတာရုံရှိ ပစ္စည်းအပ်သောဌာန၌ ပင် အပ်ထားလိုက်၏။

ပါရီ။

ကျွန်တော် အလွန် ပြန်ရောက်ချင်နေသော ပါရီ။ ကျွန်တော် အလွန်ပြန်ရောက် ချင်နေသော ပါရီမြို့တော်ကြီး၏ မြေကို ပြန်နင်းရပြန်ပြီ။

ဤမြို့ကြီး၏ မွန်မာဒရီ ဟူသော ရပ်ကွက်ကြီးမှာ ကျွန်တော် မြေအောက်လောက သားဘဝက ကျက်စားခဲ့သော ရပ်ကွက်။ ပါရီမြေကို နင်းမိသည်နှင့် ဤရပ်ကွက်သို့ ကျွန်တော် ခြေဦးမလှည့်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ပြင်သစ်ပြည်ထဲရေးဌာနမှ ကျွန်တော့်ထံ ပို့မည့် ညွှန်ကြားချက် တွင် ဘာပါလာမည်ကိုလဲ ကျွန်တော် သိ၏။ ဤရပ်ကွက်သို့ မသွားရန် တားမည်။

ကျွန်တော် ဤရပ်ကွက်၏ ဆိုင်များ၊ ဈေးများ၊ အရက်ဆိုင်များ၊ ပြည့်တန်ဆာ များ၊ ပြည့်တန်ဆာခေါင်းများ၊ ရဲများ အားလုံးကို ကျွန်တော် သိ၏။ ဤရပ်ကွက်တွင် ကျွန်တော် မသိသောနေရာ၊ ကျွန်တော် မသိသောလူ မရှိ။ ကျွန်တော် ဤရပ်ကွက်အကြောင်း ကို ထောင့်စုံမှ သိ၏။

မွန်မာဒရီသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော် မျှော်မှန်းခဲ့သလို မဟုတ်။ အားလုံး ပြောင်းလဲနေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရ၏။ ဆိုင်များ၊ ဈေးများ၊ အဆောက်အအုံများသာ မဟုတ်။ မြင်နေကျ မျက်နှာအားလုံး လည်း ပြောင်းကုန်၏။ ပြင်သစ်နိုင်ငံတောင်ပိုင်းသားများ၏ အသံဝဲ၍ ပြောသော စကားသံ များ အချို့သာလျှင် ကျွန်တော်၏အတိတ်ကို သတိရစရာကလေးများအဖြစ် ကျန်၏။

ကျွန်တော့်အသက်မှာ ခြောက်ဆယ်နှစ်အတွင်းသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ယနေ့ လူငယ်များအမြင်တွင် ကျွန်တော့်မှာ လူအို။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်ကြ။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ဤရပ်ကွက်တွင် ဆံပင်ရှည်ထားသူများမှာ ကဗျာဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ပြဇာတ်ရုပ်ရှင်တို့၌ သရုပ်ဆောင်မင်းသား အစရှိသည့် အနုပညာသည်နှင့် အခြား ပညာရှင် များသာ ရှိကြ၏။ ယနေ့ အောက်တန်းစားလူငယ်များသည်လည်း ဆံပင်အရှည်နှင့်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်ပြီး ကယောင်ချောက်ချားဖြင့် အိပ်ရာမှထ၍ လမ်း-လျှောက်နေသူတစ်ဦးကဲ့သို့ မွန်မာဒရီ ရပ်ကွက်အတွင်း ဘားခန်းများကို တစ်ခုမှတစ်ခုကူးပြီး လျှောက်သွားနေမိ၏။

ကျွန်တော် ဤရပ်ကွက်တွင် ကျက်စားခဲ့စဉ်က ထင်ရှားသော မြေအောက်လောက မှ ရဲဘော်ဟောင်း အချို့၏ အကြောင်းကို မေးကြည့်မိ၏။

“ဘယ်သူ့ . . ဘယ်သူက ဘယ်ရောက်နေလဲ ခင်ဗျား”

“သေပြီ”

“နောက် သူ့ . . သူကရော ခင်ဗျား”

“ထောင်ထဲမှာ။ ခင်ဗျား ဒီလောက်တောင် ဒီလူဟောင်းတွေအကြောင်း သိချင် နေရတာ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီမှာ နေခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုလံဘီယာနိုင်ငံမှာ သွားအခြေချ ပြီးနေတာ နှစ်ပေါင်းကြာပြီ။ ကျွန်တော် ဒီမှာနေတုန်းက ရှိကြတဲ့လူတွေအကြောင်း သိချင် လို့ မေးမိတာပါ”

ကျွန်တော် လူစိမ်းဖြစ်သည်ကို မြင်သူတိုင်းက သိဟန်ရှိ၏။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် များကို လမ်းပြအဖြစ် လုပ်စားနေဟန်ရှိသော လူတစ်ယောက်က လမ်းပြငှားလိုပါသလား ဟု ကျွန်တော့်ကို မေး၏။ ကျွန်တော်က ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ငြင်းလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဒီရပ်ကွက်ရဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကရှိတဲ့ အငွေ့အသက်ဝိညာဉ် ဟာ ဒီနေ့ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူးဆိုတာ သိလား”

ကျွန်တော်က လမ်းပြကို မေးလိုက်၏။

“ဆရာ ထင်လို့ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော် ဒီမှာနေတာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ရှိပြီ။ ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်က ဒီရပ်ကွက်ကို ရောက်ခဲ့တာပါ။ မွန်မာဒရီဟာ ဘယ်တော့မှ အပြောင်းအလဲမရှိတဲ့ အရပ်ပါ။ ဒီမှာရှိတဲ့ ဒီဂါလီ၊ ဗလင်ချီး၊ ကလီချီ ဆိုတဲ့ နေရာတွေ၊ လမ်းတွေဟာ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က မြင်တာနဲ့ ဒီနေ့မြင်တာ ဘာမှမထူးပါ။ အကုန်အတူတူပါပဲ”

“ဘာမှ မသိတဲ့အကောင်” ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲမှ လမ်းပြကိုဆဲ၍ မွန်မာဒရီရပ်ကွက်၏ အလယ်ပိုင်းသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

ရောက်ပြီ။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ဘယ်အခါမျှ မေ့မရသောအရပ်။

လမ်းပြပြောသွားသည်မှာ မှန်၏။ မွန်မာဒရီ၏ ဤနေရာတစ်ကွက်လေးတွင်မူ ဘာမျှ မပြောင်းလဲသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ယခင်လူများကို ကျွန်တော် ပြန်မတွေ့နိုင်တော့သော်လည်း သူတို့၏ အရိပ်ပုံသဏ္ဍာန် အတိအကျကို ကျွန်တော့်မျက်စိတွင်း၌ အားလုံး ပြန်မြင်နေမိသလို ရှိ၏။ ဤနေရာတွင် ရိုလင်းလီပီထက်သည် (၁၉၃၀) ခု၊ မတ်လ (၂၉) ရက်နေ့ညက အပစ်သတ်ခံခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် မကျူးလွန်ခဲ့သော လူသတ်မှုမှာ ဤနေရာမှ စခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ထိုအချိန်မှ ဖြစ်ရပ်အားလုံးကို ပြန်မြင်၏။

ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုမှီပြီး ရပ်လိုက်၏။ ဤအပင်သည် လွန်ခဲ့သည့် (၃၇)နှစ်၊ ကျွန်တော် မကျူးလွန်သော လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့သည့် ညကလည်း ဤနေရာတွင် ရှိခဲ့သော အပင်ဖြစ်၏။ ယခု ကျွန်တော့်အနီးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားနေကြသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ဒုက္ခကို သိကြမည် မဟုတ်ပါ။ ဤသစ်ပင်သည် ထိုစဉ်က လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သည့် တရားခံအမှန်ကို သိသူဖြစ်၏။ ဤသစ်ပင်သာ စကားပြောတတ်လျှင် “ဒီလူဟာ ဟိုညက လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”ဟု ပြောလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ထိုစဉ်က အသက် (၂၄)နှစ် အရွယ်။ အလွန် နုပျိုသည့်အရွယ်။ ထိုညက လူသတ်မှု ကျူးလွန်သည့်အချိန် အတိအကျတွင် ဤနေရာမှ ကိုက်တစ်ရာခန့်ဝေးမည့် “အိုက်ရစ်” ဘားခန်း အတွင်း၌ ကျွန်တော် ရှိနေ၏။

“သေနတ်သံတစ်ချက် မကြားလိုက်ကြဘူးလား”

အငှားကား မောင်းသမားတစ်ဦး ဘားခန်းအတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဘားခန်းအတွင်း ရှိနေကြသော ရဲများကလည်းကောင်း၊ ဘားခန်းပိုင်ရှင်ကလည်းကောင်း မကြားလိုက်ပါဟု ပြန်ပြောလိုက်ကြ၏။

ထိုသေနတ်သံမှာ ကျွန်တော် မပစ်လိုက်ရသော သေနတ်မှ ကျည်ဆန်ထွက်သံ ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ရဲများ၏ ဤလူသတ်မှုကို စတင် စစ်ဆေးကြပုံ၊ တရားရုံး၌ စွဲချက် တင်ပုံများကို ချက်ချင်း ပြေး၍မြင်မိပြန်၏။ ကျွန်တော် ဤအတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်မတွေးချင်ပါ။ သို့သော် မတွေးဘဲနှင့်လည်း မနေနိုင်။ မလှမ်းမကမ်းမှ လမ်းဘေးထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ စိတ်များမှာ အတိတ်ဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားပြန်၏။

ဤနေရာတွင် လူသတ်မှု စတင်ဖြစ်ပွားသော်လည်း ရိုးလင်းလီပီထက်မှာ ဤနေရာတွင် မသေပါ။ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးမှာ ဇာတ်ရှုပ် ဖြစ်၏။

“မဒန်နီနီဆိုတာ ခင်ဗျားလား”

ရိုလင်းလီပီထက်၏ အမျိုးသမီးရှိနေသော ကလီချီဘားခန်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အချိန်မှာ နံနက် သုံးနာရီခွဲ။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မပါ”

“ခင်ဗျား အမျိုးသား သေနတ်ပစ်ခံရတယ်။ လာ-လာ။ အပြင်က အငှားကား ထဲမှာ သူ ရှိနေတယ်”

ထိုလူ ထိုမျှသာ ပြောပြီး ပျောက်သွား၏။ မဒန်နီနီက အပြင်က အငှားကား အတွင်းသို့ ပြေးဆင်းပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ အမှန်ပင် ရိုလင်းလီပီထက်ကို တွေ့၏။ ဗိုက်တွင် သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် . . .

“မောင်းမောင်း . . မြန်မြန်မောင်း၊ ဆေးရုံကို”

အငှားကားမောင်းသမားသည်လည်း ထိုအခါမှပင် သေနတ်ဒဏ်ရာရထားသူ တစ်ဦးကို သူတင်လာမိသည်ကို သိတော့၏။ သူမှတ်မိသရွေ့ လူနှစ်ယောက်ဖက်ပြီး သူ့ ကားကို လက်ပြတား၏။ သူရပ်ပေး၏။ နှစ်ယောက်လုံး ကားပေါ်တက်ပြီး “ကလီချီ” ဘားခန်းသို့ မောင်းခိုင်း၏။ ဒဏ်ရာရထားသူကို သူ လုံးဝ သတိမထားမိခဲ့။ ကားမောင်း သမားမှာ ရုရှားလူမျိုး ဖြစ်၏။ ဤအတိုင်းပင် ရဲကို အစစ်ခံ၏။

မဒန်နီနီ၏ အစစ်ခံချက်အရ သေသူ သူ့အမျိုးသား ရိုလင်းလီပီထက်သည် သူမ အလုပ်ဖြစ်တတ်သော “ကလီချီ” ဘားခန်းအတွင်း၌ သူမ မသိသော လူသုံးလေးဦးနှင့် တစ်ညလုံး ဖဲကစားနေသည်။ နောက် သူတစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်သွားသည်။ သူမ ၏ အစစ်ခံချက်၌လည်း သတ်သူ၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ ဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။

ရဲများက ဆေးရုံသို့လိုက်သွားပြီး သေတမ်းစစ်ချက်ယူ၏။ သူတို့ ရုံးတော်သို့ တင်ပြသော အစီရင်ခံစာ၌ ဖော်ပြထားသည်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

“ဒီမှာ . . ရိုလင်း၊ ခု မင်းဘေးမှာ ရဲအရာရှိ နှစ်ယောက်ရော၊ မင်းအမေရော ရှိ နေတယ်။ မင်း အမှန်ကို ပြောပါ။ မင်းကို သေနတ်နဲ့ ပစ်ခဲ့တဲ့ကောင်ဟာ ဘယ်သူလဲ”

ရိုလင်းလီပီထက်က ပြန်ပြော၏။

“ပါပီလွန်ရော်ဂျာ”

“မင်းပြောတာ အမှန်လား။ ကျိန်ပြောရဲလား”

“ကျိန်ပါတယ်”

ရိုလင်းလီပီထက်၏ သေတမ်းစစ်ချက်မှာလည်း အလွန်ရှင်းနေ၏။ သူ့ကို သတ်သူ မှာ ပါပီလွန်ရော်ဂျာ။ ကျွန်တော်မှာ ပါပီလွန်။ ပါပီလွန်ရော်ဂျာ မဟုတ်။

တကယ်တော့ ရိုလင်းလီပီထက်၏ အခြေအနေမှာ သေတမ်းစစ်ချက်ယူချိန်၌ အလွန်ဆိုးနေ၏။ သေလုဆဲတွင် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့ကိုသတ်သူကို ကလွဲစားချေသွား ချင်ဟန်ရှိ၏။ နာမည်အတိအကျ ပြောသွား၏။ ပါပီလွန်ဟူသော အမည်တူပေါင်းများစွာ ရှိသဖြင့် သူ့ကိုမသတ်သော ပါပီလွန် တစ်ယောက်ယောက်ကို မှားအပြစ်ဒဏ်မခံမိစေရန် အတွက် ဒုတိယ နာမည်ကိုပါ ထည့်ပြောသွား၏။ ပါပီလွန် ရိုးရိုးမဟုတ်။ ပါပီလွန်ရော်ဂျာ။

သို့သော် ရဲများက ပါပီလွန်ရော်ဂျာကို လိုက်ရှာကြသောအခါတွင် လူသတ်သမား ကို ဘယ်မှ ရှာမရ။ ပါပီလွန်ရော်ဂျာကို မည်သူမျှ မကြားဖူး။ ထို့ကြောင့် မွန်မာဒရီရပ်ကွက်

တွင် ကျက်စားနေကြသော မြေအောက်လောကသားများထဲမှ ပါပီလွန် ဟူသော နာမည် ရထားသူ မှန်သမျှကို စစ်ဆေးရန် ရှာဖွေ၏။

ကျွန်တော့်ပြဿနာမှာ ဤနေရာတွင် စ၊၏။ ရဲများ ပါပီလွန်ရော်ဂျာကို ရှာမရ သဖြင့် ပါပီလွန်မှန်သမျှကို စစ်ဆေးရန် လိုက်ဖမ်းနေသည်ဟူသော သတင်းကြားသည်နှင့် ကျွန်တော် မွန်မာဒရီရပ်ကွက်မှ ရှောင်ထွက်သွား၏။

ဘာကြောင့် ကျွန်တော် ရှောင်သွားပါသနည်း။

ရဲများ၏ မသင်္ကာမှုဖြင့် စစ်ဆေးခြင်းကို မခံလို၍ ဖြစ်၏။ ထိုခေတ် ရဲများ၏ မသင်္ကာမှုဖြင့် စစ်ဆေးခြင်းကို ခံရသည်မှာ မသက်သာပါ။ အမျိုးမျိုး ညှဉ်းဆဲ၏။ သွေးအန် သည်အထိ ကျောကို ရော်ဘာတုတ်ဖြင့် ရိုက်သည်။ လက်သည်းခွာသည်။ မျက်နှာကို ရေတွင် နှစ်သည်။ ဗိုက်ပေါ်သို့ ဖိနှပ်ဖြင့် တက်ခွန်သည်။

ရဲများ လက်တွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ မြေအောက်လောကမှ ပြဿနာများဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ဖူး၏။ ရဲများ၏ ညှဉ်းဆဲသည့် ဒဏ်အမျိုးမျိုးကို ကိုယ်တွေ့ အကြိမ်ကြိမ် ခံခဲ့ဖူး၏။ ထပ်မံခံချင်တော့။ ထို့ကြောင့် မွန်မာဒရီ ရပ်ကွက်မှ ကျွန်တော် ရှောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် သတ်သူ ပါပီလွန်ရော်ဂျာကို ရဲများ မကြာမီ မိမည်။ ထို လူကို မိမည်နှင့် ကျွန်တော် ဆက်ရှောင်စရာ မလိုတော့။ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ပင် မွန်မာဒရီ သို့ ပြန်လာမည်။ ခေတ္တ ရှောင်နေလိုက်ခြင်းဖြင့် ရဲများ၏ မသင်္ကာမှုဖြင့် ညှဉ်းဆဲကြမည့် ဒဏ်ကလည်း သက်သာသွားမည်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်သလို မဖြစ်ခဲ့။ ပါပီလွန်ရော်ဂျာ ကို ရဲများက ရှာမရ။ မသင်္ကာမှုဖြင့် တစ်ယောက်မျှ မတွေ့။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံး ရှောင် နေသော ကျွန်တော့်ကိုပင် ပါပီလွန်များ အတွင်းမှ ရိုလင်းလီပီထက်ကို သတ်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံရတော့၏။

အမှန်တော့ ရိုလင်းလီပီထက်ကို တစ်ကြိမ်မျှ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးပါ။ ဤလူမှာ ကျွန်တော်တို့ မြေအောက်လောကမှ မဟုတ်။ အပေါ်စားပြည့်တန်ဆာခေါင်း တစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ သူ့အမျိုးသမီး မဒန်နီနီမှာ “ကလီချီ” ဘားခန်း၌ ပြည့်တန်ဆာအဖြစ် သူခိုင်းထား ခြင်း ဖြစ်၏။

ရဲများက ရှောင်နေသော ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းမိသောအခါ၌ တရားခံ မမိသော လူသတ်မှု၌ လူသတ်သမားအဖြစ် အမှုဆင်ပြီး ရုံးတင်သည်။

သူတို့ ရုံးတော်သို့ ခေါ်လာသော သက်သေလိမ်က လူသတ်မှုဖြစ်သည့် ညက သူနှင့်ကျွန်တော် လမ်းပေါ်တွင် ဆုံမိကြကြောင်း၊ ကျွန်တော်နှင့်အတူ အဖော်နှစ်ယောက် ပါလာကြောင်း၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို ရိုလင်းလီပီထက်ကို မြင်မိသလားဟု မေးကြောင်း၊ သူက “ကလီချီ”ဘားခန်းသို့သွားပြီး ရိုလင်းလီပီထက်အား ကျွန်တော် ရှာနေသည့်အကြောင်း ပြောပြနေစဉ် ကျွန်တော်၏အဖော်နှစ်ယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်သည် ဘားခန်းအတွင်း သို့ဝင်လာပြီး အပြင်တွင် ကျွန်တော်စောင့်နေသည်ဟု ရိုလင်းလီပီထက်အား ပြောကြောင်း ရိုလင်းလီပီထက် ဘားခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားပြီး ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောနေသည်ကို လည်း သူ မြင်ကြောင်း၊ ထို့နောက် သူ ကလီချီ ဘားခန်းမှ ပြန်ထွက်လာစဉ် ကျွန်တော် နှင့် တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံမိကြောင်း၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို ရိုလင်းလီပီထက်အား သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခံမိကြောင်း ပြောပြပြီး အခြေအနေကို ဆေးရုံ၌ သွားကြည့်ပေးရန် ပြောကြောင်းများ အသေးစိတ် လုပ်ကြံပြောပြီး ရုံးတော်၌ လာအစစ်ခံ၏။

ကျွန်တော် အလွန်ဒေါသဖြစ်၏။

“တရားသူကြီးနဲ့ ဂျူရီလူကြီးများ ခင်ဗျား။ ရဲအရာရှိမင်းရဲ့ သက်သေက ကျွန်တော့် ကို ရာဇဝင်လူဆိုး။ အလွန် ဉာဏ်များသူလို့လည်း အစစ်ခံပြီးနောက် သူ့အစစ်ခံချက်မှာ ပဲ ကျွန်တော်ဟာ အင်မတန် ဉာဏ်နည်းသူ။ ခေါင်းမရှိသူ အဖြစ်မျိုး ပေါ်နေအောင် အစစ်ခံသွားတာတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါကို ပေါ်လွင်အောင် တရားသူကြီးမင်းနဲ့ ဂျူရီလူကြီး များ ရှေ့မှာပဲ မေးပါရစေ။ **ဂေါ်စတီး ခင်းဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး။ မသိပါဘူး။ ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်ကိုသိပါတယ်။ စကားပြောဖူးပါတယ်**လို့ ပြော တယ်။ ကဲ-ခင်ဗျား ရုံးတော်ရှေ့မှာ ပြောစမ်းပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောဖူးတာ ကို တွေ့ဖူးတဲ့လူ ပြင်သစ် တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ တစ်ယောက်ရှိသလား။ ရှိရင် အဲဒီလူကို ဒီရုံးတော် ရှေ့ကို သက်သေအဖြစ် တင်ပြပေးနိုင်လား”

“မပြပေးနိုင်ဘူး”

“နောက် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ရင်းနှီးတယ်ဆိုတော့ ဘားခန်းတို့ စားသောက်ဆိုင် တို့မှာလည်း အတူတူ သောက်ဖူးစားဖူးကြမှာပေါ့။ ဒီလို စားဖူးသောက်ဖူးတယ်ဆိုရင် ပါရီ မြို့ပေါ်မှာရှိတဲ့ ဘယ်ဘားခန်း၊ ဘယ်စားသောက်ဆိုင်မှာ စားဖူးသောက်ဖူးလဲ။ ရုံးတော် ကို တင်ပြစမ်းပါ”

“ကျွန်တော် တစ်ခါမှ ခင်ဗျားနဲ့အတူ မစားဖူး မသောက်ဖူးပါဘူး”

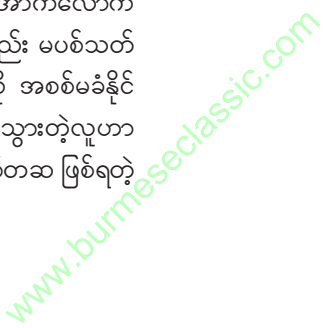
“နောက် ခင်ဗျားပြောတယ်။ လူသတ်မှု ဖြစ်မယ့်ညက ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် တွေ တော့ ကျွန်တော့်မှာ အဖော်နှစ်ယောက်ပါတယ်တဲ့။ ကဲ-ပါတယ်ဆိုရင် ရုံးတော်ကို တင်ပြ စမ်းပါ။ အဲဒီလူတွေ နာမည်က ဘယ်သူတွေတဲ့လဲ”

“ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး”

“နောက် ခင်ဗျား ရုံးတော်ကို သက်သေခံအထဲမှာ ခင်ဗျားကို ရှိလင်းလီပီထက် ရဲ့ အခြေအနေကို စုံစမ်းဖို့ ဆေးရုံလွှတ်လိုက်တာဆိုတော့ ဒီသတင်းကို ကျွန်တော့်ကို ပြန် ပြောပြဖို့ နေရာကိုလည်း ပြောလိုက်မှာပေါ့။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘယ်နေရာမှာ ပြန်တွေ့ ကြဖို့ ချိန်းလိုက်လဲ”

“ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး”

“တရားသူကြီးနဲ့ ဂျူရီလူကြီးများ ခင်ဗျား။ ရုံးတော်ရှေ့မှာ ခုရောက်နေတဲ့ သက်သေ ဟာ သက်သေလိမ်ပါ။ ကျွန်တော် စောစောမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို သူဖြေပုံကို ကြည့်လိုက် ရင်ပဲ သက်သေလိမ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် ရှိလင်းလီပီထက်ကို လုံးဝ မသိပါဘူး။ မသတ်ပါဘူး။ နောက်တစ်ခု တင်ပြချင်တာက ရှိလင်းလီပီထက်ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သွားတဲ့လူကလည်း သေအောင်တမင်ပစ်သွားတယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး။ ခု သူ ပစ်သွားတာ တစ်ချက်တည်း ပစ်သွားတယ်။ ရှိလင်းလီပီထက်ဟာ ဒဏ်ရာရပြီးတဲ့ အချိန် မှာ ဆက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေနိုင်တယ်။ အငှားကားပေါ် တက်နိုင်တယ်။ ဆေးရုံမှာ သေတမ်း စစ်ချက် ပေးနိုင်တယ်။ ရှင်းရှင်း ကျွန်တော် ပြောပြမယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြေအောက်လောက မှာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ချင်ရင် ဘယ်တော့မှ မသေမချာ တစ်ချက်တည်း မပစ်သတ် ဘူး။ သေချာအောင် အနည်းဆုံး လေးငါးချက်ပစ်ပြီး ဘာသဲလွန်စမှ ရဲကို အစစ်မခံနိုင် အောင်လုပ်ပြီး သတ်မှာပါ။ ခု တစ်ချက်တည်းပစ်သွားတယ်ဆိုတာ ပစ်သွားတဲ့လူဟာ တကယ်သတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိလို့ ပစ်သွားတာ။ ခု လူသတ်မှုဟာ မတော်တဆ ဖြစ်ရတဲ့

လူသတ်မှုပါ။ ရဲကလည်း ဒီအချက်ကို ထောက်ပြပြီး ကျွန်တော့်ကို စစ်တော့ မင်းရုံးမှာ ဝန်ခံလိုက်။ ငါးနှစ်ထက် ပိုတဲ့ ပြစ်ဒဏ်မချနိုင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် ဝန်ခံဘူး။ ဘာပြုလို့ ဝန်ခံလဲဆိုတော့ ကျွန်တော် လုံးဝ မကျူးလွန်ခဲ့လို့ ဝန်ခံတာပါ”

ကျွန်တော်၏ တင်ပြချက်မှာ အလွန်ခိုင်မာ၏။ ရုံးတော်မှ အမှုကို ပိတ်ပစ်ရ တော့မည့် အခြေအနေသို့ ချက်ချင်း ရောက်သွား၏။ သို့သော် အမှုတင်သည့် ရဲအရာရှိက ကလိမ်ဥာဏ်ဆင်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် နှစ်ကိုယ်ကြားလာစကားပြော၍ တရားသူကြီးရှေ့သို့ ပြန်သွားပြီး . . .

“တရားခံက သေနတ်နဲ့ ပစ်သူဟာ ကော်ဆီကန်ရော်ဂျာလို့ ကျွန်တော့်ကို ပြော ပါတယ်။ အမှုကို တစ်ကြိမ် ပြန်စစ်ဆေးခွင့်ပြုဖို့ တင်ပြပါတယ်”

ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်ရှေ့နေက အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်လိုက်၏။ မရ။ ဆွဲချ ရှေ့နေ၏ မတရားလျှောက်ထားချက်များအတိုင်း လိုက်လျော့၍၊ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်စစ်ဆေး ခွင့်ပြုလိုက်ပြီး သက်သေသစ်များကို တင်ပြခွင့် ပေးလိုက်ပြန်၏။

ရဲက ကျွန်တော့်ကို ရဲသတင်းပေး လူဆိုးဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရိုလင်းလီပီထက်က ကျွန်တော့်ကို ရဲသတင်းပေး ဖြစ်သည်ကို အခြားလူများအား ပြောပြသဖြင့် ကျွန်တော် မခံ ချင်၍ သတ်ပစ်ခဲ့ကြောင်းကို လုပ်ကြံ၍ သက်သေသစ်များဖြင့် တင်ပြ၏။ လူသတ်မှုဖြစ် သည့် အချိန်က ကျွန်တော်ရှိနေသည့် “အိုက်ရစ်” ဘားခန်း၏ ပိုင်ရှင်အား ရုံးတော်သို့ ခေါ် လာပြီး ကျွန်တော် သူ၏ဘားခန်းတွင် ထိုညက မရှိကြောင်း မတရားသက်သေခံခိုင်း၏။ သူ၏ သက်သေခံချက်ကို ပို၍ ခိုင်မာအောင် ထိုညက ဘားခန်းတွင်ရှိသော စားပွဲထိုး တစ်ဦးအား ထပ်ဆင့် သက်သေခံခိုင်း၏။

ဒုတိယအကြိမ် အမှုစစ်သောအခါတွင် ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းထုတ်ခွင့်များလည်း မပေးတော့။

“တရားခံ - ရုံးတော်ရဲ့ စီရင်ချက်ကို ဖတ်ပြမယ်။ မတ်တတ်ရပ်”

ကျွန်တော်သည် ထိုင်နေသော လမ်းဘေး ခုံရည်ပေါ်မှပင် ကြောင်ပြီး ထရပ်မီ တော့မလို ဖြစ်သွား၏။

အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်များ။

လွန်ခဲ့သည့် (၃၇) နှစ် ကာလမှ ဖြစ်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်အတွက် မနေ့တစ်နေ့က အဖြစ်အပျက်များအတိုင်း မှတ်မိနေသေး၏။ ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကျွန်တော် ခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်အနီးတွင် မည်သည့် တရားသူကြီး၊ မည်သည့် ရဲမျှ မတွေ့။ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး အအေးဒဏ် ကိုသက်သာအောင် ကာ၍ထိုင်နေသော အဘွားအိုတစ်ဦးသာတွေ့၏။ ကျွန်တော်သည် အဘွားအိုအနီးတွင် ဖရန့်ငွေ အနည်းငယ်ကို အလှူငွေအဖြစ် ချထားခဲ့၍ မြေအောက် မီးရထားဘူတာရုံရှိရာသို့ လျှောက်လာ၏။

မီးရထားပေါ်တွင် ထိုင်မိသည်နှင့် ကျွန်တော့်အမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထိုစဉ်က သတင်းစာများထဲတွင် သုံးသပ်ခဲ့သည့် သုံးသပ်ချက်အချို့ကိုလည်း ပြန်သတိရ၏။ ကျွန်တော့် ရှေ့နေက ထိုသုံးသပ်ချက်အားလုံးကို ဖြတ်တောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင် ထားသည့်အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့ပေး၏။

သတင်းစာများက တရားရုံး၏ မတရား ပြုမူချက်များကို ကျွန်တော့်ဘက်မှ လိုက်

ကုရေးပေး၏။ “လီဂျော်နယ်” သတင်းစာကြီးက “မယုံနိုင်စရာအမှု” ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး အမှု၏ အားနည်းချက်များကို ဖော်ပြ၏။

ထိုနှစ် အောက်တိုဘာလ (၂၈)ရက်နေ့ထုတ် “အယ်ယူမန်တီ” သတင်းစာကြီး၌ ပါရှိသည့် ဆောင်းပါးတွင်မူ အောက်ပါအတိုင်း ကျွန်တော့် အမှုအကြောင်းကို ဖော်ပြထား၏။

ပါပီလွန်အမှု တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ် အပြစ်ချလိုက်ပြီ

လူသတ်သမားပါပီလွန်၏ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့်ပတ်သက်၍ သက်သေ များတင်ပြရာ၌ သံသယဖြစ်စရာ အချက်များ ရှိသော်လည်း ဟာရီဂျာ ချာလီရီအား ရိုလင်းလီပီထက်ကို သတ်မှုဖြင့် (စိန်း)တရားရုံးမှ အပြစ် ဒဏ်ချလိုက်သည်။

ယမန်နေ့က ဤအမှုတွင် အဓိကသက်သေဖြစ်သော ဂေါ်စတီးကို တရားရုံးမှ စစ်ဆေးသည်။ ဂေါ်စတီး၏ ထွက်ချက်မှာ တရားခံကို တစ်ကျွန်း ရောက်အောင် ပို့ခဲ့သော ထွက်ချက်ဖြစ်ပြီး၊ ရဲအရာရှိများ စိတ်ကြိုက် တစ်ဖက်သတ် ထွက်ပေးခဲ့သည်မှာ အလွန် ထင်ရှား၏။

ဂေါ်စတီး၏ ထွက်ချက်များပေးနေစဉ် တရားခံသည် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်၍နားထောင်နေပြီး ထွက်ချက်ပေးခြင်း ပြီးဆုံးသွားနှင့် “ကျုပ် မသိဘူး။ ကျုပ် ဒီသက်သေကိုလည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ရန်ငြိုးလည်း မရှိဖူးဘူး။ ဒီလို မမြင်ဘူး။ ရန်ငြိုးမရှိဘူးတဲ့လူက ကျုပ်ကို တစ်ကျွန်း ပြစ်ဒဏ်ရအောင် ဘာကြောင့် တရားရုံးရှေ့မှာလာပြီး သက်သေလိမ် ထွက်ပေးနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် နားမလည်ဘူး” ဟု အော်ပါသည်။

ရဲအင်စပက်တော် မေဇော့ကိုလည်း တရားရုံးမှ ပြန်ခေါ်စစ်ဆေး၏။ မေဇော့က သက်သေဂေါ်စတီး၏ သက်သေခံချက် အားလုံးမှာ လုပ်ကြံ ပြောဆိုခြင်းမဖြစ်နိုင်ဟု အစစ်ခံ၏။ ထိုသို့ အစစ်ခံစဉ် တရားသူကြီးနှင့် ဂျူရီလူကြီးများ မျက်နှာ၌ မယုံသင်္ကာသောမျက်လုံးများဖြင့် မသိမသာ ပြုံးကြည့်နေသည်ကို မြင်နိုင်ပါသည်။

တရားခံရှေ့နေ “ဘစက်ဖီ” နှင့် “ယူဗက်” တို့က လူသတ်သမား ကော်ဆီကန်ရော်ဂျာကို ရှာမရသည်နှင့် မိမိအမှုသည်ကို တရားစွဲခြင်း၊ အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရန် ကြိုးစားခြင်းများမှာ ဥပဒေနှင့် မညီညွတ်ကြောင်း မတရားကြောင်းများ တင်ပြ၍ ကန့်ကွက်သည်။

ရုံးတော်က အမှုစစ်ခြင်းကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ နားထားပြီး၊ ဟာရီ ချာလီရီကို အပြစ်ရှိကြောင်း တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ် ချမှတ်ကြောင်း စီရင်ချက်ကို ထုတ်ပြန်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ကျွန်တော်သည် မွန်မာဒရီရပ်ကွက်သို့ ထပ်လာ၏။ ပထမနေ့ကဲ့သို့ပင် ရပ်ကွက်အတွင်း ကျွန်တော် ကျင်လည်ခဲ့သည့်နေရာများကို လှည့်ပတ်

၅၀၆

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

ကြည့်ရှု၏။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။ ရင်ထဲမှ အနာဟောင်းများကို အနာသစ်များ ဖြစ်အောင် လုပ်နေသကဲ့သို့ ရှိသည်ကို ကျွန်တော် နားလည်၏။

ပါရီမြို့တော်တွင် ကျွန်တော် ရှစ်ရက်နေခဲ့၏။

ဤရှစ်ရက်အတွင်း ရှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မွန်မာဒရီသို့ ကျွန်တော် ပြန်လာ၏။ ရှစ်ကြိမ် တိုင်တိုင် ကျွန်တော် လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟူသော နေရာဟောင်းကို ပြန်ကြည့်၏။

ပြန်ကြည့်တိုင်း ကျွန်တော့်ကို တရားစွဲသည့် ခုံရုံးကို ပြန်မြင်၏။ ကျက်သရေမရှိ သော လူသတ်မာများ၏မျက်နှာကို ပြန်တွေ့၏။ ကျွန်တော်၏ နုပျိုသော ဘဝမှ (၁၄)နှစ် အဆုံးအရှုံး အခိုးခံရသည့် အဖြစ်ကို သတိရပြီး ရင်နာ၏။

ကျွန်တော်၏ ကလဲ့စားချေမည့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်ပစ်စွန့်ပစ်ခဲ့သည်မှာ မှန်၏။ ကောင်းသောလုပ်ရပ်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်အပေါ်၌ မတရားပြုကျင့်ခဲ့သူများကို ဘယ်အခါမျှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မည် မဟုတ်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဘုရားသခင်ထံ၌ ဆုတောင်း ပါသည်။ ဤနေရာ ဤဒေသတွင် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ မတရား အနိုင်ကျင့်ခံရသည့် လူမျိုး ဘယ်အခါမျှ ထပ်မပေါ်ပါစေနှင့်။

ကျွန်တော်သည် ဤရပ်ကွက်သို့ ရှစ်ကြိမ် အလည်ရောက်ပြီး ရှစ်ကြိမ် ပြန်သွား သည့်အခါတိုင်းတွင်ပင် ရင်တွင်း၌ ထူးခြားသော ခံစားချက်တစ်ခု ရှိ၏။ ထိုခံစားချက်ကြောင့် ပင် အလွန် ပီတိဖြစ်မိ၏။

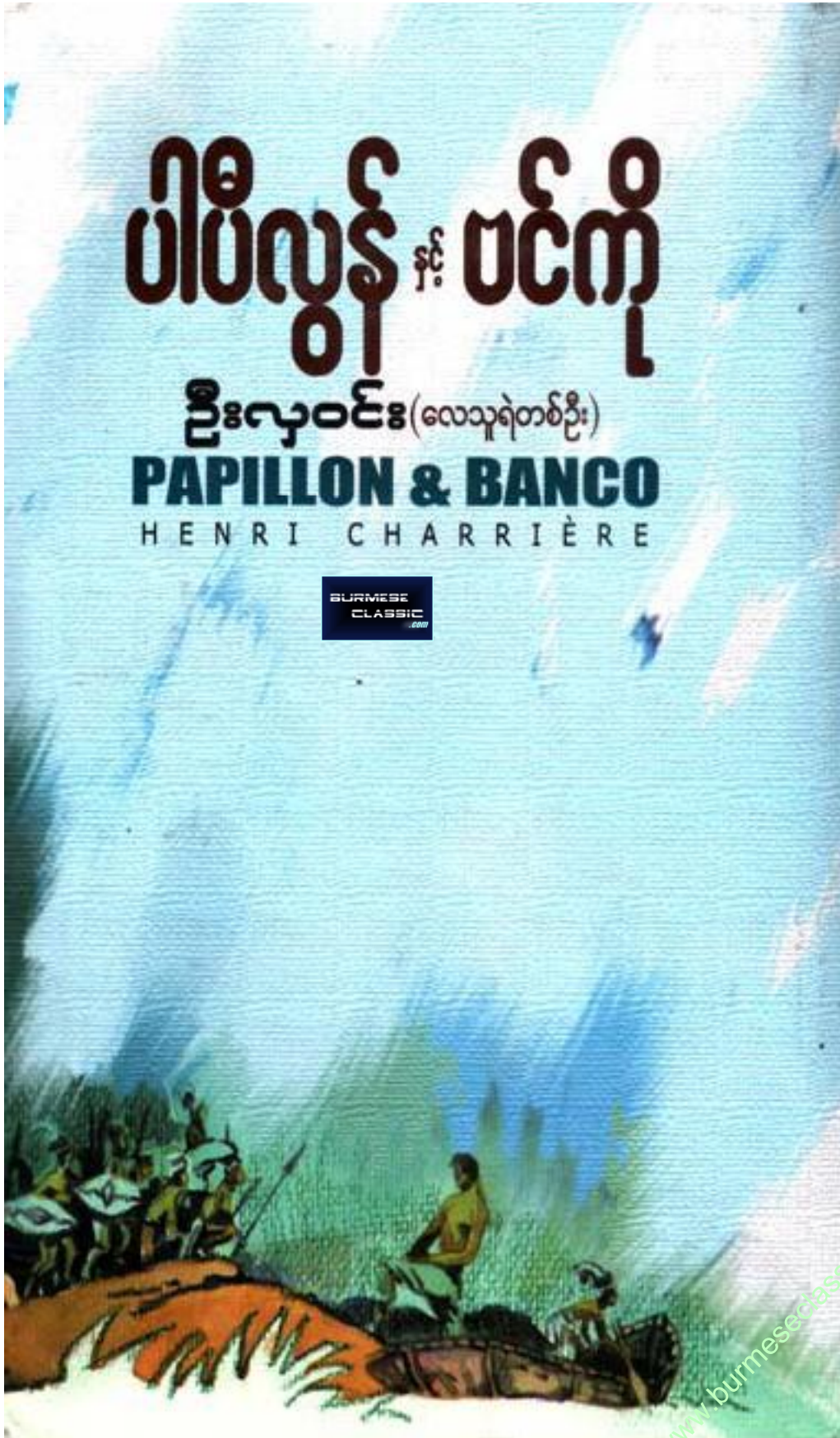
“ ပါပီ ဒီ ရုန်းကန်မှုမှာ နောက်ဆုံး အနိုင်ရတဲ့လူဟာ မင်းပါ။
မင်းကို မတရား တစ်ကျွန်းပို့ခဲ့တဲ့ လူတွေဟာ အနိုင်ရခဲ့တဲ့ လူတွေ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့ဘဝကို စိုးပိုင်နိုင်သူဟာ မင်းပါ။ အပျော်ရွှင်ရ
ဆုံး လူဟာလဲ မင်းပါပဲ ”

ထို့ကြောင့် မွန်မာဒရီရပ်ကွက်မှ ပြန်လာသော အချိန်တိုင်းတွင် ခေါင်းငိုက်စိုက် ဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်မျှ မပြန်ခဲ့မိ။ **ခေါင်းမတ်ပြီး ရင်ကော့၍ ဘဝကို အောင်နိုင်သူ အနိုင်ရသူတစ်ဦးအဖြစ်သာ စိတ်တွင် သတ်မှတ်၍ ပြန်ခဲ့မိပါသည်။**

ဦးလှဝင်း(လေသူရဲတစ်ဦး)

* * *

ပါပီလွန် နှင့် ဗင်ကို

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

PAPILLON & BANCO

HENRI CHARRIÈRE

BURMESE
CLASSIC
.COM